

Giới thiệu Tia Nắng Từ Anh

Tác giả Dương Yến đã gửi đến bạn đọc một truyện ngôn tình với những thông điệp ý nghĩa: Cuộc sống không ngừng thay đổi cũng kéo theo nhiều thứ đổi thay, duy chỉ có trái tim con người nếu thật sự yêu một người thì sẽ không thứ gì có thể thay đổi được. Yêu một người là xuất phát từ trái tim, xuất phát từ những tình cảm chân thật nhất không phải vì của cải vật chất hay vì lợi dụng đối phương. Những con người không quen biết lại có thể chạm mặt và ở bên cạnh nhau đến trọn đời chăng? Từng lời thủ thỉ trong truyện Tia Nắng Từ Anh sẽ làm ta hiểu thêm những điều này. Truyện xoay quanh mối tình giữa hai người, họ là ánh sáng, là ánh sáng là hy vọng của nhau. Cô là một học sinh trung học ngây thơ, ngoại hình dễ nhìn không nổi bật so với những nữ sinh cùng trang lứa nên ít ai để mắt đến. Đến một ngày cô vô tình cứu một người con trai bị truy sát. Cô nghĩ "ông trời thương xót người này bị thương mới gặp được cô nhưng ông trời chính là trừng phạt cô mới cho cô gặp anh ta.". Từ đó cô vướng vào nhiều rắc rối trong cuộc sống lẫn tình cảm. Anh được cô cứu mạng lại sinh lòng hoài nghi thân phận cô là một cảnh sát. Anh nghĩ "Dáng dấp nhỏ nhắn trong cô về nhút nhát vậy mà bị một người lạ mặt uy hiếp vẫn có thể bình thản không sợ hãi thậm chí còn tận tình sơ cứu vết thương. Càng nghĩ anh ta càng nghĩ ngờ cô có phải là cảnh sát nằm vùng hay không? Nhưng nếu thật sự là cảnh sát thì anh đã không còn ngồi đây được mà đã bị tổng vào đồn để tra hỏi rồi cũng nên.". Về sau anh liền nảy ra ý nghĩ, cô đã bước vào cuộc sống của anh thì đừng mong anh sẽ buông tha cô. Anh mắng cô "Không có đầu óc.". Về sau cô cười hi hi bảo rằng vì cô không có đầu óc mới cần một người thông minh như anh ở bên cạnh. Cô mắng anh "Lưu manh!". Về sau anh nói rằng chính vì anh lưu manh cần có cô bên cạnh để nhắc nhở. Liệu câu chuyện thú vị này sẽ còn những gì hấp dẫn mời bạn đón đọc, và cũng có thể theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Duyên Tới Là Anh, Thiên Đường Của Anh, Địa Ngục Của Em, ...

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lưu Manh-Đại Vũ

Bước ra khỏi thư viện thành phố trời đã tối, Thư Giao nhìn lên đồng hồ giật thót người, cô ham mê đọc sách đến nỗi quên mất lời mẹ dặn. Hôm nay, mẹ cô phải về quê viếng mộ ba cô, nhưng mẹ cô không cho cô theo vì cô vẫn đang học. Bà đi ít nhất cũng một tuần, sẵn tiện thăm lối xóm xung quanh, nếu cô đi theo sẽ bỏ học cả tuần bà bảo khi nào cô nghỉ hè sẽ cho cô về.

Nhưng càng nghĩ Thư Giao càng không hiểu vì cái gì mà mẹ không đưa hai cô em gái lên gần nơi mẹ con cô sống, hà có gì phải để dưới quê xa xôi để mỗi lần đi viếng lại mất rất nhiều thời gian. Lại ở chỗ, cứ mỗi lần Thư Giao nhắc đến chuyện đó mẹ cô liền nổi giận nên cô bây giờ dù có mười lăm gan cô cũng không dám nhắc đến nữa.

Vì nhà khá gần với thư viện nên Thư Giao quyết định không đi xe đạp mà đi bộ. Chính vì vậy hiện tại cô phải đẩy đôi chân của mình đi bộ về nhà. Ngẫm nghĩ cô lại tự gõ đầu mình một cái, cái gì mà đi bộ tốt hơn, đỡ phiền phức hơn gửi xe tiết kiệm đồng nào hay đồng đó. Bây giờ thì hay rồi trời đã tối lại chưa ăn tối đi đến nhà cô không rệu rã cả thân người mới là lạ.

Khẽ hít sâu một cái, đưa tay đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, trên tay còn cầm vài quyển sách vừa mượn Thư Giao thông thả bước về nhà. Dù sao hôm nay không có mẹ ở nhà vì thế cô có về muộn cũng chẳng bị la mắng.

Đi đến con hẻm rẽ vào nhà, hai bên đều có nhà cửa san sát nhưng tất cả đã đóng cửa. Đèn ngoài hành lang, ngoài cổng cũng tắt nốt chỉ có ánh sáng từ trong nhà phản chiếu hơi lu mờ Thư Giao rung mình một cái. Ở đây không phải khi không người ta đóng cửa khóa cổng sớm như vậy mà ở đây một thời từng có vụ ẩu đả đẫm máu của một băng nhóm nào đó, nên để tránh liên lụy bản thân người ta chỉ còn cách không ra đường vào lúc tối như thế này.

Nhưng về sau, nơi này xuất hiện một anh cảnh sát chuyên điều tra về các băng nhóm như thế này nên từ đó nơi này cũng trở nên bình yên Thư Giao vẫn không hiểu nổi tại sao mọi người vẫn ra sức phòng bị như vậy làm cho một khu phố vui vẻ lại trở nên âm u khiến người can đảm như cô cũng không khỏi lo lắng.

Suy nghĩ của Thư Giao chính là cái gì đến sẽ đến, nếu tai họa thật sự ghé thăm có trốn trong nhà nó cũng sẽ không buông tha. Vì vậy cứ thuận theo tự nhiên để cuộc sống được thoải mái.

Thư Giao mò mẫm trong túi tìm cái chìa khóa cổng, cầm được chìa khóa Thư Giao thở một ngụm cười vui mừng. Nếu không có cái chìa khóa này đêm nay cô không chỉ nhìn đói mà còn lấy đất làm chiếu lấy trời làm chăn.

Chưa đưa chìa khóa được vào ổ khóa mắt trái Thư Giao giật giật, cô nhủ mảy một cái linh tính cho cô biết có chuyện không may sắp xảy ra. Hình như cô nghe tiếng bước chạy từ xa còn có tiếng la hét.

- Đứng lại, đứng lại...không được chạy!

Thư Giao bây giờ mới thức tỉnh, bàn tay run run tra nhanh chìa khóa. Trời ơi! Cái chìa khóa nó cũng không nghe lời cô, hết lệch bên này lại lệch bên kia làm sao bây giờ? Cô biết chắc đã xảy ra một cuộc ẩu đả gần đây, nếu không nhanh chóng trốn vào trong nhà đại họa ập xuống đầu là cái chắc.

- A, chết tiệt trời ơi làm sao bây giờ?

Thư Giao nguyên rủa một tiếng, làm sao mà cái chìa khóa trong tay cô văng xuống bãi cỏ mất rồi trời tối om muốn tìm cũng mất mười mấy phút với một

đưa cận như cô càng khó khăn. Định khom người xuống tìm bắt giắc nghe được tiếng bước chân ngày càng gần, Thư Giao run lên bần bật, tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô khóc ròng trong lòng "Ba ơi phù hộ cho con!".

Vừa định xoay người xem ai đang tiến lại gần, chưa kịp định thần cô đã bị ép kéo vào vòng ôm của một người con trai, cái đáng sợ hơn chính là môi chạm môi.

Thư Giao kinh ngạc, hoảng sợ, vô lực mấy quyển sách trên tay rơi lộp bộp xuống đất hai tay xụi lơ cũng không nhớ là phải phản kháng người con trai trước mặt. Mắt cô mở to tròn xoe, cái kính cũng đã rớt tự bao giờ bây giờ chính là bốn mắt nhìn nhau, những tia sáng yếu ớt hắt lên khuôn mặt người người con trai một vẻ đẹp thần bí cùng với chiếc khuyên tai lấp lánh.

Trong đầu Thư Giao không còn bất cứ suy nghĩ gì, hoàn toàn trống rỗng mặc cho người con trai kia ôm đưa đôi môi ướt át chạm môi cô, thậm chí cô còn có thể nhìn ra ánh cười trong ánh mắt người con trai kia. Đây là ánh cười đùa cợt cùng một chút phấn khích, thật quá đáng dám chiếm tiện nghi của cô cướp đi nụ hôn đầu của cô còn dám cười cợt cô.

Ý thức được mình đang làm cái gì Thư Giao đưa tay chống vào ngực người con trai định đẩy ra nhưng gáy cô càng bị người kia giữ chặt hơn. Trời ơi tên này không phải biến thái chứ?

- Uhm...anh...

- Yên nào chỉ một lát thôi.

Giọng nói trầm thấp vừa ấm áp có chút cầu xin, có chút bá đạo ra lệnh như khiến cho Thư Giao chìm trong u mê và tư vị của nụ hôn.

Phía sau lưng hai người lập tức có tiếng bước chân dồn dập lại có tiếng nói đầy giận dữ.

- Đáng chết! Để nó chạy nữa rồi!

- Đại ca có cần qua bên kia hỏi không?

- Thằng ngu, người ta đang hôn nhau tình tứ mày qua phá đám không sợ người ta báo cảnh sát bắt mày hả, đi thôi đứng đây một lát cả đám vào đồn bây giờ.

Nói xong, cả đám người lũ lượt kéo đi khỏi địa phận trước cửa cổng nhà Thư Giao. Lúc này Thư Giao liền bừng tỉnh, thì ra người này bị truy sát dùng cô làm lá chắn thật không thể tha thứ được. Nghĩ là phải trừng trị người con trai kia Thư Giao đưa chân đạp một cái thật mạnh vào chân người kia nghiêng răng trào đầy thỏa mãn:

- Lulu mạnh! Cho anh chết dám vô lễ với tôi.

- A..., đau chết tôi rồi! Cô có phải là con gái không vậy?

Người con trai ôm chân đau ngã phịch xuống đất mặt mày nhăn nhó, vừa xoa chân xong liền ngã người vào cánh cổng nhếch môi cười nhạt.

- Anh là tên chết tiệt ban đêm ban hôm dám ức hiếp con gái nhà lành.

Thư Giao giận dữ vừa quát người con trai vừa nhặt lại quyển sách.

- Cô là lần đầu hôn sao hèn gì không có kinh nghiệm.

Anh chẳng qua là vô tình chạm môi cô thôi, không hiểu sao bản thân lại không dứt ra được nên cứ như vậy mà giữ một lúc lâu.

- Anh...

Giọng điệu đùa cợt lại vang lên khiến cho Thư Giao tức run người nhưng cô không muốn chấp cúi xuống mò mẫm lấy kính, cô cận không nặng lắm vì thế trong khoảng cách gần vẫn có thể thấy mờ mờ dựa vào cảm giác mà phán đoán. Vừa tìm xong mắt kính, cô lại căng mắt ra để tìm chìa khóa nhanh chóng thoát khỏi tên biến thái này càng sớm càng tốt.

- Cô cũng gan thật ban đêm dám ra đường một mình.

Người con trai nhìn cô lúi húi tìm vật gì, lâu lâu đẩy gọng kính mái tóc dài xoắn hơi rối đáng điệu không khỏi buồn cười, một nụ cười lại nhếch lên trong bóng tối giọng nói có phần lạc đi vì đau đớn.

- Hừ...không cần anh quản, _khẽ hừ lạnh một tiếng Thư Giao lại tiếp tục tìm chìa khóa.

Người con trai nhẹ lắc đầu cũng chẳng muốn quản, bắt giắc tay anh chạm phải thứ gì man mát lạnh lạnh đưa tay cầm lên lóe ra tia sáng nhìn kĩ thì ra là chìa khóa. Liếc mắt nhìn lên cánh cổng còn chưa được mở, người con trai nhếch môi cười đầy đắc ý.

- Cô là muốn tìm cái này sao?

Người con trai đưa tay lên đung đưa trước mặt Thư Giao, ánh sáng từ chìa khóa phát ra khiến mắt của cô sáng lên liền nhanh tay chớp lấy nhưng mọi chuyện đâu dễ như cô nghĩ. Bình sinh chuyện gì cũng có cái giá của nó muốn có thứ mình muốn thì phải đánh đổi một thứ gì đó. Trước khi bị cô chớp lấy chiếc chìa khóa đã bị giật lại mùi phần mang tính thách thức đùa cợt.

- Cô muốn lấy lại nó thì phải có điều kiện.

- Anh lại muốn thế nào đây?

- Rất đơn giản cô cho tôi vào nhà trốn cảnh sát một lát sau đó tôi sẽ đi ngay.

- Anh...nhưng nhà tôi chỉ có mình tôi làm sao cho anh vào được.

- Không cho cũng được vậy tối nay chúng ta cùng ngồi phoir sương.

Thư Giao khẽ mím môi tức giận, hôm nay là cô bị sao gì chiều mà xui xẻo tận mạng vậy không biết bị cướp mất nư hôn đầu đã đành còn bị người này uy hiếp, cô thật sự muốn cho vào gương mặt kia một đấm để bỏ thói kênh kiệu.

- Anh có tin tôi hô hoán lên báo cảnh sát bắt anh không hả?

- Cô thử xem tôi cuộc cô sẽ không còn mạng gặp lại người thân.

Người con trai tức giận đứng dậy trừng mắt nhìn Thư Giao giọng điệu lạnh băng khiến người khác không khỏi run sợ. Đột nhiên chàng trai nhủ mảy, một trận đau đốn đổ ập đến nhất thời cả thân người vô lực ngã xuống trước mặt Thư Giao. Cô đang có cảm giác run sợ vì bị uy hiếp liền bị một màn trước mặt làm cho khiếp đảm.

- Nè anh làm sao vậy? Tỉnh dậy đi, mau tỉnh dậy!

Thư Giao vỗ vào mặt người con trai mấy cái vẫn không thấy anh tỉnh liền hốt hoảng, tìm vội chìa khóa trong tay anh mở cổng, vớt cả mấy quyển sách xuống đỡ lấy thân người đang bất tỉnh dưới đất. Người con trai vô lực cả thân người dựa vào Thư Giao, cảm giác của Thư Giao lúc này là vừa hoảng vừa cảm thấy vô cùng nặng. Nghĩ thế nào một cô gái nhỏ bé như cô lại đi diu một thân người to khỏe như vậy.

Vừa mở cửa bước vào nhà cô liền đỡ người con trai nằm lên sô pha, nhanh chân chạy ra ngoài lấy sách bị vứt lăn lóc trên mặt đất định khóa cửa lại, trước mặt liền xuất hiện một thân ảnh cao lớn đẹp trai trên người mặc thường phục nhưng trong bộ dạng có vẻ vô cùng nghiêm túc nhìn Thư Giao đầy lo lắng.

- Thư Giao em có sao không?

- A, anh Trác Quang có gì mà anh có vẻ hốt hoảng vậy?

- Anh đang đuổi theo một băng đảng đến đây thì mất dạng anh sợ bọn chúng làm gì em nên qua đây xem em có sao không?

- Em...em không sao anh không cần phải lo mà bọn họ nguy hiểm lắm sao mà anh phải truy tìm dữ vậy?

- Thật ra cũng không nguy hiểm lắm chỉ là trong số đó có một người là đứng đầu một tổ chức cực nguy hiểm anh chính là đuổi theo người đó. Nếu em không sao thì tốt rồi.

Trác Quang thở nhẹ ra một cái vì nhìn thấy Thư Giao an toàn, Trác Quang là một cảnh sát chuyên điều tra các vụ băng đảng chém giết lẫn nhau vì thế trên người thường nguy trang ít khi mặc trang phục cảnh sát để tránh bị dây động rừng. Anh đến đây ở không lâu mà đã cắt giảm đi rất nhiều vụ ẩu đả, anh ở cách nhà Thư Giao mấy căn nhưng rất quan tâm đến cô.

Thư Giao cắn cắn môi suy nghĩ có nên nói cho Trác Quang biết có một tên bị thương đang nằm trong nhà mình hay không, nếu lỡ người kia điên lên giết cô diệt khẩu không phải tổn cơm tốn gạo mẹ cô nuôi cô đến chừng này tuổi hay sao. Nhưng nhớ đến những lời ba cô dạy làm người phải có nghĩa khí không nên lợi dụng lúc người ta yếu thế mà ra tay, cô cũng biết mình không đủ nhẫn tâm đẩy người ta trong lâm nguy vào con đường chết. Hướng hồ lúc này người đó muốn giết cô thì đã giết rồi và lại cô cũng không muốn mang tiếng xấu, hơn nữa làm cho ba cô thất vọng nơi chín suối.

Thư Giao cười giả là nhìn Trác Quang.

- A, cảm ơn anh đã quan tâm nhưng mà em không thấy nguy hiểm gì hết, mà thôi cũng muộn rồi em muốn ngủ anh về đi em không sao đâu.

- Vậy được, anh về đây nhớ khóa cửa cẩn thận nếu có nguy hiểm lập tức gọi anh biết không?

- Dạ em biết rồi, tạm biệt anh.

Trác Quang nhìn Thư Giao mỉm cười một cái rồi xoay người rời đi, Thư Giao nhìn bóng Trác Quang khuất dần trong bóng tối mới thở phào nhẹ nhõm khóa cửa cổng cẩn thận. Lại nhớ đến cái người đang nằm bất tỉnh trong nhà làm cho tâm tư Thư Giao biến động có chút hoảng loạn đột nhiên không biết nên làm thế nào.

Thư Giao cuống quýt kéo người kia ngồi dựa vào sô pha, đập đập vào mặt mấy cái vẫn không tỉnh. Chợt nhìn sang vai người này ướt đầm một mảng, còn kèm theo một màu đỏ chói mắt thấm hết chiếc áo sơ mi trắng. Mới nhìn tới thôi mà mặt mày Thư Giao tái mét cắt không còn giọt máu, ông trời thương xót người này bị thương mới gặp được cô nhưng ông trời chính là trừng phạt cô mới cho cô gặp anh ta.

Thư Giao không có thời gian để nghĩ nhiều đến nguyên nhân anh ta làm sao lại bị như vậy, bất quá chỉ là một vụ thanh toán gian hồ như Trác Quang đã nói, cô nhanh chóng bung cả một thao nước ấm có vải băng và thuốc sát trùng để tiến hành rửa vết thương và băng bó để cầm máu. Nhẹ cởi áo sơ mi người kia ra, tay cô đưa vào nút áo mà bất giác run cầm cập, có ông trời mới biết cô lần đầu tiên ở gần một người con trai ở cự li gần như thế này thậm chí còn cởi áo hộ người ta.

Nhìn thẳng vào gương mặt kia thỉnh linh tìm Thư Giao đập loạn xạ vì vẻ đẹp của anh ta, bất cứ người con gái nào nhìn vào đều phải mê đắm. Nhưng mà có một vết sẹo bên má trái có lẽ đã lâu nên đã lành và hơi nhỏ chính điều này làm cho gương mặt thêm mấy phần lạnh lẽo cùng bá đạo. Làn da hơi ngăm đủ thấy anh ta bốn ba gian hồ không phải ít, hàng mi dài cong vút khép chặt, đôi môi mỏng đầy ma mị nhìn vào nó mặt Thư Giao lại nóng lên vì nhớ đến nụ hôn ướt át kia.

Thư Giao thầm tắc lưỡi tiếc nuôi nữ nam như vậy mà bị vết sẹo trên mặt thật là uổng phí nhưng cô đâu thể làm vết sẹo kia biến mất được cô đâu phải hoa đà tái thế. Ấy vậy mà cô không biết về sau nó lại biến mất được.

Chiếc áo dần dần được cởi ra lộ ra một vòm ngực săn chắc đầy nam tính, Thư Giao nuốt khan một cái quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn vào. Tự nguyện rửa suy nghĩ bản thân từ khi nào cô trở nên háo sắc như vậy. Trong trường có bao nhiêu anh chàng đẹp trai, học giỏi cô cũng coi như không khí, thế mà lại để ý đến tên lưu manh này từ thân đời mạng lúc nào không hay.

Nhưng mà lúc này Thư Giao lại không thể bỏ mặc người này, như có một sự thúc giục nào đó khiến cô không ngừng quan tâm người con trai này, nhiều khi cô còn nghĩ anh ta thu hút cô bằng sắc đẹp thì đúng hơn.

Thư Giao vứt chiếc áo sơ mi trắng sang một bên, nhìn đến vết thương trên vai người con trai mà cô cảm thấy đau thay anh ta vậy mà anh ta không chỉ có thể chạy đường dài để trốn bọn người kia mà còn có khả năng đứng với cô một hồi lâu. Anh ta còn không ngừng thừa hơi leo mép thật không biết nên phục anh ta bên bị hay là bảo anh ta ngốc khi không chú ý đến sức khỏe của mình.

Thư Giao tiếp tục công việc của mình làm sạch vết thương cho người con trai. Sao cô phải làm cái công việc vất vả như vậy? Dù có có kêu gào cảm thán một nghìn lần với ông trời e rằng chỉ có cô khan tiếng mà ông trời cũng không nghe thấy. Bị va chạm vào vết thương chàng trai khẽ nhủ mày tỏ vẻ đau đón liền mở mắt bắt lấy cổ tay Thư Giao kéo cả thân người Thư Giao đổ vào lòng ngực anh.

- Cô là đang làm gì? _giọng nói mang vẻ khó chịu cùng hàn ý đe dọa khiến Thư Giao dù không làm việc xấu cũng chợt dạ sợ sệt.
- Tôi...tôi băng lại vết thương cho anh._Thư Giao mở mắt nhìn vào gương mặt kia gần trong gang tấc hơi thở nóng ấm lan tràn khắp gương mặt cô.
- Thật? _giọng điệu đầy nghi vấn cùng một chút không tin tưởng.

Thư Giao thấy biểu hiện này của anh ta liền tức giận vùng khỏi người kia, cao giọng quát một tiếng.

- Nếu không anh nghĩ tôi làm cái gì ám sát anh sao? Đúng là có tật giật mình._Thư Giao liếc nhìn người kia một cái liền đem chậu nước rửa vết thương đi đổ, xoay người đi trong tức tối.

Nói gì cô cũng đã có nghĩa khí cứu anh ta một mạng vậy mà một chút lòng tin dành cho cô cũng không có, thật đáng chết. Nhưng mà tại sao cô lại cần lòng tin từ anh ta cùng lắm hai người chỉ gặp lần này rồi thôi thì cần gì anh ta tin tưởng.

- Tốt nhất là cô không làm gì tôi._chàng trai nhếch môi cười nhạt đưa tay sờ nhẹ vết thương thập phần thống khổ.

Được một lát, Thư Giao từ bên trong đi ra, ngồi xuống cạnh chàng trai hung hăng cầm vải băng rồi xoay người anh ta lại mà chẳng cần xin phép.

- Anh xoay vai lại đây tôi băng vết thương cho.

Chàng trai miễn cưỡng nghe lời xoay lưng về phía Thư Giao, trong tâm trạng có chút phức tạp anh ta không biết nên suy nghĩ Thư Giao là một cô gái như thế nào. Đáng đáp nhờ nhún trong có vẻ nhút nhát vậy mà bị một người lạ mặt uy hiếp vẫn có thể bình thản không sợ hãi thậm chí còn tận tình sơ cứu vết thương. Càng nghĩ anh ta càng nghi ngờ cô có phải là cảnh sát nằm vùng hay không? Nhưng nếu thật sự là cảnh sát thì anh đã không còn ngồi đây được mà đã bị tổng vào đồn để tra hỏi rồi cũng nên. Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng anh cũng không thể lơ là mất đi cảnh giác với cô gái nhỏ đang ngồi sau lưng chăm chú săn sóc băng bó vết thương cho anh.

- Cô tại sao lại không sợ hãi? _không nén nổi tò mò mà chàng trai hỏi lại nhưng giọng nói cũng không có chút nào gọi là thiện ý vẫn là âm u lạnh lẽo.
- Ai bảo tôi không sợ, chỉ có điều tôi cũng biết một chút võ nghệ nên cũng dám ra can đảm hơn._tay của Thư Giao vẫn nhẹ nhàng băng bó vết thương cũng không để tâm lắm đến giọng điệu anh hỏi có ý gì.

Phút chốc trong đáy mắt chàng trai hiện lên tia kinh ngạc, một cô gái trông yếu ớt bé nhỏ thế kia mà lại biết võ sự hoài nghi của anh về cô càng lớn. Nhưng anh cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười lạnh bạc không biết là khen ngợi hay xem thường.

- Nhìn cô nhỏ nhắn như vậy mà cũng biết võ không phải là võ mèo đấy chứ? _giọng điệu này thì xác thực chính là xem thường.

Thư Giao nghe âm điệu không chút cảm xúc cùng thiện ý không tốt chút nào lại đâm ra khó chịu cố ý ấn mạnh một chút lên vết thương để trút giận. Đã ai nói cho anh ta biết cô chính là người rất thẳng thắn chưa, cô có thù tất báo và phải báo ngay lập tức.

- A...cô có thể nhẹ tay một chút không? _vì lực hơi mạnh mà đôi mày anh cau lại chứa sự đau đớn cùng bức dọc.

Anh biết là cô cố ý làm anh đau chắc chắn là để trả thù lời mỉa mai chế cười của anh lúc nãy nhưng anh lại không có biện pháp trả đũa, xem ra cô gái này anh không nên chọc thì tốt hơn.

- Anh không phải xem thường võ nghệ của tôi sao, tôi chỉ là tăng thêm lực để anh thấy người có võ thì lực đạo mạnh như thế nào mà thôi._ Thư Giao trong lời nói có chút đắc ý vô cùng thản nhiên giải thích cho người kia hiểu được hành động của mình.

Chàng trai chẳng thèm đáp lại chỉ thắm rứa trong lòng, cố gắng ngồi yên chờ đợi cho đến khi Thư Giao băng bó xong vết thương. Chính vì vết thương ở bả vai nên vài băng phải vòng qua khuôn ngực, băng chéo lại thì mới được nên đôi lúc ánh mắt Thư Giao liến vừa vịn dấn chặt vào khuôn ngực rắn chắc của anh gương mặt nhỏ nhắn lại đỏ ửng.

Chàng trai lâu lâu lại thấy Thư Giao nghiêng đầu ra phía trước chăm chú băng bó gương mặt có chút mất tự nhiên liền nhếch môi cười không rõ ý tứ. Trong đôi mắt nhìn Thư Giao rõ ràng có tia dịu dàng.

- Xong rồi!_ Thư Giao thỏa mãn nở một nụ cười nhìn kiệt tác vừa mới hoàn thành trên thân thể cường tráng kia.

Chàng trai vì lời nói của cô mà hơi cúi đầu nhìn băng trắng trên ngực, trong giây lát sắc mặt anh sa sầm xuống ánh mắt cứng đờ nhìn chăm chăm kiệt tác của Thư Giao không khỏi cảm thán "tác phẩm của cô cực kì đẹp". Đẹp đến mức anh nhìn vào lập tức muốn tháo ra. Nhìn cô băng thuần thực như vậy anh nhận tưởng cô rất có kinh nghiệm băng bó, không ngờ cô gái này băng bó lộn xộn không chút trật tự nói cách khác cô không hề biết băng bó.

- Cô không biết băng bó ? _mãi một lúc lâu anh mới chậm rãi thấp giọng phun ra năm chữ có chút nghi vấn nhưng anh chắc chắn điều anh nói là đúng.

- Ai nói tôi không biết băng bó, tôi đã thực hành rất nhiều lần trên lớp._ Thư Giao trừng mắt nhìn chàng trai đang xoay mặt về phía mình gương mặt là một mảng tối đen không khỏi làm cho người ta chột dạ.

Thực hành trên lớp? Cái này mà cô cũng đem ra nói được sao, nhưng anh không hỏi đâu lại đi chấp với cô cùng lắm khi về nhà anh tự bản thân băng lại là được.

Mất thấy mày anh càng ngày càng nhú chặt, Thư Giao chỉ cười vô tội. Cô tốt nhất không nên nói cho anh biết cô chỉ mới học xong một tiết băng bó còn chưa được thực hành, anh là người may mắn được cô đem ra làm người thực hành đầu tiên.

- Đúng là không có đầu óc._ giọng nói của anh chính là chỉ trích cô ngu ngốc.

Anh xoay mặt chỗ khác hừ lạnh một tiếng đưa mắt ra cửa sổ nhìn bóng tối bao phủ bên ngoài.

Là cô đói bụng bần rần tay chân, đầu óc mụ mị nghe lầm hay chính xác là anh ta vừa mắng cô ngu ngốc. Cô tốt bụng băng bó lại không nhận được lời cảm ơn nào còn bị mắng, sao ông trời lại không công bằng với cô như vậy.

- Nè tên kia tôi tốt bụng giúp đỡ anh không nói tiếng cảm thì thôi lại còn mắng tôi, anh có tin tôi một cước liền đá văng anh ra ngoài không hả?_ Thư Giao bức tức đứng dậy quát một tràng vào mặt chàng trai.

Anh khề hừ một tiếng đứng dậy đối mặt với cô, gương mặt mang hàn ý tiến lại gần gương mặt cô, ánh mắt thâm sâu nhìn chăm chăm Thư Giao, lạnh lùng ném lại vài chữ giới thiệu đích danh.

- Tôi không phải tên kia mà là Đại Vũ.

Thư Giao bị ánh nhìn của anh làm cho hóa đá vì hai người đứng quá gần mà hơi thở của anh không ngừng phả vào mặt cô. Thư Giao thoáng chút nhớ lại nụ hôn đầu đời của cô bị anh hung hăng cướp đoạt.

- Tôi không hỏi tên anh.

Thư Giao lùi lại vài bước tránh sự tiếp xúc quá gần, đưa tay đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, nhìn khí thế của anh hiện giờ làm cho ý chí quát người của cô cũng bay đi đâu mất dạng.

Đại Vũ rời tầm mắt khỏi người Thư Giao thông thả ngồi về vị trí cũ, môi khẽ nhếch lên một nụ cười lãnh đạm. Anh không hiểu tại sao lại đi nói tên mình cho cô gái này biết, nếu anh đã có cảnh giác với cô tại sao lại đi đem tên mình nói ra chính anh cũng phải rửa thắm bản thân.

- Nhưng tôi lại muốn cô nhớ tên tôi.

Thư Giao kinh ngạc mắt dán vào thân ảnh đang nhàn nhã ngồi trên sofa, nửa thân trên không mặc áo toát lên hàn khí bức người. Cô thầm nghĩ tên anh ta thì có can hệ gì đến cô lại phải bắt cô nhớ, anh ta chẳng phải thầy cô cũng chẳng phải thần tượng mà cô ngưỡng mộ hà cớ gì bắt cô phải nhớ, thật là cổ quái.

- Anh đúng là bệnh cũ chưa khỏi._Thư Giao hạ giọng mắng Đại Vũ thanh âm không lớn nhưng đủ để lọt vào tai anh, anh liếc mắt nhìn cô hàm ý cảnh cáo.

Thư Giao vuốt mồ hôi thờ hắc một cái liền chuyển sang gương mặt tươi cười, dù cô đang tức giận nhưng bộ dạng của anh bây giờ chính là đang đe dọa cái mạng nhỏ của cô nên cô nuốt luôn mấy chữ muốn mắng anh vào sâu trong bụng.

- A...ý...ý của tôi là anh đang bị thương nên nghỉ ngơi không nên nói nhiều.

- Áo của tôi đâu?

Đại Vũ không thèm để ý đến Thư Giao đang bày ra bộ dạng gì cho anh xem liền ngược mắt nhìn cô đòi áo.

Thư Giao bây giờ mới bừng tỉnh nhớ đến cái áo sơ mi bê bết máu lúc nãy thoáng rùng mình một cái.

- Cái áo...tôi đem để trong máy giặt không biết nó đã khô chưa để tôi vào xem _dứt lời Thư Giao nhanh chóng đi vào trong lấy áo cho Đại Vũ.

Đại Vũ ở bên ngoài nhìn theo dáng người nhỏ nhắn có chút ngờ nghệch của Thư Giao khuất sau phòng khách. Anh nhìn cô mà có chút buồn cười, bộ dạng tức mà không dám mắng thật đúng là không dễ chịu.

Thư Giao từ trong đi ra cầm theo chiếc áo sơ mi của Đại Vũ đã được giặt sạch, từ tốn đi đến trước mặt anh.

- Đây áo của anh.

Đại Vũ nhàn nhã đứng dậy nhận áo từ tay cô liền cao ngạo khoác áo lên người, liền nhìn cô một cái rồi xoay người về hướng cửa chính.

- Vết thương anh chưa khỏi đã định đi sao?

Không biết vì sao Thư Giao lại có chút lo lắng cho anh, chẳng phải cô sợ anh liên lụy cô, sợ anh lấy cái mạng cô sao nhưng khi thấy anh rời đi trong tình trạng này lại có chút không an tâm.

- Tôi tự lo được._vừa nói anh vừa mở cửa bước ra ngoài.

Thư Giao theo quán tính mà đi theo phía sau cùng anh ra khỏi cửa, xem như là tiễn khách, vị khách này thật đặc biệt không danh chính ngôn thuận vào nhà cô, rồi cũng rời đi trong âm thầm chỉ có cô và anh biết được sự tồn tại của anh. Cô còn có thể gặp lại anh lần sau hay không? Thư Giao tự cắc đầu mình một cái cho cái suy nghĩ điên rồ kia.

- Chúc anh bình an!

Vừa đi đến nửa sân nghe được giọng của Thư Giao bước chân Đại Vũ dừng lại, đôi môi nhếch lên nụ cười hư ảo trong bóng tối. Anh cao ngạo ném lại hai từ dù không thuận ý nhưng cũng khá thành tâm vì trong suy nghĩ của anh từ trước đến giờ không có hai từ này. Chuyện gì anh cũng tự mình làm thật chất không cần sử dụng đến hai từ đó.

- Cảm ơn!

Trong lòng Thư Giao từ bất an lại vì hai từ này mà có chút vui mừng, ít ra người này còn có lương tâm nhớ đến công lao cô đã giúp đỡ anh ta. Đôi môi cô cũng vì hai từ kia mà nở nụ cười, cô còn định nói lời khách sáo thì thân ảnh cao lớn kia vụt một cái liền nhảy sang bên kia hàng rào rồi biến mất trong bóng tối.

Thư Giao há hốc mồm kinh ngạc nhìn thân thủ nhanh nhẹn của Đại Vũ, cô tại sao lại quên mở khóa cổng cho anh ta để chứng kiến một cảnh chẳng khác gì trong phim hành động. Kiểu này chẳng phải cái cổng của cô cho dù có cái ổ khóa bằng vàng cũng vô dụng, anh ta muốn đột nhập vào nhà cô chẳng phải rất dễ dàng hay sao? Nghĩ đến đây mà da đầu Thư Giao tê buốt không biết ở đâu lại có cơn gió rét buốt thổi đến làm mấy cái cây trước sân lá rơi xào xạc, làm toàn thân cô cũng run lên.

Thư Giao đứng bất động hồi lâu liền nhanh chóng bước vào nhà khóa thật chặt cánh cửa, đầu óc không ngừng nhớ về Đại Vũ. Tối nay đối với Thư Giao không biết nên nói là xui xẻo hay là trải qua một đoạn phim hành động mà cô còn là nữ chính ra tay nghĩa hiệp cứu nam chính.

Đang mãi suy nghĩ, điện thoại trong túi đột nhiên reo lên làm Thư Giao giật mình mò mẫm trong túi đưa điện thoại lên nhìn liền thấy hai chữ "mẹ yêu", Thư Giao cố lấy lại bình tĩnh làm trong giọng rồi mới áp điện thoại lên nghe.

- Con nghe đây mẹ!

- Sao lâu vậy mới bắt điện thoại? _thanh âm của bà Hạnh có chút không hài lòng, có chút lo lắng.

- À, con để điện thoại trong túi nên lấy hơi chậm _Thư Giao có chút chột dạ khi nói dối bà Hạnh, thật ra thời gian lấy ra đâu có bao nhiêu chẳng qua cô phải chờ cơn sợ hãi kia qua đi thanh âm bớt run sợ mới dám nói chuyện với bà để tránh bà lo lắng.

- Được rồi, con đã ăn uống gì chưa đừng nói với mẹ đến giờ con vẫn chưa ăn gì _bà Hạnh nhẹ nhàng hỏi thăm con gái.

Bà ở nhà thường xuyên chuẩn bị thức ăn cho cô, có khi Thư Giao vui đầu đọc sách đến quên bữa, hiện giờ bà không ở nhà dĩ nhiên không thể không lo lắng.

Bị bà Hạnh nói trúng, Thư Giao nở nụ cười cứng đờ ra giọng nũng nịu để bà khỏi lo lắng mặc dù bụng cô đang sôi ùng ục vì chưa có bất cứ thứ gì vào bụng. Nghĩ đến đó cô lại vô cùng oán giận Đại Vũ chính vì sự xuất hiện của anh mới làm chậm trễ bữa tối của cô.

- Mẹ an tâm con tự biết chăm sóc bản thân mà.
- Vậy thì tốt cổ ngủ sớm một chút đừng ham học quá mà thức khuya không tốt đâu.
- Vâng, con biết rồi mẹ cũng ngủ sớm đi!_ nghe lời dặn dò của bà Hạnh mà Thư Giao cảm thấy ấm áp như bà đang ở rất gần cô.
- Vậy thôi mẹ cúp máy đây.
- Vâng mẹ ngủ ngon!

Nhìn màn hình điện thoại vừa kết thúc cuộc gọi, Thư Giao thở nhẹ một cái, cất điện thoại đi rồi nhanh chóng đi vào bếp tìm gì đó để bỏ bụng. Trong tình huống này chỉ còn mì gói là thức ăn nhanh nhất hiện tại. Thư Giao nhanh chóng làm một tô mì thịt bò thơm phức, vừa mở nắp mùi thơm xộc vào cánh mũi khiến cô không khỏi cảm thán rằng đây là phao cứu sinh, nếu không có nó chắc cô sẽ ngất xỉu vì đói.

Ăn xong Thư Giao thỏa mãn ngả người ra ghế, xoa xoa cái bụng no căng nghỉ ngơi một lát liền đi tắm thay đồ. Leo lên chiếc giường thân yêu Thư Giao gỡ mắt kính ra để sang bên cạnh rồi chìm vào giấc ngủ, thật chất kế hoạch tối nay của cô là giải quyết mấy cuốn sách vừa mới mượn của thư viện nhưng vì sự xuất hiện đột ngột của Đại Vũ làm cô mệt mỏi nên chẳng còn tâm trí đâu mà đọc sách thả ngủ sớm cho xong. Tốt nhất đừng cho cô gặp lại cái tên xui xẻo kia nếu gặp lại cô thật không biết cô sẽ gặp phải chuyện kinh thiên động địa nào.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trí Thức-Vũ Khương Hàn

Vàng dương chói lọi tỏa ánh sáng khắp nơi gieo rắc những tia nắng ấm áp, luồng sáng lớn dần và bao phủ cả một vùng trời.

Tiếng chim hót vang khắp các cành cây ngọn cỏ, cô học sinh bé nhỏ Trần Thư Giao vận y phục học sinh vô cùng sạch sẽ tung tăng đến trường. Sự tình đêm qua đã được Thư Giao cất giấu vào một xó xĩnh nào đó không thêm nhớ đến, dĩ nhiên cả cái tên của người con trai kia cũng bị Thư Giao xem là rác vứt bỏ đi. Bộ não có chức năng thật đặc biệt nó giúp người ta ghi nhớ những thứ cần thiết và giúp con người ta loại bỏ những thứ không cần thiết, đối với Thư Giao cái tên Đại Vũ được xem là không cần thiết nên rất nhanh chóng bị loại bỏ một cách không thương tiếc.

Sân trường Thánh An nhộn nhịp để chào đón một buổi học mới, Thư Giao dắt chiếc xe đạp bé xíu vào bãi giữ xe còn tặng cho bác bảo vệ một nụ cười tươi. Một cô học sinh dáng thấp bé, tóc hơi xoăn, đôi mắt còn bị che đi bởi một mắt kính đang thông thả dạo bước trên sân trường. Nhìn trời, nhìn đất, nhìn mây liền va vào một người đi phía trước, gương mặt không được gọi là xinh đẹp đập mạnh vào tầm lưng cường tráng. Thư Giao dội lại, cả người vội lùi ra phía sau vài bước.

Người phía trước bị cô đụng liền dừng bước, đôi mày tuấn mỹ nhíu lại có chút hờn giận xoay người nhìn xem phía sau là ai. Thân hình anh cao lớn lại đẹp trai như vậy vì sao có người đi lại không thêm nhìn.

- Ấy da...đau quá!_ Thư Giao than một tiếng đưa tay sờ sờ chóp mũi vừa bị tầm lưng cứng rắn kia gây cho một trận đau đớn không biết là có gãy sọng mũi hay không.

Thư Giao đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi cô ngược mắt lên nhìn cái người cao hơn cô cả cái đầu. Cô xuyết chút thì bật ngửa vì trước mắt cô chính là một mỹ nam, khuôn mặt đẹp đến từng đường nét cặp mắt đen sâu gieo tia nhìn lên người Thư Giao. Ánh mắt ấy chuyển từ tức giận sang nét cười ẩn hiện, đôi môi liền vẽ nên một đường cong nhẹ như thể quyến rũ người đối diện.

- Cô bé em hơn tôi hai con mắt lại không nhìn thấy tôi sao?

Khương Hàn khẽ cười một tiếng, ánh mắt vẫn thủy chung nhìn chăm chăm Thư Giao giống như không có ý định buông tha. Thư Giao bây giờ mới hoàn hồn khi nghe thấy giọng nói trước mặt, giọng nói của anh mang tính đùa cợt chứ không phải chất vấn khiến Thư Giao ngưng ngưng đỏ mặt. Nhưng tại sao cô thấy ánh mắt này thật quen, hình như cô đã thấy ở đâu thì phải.

- A, em xin lỗi!_ Thư Giao nhìn người trước mặt không có mặc đồng phục học sinh cho nên không thể đắc tội.

Sao cô lại không nhận ra người này là đang nói móc cô nhưng vì cô có lỗi nên sẽ nhịn không thêm chấp.

Khương Hàn trên tay cầm áo khoác, một tay xách cặp trên người chính là một bộ âu phục với chiếc áo sơ mi lịch lãm. Vẻ đẹp của anh không có bất cứ

ai có thể phủ nhận. Làn da trắng trên gương mặt không chút tí vết, trời ơi Thư Giao thật hồ thẹn khi bản thân không có được vẻ đẹp này.

- Không sao, lần sau cẩn thận một chút! _dứt lời Khương Hàn mỉm cười nhìn Thư Giao rồi xoay người đi tiếp hướng phòng giáo viên mà bước.

Thư Giao nuốt nước bọt một cái, không phải cô xui đến nỗi sáng sớm đã đụng phải giáo viên mới chứ lần này có phải cô tiêu rồi không? Thư Giao đứng ngây ngốc nhìn theo bóng dáng Khương Hàn dần dần tiến đến phòng giáo viên.

Khương Hàn đi đến đâu đều thu hút sự chú ý đến đó chính vì vậy mà có rất nhiều ánh mắt hướng về phía Thư Giao vì cuộc đụng độ lúc nãy. Thư Giao nhìn xung quanh cười trừ, cô không cố ý gây sự chú ý dùng nhìn cô như vậy cô rất ngại. Từ phía sau Thư Giao lại lạnh lạnh vang lên tiếng con gái. Thư Giao thở dài lại bị làm phiền, không biết kiếp trước cô đã gây tội lỗi gì lại bị làm phiền mỗi sáng.

- Chị họ, chị sao thế? Bị mỹ nam hớp hồn rồi sao? _Lan Thy nở nụ cười tươi rồi chạy đến ôm vai Thư Giao đầy thích thú.

- Hớp hồn em thì có. _Thư Giao liếc mắt nhìn Lan Thy đang mặt mày hớn hờ khề hừ một tiếng hướng lớp mình mà đi.

Cô còn phải trốn mấy ánh mắt đang nhìn cô như sinh vật lạ kia kìa, ánh mắt này khiến cô thật đau khổ nó giống như là bị kì thị chủng tộc vậy.

- Chị thật tốt phước nha! _Lan Thy về mặt mê mẩn ngưỡng tượng đến cảnh mặt đối mặt với Khương Hàn giống như Thư Giao lúc nãy không biết là có cảm giác thế nào chắc là vô cùng thú vị.

Thư Giao nhanh chóng bước vào lớp, vừa đi cũng không ngừng cảm thấy phiền vì cô em họ. Trần Lan Thy về vai vế chính là em họ của cô là con gái rệu của chú, về tuổi tác thì chính là bạn, tính tình vô cùng hiếu động hòa nhã nhưng tốt nhất là đừng chọc giận nếu không hậu quả sẽ rất khó lường. Thư Giao nhàn nhả ngồi vào chỗ chỉ muốn cắt cái đuôi này đi nhưng hoàn toàn không được.

- Có gì mà tốt?

- Chị còn nói không tốt sao, mới sáng sớm đã gặp được mỹ nam chị có biết người đó là ai không? _Lan Thy vẫn một mực không buông tha đôi tai ngọc ngà của Thư Giao.

Biệt tài của Lan Thy chính là theo dõi tin tức của mỹ nam, mỗi một thông tin đều được cô nắm bắt vô cùng nhanh chóng. Lời nói của Lan Thy tràn ngập phấn khích muốn tiết lộ thông tin mình nắm được về mỹ nam vừa nãy cho chị họ yêu quý biết.

- Là ai?

Thư Giao đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi đưa tay lên bàn chống một bên đầu bộ dạng lười biếng lắng nghe Lan Thy thuyết giáo. Nếu nói đến chuyện học hành chắc chắn Lan Thy giả vờ mệt mỏi nhưng bàn về mỹ nam thì khỏi phải bàn có nói đến ba ngày cũng không hết.

- Chính là cựu học sinh của trường mỹ nam tuần tú hấp dẫn biết bao cô gái tên Vũ Khương Hàn, là người tài hoa trong giới điện tử truyền thông.

- Vậy anh ta xuất hiện ở trường cũ làm cái gì?

Thư Giao mặc dù là không quan tâm đến mỹ nam nhưng người vừa chạm mặt nghe Lan Thy nói có vẻ chính là một người ưu tú cô cũng rất muốn tìm hiểu.

- Chị học võ lại không biết thầy dạy võ chúng ta được mời sang nước ngoài huấn luyện cho một đội dự thi cấp quốc tế hay sao?

Thư Giao nhăn mặt nhíu mày, khi không lại đi hỏi cô vấn đề này làm cái gì chuyện cô muốn biết là về Vũ Khương Hàn chứ không phải thầy dạy võ. Huống hồ chuyện thầy dạy võ đi nước ngoài cũng chẳng liên quan gì đến Vũ Khương Hàn.

- Chuyện đó thì liên quan gì đến Vũ Khương Hàn ?

- Dĩ nhiên có, Vũ Khương Hàn chính là đệ tử giỏi của thầy cũng có thể nói là sư huynh của chúng ta vì tạm thời không tìm được người nào có võ nghệ điêu luyện nên thầy đã mời sư huynh về dạy thế một thời gian.

Thư Giao bây giờ mới trợn mắt kinh ngạc, hóa ra anh ta là người học võ hèn gì thân thể rắn chắc đến vậy làm cô chỉ động nhẹ có một cái liền xuyết chút thì dập mặt. Nhìn anh ta đáng vẻ công tử thế kia mà giỏi võ nghệ đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Khoan đã Lan Thy vừa nói cái gì anh ta sẽ là giáo viên dạy võ của cô, cô nên vui hay là nên buồn đây? Được một mỹ nam dạy võ cô có tập trung học được không?

- Em...em nói anh ta sẽ là giáo viên dạy võ của chúng ta?

- Chính xác! Hô hô, em thật mong đến buổi học võ quá đi để được ngắm sư huynh tận mắt nha. _Lan Thy cười đắc ý trong mắt giờ này không chừng chỉ có hình ảnh Vũ Khương Hàn.

Thư Giao lắc đầu ngao ngán không thèm chấp, còn chưa chạm mặt đã nhận bà con cô thật phức sát đất Lan Thy. Thư Giao xoay mặt lại thẳng người đem sách ra đọc, trong đầu cô vẫn còn nhớ nụ cười của Vũ Khương Hàn. Nếu nói cô không để ý đến vẻ đẹp của Vũ Khương Hàn chính là nói dối, càng nghĩ cô càng có hứng thú ý muốn tò mò tìm hiểu thêm về con người này. Mà tại sao cô thấy cái miệng nhếch lên kia thật quen mắt.

Giờ học bắt đầu, tâm trí của Thư Giao cũng thôi không nhớ đến Khương Hàn đến khi học võ cô hẳn tìm hiểu sau cũng chưa muộn.

Cửa phòng hiệu trưởng vang lên tiếng gõ cửa, thầy hiệu trưởng ngược mặt lên giọng nói trầm thấp đầy nghiêm túc.

- Mời vào!

Cửa phòng nhẹ mở, Khương Hàn lộ ra nụ cười tươi rói nhưng trong đó vẫn mang dáng vẻ của một học trò cũ đã lâu không gặp thầy.

- Em chào thầy!

- À, Khương Hàn em đến rồi sao, nào lại đây ngồi.

Thầy hiệu trưởng cũng lộ ra nét mặt phấn khởi chào đón cựu học sinh ưu tú của trường, Khương Hàn hiện nay chính là một kỹ sư điện tử tài năng gia thế cũng thuộc hạng nặng vốn không thể xem thường. Cho dù là gia thế anh hiển hách cũng cực kỳ tôn trọng phép tắc quy củ của trường chính vì thế anh là một học sinh luôn được các thầy cô trong trường coi trọng, thậm chí còn là thần tượng của các học sinh của trường hiện giờ.

- Em đến đây để bàn lại giờ dạy võ.

- Được có gì bất ổn em cứ nói.

Thầy hiệu trưởng vẫn cười đôn hậu ngồi đối diện với Khương Hàn. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống phong thái tao nhã cao quý làm toát lên khí khái của một người trưởng thành.

- Thời gian của em thật sự không nhiều nên chỉ có thể dạy vào các buổi chiều ba, năm, bảy thầy thấy như vậy có được không?

Đúng là anh thật sự không có nhiều thời gian, còn có rất nhiều dự án điện tử đang chờ anh thực hiện. Nhận làm thầy dạy võ cũng chỉ là vì nể mặt thầy dạy võ của anh và thầy hiệu trưởng. Nói đúng hơn dạy võ cũng chỉ mang tính chất giải trí vận động thân thể cũng không để ý đến tiền lương hay phụ thuộc quá nhiều vào giờ học của trường.

- Không sao, em thấy thế nào ổn thì cứ quyết định như vậy đi.

- Vậy được, em muốn nhận danh sách học viên của lớp võ mà em đảm nhận.

- Được thầy lấy cho em, thầy hiệu trưởng bước đến bên bàn làm việc đem ra một tập tài liệu dày cộm đưa cho Khương Hàn.

Anh cầm tập tài liệu có chứa danh sách học viên nhẹ lật vài trang, mới tới trang thứ ba Khương Hàn nhìn vào một tấm ảnh liền nhíu mày lên một nụ cười không rõ ý tứ. Thầy hiệu trưởng nhìn thấy Khương Hàn dừng lại khá lâu tại một tấm ảnh liền liếc mắt nhìn nở nụ cười dò hỏi.

- Em quen Trần Thư Giao sao?

- Dạ! Đã gặp qua.

- Con bé này là một sách đây nhưng trong giờ học võ rất nghịch.

Thầy hiệu trưởng vừa có ý khen ngợi vừa có ý chê bai nhưng trong giọng nói vẫn ra vẻ vui mừng khi nhắc đến Thư Giao.

- Vậy em cũng muốn xem trong giờ của em có nghịch được hay không.

Chỉ nhìn qua Thư Giao anh cũng đủ biết cô chính là một sách, đeo mắt kính như vậy muốn người ta không tin cũng không được. Dáng người nhỏ nhắn như vậy lại có thể làm được cái gì vào tay anh rồi có nghịch cũng phải ngoan ngoãn.

Ngồi cùng thầy hiệu trưởng ôn chuyện cũ được một lát, Khương Hàn từ biệt thầy hiệu trưởng ra về ung dung bước ra khỏi trường Thánh An. Bên ngoài cổng đã có một chiếc xe hơi đen bóng chờ sẵn, đợi anh bước vào xe cũng nhanh chóng lăn bánh rời đi.

Giờ học tan nhanh, Thư Giao cùng Lan Thy nắm tay nhau ra về nhưng rất tiếc không thể đi cùng đường vì nhà hai người trái chiều nhau.

Thư Giao đạp xe về một mình, trời hôm nay thật nóng bức, nắng gay gắt khiến Thư Giao đạp xe mệt là người mồ hôi đầm đìa.

Ngôi nhà thân yêu hiện ra trước mắt, Thư Giao dựng xe trước cổng mò trong cặp tìm chìa khóa mở cửa, chìa khóa còn chưa kịp tra vào ổ khóa bên cạnh liền có bóng người cao lớn khuôn mặt tươi cười đi tới bên cạnh Thư Giao.

- Em mới đi học về sao?

- À, anh Trác Quang em mới vừa tan học, hôm nay anh không đi làm sao? _Thư Giao trở mặt nhìn Trác Quang ngay sau đó liền hiện trên môi nụ cười.

- Có chứ anh cũng vừa mới về sẵn tiện mua chút đồ ăn trưa cho em.

Thư Giao nhanh chóng mở cồng cũng không nói gì nữa.

- Anh vào nhà đi!

Thư Giao định dắt xe vào liền bị Trác Quang ngăn lại anh đưa bịch đồ ăn trên tay cho cô, rồi nhẹ nhàng dắt xe vào thay Thư Giao.

Hai người bước vào nhà, Thư Giao liền rót nước mời Trác Quang uống, anh nhẹ mỉm cười nhìn quanh căn nhà nhàn nhã nhấp một ngụm nước.

- Mẹ em không có ở nhà, em ở nhà một mình phải cẩn thận một chút.

Chẳng qua khi đi xa, mẹ Thư Giao có sang căn dặn Trác Quang để ý tới Thư Giao một chút. Dù có đi nhưng bà vẫn không an tâm trong lòng không khỏi thấp thỏm lo âu, có lẽ vì vậy mà Trác Quang đặc biệt quan tâm đến Thư Giao.

- Cảm ơn anh em nhất định sẽ cẩn thận.

- Còn nữa ban đêm tốt nhất nên ở trong nhà đạo gần đây khu này trở nên không an toàn, _ trong ánh mắt Trác Quang thoáng hiện lên nét dăm chiêu.

- Anh không cần lo, em cũng có võ phòng thân mà, _ Thư Giao đắc ý khoe uy lực của bản thân.

Không biết vì sao lúc còn rất nhỏ cô đã được ba mình chỉ dạy võ nghệ, về sau đến khi ba cô qua đời cô cũng không từ bỏ tiếp tục tầm sư học võ cho đến bây giờ. A, nhắc đến thầy dạy võ cô đột nhiên nhớ đến lời nói của Lan Thy sắp tới cô có sư phụ dạy võ mới tên Vũ Khương Hàn không biết kĩ thuật có giống như thầy của cô trước kia không.

- Em cũng không nên quá chủ quan dù sao em cũng là con gái nên cẩn thận vẫn tốt hơn, _ Trác Quang khẽ mỉm cười trong giọng điệu có chút lo lắng.

- Được em biết rồi anh không cần căn dặn nhiều như vậy em bị mẹ căn nhắc đủ rồi.

- Vậy được rồi anh về đây, em ăn trưa đi!

- Tạm biệt anh.

Trác Quang nhanh chóng khuất khỏi cánh cổng, Thư Giao nhìn cho đến khi Trác Quang đi khuất mới thở hắt ra một cái liền xoay người vào trong nhà thưởng thức bữa trưa.

Trác Quang vừa rời khỏi nhà Thư Giao, trong một góc khuất có một khuôn mặt tuấn mĩ khẽ nhếch lên một nụ cười lập tức gọi điện thoại cho người bên kia để báo tin.

- Anh hai, cô gái đó đúng là có quan hệ thân thiết với tên cảnh sát đó.

- Vậy sao? Vậy cứ tiếp tục theo dõi xem là quan hệ gì, _ chất giọng trầm thấp mang tính uy quyền lại vang lên bên kia đầu dây.

- Dạ được, em sẽ theo dõi cẩn thận.

Trong một căn phòng bao phủ bởi bóng tối, Đại Vũ ngồi trên ghế xoay trước màn hình vi tính. Dáng vẻ thư thái đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười, ánh mắt thâm trầm không rõ ý tứ, khẽ lâm bầm vài tiếng.

- Trần Thư Giao tôi cũng rất muốn biết em có quan hệ gì với tên cảnh sát đó.

Từ đêm qua sau khi trốn thoát sự truy sát của một băng đảng và sự truy bắt của Trác Quang, anh trở về từ nhà của Trần Thư Giao liền cho Đảng Triết điều tra tin tức về Thư Giao thậm chí còn theo dõi cô. Anh muốn biết cô có thật như trong tưởng tượng của anh chính là một cảnh sát nằm vùng muốn viện cớ cứu anh để điều tra tin tức. Nếu thật Thư Giao giống như trong suy nghĩ của anh, anh tuyệt đối không có khả năng sẽ tha mạng cho cô.

Nhưng tại sao trong sâu thẳm tâm tư anh vẫn mong cô không như anh nghĩ. Không hiểu vì sao mà khi nhìn vào khuôn mặt ngây ngô kia anh liền cảm thấy tâm trạng dù có phức tạp đến đâu thì cũng trở nên đơn thuần đến kì lạ.

Một Đại Vũ lãnh đạm vốn không muốn chú tâm đến tình cảm nam nữ càng không muốn vướng vào con gái, một khi đã vướng vào sẽ rất dễ mất phương hướng thậm chí mất đi cả tính quyết đoán và sáng suốt trong công việc. Và khi lâm vào tình trạng đó thì tính mạng của anh cũng sẽ bị đe dọa.

Đại Vũ cười nhạt một tiếng, nếu thật sự có một ngày như vậy đến anh thiết nghĩ trên đời này cũng không còn bao nhiêu người sống sót. Chỉ là một cô gái vì sao khiến anh suy nghĩ nhiều như vậy, bất quá cô cũng chỉ là ân nhân cứu mạng anh nhưng cũng chưa hẳn là như vậy đó vẫn có thể là một cái bẫy để anh sa vào. Chỉ là hiện tại anh đột nhiên muốn ở bên cạnh cô, là vì sợ cô không được an toàn muốn ở bên cạnh cô để báo đáp ân cứu mạng sao?

Anh khẽ lắc đầu xua đi suy nghĩ về Thư Giao, lại bắt đầu hướng mắt lên màn hình vi tính nhìn vào những dự án dày đặc cần hoàn thành. Công việc anh chất thành đống cần bản không có thời gian lo những chuyện nhảm nhí.

Nghỉ trưa chưa được bao lâu, Thư Giao lại vác xác đến phòng tập võ, nói đến tập võ cô liền hưng phấn sinh khí tràn trề. Lát nữa không phải cô sẽ gặp lại cái con người đẹp trai tên Vũ Khương Hàn kia sao, xem ra cô và anh ta cũng có duyên.

Bước vào phòng tập, cô vừa vận gặp Lan Thy hai người cùng nhau vào thay bộ đồ tập trắng phao.

Cả phòng tập có khoảng năm mươi người, bình thường cũng có đông như vậy đâu, không vắng người này cũng vắng người kia. Thư Giao khẽ thở dài một tiếng hiểu được nguyên do hôm nay vì sao lại đầy đủ như vậy, còn không phải vì thầy dạy võ mới sao. Cả phòng tập khí thế hùng hục, tập hợp còn nhanh lẹ hơn thường ngày.

Muốn lấy lòng thầy mới cũng đâu cần nghiêm túc như vậy, Thư Giao cô đây bủi môi khinh thường. Thường ngày, có thầy tập võ cô vẫn thường đi trễ, tập được một lát liền giả vờ mệt để được nghỉ. Hôm nay cô cũng đổi tính đi sớm một bữa chính là vì không muốn thầy dạy võ mới làm khó cô mà thôi.

Lan Thy cũng như Thư Giao trong lòng hưng phấn cả hai cùng bước vào hàng ngũ, nhưng chưa bước vào đã bị một giọng nói trầm thấp nhưng nghiêm nghị làm cho đứng hình.

- Hai em đi trễ năm phút.

Khương Hàn không biết đã đến từ khi nào liền bước ra từ trong hàng ngũ cất giọng lạnh lùng. Khương Hàn liếc nhìn Thư Giao nhếch môi cười ý tứ rõ ràng "em chết chắc".

Thư Giao cùng Lan Thy từ thiên đường rớt xuống địa ngục, thì ra không phải vì muốn lấy lòng Khương Hàn mà mọi người tập hợp nhanh chóng mà là vì anh đã đến từ rất sớm. Ôi không! Thư Giao thâm than oán trong lòng cô đã vất vả đi sớm vì sao vẫn trễ như vậy. Lan Thy thì nuốt khan một cái ánh mắt si mê nhìn chằm chằm Khương Hàn ở cự li gần, thậm chí Lan Thy còn quên mất mình đang bị quy tội.

- Em đã cố gắng lắm rồi thưa thầy, nhà em rất xa trường thầy thông cảm một lần thôi. _Thư Giao giả vờ than khóc nhìn sắc mặt âm trầm của Khương Hàn một chút hồi lỗi cũng không có.

Cô gặp anh một lần rồi cũng không có bị choáng trước vẻ đẹp của anh, chính vì thế cô vẫn có thể rất bình tĩnh đối mặt với anh.

- Hai em có thể vào hàng. _Khương Hàn nhếch môi cười lướt qua hai người đi lên vị trí của thầy để điều khiển.

Khương Hàn khẽ cười, cô muốn gạt anh liền gạt sao? Còn tưởng anh không biết nhà cô ở đâu sao?

- Cảm ơn thầy! _Trần Thư Giao cô đây thật vui sướng khi được tha mạng.

Thư Giao kéo kéo Lan Thy còn đang như người mất hồn nhìn theo bóng dáng Khương Hàn.

Hai người còn đang giằng co thì Khương Hàn đột nhiên dừng bước cất giọng cao vút cả phòng tập đều có thể nghe thấy.

- Hai em đi trễ khi tập xong sẽ ở lại lau sàn tập.

Thư Giao tức giận nhưng vẫn cố kìm nén khẽ liếc mắt nhìn Khương Hàn, tâm không cam lòng không nguyện vâng lời vô điều kiện.

- Vâng!

Cuối cùng thì giờ tập võ cũng bắt đầu, tất cả mọi người đều chia nhau ra tập. Bình thường cô và Lan Thy vẫn tập chung vì sao hôm nay chỉ có cô đứng chông trơ một mình. Rất đơn giản có rất nhiều học viên nữ thường ngày tập tốt bao nhiêu thì hôm nay liền thay đổi thái độ, ai cũng cho rằng bản thân thực lực yếu, động tác chưa đúng van cầu Khương Hàn chỉ dạy.

Thư Giao nhìn thấy liền vô cùng chướng mắt, liếc mắt khinh thường một cái định tìm một người nào khác để tập chung. Sao cô nhìn dáo dác mà không thấy ma nào, Thư Giao vô đầu bứt tóc đầy đầy gọng kính liếc mắt tức giận về phía Lan Thy.

Sao cô không thấy ai vây quanh Khương Hàn hết vậy, lúc này không phải bu anh như kiến bu đồ ngọt sao. Anh phân phó thế nào mà mỗi cô gái đều có một người tập chung cả Lan Thy cũng được phân phó cho một chàng trai, vì sao anh lại không phân phó Lan Thy tập với cô. Thư Giao tròn mắt nhìn Khương Hàn nhếch môi cười đang tiến gần phía cô, không phải cô sẽ tập với anh chứ?

Mỗi lần chỉ có những người tập yếu hoặc không có cặp để luyện tập nên mới tập với thầy, hơ hơ vì sao hôm nay người rơi vô tình trạng này lại là cô.

Thư Giao không dám nghĩ liền quay mặt đi chỗ khác tìm người tập chung. Cô lại không biết rằng những gì Vũ Khương Hàn đã nhắm đến thì sẽ không thể thoát.

- Trần Thư Giao thế võ của em còn yếu tôi sẽ tập với em.

Cô có nghe nhầm không? Mỗi lần tập thầy dạy võ đều khen cô thế võ cứng cáp đúng động tác hạ vài tên cũng không thành vấn đề. Anh ta chỉ dạy cô một buổi thì lấy cái gì để nói rằng thế võ của cô yếu. Hừ, anh ta không phải là đang bắt bẻ cô sao nhìn mặt mũi đẹp trai tại sao nhỏ nhen như vậy.

- Không...không cần đâu, em tự tìm người tập được rồi.

Những người còn chưa bắt cặp liền né tránh Thư Giao tìm cặp cho mình, đơn giản vì họ thấy ánh mắt sát thương của Khương Hàn. Thư Giao nhìn thấy thái độ khác lạ của mọi người liền trừng mắt tức giận nhìn Khương Hàn nhưng cô có thể làm gì anh chứ, anh hiện tại là thầy của cô dù có tức giận cũng chỉ có thể nuốt chúng vào lòng.

Khương Hàn vừa lướt ánh nhìn lên người những học viên khác xong, liếc mắt nhìn cô đầy thú vị. Anh biết cô đang tức giận nhưng không làm được gì.

- Em lại đây !_giọng Khương Hàn đầy nghiêm túc chứa tia bức người.

- Vâng!_Thư Giao thất vọng cup mắt bộ dạng ủ rũ đi đến chỗ Khương Hàn.

Khương Hàn hài lòng mỉm cười một cái, sao Thư Giao không ngược mặt lên nhìn nụ cười kia thật dịu dàng như dự đồ được người mình yêu.

Thư Giao đi đến trước mặt anh, Khương Hàn đưa tay lên trước mặt Thư Giao theo bản năng tự vệ cô lùi lại mấy bước. Khương Hàn nhú mày một cái, đưa tay quàng qua cổ cô kéo cô lại gần anh liền dùng tay còn lại tháo mắt kính xuống. Anh thất thần một cái khi nhìn vào cặp mắt cô, cặp mắt đẹp và trong veo đơn thuần vô cùng chỉ cần nhìn vào liền đoán được tâm sự.

Thư Giao bị hành động của anh làm cho xấu hổ cúi gầm đồ mặt, anh là đang làm cái gì sao có thể gần gũi như vậy.

Khương Hàn thấy cô xấu hổ liền buông ra, ho khan một tiếng để phá vỡ im lặng.

- Khi tập võ không nên đeo kính.

Nói xong anh xoay người để kính vào một góc cũng không quan tâm Thư Giao đang trợn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

Vậy là cuộc huấn luyện của Khương Hàn dành cho Thư Giao cũng bắt đầu, anh nhường cô trước mấy quyền nhưng ai bảo anh là thầy cô là trò. Anh dù sao cũng giỏi hơn cô dù có nhường cô, anh cũng không hề húng gì. Liên tiếp mấy thế võ, Thư Giao đều bị Khương Hàn hạ dễ dàng. Nói là nói vậy nhưng đôi lúc anh vẫn có chút đau hơi nhú mày, xoa vai nhưng có lẽ động tác quá nhanh khiến Thư Giao không nhìn thấy.

- Thư Giao võ nghệ của em gần đây năm chỉ thế này thôi sao?

Khương Hàn nhếch môi cười vừa hạ Thư Giao nằm trên sàn liền đứng dậy phui phui tay đầy khí thế. Thư Giao tức giận vô cùng, anh ta đắc ý cái gì chứ cô là học viên anh ta là giáo viên thì có cái gì hay ho mà cười.

- Đứng dậy, tiếp tục tập!_Khương Hàn không có ý buông tha Thư Giao, gương mặt liền chuyển sang sắc lạnh.

- Em sắp chịu hết nổi rồi hôm nay tập tới đây thôi có được không thầy?_Thư Giao chật vật đứng dậy phui phui đồ nhìn Khương Hàn cầu xin.

Cho dù sức lực cô còn tràn trề nhưng cũng không muốn tiếp tục bị Khương Hàn hành hạ, một lát cô còn phải dùng sức lực còn sót lại để lau sàn tập.

- Cũng được hôm sau tập gấp đôi._Khương Hàn hơi nhú mày suy nghĩ.

Thư Giao trợn mắt sợ hãi, anh là muốn ép cô tập mệt đến chết hay sao? Nhưng cô mặc kệ hôm nay cô thật sự rất mệt không tập tiếp được nữa.

- Không vấn đề._Thư Giao từ chối cho ý kiến.

Sau đó, Khương Hàn gọi vài cặp lên kiểm tra, chỉnh sửa vài thế quyền rồi cho lớp học giải tán. Mọi người lũ lượt ra về, Thư Giao và Lan Thy ở lại lau dọn sân tập. Qua một thời gian, hai người rất cuộc cũng hoàn thành nhiệm vụ hí hửng ra về. Từ phía xa có một ánh mắt dõi theo mang theo ý cười cũng có chút sắc lạnh lẫn nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vô Tình Hay Cố Ý?

Thư Giao thức dậy từ sớm để đi giao báo, những ngày cô chỉ học buổi chiều hoặc được nghỉ cô sẽ đảm nhận thêm công việc giao báo. Mẹ Thư Giao cũng có nhận báo về bán, thành lập một sạp báo gần chợ. Cô vì giúp mẹ nên đảm nhận luôn nghề giao báo. Nhưng hôm nay sạp báo của mẹ cô không có mở, cô đi giao báo giùm người khác lấy ít thù lao tiêu xài thôi.

Thư Giao lần theo địa chỉ đi đến một khu dân cư cao cấp, nhìn thôi cũng đủ biết tất cả căn hộ ở đây đều là biệt thự. Vẫn như thường ngày Thư Giao nhét báo bên ngoài cửa cổng rồi bấm chuông ra hiệu giao báo rồi đạp xe đi.

Thư Giao đến trước một căn biệt thự, Thư Giao cứ nhìn chăm chăm vào tên biệt thự. Biệt thự họ Vũ, họ Vũ thì thiếu gì người. Nhưng mà Thư Giao đúng là có chút hiếu kì cũng không biết là vì điều gì mà hiếu kì. Thư Giao nhét báo vào chỗ thường ngày rồi đạp xe đi nơi khác.

Từ trên lầu cao, Khương Hàn nhìn xuống mỉm cười một cái. Anh đang muốn biết Thư Giao nghĩ gì lại ở trước cổng nhà anh lâu như vậy?

Nắng vẫn chưa lên cao, từng cơn gió nhẹ lướt qua Thư Giao vẫn thong thả đạp xe trên đường. Cô cứ mãi suy nghĩ về cái biệt thự lúc này. Rõ ràng cô đến giao báo cho căn biệt thự này là mang họ Nguyễn chứ không phải họ Vũ, đã đổi chủ rồi sao? Cô còn vào biệt thự giúp bà chủ nhiều việc kia mà, chẳng lẽ nhiều biệt thự quá nên cô nhầm. Nhưng mỗi lần nhắc đến chữ Vũ đầu óc Thư Giao lại hiện lên cái tên "Vũ Khương Hàn". Có một cái tên cũng có chữ Vũ vậy mà Thư Giao không hề nhớ.

Khương Hàn đợi Thư Giao đi khuất mới đi ra lấy báo xem, anh cầm báo khẽ cười một cái. Cô gái này tạo cho anh cảm giác kì lạ, anh nhớ đến ánh mắt kia rất trong sáng đơn thuần.

- Khương Hàn, Thư Giao đã đến giao báo chưa? _bà Thu Trân đi từ trên lầu xuống hỏi.

- Đã giao, mẹ biết cô gái đó sao? _Khương Hàn cười cười nhàn nhã ngồi lên sofa đọc báo.

Khương Hàn vốn không ở đây vì để thuận tiện vừa làm việc vừa đi dạy võ nên anh chuyển về sống chung với bà Thu Trân. Bà Thu Trân họ Nguyễn nên biệt thự cũng mang họ của bà, khi Khương Hàn chuyển đến bà liền đổi thành họ Vũ. Cho nên Thư Giao cho rằng đổi chủ. Hằng ngày khi không có việc gì làm, Thư Giao đến giao báo hôm nào cũng bị bà Thu Trân kéo vào nhà nói chuyện hoặc thưởng thức đồ ăn sáng bà làm. Có một lần bà Thu Trân phải khiêng cả bọc đồ lớn nặng trĩu đi bỏ, Thư Giao nhìn thấy liền giúp một tay. Thư Giao học võ nên việc này rất dễ dàng. Kể từ đó bà Thu Trân thấy quý Thư Giao trông bộ dạng ngớ ngẩn thơ đơn thuần. Cũng có thể bà tiếp xúc nhiều với những tiểu thư xinh đẹp nên thấy điều khác biệt ở Thư Giao.

- Biết chứ, mấy năm qua đều là nó đến giao báo, có mấy lần nó giúp mẹ những công việc nặng nhọc. Con bé rất tốt tính. _bà Thu Trân đi đến ngồi cạnh Khương Hàn.

- Mẹ ở một mình vì sao không thuê người làm, ít ra có người bầu bạn. Căn biệt thự lớn như vậy mẹ không thấy nhàm chán sao? _Khương Hàn dán mắt vào tờ báo.

- Mẹ thích sự yên tĩnh, con cũng biết kể từ ngày ba con mất mẹ cũng không muốn thay đổi bất cứ thứ gì trong ngôi nhà này. Việc có thêm người làm chỉ tăng thêm phiền phức. _bà Thu Trân thở dài một cái.

Nghe đến chuyện ba anh mất, ánh Khương Hàn lập tức ngưng lại mang chút lạnh lùng. Anh chính là đang muốn biết ai đã hại chết ba anh.

- Nếu con không chuyển về đây mẹ cứ sống như vậy một mình mãi sao?

- Cũng có thể. Nhưng con có thể tìm một nàng dâu cho mẹ mà. _bà Thu Trân cười cười.

- Đó là vợ con dĩ nhiên con đi đâu cô ấy sẽ đi theo đó, con có lấy vợ cũng như vậy thôi. _Khương Hàn lắc đầu không muốn nghe tiếp.

- Con thật sự muốn thấy mẹ cô đơn đến già sao?

- Vậy phải xem con vừa ý ai đã mới tính tiếp đi! _Khương Hàn nhấp ngụm cà phê.

- Mẹ thấy Thư Giao rất được. _bà Thu Trân liếc nhìn Khương Hàn.

Khương Hàn xuyết chút nửa sắc, anh thế nào lại bị gắn ghép cho Thư Giao. Nhưng thật ra ý định của anh cũng có vài phần nghĩ đến Thư Giao. Một cô gái quá đơn thuần lại có chút bí ẩn khiến anh phải tìm hiểu.

- Mẹ! Cô gái đó chỉ mới mười bảy tuổi thôi không hợp với con. _Khương Hàn từ chối.

- Con biết rõ Thư Giao như vậy sao?

- Cô ấy là học viên lớp dạy võ của con.

- Vậy càng tốt, mẹ muốn con đưa Thư Giao về nhà chơi.

Khương Hàn có cảm giác buồn cười, mẹ anh rốt cuộc là thích Thư Giao ở điểm nào. Anh cũng đang thắc mắc với chính mình rằng anh để ý đến Thư Giao ở điểm nào? Nhưng sau đó đáy mắt thoáng u ám, trước khi xác định thân phận cô gái kia anh không thể không cảnh giác.

- Con không quan tâm. _Khương Hàn bất lực đi lên phòng.

Bà Thu Trân đắc ý ngồi cười, Khương Hàn đối với người ngoài rất thờ ơ nhưng đối với bà lại rất quan tâm.

Khương Hàn thường đi công tác xa, mỗi lần anh đi công tác thường một tuần có lúc kéo dài cả tháng cũng nên. Khương Hàn sống với ông bà nội nên anh cũng ít có thời gian đến thăm bà Thu Trân. Hiện tại anh chuyển về nhà mẹ mình sống nên có lẽ sẽ không đi công tác trong thời gian dài. Nói thì nói vậy nhưng chuyến công tác của anh cũng đột xuất.

Thư Giao trở về nhà, trước cửa cổng đã xuất hiện hai con người. Thư Giao vừa dựng xe lập tức bé Lan Nguyệt lao vào đòi Thư Giao ôm.

- Chị Thư Giao em nhớ chị quá!
- Vậy sao? Em không đi học sao lại đến đây?_Thư Giao ôm lấy Lan Nguyệt véo mũi nó một cái.
- Hôm nay Nguyệt được nghỉ, chị Thư Giao đưa Nguyệt đi chơi đi._Lan Nguyệt ôm cổ Thư Giao nũng nịu.
- Sao em không đưa Nguyệt đi chơi đi?_Thư Giao hướng Lan Thy hỏi.
- Em có việc bận rồi nên mới đem nó gửi chị. Ba mẹ em không có ai ở nhà hết._Lan Thy nhìn Thư Giao buồn rầu.

Thư Giao gạt đầu đã hiểu, mở cửa bé Lan Nguyệt vào nhà, Lan Thy dắt xe cho Thư Giao xong cũng leo lên xe của mình dong thẳng. Lan Nguyệt là em gái Lan Thy chỉ mới năm tuổi thôi nhưng lanh lợi. Vì chú thiêm thường đi công tác xa nên hai chị em Lan Thy qua nhà Thư Giao chơi rất thường xuyên.

Thư Giao để Lan Nguyệt ngồi lên sô pha, lấy bánh trong tủ lạnh cho nó rồi mới đi dọn dẹp nhà cửa.

- Chị Giao bác hai đi đâu rồi?_Lan Nguyệt vừa ăn vừa hỏi.
- Đã về quê rồi._Thư Giao cười cười nhìn con bé.
- Tại sao chị không về?
- Chị bận học.
- Vậy khi nào chị sẽ về quê?
- Nghỉ hè chị sẽ về.

Lan Nguyệt chạy giỡn quanh nhà gặp cái gì cũng hỏi, Thư Giao đã quen nên không cảm thấy phiền. Sau khi dọn dẹp nhà xong, Thư Giao đưa Lan Nguyệt đi đến siêu thị, Thư Giao đến một gian hàng văn phòng phẩm. Gian hàng này có nhiều sách vở, bút bi, bút màu. Lan Nguyệt thích thú chạy đến gần những quyển tập tô màu dành cho lớp mẫu giáo. Thư Giao thấy Lan Nguyệt thích như vậy nên để nó ngồi ở đó, còn mình thì đi đến gian hàng cạnh tìm vài quyển sách mới và mua thêm vài thứ cho việc học của mình.

Thư Giao mãi chăm chú tìm kiếm mấy quyển sách tham khảo đến quên thời gian. Thư Giao nhìn lại thì thời gian cũng đã gần trưa. Thư Giao đi đến chỗ Lan Nguyệt đón nó đi về. Hai người hí hửng dắt tay nhau đi về. Thư Giao cùng Lan Nguyệt vừa bước khỏi thang cuốn đã bị dọa cho sợ hãi.

Lan Nguyệt ngã sõng soài một bên còn Thư Giao thì rơi vào tay một người đàn ông. Dao nhọn sắc bén kề cổ. Thư Giao run rẩy ánh mắt hoang mang nhìn xung quanh muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

- Anh không được bước qua đây, nếu không tôi giết cô gái này._người đàn ông hét hoảng ôm chặt cổ Thư Giao.

Trên tay người đàn ông còn có túi xách của phụ nữ, Thư Giao đoán được chút ít có thể người đàn ông này đã giật túi xách nên bị truy đuổi.

- Oa oa...chị Thư Giao!_Lan Nguyệt sợ hãi khóc bù lu bù loa.
 - Anh mau buông cô ấy ra, chỉ cần anh trả túi xách lại thì sẽ không có gì nữa._giọng nói trầm thấp vang lên.
- Thư Giao nhìn vào đối diện thì hơi bất ngờ nhưng rồi cảm thấy yên tâm. Vì người đối diện chính là thầy dạy võ của cô - Vũ Khương Hàn. Cô không biết vì sao anh xuất hiện ở đây, là trùng hợp sao?
- Mau bắt anh ta giao cho cảnh sát đi._người phụ nữ từ phía sau Khương Hàn đi lên giận dữ.
- Khương Hàn nhíu mày nhìn người phụ nữ ngu ngốc kia. Nếu anh ta kích động không phải tổn hại mạng người rồi sao?
- Các người mau để tôi đi nếu không cô gái này sẽ cùng chết._người đàn ông tay run rẩy, dao ngày càng kề sát cổ Thư Giao.
 - Anh yên tâm tôi cam đoan anh thả cô gái kia ra và trả túi xách lại thì sẽ được đi._Khương Hàn cố tiến thêm vài bước.
 - Đúng...đúng vậy chú thả tôi ra và trả lại túi xách thì sẽ không ai làm gì chú._Thư Giao run rẩy cố lặp lại ý của Khương Hàn.

Hiện tại, Thư Giao không biết có bao nhiêu sợ hãi nhưng vẫn cố trụ vững. Cô nhìn thấy Lan Nguyệt ngồi một chỗ khóc như vậy nên càng cố bình tĩnh hơn. Người đàn ông không biết là do sợ hãi hay vô tình mà vết dao cứa sâu vào làm một dòng máu đỏ trào ra ai cũng vô cùng hoảng sợ. Thư Giao hoảng sợ có đau rất chân cũng mềm nhũn cả đứng cũng sắp không vững.

- Các người là đang gạt tôi sao? Các người sống sung sướng thì biết cái gì là khổ cực, nếu bắt được tôi sẽ lập tức tống tôi vào nhà giam đúng không?

_người đàn ông không nghe lời bất cứ ai cố kéo Thư Giao lùi lại phía sau.

Khương Hàn nhìn vào vết máu đỏ chói trên cổ trắng ngần của Thư Giao liền nhủ mày trong đáy mắt liền có lửa giận dâng trào. Chính bản thân anh cũng không rõ mình là làm sao lại đau lòng vì cô gái kia.

- Chúng tôi không gạt anh, nếu anh thả cô ấy ra tôi lập tức có thể thả anh đi bình an vô sự.

Lời Khương Hàn nói cũng không có gì quá, anh muốn thả ai có thể thả nhưng anh nói người đó không thể tha chính là chỉ còn một con đường chết. Vấn đề là giọng nói của Khương Hàn vẫn khá mềm mại khiến người ta khó phân biệt anh là đang cảnh cáo hay khuyên bảo.

Thư Giao chợt lạnh sống lưng khi nhìn thấy ánh mắt của Khương Hàn, cô dù đang gặp nguy hiểm nhưng vẫn là thầm than rằng người đàn ông này hình như đang gặp nguy hiểm hơn cả cô.

- Ba! _tiếng một đứa bé từ phía sau chạy đến khiến người đàn ông giật mình xoay người.

“Búp”

Chỉ nghe một tiếng động người đàn ông liền nằm sổng soài trên mặt đất, con dao cũng văng sang một bên. Cả Thư Giao cũng bị kéo ôm vào trong ngực của Khương Hàn. Hành động của Khương Hàn nhanh đến nỗi Thư Giao còn chưa hoàn hồn thì đã thấy bảo vệ sắp chạy đến bắt người đàn ông kia.

Thư Giao vừa kinh ngạc vừa có chút ngượng ngùng, cô cảm thán một câu ngực của chàng trai này thật ấm áp lại an toàn. Thư Giao cảm thán một câu ai làm vợ Khương Hàn phải thật tốt số đi mỗi ngày được anh ôm như vậy, che chở bảo vệ hết mực. Nhưng tại sao cô lại có cảm giác vòng ôm này thật có chút quen thuộc.

- Oa...oa chị Thư Giao! _tiếng Lan Nguyệt khóc càng ngày càng lớn.

Thư Giao giật mình khi nghe Lan Nguyệt khóc, cô tách ra khỏi vòng tay của Khương Hàn đi đến chỗ Lan Nguyệt đang bù lu bù loa gọi tên cô. Khương Hàn bị Thư Giao nhảy ra khỏi vòng tay mình liền có chút trống rỗng nhưng rất nhanh chóng anh lấy lại bình tĩnh. Nhìn chăm chăm người đàn ông đang nằm dưới mặt đất có chút thống khổ vì chịu một quyền của anh. Nhìn sơ Khương Hàn liền biết người đàn ông này không có võ cũng không có mảnh khóa của cướp giết. Anh nhủ mày suy nghĩ người đàn ông này là lâm vào tình trạng gì mới phải ra nông nỗi này.

Thư Giao đi tới chỗ Lan Nguyệt liền ôm nó lên vỗ vỗ lưng trấn an, người tập trung xem ngày càng đông càng khiến con bé sợ hãi.

- Chị ở đây không cần sợ, không cần sợ.

- Chị Thư Giao, người đàn ông kia thật xấu làm chị chảy máu rồi. Oa...oa._càng nói Lan Nguyệt càng khóc khi nhìn vào vết máu trên cổ Thư Giao.

Thư Giao cười khỏ, hôm nay đúng là dọa cả cô còn sợ hùống chị là con bé. Thư Giao vừa đỡ Lan Nguyệt lại đi đến bên cạnh Khương Hàn nhưng không có nhìn anh mà là nhìn vào đứa bé gái đang đi đến vừa khóc vừa gọi ba, Thư Giao nghe đến thật mũi lòng.

- Ba, sao ba đi lâu như vậy, hu hu..

- Con gái sao không ở bên ngoài chờ? _người đàn ông cố ngồi dậy ôm bé gái vào lòng nở một nụ cười.

Mọi người nhất thời thờ dãi không biết phải làm sao mới phải, nhìn tình cảnh này cũng khiến người ta khó động tay. Thư Giao nhìn người đàn ông kia một chút cũng không tức giận.

- Người xấu phải bị bắt nha._Lan Nguyệt ôm chặt cổ Thư Giao lắm bầm.

- Lan Nguyệt người đó không xấu đâu chỉ là bắt cóc dĩ thôi._Thư Giao một bên chú ý đến hai cha con kia một bên khuyên bảo Lan Nguyệt.

Có hai bảo vệ tiến đến liền muốn bắt người đàn ông kia đi, đứa bé gái khóc lóc không ngừng nước mắt rơi là chả.

- Xin các chú đừng bắt ba cháu đi, hu hu..

- Chuyện này..._một trong hai người bảo vệ có chút khó xử.

Thật ra nhìn tình cảnh này ai lại nhẫn tâm được đâu, chẳng qua họ có trách nhiệm bảo vệ an ninh trong siêu thị. Người đàn ông này không chỉ giật túi xách lại uy hiếp người khác còn dùng cả dao, tính ra phải đưa đến đồn công an điều tra tận tường.

Thư Giao đi đến trước mặt chú bảo vệ chào một cái lại mở miệng cầu xin thay bé gái kia.

- Các chú tha cho chú ấy đi, dù sao cũng không mất gì và cũng không tổn hại đến ai.

- Chú...chú tha cho ba cháu đi! _cô bé nước mắt lưng tròng cố cầu xin.

Người bảo vệ nhìn trên cổ Thư Giao có vết máu thoáng suy nghĩ đây là cô gái bị uy hiếp lại còn cầu xin thay người đàn ông này.

Khương Hàn đứng một bên từ nãy đến giờ cũng không có lên tiếng, chỉ là thủy chung quan sát hành động của Thư Giao. Anh thoáng nở nụ cười lại không biết là vì bản thân cảm thấy hài lòng về cô gái này. Lại lắc đầu xua đi cái ý nghĩ kì quái kia.

- Làm sao tha được, phạm tội vẫn là phạm tội, _người phụ nữ bị giật túi xách tức giận đi lên phía trước.

Thư Giao có chút khó chịu nhưng biết nên trấn an người bị hại trước nếu không người đàn ông này thật khó thoát tội.

Thư Giao đi đặt Lan Nguyệt xuống, nhặt túi xách kia lên hướng người phụ nữ cúi đầu một cái thay người đàn ông xin lỗi.

- Cô à cô nhận lại túi xách, kiểm tra xem có mất thứ gì không? Nếu không mất coi như cô nể mặt con cũng là bị hại tha cho ông ấy đi.

- Đúng là còn nguyên không có mất gì cả, thôi được nếu còn lần sau trách nhiệm là do cháu đấy, _người phụ nữ vừa dò xét túi xách vừa nói.

- Cháu cảm ơn cô! _Thư Giao vui mừng lại cúi đầu một cái.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn Thư Giao ánh mắt dường như vô cùng cảm kích lại nói không nên lời.

- Nhưng chúng tôi vẫn là nên đem ông ấy về đồn cho công an điều tra thì hơn, _người bảo vệ chậm rãi nhìn Thư Giao nói chuyện.

- Hai chú tha cho chú ấy đi dù sao cũng không có tổn hại gì, xin hai chú đó, _Thư Giao thật là cố sức cầu xin.

- Ba! Hu...hu mẹ đang đợi chúng ta nha! _đứa bé ôm lấy người đàn ông khóc không ngừng.

- Cứ làm theo lời cô gái này đi! _âm thanh lãnh đạm có chút ra lệnh khiến Thư Giao giật mình nhìn qua người bên cạnh.

Khương Hàn đi đến bên cạnh cô môi khẽ nhếch lên một nụ cười, nói anh là một người chừng chặc lần thành đạt cũng không có sai.

Hai người bảo vệ nhìn thấy Khương Hàn nhất thời sắc mặt lộ vẻ nể trọng nhẹ gật đầu một cái liền rời đi làm nhiệm vụ.

Thư Giao nhìn thái độ của hai người bảo vệ nhìn Khương Hàn với ánh mắt tôn sùng khó tránh khỏi thắc mắc. Chỉ là vấn đề hiện tại cô không có thời gian suy nghĩ nhiều đến điều đó.

- Thầy cũng thật có uy nha! _Thư Giao cười cười nhìn anh.

- Anh đẹp trai thật giỏi nha, bé Lan Nguyệt một chút đi! _tiếng Lan Nguyệt ở dưới, thân thể nhỏ nhắn rướn người đòi Khương Hàn ôm.

Khương Hàn bây giờ mới để ý đến Lan Nguyệt, đứa bé đôi mắt tròn xoe tinh nghịch, anh nở nụ cười liền bế lên trước sự kinh ngạc của Thư Giao.

- Lan Nguyệt mau xuống, không được lộn xộn, _Thư Giao giật mình liền muốn đoạt lại Lan Nguyệt từ tay Khương Hàn.

Lan Nguyệt sống chết ôm lấy cổ Khương Hàn không buông.

- Không sao, tôi có thể bế được em không cần khăn trương, _Khương Hàn từ tốn đáp.

Thư Giao liếc mắt nhìn Lan Nguyệt đang lè lưỡi trêu mình, con bé này không phải là giống Lan Thy sao thật là háo sắc.

Người đàn ông cùng bé gái kia bây giờ mới đi đến trước mặt Thư Giao nói tiếng tạ ơn.

- Cảm ơn hai người không chấp lại ra tay giúp tôi, _người đàn ông nở nụ cười, gương mặt hốc hác.

- Không có gì nhưng vì sao chú...chú phải làm nên chuyện này? _Thư Giao có chút bối rối không biết phải nói thế nào cho phải.

- Mẹ con bé bệnh đã lâu, tiền tôi kiếm cũng chỉ đủ ba người sống qua ngày hiện tại bệnh của bà ấy lại trở nặng tôi lại không kiếm đủ tiền, mượn nợ đã quá nhiều nên cũng không còn ai cho mượn nữa nên...trong lúc nhất thời cạn nghĩ... _người đàn ông càng nói càng nghẹn giọng.

Đứa bé gái kia cũng ôm chặt người đàn ông khóc cho tới bây giờ đã mệt liền ngủ thiếp đi. Nhìn vào sự che chở của người đàn ông đột nhiên hốc mắt Thư Giao chột cay cay. Cô đột nhiên nhớ đến ba mình, ba cô cũng từng ôm cô như vậy. Nghĩ đến đây cô đột nhiên có chút vui mừng vì đã không làm cho đứa bé xa ba nó.

Khương Hàn nhíu mày nhìn Thư Giao đang ngây ngẩn suy nghĩ, hốc mắt thoáng đỏ liền lộ ra một tia thấu hiểu.

- Chú tạm thời cầm lấy số tiền này đi, hiện tại tôi cũng không đem nhiều tiền chi bằng chú nói địa chỉ lần sau có thể đến tận nơi để giúp đỡ, _Khương Hàn móc từ trong ví ra một sấp tờ năm trăm nghìn.

Thư Giao tròn mắt kinh ngạc, đây gọi là không mang theo nhiều tiền sao? Anh có phải khiêm tốn quá rồi không.

Người đàn ông thấy một sấp tiền không những không vui mà mặt mày còn tái mét, sợ hãi thụt lùi.

Khương Hàn nhìn biểu hiện của hai người liền giật mình giác ngộ, những người lao động cực khổ kiếm từng đồng mỗi ngày thì số tiền này quá lớn rồi. Nếu là người lao động chân chính họ đích thị là có cảm giác sợ hãi khi nhận một số tiền quá lớn từ người lạ mặt. Nhưng qua đây Khương Hàn cũng xác nhận được người đàn ông này không có lừa anh và Thư Giao.

Khương Hàn ho khan một tiếng, lại dùng giọng mềm nhẹ để nói:

- Chú cứ cầm lấy đi, cứ cho là chúng tôi cho chú mượn khi nào có sẽ trả.

Anh cũng thật là mõi tay đi, một tay ôm lấy Lan Nguyệt một tay đưa tiền.

Thư Giao đoạt lấy tiền trong tay Khương Hàn nhìn anh cười một cái liền đặt tiền vào tay người đàn ông.

- Chú cứ nhận đi, người này cũng thật giàu có tiêu một chút tiền cũng không có sao đâu. _Thư Giao liếc nhìn Khương Hàn một cái lại nhìn người đàn ông cười cười.

Người đàn ông run rẩy cầm xấp tiền, hốc mắt liền cay cay lại muốn trả lại. Nhưng dĩ nhiên là Thư Giao và Khương Hàn không nhận. Người đàn ông rút ra phân nửa số tiền trả lại cho Khương Hàn, nếu anh không lấy lại ông ta nhất định không nhận số tiền này. Bất đắc dĩ Khương Hàn mỉm cười nhận lại, bất giác anh nhìn sang Thư Giao liền thấy ánh mắt của cô nhưng lại không rõ là đang suy nghĩ gì. Là cô đang trách anh sao?

Người đàn ông rồi rít cảm ơn liền nhanh chóng ra khỏi siêu thị. Đám người vây quanh xem náo nhiệt cũng đã đi từ lúc nào hiện tại cũng chỉ còn Thư Giao và Khương Hàn. Thư Giao nhìn theo bóng lưng người đàn ông thờ dài một cái.

- Anh đẹp trai thật giàu có nha! _Lan Nguyệt nãy giờ biết điều im miệng hiện tại lại lên tiếng.

Khương Hàn không nói chỉ cười đưa tay xoa đầu Lan Nguyệt lại xoay sang hỏi Thư Giao.

- Đây là em gái của em sao?

- Không phải em ruột là em họ.

Khương Hàn gật đầu đã hiểu cũng không có nói gì thêm.

Thư Giao nhìn Khương Hàn gật đầu một cái nói lời cảm ơn thay người đàn ông kia. Lại đưa tay bế lấy Lan Nguyệt.

- Cảm ơn thầy đã không truy cứu chuyện lúc nãy.

- Không có gì. _Khương Hàn mỉm cười trả lại Lan Nguyệt cho Thư Giao.

- Thầy quen biết bảo vệ ở đây sao? _Thư Giao thắc mắc không thôi.

- Cũng có một chút. _Khương Hàn có chút cứng ngắc trả lời.

- Thảo nào em nhìn họ thật nề trọng thầy.

Thư Giao đắm chiêu suy nghĩ một chút lại không nhận được lại muốn hỏi.

- Thầy không sợ người đàn ông đó là lừa gạt sao?

- Em cũng nghĩ như vậy vì sao vẫn muốn tha cho ông ta? _Khương Hàn nhếch môi hỏi lại.

- Chỉ là em dựa vào trực giác nghĩ rằng người đàn ông này không có xấu.

- Em có thể nghĩ như vậy, tôi cũng có thể nghĩ như vậy

Khương Hàn khẽ cười thật là xấu hay tốt anh đều có thể biết được. Nếu người đàn ông đó thật sự lừa gạt ngay hôm nay lập tức ngồi trong nhà lao. Bất cứ ai lừa gạt anh chính là tìm con đường chết.

Thư Giao cuối cùng cũng hỏi xong những gì muốn hỏi liền ôm theo Lan Nguyệt vẫy tay chào Khương Hàn ra khỏi siêu thị.

- Anh đẹp trai lần sau gặp lại. _Lan Nguyệt phấn khích cười vẫy tay chào Khương Hàn.

Khương Hàn đứng nơi đó nhìn theo hai người, vẫy vẫy tay chào.

Không biết bao lâu sau khi bóng Thư Giao khuất hẳn, sau lưng Khương Hàn liền xuất hiện một người con trai.

- Phó tổng giám đốc anh không sao chứ?

Khương Hàn giật mình nhìn Bảo Điền là trợ lý của anh, chắc tại thấy anh ngây ngẩn không để ý đến anh ta nên mới muốn nhắc nhở anh.

- Tôi không sao, anh điều tra về người đàn ông kia đi _giọng Khương Hàn lạnh đi mấy phần liền xoay người đi vào trong.

Bảo Điền gật đầu liền đi theo phía sau, nhưng hình ảnh Khương Hàn cười nói với một cô gái lúc nãy thật làm cậu ta kinh ngạc. Chính bản thân Khương Hàn cũng kinh ngạc là anh vì sao lại đến đây? Vì muốn tự mình theo dõi cô gái kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lưu Manh Của Em

Một ngày lại một ngày trôi qua đối với Thư Giao thật là không có nhiều vui vẻ cho lắm. Hôm nay, cũng là một ngày đẹp trời, Thư Giao sớm đã đến trường. Vừa mới tung tăng vào cổng cô liền bị Lan Thy lôi kéo. Cô cũng không còn quá xa lạ với việc lôi kéo này, ngày ngày đều như vậy kia mà. Có ngày hai người quá thân thiết, đi ra ngoài người không quen biết nhìn hai người với ánh mắt quái lạ. Thư Giao thầm nghĩ không phải họ nghĩ hai người bọn cô giới tính có vấn đề đi.

Tiếng chuông báo giờ học vang lên, Thư Giao cùng Lan Thy nhanh chóng vào chỗ ngồi. Cô rất chăm chỉ học, cô cũng không muốn trong tiết học lại làm chuyện không đâu. Bình thường cô cũng không thích người ta nói chuyện trong giờ học. Vì vậy Trần Thư Giao cô đây cam nguyện đi đầu làm gương. Được làm mẫu cho người khác noi theo cũng là một điều lấy làm vui trong lòng.

Ngày hôm nay, chính là ngày mẹ Thư Giao trở về sau cả tuần đi viếng mộ ba cô. Thư Giao vừa nghĩ đến mẹ không tự chủ được liền mỉm cười. Trên đời này có lẽ người làm cô yêu quý và sẵn sàng hi sinh tất cả e rằng cũng chỉ còn một mình mẹ cô mà thôi. Ấy vậy mà cô lại không ngờ rằng vì một người khác ngoài mẹ cô, cô vẫn không tiếc hi sinh bản thân mình. Dòng đời đưa đẩy không ai có thể nói trước được điều gì, chỉ có thuận theo đó mà sống thôi. Còn về phần sẽ vì những ai mà hi sinh thì còn chưa biết được.

Tan học, Thư Giao cũng như mọi ngày tạm biệt Lan Thy đạp xe về một mình. Trên đường về Thư Giao cứ mỉm cười mãi khi nghĩ đến mẹ cô. Từ ngày hôm nay, cô sẽ không ăn mì gói nữa, có mẹ thì cô sẽ không sợ không no bụng. Càng nghĩ Thư Giao dường như xem mẹ cô giống người làm cơm thì đúng hơn.

Nói vậy sẽ oan cho Thư Giao, sở dĩ cô nghĩ như vậy là vì mẹ cô nấu ăn rất ngon. Trên đời này, có bao nhiêu người có tay nghề như mẹ cô. Đầu bếp tại nhà hàng nổi tiếng bậc nhất thành phố này cũng không bằng.

Đi đến ngã ba, tại đây có ba ngõ hẻm cô theo hẻm của nhà mình mà đi. Con hẻm này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ nhưng tầng lớp ở bên trong hẻm lại đủ loại người từ lưu manh đến trí thức loại gì cũng có.

Lưu manh?

Thư Giao giật mình nhớ đến “lưu manh”, hình như cô đã mắng người cướp đi nụ hôn đầu của cô là lưu manh. Nhưng mà anh ta tên là gì cô quên mất rồi. Nghĩ đến giọng nói của anh ta muốn cô nhớ tên anh ta cô lại rùng mình một cái. Nếu cô xui xẻo gặp lại anh ta mà không nhớ rõ tên anh ta thì phải làm sao đây? Anh ta chắc không nhớ một thường dân tép rêu như cô đâu.

Thư Giao cũng thật vất vả và vất óc để nhớ tên của “lưu manh” nhưng thật là không nhớ ra. Anh ta chỉ nói đúng một lần mà cô lúc đó lại không có để ý làm sao mà nhớ được. Cứ nhớ đến nụ hôn kia mặt cô lại đỏ không thôi, dù là lúc đó trời tối nhưng cô còn nhớ rõ nét cười trong ánh mắt kia. Hồi thờ cực lạnh kia khiến cô có chút tưởng niệm. Còn cả về vết thương kia, cô lo lắng anh ta có xử lý tốt hay không? Có bị nhiễm trùng hay không? Cô còn lo anh ta có bị cảnh sát bắt hay không nữa kia.

Bản tính cô hay lo chuyện bao đồng nhưng chưa bao giờ nghĩ đến một người không thân thích nhiều như vậy. Hiện tại cô chỉ muốn biết tên “lưu manh” kia có an toàn hay không mà thôi.

Thư Giao cứ vừa nghĩ về người kia vừa đạp xe đến nhà mình. Thư Giao nhìn vào cổng. Cổng vẫn khóa, mẹ cô vì sao giờ này còn chưa về nhà? Thư Giao bất giác lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì với bà Hạnh.

Thư Giao mở cổng, dắt xe đi vào nhà. Cô mệt mỏi, vứt cặp lên ghế rồi cũng ngã người ra đó. Mấy ngày nay, không có mẹ cô ở nhà, cô cũng gặp phải nhiều chuyện mà từ trước đến giờ cô chưa bao giờ trải qua.

Ngó ra ngoài sân, trời đã nắng gắt vậy mà vẫn không thấy bà Hạnh trở về. Thư Giao không biết phải làm gì, khẽ thở dài rót một cốc nước uống. Thư Giao lại đi vào phòng bếp, muốn chuẩn bị một chút thức ăn. Nhưng thật ra thức ăn cũng chỉ là nấu mì mà thôi. Không biết vì sao từ nhỏ mẹ cô không bao giờ cho cô động tay đến nhà bếp.

Thư Giao bận rộn thái cả chua, thái thịt. Cánh cổng đã được ai đó mở ra. Một phụ nữ cùng một người con trai đi vào nhà.

- Thư Giao à, con đi đâu rồi? _bà Hạnh ở ngoài cửa đã gọi tên Thư Giao.

- Cháu ngồi đây đi! Chắc con bé đang trong bếp._ bà Hạnh xoay người lại mỉm cười với người con trai.

Người con trai nhẹ gật đầu, trong mắt có ý cười nhưng không nồng đậm lắm. Giống như muốn tìm ra thông tin gì từ bà Hạnh.

- Thư Giao mẹ về rồi!

Thư Giao trong bếp bây giờ mới nghe rõ. Cô mừng rơn, liền lủi rủ chạy đi ra khỏi phòng bếp.

- Mẹ về rồi con nhớ mẹ quá!_Thư Giao vừa chạy đến đã ôm lấy mẹ mình.

- Cái con bé này sắp mười tám rồi mà như con nít vậy._bà Hạnh yêu chiều gỡ nhẹ lên trán Thư Giao.

- Dù con có lớn đối với mẹ không phải con vẫn còn bé sao?_Thư Giao bủn môi

Bà Hạnh bật cười, lắc đầu không muốn chấp. Hai mẹ con mãi nói chuyện lại không nhớ đến một người đang tồn tại trong phòng khách.

- Mẹ, hành lý đâu để con đem đi cất.

Thư Giao miệng hỏi nhưng không chờ bà Hạnh trả lời, đã không còn ôm bà mà đi qua muốn tìm kiếm giỏ xách của bà Hạnh. Chỉ đi được vài bước, Thư Giao tròn mắt trắng dã nhìn người con trai ngồi trong phòng khách. Cô như không tin vào mắt mình, làm sao mà cô có thể gặp người con trai này tại nhà cô đây?

- Con làm cái gì mà đứng sững ra đấy, mau ngồi xuống tiếp chuyện với bạn đi. Còn hành lý để mẹ mang đi vào là được._bà Hạnh nói xong liền đẩy Thư Giao ngồi xuống đối diện với người con trai kia.

Bà Hạnh mỉm cười với người con trai, nói với giọng điệu cực kì nhẹ nhàng:

- Cháu ngồi chơi đi, cô đi vào trong một lát.

- Dạ, cô cứ vào đi cứ để cháu tự nhiên.

Bà Hạnh cũng không nói gì nữa, xách hành lý trong tay đi vào trong. Thư Giao tròn mắt nhìn mẹ mình cùng người con trai kia nói chuyện. Đây là chuyện gì, khi nào mẹ cô lại quen với người này mà cô lại không hay biết.

Đội mẹ mình đi vào trong, lúc này Thư Giao mới xoay người nhìn chăm chăm người kia.

- Em nhìn tôi làm gì? Em không biết phép lịch sự khi có khách đến nhà là phải rót trà sao?

- Anh là khách của nhà tôi khi nào? Anh dám xuất hiện ở đây không sợ bị công an tóm sao?

Đại Vũ nhìn Thư Giao, trong mắt ẩn hiện nét cười. Đôi môi khẽ nhếch có chút mê hoặc. Anh đúng là thích nhìn Thư Giao lúc tức giận.

- Em không biết không có bằng chứng thì không thể bắt người bừa bãi sao?_Đại Vũ hai tay đan nhau nhún mày nhìn Thư Giao nhưng vẫn là có chút thích thú nhìn cô.

- Tôi chính là nhân chứng sống, anh không thấy sao?_Thư Giao vỗ ngực, trừng mắt nhìn Đại Vũ thách thức.

Đại Vũ có chút không vui, sắc mặt hơi trầm xuống hơi thờ lạnh băng. Anh đứng dậy đi đến bên cạnh Thư Giao. Đặt hai tay ở tay vịn ghế, khóa Thư Giao ngồi cứng đờ ở một chỗ, bốn mắt chạm nhau.

- Anh...tên lưu manh này muốn làm cái gì?_Thư Giao vì bị anh ép sát mà ngã người ra ghế.

Gương mặt Đại Vũ càng lúc càng cúi gần hơn, đến khi hắt tường môi sắp chạm môi thì dừng lại. Ánh mắt đen sâu nhìn Thư Giao không chớp mắt. Thư Giao có chút sợ hãi xoay mặt qua một bên.

- Em dám đe dọa tôi?_giọng nói lạnh băng khiến Thư Giao bất giác rùng mình.

Đại Vũ lại đưa tay tháo mắt kính của Thư Giao xuống. Động tác vô cùng nhẹ nhàng. Ánh mắt đen sắc bén nhìn chăm chăm Thư Giao, cũng như ép cô nhìn vào mắt anh. Anh không hiểu vì sao mình thích nhìn đôi mắt của cô. Anh không muốn có bất cứ rào cản nào cản trở anh nhìn cô. Đặc biệt là chiếc kính này. Đôi lúc anh cũng cảm thấy chiếc kính này hữu dụng bởi vì dường như cô chưa bao giờ tháo ra trước mặt người khác. Chỉ có anh bá đạo tự tay tháo kính xuống.

Thư Giao khóc ròng trong lòng, cô đây là gặp xui xẻo gì sao mà cứ chạm mặt phải tên lưu manh này đây? Trong phút chốc, mắt Thư Giao thật sự là không còn vật cản. Nhìn vào trong mắt Đại Vũ không hiểu sao có một cảm giác cực quen thuộc. Ngay cả động tác tháo kính cũng quen thuộc giống như...

- Tôi không có đe dọa, anh đừng tưởng vài ba câu sẽ dọa cho tôi sợ.

- Thật sao? _đôi mắt đột nhiên chuyển sang ý cười, ánh cười kiểu ngạo.

- Thật ra anh muốn gì, làm sao quen biết mẹ của tôi?

Thư Giao sợ hãi người con trai này. Anh ta lúc trước chẳng phải từng đe dọa rằng nếu cô dám nói ra sẽ để cả cô và người thân gặp nguy hiểm sao. Nếu là như vậy thì việc anh tiếp xúc với mẹ cô là có mục đích, đó là muốn khống chế cô.

- Tôi không cần thiết phải nói cho em biết.

Hai người cứ như vậy, gương mặt kẻ sát. Mỗi người một câu hơi thở phả vào mặt đối phương.

- Anh muốn làm gì thì nhắm vào tôi, đừng có đi tìm mẹ tôi.

- Nếu tôi cứ tìm mẹ em thì em sẽ làm gì tôi? Lại đe dọa tôi nữa sao?

- Anh...đúng là bản tính lưu manh.

- Lưu manh? Tôi nhớ lần trước chúng ta tiếp xúc bằng nụ hôn em mới mắng tôi như vậy. Hôm nay là em muốn thử lại sao? Còn nữa tôi muốn em nhắc lại tên tôi.

- Anh...khốn kiếp tránh ra cho tôi. Mau trả kính cho tôi. _Thư Giao vừa thẹn vừa giận, khuôn mặt đỏ bừng, vừa đưa tay bắt lấy đã bị Đại Vũ đưa kính ra giấu phía sau lưng anh rồi.

-Không trả. Lần sau trước mặt tôi đừng đeo kính, tôi không thích em đeo kính. Nhắc lại tên tôi. _giọng điệu này rõ ràng cường chế.

Thư Giao giận dữ nhưng thật ra cô không nhớ tên anh làm sao mà nhắc đây.

- Anh là cái gì của tôi, tại sao tôi phải nghe lời anh. Mau trả đây!

- Em không nhớ tên tôi?

- Tôi đã bảo tôi không muốn biết.

- Được! Tôi cũng sẽ không ép. Vậy em muốn biết tôi là gì của em không?

- Không muốn biết, bắt quá anh là một người xa lạ. _Thư Giao cứ như vậy giằng co muốn đoạt lại chiếc kính.

Đại Vũ hơi nâng mặt lên bật cười có chút thoải mái.

- Tôi là lưu manh của em vì em là người đầu tiên dám mắng tôi lưu manh. _Đại Vũ cúi mặt nói nhỏ bên tai Thư Giao.

Hơi thở nóng ẩm lan tràn từ tai đến cổ Thư Giao khiến cô toàn thân cứng đờ, động cũng không dám động. Cô không hề nghĩ rằng “lưu manh của em” nó có ý nghĩa gì. Nhưng đối với anh thì đã là một lời hứa.

- Hai con... _bà Hạnh đi ra trường lớn mắt nhìn tư thế mập mờ của hai người.

Thư Giao trừng mắt tức giận nhìn Đại Vũ, lại nhìn xoay mặt sang nhìn bà Hạnh. Cô nuốt khan một cái, xua tay không ngừng như muốn giải thích.

- Mẹ, không như mẹ nghĩ đâu.

Đại Vũ nheo nheo mắt, lại xoay mặt nhìn bà Hạnh cười cười.

- Cháu chỉ là thổi bụi trong mắt giùm Thư Giao mà thôi, cô đừng hiểu lầm. Bây giờ không sao rồi đúng không Thư Giao? _động tác nhẹ nhàng đeo kính lại cho cô.

-Đúng, đúng! _Thư Giao gật đầu như gà mổ thóc.

Đại Vũ mỉm môi có chút buồn cười, đứng thẳng người, đưa tay xoa đầu Thư Giao mấy cái rồi lại quay về chỗ cũ.

Bà Hạnh nhũn mày, Thư Giao thường xuyên đeo kính hầu như là chưa bao giờ tháo ra. Chỉ trừ khi đi ngủ hoặc tắm rửa mà thôi. Hôm nay không tháo kính mà cũng để bụi vào mắt sao? Chuyện có chút kì quái nhưng bà Hạnh vẫn không biết là kì quái chỗ nào.

- Vậy hai đứa dùng trái cây đi. _bà Hạnh mỉm cười mờ ám nhưng không nói gì nữa.

- Mẹ, mẹ làm sao quen biết anh ta? _Thư Giao lôi kéo bà Hạnh ngồi một bên tức giận trừng mắt nhìn Đại Vũ.

- Là Đại Vũ giúp mẹ lấy lại túi xách xém chút bị bọn côn đồ giật. Mẹ bị ngã nên cũng chỉ ngồi một chỗ kêu cứu cũng may có Đại Vũ đi qua.

Thư Giao trợn mắt có chút lo lắng, xoay xoay người bà Hạnh xem xét.

- Mẹ, mẹ có làm sao không?

- Mẹ không có sao, nếu có sao có thể ngồi đây.

Thư Giao thờ nhẹ, lại nhớ ra điều gì đưa tay chỉ chỉ Đại Vũ như không tin được điều mình vừa nghe.

- Mẹ vừa nói cái gì? Anh ta giúp mẹ?

Lúc này Thư Giao mới nhớ ra, tên anh chính xác là Đại Vũ, anh đã từng nhấn mạnh nhưng cô đã quên.

- Cái con bé này bỏ tay xuống, thiết là không có phép tắc. Đại Vũ không phải là bạn học võ của con sao? Sao mà dường như thù hằn mấy kiếp vậy?

Lần này Thư Giao giật mình mém té nhào xuống đất. Cái gì mà bạn học võ ở đâu ra vậy? Càng nghĩ Thư Giao càng tức giận, người con trai này không phải bày trò để tiếp cận mẹ cô đấy chứ?

Thư Giao lăm bằm rủa:

- Lưu manh vẫn là lưu manh, thật biết bày trò.

- Con nói cái gì mà lưu manh? _bà Hạnh ở một bên nghe không rõ là Thư Giao đang nói cái gì.

- Con nói chỉ có lưu manh mới đi giật đồ người khác. _nói xong liền trừng mắt khiêu khích Đại Vũ.

Thư Giao đắc ý lấy một miếng táo không cần phép tắc cắn một miếng khiêu khích.

Đại Vũ nheo mắt nguy hiểm nhưng một câu cũng không nói, chỉ là khẽ môi thoáng giật giật vì câu nói của Thư Giao. Anh biết hiện tại rõ ràng cô đang hiểu lầm anh, cho rằng anh bày ra trò này. Đôi khi phạm lỗi một lần, lần sau dù không phải lỗi của mình cũng bị người ta nghi oan. Sự thật là anh cũng chỉ đi ngang đây điều tra một chút, cũng không ngờ gặp chuyện kia. Chỉ tiện tại giúp đỡ, nhìn người phụ nữ cũng trạc tuổi mẹ anh nên anh nghĩ không bỏ mặc được. Lại sợ bà đi về gặp nguy hiểm nên lại đưa về cũng không ngờ đi đến nhà người con gái không có đầu óc này. Ban đầu, khi nhìn thấy cánh cổng anh đứng sững ra đó mới phục hồi tinh thần. Anh có chút không muốn bước vào nhưng ý nghĩ lại muốn nhìn thấy gương mặt kia, đôi mắt kia. Cho dù anh thấy cách đây không lâu nhưng vẫn muốn ở khoảng cách gần nhìn cô. Vì thế anh lại gạt bà nói rằng mình chính là bạn học võ của Thư Giao, lần trước đã đến một lần. Bà Hạnh nghe xong càng tỏ ra thân thiết lôi kéo anh đi vào.

- Đúng, đúng chỉ có lưu manh mới đi giật đồ, cứ như Đại Vũ thì tốt rồi. _bà Hạnh gật đầu đồng ý lại còn bổ sung thêm một câu.

- Cô quá khen rồi. _Đại Vũ khiêm tốn đáp.

Thư Giao bây giờ mới thấu, bà Hạnh là bị người con trai này mê hoặc rồi. Táo trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống đã phun ra toàn bộ, ho sặc sụa.

- Khụ...khụ...hai người...khụ...khụ

- Ày...cái con bé này ăn uống cẩn thận một chút. _bà Hạnh vừa bực mình vừa buồn cười vỗ vỗ lưng Thư Giao.

Đại Vũ buồn cười đôi môi vẽ nên đường cong đẹp mắt. Chỉ là lúc này Thư Giao quá tức giận, khuôn mặt đỏ bừng vì ho cũng không nhìn thấy nụ cười không hề giả dối kia.

- Hừ, Đại Vũ anh giỏi lắm! _Thư Giao bực mình liếc cặp mắt trắng dã nhìn anh.

- Cảm ơn đã quá khen!

-Anh...

- Nếu muốn cảm ơn cũng không cần khen người ta lộ liễu như vậy, lần sau mời Đại Vũ một bữa cơm là được. _bà Hạnh mỉm cười nhìn Thư Giao?

- Mẹ..._Thư Giao thật không còn lời nào để nói.

Cô thật sự sắp bị người con trai này làm cho tức chết rồi. Đại Vũ chỉ lắc đầu cười cũng không nói thêm gì. Đột nhiên điện thoại anh vang lên, liếc nhìn màn hình thấy tên Đăng Triết liền xin phép hai người đi ra ngoài nghe điện thoại.

- Có động tĩnh gì sao? _giọng Đại Vũ phút chốc trở nên lạnh băng.

- Anh hai đang ở nhà cô gái đó sao?

- Phải, có vấn đề gì?

- Không có gì, thân thể cô gái đó không có vấn đề gì. Chỉ là tên cảnh sát kia thường xuyên lui tới em nghĩ anh cũng nên tránh xa cô gái kia một chút. _bên

kia đường dây giọng Đăng Triết có chút khuyen ngăn.

- Được, anh biết rồi. _Đại Vũ nói xong liền cúp máy.

Không biết vì sao trên vai anh như có một tảng đá được đưa xuống. Cảm giác khi biết Thư Giao không phải cảnh sát thật không tệ. Cứ như vậy đôi môi khẽ nhếch lên thành một đường cong đẹp mắt.

Vừa dứt điện thoại vào túi quần, định xoay người vào trong đã thấy Thư Giao đứng chống nạnh chắn trước cửa chính giống như cảnh cáo anh. Đại Vũ mím môi nhìn cười ho khan một cái.

- Em là không muốn cho tôi vào nhà sao?

- Đúng vậy, anh mau biến ngay lập tức nếu không tôi một cước liền đá anh bay ra ngoài.

Đại Vũ thật sự không nhìn được tiếp tục bật cười sang sảng. Thư Giao ngăn người nhìn nụ cười kia, lại lắc đầu nguầy nguậy không muốn nghĩ lung tung. Đại Vũ lại lần nữa đi đến trước mặt cô, khoảng cách gần trong gang tấc.

- Em lắc đầu cái gì? Có phải bị tôi mê hoặc rồi không? _anh đưa tay vuốt mấy sợi tóc trên trán cô.

-Anh... đi chết đi! _Thư Giao tức giận liền vung tay muốn một quyền vào gương mặt đẹp trai kia.

Đại Vũ nhanh nhẹn né sang một bên, đưa tay bắt lấy tay bé nhỏ của Thư Giao nhìn một lượt lại nhếch môi cười.

- Công phu không tệ. Tiếp đi!

- Tôi sẽ không tha cho anh!

Vừa nói xong, Thư Giao không ngại đồng phục học sinh chưa thay vung mấy cước đá về phía Đại Vũ. Chỉ thấy anh nhanh nhẹn né được tất cả, cũng không đánh trả cô bất cứ quyền cước nào.

Đại Vũ một tay bắt được chân của cô, bàn tay hơi cứng lại một chút vì có chút ngại nhưng cũng không có buông ra.

- Em xác định tư thế đá của em hợp với nữ sinh mặc váy sao? _Đại Vũ ho khan một cái xoay mặt đi hướng khác, mặt anh có chút nóng cũng có chút đỏ.

- Anh, tên lưu manh mau thả ra!

Thư Giao vừa xấu hổ, vừa giận nhìn chăm chăm người trước mặt như muốn ăn tươi nuốt sống. Hai người cứ như vậy ở tư thế giằng co cho đến khi có tiếng gọi từ phía cổng.

- Thư Giao, mở cửa cho anh! _Trác Quang không biết từ khi nào đã xuất hiện trước cổng. Khuôn mặt khó chịu nhìn chăm chăm hai người trước cửa chính giằng co.

Trác Quang biết hôm nay bà Hạnh trở về nên muốn sang hỏi thăm. Không ngờ vừa đi qua, đã thấy một chiếc xe sang trọng nằm cách nhà Thư Giao không xa. Nhìn vào nhà lại thấy cảnh này không khỏi tức giận. Khuôn mặt thoáng cái sa sầm.

- Thả ra! _Thư Giao lại lần nữa ra lệnh cho Đại Vũ.

Đại Vũ cũng vì tiếng gọi của Trác Quang mà hướng nhìn có chút thay đổi, thoáng cái gương mặt cũng có chút hàn khí. Anh nhẹ nhàng buông Thư Giao ra, chỉ tiếc không có báo trước, Thư Giao lao đảo xuyt nữa ngã, một lần nữa lại bị anh kéo cả người vào trong vòng tay anh. Bàn tay hơi dùng lực siết chặt eo cô. Ánh mắt đen nhìn cô, lại liếc nhìn Trác Quang bên ngoài nở nụ cười đắc ý. Thư Giao tròn mắt kinh ngạc không nói nên lời vì vòng ôm này, hơi ấm nơi lồng ngực này quá quen thuộc.

- Mau buông ra! _Thư Giao đưa tay đánh lên bả vai anh một cái.

Khuôn mặt Đại Vũ có chút nhăn nhó, vì động đến vết thương trên vai nhưng gương mặt cũng không có nửa điểm tức giận. Anh nhẹ nhàng buông cô ra, mím cười xoa đầu cô lại lớn tiếng nói vào bên trong nhà.

- Cô ơi, cháu có việc nên xin phép về trước ạ!

Vì lúc này bà Hạnh đã đi vào bếp nên cũng không biết những chuyện vừa xảy ra bên ngoài.

- Không thể ở lại ăn bữa cơm sao? _bà Hạnh nhanh chân đi ra ngoài muốn níu anh ở lại.

- Dạ cháu thật sự có việc gấp, hẹn lần sau vậy. _Đại Vũ khách sáo cúi đầu chào một cái liền xoay người đi ra ngoài.

- Đành vậy. _bà Hạnh có chút tiếc nuối.

Lúc này Thư Giao còn chưa hoàn hồn vì hành động thân mật lúc nãy của Đại Vũ. Đại Vũ buồn cười lắc đầu không khách khí nắm lấy tay cô kéo đi ra

ngoài.

- Em còn đứng đây làm gì không tiễn khách sao, mau ra mở cửa cho tôi.

Thư Giao bị ánh lôi lôi kéo kéo, hơi mất tự nhiên muốn rút tay lại nhưng cũng không được. Rõ ràng hành động của anh là đang làm cho người đứng ngoài công xem, muốn chứng minh lãnh thổ có chủ quyền.

Tới trước cổng, anh mới buông cô ra khoanh tay trước ngực chờ cô mở cửa. Ánh mắt lại có tia nhìn có chút khiêu khích về phía Trác Quang. Hai tay Trác Quang nắm chặt thành quyền.

Cánh cổng được mở, Đại Vũ bước ra ngoài trước vẫn không quên xoa đầu cô.

- Em còn thiếu tôi một bữa cơm.

Thư Giao mím môi không nói được gì, chỉ nhìn chăm chăm anh xua đuổi.

- Được rồi, mau về đi!

Đại Vũ hơi nhú mày nhìn cô, anh nhìn ra cô đang lo lắng cho anh. Sợ anh bị Trác Quang bắt nên mới muốn anh nhanh chóng rời đi. Nhưng cô lại không biết, Trác Quang cũng không hề muốn buông tha anh chỉ là không có bằng chứng mà thôi.

Theo phép lịch sự, Đại Vũ gật đầu chào Trác Quang một cái mới hướng về phía xe của mình. Trác Quang cũng cố kìm chế cơn giận, nở nụ cười méo mó gật đầu chào lại. Cũng chỉ có hai người mới biết ánh mắt nhìn nhau vốn không có thiện cảm.

- Anh vào nhà đi! Mẹ em vừa về thấy anh qua chắc sẽ rất mừng._Thư Giao cố lôi kéo Trác Quang đi vào.

Trong khi mắt lại liếc nhìn con người đang rời đi, đôi mắt cô có chút lo lắng. Cô thấy rõ phía sau vai áo của anh có vết máu. Cô vì không muốn Trác Quang nhìn thấy mới muốn anh nhanh chóng rời đi. Con người kia không biết tốt xấu, không đi còn đứng lại vẫy tay chào cô. Thư Giao vừa bực mình vừa buồn cười, lại thấy có chút áy náy nếu cô không làm lúc này có một quyền cô đã đánh vào vai anh. Mà anh cũng không có trách cô lời nào.

- Ủ, vào thôi!_Trác Quang có chút không vui nhưng trước mặt Thư Giao vẫn nở nụ cười ôn hòa.

Hai người lại không biết, trong xe ánh mắt Đại Vũ chuyển sang lạnh lẽo như có bóng đêm bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Người Của Vũ Ca

Sau cái ngày cuối tuần vừa vui vừa xui xẻo kia, Thư Giao lại bắt đầu học tập hăng say cho một tuần mới. Tại sao nói vui, cái này còn có gì khác ngoài việc cô có mẹ làm cơm cho ăn, nhà cửa cũng do bà Hạnh quản lý. Thế nên Thư Giao chỉ có việc học mà thôi. Ngoài thời gian đến lớp ra thì cô sẽ nhốt mình trong thư viện. Như lời Lan Thy nói cô không thể nào biết tình hình thời sự nóng bỏng bên ngoài được. Những lúc bị Lan Thy trêu ghẹo là lạc hậu, cô đều tự cho bản thân mình là không màng thế sự chứ không phải lạc hậu. Lan Thy chỉ có thể ngậm miệng còn có thể nói gì nữa đây. Cái xui xẻo không chuyện gì khác ngoài chuyện chạm mặt với Đại Vũ trong chính căn nhà mình.

Thư Giao ngửa mặt lên trời trách mình xui xẻo. Thư Giao muốn quên đi nhưng không quên được. Vì nó quá chân thực, cô muốn quên cũng thật khó. Từ giọng nói cho đến gương mặt, cái tên, cử chỉ đều như in lại trong đầu cô vậy. Lần này thì chắc rồi, cô không thể nào quên tên anh được nữa. Đối với Thư Giao đây là tin cực kì xấu, nếu Đại Vũ biết còn không cong môi cười đi.

Thư Giao buồn bực thở dài, hiện tại đã là sau giờ học Thư Giao dĩ nhiên ngồi một góc trong thư viện đọc sách. Quyền sách dày cộm mấy trăm trang đặt trước mặt. Cô lật rồi lại lật mà hình như không có chữ nào đọng lại được. Đây là thời kì gì đây? Thư Giao môi mắt gỡ kính ra lau lau mặt kính lại xoa xoa hai mắt. Bất chợt trong đầu cô lại nhớ đến câu nói của Đại Vũ “Lần sau trước mặt tôi đừng đeo kính, tôi không thích em đeo kính”. Thư Giao giật mình lắc đầu muốn xua đi. Cô khi nào lại để ý nhiều đến lời nói của người khác như vậy?

Phải nói sức công kích của Đại Vũ thật lớn, mới gặp mặt hai lần tại sao cô cảm thấy như đã gặp trăm lần vậy. Thư Giao trầm tư suy nghĩ. Cái tên của Đại Vũ không phải là tên giả đi, có ai lại họ Đại? Chữ Vũ là trong lòng vũ hay trong vũ bão hoặc là trong khiêu vũ nhỉ? Anh ta không phải nói mình là cơn mưa to có thể hóa thành giông bão đấy chứ? Thư Giao gật gật đầu, có lẽ ý nghĩa của cái tên Đại Vũ chính là mưa to có thể hóa thành giông bão.

Thư Giao nuốt khan một cái, nói như vậy cái tên của anh rõ ràng đã là đèn cảnh báo. Đừng ai làm quá so với sức chịu đựng của anh, nếu không hậu quả khó lường. Vậy mà cũng có một ngày người đời đồn rằng anh lại không thể làm gì trước một cô gái, cho dù cô gái đó quá đáng đi chăng nữa. Sự đời khó lường chính là như vậy.

Thư Giao tự gõ đầu mình một cái vì suy nghĩ lung tung. Khi đeo kính vào cô vẫn thấy mấy hàng chữ trong sách như đang trêu ghẹo cô không có khả

năng thấu hiểu chúng

Chết tiệt thật!

Thư Giao chưa bao giờ gặp phải tình trạng này, cô thật sự cảm thấy hận. Nghiến răng, nghiến lợi hận không thể trút giận vào chàng trai kia.

“Đại Vũ chết tiệt! Anh không những là lưu manh mà còn là âm hồn bất tan”

“Bụp”

Chỉ nghe tiếng động mạnh bạo, quyển sách bị gấp lại một cách không thương tiếc. Làm mấy người ngồi kế bên đọc sách cũng giật mình, nhìn chăm chăm cô như người ngoài hành tinh. Thư Giao bây giờ mới hoàn hồn biết mình thất thố liền cười trừ xin lỗi. Nhanh như bay Thư Giao gom mấy quyển sách chưa đọc xong đến quầy đăng kí mượn về nhà đọc tiếp.

Thư Giao ôm chồng sách bỏ vào một chiếc túi đi ra khỏi thư viện. Nheo mắt nhìn trời, thời gian cũng không còn sớm sắp chiều rồi. Liếc nhìn đồng hồ trên tay, Thư Giao lại ủ rũ hình như vẫn còn sớm so với thời gian dự định của cô.

“Két”

Đang mãi suy nghĩ, Thư Giao giật bản mình vì có một chiếc xe đạp chạy xẹt ngang rồi lại lùi lại trước mặt cô.

- Hê hê bà chị thân yêu, hôm nay về sớm thế? Em còn định đến rủ chị đi mua sắm một chút với em. Còn tưởng phải kì kèo chị bớt chút ít thời gian cho em, ai ngờ chị rảnh rồi thế càng tốt. _Lan Thy khuôn mặt tràn ngập nụ cười.

- Tâm trạng buồn bực học không vào nên về sớm. _Thư Giao trợn mắt nhìn Lan Thy hồi lâu mới thu tầm mắt, ừ xù trả lời.

- Thế sao? Ai lại có công năng làm bà chị của em không màng thế sự buồn phiền nhỉ? _Lan Thy sờ cằm ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

- Thôi đi! Chị đang bực nếu em còn nói chị liền cho em một cước để trút giận. _Thư Giao trừng mắt đe dọa.

- Được, được không nói thì không nói. Nhưng mà chị buồn bực cũng thật đúng lúc. Một trong những cách hiệu quả nhất chữa trị chứng buồn bực chính là đi mua sắm và ăn uống. Còn mấy tiếng đồng hồ mới đến cơm chiều, em sẽ đưa chị đi giải tỏa buồn bực, ha ha... _Lan Thy đắc ý cười.

Thư Giao khóe môi co giật, lần nào cô đi chung Lan Thy mà không ăn uống, mua sắm đâu. Rõ ràng là hoang phí tiền thì đúng hơn.

- Không cần, chị mệt thật muốn ngủ một giấc cho sáng khoái. Em không biết rằng cách giải tỏa buồn bực của em và của chị hoàn toàn khác nhau sao? _Thư Giao xua tay từ chối lại xoay người đi lấy xe.

- Ày...chị đừng có hết đi học lại thư viện, hết thư viện lại tập võ cuối cùng lại ngủ. Chị không cảm thấy buồn chán sao? Em thấy nó giống như cái vòng tuần hoàn vậy, rất là khó chịu.

Thư Giao vờ như không nghe thấy đặt túi xách lên giỏ xe, nhanh chân muốn chạy khỏi nơi này. Nhưng đôi lúc cô cũng nghĩ mình chưa hưởng thụ hết thú vui cuộc sống thì phải. Lan Thy vẫn hay trêu chọc cô như vậy. Thỉnh thoảng Lan Thy vẫn bảo cô như con rùa thích trốn trong mai rùa. Lan Thy còn nói nếu cô không đi ra ngoài trải qua một ít sóng gió sẽ thật lãng phí.

- Chị Giao đi với em mấy tiếng thôi, em đã gọi điện xin bác Hạnh rồi.

Thư Giao bất lực thở dài, cô nghĩ rõ ràng Lan Thy sợ không thể kìm chế được bản thân mua quá trớn nên muốn cô theo canh chừng thôi. Thư Giao nổi tiếng tiết kiệm mà.

-Được rồi, tốt nhất em nên tiết kiệm một chút nếu không chị lập tức đi về.

- Tuân lệnh!

Thư Giao lắc đầu phì cười vì bộ dạng sung sướng của Lan Thy. Hai người chạy xe đạp sóng đôi đi đến trung tâm mua sắm gần nhất. Trung tâm mua sắm Vũ Đại hiện tại không đông lắm nhưng mà cũng không thể tránh khỏi cảnh chen lấn ở một số quầy hàng cần thiết. Nhìn tên trung tâm mua sắm mà Thư Giao choáng. Tại sao lúc trước cô vào đây mấy lần cũng không cảm thấy lạnh sống lưng, mà hôm nay mới bước đến trước cửa trung tâm cả người đã như bị điện giật. Vũ Đại lật ngược lại không phải là Đại Vũ sao?

Trung tâm mua sắm rất nhiều mặt hàng nhưng cũng chỉ có vài thứ gây chú ý thôi. Đặc biệt, giống như hiện tại Thư Giao cùng Lan Thy đang chen chút trong quầy quần áo. Chính vì thích tiết kiệm nên Thư Giao lôi kéo Lan Thy đến những quầy hàng có giảm giá. Lan Thy mặt mày méo xệch. Cô chỉ thích đến những quầy quần áo cao cấp một chút như vậy sẽ không phải chen lấn. Nhưng thật ra đồ ở trung tâm mua sắm dù là giảm giá cũng rất đẹp mắt. Lan Thy lựa chọn váy để mặc, những chiếc váy dài quá gối một chút. Thư Giao thì thích chọn áo sơ mi và quần jean hơn. Lan Thy bảo cô phải mặc váy mới trông nữ tính. Thư Giao bĩu môi khinh thường, đó là phong cách của mỗi người. Thật chất nữ tính hay không, không hề liên quan đến quần áo loại nào mà là mặc hớp là được.

Sau một hồi vật lộn, Thư Giao và Lan Thy cũng mua xong cho mình mấy bộ trang phục ưng ý. Lan Thy mua gấp đôi Thư Giao, thế mà cô vẫn chưa buông tha cho mấy bộ váy xinh xinh còn treo trên giá đồ. Thư Giao nuốt khan một cái, đây gọi là đi mua sắm bình thường sao?

- Đủ rồi, em muốn sạch túi mới chịu đi sao? _Thư Giao kéo tay Lan Thy ra khỏi quầy quần áo kia.

- Em vẫn chưa có mua xong, ai bảo chị đưa em đến quầy giảm giá nên em phải mua thật nhiều chứ. _Lan Thy như bị hút vào đồng trang phục đầy màu sắc.

- Em chắc em mặc hết đồng này dù nó có lỗi thời sao? _Thư Giao nghi hoặc hỏi.

Lan Thy ngêch mặt ra, cô lăm bằm tính. Thư Giao nói cũng không sai. Lần nào cô cũng mua rất nhiều đồ nhưng hầu như là mặc không hết. Thường thì số đồ còn lại chỉ trong vài tuần đã lỗi thời nên cô liền vứt vào góc tủ.

- Cũng phải, vậy thôi chúng ta đi thanh toán đi!

Thư Giao cầm trên tay cả đồng đồ, mồ hôi chảy ròng ròng. Mặt mày méo mó vì thương tiếc cho tiền của chú làm ra bị Lan Thy xài hoang phí.

- Chị ơi cho em thanh toán hết đồng đồ này. _Thư Giao mỉm cười đưa đồ đến quầy thanh toán.

Chị thu ngân nhìn Thư Giao một cái. Cái nhìn như tìm tòi quan sát nhưng sau đó lập tức hồi phục đáng vẻ tươi cười. Nhàn nhạt mở miệng.

- Người của Vũ ca được miễn phí. Em có thể lấy tất cả về không cần thanh toán.

Thư Giao nhất thời trợn mắt kinh ngạc. Giống như bị sét đánh trúng, đứng như trời trồng. Lan Thy ở một bên cũng sững sờ, nhìn đồng đồ rồi nhìn Thư Giao, sau đó lại nhìn chị thu ngân như muốn xác nhận một sự thật khó có thể tin được.

Miễn phí hoàn toàn!

Câu này hình như chưa có trong từ điển mua sắm của Lan Thy. Trong khi Thư Giao bị câu “người của Vũ ca” làm cho thất thần. Mấy người chờ đợi thanh toán bên cạnh cũng nhìn cô với ánh mắt mờ ám. Cũng may hiện tại cô không mặc đồng phục học sinh, nếu không trong đầu người ngoài không biết sẽ suy nghĩ cô thành cái loại học sinh gì.

- Chị, chị có phải nhầm lẫn rồi không? Chúng em không quen ai là Vũ ca cả. _Thư Giao cười cười cố chống chế sự mất bình tĩnh.

Thư Giao đang tự thuyết phục rằng chị thu ngân nhầm người. Tại sao cô luôn cảm thấy hình như có liên quan đến tên lưu manh kia vậy.

- Không nhầm. Vừa nãy đã có người của Vũ ca đến đây nói, chỉ đích thị là hai em không có sai đâu.

Thư Giao lưng cứng đờ, bên tai còn nghe sấm rền nữa kia. Cô lại cười xoay người sang Lan Thy.

- Vũ ca là người quen của em sao?

- Không phải. Chị đừng nói với em cả chị cũng không biết Vũ ca là ai? _Lan Thy ngạc nhiên.

- Vậy người đó có nói gì nữa không chị? _Thư Giao run rẩy bàn tay nắm chặt túi đồ trong tay, lại xoay sang nói chuyện với chị thu ngân.

- Không có. _chị thu ngân bắt lực lắc đầu cười.

- Thật ra chúng em không biết người kia nên không thể lấy không những thứ này được. Nếu là người lạ càng không thể nhận, nên chị cứ thanh toán cho tụi em đi nếu không tụi em sẽ để lại những thứ này. _Thư Giao có chút bức dọc không nói nên lời.

Ai lại có thừa tiền đi cho không người khác chứ? Nếu không có âm mưu thì là tiền bất chính cô tuyệt đối không tham cái loại miễn phí này.

- Chuyện này... thật sự rất khó xử. Hay là em cứ lấy đi khi nào gặp Vũ ca nếu em muốn tính thì tính với Vũ ca đi. _chị thu ngân cười méo mó, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đùa sao? Lúc này chị thu ngân thấy người con trai kia đi ngang qua tỏa ra hàn khí đến không đứng nổi. Mặc dù người kia không phải Vũ ca nhưng cũng đủ sát thương rồi. Mặc dù gương mặt kia thật đẹp trai nhưng chị thu ngân cũng không dám nhìn lâu. Ai ngờ anh ta ghé lại đưa một cốc tiền trước mặt cô. Đưa tay chỉ về phía Thư Giao, còn miêu tả tỉ mỉ để cô nhận ra Thư Giao. Còn đưa ra tên bảo rằng đó là người của Vũ ca. Nghe đến tên Vũ ca cô liền hiểu không thể đối đãi quá bạc với cô gái này rồi.

- Vậy Vũ ca là ai? Có ý muốn trả tiền vì sao không ra đây? _Lan Thy cũng không nhịn được.

- Vũ ca là người đầu tư cho trung tâm mua sắm này. _chị thu ngân nhẹ nhàng giải thích.

Nói thật ra diện mạo Vũ ca thế nào cô cũng chưa từng thấy. Chỉ nghe nói người đầu tư cho trung tâm mua sắm này là Vũ ca. Thường thì cô chỉ thấy tổng giám đốc mà thôi, đó chính là Vũ Khương Hàn. Ai cũng nói Vũ ca chính là Vũ Khương Hàn. Nhưng cũng không ai xác minh được đây là chuyện có thật hay không? Cũng có người nói Vũ ca là người trong bóng tối, giống như người đứng sau đẹp bỏ tất cả chướng ngại giúp cho trung tâm đứng vững. Không chỉ đứng vững mà còn mở rộng chi nhánh trải dài khắp nước. Chính vì vậy, nhân viên trong trung tâm vẫn hay nói rằng, thà đắc tội với tổng giám đốc cũng không thể đắc tội với Vũ ca.

- Vậy có thể gọi người này ra nói chuyện một chút không? _Thư Giao hơi cười trong mắt hiện lên một chút hứng thú muốn biết về cái người xài tiền phun phí này.

- Thật xin lỗi, Vũ ca chưa bao giờ xuất hiện nên chị cũng không biết phải làm thế nào để truyền đạt lời của hai em _chị thu ngân đã sắp kiệt sức mất rồi.

Thường thì chỉ có người của Vũ ca đến truyền đạt tin tức, bất cứ ai cũng không có cách liên lạc với Vũ ca. Chỉ có Vũ Khương Hàn mới biết Vũ ca là ai, nhưng anh cũng chưa bao giờ nói ra. Có người nghĩ rằng Vũ ca là anh hay em của Vũ Khương Hàn.

Thư Giao cùng Lan Thy bắt lức nhìn nhau, lại muốn tận mắt thấy cái người tên Vũ ca kia.

- Vậy chúng em không mua nữa. _Thư Giao cong môi giảo hoạt liền muốn xoa người rồi đi.

- Chị thật không có cách, em làm ơn làm theo lời của Vũ ca có được không?

- Không sao đâu, nếu anh ta có trách hãy nói là do em bảo anh ta đến tìm em là được.

- Chị Giao chị định không lấy đồ miễn phí thật sao? _Lan Thy cả kinh muốn níu tay Thư Giao lại.

Chỉ thấy Thư Giao nháy mắt mấy cái ra hiệu cho Lan Thy đừng động. Cô cũng không phải không muốn lấy, chỉ là muốn người trong tối kia ra mặt mà thôi. Lan Thy như hiểu ra điều gì liền cong môi cười, ôm tay Thư Giao muốn đi.

- Khoan đã! _giọng nam trầm thấp vang lên sau lưng hai người.

Chị thu ngân bây giờ mới thở nhẹ một cái. Cuối cùng cái người cô mong chờ ra giải vây cũng xuất hiện rồi.

Hai người xoay người lại chỉ thấy một chàng trai, trên người là bộ vest đen, đôi mắt bị che bởi kính râm, gương mặt lạnh như băng.

- Oa, đẹp trai quá! _Lan Thy mắt chớp chớp nhìn chăm chăm người con trai.

Thư Giao hơi giật mình một chút nhưng cũng không có kinh ngạc như Lan Thy. Cô nheo nheo mắt như muốn hỏi chàng trai này muốn gì ở cô. Lục lọi hết trí nhớ cô chắc rằng mình chưa từng gặp người con trai này.

Chàng trai đến quỳ thu ngân cầm trên tay tất cả đồ đi đến trước mặt Thư Giao. Gương mặt lạnh băng lúc này bỗng trở nên ôn hòa, môi hơi cong lên nở một nụ cười.

- Chị hai mang về đi, anh hai nói chị mua xong thì đến nhà hàng gặp anh ấy. Em là Đăng Triết là em của Vũ ca. _chàng trai đại khái giới thiệu.

Tất cả mọi người mắt tròn, mắt dẹt nhìn Thư Giao. Lan Thy mém chút té ngã vì giọng điệu nhẹ nhàng cùng nụ cười của Đăng Triết. Chị thu ngân nhất thời cũng không ngậm miệng được khi nhìn thấy thái độ của Đăng Triết dành cho Thư Giao.

Thư Giao thì như bị sét đánh, một tiếng “chị hai” từ Đăng Triết làm cô muốn chết đứng. Cô thật uất ức, sao mà cách gọi như là cô chính là một đàn chị vậy? Thư Giao muốn khóc mà không có nước mắt.

- Anh, anh hình như nhầm người rồi. Tôi không quen anh mà hình như anh còn lớn tuổi hơn tôi nữa sao có thể gọi tôi là chị? _Thư Giao lắp ba lắp bắp muốn giải thích hiểu lầm.

- Khụ...à cái này vì chị là người của anh hai nên phải xưng hô như vậy. _Đăng Triết ho khan một cái, khuôn mặt đẹp trai làn da hơi ửng đỏ vì ngượng.

Lan Thy nhìn một màn này mà nuốt nước bọt không trôi. Cô điều tra tin tức nhiều nữ nam như vậy tại sao chưa bao giờ nhìn thấy người này. Không chỉ vậy mà anh còn quen biết với Thư Giao, không khỏi làm cho Lan Thy giật mình trách than. Tại sao? Tại sao người anh quen biết không phải là cô?

- Anh đẹp trai muốn mời tụi em đến nhà hàng sao? _Lan Thy cười cười nhìn Đăng Triết.

Đăng Triết hơi nhú mày nhìn Lan Thy, trong mắt anh có nhiều cảm xúc phức tạp. Anh từ nãy đến giờ đã quên mất cô gái đi chung với Thư Giao.

- Chuyện này anh hai không có nói. Chỉ nói muốn một mình chị hai đến đó thôi.

Lan Thy nghe xong liền muốn ngất đi. Đây gọi là đuổi người không phận sự sao? Từ khi nào cô lại mất giá trị như vậy?

- Không được, chúng tôi đâu biết các người là ai làm sao tôi an tâm để anh đưa chị tôi đi được. _Lan Thy đẩy Thư Giao ra sau lưng mình.

- Vậy...để tôi hỏi ý kiến Vũ ca. _Đăng Triết nói xong liền lấy điện thoại gọi cho Vũ ca.

Thư Giao đứng sau lưng Lan Thy đang nghĩ là tình hình gì đang xảy ra. Vũ ca? Vũ Đại? Đại Vũ?

Đăng Triết đi sang một góc không có người nghe điện thoại.

- Anh hai, chị hai không muốn đi và lại còn có cô em họ ở bên cạnh nữa như vậy phải làm sao?

Không biết bên kia điện thoại truyền đạt thông tin gì, chỉ thấy Đăng Triết gật gù đã hiểu. Một lần nữa quay trở lại chỗ Thư Giao, ra hiệu mời hai người cùng đi.

- Anh hai nói hai người có thể cùng đi.

- Tôi có thể từ chối không? _Thư Giao cứng rắn muốn từ chối.

- Anh hai nói rằng chị hai còn nợ anh hai một bữa cơm _Đăng Triết gương mặt bình thản truyền đạt lời vừa nãy trong điện thoại.

Thư Giao bây giờ mới vỡ lẽ, mới biết cái tên Vũ ca bí ẩn kia là ai. Không phải là lưu manh Đại Vũ kia sao? Đúng là âm hồn bất tan.

- Được, đi thôi! _Thư Giao suy sụp không thêm phản bác.

Lan Thy cũng bị Thư Giao làm cho choáng váng, thay đổi thái độ như chong chóng chỉ vì một câu nói thôi sao.

Đăng Triết đi nhanh ra khỏi trung tâm mua sắm, hai người con gái cũng đi phía sau. Lan Thy nhanh miệng muốn biết về Vũ ca.

- Chị quen biết Vũ ca khi nào vậy? Không phải chị suốt ngày ở trong thư viện sao? Đừng nói với em Vũ ca cũng vào thư viện đọc sách?

Thư Giao rầu rĩ lắc đầu không muốn nói. Lan Thy thấy vậy cũng không nói thêm gì, chỉ là môi cong lên mỉm cười nhìn người đi phía trước. Trong đầu Lan Thy dường như có một ý định nào đó mà không ai đoán ra được. Đăng Triết đi phía trước lại loáng thoáng nghe được “Vũ ca cũng vào thư viện đọc sách” thì khóe môi cô giật không rõ cảm xúc. Từ đó đến giờ anh cũng chưa từng thấy Vũ ca bước đến trước cửa thư viện chứ đừng nói là vào đó đọc sách.

Đăng Triết lịch sự mở cửa xe cho Thư Giao và Lan Thy. Anh để túi đồ của hai người vào phía sau xe rồi mới ngồi vào ghế lái. Chỉ là anh không ngờ lúc này, Lan Thy vốn ngồi ở phía sau lại chạy lên ngồi ở ghế lái phụ cạnh chỗ của anh. Cô nhìn anh cười cười, Đăng Triết thoáng giật mình lại không nói được lời nào. Đăng Triết thở dài, lại chậm rãi lái xe rồi đi. Chiếc xe cũng nhanh chóng hòa vào làn xe trên đường.

Suốt dọc đường, cả ba cũng không nói gì. Lan Thy chỉ dờ ra nhìn người bên cạnh. Thư Giao chậm rãi lướt mắt nhìn bên ngoài, trong lòng lại mắng Đại Vũ trăm nghìn lần. Đăng Triết chăm chú lái xe, nhưng toàn thân cứng đờ vì bị nhìn mãi. Anh không phải chưa từng bị con gái nhìn nhưng một cô nhóc chưa được mười tám tuổi nhìn chằm chằm đúng là không thể xem thường.

- Khụ...cô là em họ của chị hai sao? _Đăng Triết hồi lâu mới mở miệng muốn lơ đi sự chăm chú của Lan Thy.

Nếu theo đánh giá của Đăng Triết thì Lan Thy khá dễ thương nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn là một cô nhóc. Mà người chưa trưởng thành sẽ rất phiền phức. Anh lại ghét phiền phức nên rất ít tiếp xúc với những cô nhóc như thế này. Đăng Triết đang tự hỏi vì sao Vũ ca lại để ý đến Thư Giao. Nhìn dáng vẻ của Thư Giao chính là một sách, bên ngoài diện mạo cũng bình thường. Có phải Vũ ca tiếp xúc quá nhiều cô gái xinh đẹp nên muốn đổi khẩu vị hay không.

- Hả? Dạ...đúng vậy. Em tên là Lan Thy, anh gọi em như thế đi, đừng gọi cô trông xa lạ quá. _Lan Thy đôi mắt không ngừng dán vào gương mặt Đăng Triết.

Đăng Triết không nói chỉ gật đầu xem như thông qua. Tuy vậy trong lòng lại thầm nghĩ anh và cô thân lắm sao? Hình như tốc độ lái của anh có chút nhanh hơn. Anh chính là muốn đến thật nhanh để trốn ánh mắt của cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Âm Hồn Bất Tan

Chiếc xe rớt cuộc cũng dừng trước một nhà hàng, đây chính là một nhà hàng sang trọng. Thư Giao và Lan Thy cũng không lấy làm kinh ngạc cho lắm. Nhiều tiệc tùng và sinh nhật của Lan Thy, Lan Nguyệt vẫn thường được chú của Thư Giao tổ chức ở nhà hàng. Nhưng trong lòng hai người thì vẫn cảm thấy rằng nhà hàng này là quá sang trọng rồi. Thư Giao buồn rầu, cô làm gì có tiền mà đến bù một bữa cơm cho Đại Vũ ở nơi này đây. Anh ta rõ ràng đang chơi khăm cô mà.

Đăng Triết đậu xe xong, lại lần nữa dẫn đường đưa hai người đến căn phòng đã được đặt sẵn. Nói là phòng nhưng cũng khá rộng rãi và thoáng mát, là một bàn ăn cạnh cửa sổ. Chỉ cần nhìn ra sẽ thấy những khóm hồng xinh tươi nở rộ.

Đăng Triết dừng trước cửa phòng, nhẹ gõ cửa mấy tiếng thông báo cho Đại Vũ.

- Anh hai, đã đưa người của anh đến.

Thư Giao tròn trĩnh mắt nhìn Đăng Triết, sao người này mở miệng ra là gọi cô là người của Đại Vũ vậy? Nếu mà người khác nghe được sẽ nghĩ thế nào về cô đây?

Lan Thy ở một bên mỉm môi nhin cười vì sắc mặt sa sầm của Thư Giao.

- Chị Giao chị là người của Vũ ca khi nào thế?

- Em cầm miệng cho chị, còn nói cả em chị cũng không nể._Thư Giao tức giận đe dọa.

Lan Thy làm động tác dán miệng không muốn tiếp tục rước họa vào thân. Một hồi lâu mới nghe người bên trong lãnh đạm đáp một tiếng.

- Vào đi!

Tìm Thư Giao giật thót một cái, giọng nói này thì không nhầm lẫn được rồi.

- Chị hai mời!

Thư Giao gật đầu theo lời Đăng Triết bước vào trong. Phút chốc tìm như ngừng đập vì sự thanh nhã của căn phòng, thậm chí cả cái người ngồi ở cái bàn kia cũng trở nên nổi bật lạ thường.

- Đến rồi, em lại đây!

Đại Vũ môi cong lên một nụ cười. Nhìn người trước mặt kinh ngạc khi nhìn thấy anh thì rất hài lòng. Trên người anh là chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu, hồ mảy cúc áo trên.

Lan Thy cũng đi theo sau, ló đầu ra ở một bên Thư Giao muốn chiêm ngưỡng Vũ ca. Cuối cùng cô chỉ có thể cảm thán, Vũ ca là tên giống người vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ.

- Chị Giao, Vũ ca thật đẹp trai nha! Tại sao em chưa từng nghe nhắc đến trong danh sách những anh chàng handsome của em nhỉ?

Mãi một lúc lâu, Thư Giao vẫn đứng một chỗ không có động đậy. Người đời thường nói những lúc thế này gọi là mất hồn.

Đại Vũ như không còn kiên nhẫn, chân mày nhíu chặt lắc đầu thờ dãi đứng dậy đi thẳng đến trước mặt Thư Giao.

- Em không phải nợ tôi một bữa cơm sao? Chiều nay tôi rảnh nên muốn em mời._anh cúi đầu nhìn cô có ý cười trong mắt.

- Tôi...tôi có hứa sao? Là anh tự nói thôi. Còn nữa tôi cũng không có ý định mời anh ăn nhà hàng._Thư Giao chớp chớp mắt nhìn chăm chăm anh.

- Là như vậy sao? Tức là tôi tự biên tự diễn rồi. Vậy xem như tôi mời, tôi cũng muốn mời bác gái đến._nói xong Đại Vũ lấy tay muốn đem điện thoại ra gọi.

Thư Giao giật bản mình, cô không muốn Đại Vũ liên hệ với mẹ cô. Anh ta rõ ràng muốn khống chế cô. Thư Giao vội vàng chụp lấy điện thoại từ tay anh.

- Không được gọi, anh đúng là bản tính lưu manh không đổi._Thư Giao trừng mắt tức giận nhìn anh.

Đại Vũ nhún vai không phản bác, cũng không có ý đòi lại điện thoại trong tay người kia. Lan Thy nhìn hành động của Thư Giao mà có chút không hiểu.Đăng Triết tròn mắt nhìn điện thoại của Đại Vũ bị Thư Giao giật lấy. Đại Vũ bình thường tính cách giác vô cùng cao, chỉ là hành động nhỏ nhặt cũng bị anh phát hiện chứ đừng nói là hành động giật lấy liểu của Thư Giao. Nếu như nói anh thấy nhưng không ngăn thì không sao, nhưng nếu là vì ở cạnh Thư Giao mà mất cảnh giác thì tuyệt đối không ổn chút nào. Đăng Triết khề thờ dãi nhưng hiện tại cũng không thể nói được lời nào, chỉ còn cách nuốt ngược trở lại vào trong cổ họng.

- Vậy được, vậy là em muốn mời tôi dùng cơm có phải không?

- Nhưng thật sự tôi không có đủ tiền, có thể đến chỗ khác không?

- Không muốn.

-Anh...

- Như thế nào? Muốn tôi mời bác gái đến nữa sao?

- Được, mời thì mời. Tôi mời anh trả tiền, nếu không tôi cũng chỉ còn cái mạng này thôi._Thư Giao ung dung lướt qua anh đi đến chỗ ngồi.

Đăng Triết run run môi, bây giờ anh biết vì sao Đại Vũ chú ý đến Thư Giao rồi. Cô rõ ràng có một cá tính đặc biệt, không có vẻ yếu đuối nhờ cậy người màu mè như những cô gái khác. Lại còn nói Thư Giao có luyện võ dù có chuyện gì cũng không cần phải lo lắng nhiều.

- Ha ha, chị Giao như vậy cũng là mời người ta dùng cơm sao?_Lan Thy không nhin được cười ra tiếng.

Đại Vũ sờ sờ mũi, trong mắt có chút suy tư lại đi theo phía sau cô nhàn nhạt mở miệng.

- Em không có tiền sao? Vậy được mạng của em là của tôi. _giọng nói bình thản như trao đổi một giao dịch.

Thư Giao còn chưa kéo ghế ngồi đã run rẩy chân muốn ngồi bệt xuống sàn. Cái gì đây? Chỉ mời có một bữa cơm mà muốn lấy mạng nhỏ của cô. Cái giá này có phải quá đắt rồi không?

Lan Thy cũng vì câu này mà rung mình một cái. Người con trai này quả thật không chọc được.

-Anh muốn lấy mạng của tôi thì lấy đi cũng không cần bày trò nhiều như vậy? _Thư Giao giận dữ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai tay nắm chặt nhìn Đại Vũ.

- Tôi không lấy mạng em khi không cần thiết. _Đại Vũ nhếch môi cười.

Anh lại đến trước mặt cô, cúi đầu kề sát tai cô nói thật nhỏ:

- Em đừng quên ở đây cũng còn một mạng nữa để tôi lấy.

Thư Giao toàn thân chấn động, mắt mở lớn liếc nhìn Lan Thy ở phía sau. Hai bàn tay Thư Giao càng ngày càng nắm chặt, sắc mặt lại chuyển sang xanh mét. Cô thật sự tức giận, người con trai này nếu sợ cô nói ra sao lúc đầu không giết cô diệt khẩu luôn cho rồi, nếu không thì tránh xa ra. Hà cớ gì cứ bám lấy cô rồi dùng mạng người thân để không chế cô.

Đại Vũ khẽ thở dài, lại dịu dàng đưa tay tháo kính của cô ra. Đưa tay xoa xoa đầu cô vô cùng tự nhiên.

- Được rồi, đừng tức giận ngồi xuống đi. Em mời, tôi trả tiền.

- Anh chính là âm hồn bất tan. _Thư Giao vẫn không ngừng mắng.

Đại Vũ khựng lại một chút. Nhưng sau đó anh cũng chỉ lắc đầu cười không chấp.

- Hai người cũng ngồi đi! _Đại Vũ hướng Lan Thy và Đằng Triết.

-Anh hai, không cần đâu em ra ngoài trước. _Đằng Triết mở miệng từ chối.

Hơn ai hết anh biết Đại Vũ rõ ràng chỉ muốn một mình ngồi với Thư Giao thôi. Nói xong không đợi Đại Vũ đồng ý hay không liền nắm tay kéo Lan Thy đi ra ngoài. Lan Thy còn chưa hiểu gì đã bị người ta một tay nắm kéo ra khỏi phòng.

Cửa đóng một cái, Thư Giao mới phục hồi tinh thần. Cô không biết sự lo lắng của cô dành cho Đại Vũ có phải là quá vô vị rồi không.

Thư Giao bắt lực ngồi xuống, giữa cô thở dài lần thứ n.

“Ông trời ơi! Sao còn lại bị âm hồn nơi địa phủ bám theo như vậy?”

- Anh rốt cuộc là muốn cái gì?

- Muốn bám theo em thôi.

- Anh rảnh rồi lắm sao? Nếu thừa thời gian thì đi tìm việc làm đàng hoàng và dứt khỏi tầm mắt tôi. Nếu muốn lấy mạng tôi thì lấy đi không cần hành hạ tinh thần tôi.

Đại Vũ thoáng nhíu mày nhìn vào đôi mắt có chút khổ sở kia. Anh thật ra chỉ đùa thôi, cũng đâu có ý lấy mạng cô thật. Nói là đe dọa người thân cô chỉ để cô sợ cũng đâu có động tay. Hướng hồ anh từ trước đến nay cũng không có giết người. Chắc là tối anh bị thương đã dọa cô ám ảnh đến hôm nay rồi. Sắc mặt Đại Vũ trầm xuống có chút không vui, đôi mắt cũng lạnh đi mấy phần.

- Bỏ đi! Không đùa nữa, dùng cơm đi tôi mời cơm để cảm ơn em cứu mạng tôi thôi cũng không có ý gì, em cũng không cần giận dữ như vậy. _Đại Vũ cầm đũa lên liền gấp thức ăn cho vào bát Thư Giao.

Anh cũng lặng lẽ ăn, không nói thêm gì. Dáng ăn của anh rất tao nhã, ăn nhanh nhưng không thô lỗ chút nào. Lúc này Thư Giao vẫn còn nghếch mặt ra, ngơ ngác vì câu nói của anh. Anh chỉ là mời cơm trả ơn cứu mạng thôi sao? Vậy sao không nói sớm một tiếng, hại cô căng thẳng đến như vậy. Hai người cứ vậy lặng lẽ ăn không nói câu nào. Một lúc lâu Thư Giao mới hỏi anh.

- Vậy, vậy anh bắt Lan Thy đi đâu? Không phải dùng Lan Thy để uy hiếp tôi sao? _Thư Giao cầm đũa chọc chọc thức ăn trong bát hơi yếu ớt hỏi.

Lúc này Đại Vũ mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nhíu mày một chút lại lãnh đạm đáp.

- Đó là tự Đằng Triết kéo đi, không liên quan tôi.

Thư Giao giật mình đó không phải ý của anh. Vậy Lan Thy bị anh đẹp trai kia kéo đi đâu đây?

- Đò ở trong trung tâm mua sắm là anh thanh toán cho tôi sao? _Thư Giao cứng ngắt hỏi, hỏi xong mới biết mình ngu ngốc vội vàng lấy tay che miệng lại, cúi đầu ăn lầy ăn đề.

Nhưng hành động này lại bị anh nhìn thấy, tinh thần anh hơi tốt lên một chút ngẩng mặt nhìn cô cười. Chuyện rành rành ra đó còn hỏi quả thật cô gái này không có đầu óc.

- Ủ, là tôi trả. _Anh cũng không muốn làm cô ngượng

- Tôi sẽ trả lại. _Thư Giao ngẩng mặt, đôi mắt trong veo kiên định nhìn anh.

Đại Vũ cũng nhìn cô, lại bác bỏ ý kiến của cô.

- Không cần, xem như quà trả ơn cũng được.

- Nhưng tôi muốn tự mình trả. _Thư Giao cũng không chịu thua.

Đại Vũ thở dài bất lực. Anh rõ ràng không có cách làm trái ý cô gái này.

- Em dùng cái gì để trả? _lúc này anh đã dùng ăn, lấy khăn giấy lau miệng.

- Dùng tiền. _Thư Giao lúc này đã thả lỏng, cũng chưa buông đũa tự nhiên ăn xem anh như không khí.

- Tiền của em đủ trả toàn bộ số đồ đó sao? Tôi sẽ không chấp nhận em chỉ trả cho em và bác gái cũng không chấp nhận trả góp. _Đại Vũ hơi khom người muốn nhìn gần cô một chút.

Anh nhếch môi cười, lúc này anh nghe Đặng Triết nói lại Lan Thy mua không chỉ có đồ của hai người mà còn có đồ của ba mẹ Lan Thy, Lan Nguyệt và cả bà Hạnh nữa. Tính luôn cả đồ của cô cũng phải hết mấy triệu, cô là học sinh làm gì có nhiều tiền như vậy. Và lại gia thế nhà cô cũng chỉ là hơi khá một chút cũng không xài nhiều như vậy đi. Một thông tin khác chính là tiền thanh toán hôm nay sẽ do Lan Thy trả, nhà Lan Thy thì giàu hơn hẳn nhà cô.

Thư Giao như bị điểm huyết đứng hình mất mấy giây. Miệng đang vừa nuốt thức ăn xuyết chút mắm ngen, cái đũa trên tay rơi xuống bàn nghe leng keng vì va chạm bát. Mắt cô nhìn chằm chằm như muốn xuyên thấu người anh. Cô muốn biết trong bụng anh thật ra có bao nhiêu nham hiểm. Vốn cô cũng định chỉ trả phần của cô và mẹ cô thôi, cô cũng không có nhiều tiền để trả toàn bộ. Cô đang nghĩ đồ Lan Thy mua sẽ do Lan Thy trả, không phải cô ích kỉ mà cô thật sự không có nhiều tiền. Tiền của cô cũng chỉ có thể tính là hạt cát giữa sa mạc mà thôi.

Một câu của anh đã đập tan tất cả ý định của cô rồi còn gì để nói đây?

- Thế nào? Không có tiền trả? Lại định dùng mạng của em một lần nữa sao? _Đại Vũ cười vui vẻ.

Anh không làm thì mỗi lần bế tắc thì cô đều lấy mạng mình ra cược. Nhưng cái anh muốn không phải mạng của cô mà là tim của cô. Anh muốn có một ngày trong tim cô sẽ chứa hình ảnh của anh. Dù còn hoài nghi cô nhưng anh đã thật bị cô làm cho không không chế được. Cứ mỗi lần nghĩ đến ánh mắt của cô, nụ cười của cô anh sẽ cảm thấy vui. Nhưng nhớ đến cảnh cô ở bên cạnh thân thiết với Trác Quang, trong lòng lại trở nên lạnh lẽo vô cùng.

- Đúng vậy tôi cũng chỉ còn mạng thôi.

- Em không còn thứ khác để trao đổi sao?

- Không có. Tôi chỉ cần anh trả bình yên cho tôi thì được rồi. _Thư Giao dùng dụng nói

Đại Vũ nín thở nhìn cô chằm chằm, đáy mắt như có sương lạnh bao phủ. Từng góc cạnh gương mặt anh lúc này khiến người ta vừa có cảm giác xa cách vừa có cảm giác sợ hãi.

- Anh...anh nhìn cái gì? _Thư Giao né tránh ánh mắt anh.

Cô sợ. Nhưng không phải sợ anh lấy mạng cô mà sợ vẻ đẹp của anh thu hút. Ánh mắt anh khiến tim cô đập mãnh liệt. Nhẫn tưởng nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

- Hiếm khi ngồi gần em nên nhìn như vậy thôi.

- Tôi...tôi không cho anh nhìn.

Đại Vũ lại lần nữa bật cười vì dáng vẻ lấp bắp của cô. Nếu có một con vật để hình dung thì anh hình dung cô chính là một con mèo ra dáng hổ muốn dọa cho anh sợ.

- Không nhìn thì không nhìn, sắc đẹp của tôi thì cho em nhìn miễn phí.

- Anh...là đầu óc có vấn đề sao? Tôi nói muốn nhìn anh khi nào chứ? _Thư Giao mở to mắt hung hăng nhìn anh cảnh cáo.

- Trong mắt em có hình ảnh của tôi.

- Anh...

Cô và anh ngồi đối diện nhau dĩ nhiên phải có hình ảnh đối phương rồi. Anh đúng là nói chuyện thừa thãi. Đại Vũ thản nhiên nói, đáng ngồi tao nhả khí chất mười phần thành đạt.

- Em không thể nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng sao?

- Anh là cái gì của tôi mà tôi phải nhìn với ánh mắt dịu dàng?

Đại Vũ thờ dài, giờ tay lên nhìn đồng hồ hình như cũng không còn sớm nữa. Tối nay, anh còn có việc phải làm. Chỉ là nói sao anh cũng muốn ngồi cùng cô thêm một lúc. Cô gái này đúng là ương ngạnh hơn anh nghĩ.

- Em không nghe Đăng Triết gọi em là gì sao?

- Chị hai, nhưng tôi không có thừa nhận cũng không muốn nghe. Và lại anh ta còn lớn tuổi hơn tôi, tôi thật sợ bị tổn thọ. _Thư Giao bực dọc lấy khăn lau miệng.

- Cậu ta gọi tôi là anh hai.

- Cũng không liên quan đến tôi.

- Đó là do em nghĩ người khác sẽ không nghĩ như vậy.

- Tôi không quan tâm mấy chuyện thị phi. Bây giờ cơm trà on của anh tôi cũng ăn xong rồi có thể đi được chưa? _Thư Giao nói xong liền đứng dậy.

Cô nhìn chiếc kính của mình ở trước mặt anh, mím môi không biết làm sao lấy lại được. Đại Vũ nhìn cô liếc mắt về phía mình, khóe môi nhàn nhạt cười cũng đứng dậy theo cô.

- Tôi đưa em về.

Anh cầm chiếc kính tiến đến trước mặt cô, lại tự tay đeo vào cho cô. Thư Giao lại lần nữa bị hơi thở lạnh lùng của anh lay động. Bàn tay nhẹ nhàng từ tai cô lại di chuyển qua mấy lọn tóc xoắn nhẹ nhàng xoắn quá vai của cô. Cúi đầu nhìn cô cũng chỉ nhìn mà thôi. Thư Giao sợ hãi lùi mấy bước.

- Anh...anh lại muốn làm gì? _cô không thể quên nụ hôn đầu của cô là bị anh cướp đầu.

Sự tiếp xúc quá gần sẽ khiến cô nghĩ lung tung, không tốt chút nào. Cũng vì anh mà cả buổi chiều nay cô không học vô một chữ nào. Anh muốn bám theo cô đến lúc nào đây? Cái gì về anh cô cũng không biết, thân phận to lớn đến đâu cô cũng không rõ. Chỉ nghĩ đến đây cô liền thấy cô và anh vốn nên là nước sông không phạm nước giếng.

- Đôi mắt của em rất đẹp! _Đại Vũ cong môi khen ngợi.

Đại Vũ thích thú nhìn cô tròn mắt kinh ngạc nhìn anh. Lại lắc đầu không biết nên hình dung cô như thế nào cho phải, đôi lúc vô cùng thông minh đôi lúc lại như ngốc ra. Nếu chọn anh sẽ chọn cô ngốc một chút như vậy sẽ không dễ phòng anh.

- Đi thôi, tôi đưa em về. _Đại Vũ không hề ngại ngừng nắm lấy tay cô kéo ra ngoài.

- Anh thả ra đi, tôi và anh làm sao lại thân mật như vậy người ta sẽ hiểu lầm. _Thư Giao lăm bầm bàn tay còn lại không ngừng đánh vào tay anh.

- Đừng lộn xộn! _Đại Vũ dùng bước trùng mắt cảnh cáo cô.

Thư Giao cứng ngắt người che miệng lại, cô thật sự sợ ánh mắt này của anh. Anh nổi bão lên sẽ rất khó đỡ.

- Còn...còn Lan Thy, hai người đã giấu nó ở đâu hả?

- Tôi không biết, em có thể gọi điện thoại cho cô bé để hỏi. _Đại Vũ đáng người cao ráo cứ thẳng bước đưa cô rời nhà hàng.

- Chờ một chút, tôi...tôi quên mang điện thoại rồi. _Thư Giao cắn môi nhìn phía sau lưng anh.

Đại Vũ lắc đầu không biết nên nói gì, cô gái này quả thật không có đầu óc. Tuy vậy vẫn là anh không sao bỏ mặt được.

- Vậy để tôi gọi cho Đăng Triết.

Đại Vũ buông Thư Giao ra, mới cầm lấy điện thoại gọi đi. Chỉ thấy Thư Giao lắc lắc cổ tay, bữu môi trách anh thô bạo. Điện thoại kết nối Đại Vũ không kiên nhẫn hỏi ngay.

- Đăng Triết em đã đưa Lan Thy đi đâu rồi?

- Đã đưa về nhà rồi.

Đại Vũ “ừ” một tiếng, môi lại cong lên thành nụ cười. Đằng Triết hình như xử lý việc ngày càng nhanh gọn.

- Về thôi, Lan Thy đã về nhà rồi em không cần lo. _Đại Vũ hướng Thư Giao nói chuyện lại muốn nắm lấy tay cô kéo đi.

Nhưng mọi chuyện đâu có dễ như vậy. Bị một lần Thư Giao sẽ cảnh giác nên lùi lại tránh khỏi tay anh. Anh chỉ cười nhẹ nhún vai rồi cũng ung dung đi trước không muốn chấp cô. Ngồi vào trong xe, không khí giữa hai người cũng không thoải mái là bao. Thư Giao giương mắt nhìn bên ngoài cũng không thêm ngó ngang đến anh. Đại Vũ cũng lái xe đi như bình thường cũng không nói gì. Qua một lúc lâu, Thư Giao mới giật mình.

- A, chết tiệt cái xe của tôi còn để ở trung tâm mua sắm. Anh mau đưa tôi đến đó lấy lại đi.

- Lát nữa tôi cho người đưa về.

- Không cần.

- Chưa ai như em dám từ chối tôi. _Đại Vũ nhàn nhạt nói khuôn mặt lạnh tanh.

- Anh lại dùng khẩu khí này đe dọa tôi sao? _Thư Giao không kìm được liếc anh một cái.

- Dù sao cũng sắp tới nhà em rồi, tôi không rảnh quay lại.

- Anh...ngang ngược. Tại ai mà xe tôi ở đó hả? Nếu không phải âm hồn như anh ám tôi. _Thư Giao trừng mắt tức giận.

- Lại mắng, em sinh ra để mắng người sao?

Thư Giao bực mình quay mặt đi nơi khác. Đại Vũ phì cười một cái. Chiếc xe nhanh chóng đi vào ngõ nhà Thư Giao.

- Dừng bên ngoài là được rồi, tự tôi đi vào.

- Không thích. _anh tuyệt đối không nghe lời cô.

Thư Giao cũng không thể làm gì khác ngoài chuyện ngậm miệng lại. Rõ ràng cô nhìn thấy ánh mắt anh lạnh đi mấy phần, ánh mắt này giống như ngày đó cô chạm vào vết thương của anh vậy. Thật hung dữ!

Chiếc xe dừng trước nhà Thư Giao, cô còn chưa kịp phản ứng đã thấy anh nghiêng người về phía cô tháo dây an toàn. Ánh mắt anh lúc này lại giống như đang cười. Tim cô đập hơi nhanh, cô sợ nếu anh nghe thấy thì như thế nào đây?

- Được rồi, xuống xe đi hay không nở rời xa tôi? _Đại Vũ cười hài lòng.

Vì dây an toàn đã tháo ra mà vẫn thấy cô ngây ngốc nhìn anh. Anh cũng không phủ nhận muốn cô nhìn anh lâu thêm một chút, tuy nhiên việc này hơi kì quái.

- Tôi xuống, xuống đây. Chuyện...à vết thương của anh... _Thư Giao mở cửa xe nhưng vẫn không kìm được lo lắng hỏi.

- Không sao. À, mấy ngày tới tôi đi công tác, có thể hai tuần mới về sẽ không phiền em. _Đại Vũ hơi cười khi nghe cô hỏi.

Thư Giao định đóng cửa xe, nhưng khi nghe anh nói như vậy hình như hơi có cảm giác hụt hẫng chỉ ngoảnh lại nhìn anh nhẹ gật đầu rồi đóng cửa xe đi nhanh vào nhà. Cô có cảm giác không tự nhiên khi biết anh vẫn còn đang nhìn theo cô. Chẳng qua cô vẫn thắc mắc, anh đi công tác là chuyện của anh cần gì phải nói cho cô biết. Đại Vũ ở trong xe tựa lưng vào ghế nhìn theo dáng cô đến khi khuất sau cánh cổng. Khóe môi anh nhếch lên khi thấy bóng dáng Trác Quang đang đi về phía này. Tiếng gõ cửa kính từ bên ngoài xe, Đại Vũ hạ cửa kính nhú mày nhìn Trác Quang.

- Đội trưởng tôi không phải vi phạm cái gì chứ?

- Không có. Chỉ là thấy Vũ ca ở đây nên muốn đến chào hỏi thôi. Không ngờ anh cũng đến khu phức tạp này. _Trác Quang cười cười.

- À, tôi đưa người của tôi về sợ cô ấy đi một mình sẽ nguy hiểm. Nếu không có việc gì tôi xin phép đi trước. _Đại Vũ cũng không thất lễ chỉ nhìn Trác Quang bằng ánh mắt vô hại.

Nói xong không đợi Trác Quang đáp lời, nâng kính xe lên nhấn ga rồi đi. Liếc nhìn kính chiếu hậu chỉ thấy Trác Quang sắc mặt thay đổi, hai tay nắm chặt. Trác Quang vì một câu “người của tôi” của Đại Vũ mà tức giận, anh biết rõ người Đại Vũ nhắc đến không ai khác ngoài Thư Giao. Gió thổi làm mấy sợi tóc phất phơ trên trán Trác Quang, nhìn vào dáng đứng có chút cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: “Lưu Manh” Là Anh “Trí Thức”?

Ba ngày sau, Thư Giao vẫn đến trường bình thường. Đúng như lời Đại Vũ nói, cô không hề thấy sự xuất hiện của Đại Vũ quanh đây. Giống như chưa hề có sự tồn tại của anh quanh cô. Vậy mà Thư Giao không cảm thấy thoải mái mà có một sự lo lắng nào đó khó nói nên lời. Thư Giao nhìn vào điện thoại màu đen bóng của anh mà giật mình không thôi. Cô rầu rĩ bỏ điện thoại qua một bên lại cảm lên nhìn nhìn nhưng thật chất không biết là đang nhìn cái gì.

Ngày hôm đó, cô giật lấy điện thoại của anh xong liền bỏ vào trong túi xách mà cô mang theo. Cô sợ anh gọi cho mẹ cô nên muốn giữ cho đến khi anh đưa cô về sẽ trả lại. Nhưng không ngờ vì mãi nói chuyện với anh nên cô đã quên mất. Vậy mà khi cô nói quên mang điện thoại, anh còn chủ động lấy một cái điện thoại khác ra để gọi nên khiến cô quên lại càng quên. Giống như đối với anh điện thoại mà cô giật lấy không hề tồn tại. Ấy vậy mà thật kì lạ, điện thoại của anh chỉ có hai số duy nhất. Cô muốn tìm cách liên lạc để trả điện thoại lại cho anh nhưng không có cách nào cả. Kể cả bóng dáng Đặng Triết cũng chưa từng xuất hiện sau cái lần gặp đầu tiên đó.

Ngày hôm đó, Thư Giao về không bao lâu, chiếc xe đạp mà cô gửi ở trung tâm mua sắm cũng được đưa về. Thư Giao muốn gửi điện thoại lại theo người đưa xe đến. Nhưng khi nghe cô nhắc đến Đại Vũ mặt mày người kia chuyển sang sắc xanh như tàu lá. Thư Giao nhìn người kia khổ sở trông đến tội. Hồi ra mới biết anh ta tên Bảo Điền là trợ lý tổng giám đốc. Thư Giao không muốn làm khó Bảo Điền nên đành giữ điện thoại lại thôi. Chỉ tiếc không bao lâu điện thoại vang lên, Thư Giao giật bản mình vì có người gọi lại. Trên màn hình điện thoại nhấp nháy số lạ. Thư Giao không biết làm thế nào chỉ có thể vô như không thấy. Đem điện thoại quăng vào một góc, ngồi trên giường nhìn chằm chằm điện thoại đen tinh xảo. Chiếc điện thoại không ngừng nhấp nháy. Cuối cùng Thư Giao không nhịn được đành nhắc máy lên nghe.

- A..a lô! Xin chào, cho hỏi tìm Đại Vũ sao?

Chỉ nghe bên kia đầu dây, một tiếng cười khẽ vang lên. Âm thanh có chút quen thuộc nhưng trong nhất thời Thư Giao không nhớ ra là ai.

- Ha ha, con là bạn gái của Đại Vũ sao? _giọng một người phụ nữ vang lên trong điện thoại.

Thư Giao cầm chặt điện thoại run lấy bầy. Đây là cái loại chuyện gì đây? Cô cầm điện thoại của Đại Vũ mà người bên kia không kinh ngạc mà còn cười vui vẻ. Bây giờ Thư Giao cũng chỉ có một mối quan tâm, người phụ nữ này là ai mà thôi.

- Há? Dạ không phải đâu, cô đừng hiểu lầm. Con chỉ là quên trả điện thoại lại thôi. Xin hỏi cô...cô là gì của Đại...Vũ? _Thư Giao lắp bắp không nói nên lời.

- Cô là mẹ của Đại Vũ. Nó đi công tác rồi, sợ người nhà làm phiền nên giao điện thoại cho con sao? _bên kia đầu dây người phụ nữ vẫn không ngừng cười, giống như gặp được thứ mình yêu thích.

Từ trước đến giờ cũng chưa có ai gọi thẳng thẳng Đại Vũ cả, ngoại trừ bà ra cô là người thứ hai. Không thừa nhận bà cũng không ép, chỉ là bà rất rõ con trai bà cũng không nghĩ đơn giản như vậy đi.

- Há? Dạ thật sự không phải như vậy đâu. Con đang tìm cách trả lại điện thoại cho Đại Vũ. Cô thật sự là mẹ của Đại Vũ à?

- Đúng vậy. Vậy con tên là gì?

- Dạ con tên Thư Giao. Như vậy nhà Đại Vũ ở đó à? _Thư Giao không muốn gặp lại anh. Nếu biết đó là nhà anh đánh chết cô cũng không đến.

- Thư Giao? Con không, không phải là cô bé đi giao báo đó chứ? _người phụ nữ kinh ngạc trợn mắt như khó có thể tin.

Cô bé này ngang nhiên có quan hệ mật thiết với hai đứa con của bà. Nhưng là bà lại đánh chủ ý lên người Khương Hàn chứ không phải Đại Vũ. Nếu để Đại Vũ biết chuyện này anh sẽ nói gì đây? Bà Thu Trần không nhịn được nuốt khan một cái.

- Dạ? À đó là việc làm thêm của con khi rảnh rỗi, làm sao cô biết con, cô là ai à? _Thư Giao nắm chặt điện thoại Đại Vũ mà cũng kinh ngạc không kém.

Giọng người phụ nữ này thật sự rất quen, nhưng trong nhất thời cô lại không nhớ ra.

- Ha ha, cô là Thu Trần con không nhớ cô sao?

- Há? Cô...cô là cô Thu Trần lại là mẹ của Đại Vũ?

Thư Giao giống như bị sét đánh vậy, cô thế nào lại biết đến mẹ của Đại Vũ. Người phụ nữ hiền lành kia thế nào lại là mẹ của tên lưu manh kia? Thư Giao thật không thể tin được, cô như vậy mà đã đến nhà anh từ lúc nào không hay. Nghĩ đến thôi mà Thư Giao rung mình một cái.

- Rất ngạc nhiên sao? Cô cũng không ngờ, con cũng thật có duyên với gia đình cô. _bà Thu Trần cứ cười mãi giống như là không thể nào ngừng được vậy.

- Dạ đúng là có chút ngạc nhiên, con rảnh sẽ đến trả lại điện thoại cho Đại Vũ.

- Được rồi, cháu đợi nó về hẳn trả. Nó chắc cũng muốn con giữ, ha ha cô cũng sẽ không dám nhận đâu cũng có thể nó sẽ dùng số khác gọi lại vào điện thoại đó để tìm cháu. Và lại từ nhỏ nó không có sống ở đây cùng lắm mấy tháng mới đến thăm cô.

- A, không cần con sẽ trả lại trước khi anh ta về.

Trong khi đó Thư Giao lại đang nghĩ từ nhỏ anh đã không sống với mẹ hèn gì bản tính lưu manh như vậy.

- Được, được cô cũng muốn gặp con. Nhưng con tốt nhất là giữ điện thoại đến khi nó về nếu không rất dễ chọc giận nó.

Thư Giao tròn mắt, anh ta nổi giận thì có liên quan gì đến cô. Nhưng Thư Giao biết anh ta lại lấy cái chuyện chết tiệt kia ra uy hiếp cô.

- Dạ, vậy thôi đợi khi Đại Vũ về vậy, con chào cô! _Thư Giao giọng điệu ỉu xìu.

- Chào con!

Thư Giao nhìn màn hình điện thoại tắt ngấm vẫn không hết ngạc nhiên. Cô là gặp chuyện gì lại không ngừng liên quan đến Đại Vũ đây. Còn chưa được bao lâu điện thoại lại lần nữa vang lên. Lại một số lạ, sao mà cứ có người gọi mãi thế không biết. Chẳng phải trong danh bạ cũng chỉ có hai số thôi sao. Thư Giao lầm bầm lại muốn vứt điện thoại sang một bên cho đỡ phiền. Thư Giao chậm chạp nghe điện thoại.

- Alo! Cho hỏi tìm Đại Vũ sao? Anh ta hiện tại không có ở đây, có gì xin liên lạc lại sau. _Thư Giao tuân một tràng liền đưa tay tắt điện thoại.

Người bên kia đầu dây, chân mày nhíu chặt. Nhìn điện thoại tối đen lại vừa bức vừa buồn cười. Cô gái này đúng là quái lạ hết cỡ. Không kìm chế được lại ấn nút gọi lần nữa. Điện thoại kết nối thật lâu cũng không có người bắt máy. Một cuộc điện thoại đã bị bỏ lỡ. Khuôn mặt đang thoải mái bỗng nhiên vì điện thoại không có người bắt máy mà nét mặt u ám đi một chút. Người này cũng thật kiên nhẫn lại tiếp tục gọi.

Thư Giao bức dọc, thờ dãi vẫn là ấn nút nghe. Nhưng chưa kịp mở miệng thì đã nghe đầu dây bên kia lên tiếng.

- Trần Thư Giao em cũng biết cách thử lòng kiên nhẫn của tôi. _Đại Vũ giọng nói lạnh lẽo đe dọa trong điện thoại.

Thư Giao rùng mình, giọng nói này không phải chủ nhân của chiếc điện thoại cô đang cầm sao.

- Anh... tên lưu manh? _Thư Giao á khẩu chỉ có thể hỏi theo bản năng.

- Em gọi người lớn tuổi hơn em như vậy sao? Gọi một tiếng Vũ ca không được sao? _đôi môi Đại Vũ hơi cong lên.

- Vũ ca? Anh đang nằm mơ ban ngày hả? Anh... sao không lấy điện thoại lại? Bây giờ còn trách tôi thử thách kiên nhẫn của anh sao?

- Vẫn là tôi sai sao? Không phải em tự giật lấy điện thoại của tôi sao? _Đại Vũ cười khề ngồi trên ghế xoay, một tay xoay xoay bút trông rất thành thạo.

Anh cũng không hiểu bản thân đang nghĩ gì cứ nhiên để điện thoại liên lạc với người nhà ở chỗ cô. Nhưng đó cũng là một phương pháp để anh giám sát cô. Thư Giao vừa nghe người kia nói xong cũng ngẩn người. Đại Vũ nói không sai là cô giữ lấy điện thoại của người ta.

- Đó... đó là anh ép tôi phải làm như vậy. Nếu không có chuyện gì anh nhanh một chút cho anh Đăng Triết đến lấy điện thoại về sau đó hai người nhanh cú khỏi cuộc sống của tôi. _Thư Giao đột nhiên bức dọc.

Người con trai này thế nào cứ bám theo cô mãi không buông. Cô cũng đâu có tổ cáo anh ta.

- Em tức giận đến vậy? Bất quá một tháng không gặp em nhưng không có khả năng buông tha em. Còn nữa sao em gọi Đăng Triết trông dịu dàng đến như vậy mà khi gọi tên tôi giống như là thâm thù đại hận vậy? _Đại Vũ nhàn nhạt nói không có ý cười, ánh mắt đen sâu thẳm chứa sự lạnh lẽo.

Đăng Triết đứng một bên cạnh Đại Vũ mà môi hơi mở hời con chảy ròng ròng. Cũng đừng vì Thư Giao gọi bằng anh mà Đăng Triết gặp họa chứ? Nhưng thật ra nhìn nụ cười của Đại Vũ cùng ánh mắt cảnh cáo kia đang hướng về phía anh thật sự làm người ta dựng tóc gáy.

Đại Vũ hiện tại vẫn muốn thông qua Thư Giao để có thể tiếp cận Trác Quang. Nếu biết rõ ràng có thể anh cũng không như lần trước bị thương xém chút bị phát hiện. Anh luôn bận rộn nhiều việc, lại phải gánh vác trên vai một mối thù, nếu không đem người kia lôi đầu ra anh nhất định không buông tha. Nhiều năm như vậy anh vẫn tung hoành với thân phận Đại Vũ. Những người biết được thân phận thật của anh e là không có mấy người. Mà họ chính là ba người mà anh cho là thân cận nhất. Đôi mày anh đột nhiên nhíu chặt nếu cũng để Thư Giao biết thân phận thật của anh cô sẽ có phản ứng gì. Anh bấy lâu đều công tác ở nước ngoài, công việc trong nước đều giao hết cho người em trai. Thỉnh thoảng anh có mạnh mẽ thì hai người lại đổi chỗ thay nhau quản lý công việc.

- Anh... có phải bị ngốc rồi không? Tôi nói cái gì anh không hiểu sao mau biến khỏi tầm mắt tôi.

- Được, dù sao hiện tại tầm mắt một sách như em cũng nhỏ hẹp không thể nhìn thấy một người cao cao tại thượng như tôi.

- Hừ, anh tên lưu manh không biết xấu hổ còn tự cho bản thân hay ho. Anh còn khi dễ tôi lần sau đừng để tôi gặp anh, gặp một lần tôi liền đánh một lần. Biến cho tôi! _Thư Giao hét một tiếng liền cúp điện thoại, tắt luôn nguồn.

Thư Giao quăng điện thoại vào một góc tựa như đày mĩ nhân vào lãnh cung. Cô tự nghĩ bao lâu anh mới biến mất khỏi cuộc sống của cô, đừng tiếp tục

đe dọa cuộc sống của mẹ cô.

Đại Vũ ở bên kia thì đưa điện thoại ra xa tai mình, lại không ngừng xoa xoa lỗ tai. Cô gái này lực hết cũng phóng đại quá độ. Anh cũng chỉ có thể thờ dài. Bên cạnh cô dù sao cũng có gián điệp theo dõi động tĩnh của cô , không sợ cô chạy mất.

Đại Vũ lại xoay sang nhìn Đằng Triết với ánh mắt kì quái. Hai người họ cũng đâu phải tình nhân nhưng trông bộ dạng của Đại Vũ lại giống hệt ghen tị vậy.

- Anh...anh hai không cần nhìn em với ánh mắt đó.

- Tôi cũng đâu có làm gì cậu, chỉ là cậu nên tiếp cận Lan Thy._Đại Vũ nhàn nhạt nói mỗi câu lên cười.

Đằng Triết khóc không ra nước mắt, anh đây là bị Vũ ca đây dọa. Chỉ vì bị chị hai gọi bằng anh nên thành ra như vậy sao?

- Không, không cần em không cho chị hai gọi bằng anh nữa là được rồi._Đằng Triết thật là không biết vì sao lại lo lắng đến như vậy?

- Đừng nghĩ tôi nhỏ nhen như vậy, thật ra tôi đang nghĩ thế lực nhà Lan Thy cũng không nhỏ muốn cậu điều tra một chút cũng không được sao?

Đại Vũ lại ngã người ra ghế, ngón tay không ngừng gõ lên bàn giống như đang xem kịch vui vậy.

- Được em lập tức điều tra._bây giờ Đằng Triết mới nhẹ thở ra một cái.

Ngồi trong lớp mà Thư Giao cứ như vậy thất thần.

Nghĩ đến cuộc nói chuyện kia Thư Giao không khỏi buồn phiền trong lòng. Thế nhưng cô cũng không biết mình vì lý do gì lại buồn phiền. Còn có Trác Quang luôn nói rằng Vũ ca là con người độc tài nham hiểm bảo cô ít tiếp xúc thì hơn. Cô cũng biết nhưng là không thể tránh, cái mạng của cô thì nhỏ mà quyền lực của anh thì lớn làm sao mà thoát. Muốn thoát trừ phi anh chịu tha.

- Chị Giao!_Lan Thy ngồi bên cạnh nhìn chằm chằm Thư Giao,

Lan Thy hết chống cằm lại thờ dài, cô thật không biết Thư Giao làm sao lại ưu sầu như vậy. Không phải không được gặp Vũ ca nên sầu não như vậy chứ. Như vậy chẳng phải trùng trùng điệp điệp ả tình chứ? Nghĩ như vậy đầu Lan Thy giống như có bóng đèn bật sáng.

Thư Giao một bộ dạng chán nản nằm dài ườn trên bàn, cũng không nghe thấy Lan Thy gọi.

- Chị Giao! Chị không phải trùng trùng điệp điệp ả tình đó chứ?_Lan Thy hươ hươ tay trước mặt Thư Giao.

Thư Giao như ý thức được câu nói kia, mắt trừng lớn. Cô từ bao giờ lại dính dáng đến chuyện tình cảm? Tuyệt đối không phải, cô căn bản không có liên quan đến cái vớ vẩn kia.

- Em đừng nói bậy.

- Là em nói bậy bạ nhưng trùng trùng điệp điệp ả.

- Em cầm miệng ngay cho chị nếu không muốn chị một cước đá em ra khỏi lớp.

- Xùy, vậy chị nói cho em biết đi chị đã làm cái gì làm Vũ ca cao cao tại thượng kia mời cơm trà ơn?

- Cái này..._Thư Giao ngập ngừng cả nửa buổi cũng không nói được.

Bảo cô phải giải thích như thế nào chẳng lẽ nói vì cứu anh bị thương sao? Như vậy chẳng khác nào tố cáo anh liên quan đến mấy chuyện mờ ám. Ai..._Thư Giao thật là buồn phiền muốn chết.

- Như thế nào, hai người có cái gì mờ ám không thể cho người ta biết?_Lan Thy nheo mắt cười thâm ý, chớp lia chớp lia.

Lan Thy có chút hưng phấn, hai người họ có gian tình nên mới không muốn cho cô biết.

- Làm gì có em đừng có đoán lung tung. Thật ra là...anh ta muốn trốn...trốn phóng viên chị tiện tay giúp đỡ._Thư Giao nói dối.

- Thật chỉ có như vậy sao? Em thấy chị giống như che giấu cái gì đó mờ ám._Lan Thy không ngừng nghiêng ngẫm

- Không có. Chỉ đơn giản như vậy thôi.

- Tạm tin vậy. Nhưng mà chị không có cách liên lạc với Vũ ca sao? Em đang rất muốn gặp anh Đằng Triết._đôi mắt Lan Thy mơ màng

Thư Giao đang đồ mò hôi lạnh lại bị một câu này làm cho ngẩn người. Hóa ra muốn từ miệng cô nói ra tin tức của Đằng Triết. Vậy mà làm cô phải tìm cách biện minh. Thư Giao lắc đầu không muốn quan tâm bất quá Lan Thy vui là được. Bởi vì cô biết Lan Thy còn một vết thương lòng chưa lành. Đằng

sau bộ dạng hóm trai cùng tuổi cười kia chính là nỗi buồn sâu kín. Nhắc đến cũng khiến người ta khó chịu nên Thư Giao triệt để không muốn nhớ.

- Chị không biết, hai người họ giống như hồn ma vậy thoát đến thoát đi chị căn bản cũng không biết họ từ đâu đến.

- Hà, sao có thể như vậy, em xem Vũ ca rất chiều cố chị sao lại không cho chị biết địa chỉ hay số điện thoại chứ? Thật là kì quái!

- Em đừng nhắc đến anh ta trước mặt chị, chị là đang trốn anh ta. Chị khuyên em cũng tránh xa hai người kia ra nếu không một ngày chết không kịp ngáp.

- A, chị biết hai người họ làm cái gì nguy hiểm sao?

- Đâu..đâu có._Thư Giao hoảng hốt, trong vô thức cô lại nói cái điều không nên nói.

- Thôi không bàn tới nữa. Em nghe nói sắp tới khu nhà chị ở sẽ rơi vào khu quy hoạch có thể sẽ di dời được bồi thường._Lan Thy chợt chuyển sang nghiêm túc.

Tin tức này là cô biết được từ ba của cô nên muốn nói cho Thư Giao biết. Nếu cần thiết hai mẹ con họ có thể dọn đến ở cùng với gia đình cô. Lúc đầu khi bác trai qua đời, ba cô đã muốn hai người họ dọn đến nhưng đáng tiếc có ép đến mấy bà Hạnh cũng không dọn đến. Chính vì vậy mà mẹ con Thư Giao cứ như vậy nương tựa nhau mà sống.

- Có thật không?_Thư Giao tròn mắt kinh ngạc.

- Thật, em nghĩ tin này ba em nghe được hẳn là không có sai. Nhưng chị cũng không phải lo lúc đó cũng có tiền bồi thường chị cứ đến nhà em ở là được.

Thư Giao có chút thất thần lo lắng. Cô không phải lo sợ không có chỗ ở mà lo ngôi nhà duy nhất còn chứa kỉ niệm giữa cô và ba bị phá hủy. Cô thật không muốn một chút kỉ niệm cuối cùng cũng bị mất đi. Cô và mẹ nhất quyết không đi cũng là vì lí do này. Hôm nay lại nghe được tin này dĩ nhiên cô không hề cảm thấy dễ chịu. Nếu mẹ cô biết chắc chắn không chịu rời đi mà nhất quyết sống chết gìn giữ. Cô không muốn thấy mẹ vì chuyện này mà thương tâm.

- Nếu không di dời sẽ có vấn đề gì?_Thư Giao hơi run giọng hỏi.

- Sẽ bị cưỡng chế di dời rất phiền phức.

Thư Giao một bộ dạng thất thần, si ngốc đi trên đường đến thư viện. Vừa nghe Lan Thy nói vậy cô một bộ dạng lo lắng. Cô không biết buổi học đã kết thúc lúc nào, mà cô về nhà như thế nào? Chỉ biết khi cô lấy lại tinh thần đã đứng trước cửa nhà. Nhìn thấy gương mặt vui vẻ của mẹ dọn thức ăn cho cô. Bà lại không ngừng kể về chuyện vui vẻ lúc buồn bán. Thư Giao một bụng buồn phiền cũng không dám tuôn ra miệng. Cô chỉ sợ nếu giống như lời Lan Thy nói cô lấy cái gì để giữ lại ngôi nhà đó đây?

Thư Giao rầu rĩ đi lựa mấy quyển sách đọc cho đỡ nhàm chán. Dù sao trò vui của cô cũng chỉ có đọc sách và luyện võ. Mà dạo này cơ hồ ngày luyện võ nào cô cũng bị Khương Hàn bắt luyện tập đến mệt chết. Cô thấy giống như anh ta có ác ý với cô vậy.

Nhưng mà Thư Giao bị ám ảnh lại không phải Khương Hàn mà là Đại Vũ. Rõ ràng cô tiếp xúc với Khương Hàn nhiều hơn nhưng không có gì gọi là nhớ sâu sắc. Còn đối với Đại Vũ ngay từ lần gặp đầu giống như là đã in sâu trong đầu rồi. Thư Giao không khỏi cười khổ, cô tự nhiên lại nhớ đến bộ dạng dịu dàng của anh khi nói cho cô biết anh đi công tác. Ở Đại Vũ có một cái gì đó thật bí ẩn mà cô không thể nhìn ra. Nhưng mỗi khi đụng độ nói chuyện cô không kìm chế mà chỉ muốn mắng anh một trận.

Đang suy nghĩ điện thoại cô lại rung lên, Thư Giao nhìn chăm chăm vào dãy số lạ nhưng có chút quen mắt. Chân mày không tự giác lại nhíu chặt, đôi mắt chứa tia phức tạp sau cặp mắt kính.

- Alo! Thư Giao nghe cho hỏi là ai gọi đến?

- Em cũng thật giỏi tắt ngang điện thoại của tôi. Em không sợ làm tôi nổi giận sao?_Đại Vũ giọng nói cộc nhễ.

Thư Giao trừng lớn mắt, cái người mất tích mấy ngày kể từ ngày cô tắt máy lại liên lạc với cô. Không những vậy còn liên lạc qua số điện thoại của cô. Cô nhớ bản thân cũng không có cho anh ta số điện thoại.

- Anh nổi giận thì có liên quan gì đến tôi? Còn nữa...anh làm sao mà có số của tôi?_giọng Thư Giao lạnh nhạt lại chứa sự tức giận.

- Tôi nổi giận thì tâm trạng không tốt mà không tốt thì làm những gì cũng còn chưa biết. Muốn điều tra em còn không dễ sao?

- Anh tên chết tiệt này, có biết như vậy là xâm phạm quyền riêng tư không?_Thư Giao cơ hồ thật tức giận tay nắm chặt điện thoại.

Như cảm nhận được Thư Giao tức giận, môi Đại Vũ không tự giác lại cong lên. Anh thích chọc cô tức giận. Nếu ngày hôm đó, anh gặp một người con gái khác cứu anh có hay chăng anh cũng sẽ để ý đến người đó? Nhưng hiện tại anh cũng không muốn nghĩ quá nhiều, hiện tại cô đối với anh cũng là tầm ảnh hưởng về công việc còn tình cảm hoàn toàn không liên quan.

- Em sẽ kiện tôi sao?

- Anh... là tên lưu manh dù có khoác lên bề ngoài trí thức cũng không che đi được sự lưu manh, ngay cả cách hành xử cũng không ra dáng một người trí thức. _Thư Giao không thể không mắng.

- Chẳng phải tôi đã nói rồi sao trước mặt em tôi chính là lưu manh của em vì vậy sẽ không che đậy.

- Tôi không muốn thấy anh cũng không muốn nghe giọng của anh nữa. _Thư Giao bực bội cúp điện thoại.

Đại Vũ ở bên kia lại nheo mắt, sắc mặt lại thoáng u ám đi một chút. Cô gái này thật biết làm cho cảm xúc của anh hỗn loạn. Chẳng qua mấy hôm nay bạn cũng không có thời gian tìm cô quấy rối, hôm nay lại muốn nghe giọng cô. Cự nhiên cô gái này không biết trời cao đất dày nghe thấy giọng anh liền mắng.

Thư Giao không còn chuyện gì bực hơn là nghe giọng nói cười cợt lại uy hiếp của Đại Vũ. Anh ta là không có chuyện gì làm sao, cứ muốn uy hiếp cô. Nếu không tin tưởng cô thì đừng cùng cô tiếp xúc. Ngang nhiên tiếp cận mẹ cô để làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Gặp Nhau Sinh Phiền Muộn

Một tuần nữa lại trôi qua, tiếng chuông đồng hồ báo thức vào sáng sớm vang lên. Thư Giao lò dò mở mắt đầu tóc rối bù. Cô đưa tay quờ quạng tìm mắt kính, Thư Giao không ngừng xoa xoa thái dương đau nhức. Cả một buổi tối, cô ngồi nghiền hết mấy quyển sách khoa học không đau đầu mới lạ. Thư Giao lồm cồm bò dậy, đi vệ sinh tắm rửa thay quần áo rồi mới xuống nhà ăn sáng qua loa.

- Thư Giao mấy ngày nay con làm sao mà trông cứ buồn phiền vậy? Là kết quả học tập không tốt sao? _bà Hạnh vừa ăn sáng lại vừa hỏi Thư Giao.

Thư Giao vừa uống sữa liền khựng lại một lúc, cô cũng đang nghĩ không biết vì chuyện gì mình lại buồn phiền nữa. Cô mới nhớ đến chuyện việc quy hoạch đất đai sẽ làm khu nhà mình đang sống phải giải tỏa. Nhưng cô cũng không dám hé miệng nói cho mẹ mình biết. Thư Giao uống mấy ngụm sữa, liếm liếm môi mới khẽ cười gượng.

- Không có gì đâu mẹ, chẳng qua con thấy nhàm chán thôi. Mẹ không cần quá lo cho con, con lớn rồi biết tự lo cho bản thân.

- Nếu không có gì thì tốt, thôi mau ăn sáng đi còn đi học. À, sao mẹ không thấy Đại Vũ đến đây nữa nhỉ? _bà Hạnh thở phào nhẹ nhõm lại lảng sang chuyện khác.

Thư Giao lại bị câu hỏi của bà khiến bản thân ho sặc sụa. Cô đã bao lâu không nhớ đến cái tên này rồi. Kể từ cái ngày cô bảo anh biến đi, anh lập tức biến một chút tin tức cũng không có.

- Mẹ! Anh ta có là cái gì can hệ đến nhà mình đâu tại sao phải đến đây? _Thư Giao nhũn chặt mày.

- Con bé này nó không phải bạn học võ của con sao lại còn là ân nhân giúp đỡ mẹ. _bà Hạnh không vừa lòng liếc cô một cái.

Thư Giao khó tin tròn mắt, tại sao cô cảm thấy mẹ cô yêu thích Đại Vũ còn hơn cả cô đấy. Nhưng cô có thể nói gì đây ngoài chuyện ngậm miệng lại.

- À, mà thằng bé đó làm nghề gì đấy bao nhiêu tuổi? Trông nó ăn mặc lịch sự như vậy lại đi xe sang trọng.

Thư Giao khóc không ra nước mắt, chính cô cũng không biết anh làm nghề gì. Cô chỉ biết mỗi chuyện anh không tốt lành gì. Nếu anh làm nghề tử tế cũng không có bị người truy giết, cảnh sát truy đuổi.

- Con không biết, thôi trẻ rồi con đi học đây. Trưa gặp mẹ sau, bye bye mẹ yêu. _Thư Giao xách cặp quai chéo liền phóng thẳng ra khỏi nhà.

Cô mà còn nghe mẹ cô khen Đại Vũ thêm một câu nào nữa liền tức học máu. Lan Thy cũng khen, bây giờ đến mẹ cô cũng khen hiện tại cô có nói cái gì họ cũng không tin. Thôi đi dù sao cô cũng không muốn nhắc đến nữa.

Bà Hạnh trừng mắt nhìn Thư Giao chuồn nhanh như con sóc, bà cũng không nói gì chỉ khẽ lắc đầu. Ánh mắt một lúc lâu lại thoáng trầm xuống, giống như có một sự bất đắc dĩ khó nói nên lời.

Bà Hạnh lại hướng đến bàn thờ, trên đó có di ảnh của một người đàn ông với nụ cười ôn hòa. Mắt bà đột nhiên đỏ lên, cứ như vậy mà đứng nhìn di ảnh.

“Ông xem con gái chúng ta lớn rồi, nếu ông còn sống có phải cả ba người chúng ta rất hạnh phúc không? Còn chuyện ông nhờ tôi, tôi cũng bất lực không có cách, cả nhà họ đã đi xa rồi tôi không thể tìm thấy.”

Bà Hạnh khẽ thở dài lại quay trở về gương mặt hiền từ như mọi ngày mà dọn đi bữa ăn sáng.

Còn Thư Giao cô lại hí hửng đạp xe đi học, cô thầm mừng vì không phải nghe ai nhắc đến tên lưu manh kia nữa. Đạp, đạp cô ra sức đạp. Chiếc xe cứ như vậy êm ả lướt trên đường. Mái tóc xoắn lộn nhẹ bay, đôi mắt đen trong suốt lấp lánh ánh cười bị che giấu sau cặp mắt kính dày.

Thư Giao dắt xe đi vào cổng trường, học sinh cũng nườm nượp đi vào. Thư Giao vừa gửi xe xong lập tức đi vào, trong lúc vô tình cô liếc nhìn thấy một người con trai cũng đang gửi xe. Dáng người cao ráo, bộ đồng phục không một nếp nhăn mà trên gương mặt cũng có một cặp mắt kính thật dày. Thư Giao nheo mắt một chút lại xoay người đi thẳng. Nhưng Thư Giao lại không thấy môi người kia cong lên một nụ cười vô cùng đẹp, trong mắt chứa ý cười nồng đậm.

Thư Giao bước vào lớp, liền nhàn nhả đem sách ra đọc. Mà Lan Thy lúc này cũng chưa vào lớp. Sau một lúc, tiếng trống cũng vang lên báo hiệu giờ học Lan Thy mới chạy vào hết như ma đuổi. Miệng lại không ngừng gọi tên Thư Giao.

- Chị Giao, chị Giao...

- Im, có cái gì thì nói không cần lớn tiếng như vậy. _ Thư Giao trừng mắt cảnh cáo.

Lan Thy cười giả lả, bấy giờ mới dịu dàng đi vào chỗ ngồi. Mắt lại không ngừng hướng ra cửa chính, miệng thì nói không ngừng.

- Chị Giao, hôm nay có học sinh mới đến trông vừa ngố vừa đẹp trai.

- Vậy có liên quan gì đến chị?

- Không liên quan đến chị nhưng liên quan đến em cùng mấy bạn nữ trong lớp.

- Vậy cũng làm như lũ sắp tràn đến nơi rồi. Vào học rồi đừng bàn chuyện vớ vẩn nữa.

Cô giáo đi vào lớp, cả lớp nghiêm trang đứng dậy chào. Cô giáo hài lòng gật đầu khoát tay ngồi xuống, lúc này cô giáo lại nở nụ cười dịu dàng nói chuyện.

- Hôm nay, lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển đến. Thành tích bạn rất tốt nhưng khó tránh việc gặp khó khăn trong môi trường mới nên các em nên giúp đỡ bạn.

- Dạ! Tất nhiên rồi ạ! _cả mấy học sinh nữ đồng thanh.

Thư Giao khẽ rung mình một cái, cô nhớ lần trước cũng có một bạn nữ mới chuyển đến họ cũng đâu có tận tình đến vậy.

- Em vào đây! _cô giáo bấy giờ mới hướng người ngoài cửa gọi vào.

Chỉ thấy một người con trai ăn mặc chỉnh chu, mái tóc cắt tỉa gọn gàng đen bóng, trên môi là nụ cười ấm áp như nắng xuân. Mà trên gương mặt bị che đi đôi mắt bởi cặp kính dày. Thư Giao mở mắt trừng trừng, người này không phải người cô gặp ở nhà xe lúc nãy sao?

- Chào cô, chào các bạn! Mình tên Phạm Thiệu Dương là học sinh mới rất mong được sự giúp đỡ của mọi người. _giọng nói nhẹ nhàng ấm áp.

Ngay sau đó, một tràng pháo tay nhiệt liệt được vỗ. Thư Giao cũng không ngại vỗ tay rồi cong cong môi cười. Dù sao, cô cũng cảm thấy có thiện cảm với người này. Nói xong thì Thiệu Dương đi đến bàn cuối ngồi vì trong phòng cũng chỉ còn trống hai chỗ ở bàn cuối. Mà bàn cuối lại ngay sau lưng Thư Giao. Thư Giao vỗ tay xong cũng không quan tâm nữa mà đem tập sách ra học. Lan Thy thì vẫn nhìn theo từng động tác của Thiệu Dương.

- Mình là Thiệu Dương chào Thư Giao! _Thiệu Dương đứng trước mặt Thư Giao nở nụ cười.

Thư Giao ngược mắt kính ngác nhìn Thiệu Dương, cô không khỏi ngẩn người với nụ cười đó. Nhưng cái làm cô ngác nhiên chính là Thiệu Dương biết tên cô. Lan Thy ngồi bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn Thiệu Dương rồi lại nhìn Thư Giao như muốn tìm một điểm nghi hoặc để hỏi. Nhưng đáng tiếc Thư Giao cũng là một bộ dạng ngẩn người không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Chào, chào! Bạn biết tôi sao? _Thư Giao một lúc ngẩn người mới hé môi cười đáp trả thái độ có chút cứng ngắc.

- Biết! _Thiệu Dương nhún mày lại nở nụ cười.

Sau đó, Thiệu Dương cũng vào chỗ ngồi, để lại một đồng kinh ngạc của tất cả mọi người cùng một đồng nghi vấn của Thư Giao. Buổi học cứ như vậy trôi qua, mà hôm nay chỗ ngồi của Thư Giao không ngừng bị chú ý khiến cô vô cùng khó chịu.

Đến giờ ra chơi, cô lại thêm một lần kinh ngạc. Thiệu Dương lại rủ cô cùng xuống căn –tín trường. Lan Thy thì mắt sáng như sao không thể nói hết sự vui mừng. Và tình trạng hiện tại, cô lại không ngừng bị Thiệu Dương hỏi lung tung muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì. Thư Giao không khỏi kêu khổ trong lòng, mà mấy đồ Thiệu Dương mua thì Lan Thy ra sức ăn bằng hết. Thư Giao không khỏi thầm nghĩ hai người họ mới đúng là một cặp, một người mua một người ăn.

- Giao ăn thêm đi, sao ăn ít vậy? _Thiệu Dương cười cười không ngừng đưa đồ ăn vặt cho Thư Giao.

- Không, không cần tôi no rồi. _Thư Giao lắc đầu nguây nguẩy, cô bình thường ăn rất ít hôm nay đã ăn nhiều hơn mọi ngày rồi.

- Vậy uống nước đi, nhìn Giao thật gầy.

- Cảm ơn, thân thể tôi như vậy từ nhỏ rồi.

- Chị Giao chị không ăn vậy để em. Dương cảm ơn bạn nhé, hôm nay mình không phải tốn tiền mời chị Giao ăn. _Lan Thy cứ như vậy cười cười nhìn Thư Giao với ngụ ý “người tốt đấy chị Giao”.

- Không có gì hai nười vui là tôi vui rồi. _Thiệu Dương gãi đầu cười trừ.

Thư Giao trừng mắt nhìn Lan Thy, cô đang khổ muốn chết bị người này cứ ép ăn ép uống y như bảo mẫu vậy. Lấy có cái gì mà bạn mới muốn mời cô một bữa cho ra trò. Cô cảm thấy người này là một người kì lạ thì đúng hơn. Cuối cùng cũng đến giờ học, cô thật vui mừng nếu không cô sẽ bị ép đến khóc than kêu trời. Thiệu Dương vẫn như vậy nhìn Thư Giao với nụ cười lấp lánh, nụ cười sáng lung linh trên gương mặt đẹp trai.

Buổi học kết thúc, Thư Giao chấp tay lạy trời tha mạng cho cô. Đối với cô ngày học nào cũng là thiên đường nhưng hôm nay là địa ngục. Cô làm cái gì cũng có Thiệu Dương chen vào, chỉ cần nhìn thấy cô muốn làm cái gì cậu ta liền làm giống như theo dõi từng hành động của cô vậy. Rót một cây bút, cô chưa kịp cúi xuống nhặt thì nó đã một lần nữa xuất hiện trên bàn rồi. Làm mấy bạn nữ trong lớp cứ nhìn cô với ánh mắt quái lạ. Bình thường thành tích học của cô rất tốt nên cũng chiếm thiện cảm của tất cả các bạn trong lớp, hôm nay cô đột nhiên phát hiện hình như cũng có mấy ánh mắt ác cảm nhìn cô.

Thư Giao mới bước đến nhà xe lại thấy Thiệu Dương. Cô không biết mình có phúc mà không biết hưởng hay là có họa mà tránh không khỏi. Thiệu Dương lại lấy xe gửi cô. Thư Giao cũng chỉ cười trừ nói lời cảm ơn qua loa.

- Tạm biệt Giao, mai gặp lại! _Thiệu Dương cười cười vẫy tay chào Thư Giao sau khi ra khỏi cổng.

- Tạm, tạm biệt! _Thư Giao nhìn Thiệu Dương đáp lễ.

Thư Giao cứ như vậy không hiểu gốc ngọn ra làm sao mà Thiệu Dương biết cô. Cô nhất định phải kiểm cơ hội hỏi cho rõ. Cả ngày hôm nay cô hỏi mà một lời Thiệu Dương cũng không hé, chỉ giương môi cười nhìn cô dịu dàng mà tràn ngập âm áp. Nhưng đối với cô đó là một loại tra tấn. Cô không khỏi tưởng niệm ánh mắt lạnh như băng của Đại Vũ. Xem ra cô là một người thích ngược bản thân. Người ta thích được đối xử tốt, dịu dàng nhưng cô thì không. Có lẽ bởi cô là người luyện võ cô ghét sự dịu dàng cùng yếu đuối, cô ghét bị bảo hộ. Nên khi ở cùng Đại Vũ cô lại thấy bản thân có sức mạnh có thể cãi lại anh bất cứ lúc nào.

Rõ ràng anh luôn uy hiếp cô, luôn đe dọa áp đặt cô nhưng cô lại cảm thấy có gì đó thật vững chãi, an toàn. Dù anh không bảo hộ cô nhưng cô lại cảm thấy nó lại có một vòng bảo vệ kì lạ.

Thư Giao giật mình khi bản thân nhớ đến Đại Vũ quá nhiều. Cô không khỏi thở dài nhưng cũng không có cách khác. Cô đang nghĩ nếu cô gặp lại anh sẽ như thế nào?

Thư Giao về đến nhà, mẹ cô cũng đang ở nhà nhưng bên trong còn có một người khiến cô vô cùng kinh ngạc. Thư Giao cứng ngắc đứng ở trước cửa, cô nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang ngồi trong nhà. Không hiểu sao toàn thân cô truyền đến một trận run rẩy, sợ hãi. Chỉ cần nhìn thấy anh đứng cạnh mẹ cô, cô liền vô cùng lo lắng. Cô lo anh sẽ làm cuộc sống cô cùng mẹ cô xáo trộn.

Lúc này người trong nhà đang nói cười vui vẻ mới hướng ra cửa nhìn. Bà Hạnh nở nụ cười chưa kịp nói đã thấy người bên cạnh đứng lên đi về phía cửa.

Đại Vũ nhũn mày nhìn bộ dạng ngây ngốc của Thư Giao. Ngay sau đó, bản thân cũng không tự chủ mà bước đến trước mặt cô. Anh nhếch môi cười cúi đầu nhìn cô đầy ý vị. Bốn mắt chạm nhau, hai bàn tay Thư Giao không tự chủ nắm chặt.

- Sao? Thấy tôi rất ngạc nhiên?

- Anh...anh... _Thư Giao á khẩu cái gì cũng không thể nói.

Cô đột nhiên nghĩ đến anh làm gì? Bây giờ thấy anh xuất hiện lại vô cùng hoảng sợ mà thụt lùi ra ngoài mấy bước. Đại Vũ lại lần nữa giống như không hài lòng thái độ sợ hãi của cô nhìn anh. Anh không thích cô sợ hãi khi nhìn thấy anh.

- Đây là nhà em không phải sợ tôi đến mức bỏ nhà mà chạy trốn chứ? _Đại Vũ ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, giọng nói rõ ràng không hề dịu dàng.

- Ai...ai sợ chứ? Tránh ra, tôi vào nhà. _Thư Giao oán giận liền đẩy Đại Vũ sang một bên hùng hổ đi vào.

Đại Vũ gương mặt điềm tĩnh nhún vai một cái, anh cũng đâu có chọc giận cô khi không nhìn anh giống như thâm thù đại hận vậy. Thư Giao liếc mắt nhìn anh.

- Con chào mẹ, con mới về!

- Được rồi mau vào tắm rửa đi rồi ra dùng bữa hôm nay mẹ muốn mời Đại Vũ một bữa.

Bà Hạnh lại nhanh đi vào trong dọn bữa, cũng không hề để ý đến thần sắc của Thư Giao.

Thư Giao mới đi mấy bước mà bàn tay nắm chặt, xoay người trừng mắt nhìn anh. Đại Vũ neho mắt nhìn cô như thấy được cô vừa tức giận vừa sợ hãi

nhìn anh. Anh tự hỏi sao ngày đó cô cứu anh một tia sợ hãi cũng không có, cứ nhiên anh một lần nữa càng tiến gần cô càng khiến cô sợ hãi. Lời đe dọa của anh ảnh hưởng đến tâm trạng của cô như vậy sao?

- Em không có gì để nói sao? _Đại Vũ nhìn Thư Giao trong lòng vô cùng không vui.

- Không có. Anh lại có ý định gì?

- Không có. Chỉ muốn thăm em thôi, tôi đi tận hai tuần em không nhớ sao? _khóe môi Đại Vũ cong lên khiêu khích.

- Bớt vớ vẩn đi. Tôi muốn trốn anh còn không kịp ở đó nhớ anh nằm mơ sao? Nhanh một chút đi ra khỏi nhà tôi.

Thư Giao lập tức xoay người muốn đẩy anh ra khỏi nhà. Hai bàn tay cô bị anh nắm lấy chợt run lên bần bật. Chỉ thấy anh cong môi cười.

- Em cũng thật nhẫn tâm.

- Buông, buông ra! Anh muốn chết có phải không?

- Không buông.

- Anh là muốn cái gì đây? Tôi thật xin anh đừng tiếp cận mẹ tôi nữa._Thư Giao giống như vừa ùy khuất vừa tức giận cầu xin anh.

Cô là xuất phát từ lòng thương yêu muốn bảo hộ mẹ mình. Cô không bà vướng vào những chuyện đen tối kia.

Đại Vũ nhất thời ngẩn người, anh buông Thư Giao ra. Cô lập tức lùi mấy bước mím chặt môi cái gì cũng không nói. Đại Vũ nhìn vào ánh mắt sợ hãi của cô, tim bỗng dưng run rẩy. Anh đang vừa giận vừa sợ. Anh đáng sợ đến như vậy sao?

- Vì sao? _anh thật muốn biết lí do cô sợ anh.

- Tôi...tôi sợ...

- Sợ? Em sợ cái gì?

- Sợ anh tổn hại mẹ tôi._Thư Giao đột nhiên giọng nói nhỏ đi cúi đầu không dám nhìn anh.

Đại Vũ mở miệng muốn nói gì đó nhưng đã thấy bà Hạnh đi ra. Môi anh mím chặt, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô chằm chằm. Mà không gian lúc này đang vui vẻ bỗng chuyển sang ngột ngạt vô cùng.

- Hai đứa vào dùng bữa đi! _bà Hạnh tươi cười.

- Dạ, không cần đâu cháu còn có việc phải lập tức đi rồi. Cháu đến thăm cô cùng Thư Giao bây giờ thấy Thư Giao rồi cũng không thể nán lại nữa._ gương mặt Đại Vũ chuyển sang nghiêm túc.

- Lại bận rộn nữa à, thật là làm doanh nhân cũng khổ._bà Hạnh lại không khỏi tiếc nuối.

Đôi mắt biết cười kia nhìn bà Hạnh lại nhìn sang Thư Giao lập tức chuyển lạnh băng nhìn cô. Anh giống như đang cảnh cáo cô đừng nhìn anh với ánh mắt đó. Thư Giao lại rùng mình một cái. Nhưng cô cũng không khách khí xoay người đi vào trong. Đại Vũ lắc đầu ngay sau đó liền rời đi. Bà Hạnh lại tiếc nuối tiễn Đại Vũ ra khỏi cổng. Bà đóng cổng xong liền thấy Thư Giao đồng phục còn chưa thay đã vội vã chạy đi ra ngoài.

- Nè, Giao con đi đâu đấy?

- Con đi trả đồ.

Bà không khỏi kinh ngạc nhưng một lúc lại khẽ cười. Người ta ở đây thì mặt giận dữ, khi đi rồi lại cuống quýt đuổi theo con gái bà cũng thật lạ.

Thư Giao chạy ra khỏi cổng ngo ngoé nghiêng, nhìn xung quanh cũng không thấy ai. Cô không khỏi nghĩ anh thật là xuất quỷ nhập thần mới đó đã biến mất. Trên tay Thư Giao cầm điện thoại của anh. Cô còn chưa trả, anh hôm nay không phải đến lấy điện thoại sao? Gương mặt Thư Giao không rõ vì sao xuất hiện nét buồn rầu. Tại sao lúc này cô thấy anh lại sợ hãi không rõ nguồn gốc mà khi anh đi lại tiếc nuối đến kì lạ. Lúc này thấy anh nhìn cô với ánh mắt buồn bã lại có một chút áy náy.

Thư Giao cứ như vậy chạy thêm một đoạn trong hẻm nhưng cũng không thấy một người nào. Thư Giao mệt mỏi ngồi xuống gốc cây sao to gần đó, miệng không ngừng lẩm bẩm đưa tay xoa bóp bắp chân.

- Đáng chết! Làm cái gì mà đi nhanh như vậy? Anh đúng là tên chết tiệt!

Người nào đó đứng phía xa cũng dưới một tán cây rộng khác mà mày không ngừng nhú, sau đó lại cười nhẹ một cái. Nhìn cái dáng nhỏ nhắn của cô, dáng dấp ngây ngô chạy dưới bóng cây tìm anh lăm lăm anh không khỏi rung động kì lạ. Mái tóc phất phơ trước trán, ngón tay lại ấn điện thoại, dáng người cao ráo đứng đó.

Điện thoại trong tay Thư Giao lại vang lên, cô giật mình xuyết chút đánh rơi nó xuống nền gạch.

- A...alo!

- Em tìm tôi sao? _Đại Vũ giọng nói lại đùa cợt, đối với anh hầu như liên quan đến Thư Giao đều không nghiêm túc.

Thư Giao giật mình kinh ngạc nhìn xung quanh nhưng không thấy ai cả. Rõ ràng anh đang ở quanh đây nhưng cô lại không thấy, cảm giác thật là khó chịu.

- Anh...ở đâu. Tôi muốn trả điện thoại.

- Em tìm tôi là chỉ muốn trả điện thoại thôi sao? _giọng Đại Vũ lạnh đi mấy phần.

- Đúng vậy. _Thư Giao ra sức gật đầu tất cả đều lọt và mắt Đại Vũ.

- Được rồi em đứng đó, lát nữa sẽ có người đến nhận tôi có việc rồi.

Anh vừa về lập tức muốn đến nhìn cô một lần nhưng anh chỉ nhận ở cô sự sợ hãi. Nên anh thiết nghĩ nếu cô chỉ là đơn giản trả điện thoại thì không cần anh phải ra mặt nữa. Đại Vũ tắt điện thoại xoay người rời khỏi đó. Tâm trạng anh rõ ràng không tốt.

- Khoan đã!..._lời còn chưa tuôn ra hết Thư Giao đã bị anh cúp máy rồi.

Thư Giao nắm chặt điện thoại, trong lòng lại sinh ra một loại bức bối khó tả. Chỉ một lúc lâu liền có một chiếc xe phân khối lớn chạy đến. Dáng người con trai cao ngất, nón bảo hiểm che toàn bộ khuôn mặt không nhìn ra đó là ai..

- Chị hai, anh hai bảo em đến lấy điện thoại._giọng nói lạnh nhạt nhưng thập phần tôn trọng kèm theo bật lên một lớp kính của nón lộ ra đôi mắt

Thư Giao cuối cùng cũng biết là ai, nhẹ cười một cái mới đưa điện thoại cho người đó.

- Anh Triết, Đại Vũ đâu? Không phải anh ta vừa ở chỗ này sao?

- Vũ ca có việc phải đi._Đằng Triết giật mình khi nghe cô hỏi về Vũ ca.

- Vậy điện thoại này phiền anh gửi trả. À, Lan Thy muốn tìm anh._Thư Giao khẽ cười.

Nghe cách gọi thân thiết này Đằng Triết đỏ mặt hơi lạnh, mà nhắc đến Lan Thy toàn thân anh cũng cứng đờ.

- Sẽ có cơ hội gặp, em đi đây chị vào nhà đi. À...lần sau chị có thể không gọi em bằng anh không?

- Sao...vậy, anh chẳng phải lớn tuổi hơn tôi sao? Còn nữa tôi cũng yêu cầu anh lần sau đừng gọi tôi chị hai nếu không tôi nghe một tiếng liền đánh một lần._Thư Giao trừng mắt cảnh cáo.

Đằng Triết nhìn bộ dạng sắp nổi giận đến nơi của Thư Giao thì nuốt khan một cái. Số anh cũng thật khổ, gọi cũng không được mà không gọi cũng không ổn.

- Dạ! Chị hai _Đằng Triết nói xong lập tức phóng xe chạy như bay.

Đó là quyết định của Đằng Triết, anh chọn nghe lời Vũ ca.

- Anh..._Thư Giao tức giận giậm chân không ngừng, cô khi nào thì bị hai người này chọc đến điên người đây?

Thư Giao mặt mày hậm hực, vừa bước đi vừa đá mấy lá cây khô. Rốt cuộc cô làm sao lại thấy khó chịu là vì anh ta không ra gặp cô sao?

Đằng Triết vừa chạy đi cũng thấy Trác Quang chạy ngược hướng mình. Ánh mắt anh chuyển sang lạnh nhạt, lại nhìn theo Thư Giao chứa tia nghi hoặc thật sâu.

Trác Quang lại không để ý đến Đằng Triết, chỉ nhìn thấy Thư Giao ở phía trước không hiểu sao lại vui mừng mà chạy chậm dần đến bên cạnh cô.

Đại Vũ giờ này đã yên vị trong xe. Anh nhìn thấy Trác Quang chạy xe phân khối ngược hướng mình, hai ánh mắt chạm nhau chỉ có lạnh lẽo bao phủ. Một lúc sau, chỉ thấy một chiếc xe phân khối lớn chạy đến, gõ cửa kính mấy cái. Đại Vũ hạ cửa kính, neho mắt giống như có chút không vui.

- Anh hai, điện thoại của anh.

Đại Vũ đưa tay nhận lấy lại lập tức muốn rời đi nhưng lại nghe người ngoài xe nói một câu làm anh giật mình.

- Chị hai tìm anh. Anh tại sao không ra gặp chị ấy?

- Tìm tôi? Cậu không nghe lầm chứ? Tôi nghĩ không cần thiết phải gặp.

- Rõ ràng như vậy, nghe thấy anh đi chị ấy rõ ràng thất vọng. Nhưng...anh cảm thấy chị hai đáng tin sao?

Ánh mắt Đại Vũ lần này thật sự có loại dao động kì lạ. Đáng tin hay không? Chính anh cũng đã tự hỏi nhiều lần.

- Cậu nói xem!

- Nếu em nói cần đề phòng thì sao?

Đại Vũ không nói nữa chỉ trực tiếp khởi động xe rồi đi. Anh không biết vì sao cảm thấy khó chịu, cứ hề nhớ đến ánh mắt chứa sự sợ hãi của cô nhìn anh lại tức giận vô cùng. Nhưng mỗi lần cô nhìn Trác Quang là ánh mắt tôn sùng kính nể, anh chán ghét. Bây giờ Đằng Triết lại đề cập đến chuyện này, anh thật sự có một loại dự cảm không tốt.

Đằng Triết nhìn chiếc xe rồi đi mà có chút bất lực lắc đầu. Rõ ràng biết Trác Quang ở gần đây nhưng Vũ ca vẫn không ngừng lui tới, anh thật sự một ngày Vũ ca sẽ bị Trác Quang nắm điểm yếu thậm chí gây chú ý với một số người nuôi hận với anh. Mà điểm yếu dễ chết nhất chính là tình cảm. Hiện tại tình cảm chưa lớn thì không sao nếu lỡ sâu đậm như vậy...

Thư Giao vừa đi vừa không hài lòng Đại Vũ, bên cạnh liền xuất hiện chiếc xe chạy chậm chậm. Thư Giao ngẩng đầu liền thấy Trác Quang nở nụ cười.

- Thư Giao em mới đi học về sao? Sao lại đi bộ?_Trác Quang nhìn bộ đồng phục trên người cô lại không khỏi nhũn mày thắc mắc.

- Anh Quang! Em có đồ cần trả cho người bạn nên mới ra đây._Thư Giao cười cười có chút lúng túng.

Cô thấy Trác Quang liền nghĩ đến Đại Vũ. Cũng may Đại Vũ không xuất hiện, nếu không sẽ rất khó xử. Cô biết Trác Quang cùng Đại Vũ không hợp nhau. Dù chỉ thấy họ chạm mặt một lần nhưng cô biết ánh mắt hai người họ không có thiện cảm. Mà cũng bởi vì cô biết họ ở hai chiến tuyến.

- Trả đồ? Là Vũ ca?_ánh mắt Trác Quang thoáng một tia không vui.

Lúc này anh chạy ngang vô tình thấy không nghĩ đến Vũ ca thật sự đến gặp Thư Giao. Anh đang nghĩ chuyện Vũ ca nói lần trước ba từ “người của tôi” là có ý gì? Càng nghĩ Trác Quang càng tức giận.

- Sao anh biết? Anh thấy anh ấy sao?_Thư Giao kinh ngạc.

Thư Giao lại quên mất việc che giấu mà kích động nhìn quanh. Mặt Trác Quang càng lúc càng tối đi, nhắc đến Vũ ca cô liền kích động như vậy sao? Hai từ “anh ấy” lọt vào tai anh lại vô cùng trái tai.

- Anh ta đậu xe ngoài đầu hẻm

- Vậy à._Thư Giao thất vọng cúi mặt.

Thư Giao không biết bộ mặt thất vọng của cô khiến tim Trác Quang đột ngột nhói lên. Tay anh nắm chặt tay lái mà sinh ra bực dọc khó hiểu. Nhưng đối với cô anh vẫn bày ra bộ dạng vô cùng ôn hòa.

Hai người cứ như vậy mà đi cho đến khi về đến nhà Thư Giao. Thư Giao không nghĩ chạm mặt một lần mà phiền muộn đến vậy, chẳng thà không chạm mặt có phải tốt hơn không.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tâm Tư Nhộn Nhạo

Bầu trời u ám mang một màu ảm đạm, mây đen che kín bầu trời. Gió không ngừng thổi, lá cứ như vậy từng đợt rơi xào xạc. Ngoài đường bụi bay cuộn cuộn, nếu đi ngoài đường sẽ phải che chắn không ngừng để tránh bụi bay vào mắt. Mà chẳng ai không lo đi trú mưa, dĩ nhiên mưa đến thì đến cũng không chờ người ta chạy đến chỗ tốt xong mới mưa. Cũng có người trú kịp, người không trú kịp. Nghĩ đến Thư Giao chạm mặt Đại Vũ chính là người xui xẻo không trú mưa kịp.

Gió thổi ngày một mạnh, những thân cây mềm dẻo cũng uốn éo theo từng cơn gió giống như có trận cuồng phong quét qua.

Không lâu sau, mưa trút xuống từng giọt rơi lộp bộp trên nóc nhà, cơn mưa bắt đầu nặng hạt. Mái hiên bắt đầu có những dòng nước trút xuống nghe rào rào. Trời tối hẳn đi trông thấy, ngoài đường cũng không còn ai đi lại có chăng là bắt đắc dĩ chưa về kịp. Bên ngoài những ngọn đèn đường với ánh sáng màu vàng cam chiếu những tia sáng yếu ớt khiến bầu trời càng có vẻ hoang vắng lạ thường.

Thư Giao đang ngồi trong phòng học bài, bị trận gió lạnh thổi qua cửa sổ cô rung mình một cái. Ngẩng đầu trông về phía cửa sổ, sắc trời u tối, tiếng mưa

tuôn xối xả. Những hạt mưa li ti theo gió chốc chốc lại thổi qua cửa sổ những trận rét lạnh. Thư Giao đột nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái khi nhìn thấy mưa. Mưa có sự tẻ nhạt, lạnh buốt khiến người ta không vui vẻ. Cô thích nắng, màu nắng tỏa ra sự ấm áp. Trận mưa này thật to giống như đang trút giận vậy.

Thư Giao chợt nhớ đến tên Đại Vũ, anh cũng giống như cơn mưa này vậy. Cơn mưa lạnh buốt mà chứa sự hung bạo. Thậm chí không biết được khi nào nó dừng lại cũng như anh luôn làm việc tùy hứng khiến người khác khó nắm bắt, cũng không biết khi nào xung quanh anh mới có nắng ấm bao phủ.

Nửa tháng không gặp mặt, cô có cảm giác rất lâu rồi thì phải. Thư Giao lại không muốn nhớ đến, nhưng càng muốn cho qua nó lại càng in đậm. Sao những ngày qua cô không phiền não, hôm nay lại bất an đến lạ lùng.

Thư Giao rút cuộc cũng biết được cái gì gọi là phiền não, tại sao mỗi khi nghĩ đến anh cô lại vô cùng phiền não. Cũng không rõ cô lo lắng cho anh vì cái gì. Một giọt mưa chợt bắn tung ra lên mặt Thư Giao, nhẹ chảy theo gò má trời tuột xuống đôi môi mông. Thư Giao bất giác đưa tay chạm môi.

Giá lạnh!

Mưa luôn giá lạnh như vậy.

Đôi môi anh cũng lạnh bạc như vậy từng chạm vào môi cô, ánh mắt giễu cợt không có ý tốt kia cô đuổi sao cũng không đi được. Màn đêm tối đen trước mắt khiến Thư Giao càng cảm nhận rõ sự lạnh lẽo của mưa.

- Giao à đã ngủ chưa? _tiếng bà Hạnh vang lên bên ngoài cửa phòng.

Thư Giao chợt tỉnh, cô bước ra khỏi những ý nghĩ mơ hồ không rõ ràng.

- Con chưa ngủ mẹ vào đi!

Bà Hạnh bước vào nhìn đến bàn học của con gái, lại không thấy cô. Chỉ thấy đèn bàn vẫn sáng trưng, tập sách cũng đầy ra bàn nhưng lại không thấy người. Bà liếc nhìn về phía cửa sổ, thấy Thư Giao đứng bên cửa sổ lại cau mày không hài lòng.

- Con làm gì mà không đóng cửa sổ còn đứng đó không sợ bị cảm lạnh sao? Trên người còn ăn mặc mỏng như vậy, thật là chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả. _bà Hạnh đặt cốc sữa lên bàn học của cô, lại đi đến bên cạnh cô trách móc.

Thư Giao nhìn mẹ mình trách móc mà dờ khóc dờ cười, cô chỉ đứng bên cạnh cửa sổ thôi đâu có đứng dầm mưa đâu chứ. Cô cũng không yếu đuối đến nỗi mới động chút là cảm lạnh. Nhưng cô vẫn không thể phản bác lời mẹ được chỉ có thể nín cười nghe giáo huấn.

- Mẹ! Con vẫn ở trong phòng cũng không đứng dưới mưa sợ cái gì chứ huống hồ con là người luyện võ không yếu đuối như vậy.

- Cha cô! Sao ngay cả cách nói chuyện cũng giống nhau cứ hễ mở miệng là võ với chả thuật. Bộ người luyện võ thì mình đồng da sắt không biết bệnh tật chắc. _bà Hạnh kí một cái vào trán Thư Giao.

Thư Giao xoa trán lại cười hi hi ôm lấy tay mẹ mình. Cô biết bà luôn quan tâm cho cô từng chút một. Cô không muốn một ngày nào đó ngay cả điểm phúc bị bà kí lên trán cũng không có vì vậy cô luôn cảm thấy như thế là quá đủ.

- Được, được cái gì mẹ nói cũng có lí.

- Thôi khỏi nịnh nọt, mau uống hết cốc sữa này đi rồi ngủ sớm một chút đừng thức quá khuya. _bà Hạnh đẩy Thư Giao ngồi xuống bàn học rồi đưa cốc sữa trước mặt cô.

- Được lát nữa con uống, mẹ cũng mệt nhọc cả ngày rồi nên nghỉ ngơi sớm một chút. _Thư Giao chớp mắt nhìn mẹ mình, lại cầm lấy đôi bàn tay gầy guộc có chút xơ xà trong lòng.

Cô thầm nghĩ nếu ba cô không qua đời sớm có lẽ mẹ cô đã không vất vả như vậy.

- Được rồi, mẹ về phòng con nhớ ngủ sớm một chút, ngày nào cũng thức khuya không tốt đâu.

- Biết, con biết mà. _Thư Giao bắt lực gật gật đầu

- Còn nữa nhớ khóa cửa sổ cho cẩn thận.

- Được, con lập tức làm

Bà Hạnh bây giờ mới yên tâm mỉm cười ra khỏi phòng. Thư Giao nhìn cửa phòng một lần nữa đóng kín mới thở dài một cái. Cô đứng dậy khóa cửa sổ, buông rèm cẩn thận rồi mới quay lại bàn học. Tiếng mưa bên ngoài vẫn ầm ầm không có dấu hiệu nghỉ ngơi.

Cô đưa tay cầm lấy cốc sữa, uống xong muốn để lại vị trí cũ. Đáng tiếc! Cô hậu đậu đến nỗi để cái cốc chệch khỏi vị trí vốn có, rơi xuống sàn nhà nghe một tiếng vỡ chói tai. Thư Giao giật mình, tự gõ đầu mình một cái. Sợ mẹ phát hiện nên nhanh tay nhặt mảnh vỡ, tay lại một lần nữa bị cửa trúng chất lỏng đồ tươi trào ra. Thư Giao bắt lực thở dài. Cô hôm nay làm sao lại hai ba lần không cẩn thận như vậy. Thư Giao ngậm lấy vết thương, cố lấy miếng dán cá nhân dán lên đầu ngón tay. Lại lần nữa cẩn thận nhặt mảnh vỡ và lau sàn nhà.

Căn nhà đã tắt hết đèn tuy vậy căn phòng vẫn sáng bởi chiếc đèn bàn, một cô gái ngồi đó không ngừng liếc thoáng giải một đồng bài tập. Nhưng thật ra không ai biết trong tâm cô gái này nhộn nhạo không yên.

Mưa tuôn ào ạt, trút từng cơn nặng hạt một bóng đen chạy vụt qua trong đêm, chớp mắt rồi biến mất trong một căn nhà.

Tại một căn nhà sang trọng, không cho là biệt thự nhưng cũng không cho là tầm thường. Căn nhà lại có chút u tối, trong nhà chỉ có ánh sáng màu cam nhạt tỏa ra. Đại Vũ mở cửa, đưa tay muốn bật đèn cho sáng hơn nhưng lại thôi không mở. Dáng người anh mệt mỏi, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào nhà, áo sơ mi đen ẩm ướt, đầu tóc cũng hơi lộn xộn, ướt mem.

Đại Vũ ngã người ra sofa, mắt nhắm hờ chợt nhú mảy lên một cái. Vầng trán nhăn nhó giống như có chút đau đớn. Đại Vũ động đến vết thương trên vai lại ẩm ướt, đưa tay ra nhìn nó có màu đỏ dĩ nhiên không phải nước mưa. Đại Vũ mím môi có chút tức giận. Hôm nay, anh đứng là có một chút tin tức muốn đi tìm không ngờ còn gặp trắc trở, còn bị đánh lên ngay vết thương cũ e rằng lại tiếp tục dưỡng thương một thời gian nữa rồi. Nghĩ đến vết thương cũ, Đại Vũ nhếch môi cười một cái. Cũng không rõ anh đang vui hay đang cười nhạo. Vui vì vết thương này là do cô gái không có đầu óc kia xử lý qua, cười nhạo chính là khả năng xử lý vết thương của cô. Nghĩ đến anh lại có chút tưởng niệm. Hơn nửa tháng anh không hề gặp cô, anh không rõ là muốn trốn tránh hay là vì tức giận cô đuổi mình về nên không thèm gặp. Nhưng anh cho rằng mình không nhỏ mọn như vậy, chẳng qua công việc bận rộn anh lại thường xuyên rời thành phố. Anh điềm nhiên xem nhẹ việc bị thương kia nhưng có người lại không yên lòng, trong khi anh ở đây cười nhạo người kia lại rơi một giọt máu. Nếu biết anh phũ phàng như vậy còn không tức chết sao?

Đại Vũ đứng dậy đi về phía phòng ngủ, lúc này anh mới cởi áo sơ mi ra một vết thương dài nơi bả vai đang rướm máu. Anh cẩn thận lấy hộp cứu thương luôn thường trực trong ngăn kéo để tự băng bó. Vì phải thường xuyên gặp chuyện này nên việc tự băng bó đã không còn xa lạ.

- Vũ ca em vào được không? _Đặng Triết ở ngoài cung kính lên tiếng.

Vừa làm việc xong, Đặng Triết nghe tiếng động đi ra ngoài xem lại thấy phòng Đại Vũ sáng đèn nên nghĩ là anh đã về.

Đại Vũ đau đớn nhú mảy lại cố nén đau cắn răng nói mấy tiếng:

- Vào đi!

Đặng Triết còn định hỏi Đại Vũ đi có thu hoạch gì không, câu hỏi còn chưa tới cửa miệng nhìn thấy tình cảnh này liền nhú mảy.

- Anh có thu..anh, anh bị thương rồi.

- Ừm, sơ ý._Đại Vũ khẳng khái gạt đầu cũng không muốn nhiều lời.

Đặng Triết mím môi có chút buồn bực, rõ ràng chuyện này anh có thể đi làm nhưng Vũ ca lại một mực đòi đi. Anh đòi đi theo cũng không được lại giao cho anh nhiệm vụ đi điều tra gia thế Lan Thy.

- Em giúp anh xử lý.

- Nhanh một chút._Đại Vũ không từ chối, mím môi nén đau.

- Bọn chúng rất lợi hại sao? _Đặng Triết vừa nhanh chóng xử lý vết thương vừa không nhịn được thắc mắc hỏi.

- Không lợi hại nhưng đông.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Đại Vũ lạnh đi mấy phần. Anh hôm nay chỉ là đi xử lý mấy tên tép rêu thôi. Những ai cản trở Vũ Đại phát triển đều bị cảnh cáo. Cũng không ngờ hôm nay còn có sự tham gia của cảnh sát, anh thật không biết bọn chúng ngay cả cảnh sát cũng xin hiệp trợ vậy chuyện cản trở Vũ Đại chỉ là tin đồn. Rõ ràng có người muốn có một bằng chứng đưa anh về xét hỏi thôi. Lúc anh bị đánh lên cũng đã giải quyết sắp xong đột nhiên lại thấy bóng dáng Trác Quang. Anh thật sự kinh ngạc không chần chừ chỉ có thể đi trước, để chuyện này tính sau vậy. Vấn đề là tin đồn này là ai làm ra. Không phải là trò dụ răn ra khỏi hang của cảnh sát chứ? Nghĩ đến đây Đại Vũ cười lạnh một tiếng khinh bỉ.

Đặng Triết nghe Đại Vũ nói giọng lạnh băng cũng biết điều im miệng, cố gắng băng bó xong vết thương cho Đại Vũ.

Đại Vũ khoát một cái sơ mi sạch lên người rồi ngồi vào bàn làm việc. Đặng Triết im lặng đi theo đứng bên cạnh.

- Chuyện cậu điều tra đã đến đâu rồi?

- Ba của Lan Thy là Trần Quân, cùng với ba chị hai là Trần Giang là hai anh em ruột. Hai người cũng là những tay thiện xạ trong giới cảnh sát nhưng không biết vì lý do gì cách đây hơn mười năm đã từ chức. Nghe nói là lục đục nội bộ, sau đó vài năm ba chị hai cũng qua đời. Ông Trần Quân cũng chuyển sang kinh doanh không màng đến mấy chuyện trước kia nữa.

- Ừm còn gì nữa không? _Đại Vũ nheo nheo mắt tay lại bắt đầu lật giở tài liệu công ty để xem

- Còn có...bên cạnh chị hai bây giờ có Phạm Thiệu Dương._Đặng Triết không dám nói mấy hình ảnh mình thấy chỉ nói đại loại là xuất hiện bên cạnh thôi.

Chứ những gì Đảng Triết thấy là thái độ ân cần của Phạm Thiệu Dương. Người con trai này cũng có quen biết với Vũ ca vậy cứ để Vũ ca định đoạt.

- Thiệu Dương?

Một đêm mưa tầm tã qua đi, trời quang mây tạnh. Không khí buổi sáng cũng ẩm ướt nhưng tạo cho người ta một cảm giác trong lành. Thư Giao ăn sáng xong liền xách xe đi giao báo. Cô đi rất sớm. Trên đường đi, mái tóc xoăn uốn lọn không ngừng bay bay, đôi mắt trong veo tinh ranh ẩn sau cặp kính, Thư Giao khẽ ngâm nga mấy câu hát.

Đến mỗi nhà, cô đều dừng lại bấm chuông rồi nhét báo qua hộp thư trước cổng hoặc qua khe cổng rồi lại tiếp tục đạp xe đi nơi khác.

Đến biệt thự nhà họ Vũ, Thư Giao bấm chuông đang định đạp xe đi liền bị bà Thu Trần gọi lại. Cô ngăn người một lúc mới xoay người mỉm cười với bà Thu Trần.

- Thư Giao!

- Con chào cô, buổi sáng vui về ạ!

- Khoan đi đã vào với cô một lát, _bà Thu Trần mỉm cười nhìn Thư Giao, mở cửa cổng như muốn mời cô vào nhà.

- Dạ, cũng sắp trễ học rồi. Con có đi sớm lắm rồi, hôm nay cô thức sớm vậy ?

- Ôi! Già cả rồi cũng không ngủ được nữa, thế không vào thật à?

- Dạ không! Cảm ơn cô để khi khác đi ạ.

- Thế thôi vậy, _bà Thu Trần mỉm cười nhưng có chút tiếc nuối.

Thư Giao ngồi lên xe chuẩn bị rời đi nhưng trong mắt cô tia phân vân lại ngập ngừng một lúc mới xoay về phía bà Thu Trần hỏi.

- Đại. . .Đại Vũ anh ấy có đến đây không ạ? _nghĩ đến cái cốc vỡ Thư Giao chợt thấy có điềm không lành.

Bà Thu Trần ngạc nhiên một lúc mới khẽ mỉm cười đáp trả:

- Cả mấy tháng rồi không thấy nó, cũng không biết nó chạy đi đâu rồi con không phải có số điện thoại của nó sao, sao không gọi thử xem. À, không phải mới mấy ngày trước con đã hỏi sao?

- Dạ. . .cô đừng nghĩ lung tung con, con chỉ hỏi cho biết thôi. Con về đây ạ, tạm biệt cô. _mặt Thư Giao ngượng ngùng đỏ lựng rồi đạp xe như bay.

Cô quên mất mấy ngày trước cô đã hỏi, làm sao cũng không khỏi xấu hổ. Đầu óc thật sự không còn tỉnh táo. Đáng tiếc hành động của cô lại bị một người cho là có ý theo dõi.

Bà Thu Trần đứng nhìn mà không tránh khỏi buồn cười. Nhưng đột nhiên ánh mắt bà hướng lên lan can trên lầu. Khương Hàn đang đứng đó nhìn theo bóng Thư Giao nhanh chóng rời đi. Khuôn mặt lạnh nhạt không nhìn ra vui hay buồn. Được một lúc, Khương Hàn xoay người vào phòng để lại bóng lưng lạnh nhạt.

Bà Thu Trần nheo mắt hơi dăm chiêu suy nghĩ, bà không biết rằng đứa con này suy nghĩ cái gì. Mà nhắc đến đứa con kia lại coi như rỗng tuếch không có tin tức gì. Bà lại khẽ thở dài dù sao nó lâu lâu nhớ đến bà đã là tốt lắm rồi. Bà lấy tờ báo xong cũng đóng cổng đi vào nhà. Đi vào nhà cùng lúc thấy Khương Hàn đang nhàn nhã nhấp ngụm cà phê, một thân tây trang lịch thiệp.

- Con không có tin tức của anh con sao? _bà Thu Trần thấy nghĩ đến đứa con kia lại buộc miệng hỏi.

- Anh ấy không nói con làm sao mà biết, dù sao anh ấy không muốn con xen vào chuyện anh ấy nên con cũng không muốn xen vào. Cũng có thể một tháng nữa anh ấy về, con cũng có chuyện công tác không chừng anh ấy sẽ về thăm mẹ. _Khương Hàn nhàn nhạt nói không nhìn ra bên trong có tình cảm sâu nặng với người anh này hay không.

- Từ đầu nó nhìn mẹ đã không thuận mắt lắm nên không muốn về là chuyện thường, _bà Thu Trần thở dài một cái.

- Anh ấy tính tình vốn lạnh lùng nên dù có vừa lòng cũng chẳng nói ra đâu mẹ hà tất suy nghĩ nhiều. _Khương Hàn tiện tay lấy mấy tờ báo lật mở xem tin tức.

- Nhưng nó làm cái việc kia cũng thật nguy hiểm hay con khuyên nó bỏ chuyện đó đi tiếp tục làm tốt chức vị giám đốc thì tốt rồi. _bà Thu Trần chớp chớp mắt nhìn Khương Hàn chờ đợi câu trả lời.

Đáng tiếc chỉ nhận được ở anh cái lắc đầu.

- Không thể. Con đã khuyên nhiều lần nhưng anh ấy không nghe con còn cách gì chứ. Hiện tại còn tiếp xúc với cô gái đó con chỉ sợ sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

- Con nói, nói là Thư Giao sao? Mẹ thấy nó cũng bình thường thôi mà. _ bà Thu Trân kinh ngạc khi Khương Hàn nhắc đến Thư Giao.

- Thôi tạm thời như vậy đi còn chuyện thế nào để anh ấy quyết định con không có ý kiến, con đi làm đây. _ Khương Hàn có chút bất lực lắc đầu liền đi ra khỏi nhà.

Bà Thu Trân lại một hồi thờ dài thườn thượt, nhớ đến cảnh chồng mình qua đời không kịp được mà mắt cũng đỏ lên. Có lẽ chính vì sự qua đời bất ngờ của ông mà đẩy Đại Vũ vào con đường này.

Thư Giao vô tư đạp xe đến trường, mới vào cổng đã thấy hai con người một trai một gái đứng vẫy tay cười vô cùng rạng rỡ. Thư Giao bất giác rung mình một cái, cô không thể quên cảnh tượng gần nửa tháng qua. Thiệu Dương luôn kề bên cạnh cô, thậm chí thời gian nghỉ, cô đến thư viện cũng gặp cậu ta, cô không biết là trùng hợp hay cậu ta cố ý.

Thư Giao không thể làm gì khác cũng đành đi đến trước mặt Thiệu Dương cùng Lan Thy cười hi hi tay đẩy đẩy gọng kính trên ghẹo.

- A, tôi thấy hai người thật là xứng đôi nha! Đứng đây vẫy vẫy tay thật giống một cặp tình nhân.

- Chị nói cái quái gì thế, Thiệu Dương không phải mẫu người em chọn. Chị biết mẫu người em chọn phải thế nào không, giống như anh Đăng Triết vậy vừa cao lớn vừa đẹp trai lại không quá trắng trẻo. _ Lan Thy luôn miệng ca tụng Đăng Triết.

Lan Thy ở đây không ngừng nâng cao giá trị Đăng Triết, còn Đăng Triết lại hất hơi không ngừng. Làm anh còn tưởng bản thân dầm mưa bị cảm mạo.

Thư Giao nhìn bộ dạng nhưng nhớ Đăng Triết của Lan Thy đến độ mắt tinh táo rồi cũng nên. Cô không khỏi buồn cười. Thiệu Dương ở một bên lại vừa ngại ngùng chuyện Thư Giao trêu chọc, đầu óc lại mơ hồ không rõ về cái tên Đăng Triết.

- Giao đừng nói vậy, tôi và Thy làm sao hợp được, mà Thy nhắc đến cái tên Đăng Triết rất nhiều lần, anh ta là người thế nào vậy? Tại sao tôi chưa từng thấy qua? Còn có Vũ ca gì đó nữa họ là ai vậy?

Thư Giao giật mình nghe đến tên Vũ ca nên nhanh chân đi trước, bỏ lại tàn cuộc cho Lan Thy giải quyết. Ai bảo chuyện gì không nói lại nhắc đến chuyện Đăng Triết. Suốt mấy ngày qua cô đều bị Thiệu Dương hỏi đi hỏi lại mấy câu này đến phát chán rồi. Mà thật ra cô cũng không biết bản thân nên trả lời cái gì. Cái gì về anh cô cũng không biết, mà nhắc đến cũng thật lạ anh ta nói đến liên đến cũng không báo trước mà nói đi liền biến mất không tung tích.

Thiệu Dương vẫn không ngừng hỏi, Lan Thy cũng im lặng không chịu nói khiến cậu ta vô cùng bức xúc.

- Giao nói cho tôi biết đi!

- Dương bảo Thy nó nói cho mà biết.

- Thy nói cho tôi nghe đi!

- Tôi không, không biết gì hết làm sao mà nói dù sao là chị Giao quen biết Vũ ca cũng không phải tôi. _ Lan Thy tròn mắt xua tay từ chối.

Nửa tháng nay, cô có thể đánh giá người này là đại phiền phức.

- Tóm lại hai người đang giấu tôi chuyện gì?

- Không có. _ đồng thanh.

- Tôi chắc chắn là có.

Tiếng ba người cứ như vậy vang vọng khắp hành lang cho đến khi vào lớp. Nửa tháng qua Thư Giao cũng quen với tính cách hay hỏi lung tung của Thiệu Dương rồi nên cũng không lấy làm lạ. Mà gia thế cô cũng chỉ biết sơ qua, gia đình cậu ta giàu có. Có người chị làm việc trong tập đoàn Vũ Đại. Thư Giao không khỏi sùng sốt, cậu ta có người nhà làm việc trong đó làm sao lại không biết đến sự tồn tại của Vũ ca. Thư Giao suy nghĩ có nên hỏi cậu ta hay không nhưng lại không muốn mở miệng nói về thân phận của Vũ ca. Cô đang băn khoăn không biết nên nghĩ cậu ta do Đại Vũ phải tới giám sát cô hay không?

Nhưng xét bề ngoài Thư Giao đánh giá rằng Thiệu Dương da trắng như vậy căn bản là công tử, cậu ta không thể nào làm lưu manh được. Cô kế thừa từ óc phán đoán của ba mình-một vị cảnh sát tài ba.

Đáng tiếc! Ông lại ra đi quá sớm

Nhưng những người càng giỏi nguy trang càng nguy hiểm. Giống như Đại Vũ vậy rõ ràng đi ra ngoài anh ta là một người lịch thiệp, thậm chí đáng đáp nho nhã. Nếu không biết anh ta rơi vào hoàn cảnh chém giết đâm máu kia, cô không chừng bị bề ngoài của anh ta lừa. Cho nên cô luôn phòng bị Thiệu Dương. Cô không muốn nhất cử nhất động của cô đều rơi vào tay tên lưu manh kia. Cứ để qua một thời gian hẳn hay vậy. Thật tức chết cô, anh ta thậm

chỉ không xuất hiện nhưng cô cảm nhận được luôn có người theo dõi mình, càng nghĩ Thư Giao càng không biết đi đâu để trút giận.

Buổi học cứ như vậy trôi qua, nhưng bên trong lại không hề bình lặng. Thư Giao luôn bị Thiệu Dương làm phiền suốt, toàn hỏi những chuyện cô không thể trả lời. Lâu lâu vẫn lôi chủ đề Vũ ca ra để hỏi cô. Cô bực mình đến nỗi muốn đập đầu ngất đi cho xong. Lan Thy lại ở một bên cười trộm khi người gặp nạn.

Nhưng cả hai người lại không nhận ra, một tia ghen tị khi nhắc đến Vũ ca trong mắt Thiệu Dương. Không ai nhìn ra vì cậu ta luôn tươi cười, đôi mắt còn bị che bởi mắt kính dày cộm. Đúng là bề ngoài đánh lừa người khác. Cậu ta làm sao không biết đến Vũ ca nhưng là chưa thấy bao giờ, thế nên cậu ta càng ghen tị với anh. Có lẽ Thư Giao không nhận ra nhưng cậu ta nhận ra mỗi lần nói đến Vũ ca gương mặt Thư Giao liền có chút đỏ, ánh mắt lại có tia sáng kì lạ. Nửa tháng nay cô lại có chút buồn bã, Lan Thy luôn nói với cậu ta Thư Giao vì không gặp được Vũ ca nên mới như vậy. Cậu ta luôn miệng hỏi Vũ ca là để xem nhận xét của cô đối với Vũ ca có ý nghĩa gì. Nhưng Thư Giao một câu đánh giá cũng chưa hề nói qua. Thiệu Dương bực tức trong lòng nhưng không nói được gì. Cậu ta hiện tại cũng chỉ là một người bạn bình thường mà thôi. Nhưng sẽ có một ngày cậu ta muốn thay đổi vị trí này trong lòng Thư Giao. Một thoáng suy nghĩ, Thiệu Dương nở nụ cười như có như không. Cậu ta chuyển vào trường này học cũng là vì cô kia mà. Đây cũng chỉ mới tiếp cận mà thôi, không quá vội. Còn về Vũ ca, cậu ta tuyệt đối phải làm cô tránh xa người kia để tránh gặp chuyện không may.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hồi Ức Của Phạm Thiệu Dương

Vẫn như thường ngày Thư Giao lồm cồm bò dậy, cô mò mẫm tìm mắt kính đeo vào rồi chuẩn bị mọi thứ để đến trường. Thư Giao hí hửng đạp xe đến trường. Con đường quen thuộc, hàng cây sao thẳng tắp cao vợi vợi tạo thành một khúc đường rợp bóng cây. Vì còn sớm nên vẫn có thể nghe được tiếng chim hót líu lo vang vọng khắp vòm cây.

Khi đến trước cổng trường, Thư Giao chạm mặt Khương Hàn cô cười gật đầu chào một cái rồi cũng chuẩn bị đi mất. Khương Hàn neho mắt nhìn bóng dáng cô rồi đi khòe môi nhếch lên nụ cười. Ánh mắt anh hờ hững không quan tâm lắm. Trong mắt anh cô chỉ là một cô nhóc.

Thư Giao vừa đi lại khẽ liếc nhìn phía sau, cô he hé mắt vẫn nhìn thấy Khương Hàn dõi theo càng cảm thấy lạnh sống lưng nên bước càng nhanh hơn. Cô không hiểu vì sao có cảm giác ánh mắt Khương Hàn rất quen thuộc. Nhưng mà ánh mắt đó giống người nào thì cô không nhớ rõ.

Thư Giao đi vội vào lớp, suýt chút cô đã va phải bạn học. Thư Giao cúi đầu xin lỗi mấy tiếng rồi cũng uể oải đi vào chỗ ngồi. Vào thời khắc cô sực tỉnh, quay sang bên cạnh đã thấy Lan Thy cười hi hi.

- Chị Giao hôm nay chị sao vậy? Mới sáng sớm mà mặt mày ủ rũ lại đi không nhìn đường.

- Không có gì, chị mới gặp cái người mấy ngày nay luôn bắt chị luyện tập với cường độ vô cùng cao.

- Chị nói là sư huynh Khương Hàn sao? Hay là anh ấy để ý đến chị rồi nên mới gây chú ý. _Lan Thy đắc ý cười.

- Biết ngay em chẳng chia sẻ được gì, cảm miệng đi cho chị. Đúng rồi, hôm qua chị có nhận điện thoại của chú hỏi thăm mấy câu, chị nghe Lan Nguyệt chỉ chóc là anh Tường trở về rồi.

Lan Thy nhún mày, môi cũng tắt nụ cười. Lan Thy xoay mặt nhìn ra cửa sổ, cô khẽ thở dài. Cái tên đó cô giống như là đã khắc sâu rồi, mỗi lần đối diện với anh cô đều cảm thấy không thoải mái. Thư Giao giật mình như đang phạm lỗi liền giả vờ chết nằm vật ra bàn không bàn tới nữa. Lan Thy đột nhiên nhớ ra chuyện gì, quay người về phía Thư Giao lại nhìn thấy người chị họ nằm giả chết. Lan Thy phì cười một cái.

- Em không sao, anh ấy về cũng không mang theo bạn gái chắc em còn cơ hội.

- Còn... còn cơ hội? Em bị anh ta từ chối mấy lần còn chưa tồn sao, bây giờ còn muốn tỏ tình lần nữa à? _Thư Giao tròn mắt kinh ngạc nhìn Lan Thy.

- Em quyết không bỏ cuộc. Mà chị có biết tại sao em gọi Khương Hàn là sư huynh không?

- Chẳng phải em từng nói anh ta là trò giỏi của thầy dạy võ chúng ta sao?

- Cũng đúng nhưng... em đã gặp anh ấy trong lễ tốt nghiệp đại học của anh Tường nên... nên mới biết. Lúc đó em cũng hay gọi anh Tường là sư huynh nên gọi anh Khương Hàn như vậy luôn.

- Hóa ra thế. Vậy... mấy bữa nay em tìm Đằng Triết làm cái gì? Không phải muốn theo đuổi một tình yêu mới sao?

- Dĩ nhiên không phải, em chỉ muốn tiếp cận anh ấy để khai thác tin tức Vũ ca cho chị thôi, ai ngờ anh ta không xuất hiện. _Lan Thy thở dài một cái ra điều tiếc nuối.

- Em... _Thư Giao tức đến nỗi muốn thổ huyết.

- Chị thừa nhận đi có phải chị nhớ Vũ ca có đúng không? Nếu không sao cứ lơ đãng đâu đâu ấy.
- Chị nói không có là không có.
- Biết làm sao đây? Vậy có người tự làm mình bị thương cơ đấy. _Lan Thy chỉ chỉ vào ngón tay còn đang có một miếng băng cá nhân bé tí.

Thư Giao trừng mắt nhìn Lan Thy tức giận.

- Đã bảo là sợ ý mà sao em cứ nhắc đi nhắc lại nguyên nhân chẳng liên quan gì cả.
- Em thấy là chắc đến chín mươi chín phần trăm rồi.
- Không bàn nữa.
- Nói đi! Nói đi!
- Im miệng!

Hai người tranh cãi một lúc liền nhìn thấy một người từ ngoài cửa bước vào nên cũng im bật. Thư Giao cúi xuống đọc sách, Lan Thy thì miệng cười tươi tay vẩy vẩy.

Tiếng chuông báo thức vang lên, Thiệu Dương mở mắt vươn tay nhìn lên đồng hồ đeo tay. Đồng hồ điểm sáu giờ sáng, Thiệu Dương vội vàng thay đồ đi xuống nhà ăn sáng. Cậu ta nheo mắt một lúc lâu mới vò vò đầu đi vệ sinh cá nhân. Sau khi thay một chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu cùng chiếc quần tây kết hợp chiếc cà vạt xanh, phối hợp thành bộ đồng phục đến trường, mái tóc chải rối, chiếc kính cận đeo vào che đi ánh mắt sâu hun hút. Một bộ dạng thư sinh hiện ra trước gương, Thiệu Dương nhếch môi cười hài lòng rồi khỏi phòng.

Vừa đi xuống phòng khách, cậu đã thấy cha mẹ mình đang ngồi dùng bữa sáng. Cậu đơn giản chào mấy tiếng cũng ngồi vào bàn ăn sáng. Cha mẹ cậu cũng cười cười cũng hài lòng về người con trai này. Nếu ban đầu họ sinh ra một người con đầu lòng là người con gái tài giỏi xinh đẹp thì đây cũng là một người con trai làm bao gia đình khác phải hâm mộ. Thiệu Dương đã từng bị đưa đi du học, bây giờ cậu trở về vì đã tốt nghiệp khóa học cũng là làm theo lời ba mình trở về học một số kĩ năng quản lí.

Ông Phạm Văn là một người đàn ông thành đạt, luôn cư xử với mọi người một cách hòa nhã. Ông chính là biểu tượng mà hai người con luôn mong muốn học hỏi. Nhưng không ai biết được cũng có một sự thay đổi lớn sau bộ mặt ôn hòa kia. Bà Nguyễn Ngọc Chi là mẹ Thiệu Dương là người phụ nữ giàu sang, quý phái từ lúc mới sinh ra đã là một cô gái được nhiều người yêu thích. Nhưng cũng không ai ngờ bà chính là một người phụ nữ thật vô cùng ích kỉ. Ba mẹ Thiệu Dương luôn thể hiện sự yêu thương lẫn nhau nhưng thật ra giữa họ tồn tại một khuất mắc.

- Chị cùng Trí Hi có thể tuần sau sẽ về nước, con nhớ chuẩn bị ra đón họ. _ông Văn nhìn Thiệu Dương nhàn nhạt nói.

Thiệu Dương uống một ngụm cà phê nhẹ gật đầu, cậu cũng nhớ chị của mình. Đồng thời cũng nhớ người cậu coi là một người anh cả - Trí Hi. Cậu ta cũng không nhớ rõ bản thân được tiếp xúc với Trí Hi bao nhiêu lần. Chỉ biết kể từ lúc nhỏ bản tính Trí Hi vốn lạnh lùng, cũng là một con người vô cùng bí ẩn. Kể từ khi ba Trí Hi qua đời, thì con người này lại trở nên kì lạ hơn. Nhưng có điều trước mặt người nhà anh ta vẫn vô cùng tôn trọng và tỏ ra thái độ ôn hòa, trước mặt phụ nữ cũng cư xử vô cùng nhã nhặn. Chính vì vậy mà từ nhỏ chị gái cậu ta đã không ngừng đeo riết lấy Trí Hi, cho đến hiện tại một người là tổng giám đốc một người là trợ lí. Nhưng so sánh Trí Hi cùng Khương Hàn thì Khương Hàn hòa nhã hơn nhiều.

- Con biết rồi, cũng mấy năm rồi con không gặp anh Trí Hi. Anh ấy luôn là thần tượng để con phấn đấu mà.
- Cái thằng... cứ nhắc đến Trí Hi là mắt nó sáng lên, cổ gồng mà học đi sau này con cũng không thua Trí Hi đâu. Nếu mà Trí Hi thành con rể mình thì tốt ông nhỉ? _bà Chi vừa nói vừa cười.

Ông Văn gật đầu xác nhận xem như xong, trong mắt lại có gì đó không hài lòng nhưng không thể nói ra.

- À, mấy hôm nay con đã gặp Khương Hàn chưa? _ông Văn lại một lần nữa hỏi.

Nghĩ thế nào ông Văn vẫn muốn chọn Khương Hàn làm con rể, ông cảm thấy Trí Hi có gì đó không tầm thường. Một con người bí ẩn thì luôn tồn tại những nguy hiểm.

- Thành thạo con có gặp anh ấy trong trường, nghe nói anh ấy đã chuyển về sống chung với mẹ rồi. Anh ấy còn là thầy dạy thể lớp võ của con đang theo học nữa.
- Ừm, nếu có rảnh thì đến nhà thăm mẹ con họ đi. Còn có cả ông nội nữa.
- Dạ, con biết rồi.
- Ông tại sao phải bận tâm đến mẹ con họ, quan tâm đến Trí Hi thì được rồi. Nếu tính ra Trí Hi mới là người thừa kế chính thức của nhà họ Vũ, _bà Chi khề trách móc.

Ông Văn lật giờ mấy tờ báo, bây giờ mới ngẩng mặt lên nhìn bà Chi. Ông cũng không nói gì chỉ lắc đầu cho qua. Thiệu Dương cũng cười gượng nhìn mẹ mình nhưng cũng không dám nói nhiều chỉ sợ chọc giận ba mình.

Thiệu Dương cười cười lại đứng dậy chào hai người đi học. Thiệu Dương dẫn xe đạp ra khỏi nhà, trời còn sớm những giọt sương vẫn còn đọng trên hoa, trên từng cành cây ngọn cỏ. Trên môi Thiệu Dương luôn nở nụ cười, cậu vui vì nghĩ đến người con gái đó. Người con gái đeo cặp kính cận thật dày, trên môi luôn vương nụ cười.

Cậu nhớ, rất nhớ nhưng hình như cô đã không nhận ra cậu ta. Biết phải làm thế nào đây, cậu ta phải đành trở lại với tư cách như một người hoàn toàn xa lạ vậy.

Một ngày nắng đẹp, trong sân trường cấp hai có một đám đông tụ lại. Những đứa con trai to xác, giàu có ăn chơi xa xỉ ở độ tuổi cấp hai mà đã lớn lỏi. Bọn họ ganh tị người khác hơn mình. Phạm Thiệu Dương cái tên được nhắc đến với đủ đặc tính tốt. Cậu hoàn hảo vô cùng nhưng chính vì vậy lại đặc tội không ít người. Chỉ lần đầu tiên bước vào cấp hai cậu đã đứng đầu khối về thành tích học tập, gương mặt có chút trẻ con nhưng lại khiến không ít bạn nữ yêu mến. Điều này đã khiến các đàn anh khối trên không hài lòng. Và ngày đó cũng đến, ngày Thiệu Dương không tránh khỏi bị đánh một trận dằn mặt. Chỉ thấy ở một góc sân sau của trường, cậu bé mười một tuổi bị dồn lại một góc, bao quanh là một nhóm học sinh. Nếu đánh giá lúc này thì bọn họ giống lưu manh hơn. Thiệu Dương không có khả năng chống trả, cậu không có võ. Nhưng cậu không sợ hãi, đôi mắt ương ngạnh nhìn bọn họ. Cả đám học sinh nhếch mép nhìn Thiệu Dương. Thiệu Dương chỉ có thể nhìn chằm chằm bọn họ.

- Các cậu muốn gì?

- Chú em này lớn lỏi nhỉ? _một người con trai trông cao hơn Thiệu Dương cả cái đầu, hất ta nhìn cậu nhếch môi cười.

- Anh muốn gì, tôi không có thời gian đùa cợt với các người.

- Muốn dằn mặt chú mày để bớt phách lối đi. Đừng dùng cái mã bên ngoài mà ra oai với tụi này _người con trai lại tỏ vẻ không hài lòng nhìn Thiệu Dương.

- Các người có làm không, tôi không hề quen các người hà có gì lại ra oai?

- Chính mày đã làm cho bọn con gái cứ nhìn thấy tụi tao lại đem ra so sánh. Tao cực ghét bị so sánh mày không biết sao?

- Buồn cười! Cái đó thì liên quan gì đến tôi.

- Anh Hoàng nói nhiều với nó làm gì, giải quyết luôn đi! _một tên nhai khác lại không yên phận.

Người người con trai mang tên Hoàng khẽ gạt đầu, hất ta nhìn Thiệu Dương một lần nữa rồi xoay mặt đi khoát tay ra hiệu những người còn lại vây đánh Thiệu Dương. Những quyền đầu Thiệu Dương còn chống đỡ được, nhưng những cú đấm phía sau khiến cậu đau nhức choáng váng, thân thể bầm dập, quần áo đã không còn chỉnh tề như ban đầu.

- Dừng lại! _tiếng một người con gái vang lên, giọng nói lạnh lót đậm chất trẻ con.

Cả đám con trai giật mình, bọn chúng quay đầu nhìn chỉ thấy một thân ảnh bé tí đứng trước mặt họ chống nạnh thị uy. Bọn họ nhếch mép cười nhạo.

- Cô bé không phải việc của em ra chỗ khác chơi.

- Các người ý mạnh hiếp yếu như vậy là công bằng sao? _cô bé với mái tóc buộc cao, đeo cặp kính cận, đeo cặp quai chéo không hề tỏ ra sợ hãi.

- Vậy chứ bé muốn sao muốn cùng cậu ta gánh tội sao? Hay là muốn cậu ta chú ý đến mới ra tay cứu giúp? _nói xong cả bọn cười rộ lên.

Cô bé tức giận trợn mắt, bặm môi, tay cũng nắm chặt thành quyền. Khi bọn con trai còn chưa cười xong chỉ thấy cô bé dùng tốc độ thần tốc, một lúc gạt chân té ngã hết mấy tên. Mấy tên còn lại trợn mắt há mồm cũng không nể tình là con gái cũng lao lên nhưng cũng bị công phu của cô bé hạ gục. Cả một đám năm, sáu tên ngã lăn ra đất kêu gào. Lúc này, Thiệu Dương mắt lơ đãng không còn tỉnh táo. Cũng không ai để ý trong đám người bị cô bé đánh không hề có người mang tên Hoàng. Hất ta hình như ra lệnh cho đám người xông vào thì cũng đã biến mất.

Khi giải quyết xong, cô bé hếch mũi lên, phui phui tay trừng mắt đe dọa bọn họ.

- Muốn đấu với Trần Thư Giao này các người về luyện võ thêm nữa đi.

Thiệu Dương nhú mày chỉ nghe được một câu này, mắt mơ màng nhìn về cô bé kia rồi ngất lịm đi.

Thiệu Dương nghỉ dưỡng bệnh một tháng, ngay sau đó gia đình cũng làm thủ tục cho cậu ra nước ngoài học cùng chị gái. Chính vì vậy ngay cả cơ hội, tiếp xúc với ân nhân cứu mạng cậu ta cũng không có cơ hội. Cậu ta chỉ nhớ dáng nhỏ nhắn, cô bé có kính cận mang tên Trần Thư Giao. Cậu ta đã cho người điều tra rất lâu trước khi về nước mới có thể chuyển đúng vào trường Thư Giao học. Cậu đã khác trước, trên mặt có thêm cặp kính cận, mà thân thể cao lớn hơn trước rất nhiều so với người con trai hơi gầy gò yếu đuối năm đó khác xa vô cùng. Cậu đã học võ, có lẽ vì vậy dù nhìn bề ngoài cậu có dáng vẻ thư sinh, công tử nhưng đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Cậu không rõ bản thân nhớ đến Thư Giao với tư cách gì. Hiện tại cậu có một cảm giác đặc biệt khi tiếp xúc với Thư Giao chính vì vậy cho dù là nghĩ về cô với tư cách gì, cậu ta cũng không muốn ai có thể làm hại cô. Và người cậu ta đề phòng hiện tại chính là người mang tên Đại Vũ.

Lúc Thiệu Dương đến lớp, cậu ta đã thấy Thư Giao ngồi đọc sách rồi. Lan Thy cũng ngồi bên cạnh vẫy tay chào cậu ta. Cậu ta gật đầu chào, mắt chỉ nhìn Lan Thy mấy giây lại chuyển sang Thư Giao. Thư Giao cảm thấy có gì đó lạ, giống như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Thiệu Dương, cô khẽ ngẩng đầu đưa tay đẩy gọng kính.

- Chào buổi sáng, Giao đã ăn sáng chưa?

- Chào, chào buổi sáng, tôi ăn rồi. _ Thư Giao cười mỉm một cái lại cúi đầu đọc sách.

Thiệu Dương gãi gãi đầu muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cậu ta ngoan ngoãn vào chỗ ngồi, không muốn phá rối cô tránh làm cho cô khó chịu. Cậu ta muốn Thư Giao luôn cảm thấy thoải mái khi ở bên cậu ta. Tiết học bắt đầu, mọi thứ diễn ra không có gì lạ. Cũng như mọi ngày, Lan Thy, Thư Giao cùng Thiệu Dương luôn đi cùng nhau. Riết rồi ai cũng không còn lạ với bộ ba này nữa. Có người cho rằng Thiệu Dương thích một trong hai người, cũng có người nói hai người con gái đều thích cậu ta, cũng có người nói cậu ta thuộc loại người thích kết thân với con gái nhưng không thích con gái. Cho dù có bao nhiêu tin đồn nhưng rồi cũng lắng đi. Có chủ đề nào nóng mãi mãi đâu.

Cho đến một ngày có tin đồn cậu ta là con cháu có quan hệ với nhà họ Vũ. Mọi người lại lần nữa có cơ hội bàn tán, những cô gái lại càng mến mộ cậu ta hơn. Lan Thy cùng Thư Giao lại được một phen kinh ngạc.

Ngồi trong căn-tin mà Lan Thy nhìn chằm chằm Thiệu Dương, cô đi tới đi lui quan sát Thiệu Dương rồi gật gù.

- Nè, Dương bạn là cháu nhà họ Vũ thật hả, tại sao lại mang họ Phạm rớt cuộc bạn có quan hệ thế nào với nhà họ Vũ? Sư huynh Khương Hàn có quan hệ gì với bạn vậy?

- Tôi, tôi là em họ của anh ấy nhưng mối quan hệ phức tạp lắm đề ngày nào đó tôi nói cho Thy biết. _ Thiệu Dương gãi đầu cười cười xem như qua chuyện.

Thư Giao ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, cô không có thói quen điều tra về hoàn cảnh gia đình người khác. Cho dù Thiệu Dương là con nhà khá giả hay thuộc hạng bình thường, chỉ cần cậu ta đối xử tốt với mọi người, đáng hoàng tử tể thì đã đủ tư cách để cô làm bạn.

Cả ba người vẫn tiếp tục vui vẻ ăn uống, họ cũng không để ý có một ánh nhìn đang quan sát bọn họ. Ánh nhìn vừa ghen tị, vừa yêu thương cũng vừa căm giận. Chỉ thấy trên tay người đó lon cò – ca đã bị bóp méo đi. Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái đang vừa nói vừa cười. Đã lâu không gặp, anh không nghĩ cô ngay cả một chút ki ức về anh cũng không có. Người con trai đập bàn một cái, tức giận rồi đi. Những người cùng bàn không hiểu người kia nổi giận vì cái gì, chỉ biết mỗi khi người này nổi giận đều sẽ đánh người để trút giận. Khương Hàn cũng ngồi cùng bàn với người con trai này, anh nhìn về phía bàn của Thư Giao ánh mắt như nghi ngờ lại như không quan tâm. Khương Hàn cũng rời bàn đi theo người con trai vừa rồi.

Hôm nay, Khương Hàn cảm thấy người bạn của mình rất lạ. Anh đang có một lớp dạy võ nên đến trường, đột nhiên anh ta cũng muốn đến lại nói đề chào hỏi thầy cô cũ. Đánh chết anh cũng không tin anh ta nhớ thầy cô. Rõ ràng rằng lúc trước ở trường có ngày nào anh ta học tử tế đâu. Vậy mà bây giờ còn chưa chào hỏi thầy cô, mới nhìn thấy Lan Thy anh ta giống như nổi trận lôi đình. Gặp ba người Thư Giao cùng nhau đùa giỡn anh ta lại nổi giận. Đặc biệt có thể nhận ra nếu Lan Thy cùng Thiệu Dương đùa giỡn anh ta lại càng tức giận hơn. Khương Hàn thầm nghĩ đây là chuyện gì?

Trong khi đó, Lan Thy vẫn vui cười không hề nhận ra đã có người nhìn cô với ánh mắt vô cùng tức giận. Mà Thiệu Dương cũng không nhận ra mình đang bị đưa vào diện bị đánh ghen.

Sau khi tan học, ba người cùng chạy ra ngoài nhong nhong một lúc mới trở về nhà. Thư Giao tạm biệt hai người rồi cũng chạy về nhà.

Mới đi đến nửa đường, Thư Giao bị một người ngang nhiên chặn đường. Thư Giao dừng xe neho neho mắt nhìn chiếc xe đặc tiền ở trước mặt, cô đang hỏi là thần thánh phương nào ghé thăm cô đây. Bước xuống xe là một chàng trai, trông khá chững chạc. Mái tóc đen bóng, trên người chỉ có đơn điệu một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen nhưng lại vô cùng hợp với dáng người. Thư Giao một lần nữa mờ to mắt, cô đẩy gọng kính xem mình có nhìn lầm không. Sau khi xác định mấy lần, cô chắc chắn mình đã không nhìn lầm. Đợi Thư Giao xác định xong thì người kia cũng đã bước đến trước mặt rồi.

- Anh Tường?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lâm Tường-Tình Yêu Của Lan Thy

Lan Thy cùng Thư Giao và Thiệu Dương chạy quanh mấy vòng cũng trở về nhà. Ngoài trời, nắng tràn ngập một màu vàng rực báo hiệu một ngày nóng bức. Lan Thy đạp xe về nhà trời cũng đã quá trưa. Vừa đi vào nhà cô đã thấy bé Lan Nguyệt từ trong nhà chạy ra, ôm lấy chân cô, đôi môi nở nụ cười rạng rỡ.

- Chị hai về rồi!

- Ôi trời, cái con bé này cẩn thận kéo ngã._Lan Thy cười vui vẻ ôm lấy Lan Nguyệt.

Hai người vừa nói cười, vừa tiến vào phòng khách. Trong nhà, hình như cũng chỉ còn lại hai chị em mà thôi cùng một người giúp việc trông nom nhà cửa.

- Ba mẹ đâu hết rồi, em ở nhà một mình sao?

- Ba mẹ nói là phải đi ăn với khách nên bảo em ngoan ngoãn ở nhà đợi chị về._Lan Nguyệt chu chu cái mỏ giống như chịu ủy khuất thật lâu bây giờ mới được giải bày.

Lan Thy nhìn biểu hiện của Lan Nguyệt chỉ có thể bật cười, đưa tay xoa đầu con bé. Lan Thy nhìn quanh căn nhà lại hơi mệt mỏi thở dài một cái.

- Di Hà! Di cho Lan Nguyệt ăn trưa chưa?_Lan Thy cố nâng cao giọng gọi người giúp việc.

- Dạ, thưa cô tôi cho Lan Nguyệt dùng bữa trưa rồi, cô có ăn trưa luôn không để tôi hâm lại thức ăn dọn lên cho cô._Di Hà lục đục từ bếp chạy ra ân cần hỏi Lan Thy.

- Thôi không cần, con ăn ở ngoài rồi. À,con đã nói bao nhiêu lần rồi đừng gọi con bằng cô nữa cứ gọi tên như Lan Nguyệt thì được rồi. Con hơi mệt một chút muốn lên phòng nghỉ, di trông Lan Nguyệt hộ con._Lan Thy khoát tay liền đứng dậy đi về phòng.

Di Hà khẽ mỉm cười.

- Vậy được cô nghỉ ngơi đi, cứ để Lan Nguyệt tôi trông. À, mà lúc sáng cậu Lâm Tường có đến thăm ông bà nhưng không có ai ở nhà, cậu ngồi một lát rồi đi.

Lan Thy khựng người một lúc vì hai từ “Lâm Tường” nhưng rồi cũng chỉ gật đầu cười.

- Con biết rồi!

Sau đó, cô xách cặp về đến phòng là ngã ra giường quyết định đánh một giấc. Lúc này, cô chạy ngang nhà Lâm Tường tìm cô đập nhanh vô cùng chỉ mong qua cho nhanh không muốn chạm mặt với anh trong tình cảnh hiện tại. Cô yêu anh nhưng anh không yêu cô, anh chỉ xem cô như em gái thậm chí còn nói cô trẻ con.

Từ nhỏ cô đã bám theo anh như cái đuôi. Anh cũng không ghét bỏ cô nhưng không có bất cứ tình cảm trai gái nào với cô. Năm anh mười bảy, cô mười hai ngay ngày sinh nhật của anh cô thẹn thùng nhìn anh ấp úng không nói nên lời nhưng rồi cũng cố mở miệng.

- Anh Tường! Em...em thích anh!

Đây chính là câu tỏ tình đầu tiên của Lan Thy dành cho Lâm Tường. Anh trở mặt nhìn cô, sững sờ bất động một lúc sau đó dịu dàng xoa đầu cô và bật cười.

- Em đừng đùa bé Thy, em con nhỏ đừng học theo người lớn suy nghĩ lung tung.

Lâm Tường bỏ đi, Lan Thy ngẩn người. Cô biết anh không thể nào có tình cảm với một con nhóc được. Anh đẹp trai, lịch thiệp lại vô cùng dịu dàng, nếu ai được anh yêu sẽ vô cùng hạnh phúc. Cô thất vọng vô cùng khi bản thân không phải là cô gái anh yêu, nhưng lại không có ý định bỏ cuộc, cô nghĩ sau khi cô lớn sẽ làm anh để ý đến cô. Nhưng cô không ngờ ngày đó anh dẫn một cô gái đến trước mặt cô môi nở nụ cười rực rỡ.

Anh nắm tay cô gái một cách dạt dào tình cảm đứng trước mặt cô tuyên bố:

- Bé Thy đây là bạn gái anh Thiệu My.

Lan Thy kinh ngạc nhưng cố giữ bình tĩnh. Cô không ngờ anh lại dùng cách giới thiệu bạn gái, tuyên bố dứt khoát muốn cô từ bỏ hi vọng. Cô gái bên cạnh anh, vô cùng xinh đẹp lại yếu điệu thướt tha giống như một cánh hoa mỏng manh, khiến người ta nâng niu chiều chuộng. Đứng bên cô gái ấy Lan Thy thấy mình như một đứa trẻ chưa biết gì. Cô gái cũng nở nụ cười thân thiện xoa đầu cô chào hỏi, giọng cô gái rỏ rất như dòng suối khiến người nghe cảm thấy vô cùng dễ chịu. Trái lại, đối với Lan Thy nó như từng mũi kim đâm vào tim cô.

- Chào em, chị là Thiệu My, rất vui được gặp em. Em là em gái của Tường hả?

Lan Thy chỉ có thể cắn răng gật đầu:

- Phải, em là em gái anh Tường.

Cô từ nhỏ đã cùng Thư Giao luyện võ vì thế tình tình ương ngạnh lại cứng rắn, cô không có khả năng đứng trước người mình yêu giả vờ yếu đuối. Chính vì thế trong tình cảnh đó chỉ có thể cười, cô biết cô phải giữ thể diện cho cả hai gia đình. Cô bỏ cuộc.

Có điều cô không ngờ, hai năm sau đó Lâm Tường và Thiệu My chia tay. Lan Thy vui mừng, cô thật không có ý muốn hai người họ chia tay. Cô chỉ muốn anh hạnh phúc, anh hạnh phúc cô sẽ chúc phúc anh và tập quên đi anh. Nhưng cô gái ngu ngốc kia đã không biết trân trọng anh, anh đau khổ nhưng không gục ngã. Anh vẫn sống tốt, nhưng không ai biết ngoại trừ cô, cô biết anh bị tổn thương sâu sắc. Anh luôn tươi cười trước mặt mọi người nhưng đã không yêu ai nữa, cô biết trong tim anh vẫn còn hình bóng của Thiệu My.

Ngày anh tốt nghiệp đại học, cô mới mười sáu đến trước mặt anh nói một câu đồng dạc, trời không sợ đất không sợ.

- Lâm Tường, em yêu anh!

Cả buổi tiệc sững sờ nhìn Lâm Tường rồi nhìn cô, ai cũng bật cười vì nghĩ cô nói đùa. Mẹ Lâm Tường là bạn thân của mẹ cô, hai nhà lại không cách xa nhau lắm. Nghe cô nói thế hai bà mẹ lại nở nụ cười, Lâm Tường lại không có biểu hiện gì. Bởi vì chỉ có anh biết, cô đã từng nói thích anh nhưng anh không chấp nhận. Nhưng ngày đó anh lại đến trước mặt cô cũng nói một câu khiến cô tiến thoái lưỡng nan.

- Anh cũng yêu em, em gái!

Lan Thy quả thật không còn gì để nói, anh cũng thừa nhận yêu cô nhưng là tình yêu của anh trai dành cho em gái. Cô thờ dài, thôi bỏ đi. Lần này không được lại lần khác vậy. Trong bữa tiệc, cô còn gặp Khương Hàn. Anh cũng nhìn cô cười khiến cô có chút mất mặt.

Chuyện lắng xuống không lâu, cô lại đứng trước mặt anh lời nói trôi chảy.

- Anh Tường, cho em một cơ hội đi! _ câu nói này năm cô mười bảy tuổi cũng là câu tỏ tình thứ ba.

Lần này Lâm Tường không nói cũng không sững sờ nữa, anh chỉ cười rồi bảo anh không thích trẻ con. Cô tức giận, bỏ đi. Anh đứng nhìn theo nhưng không đuổi theo. Lúc đó, cô cũng không biết anh đã quên được cô gái kia chưa nhưng trực giác cho cô biết anh chẳng những không quên mà còn nhớ vô cùng rõ, khắc sâu vào tâm trí. Cô chắc rằng đến khi có yêu người khác anh cũng sẽ dành một góc nhỏ dành cho cô gái bội bạc kia. Chính vì thế cho dù đến năm cô thật sự trưởng thành lại nói lời yêu một lần nữa không chừng sẽ tiếp tục bị từ chối. Ba lần tỏ tình, ba lần thất bại. Cô không bỏ cuộc nhưng cũng không dám mở miệng tỏ tình lần thứ tư. Bởi vì sau lần tỏ tình thứ ba, anh trốn biệt tăm sợ gặp cô như sợ quỷ ngay cả số điện thoại cũng không cho cô.

Lan Thy mở to mắt, trừng trừng nhìn trần nhà lại thở dài một hơi. Cô không biết nên tiếp tục theo đuổi anh từ đâu nữa. Anh về rồi, cô phải nghĩ cách thôi. Trong mắt Lan Thy lóe lên một tia vui vẻ khi nghĩ đến nụ cười của anh, cô chìm vào giấc ngủ sâu.

Thư Giao cùng Lâm Tường vào một quán cà phê gần đó ngồi uống nước. Thư Giao không chỉ sững sờ bởi vì gặp Lâm Tường mà còn bởi vì gặp Khương Hàn. Cô nghe Lan Thy nói hai người họ là bạn học, không nghĩ đến lại cùng gặp lúc này. Nhưng cũng may Khương Hàn không có ý định ở lại chỉ nói qua loa vài câu, bảo là bận việc nên về trước. Chính vì thế tình cảnh hiện tại cũng chỉ có cô cùng Lâm Tường ngồi lại. Người con trai trước mặt cô mang vẻ đẹp dịu dàng, ánh mắt có sự ấm áp đến kì lạ. Ánh mắt Lâm Tường hoàn toàn đối lập với Đại Vũ. Chiếc áo sơ mi trên người Lâm Tường nhìn qua khiến cô cảm thấy anh có chút cô độc. Cô không biết nên nói gì, chuyện Lâm Tường và Lan Thy cô không phải hiểu rõ toàn bộ nhưng cũng không phải không biết gì. Cô luôn mắng Lan Thy ngốc, biết người ta không yêu mình hà tất cố chấp chỉ tỏ làm tổn thương bản thân mà thôi.

Lâm Tường ngồi trầm tư nhìn ra ngoài, đôi mắt đen của anh nhìn xa xăm, trong đôi mắt giống như có vui mừng cũng có bi thương. Thư Giao không thể phân tích rõ ràng suy nghĩ của Lâm Tường, anh chẳng chặc cũng vì thế một cô gái còn ngồi trên ghế nhà trường như cô không thể thấu hiểu được.

- Em nghe nói anh chuyển công tác, không lẽ chuyển về đây? _ Thư Giao hút một ngụm nước lại nhìn Lâm Tường dò xét.

- Đúng vậy, em dạo này vẫn tốt chứ? _ Lâm Tường đạm mạc nói, trên môi luôn ẩn hiện nụ cười.

- Vẫn tốt, chỉ có một vài rắc rối nhỏ nhưng không quan trọng lắm em thừa khả năng giải quyết. _ Thư Giao tươi cười nhưng sâu trong đôi mắt lại thoáng nghĩ về “rắc rối” mà muốn nghiền răng nghiền lợi.

Lâm Tường nhíu mày giống như không hiểu ý của Thư Giao:

- Rắc rối? Là rắc rối như thế nào mà khiến em trông khó coi đến vậy?

Thư Giao mặt đột nhiên đỏ lên, không biết vì sao hình ảnh Đại Vũ lại hiện lên trong tâm trí. Gặp anh cô cảm thấy áp lực mà không gặp thì không yên. Nghĩ đến anh là đầu óc cô rối loạn cả lên. Thôi, không nghĩ nữa. Cô lại khoát tay cho qua, không muốn nhắc đến.

- Không có gì, anh đừng bận tâm

Lâm Tường giống như không tin nhưng một lúc lâu lại như không để ý tiếp tục hỏi về bà Hạnh cùng việc học tập của cô, rồi nhắc đến công việc của anh.

- Bác gái vẫn khỏe chứ?

- Mẹ em rất khỏe, cảm ơn anh quan tâm. Mà công việc anh vẫn tốt sao lại chuyển công tác? _ Thư Giao ngờ vực ý định về đây của anh.

- Không có gì chỉ là muốn công tác gần nhà. Em sắp thi đại học rồi đúng không? _ Lâm Tường nhẹ giọng nói cũng không thể tìm ra điểm nào khác thường của anh.

- Đúng vậy, em đang cố gắng đây.

Lâm Tường gật đầu mỉm cười, hai người lại chìm trong im lặng. Anh không đề cập đến Lan Thy cô cũng không nhắc đến. Đến khi hai người không còn

chuyện gì để nói anh mới nhẹ nhàng hỏi:

- Lan Thy vẫn ổn chứ?

Thư Giao ngơ ngẩn một lúc mới ho khan lấy lại bình tĩnh.

- Không, không sao nó thì có chuyện gì cứ, suốt ngày hi hi ha ha còn có thói quen thích ngắm trai đẹp nữa. _Thư Giao cười giả là lại không nhận ra mặt Lâm Tường tối sầm lại.

Thư Giao nói xong chỉ thấy Lâm Tường im lặng, cô cũng không cho có gì đó bất thường. Lâm Tường và Lan Thy cũng coi như thanh mai trúc mã mặc dù có chênh lệch tuổi tác một chút nhưng từ nhỏ đã ở bên nhau, cô cũng không nghĩ Lan Thy còn nhỏ như thế đã yêu anh. Bây giờ Lâm Tường có hơi hân cô cũng chỉ cho là anh trai quan tâm em gái mà thôi. Nhưng cô nghĩ vẫn là nên nói một chút về Lan Thy, biết đâu sẽ giúp Lâm Tường thấu hiểu.

- Nhưng mà thật ra thì... nó không thật sự vui đâu, em biết là nó chỉ giả vờ thôi. _Thư Giao đượm buồn.

Giống như hiện tại cô đang thay Lan Thy đòi công bằng vậy. Lâm Tường lại từ khuôn mặt sa sầm trở nên bình thản, ánh mắt lại có chút áy náy. Anh thờ dãi nhìn ra ngoài, anh cũng hiểu bản thân đã làm gì để Lan Thy phải như thế nhưng anh thật sự xem cô như em gái.

Hai người nói một lúc thì điện thoại Thư Giao reo lên, cô vội xin phép anh nghe điện thoại:

- Alo! Mẹ, một lát con sẽ về không cần lo.

- Không có gì, mẹ chỉ muốn nhắc con cẩn thận mà thôi. _tiếng bà Hạnh vang lên trong điện thoại.

- Mẹ không phải lại suy nghĩ lung tung cái gì nữa đấy chứ, ban ngày ban mặt có gì đâu mà phải sợ. _Thư Giao khó hiểu.

- Mẹ sợ con dùng mấy thứ võ mà gây họa lung tung thôi. Nếu xong việc thì về sớm một chút.

- Được rồi, con lập tức về. _Thư Giao thở dài một cái.

- Vậy được.

Thư Giao cắt điện thoại muốn nói thêm với Lâm Tường một chút gì đó về Lan Thy nhưng cô lại thấy anh nhìn ra ngoài. Cô nghĩ chuyện riêng của họ cũng không cần cô nhúng tay vào, biết đâu Lâm Tường nói đúng Lan Thy chỉ là trẻ con, lời yêu nói bừa bãi không đáng tin.

- Anh Tường!

Cô gọi một tiếng mà cũng không gọi được anh trở về, cô cũng không biết anh đang suy nghĩ gì lại không nghe cô gọi.

- Anh Tường!

- Hừm? Em nói chuyện điện thoại xong rồi sao? _Lâm Tường giật mình quay mặt nhìn Thư Giao.

- Em vừa nói chuyện với mẹ, em phải về rồi nếu không còn gì thì lần sau anh em chúng ta nói chuyện tiếp. _Thư Giao đứng dậy chào anh ra về.

Lâm Tường cũng không có ý giữ cô ở lại, anh đứng dậy tiễn cô ra ngoài rồi lại quay về chỗ cũ ngồi xuống. Anh vẫn trầm mặc suy nghĩ về lời nói của Thư Giao. Lan Thy thật sự không cảm thấy vui về sao? Anh rõ ràng nhìn thấy cô đùa giỡn cùng Thiệu Dương rất vui vẻ mà, là anh nhìn nhầm hay cô giả vờ quá giỏi khiến anh không nhận ra.

Lâm Tường khẽ giương môi cười khi nhớ đến bộ dạng năm mười hai tuổi cô đứng trước mặt anh e thẹn. Anh không quen nhìn cô như vậy bởi vì trong mắt anh, cô không giống những cô gái khác. Cô không quá dịu dàng cũng không quá cứng rắn. Cô thích luyện võ, tính tình thẳng thắn có bất cứ suy nghĩ nào đều không che giấu.

Lâm Tường ngồi được một lúc thì Khương Hàn quay trở lại. Khương Hàn nhìn Lâm Tường ngồi một mình liền nhủ mảy mìn quanh không gian quán tìm Thư Giao.

- Tường! Sao ngồi một mình, Thư Giao đâu? _Khương Hàn ngồi xuống cạnh Lâm Tường.

- Vừa mới đi!

- Chuyện đó...mày không phải đổ ý để ý đến cô nhóc Lan Thy chứ? _Khương Hàn cười cười vẫy tay gọi phục vụ.

Lâm Tường trừng mắt nhìn Khương Hàn, một lúc lâu lại thở dài. Chính anh cũng không biết từ khi nào anh để ý đến Lan Thy, là từ khi nghe cô nói cô yêu anh sao? Nhưng trong tim anh vẫn không thể quên được cô gái mà anh yêu sâu đậm. Anh chưa bao giờ nghĩ, cô lại cam nguyện bỏ đi tình yêu hai người một cách dễ dàng như vậy.

- Bớt nhầm nhứ đi! Mày lo thân mày đi!

- Tao rất thành thoi chẳng có gì phải lo cả. Tao nghe nói một tuần nữa Thiệu My về nước, mày có ý định gặp lại không? Mày chuyển công tác lúc nào không chuyển lại chuyển ngay lúc này., tao không thể không nghỉ ngơi mày vì Thiệu My mới về. _Khương Hàn không kiêng nể nhắc đến tên người con gái kia.

Lâm Tường hơi ngỡ ngàng nhìn Khương Hàn nhưng cũng không muốn hỏi nhiều. Anh đột nhiên không biết phải đối mặt với Thiệu My thế nào. Cô gái đó khiến anh yêu rồi đau nhưng lại không hận nổi.

- Nếu có duyên sẽ gặp lại, tao không trốn tránh và cũng sẽ không cưỡng cầu. Tao có thể buông tay cho cô ấy rồi đi thì sẽ không cố chấp níu lại.

- Sao cũng được, nhưng đừng khóa chặt trái tim _ánh mắt Khương Hàn như có ý nhắc nhở.

Lâm Tường gật đầu cười, xem như đồng ý. Anh cũng không phải quá yếu đuối đến mức đấy.

Hai người nói chuyện rất lâu, giống như có vô số chuyện họ chưa bao giờ được nói. Nếu như không vì cô gái kia Khương Hàn cũng không cảm thấy áy náy mỗi lần nói chuyện với Lâm Tường. Ánh nắng bên ngoài vẫn vàng rực trải khắp con phố, ánh nắng phản xạ qua kính cửa sổ chiếu lên gương mặt điềm tĩnh của Lâm Tường như tỏa vàng hào quang. Anh nhìn xa xăm, nghĩ về một nơi... nghĩ về một người...

Thư Giao đạp xe về nhà, cô đi vào nhà. Mới đi đến sân trước, cô đã nghe có tiếng nói nhưng không biết là có khách nào đến nhà. Thư Giao nhìn xung quanh lại để ý thấy chiếc xe của chú. Thư Giao nở nụ cười chắc là chú đến chơi. Cô hí hửng chạy vào nhà.

- Mẹ, mẹ con về rồi!

- Về nhà nhỏ nhẹ một chút không được sao, con gái lớn rồi mà cứ ồn ào như con nít vậy. Mau lại chào chú đi!

Quả nhiên như Thư Giao đoán, chú cô đến chơi thật. Thư Giao tươi cười đầy ắp gương mặt trên sóng mũi đi đến ngồi cạnh ông Quân.

- Chú đến chơi, mấy hôm cháu có đến nhà nhưng chú bận việc không có nhà.

- Tiểu nghịch ngợm, cháu không phải suốt ngày ở trong thư viện hay là phòng tập võ sao? Còn nói là đến nhà không gặp chú. _ông Quân khẽ cười lại liếc mắt trách Thư Giao.

Thư Giao lè lưỡi bộ dạng bị lộ tẩy. Cô xem ông Quân chẳng khác gì cha vì vậy cũng thường làm nũng hay đùa cợt.

- Thiêm không có đến sao chú?

- Thiêm con bận xử lý một số việc không đến được. Chú đến xem hai mẹ con có cần chú giúp đỡ gì không?

- Không cần đâu, mẹ con chúng tôi sống rất tốt. _bà Hạnh ở đây lại từ chối tiếp nhận.

Sắc mặt bà Hạnh vẫn bình thản như thường, không thể nhận ra có gì đó tức giận hay khó chịu. Tuy vậy, Thư Giao vẫn cảm thấy không khí cũng không được tốt lắm thì phải. Thư Giao cũng không để ý đến quá nhiều thứ, cô cứ như vậy nói chuyện. Ông Quân cũng chuyển chủ đề không đề cập đến chuyện đó nữa. Có những chuyện không thể nói quên là quên, nói tha thứ là có thể tha thứ.

Bà Hạnh nhiều lần từ chối sự giúp đỡ của ông Quân đã như một sự thật hiển nhiên. Ông đến hỏi thăm cũng chỉ là hỏi thăm, còn giúp đỡ bất cứ chuyện gì hầu như không có cơ hội thực hiện. Cảm giác áy náy cùng ân hận có lẽ đến hết cuộc đời ông cũng không thể xóa bỏ được. Vì câu nói từ chối của bà Hạnh mà thái độ ông Quân cũng có chút cứng nhắc. Ông chỉ đơn giản hỏi han Thư Giao vài câu rồi đứng dậy chào hai mẹ con ra về.

Thư Giao tiễn ông Quân ra khỏi cửa, cô thoáng nhận ra ông Quân có gì đó giống như bắt lực trước thái độ của bà Hạnh. Nhưng cô không tiện hỏi vì cô nghĩ đó là chuyện của người lớn cô không tiện xen vào, mỗi lần nhắc đến cái chết của ba cô thì mẹ cô đều im lặng không nói lời nào cũng giống như khi nghe sự giúp đỡ của ông Quân đều có cùng một phản ứng.

Thư Giao xoay người vào nhà, cô nhìn thấy ánh mắt bà Hạnh nhìn theo ông Quân chứa gì đó bất đắc dĩ. Bà Hạnh đi vào nhà cũng như không muốn để lộ cảm xúc của bản thân.

Thư Giao nhìn bà Hạnh dò xét cuối cùng không nhịn được nữa mà lên tiếng hỏi.

- Mẹ! Rốt cuộc là có chuyện gì? Con thấy chú hình như không vui.

- Không có việc gì, con không cần quan tâm _khuôn mặt bà Hạnh lãnh đạm.

- Có phải mẹ đã giấu con chuyện gì không?

Thư Giao mim môi nhìn bà Hạnh, cô luôn muốn chia sẻ với bà những phiền muộn nhưng bà hầu như đặt cô ngoài lề.

- Không có. Mau vào trong thay đồ đi! Mẹ dọn cơm cho con. _bà Hạnh nói xong không thèm liếc nhìn Thư Giao lẳng lặng xoay người đi vào trong.

Thu Giao đứng bất động nhìn theo bóng lưng bà Hạnh một lúc, cô khẽ thở dài. Cô không biết chuyện gì xảy ra, chính vì thế càng tò mò hơn. Số cô đứng là không lo không nghĩ nhưng chuyện cần lo cần nghĩ có thể là chưa đến chứ không hẳn là không có.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nhìn Nhầm

Một tuần sau

Tại sân bay, chuyến bay từ Hoa Kỳ về Việt Nam hạ cánh. Cả nhà Thiệu Dương cùng bà Thu Trân và Khương Hàn ra sân bay đón hai con người trở về. Sân bay ồn ào, người người lũ lượt ra gặp gỡ gia đình ôm nhau tỏ vẻ nhớ nhung cũng có những người chỉ có một mình thơ thẩn tự đi về. Ở một góc, người ta có thể phát hiện ra một gia đình hoàn nĩ.

Từ trong sân bay, một nam một nữ đi ra bất cứ ai cũng phải nghĩ rằng họ chính là một đôi. Cô gái với cặp mắt long lanh nhưng cũng không kém phần sắc xảo. Mái tóc nâu hạt dẻ xoăn nhẹ, đôi môi đỏ mọng khẽ nở nụ cười. Trong bộ váy hoa màu trắng càng làm cô gái thêm phần xinh đẹp cùng chũng chạc. Người con trai với mái tóc đen, bộ vest đen lịch lãm không nhìn ra đôi mắt vì nó bị che đi bởi một cặp kính. Trông bộ dáng kia vô cùng lạnh lùng cùng tuần nĩ. Anh sai bước thật dài cũng không để ý đến người phía sau đang cố vừa đi vừa chạy mới kịp

- Trí Hi chờ em với! _Thiệu My khẽ gọi một tiếng.

Trên gương mặt Thiệu My nói có bao nhiêu khổ sở liền có bấy nhiêu khổ sở. Trí Hi khẽ nhún mày nhưng không dừng bước vẫn cứ bước tiếp về phía trước. Trên gương mặt anh vẫn điềm tĩnh không hề có bất cứ tia dao động nào. Anh bước nhanh đến trước mặt bà Thu Trân, môi hơi mỉm cười khẽ gọi một tiếng:

- Mẹ!

- Ngoan, về là tốt rồi! _bà Thu Trân hơi xúc động giống như sắp rớt nước mắt.

Bà Thu Trân nắm lấy bàn tay Trí Hi khẽ vỗ vài cái, giống như đứa con này đã rất lâu bà không được gặp.

- Con chào chú thím! _Trí Hi lễ phép gật đầu chào nhưng ngay lập tức môi mím chặt trong mắt không hề có ý cười.

- Chào con! _Ông Văn đáp đơn giản, môi chỉ hơi nhếch lên.

- Trí Hi đúng là ngày càng phong độ không hổ là người thừa kế nhà họ Vũ. _bà Ngọc Chi nở nụ cười lại có ý vị sâu xa.

Trong mắt Trí Hi xuất hiện một tầng lạnh lùng nhưng không phản bác hay tỏ ý không hài lòng. Bà Thu Trân vẫn như vậy bình tĩnh không tỏ ra ghét bỏ câu nói kia. Anh nhìn sang Khương Hàn. Trên mặt Khương Hàn cũng không có biểu hiện gì khác lạ nhìn thấy Trí Hi Khương Hàn nở nụ cười nhàn nhạt.

- Anh hai, khỏe chứ? _Khương Hàn hơi nghiêng người ôm lấy Trí Hi.

- Khỏe. Em cũng sẽ không định cho anh gánh một mình chứ? _Trí Hi hơi nhếch lên một nụ cười cũng đáp lại cái ôm.

- Cũng không chừng. _Khương Hàn buông Trí Hi khẽ nhún vai một cái.

- Hai anh quên em rồi sao? _Thiệu Dương hơi bắt mắt đưa ánh mắt đáng thương nhìn hai người.

Trí Hi cùng Khương bật cười vui vẻ vỗ vai Thiệu Dương. Thiệu Dương lại có chút ngại ngùng gãi đầu. Ai cũng cười vui vẻ lúc này mới để ý đến người đi phía sau Trí Hi.

- Ba! Mẹ! Bác Thu Trân! _Thiệu My khẽ cất tiếng gọi.

Bà Ngọc Chi lại chạy đến ôm ngay con gái, xem xem con gái bà có gầy đi hay không. Thiệu My cũng không từ chối vui vẻ nhận sự quan tâm của bà Ngọc Chi. Ông Văn cũng tươi cười, bà Thu Trân nhẹ gật đầu chào một cái. Thiệu Dương ôm lấy chị gái rồi nhận từ tay Thiệu My hành lý đi về phía xe.

- Hàn! Khỏe chứ? _Thiệu My gật đầu chào Khương Hàn.

Vì Thiệu My cùng Khương Hàn bằng tuổi nên từ nhỏ Thiệu My gọi thẳng tên Khương Hàn.

- Khỏe. _Khương Hàn gật đầu một cái liền cất bước đi.

Thiệu My hơi lúng túng trước thái độ lạnh nhạt của Khương Hàn.

Cả gia đình nhìn ra thật vui vẻ hạnh phúc rồi sân bay nhưng không ai biết bên trong là mối quan hệ phức tạp, tồn tại những bí mật không thể nói. Cũng có thể nói người ta đã nhìn nhầm nếu nghĩ đó là một gia đình hoàn mỹ.

Thư Giao cũng như mọi ngày đi học nhưng hôm nay không thấy Thiệu Dương đến lớp. Nghe cậu ta nói rằng hôm nay cậu ta đi đón chị gái vừa về nước. Thư Giao cũng chẳng quan tâm nhiều, cái cô quan tâm chính là cái tên Thiệu My. Cô lại không dám tin cái tên này cùng người Lâm Tường yêu là cùng một người đi. Nghĩ đến thôi Thư Giao cũng không dám nghĩ, thế nên cô quyết định không suy nghĩ nữa. Lan Thy hôm nay cũng không cười như mọi ngày nữa, từ cái ngày Lâm Tường xuất hiện thì Lan Thy cũng trở nên trầm tĩnh hơn trước. Thư Giao cũng tỏ vẻ như không biết, cho dù cô muốn mở miệng khuyên bảo nhưng Lan Thy không tiếp nhận cũng đành chịu thôi.

- Thy, chiều nay chị vào khu mua sắm em có đi không? _ đây là cách duy nhất mà Thư Giao nghĩ ra để làm Lan Thy vui vẻ.

- Có thật không? _ Lan Thy bưng tỉnh nở nụ cười tươi rói.

Thư Giao thầm than trong lòng, cô không biết mua sắm có sức hấp dẫn quá mức đến như vậy. Cái cô sợ ở đây chính là mắc nợ Đại Vũ. Mỗi lần Lan Thy kéo cô đi mua sắm đều vào trung tâm mua sắm Vũ Đại. Cô nhiều lần tránh né không muốn đi nhưng lần nào cũng tránh không khỏi. Mà cô cũng có một sự mong mỏi kì lạ khi đến đó, là mong gặp Đại Vũ sao? Thư Giao nghĩ đến thôi cảm thấy vô cùng phiền muộn. Thành thật, cô cũng gặp Khương Hàn tại đó, dạo này số lần cô chạm mặt Khương Hàn cũng không ít. Thiệu Dương cùng Lan Thy thì hợp sức mua sắm, cô lại không mua bất cứ thứ gì nhưng mỗi lần nhìn thấy cô thì cô gái quầy thu ngân lập tức mỉm cười với vẻ bất đắc dĩ. Thư Giao đôi lúc cảm thấy vô cùng oán giận Đại Vũ.

- Thật nhưng cần một điều kiện. _ Thư Giao gật đầu chắc nịch mỉm cười với Lan Thy.

Lan Thy nhún mày nhìn Thư Giao, cô không rõ lắm ý tứ trong lời nói của Thư Giao.

- Điều kiện gì?

- Em làm ơn tập trung vào việc học đi, từ sáng đến giờ mà cũng không phải là cả tuần rồi đấy chứ em cứ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn mãi thật rất chướng mắt. _ Thư Giao khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- Xin lỗi! Em cũng đâu có muốn. _ Lan Thy thở dài, cụp mắt xuống.

- Thôi được rồi, đừng nghĩ nữa. Chiều chị sẽ cùng em đi chơi như vậy sẽ quên đi.

- Cảm ơn chị!

Thư Giao khẽ lắc đầu bất lực nhưng rồi cũng mỉm cười hài lòng. Cả hai người tập trung vào học, những chuyện phiền phức đều vứt ra sau đầu không nghĩ đến nữa.

Xế chiều, bên ngoài vẫn còn nắng khá gay gắt, gió cũng thổi nhưng chỉ mang theo hơi nóng. Hai bên đường xe cộ đông đúc, bên vỉa hè có hai cô gái thong thả đạp xe. Con gió thổi qua làm tung bay những làn tóc đen cùng hai làn váy trắng, hồng của hai người. Trên vỉa hè, những cánh hoa Osaka vàng bay đầy trời, trên nền gạch phủ một màu vàng rực rỡ, có những cánh hoa cũng rơi lên tóc hay vai áo người đi đường.

Thư Giao cùng Lan Thy vượt qua một khúc đường trồng toàn Osaka vàng thì cũng đến trung tâm mua sắm Vũ Đại. Lan Thy vô cùng háo hức kéo tay Thư Giao đi vào. Hai người cũng không để ý có hai người con trai cùng một cô gái vừa bước xuống khỏi chiếc xe sang trọng.

Lan Thy tát bật chạy khắp nơi, vợ phải cái gì liền mua cái đó. Thư Giao xuyết chút nữa trợn mắt trắng dã chết đứng. Phải nói Lan Thy có bệnh mua sắm thì đúng hơn, nói thật thì Thư Giao đánh giá đây là bệnh chứ không phải sở thích. Thư Giao đi theo xách đồ mà không ngừng vuốt mồ hôi. Cô tự hỏi khi nào cô mới trả hết nợ cho Đại Vũ?

- Thy à, em có thể chỉ xem thôi không? Không cần phải mua nhiều như vậy đâu!

- Chị sợ cái gì chứ? Dù sao cũng là Vũ ca trả chị sợ anh ta không có tiền trả sao? _ Lan Thy liếc mắt ngụ ý nhìn Thư Giao.

Thư Giao nuốt khan một cái, cô cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Chị và anh ta không quan hệ. Em đừng suốt ngày lấy tên anh ta ra dọa chị, còn nữa đồ em mua thì tự trả chị sẽ không làm người bảo hộ cho em đâu. Nếu không có tiền trả thì em cứ ở đây làm công trả cho người ta chị cũng không quản. Bằng không chị sẽ tốt bụng về nói cho chú thám biết để họ đến chuộc em. _ Thư Giao tức giận đẩy gọng kính trừng mắt cảnh cáo Lan Thy.

Lan Thy nở nụ cười cứng ngắc, cô không nghĩ đến mình sẽ làm công ở đây đâu? Nhưng Thư Giao tức giận thì việc gì cũng có thể xảy ra như vậy chẳng phải cô sẽ rất thảm sao?

- Được rồi chị đừng tuyệt tình như vậy chứ. Việc mua sắm hôm nay là chị đề xuất không thể phui tay một cái thì nói không thừa nhận quan hệ với em, bỏ mặc em ở đây chứ?

Thư Giao bị ghen, cô cũng đúng là người đã đề xuất, đúng là tự làm tự chịu.

- Chị đề xuất đi mua sắm nhưng không có nói là đến Vũ Đại là em kéo chị đến._Thư Giao lừa giận bưng bưng.
- Vậy sao? Sao em không nhớ nhỉ?_Lan Thy vừa nói lại tiếp tục công việc chọn đồ bỏ vào xe đẩy.
- Em...là muốn ở đây làm công gán nợ có phải không?_Thư Giao đứng lại chống nạnh chất vấn.
- Không hề, em làm sao lại có cái ước muốn quái dị đó. Dù sao có một anh rể hờ tốt như thế em phải biết tận dụng._Lan Thy cười nịnh nọt khoát tay cho qua.
- Em...Vậy thì em trả tiền đi, chị đi về._Thư Giao dứt khoát xoay người đi.

Lan Thy lại không chút lo lắng, đứng đó nhún vai cười rộ lên vì chọc giận Thư Giao. Thư Giao quay người lại liếc Lan Thy một cái mới cất bước đi. Lan Thy kéo xe đồ đi theo phía sau, rất không nề tình cười khúc khích.

Thư Giao chợt cảm thấy có ánh mắt nhìn mình chằm chằm nên quét mắt một vòng khu mua sắm. Cô lại không thấy có gì đáng nghi cả nên lắc đầu cho qua, cho rằng bản thân suy nghĩ quá nhiều. Nhưng khi cô định thu hồi tầm mắt thì thấy một bóng lưng quen thuộc vừa xoay lưng về phía cô. Thư Giao không nhận được cất tiếng gọi:

- Đại Vũ!

Âm thanh thanh thúy cùng giọng nói có chứa sự ngỡ ngàng cùng chờ mong khiến cả một khu vực bất động. Thời gian cũng như ngừng lại.

Những người quanh đó hơi dừng động tác nhìn Thư Giao nhưng rồi ai làm việc nấy. Lan Thy thì không còn cười nữa mà chạy đến bên cạnh Thư Giao muốn xem Vũ ca đang đứng ở đâu. Thế nhưng Lan Thy quan sát mấy lần cũng không hề thấy. Chỉ có Thư Giao nhìn chằm chằm bóng lưng đó không chớp mắt, cô còn cố đẩy gọng kính mấy lần muốn nhìn cho thật rõ.

Nghe cô gọi tên Đại Vũ khiến bước chân Trí Hi cùng Khương Hàn chậm lại rồi dừng hẳn. Toàn thân Trí Hi cứng đờ nhưng rồi cũng lấy lại bình tĩnh. Khương Hàn khẽ nhủ mầy nhưng cũng không quá dao động. Thiệu My đi bên cạnh lại không hề để ý, cô thấy hai người kia dừng lại nên cũng dừng.

- Có chuyện gì sao?_Thiệu My hơi nghiêng đầu hỏi Trí Hi.

Anh lắc đầu, giọng lạnh tanh:

- Không có gì.

Đúng lúc Trí Hi muốn cất bước đi tiếp thì lại một tiếng gọi nữa vang lên:

- Khương Hàn sư huynh!_đây là tiếng gọi lãnh lớt của Lan Thy.

Khương Hàn lại giật mình nhưng cũng có chút buồn cười vì hai tiếng sư huynh của Lan Thy. Khương Hàn xoay người mỉm cười thì nhìn thấy Lan Thy cùng Thư Giao đứng cách họ không xa. Thư Giao lại giống như không phát hiện ra Khương Hàn, cô nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trí Hi như muốn anh quay mặt về phía cô để xác nhận.

- Là học trò của em, sang chào hỏi một chút._Khương Hàn vỗ vai Trí Hi một cái hướng Lan Thy cùng Thư Giao đi tới.

- Anh cũng muốn chào hỏi._Trí Hi không khách khí nhếch môi cười.

Khương Hàn giật mình ngạc nhiên mà Thiệu My cũng nhíu mày khó hiểu. Thiệu My nhẹ xoay người về phía Thư Giao cùng Lan Thy thì sững sốt một lúc mới hồi phục tinh thần. Trí Hi lại rất thông thả đi theo sau Khương Hàn.

Thư Giao giật mình lùi mấy bước khi nhìn thấy khuôn mặt của Trí Hi, mắt cô neho lại rồi sau đó trở về nguyên trạng ban đầu. Anh không phải Đại Vũ là cô nhìn nhầm. Anh có một khuôn mặt cứng chạc nhưng trắng trẻo hơn rất nhiều so với Đại Vũ. Tuy dáng người hết nhau nhưng anh không lạnh lùng như Đại Vũ, trên môi lại có nụ cười nho nhã dễ chịu. Cô thế mà nhìn một người đẹp trai trí thức như thế thành Đại Vũ đúng là điên mất rồi.

- Hai em đi mua sắm sao?_Khương Hàn nhẹ giọng hỏi, anh nhíu mày nhìn bộ dạng giống như từ trên trời vừa mới rớt xuống của Thư Giao.

- Phải, sư huynh cũng đi mua sắm sao? Vậy nữ nam bên cạnh anh là ai thế?_Lan Thy nháy mắt một cái ý bảo anh giới thiệu Trí Hi.

- Là anh trai anh vừa mới về nước. Anh dẫn anh ấy đi quan sát một vòng khu mua sắm.

- Hóa ra thế._Lan Thy cười cười, cô liếc nhìn Thư Giao mới thấy Thư Giao vẫn còn bất động đứng đó nhìn chằm chằm Trí Hi.

Trí Hi lại không hề tỏ ra khó chịu lại nhếch lên một nụ cười vui vẻ nhìn Thư Giao.

- Chào hai em, anh là Trí Hi._giọng nói của Trí Hi lọt vào tai Thư Giao thế mới biết cô quả thật nhìn nhầm.

Trí Hi đưa tay ra trước mặt Thư Giao muốn bắt tay nhưng cô lại như không thấy, một mực nhìn anh dò xét.

- Cô bé! Anh và em cùng có bốn mắt nhưng không cần nhìn anh chăm chú như vậy._ Trí Hi nhẹ giọng nhắc nhở.

Thư Giao thế mới bừng tỉnh gật đầu cười ngại ngùng, mặt hơi đỏ lên nhẹ đưa tay ra chào anh. Trí Hi nắm lấy bàn tay của Thư Giao hơi dùng lực một chút vì Thư Giao rất gấp gáp chỉ vừa chạm đã lập tức buông ra. Thư Giao vì hành động giữ chặt tay của Trí Hi mà hơi nhúm mày mở miệng muốn nói anh buông ra, không ngờ anh giống như hiểu ý cô cười cười buông tay. Tay anh thu về đột nhiên nắm chặt lại.

- Đúng là con gái học võ có khác, bình thường anh bắt tay dùng lực thì không có cô gái nào chịu nổi cả. Em có thể chịu đựng mặt không đổi sắc quả thật hiếm._ Trí Hi nửa đùa nửa thật nói.

Thiệu My nhúm mày nhìn hành động của cùng lời nói của Trí Hi. Anh là đang diễn trò gì, trước mặt cô cũng chưa từng lộ ra nụ cười vui vẻ cùng hài lòng như vậy. Thiệu My lướt nhìn Thư Giao lại lộ ra chút không vui. Nhìn Thư Giao cùng Lan Thy trong bộ váy trắng cùng hồng nhạt đơn giản không cầu kì nhưng lại lộ ra sự hồn nhiên, cô âm thầm ghen tị có phải vì cô mất đi vẻ hồn nhiên nên Trí Hi chưa bao giờ chú ý đến cô? Lan Thy thì lại nhìn thái độ của Thiệu My hơi nhếch lên một nụ cười. Cô thừa nhận người trước mắt thật xuất sắc, xem ra Thiệu My vì người này mà chia tay Lâm Tường cũng có mất đi. Thế nhưng Lan Thy âm thầm khinh bỉ.

- Anh làm sao biết em học võ? _Thư Giao tròn mắt kinh ngạc.

Cô không nghĩ một người vừa mới quen lại tỏ ra am hiểu như vậy. Mà cô lại cảm thấy không nên tiếp xúc con người này thì hơn.

- À, Hàn chỉ dạy võ nếu em không học võ làm sao làm học trò của nó được đúng không? _Trí Hi rất nhanh giải đáp thắc mắc của Thư Giao mà không lộ ra bất kì bối rối nào.

Thư Giao gật gù đã hiểu nhưng lại không dám nhìn Trí Hi trực diện luôn tìm cơ nhìn đi nơi khác. Ánh mắt cô lướt qua người Thiệu My thì hơi kinh ngạc nhưng cũng không mở miệng nói chuyện chỉ gật đầu chào. Cô âm thầm đánh giá Thiệu My trong bộ váy hoa quá gối, quả thật xinh đẹp dịu dàng thế nên mới khiến người ta yêu thích. Thiệu My cũng gật đầu chào hỏi theo lễ thông thường.

- Đây là Thiệu My, em họ anh chắc mọi người quen biết rồi nhỉ? _Khương Hàn đưa tay giới thiệu Thiệu My.

- Đã biết nhau, rất vui được gặp lại chị._Lan Thy tươi cười đưa tay chào hỏi.

- Rất vui gặp lại em._Thiệu My nét mặt cứng ngắt chào hỏi, nở một nụ cười gượng gạo.

Khương Hàn sờ mũi hơi ngại ngùng chứng kiến cảnh này. Anh giả vờ nhìn đi nơi khác. Trí Hi thì không ngừng nhìn Thư Giao giống như muốn ghi khắc hình ảnh của cô vậy.

- Nếu không có chuyện gì bọn anh đi trước đây, hai em tiếp tục dạo chơi đi! _Khương Hàn nở nụ cười tạm biệt.

- Được rồi, tạm biệt anh! _Lan Thy gật đầu chào lại nhẹ lay vai Thư Giao.

Thư Giao giật mình hơi cúi thấp đầu chào ba người. Trí Hi hơi nheo mắt, môi mím chặt muốn nói gì đó nhưng lại thôi không nói.

- Chị hai! Sao ba người đi mà không đợi em thế? _tiếng Thiệu Dương vang lên từ phía sau ba người.

Cả Thư Giao và Lan Thy đồng thời kinh ngạc, hóa ra cô gái này đúng là chị của Thiệu Dương. Cả ba người chỉ nhìn Thiệu Dương cười cũng không nói gì thêm. Thiệu Dương đi đến cạnh Khương Hàn mới thấy Lan Thy cùng Thư Giao nên vô cùng vui mừng.

- Giao, Thy hai người cũng đến sao. Tốt rồi, tôi không cần thấy nhàm chán nữa._Thiệu Dương tươi cười khoác vai Thư Giao.

Thư Giao giật mình cứng đờ người nhìn hành động quá thân thiết của Thiệu Dương. Cô cười gượng nhìn mọi người rồi đưa tay gỡ tay Thiệu Dương ra khỏi vai mình. Trí Hi nhìn hành động của Hai người mà con ngươi đen phủ một tầng lạnh lùng, gương mặt thoáng cái sa sầm. Thư Giao cảm thấy khó hiểu trước thái độ của Trí Hi, mới vài phút trước còn tươi cười vài phút sau lại trở nên lạnh cảm như vậy.

- Thật, thật trùng hợp.

- Vậy chúng ta đi chung đi! _Thiệu Dương vẫn ngây thơ như nai tơ không nhìn ra chút căng thẳng nào đang diễn ra.

Thiệu My trừng mắt nhìn Thiệu Dương nhưng cậu nào có phát hiện ra, trong mắt cậu ta hiện giờ cũng chỉ có Thư Giao mà thôi.

- Không, không cần đâu. Tôi cùng Thy mua cũng xong rồi nên muốn về trước._Thư Giao khoát tay từ chối.

- Vậy sao, thật đáng tiếc! _Thiệu Dương bị gỡ tay ra nên có chút mất tự nhiên.

- Vậy chúng em đi trước đây, mọi người chơi vui vẻ! _Thư Giao gật đầu chào liền kéo tay Lan Thy rời đi.

Bóng hai cô gái dần khuất trong dòng người đông đúc của trung tâm mua sắm. Trí Hi đứng đó một lúc lâu mới lãnh đạm xoay người rời đi. Ba người còn lại cũng đi theo sau. Thiệu Dương lại có chút tiếc nuối nhìn theo bóng lưng Thư Giao.

Rời khỏi trung tâm mua sắm, Thư Giao thở hắt ra một cái. Thoát khỏi cái nhìn của Trí Hi, cô cảm thấy vô cùng thoải mái. Đây là người con trai thứ hai sau Đại Vũ khiến cô cảm thấy khiếp sợ nhưng lý do vì sao thì cô không rõ. Chỉ cần nhớ đến gương mặt không vui của Trí Hi lúc này liền khiến Thư Giao rùng mình một cái.

- Chị Giao! Chị thấy người tên Trí Hi đó như thế nào? _Lan Thy vừa đi vừa hỏi.

- Thế nào là thế nào, chỉ cần có mắt đều nhìn ra anh ta là người xuất sắc. _Thư Giao đi về phía xe.

- Cũng phải. Thế chị nghĩ anh ta và anh Tường thì ai tốt hơn?

Thư Giao dừng bước tròn mắt Lan Thy, cô không nghĩ con bé này thay lòng đổi dạ chứ?

- Chị nhìn em làm gì, trả lời đi! _Lan Thy cũng dừng bước muốn nghe câu trả lời của Thư Giao.

- Em không phải thay lòng đổi dạ chứ?

- Ai...chị ơi, chị nghĩ đi đâu vậy chứ? Em chỉ đánh giá thôi mà, xem người như thế nào mà khiến chị My bỏ anh Tường để chạy theo anh ta. _Lan Thy thờ dãi nhìn Thư Giao.

- À...thật ra chị cũng không biết. _Thư Giao nhún vai bước tiếp.

- Nếu em bảo chị so sánh Vũ ca và anh Trí Hi có phải chị biết rất rõ đúng không? _Lan Thy chạy theo Thư Giao đắc ý cười hì hì.

Thư Giao toàn thân cứng ngắc nhưng không đáp, cô bước đi nhanh hơn. Trong đầu cô khi vừa gặp Trí Hi đúng là đã nghĩ như vậy.

- Sao? Em đoán đúng rồi. _Thư Giao được nước cười rộ lên.

- Không có mà.

- Không có? Chị tưởng em là con nít sao? Rõ ràng chị còn nhầm lẫn anh Trí Hi thành Vũ ca. Tiếng gọi còn ngọt ngào như vậy, nếu để chủ nhân cái tên nghe thấy chắc là vô cùng vui vẻ.

- Không cần khoa trương như vậy chỉ là nhầm lẫn thôi. _Thư Giao giận dỗi dắt xe ra.

Lan Thy cũng treo mấy túi đồ lên xe, nghiêm túc đi ra khỏi trung tâm mua sắm.

- Nếu chị không nhớ người ta thì sẽ không nhầm lẫn, tính ra cả tháng trời rồi không thấy nhớ nhưng cũng là lẽ thường không cần ngại. _Lan Thy hắc hắc cười gian xảo.

- Chị không nói với em nữa. _Thư Giao hơi ngượng ngùng cũng có tức giận đạp xe nhanh về phía trước.

- Nè, em còn chưa có nói xong mà. _Lan Thy réo inh ỏi.

Trên con đường ngập màu nắng cùng hoa Osaka vàng bay lá tả, hai chiếc xe một trước một sau giống như rượt đuổi. Tóc đen bay trong gió dạt nên bức tranh hồn nhiên cuối cùng của tuổi mười bảy.

Một chiếc xe sang trọng lướt qua trên đường, bên trong có một ánh mắt đen sâu thẳm không thấy đáy nhìn chằm chằm khóe môi nhếch lên một nụ cười. Là cô nhìn nhầm hay đó vốn là một sự thật hiển nhiên?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tôi Rất Nhớ Em!

Thư Giao cùng Lan Thy học xong một buổi sáng thì ai về nhà nấy. Có điều Lan Nguyệt không có ai cùng ở nhà liền đòi sang nhà Thư Giao. Thư Giao cũng không từ chối chăm sóc Lan Nguyệt, dù sao cả buổi chiều cô cũng rảnh có thể dẫn Lan Nguyệt đi chơi. Lan Thy bảo rằng có việc nên không ở nhà. Thư Giao luôn nghĩ Lan Thy thì có chuyện gì để làm mà bận rộn như thế, cô cũng không muốn quan tâm nhưng đạo này thái độ của Lan Thy rất lạ lùng. Chỉ cần học một buổi liền biến mất dạng ngay cả đi đâu cũng không nói, đạo này còn nghe chú nói đôi khi hơi khuya Lan Thy mới về. Thư Giao nhiều lần hỏi nhưng Lan Thy chỉ cười cười cho qua làm cô đã nghĩ lại càng thêm nghi.

Nghĩ là muốn điều tra xem Lan Thy đang giờ trò gì nhưng cô cũng không muốn xen quá nhiều vào chuyện riêng của Lan Thy. Mỗi người đều cần giữ riêng cho mình một bí mật. Cô cũng có một bí mật không muốn ai biết.

Từ ngày nhìn thấy Trí Hi đầu óc Thư Giao vô cùng rối bời. Ngoài miệng, cô luôn nói với Lan Thy rằng không hề nhớ đến Đại Vũ nhưng hiện tại là hình ảnh của anh đã lấp đầy trí óc rồi. Hơn nữa hiện tại cô bị hình ảnh của Trí Hi tạo ra một cảm giác không rõ ràng. Nghĩ càng nhiều càng rối cho nên Thư Giao quyết định đi chơi cho thanh thản đầu óc.

Chính vì nghĩ như vậy, cô xin phép bà Hạnh xong thì đưa Lan Nguyệt đến công viên dạo chơi. Cô vừa đi khuất thì có một chiếc xe dừng lại trước nhà cô.

Chính vì đi dạo nên cô quyết định đi bộ mà Lan Nguyệt cũng thích thú chạy nhảy trên vỉa hè. Một thân ảnh nhỏ bé mũm mĩm như chim sẻ nhảy nhót lung tung, Thư Giao phải đi rất sát mới có thể ngăn cho Lan Nguyệt không va vào người khác. Thư Giao hôm nay diện trên người một bộ đồ hết sức bình thường, chỉ một quần jean lửng cùng chiếc áo sơ mi nữ đỉnh vài hạt cườm đơn giản trên ngực. Mái tóc uốn lọn xòa quá vai. Nhìn ra một cô gái vô cùng năng động không dịu dàng như những người con gái khác.

- Chị Giao nhanh lên một chút, sắp đến công viên rồi.
- Từ từ thôi coi chừng ngã bây giờ.
- Chị đi chậm thế, _Lan Nguyệt kéo tay Thư Giao, thân thể tròn tròn hiếu động khiến người ta yêu thích.
- Được rồi! Chỉ còn vài bước em không cần phải khẩn trương, _Thư Giao tươi cười nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Lan Nguyệt.

Hai người hưng phấn hướng đến công viên mà dạo chơi trong cái nắng nhàn nhạt của buổi xế chiều. Lan Nguyệt thích thú chạy nhảy còn chơi một số trò chơi vô cùng phấn khích và vui vẻ.

Một chiếc xe dừng lại trước công viên, người con trai bước từ trong xe ra. Dáng người cao cao, màu da sạm màu bánh mật cùng vết sẹo mờ nhạt trên má trái không làm người ta ghê sợ chỉ khiến anh thêm phần nổi bật. Nơi công viên đông đúc không ít người qua lại, anh lại thành một hình mẫu đáng để ngắm chứ không thể chạm, vì trên mặt anh là sự thờ ơ lãnh đạm.

- Vũ ca, em đi tìm chỗ đỗ xe. lát nữa có cần em đi theo không? _Đặng Triết ngồi ở ghế lái hỏi ý kiến Đại Vũ.

Đại Vũ nhú mày nhìn công viên đông đúc có chút chần chừ.

- Không cần.
- Chị hai chắc đến lâu rồi, bác gái nói chị ấy đi đã lâu, bên trong có người nếu thấy chị ấy sẽ trực tiếp gọi cho anh. Nơi đây đông người anh chú ý một chút. _Đặng Triết không nhịn được cười cười nhắc nhở.

Đại Vũ đơn giản gật đầu không đáp bước về phía trước, ánh mắt quét khắp nơi trong mắt có nhiều cảm xúc phức tạp.

Đại Vũ rất quyết đoán trong công việc nhưng chỉ là gặp Thư Giao lại không giữ được bình tĩnh. Vừa rồi muốn đến tận nhà để gặp cô, không ngờ cô đã ra khỏi nhà. Anh cũng thật không có thời gian, nhưng trong lòng lại muốn nhìn thấy cô. Đơn giản thấy cô nở một nụ cười là tốt rồi. Cho dù biết cô có thể sẽ trở thành điểm yếu của anh hoặc trở thành người có khả năng ảnh hưởng đến quyết định của anh, anh vẫn không thể từ bỏ. Thật ra cô cũng chưa hề quên anh, cô vẫn thường xuyên hỏi về tin tức của anh. Anh biết nhưng anh đang bị thương không tiện lộ diện. Hiện tại, mọi việc cũng tạm ổn anh mới muốn xuất hiện trước mặt cô.

Đại Vũ đi vào trong công viên rộng thênh thang, nơi đây ngoài khuôn viên cây cảnh đẹp để đi dạo, còn có bãi cỏ xanh có thể ngồi hóng mát hay chuẩn bị một buổi dã ngoại cũng được. Cũng có hồ cá cùng trò chơi cho trẻ em nên càng náo nhiệt bởi tiếng trẻ con. Đại Vũ thoáng nhú mày vì người đi lại không ngớt khiến anh không thể tìm thấy Thư Giao. Anh muốn tự mình tìm nên không gọi cho Đặng Triết.

Đại Vũ đi rất lâu trong công viên, đang lúc anh cảm thấy không tìm thấy muốn gọi người tìm giúp thì lại thấy cô cùng Lan Nguyệt bên hồ cá. Tiếng cười khanh khách của Lan Nguyệt vang lên không ngớt. Nụ cười trên môi của Thư Giao cũng không dứt, nụ cười đó vô cùng hồn nhiên không vướng chút sầu lo nào, một dòng cảm xúc vui mừng lan tràn. Đại Vũ nắm chặt điện thoại trong tay, muốn bước đến nhưng lại sợ cô lảng tránh.

Thư Giao cùng Lan Nguyệt đi vòng quanh bờ hồ nhìn đàn cá đủ màu sắc vùng vẫy bơi trong nước. Nước trong vắt nên có thể nhìn rõ bất cứ thứ gì dưới đáy hồ.

- Con cá kia màu đỏ bơi thật nhanh! Em cũng muốn bơi giống cá, ha ha... _Lan Nguyệt vừa nói vừa cười.

Thư Giao ôm lấy Lan Nguyệt đứng lên thành hồ để nhìn cho rõ.

- Em tập bơi thì sau này sẽ giống như con cá kia bơi nhanh trong nước.
- Thật sao? Thế chị Giao có bơi nhanh được như con cá kia không?
- Chị biết bơi nhưng không nhanh. _Thư Giao cười cười nghiêng mặt nhìn Lan Nguyệt.

Lan Nguyệt hào hứng nhìn đàn cá nhỏ bé bơi thành từng đàn. Thư Giao một lúc nhú mày xoay người, đẩy gọng kính nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy gì cả. Rõ ràng cô cảm nhận được có ai đang nhìn mình nhưng vừa xoay người thì lại không thấy gì khả nghi. Ý thức cảnh giác của một người học võ rất cao cô không cho rằng mình đa nghi. Thư Giao đột nhiên dâng lên cảm giác bất an liền ôm Lan Nguyệt nhanh chóng rời khỏi chỗ này đến nơi khác, tránh

việc không may xảy ra.

- Lan Nguyệt chúng ta đến chỗ khác đi! _giọng Thư Giao thoáng trầm xuống có chút gấp gáp.

- Em còn chưa xem xong ở thêm một chút đi! _Lan Nguyệt lại tỏ ra vô cùng luyến tiếc, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đám cá lớn cá bé đang bơi tới bơi lui trong nước.

- Lần sau lại đến, nghe chị chúng ta đi nơi khác đi! _Thư Giao tiếp tục khuyên.

Lan Nguyệt vẫn lắc đầu không chịu đi. Thư Giao bắt lực muốn dùng vũ lực bế con bé đi nhưng lại sợ nó nháo lên, mọi chuyện lại thêm khổ sở nên thôi. Điện thoại Thư Giao vang lên. Trên màn hình nhấp nháy cái tên mà cô vừa nhớ vừa vừa lo lắng “Lưu manh”.

- A...alo! _giọng Thư Giao có chút lúng túng. _Thư Giao một tay nghe điện thoại một tay ôm chặt lấy Lan Nguyệt. Cô sợ bản thân lơ là sẽ thật sự có chuyện xảy ra.

- Là tôi! Đã lâu như vậy không gặp, tôi rất muốn gặp em _giọng nói anh trầm thấp vang lên trong điện thoại.

Thư Giao sững sốt một lúc, sâu trong đôi mắt ẩn nhẫn một tia mong đợi nhưng cũng có bất an không rõ ràng.

Trong đầu Thư Giao đột nhiên vang vọng liên hồi câu nói của anh “Tôi rất muốn gặp em”. Tại sao cô nghe ra trong câu nói của anh chứa sự chờ mong mãnh liệt, giống như nếu cô từ chối sẽ thất vọng vô cùng. Cô đột nhiên nhớ đến ánh mắt thất vọng của anh ngày bị cô đuổi về. Có phải hiện tại nếu đứng trước mặt cô anh cũng sẽ dùng ánh mắt đó nhìn cô không? Nghĩ đến Thư Giao có cảm giác mình rất tuyệt tình thì phải. Nhưng mà trong đầu cô hình như cũng vang lên câu nói “Rất muốn gặp anh.”

- Hiện giờ tôi cùng Lan Nguyệt đi chơi cũng không có ở nhà. _Thư Giao muốn từ chối nhưng bất đắc dĩ nói như vậy.

- Em ở đâu tôi liền đến đó. _anh cười khê.

Toàn thân Thư Giao run lên khi nghe tiếng cười của anh. Từ khi nào tiếng cười của anh như một thứ ám áp len lỏi vào tim cô.

- Không, không cần. Anh không phải rất bận đi nên không cần tốn công tốn sức như vậy.

- Rất nhanh tôi liền xuất hiện trước mặt em, không tốn công cũng không tốn sức. _Đại Vũ lại phát ra tiếng cười trầm thấp.

Thư Giao tròn tròn mắt xoay người nhìn khắp nơi, cô muốn biết anh hiện đang ở đâu. Anh có thể tự tin nói bản thân lập tức xuất hiện tức là đã ở gần đây. Thư Giao ôm chặt lấy Lan Nguyệt bế con bé xuống khỏi thành hồ, cô có thể nghe thấy tiếng bắt mẫn của con bé.

- Anh ở đâu? _Thư Giao khom người ngồi xuống cạnh Lan Nguyệt.

Tay cô thật sự là ôm chặt lấy Lan Nguyệt mắt lại không ngừng nhìn xung quanh tìm kiếm. Lúc cô không để ý thì anh đã bước đến sau lưng cô một cách nhẹ nhàng, cô nghe tiếng cười khê từ sau lưng thì toàn thân cứng đờ.

- Em tìm tôi sao? _Đại Vũ đứng cách cô mấy bước.

Tiếng nói của anh vang đồng thời cả trong điện thoại lẫn bên ngoài. Thư Giao lấy điện thoại ra khỏi tai đứng dậy xoay người nhìn chăm chăm người vừa xuất hiện. Lúc này, khoảng cách của anh và cô đã rất gần. Trước mặt cô chính là một người con trai không gọi là thân thiết nhưng không thể xa lạ, là mối quan hệ mập mờ không rõ ràng. Trên người anh chỉ độc nhất chiếc áo sơ mi trắng đứng đó nhếch môi nhìn cô trên tay vẫn cầm điện thoại. Thư Giao lùi về sau mấy bước đã đụng phải thành hồ nhưng lưng cô không có đau đớn vì đã có một bàn tay ôm lấy eo cô. Tay bị va đập vào thành hồ, Đại Vũ hơi nhú mày lại.

- Anh...đến từ khi nào?

- Rất lâu rồi nhưng hình như đã bị em phát hiện. _Đại Vũ nhún vai nhưng không có ý định buông cô ra.

Thư Giao hơi ngại người nhìn anh một lúc, cô có thể cảm nhận ánh mắt anh thật sự rất dịu dàng, không hề giống lần đầu cô nhìn thấy anh.

- Anh đẹp trai ôm Lan Nguyệt đi đừng ôm chị Giao. _Lan Nguyệt chu môi, đưa tay muốn ôm.

Không khí nhất thời lắng đọng, ngưng ngưng, xấu hổ, cái gì cũng có. Thư Giao mặt đỏ lên đẩy Đại Vũ ra. Anh lại rất bình tĩnh, ho khan một cái. Bây giờ anh mới ngồi xổm xuống trước mặt Lan Nguyệt.

- Anh rất đẹp trai sao? _Đại Vũ cong môi cười xoa đầu Lan Nguyệt.

- Đẹp trai nhưng không trắng bằng anh đẹp trai lần trước. _Lan Nguyệt rất thật thà gật gật đầu nhưng rồi lại suy tư nghĩ ngợi.

Đại Vũ nhú mày ngẩng đầu nhìn Thư Giao như muốn hỏi người đẹp trai mà Lan Nguyệt nhắc đến là ai. Sắc mặt anh một lúc cũng thoáng sa sầm đến khó coi. Thư Giao bị anh nhìn đến chột dạ. Thế nhưng anh không hỏi ra miệng lại mỉm cười nhìn Lan Nguyệt dụ dỗ.

- Người đẹp trai kia là ai, là gì của chị Giao?

- Là... là gì nhỉ? Lan Nguyệt không biết nhưng mà cũng ôm chị Giao. _Lan Nguyệt rất thật thà khai báo.

Sắc mặt Đại Vũ lạnh thêm mấy phần, càng lúc càng khó coi. Mà Thư Giao cả kinh ôm lấy Lan Nguyệt trùng mắt nhìn con bé.

- Em nói năng bậy bạ gì đó.

- Em đâu có nói bậy, rõ ràng em thấy anh đẹp trai kia ôm chị mà.

Đại Vũ lạnh lùng đứng dậy nhìn hai người nói chuyện mà trong lòng càng lúc càng khó chịu. Anh chỉ mím chặt môi không nói.

Thư Giao bất giác run lên nhưng một lúc nghĩ lại tại sao cô lại lo anh nghĩ gì chứ. Cô ở với ai cũng đâu liên quan đến anh. Thư Giao bấu mỗi một cái muốn bé Lan Nguyệt lên đi chỗ khác chơi. Lan Nguyệt đột nhiên lách người khỏi Thư Giao chạy đến trước mặt Đại Vũ giơ lên hai cánh tay ngăn ngụt, mím môi đòi bế.

- Anh đẹp trai bế Lan Nguyệt đi, lần trước anh đẹp trai kia cũng bế Lan Nguyệt nữa.

Thư Giao rủa một tiếng thôi xong, con bé này chẳng biết sợ người lạ gì cả. Cứ hễ nhìn thấy ai xinh đẹp đều theo cả nam lẫn nữ, thật là đỡ không nổi. Cô lại nghĩ con người lạnh băng này làm sao mà yêu thích trẻ con được, tốt nhất để con bé tránh xa anh một chút. Cô muốn ôm lấy Lan Nguyệt trở về thì đã thấy Đại Vũ nở nụ cười ôm lấy Lan Nguyệt rồi.

- Anh... muốn làm cái gì?

- Bé Lan Nguyệt em không thấy sao? _Đại Vũ nhếch lên một nụ cười.

Lan Nguyệt được bế khênh khách cười vui sướng. Thư Giao cảm thấy da đầu tê buốt không thôi, không biết nên làm cái gì cho phải. Tại sao cô lại gặp anh trong hoàn cảnh này, thật là đi không xong mà ở cũng không được.

Thư Giao muốn đòi lại Lan Nguyệt nhưng Lan Nguyệt thì ôm chặt lấy cổ Đại Vũ không buông. Đại Vũ rất thỏa mãn nhìn bộ dạng chật vật của Thư Giao muốn đòi lại người.

- Mau trả Lan Nguyệt cho tôi! _Thư Giao trùng mắt nhìn Đại Vũ.

Thật ra cô có hơi mỏi cổ vì anh cao hơn cô cả cái đầu, thật đáng giận.

- Em không thấy là Lan Nguyệt không muốn em bế sao?

- Nó đã lớn như vậy cũng có thể tự đi, không cần bế. Lan Nguyệt xuống mau nếu không chị về mách chú đánh đòn em. _Thư Giao liếc mắt cảnh cáo Lan Nguyệt.

- Oa...oa chị Giao bắt nạt em, em về mách bác Hạnh đánh đòn chị. _Lan Nguyệt vui mặt vào ngực Đại Vũ lớn tiếng khóc nhưng không có nước mắt.

- Em... _Thư Giao tức giận mặt đỏ bừng, giậm chân bực dọc.

Đại Vũ phì cười một cái nhìn bộ dạng tức mà không có chỗ trút của Thư Giao.

- Lúc anh đẹp trai kia bế em, chị cũng đâu có khó chịu như vậy, chị muốn giành một mình anh đẹp trai này à? _Lan Nguyệt quệt nước mắt, bấu mỗi không chấp nhận.

Thư Giao chấn động suýt chút thì hộc máu ngã lăn ra đất. Gì mà giành với chả giật thật là không đỡ nổi. Đại Vũ nhướn mày, sắc mặt đang không tốt cũng vì câu nói này mà tốt lên, tiếng cười trầm thấp phát ra từ trong cổ họng.

- Tôi không nghĩ em cũng có ý nghĩ này.

- Anh... nằm mơ đi!

Cô sắp bị hai người này làm cho tức chết. Lan Nguyệt là em họ cô tại sao lại trở thành đồng minh của Đại Vũ nhỉ?

- Anh đẹp trai tên gì thế? _Lan Nguyệt cười khi nhìn Đại Vũ.

- Đại Vũ.

- Thế gọi là anh Vũ à?

- Anh Vũ? Cũng không tệ cứ gọi như vậy đi. _Đại Vũ luôn miệng nói cơ hồ tâm tình của anh hiện tại vô cùng vui vẻ.

Thư Giao đang buồn bực đột nhiên phì cười một cái. Cô đang nghĩ hẳn là Lan Nguyệt chính là người đầu tiên gọi anh là anh Vũ nên anh mới hơi ngạc

nhien như vậy. Đại Vũ nhú mảy nhìn Thư Giao không hiểu cô đang cười chuyện gì.

- Anh Vũ em muốn xem cá bơi.

- Được.

Đại Vũ bước đến đứng bên hồ cá, Thư Giao cũng đến đứng bên cạnh giống như sợ rằng cô chỉ cần lơ là một chút Lan Nguyệt liền bị Đại Vũ quăng xuống cho cá ăn.

- Em còn chưa nói cho tôi biết người đẹp trai kia là ai? _Đại Vũ nhìn sang Thư Giao.

Thư Giao ngẩng mặt nhìn anh kinh ngạc, cô không nghĩ anh lại đi hỏi cái vấn đề nhỏ nhặt này. Mà cô cũng không có bổn phận phải trả lời anh.

- Là ai cùng anh cũng không có liên quan. _Thư Giao lạnh nhạt nói.

- Em là thử thách tính nhẫn nại của tôi có phải không? _trong ánh mắt anh ẩn ẩn tia tức giận, giọng nói lạnh lùng bức người.

Thư Giao run lên, Lan Nguyệt đang nằm trong tay anh, cô không thể chống đối anh được. Nhưng cô khó hiểu, anh làm gì phải tức giận?

- Tôi, tôi...thật ra đó là thầy dạy võ của tôi.

- Có thân phận gì?

- Là con trai nhà họ Vũ.

- Chỉ như vậy?

- Chỉ như vậy thôi, anh muốn biết tại sao không tự đi điều tra? Anh không phải giỏi lắm sao? _Thư Giao trừng mắt tức giận.

Cô thế nào lại như con ngốc đáp lấy đáp để mỗi câu hỏi của anh.

Đại Vũ mím môi không nói, ánh mắt đúng là vui đi phần nào tức giận nhưng cũng không khá hơn là bao. Nếu nói như vậy cô hẳn là không biết đến mối quan hệ của anh và Khương Hàn nên mới bình thản như vậy. Thế cũng tốt, anh cũng không muốn cô biết đến chỉ tổ thêm rắc rối. Hai người cứ như vậy đứng bên hồ cá cùng Lan Nguyệt một lúc lâu, ánh nắng xuyên qua tán cây rợp bóng, bóng hai người đổ dài bên cạnh nhau không nhìn ra có chút khoảng cách nào. Đột nhiên có một người phụ nữ độ ba mươi tuổi đẩy một xe kem đi ngang không ngừng rao. Lan Nguyệt cười toe toét muốn Thư Giao mua.

- Chị Giao em muốn ăn kem!

Thư Giao mỉm cười xoa đầu Lan Nguyệt liền vẫy tay gọi xe kem. Người phụ nữ đẩy xe kem đi đến nhìn ba người mỉm cười. Thư Giao nhướn mày hỏi Đại Vũ:

- Anh có ăn không?

Đại Vũ nhất thời có chút mất tự nhiên, ho khan mấy tiếng, khoát tay từ chối.

- Không.

Thư Giao hắc hắc cười nhìn bộ dạng mất tự nhiên của anh. Cô biết là anh không ăn nên mới hỏi. Đại Vũ nhú chặt chân mảy nhìn điệu bộ đắc ý của cô, búng tính đại ngộ bản thân bị cô đùa giỡn. Anh cũng muốn cùng cô đùa giỡn.

- Thế nào em muốn cầm kem dứt tôi ăn? _anh cười thâm sâu, đưa hai tay ôm lấy Lan Nguyệt chứng tỏ hai tay mình không rảnh rồi.

Thư Giao liếc anh một cái không quan tâm.

- Cho em hai que kem đi chị! _Thư Giao hướng người phụ nữ mỉm cười.

- Hai em còn trẻ như vậy mà đã có con lớn như vậy rồi, đứa bé thật dễ thương! _người phụ nữ nhìn ba người hạnh phúc cùng một chỗ không nhịn được liền tán thưởng.

Mặt Thư Giao từ tươi cười rồi đỏ ửng rồi tái nhợt. Cô chỉ mới mười tám tuổi mà đứa bé này cũng đã năm tuổi, cô kết hôn lúc mười hai mười ba tuổi sao? Thư Giao rung mình một cái. Mà Đại Vũ đứng bên cạnh phát ra tiếng cười trầm thấp. Thư Giao liếc anh một cái, muốn mở miệng thanh minh.

- Đây là anh chị của con không phải ba mẹ! _Lan Nguyệt rất biết điều giải thích.

Thư Giao nở nụ cười khen ngợi Lan Nguyệt.

Người phụ nữ đưa hai que kem cho Thư Giao mà tay run rẩy, khóe môi giật giật:

- Thật xin lỗi, chị cứ tưởng...

- Không sao, không sao! _Thư Giao cười khan hai tiếng.

Thanh toán tiền xong, người phụ nữ nhanh chóng rời đi. Thư Giao đưa tay không ngừng vuốt mồ hôi lạnh. Đưa một cây kem cho Lan Nguyệt, một cây còn lại chính là bản thân hương thụ. Đại Vũ cười cười nhìn hành động trẻ con của cô. Lan Nguyệt đứng vững trên thành hồ nhờ Đại Vũ, cầm que kem hương thụ. Con gió thổi qua làm mấy sợi tóc con bay bay ra trước mặt Thư Giao, những ngón tay thon dài của anh đưa lên dịu dàng vén mấy sợi tóc của cô về phía sau, ánh mắt không rời gương mặt trắng nõn của cô. Thư Giao mắt tự nhiên né tránh, chỗ bị tay anh tiếp xúc liền nóng lên, cô cúi đầu ăn kem không dám nhìn đến anh, cô nghĩ anh và cô từ khi nào thì thân mật như vậy? Thư Giao cùng Lan Nguyệt nói cười cũng không quan tâm đến anh nữa. Lan Nguyệt thỉnh thoảng còn nhiều giọt kem tan chảy xuống mặt nước nhìn đám cá bu đến đớp đớp, vui mắt cười khanh khách. Một lúc lâu, khi hai người ăn xong Thư Giao lấy khăn giấy ra lau miệng cho cả hai. Thư Giao thỉnh thoảng liếc nhìn Đại Vũ cũng thấy anh đang nhìn cô nên động tác cứng ngắt một lúc, cô đột nhiên nhớ đến cái gì buộc miệng hỏi anh.

- Anh bao nhiêu tuổi vậy?

Đại Vũ nhún mày khó hiểu:

- Quan trọng lắm sao?

- Tôi chỉ muốn biết anh không muốn nói thì thôi vậy. _Thư Giao bĩu môi xem thường.

- Hai mươi lăm.

- Hai...hai mươi lăm? _Thư Giao có chút kinh ngạc nhìn anh.

- Thế nào rất ngạc nhiên sao? Thế em nghĩ tôi bao nhiêu tuổi? _anh phát ra tiếng cười khẽ.

- Tôi nghĩ anh khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai gì đó.

- Chênh lệch cũng đâu có lớn, có gì khác biệt sao?

- Có. Nếu tôi biết anh hai mươi lăm nhất định gọi anh bằng chú. _Thư Giao gật đầu với ý nghĩ của mình, đáng tiếc hiện tại cô sửa không được.

Đại Vũ sắc mặt xám ngoét nhưng một lúc lại bắt đầu dĩ cười khỏ. Thư Giao lại nhìn anh tiếp tục hỏi.

- Anh...có quan hệ gì với nhà họ Vũ không?

- Hừm? Em muốn biết sao? _Đại Vũ nhún mày muốn biết vì sao cô lại hỏi như vậy.

- Anh không muốn nói thì cũng không cần ép buộc. Anh xem ra có vai trò không nhỏ trong Vũ Đại, mà Vũ Đại lại thuộc quyền quản lý của nhà họ Vũ. Anh đừng nói với tôi anh không biết Vũ Khương Hàn đi. _Thư Giao bĩu môi giải thích những gì mình biết được.

Lúc này cô không nói thêm gì về Khương Hàn chính là vì cô biết anh hẳn là người rõ ràng mới đúng.

Đại Vũ cười nhẹ gật đầu:

- Tôi quên mất lần trước đã cho em biết vai trò của tôi trong Vũ Đại. Đúng là tôi có quan hệ mật thiết với nhà họ Vũ nhưng mà...quan hệ thế nào em không cần biết sẽ tốt hơn.

- Hèn gì có người giống anh đến thế. _Thư Giao ngộ ra, nhẹ than một tiếng.

- Ai? _anh nhún mày nhìn cô.

- Thì chính là cả hai anh em nhà họ Vũ. Đặc biệt là người anh, anh không cảm thấy như vậy sao? _Thư Giao nhún vai một cái. Giống đến mức cô nhìn nhầm kia mà.

Đại Vũ cười cười không nói, tỏ ý tán thành nhận xét của cô.

- Thế trong ba người chúng tôi em thích ai hơn?

Thư Giao ngẩng đầu nhìn câu hỏi quái lạ của anh. Mới gặp bọn họ chưa lâu làm sao lại hỏi loại chuyện này?

- Nếu anh hỏi ai đẹp trai hơn thì tôi có thể trả lời. Bởi vì trong đầu tôi không thích ai cả.

Đại Vũ neho mắt, anh gật đầu phụ họa:

- Vậy được, em nói xem trong ba chúng tôi ai đẹp trai hơn?

- Anh Trí Hi! _Thư Giao thân nhiên nói.

Cho dù cô chỉ mới tiếp xúc Trí Hi một lần nhưng cô có thể nhận thấy. Trí Hi toát lên vẻ đẹp hơn người, có chút mạnh mẽ nhưng cũng không kém phần nho nhã dễ gần. Bất giác thiện cảm trong lòng cô cũng tăng thêm mấy phần dành cho người này. Chân mày Đại Vũ càng lúc càng nhíu chặt rồi dần ra, bắt đầu giãn ra. Thư Giao nghiêng đầu nhìn thái độ bình tĩnh của Đại Vũ, anh đẹp trai như vậy có thể chịu được bị cô cho lép vế trước mặt một người khác sao? Nhưng nghĩ lại anh có suy nghĩ gì cũng chẳng liên quan đến cô.

- Anh Vũ chúng ta đến thăm cô kia chơi đi! _Lan Nguyệt hươ hươ ngón tay mồm mồm, nhìn chỉ muốn cắn một ngụm.

- Đi thôi! _Đại Vũ nhìn Thư Giao nhếch môi một cái.

Thư Giao nhìn chăm chăm anh, cô muốn biết anh đang tính toán cái gì. Từ đầu chạy tới lại giành Lan Nguyệt cùng cô, bây giờ lại giống như bọn họ cùng nhau đi chơi vậy, ở đâu ra cái tình hình này. Thật buồn bực!

- Anh bế lâu như vậy chắc là mỏi tay rồi đặt con bé xuống đi! _Thư Giao cười cười đi đến trước mặt Đại Vũ, ánh mắt cầu xin nhìn anh.

Cô chính là kiếm đường rồi khỏi đây nhưng hiện tại Lan Nguyệt bị anh bế mất rồi cô làm sao mà đi được. Người con trai này thích mềm không thích rắn, thế thôi cô chỉ có thể tươi cười cùng anh.

- Em là quan tâm tôi sao? _trong mắt anh hiện lên ý cười, toát lên sự dịu dàng hiếm thấy.

Anh cười khẽ một tiếng, nụ cười như nắng ban mai vậy. Thư Giao ngẩn người một lúc, húng hắng ho khan một lúc, xoay mặt sang chỗ khác.

- Khụ...khụ, anh có thể đừng ăn dưa bở hay không? _Thư Giao bĩu môi khinh thường.

Tại sao mỗi câu cô thốt ra dù tốt hay xấu, anh đều gán ghép nó cho tình cảm của cô dành cho anh, đây là đại biểu cho ý gì.

- À là tôi hiểu làm sao? _Đại Vũ nhướn mày nhìn sắc mặt ửng hồng của Thư Giao.

- Đi thôi! Tôi sợ một lát nữa tôi sẽ thật sự đánh người. _Thư Giao thở dài, bàn tay đã nắm thành quyền đi thẳng đến bãi cỏ xanh mướt như tấm thảm.

- Thế nào công phu em luyện đến đâu mà muốn so tài với tôi?

- Tôi biết bản thân không đánh lại anh nên mới phải nhịn, nếu không anh nghĩ tại sao tôi lại để anh bám theo cho đến bây giờ còn không một cước cho anh xách dép bỏ chạy. _Thư Giao hừ lạnh.

Đại Vũ nghe cô nói như vậy liền bật cười. Thật sự là anh có chút hứng thú với việc chọc giận cô.

- Nói như em thì chỉ những người có công phu cao hơn em mới đến gần em được.

Lan Nguyệt hơi vùng vẫy từ trong lòng anh muốn nhảy xuống đám cỏ xanh mướt chơi đùa. Đại Vũ thuận tiện cũng để Lan Nguyệt xuống, Thư Giao muốn ôm lấy Lan Nguyệt thì con bé lại chạy nhảy lung tung, làm Thư Giao trở nên bất lực.

- Dĩ nhiên rồi. _Thư Giao liếc anh một cái lại tiếp tục nhìn Lan Nguyệt chạy nhảy.

Đại Vũ nheo mắt bí hiểm một tia âm lãnh xẹt qua, xa xa có một bóng dáng đang đi tới, thuận thế ôm cô vào vào trong lòng, tiếng cười trầm thấp phát ra từ trên đỉnh đầu Thư Giao. Thư Giao tròn mắt kinh ngạc, nhưng động tác lại chậm rì rì chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

- Anh làm cái gì, đây là chỗ đông người.

- Thì sao? Tôi muốn biết một người con trai có thể tiếp xúc với em gần đến mức nào? Có như thế này không? _Đại Vũ cúi đầu in lên trán Thư Giao một nụ hôn.

- Anh...

Trời sập! Lần này là trời sập thật rồi! Thư Giao mở lớn mắt nhìn khuôn mặt của anh, đôi môi kia cong cong giương môi cười nhìn cô đầy ý vị. Ánh nắng vàng nhạt hắt lên khuôn mặt anh, tạo nên một sự mỉa mai hoặc khó tả. Thư Giao bất giác rung mình với ý nghĩ trong đầu.

- Anh...tên lưu manh này lại lợi dụng tôi! _Thư Giao mặt đỏ ửng rồi chuyển sang xanh mét, đầy giận dữ.

Thư Giao dùng hết sức giẫm thật mạnh lên chân Đại Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi muốn giẫm chết anh.

- A...đau! Đúng là chỉ có những người có công phu giỏi mới có thể lại gần em. _Đại Vũ nhũn mày than một tiếng nhưng không buông cô ra còn đắc ý cười cười.

- Anh còn không buông tôi ra, tôi sẽ giẫm chết anh.

- Em nghĩ em có khả năng giẫm chết tôi sao, ngay cả lực chế trụ của tôi em cũng không thoát được còn muốn giẫm chết tôi._Đại Vũ nhướn mày chờ xem phản ứng của cô.

Thư Giao há hốc mồm, thái độ cô lập tức dịu lại không muốn cùng anh tranh luận. Cô đúng là đoán không sai, anh thích mềm không thích rắn, chỉ cần cô kiên quyết chống đối anh thì anh càng áp đặt. Thư Giao hi hi cười nhưng câu nói lại như rít ra từ kẽ răng.

- Hi hi, anh có tin tôi hô lên một tiếng anh cường ép con gái nhà lành hay không?

- Được, tôi cũng muốn xem em hô như thế nào.

Thư Giao mỉm cười, há miệng muốn lớn tiếng hô nhưng là thật sự không kịp bởi vì anh đã cúi người dùng môi mình khóa lấy môi cô mất rồi. Toàn thân Thư Giao vô lực, chân run run thiếu chút nữa ngã chỉ có thể dựa vào người anh, bàn tay mềm mại chống trước ngực anh. Cô mở mắt kinh ngạc thật không dám tin anh lại cướp đi nụ hôn thứ hai của cô. Ánh mắt anh toát ra tia nhìn vô cùng dịu dàng cùng nồng đậm ý cười. Một bàn tay của anh từ eo cô đã bò lên gáy của cô chế trụ thật chặt, một nụ hôn thật sâu áp đến. Anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn phía sau Thư Giao, một bóng dáng đứng bất động tại chỗ. Một tiếng cười khê lại tiếp tục thoát ra từ đôi môi mỏng đang chà sát môi Thư Giao. Đến khi Thư Giao sắp hít thở không thông anh mới buông cô ra. Anh buồn cười nhìn cô, có ai hôn lại mở lớn mắt như vậy nhưng mà cô không có bài xích nụ hôn của anh, tâm tình anh dâng lên mười phần vui vẻ.

- Khoảng cách gần như vậy hình như cũng chỉ có tôi mới chạm vào em được thì phải. Tôi nói cho em biết khoảng cách này cũng chỉ có tôi mới có tư cách._anh nhìn cô nở nụ cười, giọng điệu lại lạnh lùng uy hiếp.

- Đại Vũ anh là tên vô lại!_Thư Giao không tự chủ được gào lên, nước mắt trào ra.

Cô thật sự rất tức giận. Cô tự hỏi tại sao không phản kháng lại anh nhưng nghe anh áp đặt cô liền không nhìn được muốn mắng người. Cô luôn bị anh khi dễ, thật sự không chịu nổi cảm giác này.

Đại Vũ toàn thân cứng ngắt nhìn đôi mắt đầy nước của cô. Trong lòng anh đột nhiên có thứ gì đâm thật sâu vô cùng khó chịu.

- Tôi cứ tưởng em sẽ không bao giờ khóc._Đại Vũ bất đắc dĩ thở dài, thả cô ra, ngón tay thon dài lau đi nước mắt cho cô.

Trong mắt anh cô vô cùng cứng rắn, không ngờ chỉ vì bị anh áp đặt một nụ hôn mà trào nước mắt.

Cô trừng mắt nhìn anh, cô là con gái có gì không thể khóc? Cô rõ ràng bị anh khi dễ trong lòng rất uất ức. Nụ hôn cô dành cho người cô yêu hết lần này đến lần khác bị anh cướp đi, còn giờ giọng uy hiếp, cô không cam lòng. Thư Giao đưa tay quệt mạnh đôi môi rồi gạt tay anh ra khỏi mặt mình. Cô mím môi không nói một lời, xoay người vẫy tay gọi Lan Nguyệt đang nhảy nhót trên đám cỏ xa xa.

- Lan Nguyệt chúng ta về thôi!

- Chị Giao lại đây chơi đi, đám cỏ ở đây thật dày, nhảy thật thích.

- Chiều rồi, chúng ta về thôi!_Thư Giao lớn tiếng hô, bước chân muốn bước đến chỗ Lan Nguyệt, giọng nói có chút nghẹn lại.

Đại Vũ mím chặt môi, ánh mắt đen sâu thẳm không nhìn thấy đáy nhìn chằm chằm bóng lưng nhỏ nhắn của cô muốn rời đi. Trong lòng dâng lên đau lòng cùng tội lỗi. Anh đưa tay nắm lấy tay cô, đôi môi đã không biết từ khi nào đã thốt ra một câu không chỉ khiến cô giật mình mà ngay cả bản thân anh cũng không dám tin anh đã nói ra những lời này.

- Thật xin lỗi! Thời gian qua tôi rất nhớ em! Cho nên... Còn em?

Vì nhớ cô nên mới đến đây tìm cô, vì nhớ cô nên muốn ôm cô, vì nhớ cô nên áp đặt một nụ hôn không được sự cho phép của cô làm cô nổi giận. Anh muốn biết cô có cảm giác như anh không? Thư Giao run lên, không dám tin vào tai mình. Bước chân cũng như bị đông cứng, tức giận trong lòng cũng đã giảm đi mấy phần. Vì một câu này mà cứng rắn trong lòng từng bước một bị đánh gãy không còn một mảnh. Có thứ cảm xúc ảm áp lan tràn trong tim. Cô có thể tin lời anh vừa nói không? Cô cũng muốn nói cô nhớ anh. Đúng vậy, nếu không nhớ cô đã chẳng cách ngày lại hỏi thăm tin tức của anh, nếu không nhớ cô đã chẳng vì anh tâm phiền ý loạn, nếu không nhớ cô đã không nhìn nhầm người khác thành anh. Cô có thể phủ nhận bản thân không nhớ anh sao? Hẳn là không thể rồi nhưng mỗi lần nhìn thái độ đùa cợt cùng uy hiếp của anh khi nói chuyện với cô, cô lại không tìm được tức giận muốn tránh anh càng xa càng tốt. Thư Giao im lặng rất lâu không đáp, một giọt nước mắt chảy dài. Cô làm sao vậy đối diện với anh lại không ngừng lộ vẻ yếu đuối. Bị anh khi dễ lại không thể ngừng nhớ đến anh. Cô tự hỏi quan hệ của hai người là gì mà làm cô có những cảm xúc thất thường. Nhưng mà cô không muốn dính dáng đến anh, anh và cô thuộc hai thế giới khác nhau.

- Vì sao không trả lời tôi, em có nhớ tôi không?_anh giống như không kiên nhẫn bàn tay siết chặt lấy tay cô.

Thư Giao đưa tay quệt đi hàng nước mắt, đưa tay gỡ tay anh ra khỏi tay mình, giọng điệu lạnh nhạt.

- Không có.

Một câu này đánh vào trong tâm cả hai người thật đau. Thư Giao bước đi cố kìm không cho nước mắt trào ra lần nữa, cô không biết đây là cảm giác gì lại đau đến như vậy. Đại Vũ đứng đó bất động, bàn tay nắm chặt thành quyền, tim nhói đau kì lạ. Cô thật một chút cũng không nhớ anh sao? Thế những ngày qua, cô hỏi tin tức của anh nhằm mục đích gì? Là như Đằng Triết nghĩ sao, là muốn nói cho Trác Quang biết? Anh đột nhiên run rẩy trong lòng. Là anh sai khi tin cô sao? Trong lòng lại kịch liệt phủ nhận ý nghĩ này.

Chương 14: Hoài Nghi

Ánh nắng chiều tà, xuyên qua nhánh cây chiếu từng tia yếu ớt lên khuôn mặt Đại Vũ cùng Thư Giao. Mỗi người một cảm xúc đứng cách nhau mấy bước. Đại Vũ mãnh liệt phủ nhận ý nghĩ của bản thân nhưng vừa nhìn thấy người xuất hiện cách bọn họ không xa, anh lại nổi lên một tia tức giận. Đại Vũ nhận lúc Thư Giao chưa đi xa, đi đến phía sau lưng Thư Giao ôm cô từ phía sau. Cánh tay mạnh mẽ ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Thư Giao, hai bàn tay của anh nắm chặt lấy hai bàn tay cô, gục đầu trên bả vai Thư Giao. Toàn thân Thư Giao run rẩy, ý chí cự tuyệt anh cũng chậm chạp, hơi thở của anh vờn quanh cổ cô.

- Nếu không nhớ tôi vì sao em luôn hỏi về tin tức của tôi? _giọng anh trầm thấp vang lên bên tai cô.

Tìm Thư Giao đập liên hồi. Cô thật sự là không thể phủ nhận cảm giác đặc biệt bản thân dành cho anh. Nhưng cô có một nỗi lo sợ mơ hồ không rõ ràng, chỉ cần nhớ đến vết máu trên người anh ngày đó, toàn thân cô đột nhiên run lên. Cô là sợ anh liên lụy đến bản thân cùng mẹ cô hay chính là sợ bản thân không chịu nổi mà đau lòng khi nhìn thấy anh bị thương? Cảm giác cô dành cho anh là gì? Là thích nhận nhậ không rõ ràng, không phân biệt là loại tình cảm gì.

- Là...là vì...tôi sợ..._Thư Giao nói nửa ngày cũng không ra câu cú gì.

Trên mặt Thư Giao vẫn có giọt nước mắt không ngừng rơi. Cô còn chưa nói xong đã nghe anh tiếp lời.

- Sợ tôi đến tìm em? Liên lụy đến em? Hay vì muốn báo tin cho Trác Quang về tôi? _giọng nói anh khàn khàn, lạnh lùng vô cùng.

Thư Giao bị một câu này làm cho hít thở không thông cũng có một cảm giác vô cùng uất ức. Anh càng ngày càng siết chặt lấy cô, Thư Giao càng vùng vẫy muốn cự tuyệt. Nhưng cô lại vì lí do gì yếu thế như vậy. Thư Giao òa khóc nói hết những tức giận trong lòng.

- Anh đừng vu oan tôi, tôi không làm chuyện tiểu nhân đó. Anh tại sao luôn xem thường tôi, khi dễ tôi, chèn ép tôi? Nếu không tin tưởng tôi tại sao luôn xuất hiện trước mặt tôi?

- Làm sao bây giờ khi người tôi vừa nhắc đến cũng đến rồi, em bảo tôi làm sao tin? _Đại Vũ lùi về sau một bước buông cô ra.

- Anh...có ý gì?_Thư Giao sững sờ.

Thư Giao mờ mắt trùng trùng không hiểu những gì anh nói. Cô muốn xoay người nói với anh cái gì đó nhưng Lan Nguyệt đã chạy đến cạnh cô, thế nhưng cô bé lại hướng đến Đại Vũ đưa tay đòi bế.

- Anh Vũ bế Lan Nguyệt đi!

- Được, lên đây anh bế. _Đại Vũ thả lỏng bản thân, cười cười vươn tay ôm lấy Lan Nguyệt.

Thư Giao lau đi nước mắt hướng Lan Nguyệt mỉm cười. Vỗ vỗ tay muốn dụ dỗ Lan Nguyệt rời khỏi Đại Vũ.

- Lan Nguyệt mau xuống, anh Vũ còn có công việc, chúng ta phải về rồi.

- Thế à, ừm...như vậy khi nào có thể gặp lại?_Lan Nguyệt nheo mắt nhìn Đại Vũ.

- Khi nào chị Giao muốn anh xuất hiện, anh liền xuất hiện._Đại Vũ cười nhẹ, nói băng quơ.

- Dễ như vậy, chị Giao lần sau đi chơi lại gọi anh Vũ cùng đi nhé, ha ha._Lan Nguyệt vui mừng khanh khách cười.

Thư Giao hơi mất tự nhiên xoay mặt đi nơi khác không dám đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm kia. Đại Vũ nhếch lên một nụ cười nghiêng mặt nhìn người đang đi tới. Bốn mắt giao nhau tỏa ra một tia hàn ý.

- Thư Giao!_Trác Quang lên tiếng gọi Thư Giao, tay không biết từ khi nào đã siết chặt.

Thư Giao giật mình xoay người nhìn Trác Quang vừa ngạc nhiên, vừa lóe ra một tia sáng tỏ với câu nói của Đại Vũ lúc nãy. Vì nhìn thấy Trác Quang nên cứ như vậy anh nghi ngờ cô báo tin? Thư Giao hít ngậm khí muốn cân bằng cảm xúc bản thân, lộ ra tươi cười chào hỏi Trác Quang.

- Anh Quang có công việc gần đây sao?

- Đúng vậy. Tình cờ đi ngang đây thấy em, không ngờ còn có cơ hội diện kiến Vũ ca. Ai cũng nói Vũ ca rất khó gặp, tôi không nghĩ chúng ta lại có duyên thường xuyên gặp mặt như vậy._Trác Quang cười đáp Thư Giao xong liền quay sang Đại Vũ chào hỏi.

Đại Vũ nhủu mày không tỏ ra chào đón cũng không tỏ ra bài xích với cách chào hỏi của Trác Quang.

- Anh quá đề cao tôi rồi, tôi đâu phải thần thánh hay ma quỷ mà khó gặp chứ. _anh cười nhạt đáp vài tiếng.
- Hai người là tình cò gặp sao? _Trác Quang nhủu mày nhìn hai người còn có Lan Nguyệt đang rất thân thiết để Đại Vũ ôm.
- Chúng tôi có hẹn. _Đại Vũ giữ nguyên nụ cười nhanh miệng đáp.

Thư Giao muốn mở miệng nhưng bị Đại Vũ liếc một cái, lông tóc dựng đứng, lại nhìn đến Lan Nguyệt đang được anh ôm nên không biện minh nữa.

- Hóa ra vậy, tôi không nghĩ tới Vũ ca cũng có sở thích đi những nơi đông người như vậy dạo chơi?
- Cũng bình thường.
- Anh Quang, em cùng chị Giao và anh Vũ chơi rất vui, anh có muốn chơi cùng không? _Lan Nguyệt nhìn Trác Quang tươi cười.

Trác Quang từ trong căng thẳng với Đại Vũ hồi tỉnh cười cười vuốt đầu Lan Nguyệt.

- Anh phải làm việc không chơi cùng em được.
- A, đáng tiếc! _Lan Nguyệt chu miệng tiếc nuối.
- Em đừng mồm mép nữa mau xuống đây, chúng ta đi về. Nếu em không xuống chị sẽ đi về bỏ mặc em ở đây. _Thư Giao bắt mắt trừng mắt nhìn Lan Nguyệt.

Lan Nguyệt nghe một câu này lập tức hốt hoảng ra hiệu với Đại Vũ muốn anh đặt cô bé xuống. Đại Vũ lại thần nhiên cười, không hề đặt cô bé xuống.

- Để anh đưa hai chị em về. Đã hẹn cùng đi chơi sao có thể để hai chị em tự về được. _giọng anh hết sức bình thản nhưng lại vô cùng có uy lực không cho đối phương có cơ hội cự tuyệt.
- Không cần đâu. Tôi cùng Lan Nguyệt có thể tự về. _Thư Giao lại không hề khách khí từ chối.

Ánh mắt Đại Vũ nheo lại một mảng tối đen bao trùm. Cô thật có gan cự tuyệt anh, tuy vậy anh lại sinh ra một loại cảm giác bất đắc dĩ không thể cứng rắn với cô.

- Lúc đi bác gái đã dặn dò tôi phải đưa em về đến nhà, em xem tôi làm sao phụ lòng ủy thác của bác ấy. _Đại Vũ nhướng mày nhìn Thư Giao lại chuyển tia nhìn khiêu khích sang Trác Quang.

Thư Giao khó có thể tin, anh lại đem mẹ cô ra uy hiếp. Người con trai này một ngày không uy hiếp người khác thì ăn không ngon, ngủ không yên sao? Thư Giao nén giận, thờ dài. Cô nhìn Trác Quang gật đầu một cái chào tạm biệt.

- Vậy tui em về trước đây, anh ở lại làm việc tiếp đi.
- Về cẩn thận. Phiên Vũ ca đưa Thư Giao về an toàn. _Trác Quang lướt mắt nhìn ba người lại hơi dừng trên người Đại Vũ.
- Không cần khách sáo, đây là việc tôi nên làm. _Đại Vũ gạt đầu chào liên xoay người đi.

Thư Giao cũng đi theo sau nhưng thân thể cứng ngắt không được tự nhiên vì phải chịu cái nhìn chăm chăm từ Trác Quang. Cô nhớ đã mấy lần Trác Quang nhắc nhở cô không được đến gần Đại Vũ, lúc đó cô gạt đầu chắc nịch là sẽ tránh xa. Cứ nhiên hôm nay bị anh bắt gặp cô cùng Đại Vũ ở cùng một chỗ có cảm giác cô chính là người thất hứa. Cô nhìn ra ánh nhìn đầy thất vọng của Trác Quang dành cho cô. Cô đang suy nghĩ liệu Trác Quang có nhìn thấy cảnh Đại Vũ hôn cô hay không? Nếu như vậy anh sẽ nghĩ thế nào về cô? Thư Giao càng nghĩ càng oán giận người trước mặt.

“Đại Vũ chết tiệt! Chỉ biết gây rắc rối cho người khác.”

Đại Vũ giống như cảm nhận được một ánh mắt đầy sát khí hướng về phía mình, anh dừng lại cúi đầu nhìn Thư Giao. Thư Giao lại mãi miết suy nghĩ thiếu chút đã đâm sầm vào anh. Cô tròn mắt, đầy gọng kính nhìn anh khó hiểu.

- Anh sao không đi, dừng lại làm cái gì?
- Tôi muốn biết em đang mắng tôi cái gì?

Thư Giao nuốt khan lùi về sau mấy bước, anh cũng không phải thần thánh làm sao biết cô đang mắng anh.

- Làm gì có. Anh có phải làm quá nhiều việc xấu nên chột dạ? _Thư Giao nhếch miệng cười nhạo.
- Mong là tôi hiểu lầm. _Đại Vũ nhún vai bước tiếp.

Thư Giao thở hắt ra một cái, cô muốn biết bản thân chẳng lẽ gặp sao hỏa tạ nên xui xẻo như vậy. Cô cùng anh cứ như vậy, một trước một sau rời khỏi công viên cũng rời khỏi tầm mắt của Trác Quang. Trác Quang đứng đó nhìn theo sắc mặt chuyển sang u ám vô cùng. Gần một tháng, Đại Vũ biến mất. Ngày mưa tầm tã đó, rõ ràng anh chuẩn bị rất kỹ nhưng vẫn không nắm được điểm yếu của Đại Vũ. Anh thất bại trở về còn bị cấp trên dũa cho một trận. Anh điều tra nhiều ngày cũng không biết Đại Vũ đã đi đâu. Hôm nay lại nghe được tin Đại Vũ xuất hiện, anh nghĩ xung quanh đây chắc chắn có cuộc giao dịch nào đó. Không ngờ, anh đến đây lại thấy cảnh hai người đứng hôn nhau, ôm nhau trên bãi cỏ. Một cảm giác chướng mắt cùng đau nhói xa lạ ập đến. Anh không nghĩ Thư Giao lại có quan hệ thân mật với Đại Vũ như vậy. Anh luôn bảo cô tránh xa Đại Vũ ra, cô luôn gật gù cười đáp ứng, thế nhưng hiện tại cô lại cùng Đại Vũ vui vẻ cùng một chỗ, bảo anh làm sao không thất vọng, làm sao không đau. Ánh mắt Trác Quang không ngừng dâng lên một tầng lửa giận.

- Anh Quang quanh đây không có gì khả nghi cả, _một anh cảnh sát trẻ đến bên cạnh Trác Quang báo cáo.

- Tôi biết rồi. Thu người về đội! _Trác Quang xoay người đi theo một hướng khác.

Sớm muộn anh cũng sẽ tìm ra điểm yếu của Đại Vũ. Lửa giận này anh không hạ được nếu không làm Đại Vũ bị anh nắm thóp trong tay.

Khi ra khỏi công viên, xe Đăng Triết từ xa đã chạy đến. Đăng Triết cung kính xuống mở cửa xa cho Đại Vũ cùng Thư Giao. Thư Giao thoáng chần chừ không muốn lên, nhưng Lan Nguyệt lại nhanh nhẹn bỏ vào xe rồi.

- Lên xe! _Đại Vũ mở miệng nhắc nhở.

Thư Giao ngoài thờ dài bất lực chính là không có cách khác. Đại Vũ đứng nhìn biểu hiện miễn cưỡng của Thư Giao mà thần sắc không vui lại mở miệng trừu chọc.

- Em là muốn tôi bế em lên xe sao?

Thư Giao liếc anh một cái thể hiện sự chán ghét.

- Tôi tự lên không cần làm phiền Vũ ca.

Đại Vũ sờ cằm nheo mắt đầy nguy hiểm. Người ta gọi Vũ ca nghe rất cung kính, bản thân anh lại cảm thấy có chút uy lực oai vệ. Tại sao hai tiếng Vũ ca từ miệng cô thốt ra lại nghe ra vị chua cùng cười nhạo?

Đăng Triết nhìn biểu hiện căng thẳng của hai người không nhịn được phì cười một tiếng. Đợi cả hai người ngồi vào xe mới đi đến ghế lái. Lúc Đăng Triết chuẩn bị lái xe rời đi, Lan Nguyệt lại không biết sợ đã bò lên bên cạnh Đăng Triết ngồi, cười toe toét. Đăng Triết giật mình kinh ngạc, nhìn vào ánh mắt của Lan Nguyệt đột nhiên rùng mình một cái. Đăng Triết than khổ một tiếng, cả cô chị lẫn cô em đều dùng cặp mắt háo sắc nhìn anh thật là không chịu nổi. Nghĩ đến Lan Thy, Đăng Triết lại cực lực nuốt khan.

Không khí hai người ngồi sau bởi vì không có Lan Nguyệt ngồi ở giữa nên thập phần ngượng ngùng, không tự nhiên. Thư Giao ngồi đưa mắt nhìn ra ngoài, Đại Vũ lại chăm chú nhìn phía trước lâu lâu lại liếc nhìn thân ảnh đang ngồi cạnh anh. Anh cảm thấy khó chịu nhưng lại không biết nói gì cho đúng, sự xuất hiện của Trác Quang cũng làm anh vô cùng khó chịu cùng hoài nghi.

- Em thật sự không có gì để nói sao? _Đại Vũ nhàn nhạt hỏi.

Thư Giao nhú mày không biết anh đang đề cập đến vấn đề gì. Cô xoay mặt nhìn anh, anh lại không khách khí nhìn thẳng cô. Thư Giao không được tự nhiên hơi dờn tầm mắt.

- Nói cái gì?

- Nói về Trác Quang chẳng hạn.

- Anh ấy thì có liên quan gì?

- Em và anh ta có quan hệ gì? _ánh nhìn của anh từ đầu đến cuối luôn dừng trên khuôn mặt cô.

- Tại sao tôi phải trả lời anh vấn đề này? _cô có chút bức mình với thái độ tra hỏi của anh.

- Vì tôi hoài nghi em.

- Hoài nghi tôi? Hoài nghi cái gì chứ?

- Hoài nghi em tiết lộ tin về tôi cho anh ta biết, _anh nở một nụ cười lạnh.

Thư Giao sững sờ nghe anh nói. Cô khi nào thì rơi vào diện tình nghi rồi?

- Anh muốn nghĩ như thế nào thì tùy tôi không quản, nếu đã nghĩ như vậy đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, _tay Thư Giao nắm chặt vạt áo chứng tỏ bản thân cô đang run rẩy.

Cô đang lo sợ anh thật sự hoài nghi cô nhưng cô lại không muốn bị anh chèn ép. Tại sao cô phải làm theo tất cả những gì anh áp đặt chứ? Anh và cô

cũng chỉ tiếp xúc đôi ba lần, can hệ gì cô phải giải thích với anh tất cả quan hệ của cô chỉ để lấy lòng tin từ anh. Buồn cười!

- Em lại muốn chống đối tôi? _ngữ khí của anh mười phần lạnh lùng.

Không chỉ Thư Giao cảm thấy mà Đăng Triết ngồi phía trước không nhận được cũng liếc sắc mặt Đại Vũ qua kính chiếu hậu.

- Tôi chỉ nói thật suy nghĩ bản thân không có gì gọi là chống đối cả, nếu anh muốn làm gì tôi thì đã thực hiện lâu rồi đâu có chờ đến hiện tại. Nếu hiện tại anh đổi ý định muốn tổn hại tôi, tôi cũng không có cách nào phản kháng không phải sao?

- Em biết tôi không thể làm gì em mà. _anh nhìn cô bất đắc dĩ thờ dài.

- Tại sao không thể? Anh không phải rất tài giỏi sao, một cô gái yếu đuối tầm thường thì làm sao không chế được anh chứ?

- Em nói cũng phải, em đúng là không thể khống chế tôi nhưng tôi lại không thể ra tay với em.

Anh không muốn hoài nghi cô nhưng thân phận cô khá đặc biệt. Cô là con gái của một vị cảnh sát hiện tại lại có quan hệ thân thiết cùng Trác Quang. Mỗi lần anh xuất hiện y như rằng Trác Quang cũng sẽ xuất hiện.

Thư Giao chớp mắt nhìn anh, cô không hiểu lắm ý tứ trong câu nói của anh. Tại sao hoài nghi cô lại không thể ra tay với cô?

- Em vẫn chưa trả lời tôi, em cùng Trác Quang có quan hệ gì?

- Là... hàng xóm đơn thuần thôi. Anh tại sao cứ bám lấy vấn đề này hỏi tôi? _cô khó hiểu nhìn anh.

Anh tin mối quan hệ giữa họ cũng chỉ đơn thuần như vậy, nhưng anh tuyệt đối không tin ánh mắt Trác Quang dành cho cô là hàng xóm nhìn nhau. Đại Vũ cười lạnh một tiếng lại trả lời qua loa.

- Không cần suy nghĩ nhiều, xem như hôm nay tôi tự chui đầu vào rọ vậy. _anh buồn cười nhìn cô, đưa tay xoa đầu cô.

- Anh... sao có thể tự tiện như vậy? _cô trừng mắt nhìn anh, gỡ tay anh ra khỏi đầu mình.

- Hôn cũng hôn rồi em sợ cái gì? _ánh mắt anh chứa ý cười nhưng đôi môi lại không cười.

- Anh là tên vô lại không biết xấu hổ. _cô đỏ mặt quay đi chỗ khác, có chút tức giận trong lòng.

Đại Vũ nhìn cô, trong mắt anh đột nhiên chuyển sang chút dịu dàng. Cô lúc này còn hùng hổ như vậy cư nhiên vì một câu của anh mà đỏ mặt, anh có chút muốn cười nhưng nghĩ đến nỗi hoài nghi trong lòng lại không cười nổi.

Đăng Triết ngồi phía trước nhìn đường lâu lâu lại liếc nhìn hai người ngồi sau qua kính chiếu hậu. Nhìn thấy tình hình có vẻ căng thẳng nhưng anh lại không ngờ có thể nhìn thấy Đại Vũ nhếch lên nụ cười. Đây còn là một nụ cười không mang theo hàm ý chỉ đơn giản là cười. Đăng Triết nhẹ thả lỏng một chút. Khi nhìn thấy Trác Quang, trong lòng anh cũng nổi lên sự bất an chỉ sợ Trác Quang tìm ra điểm gì hoài nghi. Khi thấy Đại Vũ cùng Thư Giao bình thản đi ra anh mới yên lòng.

- Anh đẹp trai anh tên gì thế? _từ lúc lên xe Lan Nguyệt không ngừng nhìn chằm chằm Đăng Triết.

- Gọi anh là anh Triết được rồi. _Đăng Triết nhẹ giọng nói.

- Thế à, anh Triết có biết chị hai em không?

- Khụ... khụ, biết. _Đăng Triết nghe đến Lan Thy liền ho khan một tiếng

- Hôm nào anh đến nhà em chơi nhé!

Đăng Triết hơi nhúm mày một lúc giống như là đang suy nghĩ đến chuyện gì, một lúc sau anh mới hồi phục tinh thần, khuôn mặt không tươi cười nhưng lại cố nói bằng giọng dịu dàng nhất, anh cũng không muốn làm cho một đứa bé hoảng sợ.

- Được, có cơ hội sẽ đến.

Lan Nguyệt nghe được anh sẽ đến lập tức hưng phấn cười khúc khích. Thư Giao ở đằng sau lại không ngừng thờ dài, cô bị người bên cạnh dùng khuôn mặt lạnh nhìn đến nỗi toàn thân lạnh buốt. Hiện tại cô chỉ cần đoạn đường về nhà ngắn một chút. Ông trời quả không phụ lòng cô, chưa gì chiếc xe đã dừng trước cổng.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về. _Thư Giao nhìn Đại Vũ gật đầu một cái.

- Là việc tôi nên làm. _anh chỉ nhàn nhạt nói không có quá nhiều cảm xúc.

Đăng Triết nhanh nhẹn xuống mở cửa xe cho Thư Giao cùng Lan Nguyệt. Thư Giao xuống xe nở nụ cười với Đăng Triết, nói một tiếng cảm ơn.

- Cảm ơn anh!

- Không cần khách sáo.

Đặng Triết chỉ gạt đầu, quay về ghế lái. Một ánh mắt đen sâu thẳm bên trong xe nheo lại nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn vừa bước xuống xe, anh thật có một cảm giác bất đắc dĩ. Anh hoài nghi cô là đúng hay sai? Đại Vũ nhẹ tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại không muốn nghĩ nữa. Bởi vì cho dù đáp án không như mong đợi, anh cũng sẽ không làm gì cô. Anh chỉ đưa ra hai lựa chọn đối với cô, một là quan tâm hai là xem như người xa lạ.

Thư Giao tiếp nhận Lan Nguyệt từ Đặng Triết lập tức đi vào nhà. Bước đi nhẹ nhàng nhưng không phải thoải mái mà là có cảm giác vô lực. Bàn tay không biết đã dùng bao nhiêu phần sức nắm chặt tay Lan Nguyệt, chỉ thấy cô bé kia vận vẹo khuôn mặt trông rất khó coi.

- Chị Giao có thể đừng siết chặt tay em được không, hơi đau nha!

- Xin...xin lỗi, chị không cố ý.

Thư Giao một lúc thất thần mới lấy lại bình tĩnh hướng Lan Nguyệt xoa đầu, cười trừ. Lan Nguyệt chu cái miệng còn muốn nói gì đó nhưng trong mắt đột nhiên lóe sáng.

- Chị hai!_Lan Nguyệt gạt tay khỏi Thư Giao chạy nhanh về phía trước, nhào về phía Lan Thy đang đi đến.

Thư Giao sững sờ một lúc mới khẽ cười, nhìn Lan Thy nở một nụ cười. Lan Thy thì cúi người ôm lấy Lan Nguyệt. Lan Thy định đến đón Lan Nguyệt nhưng nghe bà Hạnh bảo là hai người đã đi chơi chắc cũng sắp về nên bảo cô đợi trong nhà. Cô lại không nghĩ tới người đưa Thư Giao về lại là Vũ ca, đang muốn chào hỏi nên đi nhanh ra.

Đặng Triết còn chưa bước vào trong xe liền bị tiếng gọi “Chị hai!” của Lan Nguyệt làm cho cứng người, hơi quay đầu nhìn. Lúc này, anh chỉ quay đầu nhìn Lan Thy gạt đầu một cái.

- Anh đẹp trai, đây là chị hai em _Lan Nguyệt hưng phấn tươi cười hướng Đặng Triết vẫy vẫy tay giới thiệu.

Lan Thy dờ khóc dờ cười, cô không biết là từ miệng con bé này đã có bao nhiêu anh đẹp trai nữa. Đặng Triết hơi nhếch lên một nụ cười nhưng rất nhạt, nhìn từ xa giống như hoàn toàn không có. Lan Thy chỉ có thể mỉm cười nhìn Đặng Triết nhưng biểu tình của anh lãnh đạm làm cho cô có chút cứng nhắc. Cô còn chưa chính thức chào hỏi thì người đã lên xe, nhanh chóng rời đi rồi. Lan Thy nhìn một lúc mới hồi phục tinh thần. Thư Giao cũng chẳng hỏi đầu đuôi ý, cô rũ vai đi vào nhà, một lời cũng không nói.

Lan Nguyệt lại trèo từ trên người Lan Thy xuống chạy tung tăng trong sân. Lan Thy nhủ mảy nhìn bóng lưng Thư Giao có một cảm giác kì quái.

- Chị Giao, sao thế? Đi chơi về có vẻ chị không vui cho lắm. Hôm nay, không phải gặp được Vũ ca rồi sao tại sao vẫn buồn bã như đưa đám vậy?

- Đừng nhắc nữa, chị muốn đi ngủ._Thư Giao thờ dãi, đi thẳng vào phòng ngủ.

- Thư Giao, con đi chơi có vui không? _bà Hạnh từ nhà bếp đi ra nhìn cô tươi cười.

- Dạ, không tệ nhưng hơi mệt con muốn ngủ.

Chỉ nghe “cạch” một tiếng cửa phòng đóng chặt.

Bà Hạnh nhìn Thư Giao ưỡn oải mà không khỏi sững sờ. Bà trông bộ dạng Thư Giao còn mệt hơn cả tập võ trở về. Không nhận được bà lại hướng Lan Thy hỏi:

- Nó làm sao vậy?

- Dạ, con cũng không biết, khi chị ấy xuống xe đã như vậy._Lan Thy cười cười

- Là Đại Vũ đưa nó về sao? Nó không vào nhà sao?

- Bác hai, sao bác biết Vũ ca đưa chị Giao trở về? Bác cũng biết Vũ ca sao?_Lan Thy nhất thời kinh ngạc.

Cô đang nghĩ Thư Giao cùng Đại Vũ yêu đương không công khai, không nghĩ tới bà Hạnh cũng biết.

- Sao lại không biết, Đại Vũ đã đến đây mấy lần rồi. Lúc này là bác chỉ chỗ Thư Giao cho Đại Vũ._bà Hạnh rất tự nhiên nói.

Lan Thy nhất thời trợn trắng mắt, đến đây mấy lần? Sao cô không nghe Thư Giao đề cập đến? Đúng là có điều mờ ám. Cô nhất định làm rõ mối quan hệ của hai người, khéo mời Lan Thy câu dẫn lên một nụ cười gian.

- Ha ha, bác hai...bác không phải định làm bà mối đi!

- Cái con bé này, mới mai gì chứ. Chẳng qua thằng bé đó có lần giúp bác, nhìn tướng mạo tính cách đều không tệ. Chẳng phải nó là bạn học võ của tui con sao?_bà Hạnh đúng là có chút nghi ngờ.

Lan Thy há hốc mồm, đây là chuyện gì xảy ra? Đại Vũ trở thành bạn học võ của cô từ lúc nào thế? Lan Thy lấy lại tinh thần nuốt khan một cái, cô xém chút làm lộ bí mật của Thư Giao rồi. Cô đang nghĩ chắc bà Hạnh không biết thân phận của Đại Vũ. Nếu biết còn để Thư Giao qua lại sao? Hẳn là không thể đi, cho nên Thư Giao mới phải nói dối.

- Làm sao con tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy? Bộ những gì bác nói không đúng sao?

- Không, không có. Con chỉ cảm thấy bác thật là một người mẹ quan tâm con gái, ngay cả bạn bè cũng quan sát cẩn thận như vậy. _Lan Thy cười khan hai tiếng lấp liếm đi về bối rối.

- Con bé này chỉ khéo nịnh nọt, nghĩ lại hai chị em con nếu nói là chị em ruột chắc người ta cũng tin, ngay cả cách nịnh nọt cũng giống nhau. _bà Hạnh cốc lên trán Lan Thy một cái.

- Ha ha, được làm con gái bác cũng là một điểm phúc.

Bà Hạnh lườm cô một cái nhưng lại khẽ mỉm cười. Bà đúng là không có biện pháp với đứa cháu này.

- Bác hai xinh đẹp, Lan Nguyệt đói bụng. _Lan Nguyệt đi đến cạnh hai người xoa xoa bụng, vẻ mặt bí thảm.

Hai người nhìn cô bé lại không nhịn được phì cười.

- Được rồi, hai đứa đến đứng bữa nên ở lại dùng cơm luôn đi. Để bác gọi điện thoại về nhà cho cho ba mẹ hai đứa không cần lo lắng. Ai...dù sao nhìn tình cảnh hiện tại hẳn là bác dùng cơm một mình rồi, có thêm hai đứa sẽ đỡ buồn.

Bà Hạnh thờ dãi nhìn cửa phòng Thư Giao khép chặt lại lần nữa đi vào bếp. Lan Thy chỉ vui vẻ cười dắt tay Lan Nguyệt đi theo bà Hạnh vào bếp. Thật ra thì Lan Thy thoáng trầm mặc muốn đi vào phòng nhìn xem Thư Giao thế nào. Thế nhưng cô biết giờ này người kia hẳn là ngủ say đến trời đất có sập cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tình Cờ Gặp Lại

Thư Giao đến trường trong tình trạng tinh thần không phấn khởi cho lắm. Trên đường đi, đầu óc cô giống như choáng váng đến nơi vậy. Trong đầu lúc nào vang lên câu nói của Đại Vũ: “Thời gian qua tôi rất nhớ em”. Thư Giao giống như nằm mộng một giấc thật dài còn chưa tỉnh lại. Có một loại ảo giác nào đó cứ vây lấy muốn dứt ra lại dứt không được. Cô nhớ đến ánh mắt mang chút đau xót khi cô nói không nhớ anh. Cô không rõ anh đang nghĩ gì lại nói với cô như vậy nhưng có lẽ đó chỉ là lời nói đùa mà thôi.

- Chắc chắn là vậy, chắc chỉ đùa thôi. _Thư Giao lẩm bẩm tự nghĩ

Thư Giao nhanh chóng đi vào lớp. Sân trường hôm nay hình như hơi đông đúc cùng ồn ào, cô không biết là chuyện gì đang xảy ra. Thư Giao vừa đi vào lớp đã nằm ngoài ra bàn.

- Giao sao trông mệt mỏi vậy? _Thiệu Dương quan tâm hỏi.

Thư Giao ngẩng đầu, đẩy gọng kính lên mới mỉm cười:

- Tôi không sao chắc là do hôm qua mất ngủ, hôm nay về ngủ bù chắc là không có vấn đề gì.

- Đã ăn sáng chưa, có cần tôi mua giúp không? _Thiệu Dương mỉm cười, gương mặt điển trai mang nét trẻ con.

- Không cần đâu. Tôi ăn rồi, Dương chưa ăn thì đi lát nữa là vào lớp rồi.

- Không cần, tôi chỉ lo cho Giao thôi. Nếu cảm thấy không khỏe hay là xin nghỉ một buổi đi.

- Thật sự không cần, tôi rất khỏe. _Thư Giao cự lực từ chối.

- Vậy tốt rồi, tôi về chỗ đây.

Thư Giao mỉm cười gật đầu, có cảm giác bất đắc dĩ với người này. Hình như cô cảm giác người này lo lắng hơi thái quá rồi.

- Chị Giao! _Lan Thy mới đi đến cửa lớp đã réo inh ỏi.

Thư Giao nhú mồm có chút bất lực với cô em họ này.

- Chị Giao, hôm qua chị còn chưa kể cho em nghe chuyện hôm qua. _Lan Thy vỗ vai Thư Giao đắc ý khi khi cười vô hại.

- Suy! Em làm nhỏ nhỏ cái miệng có được hay không muốn cho toàn trường nghe sao, thật là...

Lan Thy nhún vai, cô cũng chỉ là hiểu kì thôi. Ai bảo cả buổi chiều Thư Giao đánh một giấc dài đặng đặng làm cô hết kiên nhẫn hỏi cung đành đi về. Vì thế hôm nay phải hỏi rõ ngọn ngành thôi.

- Vậy được rồi, chị nói em nghe xem nào. _Lan Thy rất hào hứng vào bàn chống cằm lắng nghe.

- Em bảo chị nói cái gì bây giờ? _Thư Giao khuôn mặt đau khổ muốn Lan Thy buông tha.

- Ai...bà chị của tôi, thì nói chị và Vũ ca đi chơi...um...um..._Lan Thy còn chưa nói xong đã bị Thư Giao che miệng rồi. Lan Thy đưa ánh mắt ai oán nhìn Thư Giao.

Thư Giao nheo mắt cảnh cáo Lan Thy.

- Không có gì để nói cả cho nên đừng nhắc đến nữa. Em không phải vẫn tìm anh Triết sao? Anh ấy hôm qua cũng đến sao em không ra gặp? _Thư Giao lườm Lan Thy một cái.

- Em...cùng anh ấy đâu có cái gì đâu. Chị đừng lãng sang chuyện khác, mau nói chuyện của chị đi! _Lan Thy nở một nụ cười thần bí.

Thư Giao cảm thấy ớn lạnh vì nụ cười của Lan Thy. Cô mang sách ra đọc che giấu sự bối rối của bản thân. Lan Thy ổng ghé sát tai cô thì thầm:

- Chị Giao ngày hôm qua Vũ ca ôm chị.

Thư Giao tròn mắt nhìn Lan Thy. Cô thiếu điều muốn ngất xỉu tại chỗ.

- Ha ha, em nói đúng rồi.

- Em đừng nói năng lung tung nữa. _mặt Thư Giao đã đỏ tạt mang tai rồi.

- Là bé Nguyệt nói thế nên em nghĩ chắc không sai.

Thư Giao vỡ lẽ, tại sao cô quên mất con bé ranh mãnh kia. Cô thế nào cũng không thể tránh hai cái miệng như chim chích chòe của hai chị em. Cô nhớ đến ánh mắt đầy ý cười của mẹ cô lúc sáng, không khỏi rùng mình một cái. Không phải mẹ cô đã biết rồi chứ? Thư Giao nuốt khan một cái.

- Nguyệt nói...khi nào?

- Lúc ăn cơm tối ở nhà chị..._Lan Thy vỗ vai thông cảm.

Thôi xong! Mẹ cô không biết mới là lạ. Cô không biết phải nói Lan Nguyệt thế nào nhưng mà con bé không nói đến mức cao hơn cái ôm là tốt rồi, nếu không cô thật sự không biết giấu mặt ở đâu.

- Được rồi đừng bàn nữa!

Thư Giao ra hiệu dừng lại. Tiết học đầu tiên cũng nhanh chóng bắt đầu. Đầu óc của Thư Giao cũng không tỉnh táo hơn bao nhiêu.

Trước cổng trường có một chiếc xe Ferrari đang dần tiến vào cổng trường. Chiếc xe thu hút rất nhiều ánh nhìn của học sinh trường Thánh An. Mặc dù đang giờ học nhưng những học sinh ngồi gần cửa sổ vẫn cố liếc mắt nghiêng đầu mà nhìn. Chiếc xe dừng ở bãi đậu xe, một dáng người cao ráo bước xuống xe. Một thân tây trang khí chất hơn người, ánh mắt đen sâu thẳm bị che giấu sau cặp kính. Anh nhìn bao quát một vòng sân cũng tiến vào nơi đã định. Cả mấy phòng học bên dưới ồn ào hẳn, Thư Giao học trên lầu nhưng cũng có thể nghe tiếng ồn từ bên dưới vang lên. Cô nghĩ chắc lại là một ai đó cao quý vào trường nữa rồi. Cô nhớ lần trước Khương Hàn bước vào trường cũng có phản ứng như vậy.

- Chị Giao làm gì mà bên dưới ồn ào thế nhỉ?

- Không biết, đại loại chắc là mấy nữ nam của em đi.

- Có thật không? Em cũng muốn xem..._Lan Thy rất hưng phấn.

- Đây là giờ học..._Thư Giao trừng Lan Thy.

- Em chỉ giận thôi..._Lan Thy lè lưỡi cười cười.

Hai cũng không bàn cãi nữa mà tập trung vào học. Đến giờ ra chơi, Thiệu Dương rất phấn khởi chạy tới kéo tay Thư Giao đi xuống căn tin trường.

- Giao đi xuống đây cùng mình đi!

- Đi làm gì? Nhìn Dương giống như sắp gặp được thần tượng đến nơi vậy? _Thư Giao bị Thiệu Dương lôi kéo đi trên hành lang.

- Đúng vậy thần tượng chính là anh họ của Dương.

- Hà?

Thư Giao có điểm choáng váng. Không phải là cho cô gặp Vũ Khương Hàn đấy chứ? Hay là...

- Anh họ Dương là ai thế? _Lan Thy nhanh miệng hỏi.

- Đến sẽ biết.

Ba người cùng nhau nhanh chân đi đến căn tin. Căn tin chia làm hai tầng, một tầng dành cho học sinh, tầng trên sẽ giành cho giáo viên cùng tiếp đón khách hoặc cựu học sinh. Ở một góc bàn tầng trên không khí yên lặng, một người con trai ngồi đó tay nâng ly cà phê chậm rãi uống, mỗi động tác đều toát lên vẻ tao nhã vô cùng. Ánh mắt lãnh đạm, mông lung, sâu không thấy đáy. Thiệu Dương kéo hai người con gái đi lên tầng trên nhìn đảo mắt một lúc mới thấy người anh họ cao quý của cậu ta ngồi ở một góc.

- Kia rồi, chúng ta qua đó đi! _Thiệu Dương mỉm cười đi nhanh về phía trước.

Lan Thy cũng đi theo, chỉ có Thư Giao đứng ngây ngốc một chỗ nhìn cái dáng cao cao ngồi đó. Toàn thân cô đột nhiên run lên, cô không rõ vì sao có cảm giác người này rất quen thuộc.

- Anh Hi, anh chờ lâu chưa? _Thiệu Dương đi đến kéo ghế ngồi cạnh Trí Hi.

Trí Hi bây giờ mới ngẩng mặt lên mỉm cười, nâng tay nhìn đồng hồ tò vò không sao.

- Không lâu lắm, anh cũng vừa xong việc.

- A, anh là anh của sư huynh Khương Hàn phải không? _Lan Thy lộ vẻ vui mừng ngồi đối diện Thiệu Dương.

- Đúng rồi, rất vui gặp lại em. _Trí Hi mỉm cười ôn hòa tựa như mang theo gió xuân.

Thiệu Dương sực nhớ xoay người nhìn về phía Thư Giao chỉ thấy cô vẫn đứng ngây ngốc ra đó có điểm hơi buồn cười. Cậu ta vui vẻ vẫy tay.

- Thư Giao đến đây, đứng đó làm gì?

Trí Hi nhú mày cũng nhìn theo hướng của Thiệu Dương. Anh nhìn thấy một cô gái mặc đồng phục nữ sinh đứng nơi đó nhìn về phía anh. Anh không khỏi sững sốt, sâu trong ánh mắt nhanh chóng lấp đầy ý cười, gật đầu chào Thư Giao.

Thư Giao bây giờ mới hồi phục tinh thần, mỉm cười đi đến. Trên môi Trí Hi giương lên nụ cười càng sâu. Anh đứng dậy rất lịch kéo ghế cho Thư Giao.

- Chúng ta lại gặp.

- Chào anh, thật có duyên. _cô cười gương.

- Em dùng gì? Tôi mời.

- Gì cũng được ạ. _nụ cười của cô càng méo mó.

Mà Lan Thy lúc này đã tròn mắt nhìn đến sắp rớt ra ngoài rồi. Làm sao mà hành động kia của Trí Hi cô nhìn ra giống như là dành cho bạn gái vậy? Lan Thy ngồi trước sao không nghe anh hỏi cô dùng gì. Thật là có điểm khác biệt. Thiệu Dương cũng sững sốt một lúc, cậu ta biết bọn họ đã gặp mặt nhưng không nghĩ tới Trí Hi nhiệt tình như vậy. Bộ dạng Trí Hi với người ngoài không phải luôn lãnh đạm sao, hình như hôm nay anh cười cũng rạng rỡ hơn bình thường.

Trong lòng Thư Giao lại không ngừng run lên, cô có điểm được anh quan tâm quá mà mất tự nhiên.

- Anh Hi em ngồi đây sao không nghe anh hỏi thế? _Thiệu Dương cười cười.

- Anh không nghĩ em là nam sinh lại đi so đo cùng nữ sinh.

Thiệu Dương ngưng ngưng sờ mũi, cậu ta lắc đầu cho qua. Ba người nhanh chóng gọi đồ uống cùng vài món ăn nhẹ.

- Anh đến đây bàn công việc gì thế? _Thiệu Dương quan tâm hỏi.

Trí Hi chậm rãi uống cà phê, trong mắt có điểm suy tư.

- Cũng không có gì, mấy thiết bị điện tử cùng tin học của trường phải thay mới một số, bổ sung một số cho nên anh nghĩ bản thân có thể giúp được nên

cùng thầy hiệu trưởng trao đổi. Thầy vừa rời đi không lâu thì anh gọi em đến. _ anh đơn giản tóm tắt sự việc.

Trí Hi nói xong, ánh mắt liền dừng lại trên gương mặt Thư Giao. Cô không khỏi sùng sốt liền liếc mắt nhìn đi nơi khác giống như trốn tránh.

- Như thế anh tài trợ toàn bộ à? _ Lan Thy nhìn anh hỏi.

Trí Hi dòm tầm nhìn về phía Lan Thy.

- Đúng vậy.

- Thư Giao! _ Trí Hi khẽ gọi.

Thư Giao run lên, tròn mắt nhìn anh:

- Dạ?

- Em không có gì để nói sao?

- Không, không có mọi người cứ tự nhiên đi không cần quan tâm đến em.

Thư Giao rất là biết điều im lặng gặm bánh mì ngọt. Trí Hi bật cười lắc đầu nhìn bộ dạng của cô. Càng nhìn càng giống như chuột thấy mèo. Anh không khỏi hoài nghi mị lực bản thân có vấn đề.

- Tôi lại nhìn thấy em như có điều muốn hỏi nhưng lại thôi. _ Trí Hi nhướn mày nhìn Thư Giao.

Thư Giao đẩy gọng kính, cúi đầu càng thấp, hút nước, ăn bánh mì một bộ dạng cực kì bận rộn.

- Không có đâu, anh nghĩ quá nhiều rồi.

- Tôi cũng nghĩ như vậy.

Thư Giao không khỏi đỏ mặt hơi lạnh. Người này làm sao mà biết cô có chuyện muốn hỏi. Nhưng chuyện cô hỏi chắc cũng không nên hỏi ở chốn đông người. Thư Giao ngẩng đầu nhìn anh cười gượng một tiếng.

- À, đến giờ vào lớp rồi tụi em về trước đây. Tạm biệt anh, có cơ hội gặp lại. _ Thư Giao đứng dậy liền kéo lấy tay Lan Thy rời đi.

- A, chị Giao làm gì mà gấp gấp thế?

Thư Giao lờm Lan Thy một cái. Thiệu Dương cùng Lan Thy một bộ dạng ngỡ ngàng. Trí Hi lại không làm khó cô.

- Lần sau gặp lại.

- Tạm biệt anh! _ Lan Thy rất bất đắc dĩ vẫy tay chào Trí Hi. Anh cũng gật đầu.

Thiệu Dương nhìn theo bóng dáng Thư Giao cùng Lan Thy. Cậu ta có một cảm giác giống như Thư Giao cùng Trí Hi có mối quan hệ nào đó rất kì quái.

- Vậy em cũng về trước đây. _ Thiệu Dương vỗ vai Trí Hi liền đuổi theo hai cô gái.

Trí Hi thờ dãi một cái, ngồi trầm mặc một lúc lâu. Anh nâng tay nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nên thanh toán tiền, đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Kẻ Thù Tìm Tới Cửa

Nắng vàng ấm áp bao phủ cả bầu trời trong xanh. Những đám mây trắng phiêu bồng trôi lơ lửng trên nền trời xanh. Từng cơn gió lùa qua mang đến tư vị dịu nhẹ, thư thả khiến lòng người cũng muốn buông lỏng theo.

Dưới tán cây kim phượng có một cô gái ngồi đó. Trên gương mặt có vài giọt mồ hôi lấm tấm, mái tóc xoăn nhẹ nhàng tung bay trong gió. Ánh mắt có chút mệt mỏi mà cũng có chút lém lỉnh. Thư Giao ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng chói chang khiến cô nhíu mày che mắt lại. Khuôn mặt trắng trẻo vì bị ánh nắng gay gắt làm cho đỏ bừng. Trong lòng Thư Giao chính là sinh ra buồn bực vô cớ. Chính bản thân lại không rõ vì sao bản thân sinh ra cảm giác này. Kể từ khi cô vội vã từ biệt Trí Hi thì trong đầu không ngừng nhớ đến hai người, mỗi lúc lại nhớ càng nhiều hơn. Một người luôn nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, một người lại luôn nhìn cô với ý cười dịu dàng. Cô không rõ hai người đó vì sao luôn cho cô sinh ra một loại cảm giác ngọt ngào. Cho dù là ánh

mắt lạnh lùng của Đại Vũ hay ánh mắt dịu dàng của Trí Hi cũng khiến cô cảm thấy khi ở cạnh hai người cũng là loại áp lực.

- Chị Giao! _Lan Thy hươ tay trước mặt Thư Giao mong lấy lại sự chú ý của Thư Giao.

Thư Giao ngẩn người suy nghĩ một lúc mới hồi phục tinh thần. Đôi mắt chớp chớp nhìn Lan Thy. Tuy vậy, trong óc Thư Giao là một mảnh trống rỗng.

- Có chuyện gì?

- Chị... không phải nói muốn ăn kem sao, Thiệu Dương đã mua rồi chị còn ngồi đó ngẩn người làm cái gì? _Lan Thy thiếu chút nữa tròn mắt trắng dã nhìn bộ dạng ngơ ngác của Thư Giao.

Thiệu Dương cũng nhìn Thư Giao chăm chăm. Ánh mắt khó hiểu cùng lo lắng. Cậu vừa mua kem xong quay lại đưa cho Lan Thy một cây, Thư Giao một cây. Khi nhìn thấy Thư Giao ngơ ngác không khỏi có một loại dự cảm bất an.

- À, xin lỗi, chị đang suy nghĩ một chút. _Thư Giao cố kéo lên một nụ cười.

Lan Thy nhú chặt chân mày, ngồi xuống cạnh Thư Giao. Cây kem trên tay cũng đưa lên miệng. Đây là một góc quán vỉa hè ven đường, cứ mỗi lúc tan trường là Lan Thy cùng Thư Giao vẫn thường xuyên ghé vào để ăn kem hay uống trà trên châu chảnh hạn. Nơi đây cũng rất gần trường nên đa số khách quen nơi đây cũng chỉ là học sinh cấp hai, cấp ba. Đạo này hơi đặc biệt một chút vì lúc nào Thiệu Dương cũng đi theo hai người.

- Em thấy chị lại bị bệnh nữa rồi. _Lan Thy thở dài.

- Giao bị bệnh sao? Có cần tôi đưa về không? _Thiệu Dương quan tâm hỏi.

Thư Giao đang hưởng thụ cảm giác mát lạnh từ cây kem mang đến. Một bộ dạng rất là hưởng thụ, không hề quan tâm đến điều mà Lan Thy đang nói.

- Trời nắng thế này, được ăn một que kem thật là sướng khoái.

- Không cần, Giao rất khỏe. _Thư Giao bắt đầu đi lộ ra một nụ cười gượng với Thiệu Dương, lại liếc Lan Thy tội ăn nói lung tung.

- Em nói chị lại nhớ người ấy nữa rồi đúng không? _Lan Thy tiếp tục câu chuyện

Thư Giao giống như ngưng thở một lúc. Cô lại tiếp tục ăn kem không muốn để ý đến Lan Thy. Thư Giao hơi nghiêng mặt đi, ánh mắt xa xăm nhìn về một nơi khác. Thư Giao nhẹ đẩy gọng kính để che lấp đi tâm tình của bản thân. Thiệu Dương lại như ghen thối. Thư Giao như vậy là đang nhớ đến một người khác sao? Bàn tay Thiệu Dương không tự chủ siết chặt lại, ánh mắt nhìn Thư Giao như chờ đợi đáp án. Bên cạnh bàn ba người ngồi có mấy nữ sinh nhìn chăm chăm Thiệu Dương có một loại hâm mộ nào đó trong ánh mắt.

- Chị Giao, em nói chị nghe không vậy? _Lan Thy vừa ăn vừa ai oán nhìn Thư Giao, âm lượng cũng tăng vọt.

- Chị có thể không nghe sao? Cái loa của em mọi người ở đây đều nghe cả rồi. _Thư Giao ảo não lắc đầu.

Lan Thy nhìn xung quanh liền thấy tất cả học sinh ngồi quanh ba người đang nhìn chăm chăm. Lan Thy nuốt khan một cái cười gượng thu nhỏ âm lượng lại.

- Vậy tại sao chị không trả lời em?

- Có cái gì phải trả lời?

Lan Thy cùng Thiệu Dương ngẩn người nhìn nhau. Đây không phải xác nhận rồi sao? Trong tâm Thiệu Dương một lúc chấn động, một trận run rẩy. Tuy vậy trên mặt cậu ta một chút mất bình tĩnh cũng không có, vẫn điềm tĩnh lộ ra nụ cười ôn hòa như bình thường. Ánh mắt sâu thẳm hòa một chút thất vọng đã bị che lấp đi sau cặp kính.

- Có nghĩa là em nói đúng rồi? _Lan Thy nhướn mày, lộ ra nụ cười đắc ý.

Thư Giao hơi trầm ngâm suy nghĩ, cô cũng không biết nên trả lời thế nào nên quyết định không đi vào vấn đề chính.

- Chị không có nhớ ai cả. Chị cũng không bị bệnh.

Thư Giao liếc Lan Thy một cái.

- Em nói là có mà.

- Không có.

- Chị chắc chắn bị bệnh tương tư.

“Phụt”

“Khụ khụ...”

Thiệu Dương bị sắc, không ngừng ho. Mà mấy học sinh ngồi gần hai người cũng che miệng cười trộm. Thư Giao tức giận trừng mắt nhìn Lan Thy. Cái chuyện này cũng có thể đem ra nơi đông người như vậy để nói sao? Lan Thy nhún vai, ha ha cười không thèm để ý đến vẻ mặt tức giận của Thư Giao. Thiệu Dương ánh mắt càng thêm âm trầm nhìn phản ứng của Thư Giao.

- Thiệu Dương làm sao lại không cẩn thận vậy, ăn từ từ thôi. Chỉ là chị Giao đang yêu thôi mà không cần xúc động như vậy.

Thiệu Dương lấp bắp:

- Tôi, tôi không sao.

Thư Giao lại tăng thêm một tầng lửa giận:

- Em...em đang nói bậy bạ cái gì đó?

- Thư Giao suốt ngày chỉ học làm sao nhớ ai được chứ? _Thiệu Dương cười cười cố gắng phản bác ý kiến của Lan Thy cũng như cố nghĩ rằng Thư Giao không có người trong lòng.

- Thy đâu có nói gì sai. Chị Giao đang nhớ đến anh Trí Hi hay Vũ ca vậy? Chị thật là đào hoa nha. Em thấy anh Trí Hi đối xử với chị thật dịu dàng, không lẽ đã để ý chị rồi?

Thư Giao vỗ trán một cái, liếc nhìn mấy người đồng trang lứa đang che giấu ý cười trong mắt, lại cảm thấy vừa bức vừa xấu hổ. Thiệu Dương sắc mặt bỗng chốc đen đi một mảng. Trí Hi là người hoàn hảo trong tâm trí cậu ta, là ước mơ của bao cô gái. Cậu ta chưa từng nghĩ Thư Giao cũng nằm trong số những cô gái đó. Huống hồ, chị hai cậu ta cũng muốn có được tình yêu của Trí Hi. Trong lòng Thiệu Dương bỗng dâng lên cảm giác bất an thật nhiều. Đặc biệt là cái tên Vũ ca kia được nhắc đến. Nếu cậu ta không nhớ lầm thì người này bí ẩn vô cùng.

Thư Giao nhìn Thiệu Dương, thấy cậu ta mím chặt môi không nói. Cô cũng không biết phải giải thích như thế nào. Cô không phải nhớ Trí Hi nhưng là từ Trí Hi lại nhớ đến hình bóng của Đại Vũ, cũng là một loại cảm giác để ý đến khó diễn tả vô cùng.

- Chị...chị không có.

- Chị còn chối sao? Mặt chị đã đỏ lên rồi kìa.

- Khụ, khụ, Thy đừng gheo Giao nữa. _Thiệu Dương cố kéo lên một nụ cười, giải vây cho Thư Giao.

Không khí hơi ngưng đọng, Lan Thy cũng ngậm miệng lại. Ba người nhàn nhã thưởng thức kem. Qua một lúc lâu, điện thoại Thư Giao có tin nhắn. Cô nhìn điện thoại hiển thị tin nhắn từ một số lạ không khỏi ngẩn người.

- Tôi hơi mệt, muốn về trước hai người từ từ ăn đi. _Thư Giao hít sâu một cái liền đứng dậy rời đi.

Thư Giao quăng que kem đã sạch kem vào sọt rác liền đứng dậy rời đi. Lan Thy ngẩn người, bà chị của cô đến lúc này lại phát hỏa sao? Cô nhớ khi cô nhắc đến Đại Vũ hình như Thư Giao cũng không có giận lâu đến vậy. Lan Thy tự hỏi mình có giận hơi quá hay không? Sao khi không lại đòi về? Thiệu Dương cũng bắt ngờ không biết nên làm thế nào để giữ Thư Giao lại. Thiệu Dương cứ như vậy nhìn theo dáng nhỏ nhắn của Thư Giao vừa rời đi.

- Đây, không phải chị giận em đấy chứ? _Lan Thy nói với theo nhưng Thư Giao vẫn bước đi, càng đi càng xa.

- Không có, chị có việc nên về trước. _Thư Giao mỉm cười liền leo lên xe chạy đi.

Tà áo trắng tung bay trong gió, chiếc xe đạp lướt đi êm ru trên đường. Bóng trắng mỗi lúc một xa rồi chỉ còn một chấm nhỏ rồi biến mất. Thiệu Dương nhìn theo Thư Giao một lúc mới thu hồi tầm mắt. Lan Thy thở dài một cái cũng không biết phải làm sao.

- Phải rồi, cậu có đề cập đến chuyện Vũ ca là thế nào vậy? _Thiệu Dương tò mò hỏi.

Lan Thy nheo mắt, trầm ngâm một lúc mới nhàn nhạt cười.

- Thy cũng không rõ lắm, hai người họ quen nhau khi nào Thy cũng không biết. Chỉ biết Vũ ca đối xử với chị Giao rất đặc biệt, chị Giao cũng rất quan tâm đến anh ấy chỉ là không nói ra mà thôi.

Lời này của Lan Thy theo gió mà phiêu tán đi, thế nhưng nó đọng lại trong lòng Thiệu Dương một nỗi thất vọng to lớn.

Tia nắng chói chang đến mức nào rồi cũng có lúc tắt đi, trả lại một không khí êm ả bình dị. Thư Giao một mình đi trên con đường, cô không rõ mục đích của bản thân đi ra ngoài làm cái gì. Chỉ nhớ là khi về nhà, bà Hạnh nói là sẽ chuẩn bị bữa tối muốn cô đi siêu thị mua vài thứ. Cô cũng nhận mệnh đi thế nhưng cho đến bây giờ cũng là đi lang thang, mien man suy nghĩ. Nhưng tóm lại là suy nghĩ cái gì cũng không biết, đầu óc trống rỗng mơ hồ. Lại nói đến tin nhắn cô nhận được “cha nợ con trả”. Cô thật sự cảm thấy run rẩy, đúng cô sợ hãi. Cô không biết đó là ai? Là lừa bịp hay là thật? Bởi vì khi cô gọi lại thì đã như một số điện thoại ma vậy không hề có tín hiệu.

Ở một góc quán cà phê, một nhóm người gồm những người con trai đủ mọi hình dạng. Họ không ngừng quan sát một cô gái đang đi trên đường. Trên gương mặt người nào cũng lộ ra một nụ cười.

- Anh hai, đó không phải cái con bé con của tên cảnh sát đã từng hại ba anh thì sao? _ một tên đàn em ôm o như thằng bệnh mở miệng.

Cả một bọn ngồi trong quán cũng đồng thời đưa mắt ra nhìn. Người được cho là “anh hai” kia cũng nheo mắt nhìn. Tay chậm rãi nâng tách cà phê lên uống, ánh mắt lộ ra tia hứng thú.

- Anh hai, chúng ta có cần thanh toán con bé đó không?

- Đúng đó, chúng ta phải rửa mối nhục này chứ.

Lần lượt từng người ngồi cạnh đó cũng kích động.

- Trong số tụi mày ai đánh lại cô bé đó? Tao nhớ năm đó tụi bây không phải bị con bé đánh cho răng môi lẫn lộn sao? _ người “anh hai” này không tỏ vẻ gì nao núng chỉ nhàn nhạt mang theo vẻ mặt nghiêm túc.

Ánh mắt đen láy như nhìn thấu mọi thứ của hắn khiến người khác không kim được mà sợ hãi. Trên gương mặt tuấn mĩ lộ ra nụ cười khinh thường đàn em.

- Cái này...

Cả đám người nhìn thấy một nụ cười của “anh hai” liền đơ lưỡi cả hít thở cũng không thông.

- Chúng ta có thể xông lên cả bọn mà _ cái người đàn em ôm o gầy mòn này cũng không từ bỏ ý định.

- Cho dù có đánh lại cũng bị cho là hèn, một đám thanh niên vậy đánh một cô gái còn ra thể thống gì? Tụi bây thôi cái việc nhảm chán đó đi, ngay cả một đứa con gái cũng so đo có còn là đàn ông không?

Nghe “anh hai” đột nhiên đổi giọng điệu chuyển sang tức giận, bọn đàn em sợ đến run rẩy co rúm người lại.

- Anh Hoàng, không lẽ đã mấy năm như vậy anh còn không đánh đổ được con bé đó sao? Mối hận đó không lẽ anh bỏ qua? _ một người con trai khác gương mặt lộ vẻ hung dữ.

Người con trai mang tên Hoàng thoáng qua một nụ cười thần nhiên. Đỗ Hoàng một người con trai lạnh lùng, thích chơi bời là nhất, không quan tâm quá nhiều thứ. Chẳng có chuyện gì mà Hoàng không dám làm. Chỉ có một chuyện duy nhất từ trước đến giờ người này không làm được đó là chiếm lấy tình cảm của một cô gái.

- Bỏ qua? Không thể nào! _ giọng điệu nhàn nhạt nhưng lộ vẻ tàn nhẫn.

- Vậy tại sao anh còn không mau cho con bé đó một bài học đi! _ Hồ Độ tên gầy guộc nhưng mồm mép lại lộ vẻ xem trò vui.

Hoàng nhíu chặt mày không muốn chấp, ánh mắt lộ vẻ hận nhưng cũng có những cảm xúc phức tạp.

- Đừng nói nữa, thời điểm không thích hợp.

- Thế nào là không thích hợp? Lúc trước chẳng phải do ba con bé còn sống là một cảnh sát sao nên chúng ta nể không dám động, còn hiện tại nó chỉ là một đứa con gái tầm thường mà thôi. _ Cao Khánh rất không vui nhìn người đàn anh của mình.

- Tôi là “anh hai” hay cậu là “anh hai”? _ Hoàng cũng không vui cau mày một cái, trên gương mặt đã xuất hiện nét tức giận.

- Anh không phải nhiều năm như vậy chưa đánh đổ được con bé nên yêu con bé rồi đó chứ? _ Độ giương lên một nụ cười.

Cả bọn đàn em giống như là nghe thấy một điều lạ trọn mắt lên. Đỗ Hoàng cũng nhất thời không biết nói thế nào, ánh mắt lạnh xuống mấy phần nhìn chằm chằm Hồ Độ cảnh cáo. Cao Khánh càng thêm âm trầm không biết là đang suy nghĩ cái gì.

- Câm miệng! Anh còn nghe mày nói một tiếng nữa thì đừng trách.

Hồ Độ vì tiếng quát của Đỗ Hoàng mà co rúm người lại. Đỗ Hoàng thờ ra một cái nhìn theo bóng dáng cô gái đã sắp đi xa rồi. Hắn không nói gì nữa nhàn nhã rút một điếu thuốc ra hút. Nhìn lần khỏi từng ngum bị phun ra không trung lộ ra một chút ý nghĩ kì quái.

Thư Giao mua xong những đồ dùng cần thiết cho bữa tối mà bà Hạnh bảo mua thì trở về nhà. Trong lúc quẹo vào ngõ hẻm thì đột nhiên bị một đám người chặn lại. Cô bị dồn vào một góc Thư Giao nhất thời không biết tình hình gì, nhíu chặt chân mày lộ vẻ không hài lòng.

- Các người muốn gì?

- Cô em đã lâu không gặp cũng không biết còn nhớ bọn anh không? _Hồ Đệ lộ ra nụ cười đi một vòng quan sát Thư Giao.

Thư Giao tay nắm chặt bọc đồ vừa mua, trừng mắt nhìn Hồ Đệ. Trong trí nhớ của Thư Giao hình như cũng đã gặp qua cái con người này nhưng là thời điểm nào thì không nhớ.

- Muốn cái gì thì nói đừng làm tốn thời gian của tôi.

- Ấy da, dù sao cũng từng học cùng trường anh lại lớn hơn mấy tuổi lận không lẽ nói vài câu cũng không được. _Hồ Đệ rất là nhiệt tình tươi cười.

Thư Giao càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, cô không biết đám người này có ý đồ gì. Còn bảo là học cùng trường, chẳng lẽ hàng nghìn học sinh học cùng trường đều nhất định phải chào hỏi sao? Nói ra cũng đủ biết người này đang mượn cớ mà thôi.

- Tôi nhớ tôi và anh cũng không có quen biết thì có cái gì để nói. Nếu các anh muốn trấn lột thì anh tìm nhầm người rồi, tôi hiện tại không có tiền cũng không có vàng. Anh dù có chặt tay, chặt chân của tôi cũng không lấy được gì đâu đừng phí nước bọt nói nhảm nữa. Còn muốn tán gái thì nơi này cũng không đúng chỗ rồi.

Hồ Đệ trợn mắt một cái, mấy tên đàn em cũng không nhịn được giật giật khóe môi. Hình như bọn họ cũng chưa từng đi trấn lột, cướp bóc chẳng qua thích ghẹo gái nhà lành mà thôi. Mà cô gái trước mặt bọn họ thì không thể gọi là đối tượng được chọn. Nói nhan sắc bất quá chỉ bình thường mà thôi. Nói đến tiền tài đúng là cô gái này cái gì cũng không có.

- Không ngờ cô em cũng miệng lưỡi thiệt nha, các cô gái nhìn thấy bọn anh một là sợ hãi, hai là hướng đại ca bọn anh dịu dàng làm nũng. Em hình như nằm ngoài hai loại này. _Hồ Đệ rất là hứng thú nhìn Thư Giao.

Thư Giao dùng ánh mắt chán ghét nhìn con mèo bệnh Hồ Đệ gầy gò thể nhưng miệng lưỡi.

- Tóm lại anh có tránh ra hay không?

- Không tránh.

- Anh là muốn đánh nhau có phải không? _Thư Giao vừa nói đã giơ nắm đấm lên trước mặt Hồ Đệ.

- Không, không. Anh rất là dịu dàng với các cô gái không có thích dùng nắm đấm. Như vậy gọi là bạo lực. Em nhìn xem anh làm gì có thể lực đi đánh nhau chứ? _Hồ Đệ cười cười né sang một bên.

Mà đám đàn em cũng xê ra chừa một lối đi, đáng tiếc cuối lối đi đó có một người con trai đứng đó. Thư Giao nhủ chặt chân mày, mơ hồ một chút kí ức nào đó hiện về. gương mặt điển trai thân thiện như ông mày nhìn Thư Giao. Trong lòng Thư Giao không rõ chuyện gì nhưng thoáng chốc run lên.

- Đã lâu không gặp, em khỏe chứ?

- Đỗ Hoàng?

- Tôi nên vui hay nên buồn khi em nhớ đến tôi? _Đỗ Hoàng rất hứng thú nhìn nét mặt kinh ngạc của Thư Giao.

Đỗ Hoàng chỉ dùng mấy bước đã đi đến trước mặt Thư Giao. Phía sau hắn chính là Cao Khánh. Ánh mắt Cao Khánh lộ ra chút hung ác nhìn Thư Giao. Thư Giao không tự chủ rùng mình một cái.

- Anh tìm tôi là có chuyện gì?

- Không có gì chỉ là muốn xem em sống có tốt không? Sau khi ba em làm gián điệp bị người giết chết có bị kẻ thù tìm tới cửa không?

Giọng Đỗ Hoàng nhàn nhạt không nghe ra cảm xúc nhưng ý xi và có thừa.

- Anh...không được xỉ nhục ba tôi. _Thư Giao run rẩy trợn mắt không dám tin nhìn Đỗ Hoàng.

- Tôi xỉ nhục ba em? Sao em không tự hỏi ba em dám làm tại sao không dám nhận? _ánh mắt Đỗ Hoàng lộ ra tia hung ác.

Một bóng người núp ở một góc muốn bước ra giúp nhưng không bước. Ánh mắt âm trầm nhìn một cô gái bị vây giữa những người thanh niên. Có lẽ là chưa đến lúc cần giúp.

Thư Giao giật mình lùi mấy bước, chưa được bao xa đã đụng phải cánh tay của Hồ Đệ.

- Anh tại sao cứ bám riết lấy chuyện này không tha cho linh hồn của ba tôi?

- Tha cho ba em? Vậy mẹ tôi chết lấy cái gì an ủi bà đây? _Đỗ Hoàng trợn mắt nắm lấy cầm Thư Giao rồi mạnh bạo buông ra.

Thư Giao đau đến khuôn mặt vặn vẹo. Cô trừng mắt nhìn hắn, một người con trai cao ngạo.

- Chuyện đó không có liên quan ba tôi.

- Không có? Nếu không phải Trần Giang thì ba tôi đã không bị bắt, gia đình tôi không tan nát mà mẹ tôi cũng không vì vậy mà bệnh phải qua đời. Tôi rất muốn tìm ba của em để trả thù nhưng đáng tiếc mệnh ông ta quá ngắn.

Đúng thế cái tên Trần Giang hẳn sẽ không quên.

- Ba anh có tội nên phải bị bắt vậy có cái gì sai? Ba tôi là người chấp pháp có quyền vì dân vì nước trừ hại. _giọng Thư Giao có chút kiên định cũng có chút run rẩy.

Cô xưa nay luôn tin tưởng ba mình là một vị cảnh sát chính trực không vì bất cứ lợi ích nào mà bán rẻ lương tâm.

- Ha ha! Vì dân trừ hại? Em không cảm thấy ngượng khi nói ra câu này sao? _Đỗ Hoàng lớn tiếng cười, tiếng cười lại giống như bi ai.

Thư Giao càng thêm run rẩy ngay cả nhúc nhích thân thể cũng quên. Cả đám đàn em cũng vì một tiếng cười của Đỗ Hoàng mà có cảm giác một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

- Đây là sự thật tôi không có gì phải ngượng.

Đỗ Hoàng trừng mắt nhìn Thư Giao, đối với cô gái này hẳn có một cảm giác bất đắc dĩ.

- Tốt! Em cứ ôm cái ý nghĩ đó, tôi sẽ làm cho em phải hối hận.

Đỗ Hoàng nói xong xoay người rời đi, Thư Giao đứng yên nơi đó đến khi bóng dáng bọn họ khuất dần. Một lúc sau, thân thể cô mềm nhũn mà ngồi bẹp xuống đất. Cô thở hắt ra cô điều chỉnh lại tâm tình.

Bóng người trong góc tối cũng xoay người trở về không quan tâm đến nữa.

Thư Giao cố nén xuống những suy nghĩ vu vơ về những câu nói của Đỗ Hoàng. Cô cũng không rõ vì sao Đỗ Hoàng luôn ôm hận với ba cô. Cô quen Đỗ Hoàng từ năm cấp hai, cô nhớ anh ta là một cậu ấm nhà giàu thích phá phách, thích đánh nhau. Cô nhớ có một lần hẳn đến trước mặt cô nói muốn cô làm bạn gái. Cô trợn mắt không dám tin. Cô là ai chứ? Là con gái của cảnh sát, sở thích chính là đọc sách và học võ những chuyện khác sẽ không quan tâm. Ngay sau ngày hẳn ta tỏ tình nhưng cô không chấp nhận thì đã bị mấy cô gái chặn đường. Thư Giao có võ mà mấy năm đó cùng Lan Thy cũng thường xuyên đi cùng nên cũng không bị gì. Thế nhưng cô biết Đỗ Hoàng là cố ý tỏ tình để trêu chọc cô. Cái cô không hiểu là cô và hẳn không gây thù chuốc oán thế nhưng hẳn hại cô làm cái gì. Chuyện đó lắng xuống không lâu, chú cô phá được một vụ án lớn. Tên Đỗ Hoàng liền nhìn cô cùng Lan Thy với ánh mắt hung ác, ngay sau đó cũng biến mất không xuất hiện nữa cho đến bây giờ.

Thư Giao mãi suy nghĩ cũng đã đến trước cổng rồi. Thư Giao vừa mở cửa đã thấy bà Hạnh từ trong đi ra cau mày không vui.

- Con đi đâu mà cả buổi thế?

- Con gặp lại bạn cũ, nói chuyện đôi ba câu. _Thư Giao nhợt nhạt cười, khả năng nói dối của cô không tốt lắm mồ hôi lấm tấm trên trán.

Bà Hạnh nhìn sắc mặt tái nhợt của Thư Giao lộ ra vẻ mặt hoài nghi nhưng cũng không nói gì nhiều.

- Đã bảo là lấy xe đi như vậy đã nhanh hơn lại không mệt, con lại cứ đòi đi tản bộ chắc là mệt quá rồi nên sắc mặt mới kém như vậy.

Thư Giao cười khan một tiếng, cô dĩ nhiên không phải mệt mà là bị dọa cho sợ. Nói thật là nếu cả đám kia thật sự cùng cô động thủ như vậy xương cô chẳng còn khúc nào nguyên vẹn rồi.

Không nghe Thư Giao nói gì bà Hạnh cũng thôi cho qua không nhắc đến nữa. Bà nhanh lấy nguyên liệu từ tay Thư Giao đi vào phòng bếp. Thư Giao lại lấy một cốc nước uống để định thần. Cô nhớ lại ánh mắt hung ác của Đỗ Hoàng thật là khủng bố. Một Đại Vũ đã khiến cô nhìn thấy đã muốn tránh thế nhưng còn thêm một Đỗ Hoàng, bây giờ bảo cô làm sao tránh. Càng nghĩ Thư Giao càng cảm thấy nơi ở của cô càng ngày càng không an toàn thì phải. Cho dù cô có đánh giá hai ác nhân kia là đẹp trai đi chăng nữa cô vẫn muốn tránh. Nhưng mà cô có thể chạy đi đâu chứ? Mảnh đất này, ngôi nhà này chứa rất nhiều kỉ niệm của cô và ba, cô không thể vì một chút sợ hãi nhỏ nhặt liền vứt bỏ nó. Nghĩ đến đây Thư Giao không khỏi khổ sở

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sống Chết Của Em Không Liên Quan Tôi

Trong phòng tập võ không ngừng vang lên tiếng người ngã trên mặt sàn.

“Oạch, oạch...!”

Người ta thấy một cô gái rất là khí thế vật đối thủ ngã hoành tráng trên sàn đấu.

“Bốp, bốp, bốp...”_tiếng vỗ tay râm rang vang lên.

Thư Giao cúi đầu chào thi lễ với bạn học một cái rồi trở về vị trí của mình. Trong mắt mọi người trình độ võ thuật của Thư Giao đã cao hơn trước rồi. Sâu trong nhãn thần Thiệu Dương lóe sáng rồi mất đi khiến người ta không dễ dàng phát hiện. Lan Thy miệng cười toe toét giống như là rất tán thưởng bà chị họ của mình.

- Tốt lắm! Lốp có thể giải tán rồi, buổi sau lại tiếp tục._Khương Hàn khẽ cười một tiếng, trong mắt cũng có vài phần tán thưởng.

Trên mặt Thư Giao không có quá nhiều biểu hiện, một tầng mồ hôi rịn ra đầy trên trán. Trong bộ đồ võ thuật trắng phao, Thư Giao vẫn không cho người ta cảm giác là cô biết võ. Thân thể kia nhỏ nhắn, trên gương mặt còn hiện ra mấy phần tiều tụy.

- Cả lớp đứng!_một tiếng hô to, tất cả học viên đứng ngay ngắn thành hàng.

Khương Hàn bao quát một vòng lớp học mới gặt đầu ra hiệu giải tán.

Lan Thy cùng Thư Giao cũng rồi rít đi thay đồ rồi ra về.

Lan Thy vỗ vai Thư Giao một cái:

- Ha ha chị Giao chị ngày càng lợi hại, lần sau có lẽ em không đấu lại rồi.

- Đừng nhảm nữa, chị còn rất kém. Chị nghĩ...cần so tài với một người._Thư Giao đắm chiều nghĩ ngợi.

Lan Thy nhăn mặt, không biết là Thư Giao đang đề cập đến người nào. Không phải Thư Giao muốn so tài với Khương Hàn chứ? Khóe môi Lan Thy giật giật.

- Chị...chị không phải muốn so tài với sư huynh chứ?

Thư Giao tròn mắt một cái. Cô trong lớp học ngay buổi đầu tiên đã bị Khương Hàn chinh đến xương cốt sắp vỡ vụn rồi, cô đâu ngờ đến nỗi đi đâm đầu vào. Võ thuật người này không xem thường được. Có một người cũng không thể xem thường chỉ là cô chưa tận mắt thấy anh ta đánh nhau lần nào nên cũng không biết rốt cuộc anh ta có giỏi võ hay không? Kẻ sách của cô chính là mạnh hơn anh ta thì mới có cơ hội chạy trốn.

- Chị đâu có ngờ đến mức đi tìm thầy ấy. Chị là muốn...mà thôi đi, sau này sẽ nói cho em biết._Thư Giao thần nhiên nhếch lên một nụ cười.

Trong lòng cô thầm nghĩ để một ngày cô có võ thuật cứng cáp rồi thì không sợ anh ta nữa. Hừ hừ muốn cho cô hối hận ư? Cô sẽ nghênh đón.

- Nếu không phải sư huynh, em không nghĩ ra chị còn muốn tìm ai so tài.

Thư Giao chớp mắt, nhìn Lan Thy chăm chăm kéo lên một nụ vười rạn rờ:

- Lan Thy, hi hi...

Trên trán Lan Thy chảy xuống mấy vạch đen, cô nuốt khan một cái:

- Chị, chị đừng nhìn em như thế. Em không phải đối thủ của chị đâu.

- Chị đâu có nói là sẽ cùng em so tài.

- Thế chị nhìn em như vậy làm gì?_Lan Thy không tự chủ nhích xa Thư Giao mấy bước.

- Chị muốn chúng ta cùng đi gặp anh Tường bảo anh ấy chỉ dạy thêm._Thư Giao nhướn mày một cái.

Lan Thy tròn mắt trắng dã:

- Anh Tường? Không, em không muốn gặp anh ấy muốn đi chị đi một mình đi._Lan Thy liếc Thư Giao một cái bỏ đi một mạch.

Thư Giao ngẩn ngơ một lúc mới nở nụ cười thâm ý. Chẳng qua ngày hôm qua Lâm Tường gọi điện thoại cho cô muốn hỏi là Lan Thy ở đâu, anh muốn gặp mặt nhưng chẳng thấy bóng dáng. Thư Giao cũng cảm thấy Lan Thy dạo này cũng đi đâu mất dạng cho nên muốn mượn cớ này để Lâm Tường gặp mặt mà thôi. Cô tại sao cảm thấy hai người này rất là quái lạ.

Trong phòng làm việc của một biệt thự bao phủ màu đen trắng, lạnh lùng mà trang nhã. Căn biệt thự nằm sâu bên trong một vườn chè. Đồi chè xanh ngắt, chạy dài thẳng tắp. Nơi đây hình thành một trang trại trồng chè quy mô. Chủ nhân của nó cũng không thường xuyên đến đây lắm.

Một chàng trai ngồi bên bàn làm việc, ánh mắt tĩnh lặng không nhìn ra vui, giận hay buồn phiền. Thỉnh thoảng ánh mắt hướng về cửa sổ nhìn trời hoặc nhìn bên dưới một màu xanh mát của đồi chè. Trên làn da hơi ngăm nơi gương mặt lộ ra một phong thái mạnh mẽ mà tinh nhuệ khó ai bì được.

Đặng Triết quan sát sắc mặt Đại Vũ không biến đổi làm cho anh cũng khó hiểu, không biết rằng Đại Vũ rốt cuộc có quyết định gì.

- Cậu nói là Đỗ Hoàng trở về? _môi mỏng khẽ mấp máy mấy tiếng.

- Dạ, chính mắt em thấy. Em không rõ mục đích anh ta trở về chỉ là em phát hiện, chị hai lại có dính liếu đến anh ta. _Đặng Triết rất thật thà khai báo rành mạch.

- Cũng không lạ. Năm đó ba Đỗ Hoàng vào tù, gia đình khủng hoảng, mẹ cậu ta qua đời đều có liên quan đến ba và chú của Thư Giao. Nếu không có người bạn của ba cậu ta mang sang nước ngoài thì có lẽ...

Đại Vũ nói xong hơi trầm ngâm một lúc. Ánh mắt vụt sáng rồi tắt ngấm giống như chuyện gì cũng chưa hề nghĩ tới. Đặng Triết cũng trầm mặc đứng một bên.

- Ý anh là...

- Hẳn là về để trả thù đi.

Đặng Triết lộ vẻ kinh ngạc.

- Nhưng ba chị hai mất rồi, anh ta không biến thái đến mức đi trút giận lên mẹ góa con côi đấy chứ?

Đại Vũ nhướn mày lộ ra một nụ cười lạnh nhạt:

- Cậu nghĩ có thể không?

- Chuyện này...

Đúng là chuyện này có chút khó nghĩ. Ai mà biết trong đầu Đỗ Hoàng đang chứa cái quái gì. Nếu là biến thái thật thì chuyện gì cũng có thể làm. Nếu lòng thù hận sâu đậm thì bất cứ ý nghĩ nào có thể hành hạ kẻ thù thì đều có thể làm.

- Tôi nghĩ chắc cũng chưa đến nỗi đó đâu. _Đại Vũ lắc đầu giống như có suy tính gì đó.

- Sao anh chắc như thế? _Đặng Triết tò mò hỏi.

- Cậu ta vừa về không lâu, hẳn là vậy cánh bao che không nhiều lắm cùng lắm chỉ hù dọa những chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

Đặng Triết gật đầu xem như hiểu cũng không nói gì thêm nữa. Nhìn Đại Vũ ung dung như vậy hẳn là không có gì nghiêm trọng. Tuy vậy trong đầu Đặng Triết vẫn nhớ về cảnh Thư Giao bị vây quanh có chút không yên lòng.

- Anh không lo cho chị hai à?

Đại Vũ vẫn ngồi nơi đó, thân thể chột cứng lại, sóng mắt lưu chuyển tia dao động.

- Cậu thấy gì rồi?

Đặng Triết hơi nghi ngại:

- Em thấy chị hai hình như...rất sợ hãi. Tinh thần chị hai sau khi bị Đỗ Hoàng hù dọa hình như không ổn lắm.

Con người đen láy của Đại Vũ hơi co lại giống như có lo lắng rồi biến mất. Bàn tay không tự chủ cũng nắm chặt thành quyền. Trong lòng cũng có đợt sóng nào đó nhẹ nhàng mà cuộn sóng.

- Cô ấy không sao đâu.

Đại Vũ bỏ lại một câu hồ hững rồi đứng dậy đi ra ngoài. Đặng Triết có chút khó hiểu nhìn bộ dạng hồ hững của Đại Vũ. Không ai biết Đại Vũ đang nghĩ gì và chắc chắn cũng không ai dám hỏi.

Trời xế chiều, Thư Giao lại hí ha hí hửng từ trong thư viện đi ra ôm một chồng sách luyện thi. Cô nhất định phải học thật tốt để hoàn thành mơ ước của mình. Thư Giao luôn lạc quan như thế. Theo cô nghĩ phiền muộn cũng chẳng giúp ít được gì, chẳng bằng cô cứ vui vẻ mà sống đi chuyện gì đến rồi cũng đến.

Điện thoại reo lên trong túi quần, Thư Giao thoáng nghĩ chắc là mẹ gọi đến rồi. Cô mỉm cười lấy điện thoại. Nhưng đến khi nhìn đến hai chữ “Lưu manh” cô suýt chút bật ngửa. Kể từ ngày nọ hôn thứ hai của cô bị cướp người này lại biến mất không thấy bóng dáng. Hôm nay lại gọi đến anh ta muốn làm cái

gì thế?

- Alo! Anh gọi tôi làm gì thế? _giọng cô rất là bình tĩnh.

Đại Vũ đứng trên đồi chề gió lộng vì vu, tóc trên trán rung động. Ánh mắt sâu không thấy đáy quan sát người ta đang thu hái chè. Trong lòng không biết nghĩ gì lại gọi điện cho cô gái ngốc kia.

- Em không sao chứ? _giọng anh rất nhẹ nhàng vang lên trong điện thoại.

Thân thể Thư Giao lung lay, có chút đứng không vững.

- Tôi, tôi đâu có làm sao. Anh mới bị làm sao ấy, rồi hơi _cô hừ lạnh một tiếng.

Cô cảm thấy người này vừa bí ẩn vừa khó hiểu. Đôi lúc lạnh lùng, đôi lúc lại ân cần. Hôm nay vừa gọi điện đã hỏi một câu không đầu không đuôi, cô rất là bất mãn. Anh ta giống như muốn cô gặp xui xẻo lắm vậy.

Đại Vũ khẽ nhếch lên một nụ cười trong gió, dáng người cao cao đứng trên đồi có cảm giác anh như một kiệt tác hoàn mỹ. Đằng Triết đứng một bên trợn mắt một cái. Vũ ca thật sự là thích Thư Giao mất rồi.

- Đúng là tôi bị làm sao mới nghĩ em có chuyện. Em mạnh miệng như vậy nếu người ta nói em có chuyện tôi cũng không thể nào tin.

- Anh... là có ý gì hả, anh rất muốn tôi gặp xui xẻo à? Anh làm người không muốn lại muốn làm con quạ à? _Thư Giao hé miệng cười một tiếng rất nhỏ.

Tuy vậy người đầu dây bên kia vẫn nghe được cô cười phối hợp với câu nói của cô có chút dờ khóc dờ cười. Trong nhất thời anh cũng không biết phải đáp trả thế nào.

- Em bán lưỡi câu từ khi nào thế? Lời quan tâm cũng bị em bóp méo thành không thiện ý, thật là muốn đối xử tốt với em cũng không được.

Người nào đó nghe được câu này mặt lập tức đỏ lên. Lại cực lực cự tuyệt.

- Ai cần anh đối xử tốt chứ. Tôi cần anh tránh xa tôi một chút là tốt rồi.

Đại Vũ nhủ chặt chân mày, đồng tử co rút biểu thị thái độ cực kì ấn tượng. Bàn tay anh siết chặt điện thoại.

- Tốt! Từ nay sống chết của em cũng không liên quan tôi.

Cái rụp cúp điện thoại. Thư Giao trợn mắt nhìn điện thoại bị người bên kia đầu dây hung hăng cúp máy. Quái! Gọi đến cũng là anh ta mà nổi giận cũng là anh ta. Thư Giao thở than một tiếng người này ăn nhầm thuốc nổ rồi sao? Nếu sau này có người làm bạn gái anh ta nhất định sẽ phải chịu đủ loại thịnh nộ. Thật tội nghiệp!

Mà người nào đó bị Thư Giao chọc giận đến khuôn mặt đẹp trai chút xanh rồi chút đỏ. Đằng Triết đứng một bên rùng mình một cái. Khâm phục Thư Giao thật có khả năng điều khiển tâm tình của Vũ ca. Khiến Đại Vũ vừa mới cười xong vài phút sau đã nổi giận. Đại Vũ dứt khoát xoay người rời đi. Đằng Triết tỉnh mộng cũng chạy theo phía sau.

- Vũ ca! Anh đi đâu thế?

- Đi trút giận.

Đằng Triết mí mắt giật giật, Vũ ca không phải giận chị hai đến mức đi đánh nhau để trút giận chứ? Đằng Triết hơi chùng bước không dám bước tiếp. Ai mà biết được lẽ Vũ ca không tìm thấy người cần đánh lại lỗi anh ra làm cái bao cát không? Đằng Triết rất là lo lắng. Đại Vũ hí mắt xoay mặt nhìn Đằng Triết cười một tiếng:

- Triết! Tôi không đem cậu ra làm bao cát đâu.

- Thật không à?

- Nếu cậu không đi, tôi đối ý đấy. _Đại Vũ cười đến đẹp mắt.

Đằng Triết mồ hôi chảy ròng ròng vẫn miễn cưỡng cười, gật đầu như gà tòi.

- Đi, đi chứ nơi nào có Vũ ca dĩ nhiên phải có em.

Đại Vũ không nói chỉ lắc lắc đầu, anh thật sự không hiểu Đằng Triết làm sao phải sợ như vậy. Anh cùng lắm chỉ cùng cậu ta đấu vài thế võ có cần hoảng sợ như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cuộc Hẹn

Ánh nắng rực rỡ mang đến sự ấm áp. Những ngọn trúc đào đứng đưa trong gió, thấp thoáng trong đám lá xanh ròn là những nụ hoa hồng hồng.

Bên trong quán trà mang tên Trúc Đào có nhiều người đến đây thưởng thức trà chiều. Sở dĩ nó mang tên Trúc Đào vì bên ngoài có trồng mấy cây trúc đào mà tên chủ quán cũng là Trúc Đào. Chiều rảnh rỗi, Thư Giao vẫn thường hay đến đây uống trà giải nhiệt. Hôm nay là chủ nhật quán khá đông đúc. Bình thường cũng không đông khách lắm không biết là tại trà không ngon hay là nơi này phong thủy không được tốt. Thư Giao thích đến đây gọi một ly trà hoa cúc rồi ngồi đọc sách. Cảm giác rất tốt, rất thỏa mãn.

- Em lại vẫn trà hoa cúc à? _ cô gái xinh đẹp đến trước mặt Thư Giao cười ngọt ngào.

Thư Giao đang dán mắt vào sách vừa nghe thanh âm dịu dàng kia cũng ngẩng đầu. Cô đẩy lên gọng kính cũng đáp trả bằng một nụ cười chân thành.

- Vâng, em thích mà. Chị là chủ quán không lẽ muốn khách ghét bỏ thức uống do chị pha chế sao? Em thấy nó rất ngon mà.

Cô gái đứng trước mặt Thư Giao độ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Cô có đôi mắt đen láy, linh động khiến người ta có cảm giác dễ gần.

Cô gái nghe Thư Giao nói như vậy khẽ cười một tiếng lại hướng cái trán Thư Giao gõ xuống một cái.

- Em thật là dẻo miệng. Sao dạo gần đây chị ít thấy em vậy, có phải là có bạn trai rồi nên quên bà chị này rồi không? Còn Lan Thy nữa sao không thấy con bé?

Thư Giao bị gõ ai ui một tiếng lại cười hi hi. Bị nói như vậy lại không biết vì sao mà đỏ mặt.

- Chị này, em làm gì có bạn trai chẳng qua em bận quá thôi. Còn Lan Thy em cũng không rõ nó đi đâu nữa. Nó dạo này rất là thần bí.

- Còn nói là không có, mặt đã đỏ lên rồi kìa. Nói cho chị nghe xem người đó như thế nào? _ cô gái rất là hào hứng.

- Em đã bảo là không có mà.

Thư Giao quần bách cúi xuống đọc sách. Cô gái thấy thế không hỏi đến nữa.

- Chị Trúc Đào, em nhớ chị quá!

Từ sau lưng Trúc Đào vang lên tiếng gọi, một cô gái nhanh chóng ôm lấy Trúc Đào. Trúc Đào giật mình rồi lại cười khẽ.

- Con bé này đi đến đâu cũng la lối được. Em dạo này biệt dạng nhỉ?

Lan Thy nhún vai cười cười lại kéo ghế ngồi cạnh Thư Giao.

- Em có một chút chuyện riêng mà.

- Được rồi, em uống gì? _ Trúc Đào không truy hỏi nữa.

- Cho em ly trà mật ong đi.

Trúc Đào gật đầu liền đi vào trong, Lan Thy chống cằm thờ dài nhìn Thư Giao đọc sách. Thư Giao nhú mày liếc Lan Thy một cái.

- Em lại làm sao thế?

- Chị Giao, anh Tường tìm đến cô gái đó rồi, có phải họ sẽ quay lại với nhau không? _ Lan Thy ừ ừ nói.

Thư Giao tròn mắt một cái lại thờ dài:

- Trở về thì trở về đi cùng đâu liên quan gì đến chúng ta.

- Đó...đó là người em yêu sao có thể nói như vậy chứ.

Lan Thy khí thế bùng bùng trừng mắt nhìn Thư Giao. Thư Giao rùng mình một cái, rụt cổ lại.

- À, chị quên mất.

- Chị có phải là chị em không đấy, không giúp em thì thôi còn châm chọc em _ Lan Thy úp mặt lên bàn than thở.

Thư Giao muốn mở miệng nói gì đó nhưng đã thấy Trúc Đào trở ra nên thôi không nói nữa.

- Đây, đây trà đến rồi. Ủa? Lan Thy sao thế, không khỏe à?

- Nó bị bệnh đây._ Thư Giao tốt bụng trả lời hộ.

Lan Thy không ngẩng mặt, lắc lắc tay ý bảo bản thân không sao. Trúc Đào nhú mày lại giống như chờ đợi đáp án tiếp theo của Thư Giao.

- Bệnh tương tự đây chị.

Trúc Đào ngăn người một lúc mới à một tiếng. Trúc Đào cười khề cũng ngồi xuống đối diện với hai người. Dù sao trong quán cũng không nhiều khách vả lại cũng có nhân viên khác tiếp đãi.

- Nói chị nghe xem chuyện gì thế?

- Thì là...mà thôi đi, em thấy là đừng xát muối vào tim nó._ Thư Giao tặc lưỡi tỏ vẻ tiếc nuối.

Lan Thy ngẩng đầu bộ dáng rất là khí thế, giống như đưa ra quyết định trọng đại:

- Em nhất định không bỏ cuộc.

Thư Giao cùng Trúc Đào bốn mắt nhìn nhau. Hai người họ đều cùng nghĩ rằng Lan Thy có phải bị đá kích quá nên hồng não rồi không?

Từ ngoài cửa có một chàng trai đi vào, áo sơ mi sọc ca rô cùng quần jean hết sức đơn giản nhưng toát lên vẻ chững chạc.

Trúc Đào nhìn thấy người vừa bước vào thì trong mắt lóe sáng, kích động đến mức đứng bật dậy. Thư Giao cùng Lan Thy cũng bất ngờ nhìn thái độ của Trúc Đào lại theo ánh nhìn của Trúc Đào mà hướng về phía cửa. Trong mắt Thư Giao hơi bất ngờ nhưng rồi trong mắt chứa nụ cười thâm ý liếc nhìn Trúc Đào.

Chàng trai vừa bước vào tròn mắt đảo quanh rồi dừng lại trên người Thư Giao, trên môi thoáng hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Chàng trai chỉ là hơi cười gật đầu với Trúc Đào cùng Lan Thy một cái.

- Anh Quang cũng đến đây uống trà à hay đến tìm bà chủ?_ Lan Thy hi ha cười

Trác Quang mỉm cười kéo một cái ghế ngồi cạnh Trúc Đào. Trên mặt anh không hiện ra quá nhiều cảm xúc. Trúc Đào lại vì câu nói của Lan Thy mà mặt đỏ tai hồng.

- Dĩ nhiên đến quán trà thì phải uống trà rồi.

Trúc Đào còn đang trong ngây ngốc nhìn Trác Quang lại vì câu này của anh mà thoáng hiện ra nét mắt mát nơi đáy mắt. Thư Giao giống như nhận ra biểu hiện không vui của Trúc Đào.

- Chị Trúc Đào anh Quang là mê tài nghệ pha trà của chị mới thường xuyên đến đây.

Trúc Đào lại lần nở nở nụ cười ngọt ngào mà Trác Quang thì khóe môi có chút co rút. Anh khi nào thì nói như thế. Không phải vì có Thư Giao nên anh mới đến đây sao? Trác Quang lắc đầu cười khổ một cái.

- Cho là như thế đi._ anh cũng không thể làm cho Trúc Đào mất mặt được.

- Anh Quang uống gì ạ?_ Trúc Đào nhẹ giọng hỏi.

- Trà hoa cúc đi!

Tầm mắt của Trác Quang như có như không rơi trên mặt Thư Giao. Trúc Đào thoáng cứng người một lúc mới vội vã đi vào trong. Thư Giao cùng Lan Thy cũng không cảm thấy có gì không ổn chỉ có Trúc Đào cùng Trác Quang mới biết điều không ổn trong đó. Anh gọi thức uống giống Thư Giao.

- Đạo này không thấy em đến nhà Thư Giao chơi có việc bận lắm à?_ Trác Quang tươi cười nhìn Lan Thy.

- Vâng ạ._ Lan Thy cũng cấp cho anh một nụ cười.

- Ba em đạo này khỏe chứ?

- Dạ vẫn khỏe, cảm ơn anh.

Trác Quang gật đầu đã rõ. Dù sao sự tình nhiều năm trước của ba Thư Giao cùng ba Lan Thy cũng gây nên tranh cãi trong giới cảnh sát cùng một số tổ chức lớn, cho nên anh làm trong ngành cũng biết đôi chút. Anh có chút tiếc nuối cho hai vị cảnh sát này.

Một ly trà hoa cúc được đưa ra nhưng không thấy Trúc Đào. Một nhân viên phục vụ đưa ra rồi đi vào. Trác Quang tùy tiện liếc vào quầy pha chế thấy Trúc Đào đứng đó đang chăm chú pha chế rất chuyên nghiệp. Anh đối với cô gái này có cảm giác gì đó bất đắc dĩ.

- Thư Giao tối nay em có rảnh không? _Trác Quang bình tĩnh hỏi nhưng thật ra trong mắt có tia kích động.

Thư Giao thoáng nhú mày suy nghĩ rồi nở nụ cười:

- Rảnh ạ, có gì không ạ?

Lan Thy trong mắt lóe sáng nhìn Trác Quang rồi lại nhìn Thư Giao.

- Vậy em cùng anh đi một nơi được không? _Trác Quang hơi mất tự nhiên.

- Nơi nào ạ?

- Đi rồi sẽ biết.

Thư Giao cùng Lan Thy nhìn nhau, trong mắt Thư Giao là một mảnh mờ mịt nhưng trong mắt Lan Thy lại là tia sáng tỏ.

Rồi buổi trà chiều cũng qua đi, ai lại về nhà nấy. Trong lòng Trác Quang có một tia vui mừng khi Thư Giao đồng ý đi cùng anh, Thư Giao lại rất rối loạn. Cô hồi hận vì bản thân nói rảnh. Lan Thy lại vui vẻ ghẹo chị họ. Chẳng may lời ghẹo này lại lọt vào tai Trúc Đào lại như tắm nước lạnh, lạnh tới tận trong lòng.

- Ha ha chị Giao anh Quang không phải đưa chị đi xem phim đấy chứ?

- Nhảm, anh ấy không rồi rảnh như thế.

Trong mắt Thư Giao Trác Quang là một chàng trai chừng chắc không thích đùa giỡn, nói thẳng ra anh có vài phần cương nghị cứng nhắc sẽ không đi làm những việc vô bổ như thế. Mà khi so Trác Quang với Đại Vũ, cô thấy Đại Vũ có phần trẻ con hơn. Anh ta có thể tùy lúc mà biểu hiện đáng vẻ lạnh lùng chừng mực, đôi khi nở nụ cười dịu dàng, đôi khi lại như trẻ con dễ dàng nổi giận. Nghĩ đến đây Thư Giao lại có chút buồn cười mà bật cười thành tiếng.

Lan Thy ở bên cạnh tròn mắt nhìn lại nghĩ rằng Thư Giao vì được Trác Quang hẹn nên mới vui vẻ. Cô lại không hề biết Thư Giao đang nghĩ đến người khác. Người mà cứ mỗi lần cô mở miệng là bảo người ta tránh xa mình. Thế mới nói tâm tư con gái rất là khó đoán.

Mà người nào đó bị nghĩ đến hiện tại tâm trạng rất là buồn bực. Anh thật sự không biết nên đối xử với cô gái kia như thế nào. Lo lắng cho cô cư nhiên bị cô bóp méo không một chút thương tiếc. Bảo anh làm sao không nổi giận đây. Đại Vũ vì trong lòng không vui nên không có tâm tư ở lại vườn chè nữa nên đã trở về thành phố luôn trong ngày. Đằng Triết nhìn thái độ thay đổi như chong chóng của Đại Vũ thì không ngừng lắc đầu.

- Anh hai, đêm nay hình như Đỗ Hoàng có liên hệ với một số người dưới trướng của ba anh ta hỏi đó còn sót lại, chúng ta có cần đi xem một chút biết đâu có manh mối về cái chết không rõ ràng của ba Vũ. _Đằng Triết đứng một bên đưa ra ý kiến.

Đại Vũ nhướn mày, nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt. Tròng mắt đen không có quá nhiều cảm xúc.

- Đi chơi một chút cũng tốt.

Đằng Triết nhíu mày gắt gỏng. Đi nhìn xã hội đen bàn bạc cùng thanh toán nợ cũng gọi là đi chơi? Như vậy bọn họ không phải đi dạo quỹ môn quan sao? Trong lòng Đằng Triết âm thầm cảm thán Vũ ca vẫn là Vũ ca vẫn xem thường mọi thứ.

- Anh Khương Hàn có nhắn anh mất tích mấy bữa sợ người khác nghi ngờ nên muốn anh trở về thăm mẹ Vũ một chút, ông Văn hình như cũng tỏ ra thái độ kì lạ.

Đại Vũ gật đầu đứng dậy lấy áo khoác đi ra ngoài.

- Đi, đi quan sát một chút mai hãy trở về.

Đằng Triết lẳng lặng đi theo cũng không biết là Đại Vũ muốn làm cái gì.

Màn đêm đen kịt buông xuống, trên trời hàng nghìn tinh tú đang dần phát sáng lấp lánh cả bầu trời.

Thư Giao vận một bộ váy hoa đơn giản, cô ngắm mình trước gương một lúc mới đi ra ngoài. Bà Hạnh ngồi xem ti vi lại thấy cô ăn vận như thế không khỏi lóe lên tia tò mò.

- Con định đi đâu thế?

- Mẹ, con đi ra ngoài với anh Quang một lúc sẽ về sớm.

- Thế à, thế thì cẩn thận một chút. Thật ra mẹ không an tâm để con ra ngoài vào ban đêm nhưng bên cạnh có Trác Quang chắc là không sao._bà Hạnh nhàn nhạt nở nụ cười.

- Con biết rồi. Mẹ ở nhà một mình chớ buồn nhé!

- Ủ, đi nhanh đi!

Khi bóng dáng Thư Giao vừa khuất, đáy mắt bà thoáng hiện lên một tia nhìn phức tạp.

Thư Giao đi ra ngoài đã thấy Trác Quang mỉm cười đứng bên ngoài, trong mắt anh rõ ràng bao phủ một sự vui mừng khó tả. Cô cảm thấy có chút bất đắc dĩ cố kéo lên một nụ cười. Cô bỗng nhiên nhớ đến gương mặt hiện lên tia mắt mát của Trúc Đào. Thật lại là cái miệng hại cái thân.

Trác Quang có dự định đưa Thư Giao đi ăn trước rồi đến một nơi để đi dạo. Anh đưa cô đến một nhà hàng mang tên Ngư Quán. Thư Giao trầm mặc một lúc không biết nên nói gì. Đây chẳng phải chỗ lúc trước cô bị Đại Vũ đưa đến à? Sao có thể trùng hợp như thế nhỉ? Bao nhiêu nhà hàng không đưa lại đưa đúng ngay chỗ này đúng là không còn gì để nói.

- Đến rồi, chúng ta vào đi!_Trác Quang thoáng nhíu mày nhìn thái độ kì lạ của Thư Giao.

- Được.

- Nhà hàng này đa số món ăn đều chế biến từ cá cho nên có tên như thế.

Thư Giao à một tiếng xem như hiểu, trong lòng cô lại rầu rĩ không thôi. Trác Quang cũng đưa Thư Giao đến một gian phòng nhưng mà gian phòng này không hoa lệ bằng gian phòng lần trước Đại Vũ đưa cô đến.

- Em cảm thấy không gian nơi đây như thế nào? Anh nghĩ em không thích khoa trương sợ em không thoải mái nên không chọn phòng đặc biệt._Trác Quang tươi cười.

Thư Giao trên mặt có chút hoảng hốt, cô có cảm giác mình mọi lúc đều nghĩ về Đại Vũ. Đây là cảm giác không ổn chút nào.

- Dạ, rất tốt ạ, vừa yên tĩnh vừa thoáng đãng. Đầu tư quang cảnh như vậy nhà hàng này cũng không tầm thường._cô qua loa khen.

Trác Quang lại vui mừng khi thấy cô hài lòng. Thức ăn cũng từ từ được mang lên. Thư Giao cũng không lạ lẫm với mấy món ăn này nữa, cô còn nhớ Đại Vũ cũng từng ăn cần gấp mấy món này bỏ vào bát cô. Cô làm sao thế này không biết? Lại nhớ về người kia rồi. Trác Quang cùng Thư Giao vừa ăn vừa nói chuyện cũng không quá nhiều gò bó.

Ở một gian phòng đặc biệt trong Ngư Quán, Đại Vũ cũng ngồi trên bàn ăn cùng Đằng Triết. Cảm giác có chút quý dị. Thái độ Đại Vũ rất là nhàn nhả không lo lắng hay khẩn trương gì cả. Cứ như vậy thưởng thức mấy món cá của mình. Đằng Triết nhìn sắc mặt của Đại Vũ thì không nhìn ra được tia khác thường nào, ánh mắt đậm đặc.

- Anh hai, anh có chắc tối nay không phải là cái bẫy không?

- Bẫy? Bẫy thì sao, dù sao chúng ta chỉ đến đây xem kịch. Còn bẫy hay không là chuyện của cảnh sát cùng đám người Đỗ Hoàng liên quan gì chúng ta.

Đằng Triết búng tỉnh đại ngộ. Đúng thế, hẳn là Đại Vũ đã nhận ra đây là bẫy cho nên mới đến xem rốt cuộc bọn cảnh sát muốn giờ trò gì mà thôi.

- Đã gài người vào rồi còn sợ cái gì chứ._Đại Vũ nở một nụ cười có chút giá lạnh.

- Tên đó chỉ biết cười nham nhở em cũng không biết cậu ta làm được cái quái gì._Đằng Triết cực lực lắc đầu phủ nhận năng lực của người được gài vào.

- Như thế mới không bị người ta hoài nghi.

Đằng Triết ngậm miệng biết điều không nói nữa.

- Bên Trác Quang thế nào?

Đằng Triết sừng sốt một chút lại có vẻ khó xử. Đại Vũ nhíu chặt chân mày nhìn khuôn mặt điển trai đang vận vẹo của Đằng Triết.

- Thế nào?

- Từ chiều đến giờ em quên cho người theo dõi rồi.

- Cậu...._Đại Vũ liếc Đằng Triết một cái.

Đằng Triết gãi đầu cười trừ, gai óc lại không cần gọi cũng tự động nổi lên. Ôi! Ánh mắt của Vũ ca thật là đáng sợ.

- Thôi bỏ đi, dù sao cũng không cần thiết lắm. Nếu là bẫy một lát hẳn anh ta sẽ xuất hiện.

Đặng Triết thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này ở bên ngoài nhà hàng có một đám người tiến vào gây rất nhiều sự chú ý, tai mắt của cảnh sát cũng không ít trong nhà hàng cũng để ý đến. Một gian phòng đặc biệt lập tức được chuẩn bị. Trong đám người lộ ra khuôn mặt một người con trai tuấn mĩ, khuôn mặt lạnh lẽo cùng cao ngạo. Trong mắt hắn giống như không có sự tồn tại của người khác.

Một bàn tiệc dài được chuẩn bị, Đỗ Hoàng thong thả ngồi xuống, đàn em vây quanh. Mà đối phương cùng hắn bàn bạc cũng ngồi xuống, tay chân cũng vây quanh. Đối phương là một người đàn ông trung niên, da ngăm đôi mắt sáng quắc cương nghị cùng âm lãnh.

- Chú Hoài đã lâu không gặp. _Đỗ Hoàng câu dẫn nên một nụ cười.

Người đàn ông cũng hơi nhếch lên một nụ cười:

- Đã lâu không gặp, không ngờ gần đây năm Đỗ Hoàng của năm nào khi trở về lại thay da đổi thịt như thế.

Đỗ Hoàng nhướn mày tiếp nhận lời khen:

- Thật không? Cảm ơn chú đã quá khen.

Đúng thế trong mắt người đàn ông kia Đỗ Hoàng là phá gia chi tử chẳng làm nên trò trống gì. Lại không ngờ trong mấy năm mất tích, gia đình tan hoang thế mà vẫn có thể đứng lên được còn xây dựng cho mình một lực lượng riêng thật là không dễ dàng.

- Là cậu tuổi trẻ khiêm nhường rồi.

Hai người nói vài lời khách khí, từ bên ngoài phục vụ không ngừng mang thức ăn vào. Trên mặt bọn họ không có quá nhiều biểu cảm hay sợ hãi giống như là đã gặp rất nhiều trường hợp như vậy rồi. Đội nhân viên phục vụ ra ngoài cuộc trò chuyện mới tiếp tục. Bọn họ lại mang mỗi người một suy nghĩ, nâng ly cho cuộc gặp mặt nhưng trong lòng không có một tia hảo cảm dành cho đối phương.

- Chú Hoài gần đây thế lực cũng không nhỏ, không biết có dự định làm gì không? _Đỗ Hoàng cao ngạo ngồi, tay không ngừng lắc ly rượu vang.

- Tôi làm gì mà có thế lực chứ, cùng lắm là những anh em cùng chung hoạn nạn lúc trước không đành rời bỏ nhau thôi.

- À, vậy chú có từng nghĩ ba cháu lúc trước bị người ta hãm hại không?

Bùi Hoài căng thẳng, cau chặt chân mày. Ông ta không rõ Đỗ Hoàng muốn làm gì hôm nay lại hẹn ông ta ra hỏi vấn đề này. Tuy vậy, ông ta vẫn lộ ra một nụ cười.

- Tất nhiên có nghĩ đến.

- Vậy trong gần đây năm tại sao chú không hề để ý đến ba cháu vậy? Anh em tốt không phải nên làm gì đó để rửa sạch hàm oan cho đại ca sao? _Đỗ Hoàng nhếch lên một nụ cười tựa băng hàn nghìn năm.

Bùi Hoài sắc mặt đại biến. Ông ta không rõ Đỗ Hoàng đã biết được những gì nhưng nghe ra ngữ điệu của hắn chính là đang cảnh cáo. Ông ta hừ lạnh trong lòng, bất quá chỉ là một tên ranh con miệng còn hôi sữa lại đến trước mặt ông ta khua môi múa mép giễu võ giương oai. Nếu ông ta không nể mặt người ba của hắn thì cũng không hơi sức đâu mà ngồi đây nói chuyện.

- Tôi có lòng nhưng bất lực.

- Bất lực? Hay là không muốn làm? Hay là sợ bị người khác vạch trần? _mỗi chữ Đỗ Hoàng nói ra càng lúc càng lạnh mạt.

- Cậu nói như vậy là ý gì? _Bùi Hoài nổi giận nhìn chằm chằm Đỗ Hoàng.

Đỗ Hoàng vỗ trán một cái tỏ vẻ có lỗi, tuy nhiên ai cũng nhìn ra giọng điệu giễu cợt trong đó. Tay chân của Bùi Hoài giận đến nghiến răng nghiến lợi.

- À, cháu quên mất chú là anh em tốt của ba mà làm sao lại làm tổn hại đến ba cháu được. Là cháu suy nghĩ nhiều rồi.

Hồ Đệ ở một bên cười nham nhở, không ai biết cậu ta đang cười cái quái quỷ gì. Đàn em của Đỗ Hoàng cũng nhếch miệng cười khinh bỉ đối phương. Cao Khánh lại đứng một bên nhìn đối phương lại nhìn Hồ Đệ, trong mắt không thấy có gì khác thường.

Mà tại một gian phòng đặc biệt khác, Đại Vũ cùng Đặng Triết nhướn mày cười cười.

- Tên Đỗ Hoàng này miệng lưỡi cũng thật sắc bén làm người ta đến mức phải nổi giận. _Đại Vũ tốt bụng khen một tiếng.

- Anh nghĩ có phải vì người đàn ông này mà năm đó rất nhiều người bị liên lụy không? _Đặng Triết suy tư.

- Cũng có thể và cũng không thể.

- Tại sao không thể ạ? _Đặng Triết khó hiểu.

- Còn một người có thể lực rất lớn đứng ở phía sau có thể một tay che trời.

- Có thể qua mặt cả Vũ Đại thật không tầm thường._Đặng Triết gật gù.

Ánh mắt Đại Vũ thoáng cái sắc lạnh. Không khí trong phòng rơi vào trầm mặc thập phần quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Em Cùng Anh Ta Hẹn Hò?

Trong gian phòng đặc biệt của Đỗ Hoàng nhất thời lâm vào trạng thái căng thẳng. Đàn em của Bùi Hoài không tự chủ đưa tay vào túi quần không biết là chuẩn bị rút ra binh khí gì. Đỗ Hoàng nhún mày, trông mắt đen bình tĩnh không có tia dao động nào. Hắn nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch lại giờ lên hướng về đối phương.

- Chú Hoài, không cần tức giận như thế.

Bùi Hoài giận đến tay chân phát run, hai tay nắm chặt thành quyền. Lại cố kéo nên một nụ cười. Ông ta cực lực ấn nhẫn ngồi xuống đưa tay ra hiệu cho đàn em không được mạnh động.

- Là tôi quá mức khản trương rồi. Vậy không biết cậu hôm nay hẹn tôi ra đây để làm cái gì?

- Cũng không có gì, chỉ là muốn biết sự thật năm đó thôi. Tôi không tin ba tôi lại dễ dàng bị người ta nắm thóp như thế._sắc mặt Đỗ Hoàng chuyển sang nghiêm túc không còn vẻ bồn chồn nữa.

- Chuyện đó đã phơi bày rồi cũng đâu còn cái sự thật nào khác._Bùi Hoài chậm chạp nói.

- Chú chắc chứ? Nếu để tôi tìm được bằng chứng người đó sẽ rất khó sống._ánh mắt Đỗ Hoàng lại tăng thêm mấy phần âm lãnh.

Hồ Đệ cười cười nhìn sắc mặt đối phương biến hóa. Đúng thế trên môi Hồ Đệ luôn hàm chứa nụ cười khiến người ta không đoán được anh ta đang nghĩ cái gì. Thỉnh thoảng anh ta lại nói bằng quơ vài câu chẳng nên hồn.

- Chúng tôi cũng rất muốn xem còn cái sự thật nào mà cậu muốn tìm.

- Phải không? Hay là tìm cách trốn chạy?

- Cậu...

- Tôi hỏi lần cuối chú có nói không?_Đỗ Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Không khí bên trong căn phòng này đột nhiên hạ xuống rất thấp. Sau câu nói của Đỗ Hoàng cả hai rơi vào tình trạng đầu mất, xem ai trừng mắt to hơn.

- Tôi không biết gì cả cậu bảo tôi nói cái gì?

Đỗ Hoàng nhìn thái độ của Bùi Hoài thì có chút không nhìn được, hắn ta đã muốn đứng dậy. Lúc này Cao Khánh lại vượt lên phía trên nói nhỏ bên tai Đỗ Hoàng. Không biết Cao Khánh nói gì, chỉ thấy Đỗ Hoàng trầm mặc, ánh mắt càng thêm âm trầm. Lúc này Hồ Đệ lại nhún mày.

Thư Giao cùng Trác Quang dùng cơm được một lúc thì điện thoại của Trác Quang reo lên.

- Xin lỗi, anh ra ngoài một chút._Trác Quang cười gượng nhìn Thư Giao.

- Không sao, anh đi đi. Em cũng muốn đi rửa tay một chút.

Trác Quang thoáng trầm mặc một lúc giống như có lo lắng nhưng rồi cũng gật đầu.

- Em cẩn thận một chút, mau trở về phòng. Bên ngoài...có một chút rắc rối.

Thư Giao không hiểu Trác Quang đang lo lắng chuyện gì nhưng cô vẫn tươi cười gật đầu. Thư Giao vừa đi, Trác Quang cũng đi ra khỏi phòng ra hiệu cho một số người bên ngoài theo anh tiến đến một căn phòng đặc biệt.

Thư Giao có chút rầu rĩ đi theo hành lang chỉ dẫn đến nhà vệ sinh. Cô đứng một lúc trước gương rửa mặt. Cô không biết mình làm sao nữa, hầu như cả buổi nói chuyện cùng Trác Quang cô không được tập trung cho lắm. Thư Giao chuẩn bị lại tinh thần mới đi ra khỏi nhà vệ sinh. Vừa bước ra khỏi đó, cô bước từng bước trên hành lang. Cô nhìn sang hành lang đối diện, cô kinh ngạc nhìn thấy Trác Quang đang dẫn một số người hướng đến một căn phòng. Cô đang nghĩ Trác Quang có nhiệm vụ rồi. Thư Giao chợt tò mò muốn biết người bên trong căn phòng kia là ai. Dù sao cũng là một thân vồ thuật cô rất thích mạo hiểm. Thư Giao đi đường vòng để qua được dãy hành lang đối diện. Bộ dạng Thư Giao thập thò đi qua dãy phòng đặc biệt. Khi đi đến một căn phòng, cách phòng của Trác Quang vừa bước vào một phòng thì Thư Giao đi chậm lại. Chỉ thấy tới trước một cửa phòng, cánh cửa đột nhiên mở ra. Thư Giao kinh hô một tiếng, mắt tròn tròn nhìn khuôn mặt tuần mi trước mặt. Đại Vũ cũng kinh ngạc nhưng anh nhanh tay che miệng Thư Giao lại rồi kéo vào phòng.

- Anh...um...um...

Đại Vũ kéo Thư Giao vào phòng rồi lại khóa cửa ra nhìn xung quanh rồi mới an tâm đóng chặt cửa. Đại Vũ nghiêng người liền khóa trụ Thư Giao trong vòng tay của anh. Mặt đối mặt, Thư Giao càng thêm phần kinh ngạc.

- Em tại sao lại xuất hiện ở đây? _giọng Đại Vũ trầm thấp, mắt đen nhìn chằm chằm Thư Giao.

- Tôi...tôi...có hẹn cùng...anh Quang._ Thư Giao cố thu cơ thể lại.

Ánh mắt Đại Vũ thoáng cái thâm trầm, mà cánh tay đang giam giữ Thư Giao càng cố thu hẹp giống như sợ cô chạy mất. Khi nghe cô có hẹn với Trác Quang, anh không tự chủ được lại muốn nổi giận. Cô cứ nhiên xua đuổi anh làm anh buồn bực, hôm nay lại cùng Trác Quang hẹn hò.

- Em cùng anh ta hẹn hò?

Giọng điệu Đại Vũ cực kì giá lạnh, ánh mắt cũng nồng đậm khí thế bức người. Thư Giao cảm thấy lạnh lẽo, không biết tại sao có cảm giác chột dạ. Mà cô cùng anh có quan hệ gì mà anh lại hỏi cô như thế nhỉ?

- Anh nói vậy, tôi không có._ Thư Giao trừng mắt nhìn anh một cái.

- Em ăn mặc như vậy còn không phải là hẹn hò? _từng lời một giống như là rít ra từ kẽ răng.

Hơi thở nóng ẩm không ngừng phả vào mặt, Thư Giao cúi gầm mặt. Đại Vũ nhướn mày nhìn thái độ của cô trong lòng thoáng qua một tia bất đắc dĩ. Anh cũng không biết bản thân đang làm gì, mỗi lần thấy cô không tự chủ được lại nổi giận. Đại Vũ thở nhẹ một cái lại đưa tay vén vài sợi tóc bên tai Thư Giao. Lại đưa tay lấy xuống cặp mắt kính, anh không thích cô đeo kính trước mặt anh. Anh sợ mình không thể nhìn thấy rõ ý nghĩ của cô. Chính anh cũng phải che giấu cảm xúc qua cặp kính.

- Tại sao không trả lời? Là thừa nhận?

Thư Giao có phải mơ hay không mà nghe ra giọng Đại Vũ có chút rầu rĩ cùng bất lực, lại giống như nồng đậm ghen tuông. Cô nhìn chằm chằm anh, rõ ràng trong tim có chút kích động khi nhìn thấy anh nhưng lại không biết vì sao muốn gặp anh. Là nhớ? Hay là một cảm giác phức tạp nào đó không rõ ràng. Chỉ thấy hiện tại một chàng trai gương mặt lạnh lùng với áo sơ mi đen càng thấy anh tỏa ra hơi thở áp bức người, khiến cô muốn giải thích.

- Không phải. Tôi là đến giúp anh Quang.

- Giúp? Em chỉ là cô gái giúp được anh ta cái gì? Em đừng quên anh ta là cảnh sát.

- Anh ấy nói chỉ cần em xuất hiện ở đây có thể có người anh ấy cần điều tra xuất hiện.

Đại Vũ trừng mắt một cái. Anh không biết cô có đầu óc hay không nữa. Thế nhưng trong mắt anh thoáng cái hiện ra ánh sáng sắc lạnh.

- Em có nghĩ bản thân sẽ gặp nguy hiểm không? Em không nghĩ bản thân đang bị lợi dụng à?

Anh nghiêng răng nghiêng lợi, Trác Quang thật hèn hạ cứ nhiên muốn lợi dụng Thư Giao để anh ra mặt.

Thân thể Thư Giao run run, không biết đáp trả anh thế nào. Tuy vậy cô lại cảm thấy vui mừng khi anh quan tâm cô như thế. Lại nói về Trác Quang cô có giá trị lợi dụng như thế nào? Tuy tò mò nhưng cô bỏ ra sau đầu.

- Anh không phải hoài nghi tôi à? Hiện tại nếu tôi là cảnh sát có phải anh không ổn rồi không? _Thư Giao nhướn mày nhìn anh khiêu khích.

Đại Vũ nhếch lên một nụ cười:

- Em thấy không ổn chỗ nào? Tôi ở trong phòng ăn uống cũng phạm tội sao?

Thư Giao ngờ ngạc một lúc cố né người nhìn xung quanh cũng không thấy ai chỉ thấy một bàn thức ăn cùng một mình anh. Đáng lẽ còn có Đằng Triết nhưng đã bị anh sai đi ra ngoài thăm dò rồi.

- Chuyện này...

- Suyt! Nhìn kia! _Đại Vũ nghiêng người tránh một bên để Thư Giao nhìn ra bên ngoài.

Mà ở bên phòng đặc biệt cách đó một phòng, Đỗ Hoàng đang ngồi uống rượu thì cửa phòng bị gõ liên tục.

- Mở cửa, mở cửa cảnh sát kiểm tra.

Đỗ Hoàng có chút không hài lòng nhưng vẫn phất tay cho đàn em mở cửa. Bên Bùi Hoài thì căng thẳng vô cùng.

Trác Quang dẫn đầu bước vào, ánh mắt lạnh lùng nhìn một đám người trong phòng. Ánh mắt anh không ngừng đảo giống như người anh cần tìm không xuất hiện nơi đây vậy. Anh liếc nhìn Đỗ Hoàng một cái mới cứng rắn mở miệng.

- Chúng tôi tình nghi nơi này có tàng trữ vũ khí, ý đồ xung đột bạo lực nên có lệnh kiểm tra.

Đỗ Hoàng cười cười ngẩng mặt chống lại ánh mắt cương nghị của Trác Quang:

- Đội trưởng, anh trước hết nên nắm thông tin cho kỹ nếu không tôi cũng có thể kiện anh tội vu khống đấy.

- Thật hay không, kiểm tra chẳng phải rõ sao Đỗ thiếu gia?

Đỗ Hoàng hơi cứng người một chút nhưng vẫn bình tĩnh. Bùi Hoài lại có vẻ không bình thường cho lắm. Trác Quang nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

- Soát!

Những người đi theo Trác Quang cũng nhanh nhẹn đi đến từng người rà soát thân thể. Những người bên trong cũng không cam nguyện lắm nhưng vẫn giơ lên hai tay tỏ vẻ phối hợp. Tròng mắt Trương Quyền lóe sáng lại trở về bên cạnh Trác Quang báo cáo.

- Anh Quang, thu được hai khẩu súng cùng năm dao nhỏ. Trong đó hai con dao là người của Đỗ Hoàng, những cái còn lại đều là của Bùi Hoài.

Trương Quyền là đồng nghiệp sát cánh cùng Trác Quang trong công việc, là một người làm việc nhanh nhẹn. Trác Quang gật đầu.

- Giải tất cả về đồn lấy lời khai.

- Khoan đã! Người của tôi chỉ đem theo dao để gọt trái cây cũng sai à? _Đỗ Hoàng nhìn Trác Quang một cách bình tĩnh.

Trác Quang trừng mắt nhìn Đỗ Hoàng:

- Dao gọt trái cây cũng cần vất trong người à? Tôi cảm thấy không có ai thích vất dao trong người nếu không có mục đích muốn tổn thương người khác.

- Đây là sở thích của chúng tôi, anh cấm được à? _Hồ Đệ nở nụ cười khiêu khích nhìn Trác Quang.

Trác Quang cau chặt chân mày. Bàn tay nắm chặt, anh có cảm giác không cam lòng.

- Người các anh nên bắt hẩn là người có đem theo súng đi. _Đỗ Hoàng phui sạch tội lỗi.

Bùi Hoài trừng lớn mắt nhìn Đỗ Hoàng:

- Cậu...gài bẫy tôi phải không?

- Gài bẫy? Nếu chú không có tật giật mình sợ giang hồ trả thù đem vũ khí theo bên người, tôi có thể gài bẫy không?

- Cậu...

Đỗ Hoàng nhếch miệng cười ưu nhả đứng dậy:

- Hồ Đệ chúng ta về!

- Các người không thể..._Trương Quyền trừng mắt nhìn một đám người chuẩn bị rời đi.

Trác Quang đưa tay ngăn Trương Quyền lại. Trương Quyền có chút bất mãn.

- Thế nào? Các anh định bắt công dân lương thiện à? Tôi là người bị hại. Ông ta dùng súng uy hiếp tôi đấy. _Đỗ Hoàng tỏ vẻ vô tội.

- Đỗ Hoàng cậu ngậm máu phun người. _Bùi Hoài giận đến tay chân run rẩy.

Đỗ Hoàng nhướn mày hướng Trác Quang nở một nụ cười:

- Có phun người hay không đội trưởng đây chắc rõ hơn nhỉ?

- Anh có thể đi nhưng hai người mang theo dao phải ở lại._Trác Quang lạnh lùng ra lệnh.

- Tốt, tôi cũng không muốn chống người thi hành công vụ.

Trác Quang trầm mặc không đáp. Đỗ Hoàng cũng không chờ anh đáp liền khí khái mang theo đàn em nghênh ngang ra khỏi phòng để lại một đám người của Bùi Hoài cùng hai đàn em cho Trác Quang xử lí.

- Anh Quang, hấn..._Trương Quyền không thể tin Trác Quang lại đồng ý tha cho Đỗ Hoàng

- Không đủ bằng chứng chúng ta đưa hấn về cùng lắm giam vài tiếng chỉ tổn thời gian. Huống hồ thế lực nhà họ Đỗ không nhỏ, dù có đem hấn về cũng sẽ có người đến báo lãnh.

Trương Quyền dù không cam tâm nhưng cũng không hành động quá khích. Những người còn lại theo lệnh của Trác Quang mà giải người trở về. Bùi Hoài nghiêng răng nghiêng lợi nguyện rủa Đỗ Hoàng sẽ không được chết tốt. Căn phòng lúc này còn ồn ào thoáng cái dần trở về im lặng.

Đỗ Hoàng hiên ngang trước mặt Trác Quang rồi đi khi đi qua căn phòng của Đại Vũ theo quán tính liếc nhìn một cái. Qua cánh cửa thiết kế bằng kính dày, hơn phân nửa dưới không phải kính trong suốt, bên trong là lớp kính người bên trong nhìn ra có thể thấy nhưng bên ngoài nhìn vào không thấy rõ được. Đỗ Hoàng lơ mơ nhìn thấy hai cái đầu một cao một thấp, âm thầm nhếch môi một cái. Thế nhưng Thư Giao lại nhìn thấy Đỗ Hoàng, mắt cô trừng lớn một cái. Đại Vũ đứng bên cạnh nhường mày nhìn biểu hiện hốt hoảng của cô.

- Em đã thấy nguy hiểm chưa?_Đại Vũ đứng tựa cửa khoanh tay trước ngực nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thư Giao.

Chân Thư Giao có chút run rẩy sắp đứng không vững. Đại Vũ nhủ mày bước đến đưa cô kéo vào lòng.

- Em làm sao vậy? Hấn ta còn đáng sợ hơn cả tôi à?

Trong lúc mơ màng Thư Giao cũng không biết mình đang nói cái gì.

- Đúng thế.

Đại Vũ nhủ mày nhìn cô, ít ra trong mắt cô anh không phải là đáng sợ nhất. Anh cũng rất hứng thú Đỗ Hoàng đã nói cùng cô những gì lại làm cô sợ hãi như thế. Sóng mắt Thư Giao rung động, cô ngẩng mặt nhìn Đại Vũ. Cô không biết tại sao lúc này trước mắt anh cô lại thể hiện sự bất lực như thế. Đúng thế khi nhìn thấy Đỗ Hoàng, cô không tự chủ được mà sợ sệt giống như tồn tại một bóng ma trong lòng. Dưới ánh sáng của căn phòng, khuôn mặt Đại Vũ hiện ra có chút mờ ảo nhưng lại chân thật vô cùng, lại giống như vị thần bảo hộ cô mà Đỗ Hoàng lại giống như một ác quỷ hướng cô nỏ nộ cười quỷ dị dưới ánh đèn.

- Hấn làm gì em mà em sợ đến thế? Không phải cùng một phương thức như tôi lần đầu đã hôn chứ?_Đại Vũ giễu cợt.

Thư Giao trừng mắt nhìn anh, mặt thoáng cái nóng lên có chút hồng:

- Anh...chẳng có ai không biết xấu hổ như anh. Tôi hỏi hấn ta....làm gì ở chỗ này?

- Em muốn biết làm gì? Em biết chỉ có hại không có lợi. Hơn nữa đây là nhà hàng ai cũng có thể đến.

Thư Giao chợt cảm nhận được ánh mắt Đại Vũ rất dịu dàng còn có lo lắng rồi chuyển sang tĩnh lặng.

- Tôi muốn biết, anh nói cho tôi biết đi! Anh chắc nơi đây chỉ là nhà hàng thôi sao?

Đại Vũ trong mắt lóe sáng, nhường mày hứng thú nhìn cô:

- Nếu nó không là nhà hàng thì là cái gì?

- Là nơi che mắt cảnh sát thường xuyên xảy ra các cuộc giao dịch. Anh hôm nay đến cũng không hấn là để ăn đi?

Đại Vũ nhếch lên một nụ cười, nhún vai không nói, giờ này mới buông Thư Giao ra trở về chỗ ngồi, ánh mắt đậm đặc. Thư Giao cũng đi theo sau anh ngồi ở một cái ghế bên cạnh.

- Thật ra...người mà Trác Quang hôm nay muốn bắt là tôi.

Thư Giao trừng lớn mắt kính ngạc lại một lần nữa nghi vấn càng sâu:

- Chuyện Đỗ Hoàng thì liên quan gì đến anh?

- Muốn biết?_Đại Vũ nhếch môi cười giảo hoạt, kẻ khuôn mặt điển trai đến gần Thư Giao.

Thư Giao trừng mắt nhìn anh, không có mắt kính đôi mắt kia đen láy dưới ánh đèn. Mắt cô trong suốt không có bất kì ý nghĩ sâu xa nào, đơn thuần ngây thơ. Đại Vũ nhìn một màn này không khỏi bật cười.

Ở bên ngoài cửa lớn Ngự Quán, Lan Thy cùng Trúc Đào vì hiếu kì không biết Trác Quang cùng Thư Giao làm gì? Hai người họ nảy sinh ra ý nghĩ phải đi theo dõi. Thật ra thì đây là ý định của Trúc Đào, cô có cảm giác không vui khi thấy Thư Giao đi cùng Trác Quang cho nên muốn xem họ đi những đâu. Lan Thy chỉ là vì hiếu kì mà thôi. Hai người đứng chờ bên ngoài rất lâu nhưng cũng không thấy họ đi ra.

- Thy, có phải hai người họ đi đường khác rồi không? _Trúc Đào hết ngó đồng lại ngó tây.
- Chị an tâm đi, xe anh Trác Quang còn trong bãi đỗ xe kia. Hay là chúng ta đi vào ăn một chút gì đi. _Lan Thy lôi kéo Trúc Đào.
- Thôi như vậy lỡ bị hai người họ nhìn thấy sẽ rất ngại.
- Chị như vậy làm sao mà làm thám tử được, thật là... đi đi! Nếu họ thấy thì nói mình cũng đi ăn có gì phải sợ.

Trúc Đào vẫn kiên quyết lắc đầu. Lan Thy trầm mặc suy nghĩ một lúc lại nở nụ cười bí hiểm:

- À, hay là chị qua quán cà phê đối diện ngồi đi. Em tự đi vào xem một chút nếu có tin tức sẽ nói cho chị biết, không thì liên lạc bằng điện thoại cũng được.

Trúc Đào ngập ngừng một lúc mới gật đầu. Lan Thy vẫy tay một cái liền đi vào. Cô đi chậm chậm nhìn dáo dác xung quanh mới đi đến quầy lễ tân. Mà Trúc Đào cũng không có rời đi vẫn đứng một chỗ buồn rầu.

Lan Thy hướng cô gái ở quầy lễ tân cười thân thiện:

- Chị cho em hỏi có vị khách nào tên Trác Quang đặt phòng ăn không ạ?
- Nhưng...cho hỏi quý khách là...?
- Em là em gái anh ấy. _Lan Thy lại tươi cười.
- À, quý khách chờ một chút.

Cô gái lễ tân cười ngọt ngào, đánh máy dò tìm thông tin đặt phòng.

- Có một phòng ở lầu hai, đây phòng thường, phòng số hai.
- Cảm ơn chị!

Lan Thy vừa đi đến thang máy lên lầu hai thì xa xa có một thang máy vừa mở ra. Một chàng trai cao ngạo bước ra, phía sau còn đi theo mấy người. Lan Thy tròn mắt há hốc đang định xoay mặt thì đã bị một cổ lực kéo vào một góc, miệng cũng bị người ta dùng tay che lại. Đợi đến khi đoàn người của Đỗ Hoàng đi ra đến đại sảnh thì Lan Thy mới hoàn hồn. Người đang ôm cô này giờ cũng buông lỏng tay ra. Lan Thy xoay người vừa kinh ngạc, vừa vui mừng:

- Anh Triết?

Đặng Triết xoay mặt đi, ho khan mấy tiếng:

- Em làm cái gì ở đây? Em có biết người lúc này là ai không? _giọng anh có chút khiển trách.

Lan Thy ngán người sau đó ha ha cười:

- Em đi tìm chị Giao. Người lúc này là mối tình đầu của chị Giao.

Đặng Triết nghe được câu kia mà không giữ được vẻ mặt lãnh mạc nữa, hiện lên vẻ kinh ngạc. Cái gì gọi là mối tình đầu chứ? Không phải kẻ thù sao? Lan Thy nhìn vẻ mặt của Đặng Triết thì có chút buồn cười.

- Thật ra thì... là Đỗ Hoàng tỏ tình nhưng chị Giao không chấp nhận.

Đặng Triết nhướn mày biểu thị thái độ hứng thú với chuyện này.

- Vậy hiện tại...
- Hiện tại...hắn là hắn không vừa mắt em và chị Giao rồi. _Lan Thy trầm ngâm rồi quăng cho Đặng Triết bóng lưng đi về phía thang máy.

Đặng Triết cũng vội vàng đi theo cô. Mà cái người nhẵn tường đã đi kia thì vừa đi đến đại sảnh liền liếc nhìn cái bóng thập thò trong một góc cầu thang. Nơi đấy mắt hiện ra một chút âm lãnh.

- Anh hai có vấn đề gì à? _Hồ Đệ ở một bên khó hiểu nhìn Đỗ Hoàng.

- Không có gì.

Đỗ Hoàng xoay người rời khỏi Ngự Quán. Chỉ là khi hắn vừa đẩy cửa bước ra thì có một cô gái đi không nhìn đường va vào người hắn. Cô gái lao đảo suýt chút ngã, Đỗ Hoàng nhanh mắt lẹ tay một tay ôm lấy eo cô gái. Cô gái tròn mắt nhìn Đỗ Hoàng. Bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu.

- Anh hai, đường chật hẹp. _Hồ Đệ cười nham nhở nhìn một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Đỗ Hoàng hồi phục tinh thần, buông cô gái ra để cô đứng vững hơi nhìn cô gái một lúc rồi xoay người đi để lại cho cô gái một bóng lưng lạnh lùng. Đỗ Hoàng vẫn nghe giọng nói ngọt ngào của cô gái:

- Cảm ơn anh!

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Khiêu Khích

Lan Thy cùng Đăng Triết đứng trước thang máy chờ đợi. Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra, chờ một số người bên trong bước ra thì hai người họ mới bước vào. Trùng hợp hay không thì không biết, chuyến thang máy chỉ có hai người.

- Anh đến đây một mình à? _Lan Thy chớp mắt nhìn Đăng Triết.

Đăng Triết lại chỉ nhìn cô một cái liền quay mặt đi giống như không được tự nhiên:

- Anh đến cùng Vũ ca.

- Oa, thế à? Chị Giao đến đây cùng anh Quang không biết họ có gặp nhau không?

Đăng Triết kinh ngạc, còn định mở miệng thì thang máy đã đến nơi. Hai người lại cùng bước ra ngoài.

- Anh cũng ăn ở tầng này à?

- Đúng vậy. Chẳng qua...anh muốn hỏi chuyện...Thư Giao đi cùng Trác Quang có phải thật không?

Lan Thy nhíu mày nhìn Đăng Triết giống như đang hỏi anh muốn biết chuyện đó để làm gì. Thế nhưng cô vẫn nở nụ cười ngọt ngào:

- Đúng thế. Hình như là ở phòng số hai, dãy phòng thường.

Lan Thy nhìn đông nhìn tây cũng không biết là căn phòng kia ở nơi nào. Đôi mắt cô lúng liếng đảo quanh có chút lúng túng. Đăng Triết lại lâm vào trầm mặc.

- Không thể nào. Lúc này Vũ ca bảo anh đến thăm dò, căn phòng đó không có ai cả. Anh còn sợ Thư Giao đã đi về nên mới chạy xuống đại sảnh tìm.

Lan Thy tròn mắt kinh ngạc. Thư Giao đi cùng Trác Quang nhưng hiện tại lại không thấy. Không phải là mất tích đấy chứ? Nhưng có Trác Quang ở bên cạnh hẳn là không xảy ra chuyện này mới đúng.

- Em cũng không rõ nhưng em đứng ngoài cửa lớn rất lâu làm gì có ai đi ra chứ.

- Vậy...em có biết Trác Quang hẹn Thư Giao đến đây làm gì không?

- Theo em nghĩ chắc là hẹn hò.

Lan Thy vẫn đắm chìm trong suy nghĩ. Đăng Triết lại vô cùng ngạc nhiên với đáp án kia. Đại Vũ căn dặn anh đến phòng Trác Quang thăm dò nhưng khi anh đến nơi lại chẳng thấy ai cả, anh còn nghĩ do Đại Vũ lo lắng cho Thư Giao nên sinh ra ảo giác.

- Hẹn hò? Hai người họ yêu nhau khi nào?

- Chuyện này...chắc chỉ có chị Giao mới rõ. Thôi em đi tìm chị ấy đây. _Lan Thy vẫy tay chào anh, mỉm cười rồi đi.

Đăng Triết thoát cái bắt tay Lan Thy lại, Lan Thy ngạc nhiên nhìn Đăng Triết.

- Trên tầng này tình hình hơi lộn xộn một chút, anh đưa em đến chỗ Vũ ca sẽ an toàn hơn. Chuyện của Thư Giao anh sẽ cho người thăm dò sau.

Đặng Triết không đợi Lan Thy đồng ý đã kéo cô đi một mạch. Lan Thy có chút khó hiểu nhìn chằm chằm bóng lưng Đặng Triết. Đặng Triết đi rất nhanh đến nỗi Lan Thy vừa đi vừa chạy mới theo kịp. Đặng Triết giống như rất vội vàng, đến trước cửa phòng đã vội mở cửa.

- Vũ ca chị hai mắt...

Chữ “tích” còn chưa ra khỏi miệng Đặng Triết cùng Lan Thy đứng bên ngoài tròn mắt kinh ngạc nhìn hai con người đang ngồi trong phòng. Mà tư thế kia rất là đáng nghi, chính là khuôn mặt Đại Vũ đang kề sát mặt Thư Giao. Hai người vẫn nhìn nhau như thế. Cánh cửa đột ngột mở ra Đại Vũ lười nhác nâng mắt nhìn về phía cửa. Chỉ thấy Đặng Triết đứng ngốc ở cửa, từ phía sau Đặng Triết cũng lòi ra thêm một cái đầu. Lan Thy tròn mắt nhìn hai người trong phòng. Thư Giao cũng kinh ngạc nhìn hai người bên ngoài nhưng cô nhìn không rõ lắm vì bị Đại Vũ lấy mắt kính mắt rồi.

- Ô, chị Giao! Chị không phải đi cùng anh Quang sao? Tại sao lại ở đây cùng Vũ ca rồi?

Lan Thy cười toe toét đi đến bên cạnh Thư Giao. Đặng Triết lúc này cũng hồi phục tinh thần mà đóng cửa lại.

- Chị...chị...vậy còn em đến đây làm cái gì? _Thư Giao áp úng lại trùng mắt nhìn nụ cười gian của Lan Thy.

- Em đến đây làm thám tử, chị không biết muốn làm thám tử thì vào ban đêm là khó bị phát hiện nhất sao.

- Thám tử? Em thì điều tra cái quái gì. _Thư Giao hừ lạnh một tiếng.

- Điều tra ngày chị hẹn hò.

Lan Thy nhún vai cũng không biết nên nói cái gì chẳng lẽ lại nói “Em đi theo dõi chị đấy!”, nếu nói thế Thư Giao không tổng cổ cô ra ngoài mới là lạ. Thư Giao liếc Lan Thy một cái về tội ăn nói nhảm nhí thế nhưng cả ba người ở đó đều nhận ra ánh mắt Đại Vũ âm trầm mà lạnh lẽo vô cùng.

- Hai người ngồi đi, đừng đứng mãi thế. _Đại Vũ dựa ghế bộ dạng rất là lười biếng.

Lan Thy rất là không khách khí, cứ xem như ở nhà vậy. Đại Vũ khẽ liếc Đặng Triết một cái. Anh rất là khó hiểu. Anh không phải đã bảo Đặng Triết đi thăm dò xem Thư Giao có ở bên cạnh Trác Quang hay không sao? Tại sao Đặng Triết đi cả buổi trời mà lúc trở về còn mang theo Lan Thy, sự tình hình như rất kì lạ. Đặng Triết bị Đại Vũ quan sát đến mức sóng lưng không ngừng có luồng hơi lạnh chạy dọc.

- Triết, không phải cậu đi thăm dò sao?

- Vũ ca, em đã đi đến phòng tìm chị hai nhưng thật sự không thấy. Em mới chạy xuống đại sảnh, cho nên...lâu một chút. _Đặng Triết nở nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Đại Vũ nhướn mày, trong mắt lóe lên một tia đùa cợt:

- Hừm? Không phải đi đón Lan Thy chứ?

Thư Giao nghe được đáy mắt cũng nhất thời sáng lên nhìn Đặng Triết rồi nhìn Lan Thy. Lan Thy cùng Đặng Triết kinh ngạc nhìn nhau rồi quay mặt đi nơi khác. Đặng Triết lại kịch liệt ho khan.

- Khụ.khụ...làm gì có chuyện đó chỉ là trùng hợp thôi. Em thấy Đỗ Hoàng cho nên mới đi cùng Lan Thy.

Đại Vũ cùng Thư Giao lại liếc mắt nhìn nhau rất ẩn ý một sự nghiêm túc hiện lên trong đáy mắt. Tầm nhìn của hai người lại chuyển về Lan Thy.

- Thy, em không gặp hấn ta chứ? _Thư Giao có chút lo lắng hỏi.

Lan Thy nghe Thư Giao hỏi mới từ trong mơ màng hồi phục tinh thần:

- Gặp nhưng chắc là hấn không thấy em. Chị tại sao phải khẩn trương như thế?

Thư Giao nhất thời lúng túng cười gượng làm như không có chuyện gì:

- Không, không có gì. Tại vì lúc trước hấn hay tìm chúng ta gây chuyện cho nên chị lo vậy mà.

Thư Giao cầm một cái ly trên bàn đưa lên miệng uống để che dấu sự bối rối. Đại Vũ trừng mắt nhìn Thư Giao một cái:

- Đó là rượu.

“Phụt”

Thư Giao nuốt xong một ngụm liền trực tiếp phun ra ngoài. Sắc mặt đỏ lựng, cô trừng mắt nhìn Đại Vũ một cái. Lan Thy cùng Đặng Triết khẽ mím môi cười trộm.

- Anh có ý đặt trước mặt tôi có phải không?

Đại Vũ nhếch môi cười vô hại:

- Là em tự ngồi xuống chỗ đó, không phải lỗi của tôi. Huống hồ phải trách em hậu đậu không biết phân biệt rượu mà nước.

- Anh...

- À, chị ở đây vậy anh Quang đâu? _Lan Thy rất thắc mắc.

Mắt Thư Giao trừng lớn một cái mới nhớ đến cuộc hẹn của cô và Trác Quang còn chưa kết thúc.

- Chết, chị quên mất phải trở về thôi.

Thư Giao không thèm liếc Đại Vũ một cái đã đứng lên hướng về phía cửa đi ra ngoài. Lại đột nhiên nhớ đến mắt kính bị người kia giữ nữa rồi.

- Trả đây!

Đại Vũ đứng lên nhìn cô, anh thích nhìn cô ngẩng đầu nhìn anh có một cảm giác thành tựu. Anh cao hơn cô kia mà.

- Trả cái gì?

- Mắt kính.

- Tại sao phải trả?

- Đó là của tôi, không lẽ...anh muốn đeo? _cô cười nhìn anh.

Đặng Triết cùng Lan Thy lại mỉm cười nhìn nhau. Đại Vũ cùng Thư Giao lại đồng tâm hợp ý trừng mắt nhìn họ một cái. Đại Vũ lại không có cái gì gọi là xấu hổ.

- Ai nói tôi giữ mắt kính của em để đeo?

- Thế anh muốn làm cái gì?

- Ngắm.

Thân thể Thư Giao có chút lảo đảo, cô trừng mắt nhìn anh một cái. Cô không biết là anh tại sao lại có suy nghĩ quái lạ như vậy. Mặt dày kinh khủng.

- Không nhiều lời nữa, trả đây tôi còn phải đi.

Chân mày Đại Vũ nhíu chặt:

- Đi đâu? Tiếp tục hẹn hò nữa à? _Đại Vũ rút ra từng chữ.

Thư Giao sợ hãi rút cổ lại liếc anh một cái nhưng không có phủ nhận cũng chẳng thừa nhận:

- Tôi đi đâu là quyền của tôi liên quan anh à? Anh có trả không, nếu không trả tôi vẫn có thể đi.

- Em nghĩ bước vào đây rồi còn có thể đi à?

Thư Giao thoáng cái rùng mình. Cô lùi mấy bước, anh lại tiến mấy bước. Cảnh tượng lúc này có cảm giác một người bị uy hiếp còn một người lấy việc uy hiếp người khác làm thú vui.

- Anh muốn sao hả?

- Muốn em đi cùng tôi.

Cô tròn mắt một cái, vô duyên vô cớ bảo cô cùng anh đi đâu chứ?

- Tại sao tôi phải đi cùng anh chứ?

- Vì em xem chút tôi sắp bẫy, cho nên em phải bồi thường.

Đại Vũ nở nụ cười đến đẹp mắt, chỉ thấy Thư Giao ngần ngại một lúc mắt phượng bị liền bị anh kéo đến bên người. Cô hoàn hồn muốn đẩy anh ra thì không có tí ấn tượng nào. Lan Thy há hốc mồm nhìn một màn kia, lúc sau lại treo trên môi một nụ cười. Đặng Triết lại tỏ ra vô cùng bình thường. Ánh đèn vẫn tỏa sáng, ánh mắt đen láy của Đại Vũ trong đêm lấp lánh ý cười. Trong lòng Thư Giao bỗng bật thốt trong lòng một cái tên. Trí Hi? Đúng thế nụ cười người này lúc này cùng Trí Hi không sai khác chút nào. Cô lại lắc đầu sợ mình bị ảo giác. Đại Vũ lại cảm thấy rất thú vị khi nhìn cô rối loạn như thế.

- Thế nào? Bị tôi hấp dẫn rồi?

Cô nhìn anh bằng ánh mắt cực kì ghét bỏ:

- Nhảm nhí! Nè, anh làm cái quái gì thế? Mau thả ra. Anh Quang chắc còn đợi tôi đấy.

Đại Vũ lại không cho là đúng:

- Phải không? Để tôi gọi điện cho anh ta nhé!

Cô đưa mắt nhìn anh lại không biết là anh đang giờ trò quý gì. Đại Vũ ấn vào một số điện thoại nhàn nhả chờ nghe máy. Người đầu dây rất nhanh bắt máy.

- Alo! Trác Quang nghe.

Đại Vũ nhướn mày nhìn Thư Giao, nở nụ cười đắc ý:

- Không biết đội trưởng Trác đã bắt được nhiều đối tượng tình nghi chưa?

Trác Quang rất kinh ngạc:

- Đại Vũ?

- Sao? Không thấy tôi nên rất tiếc nuôi phải không?

Đại Vũ thỏa mãn cười một tiếng, cười trên sự nổi giận của người khác. Mà Trác Quang thì nghiêng răng nghiêng lợi. Người này cứ nhiên gọi điện đến khiêu khích anh.

- Là anh truyền tin giả?

Thư Giao đứng rất gần cho nên cô nghe rất rõ. Cô tròn mắt nhìn Đại Vũ không thể tin người này ngay cả cảnh sát cũng đùa cợt. Đại Vũ lại hướng cô bằng ánh mắt vô tội, giọng nói lại hướng về Trác Quang.

- Chà, tại sao lại là tôi rồi? Tôi làm tại sao không nhớ gì cả nhỉ?

Thư Giao lại âm thầm khinh bỉ nụ cười của anh. Mặt dày thì nói gì cũng được. Thư Giao thừa cơ anh nói chuyện cố gắng dựa muốn thoát khỏi anh. Anh lại càng ôm càng chặt không cho cô thoát. Ánh mắt anh lộ ra tia nhìn cảnh cáo.

- Buông!_Thư Giao giận dữ trừng mắt nhìn anh, lại vô tình bật thốt ra tiếng nói.

Đại Vũ đắc ý nở nụ cười giống như có chuyện diễn ra đúng ý muốn của anh vậy. Trác Quang lại vì giọng nói của cô mà giật mình. Còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe Đại Vũ ở bên bồi thêm một câu.

- Thư Giao ngoan ở yên một chút đi.

Câu này rõ ràng là nói cho Trác Quang nghe. Thư Giao mắt nhìn anh đăm đăm á khẩu, cái gì cũng không thể nói.

- Anh làm gì Thư Giao rồi?_Trác Quang cả giận.

- Tôi có thể làm gì chứ? Anh quên tôi đã từng nói, cô ấy là người của Vũ ca này sao? Tôi nói được sẽ làm được, nếu tôi đã nói như thế sẽ không để cô ấy gặp bất cứ tổn thương nào.

Giọng nói anh trầm thấp tản ra trong gian phòng, ba người còn lại lâm vào trạng thái u mê. Lan Thy cùng Đặng Triết bốn mắt nhìn nhau. Thư Giao lại nhìn chăm chăm anh như sinh vật lạ. Cô ngẩng mặt chỉ thấy khuôn mặt điển trai kia cũng đang cúi đầu xuống nhìn cô. Ánh mắt dịu dàng mà chứa gì đó kiên định. Câu nói kia tựa như một lời hứa sẽ bảo vệ cô vậy. Thư Giao cảm thấy mờ mịt. Người này chẳng phải mang lòng hoài nghi đối với cô sao?

Trác Quang lại vì câu nói này mà trầm mặc một lúc nhưng vẫn phủ nhận ngụ ý hứa hẹn của Đại Vũ:

- Anh nói như vậy thì tôi sẽ tin sao? Anh hiện tại bắt cô ấy đến nơi nào nếu không tôi không khách khí gán cho anh tội bắt cóc đâu.

- Xem kìa anh tại sao phải nổi giận như vậy? Không lẽ tôi cùng bạn gái đi dạo cũng sai?

Trác Quang ở bên kia giận đến tay nắm chặt thành quyền. Anh sau khi làm xong công việc lập tức trở về nhưng không nhìn thấy Thư Giao trong phòng. Anh đợi một lúc lâu cũng không thấy cô xuất hiện. Anh phải ra ngoài tìm, điện thoại của cô anh không gọi được, tâm trạng cực kì không tốt lại bị người này quấy nhiễu.

- Anh...đưa điện thoại cho Thư Giao đi.

Đại Vũ nhường mày tỏ vẻ không sao cả. Anh đưa điện thoại đến bên tai Thư Giao, thân thể Thư Giao có chút không nhịn được mà run lên.

- Alo...! Anh Quang là em

Trác Quang rất kích động khi nghe được tiếng của Thư Giao:

- Em ở đâu?

- Em đang ở nhà...

Thư Giao còn chưa nói xong chữ “hàng” thì đã nhận một cái trừng mắt của Đại Vũ. Cô hoảng sợ rụt cổ lại.

Trác Quang khó có thể tin:

- Em ở nhà?

- Không, không phải ý em là em nhìn thấy anh làm nhiệm vụ cho nên đi về trước rồi ạ. Bây giờ đang trên đường về ạ.

Thư Giao cảm thấy rất là có lỗi khi nói dối. Cô không quên Đại Vũ và Trác Quang không hợp nếu nói ra vị trí hiện tại của Đại Vũ chỉ sợ sẽ có rắc rối. Cô lại không muốn người trước mặt gặp rắc rối. Đại Vũ nhếch lên một nụ cười hài lòng.

- Vậy em đang ở cùng một chỗ với Đại Vũ à?

- Em tình cờ gặp... gặp anh ấy cho nên anh ấy đưa em về. Anh không cần lo lắng đâu, cô cười khan một tiếng.

- Vậy được, cảm ơn một chút. Anh còn định đưa em đến một nơi nhưng để lần sau vậy.

Trong đáy mắt Trác Quang thoát ẩn thoát hiện nhiều cảm xúc vô cùng khó tả, khiến người ta khó nắm bắt ý nghĩ của anh hiện tại. Có loại lo lắng cũng có loại mất mát rồi giống như thần nhiên.

- Vậy tạm biệt anh.

- Tạm biệt!

Trác Quang cúp điện thoại. Anh vừa bước đến sảnh ăn, trước mắt một bóng dáng mảnh mai đang ngồi ở sảnh ăn tại một cái bàn gần cửa sổ giống như đợi ai mà cũng giống như lo lắng điều gì. Trác Quang đứng lặng một lúc nhìn vào cô gái kia. Trúc Đào đang ngồi ngẩn ngơ mơ màng về cuộc chạm mặt cùng chàng trai lạ mặt thì cảm nhận có một ánh mắt đang quan sát mình thì xoay người tìm kiếm. Trong mắt Trúc Đào lóe sáng khi nhìn thấy Trác Quang. Dưới ánh đèn, dáng anh cao cao hiện ra trước mặt Trúc Đào như một thứ ánh sáng hấp dẫn tầm nhìn.

- Anh Quang!

Trác Quang cũng nhìn thấy cô nở một nụ cười nhàn nhạt, không ai có thể nhìn ra anh đang không vui.

- Trúc Đào!

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tôi Làm Sát Thủ

Căn phòng bao phủ một ánh sáng nhàn nhạt của đèn huỳnh quang, không khí cũng có phần yên lặng.

Thư Giao vừa cúp điện thoại thì lập tức trả lại cho Đại Vũ, cô khẽ liếc anh một cái rồi xoay người đi ra ngoài. Đại Vũ nhíu mày nhìn thái độ giận dữ của Thư Giao. Không lẽ vì không được đi với Trác Quang cho nên cô tức giận đến vậy, nghĩ đến đây anh lại thở dài một cái. Thôi bỏ đi, dù sao cũng là anh ép buộc cô cũng không còn cách nào khác. Ai bảo anh không thích cô đi cùng Trác Quang. Cho nên bây giờ dù cô trở về nhà không đi cùng anh, anh cũng không trách.

Đại Vũ cũng vội vã đi theo sau Thư Giao ra ngoài, anh nháy mắt nhìn Đằng Triết một cái. Mà bên ngoài hành lang đột nhiên một thoáng tối sầm, Thư Giao hoảng sợ đứng một chỗ. Tại sao cô không thấy cái gì cả? Cô bị cận cũng không phải không thấy đường. Thư Giao nghe tiếng bước chân trên hành lang vọng lại, trong lòng run sợ một trận, cô đưa tay hươ quào lung tung mong tìm được một cái điểm tựa. Thế nhưng trước mặt cô chỉ là khoảng không trống rỗng. Tiếng bước chân đến gần, Thư Giao đưa tay hươ một cái liền trúng lồng ngực của một người. Hơi thở quen thuộc cũng dần bao phủ, bàn tay cô bị nắm chặt. Thư Giao muốn rụt tay lại nhưng không thể.

- Anh, tên lưu manh này mau buông, tôi muốn đi về.
- Em thấy đường về sao?
- Dù có mò đường tôi cũng sẽ về được.
- Mất em không tốt lại không có kính, em nghĩ đến khi nào mới có thể rời khỏi đây?

Giọng của cô cùng anh vắng vắng vang vọng trên dãy hành lang lúc này đã không còn người. Vì hôm nay có sự bố trí của Đại Vũ cho nên không còn người ngoài ở tầng này nữa. Anh không tin trong bóng tối lại không có người giúp đỡ cô có thể rời đi.

- Anh giữ tôi lại để làm gì? _giọng cô rõ ràng có chút uất ức.

Cô không thích cảm giác chuyện gì cũng nằm trong sự dàn xếp của anh. Cô ghét bị sắp đặt, đặc biệt là vướng vào những chuyện như vừa rồi. Mâu thuẫn của Trác Quang cùng anh tại sao vẫn kéo cô vào chứ?

- Tôi chỉ muốn... đưa em về mà thôi, như vậy cũng không được? _giọng anh có chút bất đắc dĩ.

Cho dù trong bóng tối nhưng cô chợt cảm nhận một ánh mắt đang nhìn chằm chằm cô đầy mong đợi. Tại sao người này cùng người đã từng uy hiếp cô lại khác nhau đến như thế? Thật ra đâu mới là người thật của anh? Anh là người lạnh lùng hay là dịu dàng hết mức?

- Anh... không cần đâu, anh Quang có thể chưa về. Anh sẽ gặp rắc rối. _cô cũng không biết cô đang nói gì chỉ cảm thấy anh đừng đưa cô về là tốt nhất.

Trong bóng tối một ánh mắt đen lấp lánh, nhẹ đưa tay nắm lấy tay cô, phát ra tiếng cười trầm thấp.

- Em lo lắng cho tôi.

Anh rất khẳng định. Trong lòng anh có một cảm giác dị thường thỏa mãn. Chỉ nghe một tiếng tách, ánh sáng một lần nữa trở lại. Thư Giao ở khoảng cách gần anh, nhìn nụ cười trên môi anh rạng rỡ. Cô vừa kinh ngạc cũng vừa có một cảm giác không vui vì bị người ta đoán trúng tâm sự. Cô thoát khỏi tay anh.

- Tôi không có.

- Em không thừa nhận cũng không sao. Một mình tôi hiểu thành ý của em thì được rồi. _Anh vẫn nở nụ cười, xoa đầu cô.

Thư Giao trừng mắt nhìn anh, lại nghiêng đầu đi chỗ khác để thoát khỏi anh. Thư Giao còn muốn nói gì thêm nhưng cách đó lại vang lên tiếng nói của Lan Thy.

- Anh Triết, anh làm gì ở chỗ cầu dao điện vậy? Anh biết sửa điện à?

Đặng Triết nghe một câu này suýt chút nữa ngã lún ra đất. Anh trừng mắt nhìn Lan Thy một cái, Lan Thy hoảng sợ rụt cổ lại nhưng đã muộn. Người không nên nghe cũng đã nghe rồi. Thư Giao mở lớn mắt nhìn về phía xa nhưng cũng chẳng thấy rõ ràng cái gì chỉ là một mảnh sương mù. Cô chỉ có thể trừng mắt nhìn người trước mặt đang nở nụ cười cứng đờ.

- Anh... lại dám dùng thủ đoạn này để không cho tôi đi? _Thư Giao nghiêng răng nghiêng lợi.

Đại Vũ ho khan một cái, nở nụ cười vô hại:

- Em nói gì thế, thủ đoạn gì ở đây?
- Anh còn nói không có, rõ ràng đang yên đang lành làm sao lại cúp điện còn không phải anh sai anh Triết làm đi.

Thư Giao giận đến đỏ mặt. Đại Vũ sờ sờ cảm tỏ vẻ thấu hiểu:

- À, em nói là chuyện này sao? Có thể là Đặng Triết sơ ý chạm phải thôi.

Trong lòng Đại Vũ lại nói “Triết, cậu gánh toàn bộ đi nhé!”

- Anh...

Thư Giao thật không còn gì để nói, nói về độ mặt dày hần là không ai so sánh kịp người này. Thư Giao không thèm để ý đến anh nữa hung hăng bỏ đi. Đại Vũ cũng không có buông tha.

- Tôi nói tôi sẽ đưa em về.
- Không cần.

- Em phải đi cùng tôi.
- Không muốn.
- Em không lấy lại kính à?
- Không...

Thư Giao nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cái người không ngừng lải nhải, tại sao hôm nay anh nói nhiều thế nhỉ?

- Không lấy không được.

Cái kính đấy là cô cùng mẹ đi đo. Tốn mất mấy trăm nghìn tại sao cô phải bỏ chứ. Huống hồ cô rất tiết kiệm tiền không thể hoang phí như thế. Đại Vũ nhướng mày nhìn thái độ kiên định của cô, âm thầm đắc ý.

- Em không phải muốn biết tại sao Trác Quang muốn bắt tôi và Đỗ Hoàng có liên quan à? Nếu em đi cùng tôi, tôi sẽ nói cho em biết kể cả trả kính cho em, ok?

Thư Giao nhủu mày nhìn Đại Vũ giống như có một hoài nghi rất lớn. Cô có thể tin người mặt dày này sao? Nhưng mà cô rất tò mò muốn biết anh ta làm sao mà đùa bỡn Trác Quang như vậy?

- Anh không sợ tôi nói cho anh Quang nghe à?
- Cứ việc, tôi chỉ sợ sau khi nghe em nói xong anh ta không nhin được mà giận đến tay chân run rẩy.
- Được tôi đi cùng anh. Trả kính đây, tôi mới thấy đường đi chứ.
- Tôi dẫn em đi.

Đại Vũ rất là chân thành muốn giúp đỡ cô bé cận thị hơi nặng này. Thư Giao nghe anh nói mà nuốt một ngụm khí lạnh. Cô khi nào thì cần người dẫn rồi.

- Tôi không cần.
- Em không thể dựa dẫm vào tôi một chút à?

Cô liếc anh từ trên xuống dưới, lạnh lùng đánh giá:

- Làm người phải độc lập. Huống hồ anh không phải người tốt để tôi tin tưởng được.

Đại Vũ cảm thấy thất bại, anh cư nhiên bị cô nhìn với ánh mắt khinh thường như thế.

- Được rồi, trả kính cho em.

Bởi vì anh biết nếu còn cùng cô giằng co nhất định cô sẽ dìm anh xuống tận đáy biển. Thư Giao đắc ý cười, nụ cười rất rực rỡ. Cầm chiếc kính lau lau, chùi chùi rồi đeo lên. Đại Vũ buồn cười, nhếch lên một nụ cười nhẹ. Từ phía sau anh, Đằng Triết vượt lên nói chuyện.

- Vũ ca, xe chuẩn bị xong có thể đi rồi.

Đại Vũ gật đầu nhìn sang Thư Giao:

- Đi, tôi đưa em về.
- Tôi muốn đi bộ, anh có thể đi bộ à?

Thư Giao rất là đắc ý tươi cười, xoay người bước đi. Đại Vũ dở khóc dở cười. Cô vì không muốn anh đưa về cư nhiên làm khó anh, muốn anh cùng cô đi bộ.

- Tốt, bắt quả tôi cùng em nắm tay đi dạo.

Thân thể Thư Giao cứng đờ rồi nện chân thật mạnh xuống sàn mà đi. Đại Vũ đắc ý cười. Đằng Triết cùng Lan Thy tròn mắt nhìn hai người kia có xe không đi lại muốn đi bộ.

Lúc này, Trác Quang lại đưa Trúc Đào về vì Lan Thy báo có việc bận nên muốn cô về trước. Mà Trác Quang cũng chỉ đi có một mình, đáng lẽ là đi cùng Thư Giao rồi cuộc anh lại để cô đi về mất. Thật ra mục đích anh đưa cô đến nhà hàng này là để cho cô tận mắt chứng kiến Đại Vũ không phải người tốt để cô tránh xa Đại Vũ. Thật không ngờ, người hôm nay đến lại không phải Đại Vũ mà là Đỗ Hoàng đây là chuyện gì xảy ra? Trác Quang vẫn cảm thấy thật lúng túng, chẳng lẽ trong sở cảnh sát có người của Đại Vũ mà anh không biết? Nếu nói như vậy thế lực ngầm của Vũ Đại không thể xem

thường rồi. Cái anh muốn biết cận kề chính là thân phận thật sự của Đại Vũ trong nhà họ Vũ. Có như vậy anh mới dễ dàng tìm được những chứng cứ có hại đối với Đại Vũ.

Trác Quang đang trầm tư suy nghĩ lại nghe đến giọng nói ngọt ngào vang lên:

- Anh Quang anh có tâm sự à?

Hiện tại, Trác Quang cùng Trúc Đào đi dạo bên một bờ hồ lấp lánh ánh đèn. Hồ Bán Nguyệt được xây như hình vầng trăng khuyết, xung quanh có rào bằng xích, cột đèn màu bố trí dày đặc, cây cảnh cũng không ít. Có cả những băng đá để ngồi hóng mát.

Trúc Đào được Trác Quang đưa về mừng như mở cờ trong bụng, cô lại cố lấy can đảm mong anh đi dạo cùng cô. Trác Quang nhìn thấy ánh mắt của Trúc Đào nên đồng ý thay vì đưa cô về thì lại đi dạo một lúc.

- Không có gì. _Trác Quang nhàn nhạt trả lời, ánh mắt lại lộ vẻ tiếc nuối một thứ gì đó.

Trúc Đào khẽ cắn môi, cô cũng không biết phải nói tiếp những gì. Trong mắt cô thoáng xuất hiện vẻ mất mát.

- Có phải vì không đi dạo cùng Thư Giao nên anh cảm thấy không vui?

Trác Quang sững sờ một lúc lại lắc đầu cười một tiếng:

- Không đâu.

Thật ra trong lòng anh chính là suy nghĩ như Trúc Đào đã nói. Anh chắc hẳn là đang tiếc nuối đi. Nhưng anh vì sao lại tiếc nuối thì không rõ.

- Vậy anh buồn phiền vì công việc rồi, thật xin lỗi em không thể cùng anh chia sẻ. _ bộ dạng của Trúc Đào cực kì buồn rầu.

Trác Quang cười cười nhìn cô:

- Thật ngốc, chuyện của anh đâu có gì mà em phải xin lỗi. Chẳng qua anh cảm thấy bản thân có chút bất lực thôi.

Trúc Đào ngây ngốc nhìn nụ cười của anh lại ngượng ngùng quay mặt đi nơi khác. Trác Quang cũng không có để ý thái độ của cô mà quan sát mặt hồ gợn sóng, lấp lánh ánh sáng. Hai người cứ như vậy đi cùng nhau ngắm nhìn mặt hồ mà không nói gì.

Lại nói về Thư Giao cùng Đại Vũ, hai người này cũng đi dạo. Thư Giao đúng là kiên quyết không đi xe của Đại Vũ trở về. Cô đi bộ cho nên anh cũng đi bộ. Mà hai người Đằng Triết cùng Lan Thy cũng đi bộ nốt. Đằng Triết phải đi theo để phòng trừ bất trắc có kẻ thù đột ngột xuất hiện gây bất lợi cho Đại Vũ mà Lan Thy thì muốn nhìn hai người kia đi dạo. Một cặp phía trước, một cặp phía sau cứ như vậy mà đi.

- Nè, hai người họ làm sao thế? _Lan Thy không nhịn được liếc mắt nhìn Đằng Triết hỏi.

Đằng Triết vẫn ung dung đi không nhìn ra là anh đang rất nghiêm túc nhìn quanh.

- Họ chắc là ngượng ngùng.

Lan Thy tròn mắt trắng dã. Ngượng ngùng? Hai người họ mà cũng biết ngượng ngùng à? Cô nhớ Đại Vũ còn ôm Thư Giao trước mặt cô cùng Đằng Triết kia mà.

- Anh cảm thấy lí do này hợp lí sao? _Lan Thy liếc Đằng Triết một cái.

Đằng Triết hơi cười nhìn cô:

- Vậy chắc là chiến tranh lạnh.

- Đáp án này có lẽ hợp lí hơn.

Hai người rất ăy gật đầu tiếp tục quan sát hai người ở phía trước. Hai người phía trước lại lâm vào trầm mặc không ai nói năng gì cả. Đại Vũ nhủ chặt mày không hiểu Thư Giao đang nghĩ gì.

- Em không phải có chuyện muốn biết sao, tại sao không hỏi?

- Tôi...muốn biết anh làm nghề gì?

Đại Vũ sững sờ một lúc mới phát ra tiếng cười khẽ:

- Tôi làm nghề gì có liên quan đến chuyện em muốn biết sao?

- Tôi trước tiên phải xác định nghề nghiệp anh có trong sạch không đã.

Cô nhớ mẹ cô đã từng hỏi anh làm nghề gì nhưng cô một chút thông tin về anh cô cũng không biết. Thư Giao có cảm giác rất thất bại, cho nên cô nhất định phải hỏi.

- À, tôi làm... sát thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lời Tuyên Bố Của Đại Vũ

Không gian xung quanh Đại Vũ cùng Thư Giao thoáng cái im lặng vô cùng sau câu nói của Đại Vũ. Thư Giao cảm nhận có một cơn cuồng phong vừa thổi qua mà cô lại đang đứng hứng chịu cơn cuồng phong đó. Thư Giao run rẩy thân người, cô nghiêng mặt nhìn khuôn mặt đang tươi cười kia. Dưới ngọn đèn đường màu cam nhạt cô nhìn anh như một người đến từ trong giấc mơ.

- Anh nói thật à?

Nói thật trong mắt cô cũng có phần tin tưởng, bởi vì anh đã từng bị thương điều này rất dễ lý giải. Hơn nữa cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận sự thật này. Tuy nhiên, hiện tại nghe chính miệng anh nói ra cô có một cảm giác hoảng sợ. Cô rất mong chuyện này không phải thật. Đại Vũ nhìn khuôn mặt ngây thơ mà vẫn giữ được bình tĩnh được sau câu nói của anh mà không khỏi dâng lên một cảm giác muốn giữ cô mãi ở bên cạnh. Chỉ có những cô gái can đảm, không yếu đuối thì mới có tư cách đứng cùng một chỗ với anh. Mà cô chính là người đó.

- Nếu đó là thật em sẽ làm thế nào? Chạy trốn hay là báo cảnh sát?

Sóng mắt Thư Giao lưu chuyển. Trong màn đêm nhàn nhạt ánh sáng, cô nhìn thấy ánh mắt anh nghiêm túc.

- Thôi đi, thứ nhất tôi không có sức để chạy trốn vì tôi biết tôi không có khả năng thoát khỏi anh. Thứ hai, tôi rất nghĩa khí sẽ không làm chuyện vô bổ như thế đi báo cảnh sát.

Thư Giao lại tiếp tục đi về phía trước. Đại Vũ nhếch lên một nụ cười không rõ ý tứ. Là hải lòng cũng là âm thầm đưa ra quyết định.

- Đó là sự thật, _anh tiếp tục ở bên cạnh cô nói.

Hai bàn tay Thư Giao không tự chủ nắm chặt thành quyền. Cô không phải không sợ mà loại sợ hãi này vì anh mà lo sợ. Cô sợ anh thật sự gặp chuyện như vậy cô sẽ có cảm giác như thế nào? Cô sẽ thờ ơ xem như không liên quan mình hay sẽ tìm cách để đến bên cạnh anh.

- Nếu tôi nói tôi rất hoảng sợ khi biết anh là sát thủ anh sẽ làm gì với tôi?

Lần này lại đến lượt Đại Vũ run rẩy trong lòng. Anh chưa từng nghĩ cô sẽ hoảng sợ. Trong mắt anh cô là một cô gái mạnh mẽ, sắc xảo nhưng lại mang nét ngây thơ, hồn nhiên. Anh cũng chưa từng nghĩ sẽ để cô rơi vào những mâu thuẫn cùng vòng vây đầy thương tích như anh. Anh đơn giản chỉ nghĩ anh sinh ra một loại tín nhiệm đối với cô. Chính vì thế anh cũng không ngại nói về thân thế của bản thân. Cảm giác anh dành cho cô là một loại thích nhàn nhạt.

- Tôi sẽ tôn trọng quyết định của em.

Thư Giao kinh ngạc nhìn anh. Người này không những không đề phòng cô còn muốn cô tùy ý xử sự. Trong mắt cô xuất hiện một loại rung động mãnh liệt. Là cô gái mười tám tuổi có lẽ đây là lần đầu tiên cô cảm thấy rung động trước một người. Đại Vũ nhìn biểu hiện ngây ngốc của cô không khỏi buồn cười. Anh cười khẽ một tiếng, ánh mắt anh lộ ra tia dịu dàng hết mức.

- Ánh mắt anh... _cô không nhận được bật thốt thành tiếng.

Cô muốn nói ánh mắt anh rất dịu dàng nhưng sao cũng không nói thành lời được.

- Ánh mắt tôi làm sao?

Anh bước đến trước mặt cô, đưa tay nhẹ vén vài sợi tóc trên mặt cô vì bị gió thổi bay. Trên đường phố người, xe qua lại không ngừng, bên vỉa hè hai người cứ nhìn nhau như vậy. Có cảm giác thời gian đang dừng lại. Thư Giao muốn lùi mấy bước nhưng tay anh đã chế trụ gương mặt cô. Cô cảm nhận ngón tay mát lạnh của anh đang nhẹ vuốt gò má của cô.

- Làm sao bây giờ, cho dù bây giờ em muốn chạy tôi cũng không muốn để em đi.

Ánh mắt Thư Giao lại lần nữa lâm vào mê man khi nghe chính anh nói không muốn cô đi. Lời nói anh hòa vào trong gió vốn đã vô tung vô ảnh nhưng nó vẫn vang vọng bên tai cô. Đây là ý gì? Là một người bá đạo muốn làm theo ý của bản thân anh hay là đang khấn cầu cô đừng cách xa anh? Đại Vũ cười khẽ một tiếng lại dịch ra xa cô mấy bước, quay mặt về phía khác.

- Nhưng bây giờ tôi sẵn sàng để em đi, tôi sẽ không gặp lại em nữa nếu em muốn. Nhưng nếu để tôi gặp lại em tôi sẽ không để em đi. Đây là cơ hội cuối cùng tôi cho em cách xa tôi.

Thư Giao trừng mắt kinh ngạc, cô không biết anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Vừa rồi không phải anh muốn cô ở bên cạnh anh sao? Tại sao bây giờ lại đổi ý không muốn nhìn thấy cô rồi. Anh khiến cô cảm thấy vô cùng khó hiểu nhưng cũng vì anh để cô cách xa anh mà có một cảm giác mất mát cùng đau lòng khó tả. Chẳng lẽ cô đã thích anh rồi? Thư Giao kịch liệt lắc đầu, cô không muốn thừa nhận nhưng có một cảm giác tim đang bị đè ép.

- Còn nữa nếu em cùng tôi gặp lại lần sau, em chính là bạn gái của Vũ ca này. _anh bá đạo tuyên bố.

Một câu lại một câu của Đại Vũ khiến Thư Giao càng thêm hoang mang vô cùng. Cô không thể cất thành lời cũng không thể phản bác. Chẳng lẽ cô lại nói cô không muốn rời xa anh? Chuyện đó là không thể nào. Nhưng nếu thật sự như lời Đại Vũ nói, họ có cơ hội gặp lại cô nhất định là bạn gái anh như vậy sẽ ra sao? Làm bạn gái một sát thủ? Cô có cảm giác rất bất đắc dĩ. Biết đâu cô và anh thật sự không bao giờ gặp lại như vậy cô phải làm sao? Cô phải quên anh đi xem như chưa hề có người mang tên Đại Vũ trong cuộc đời cô. Cô có thể làm được không? Cô thật sự không chắc cô có thể quên anh. Anh đã làm rối loạn một đoạn cuộc sống của cô, cô có thể xem như chưa từng có gì xảy ra sao? Nghĩ đến đây Thư Giao lại không tự chủ được càng thêm run rẩy. Đại Vũ nhíu mày nhìn phản ứng im lặng của Thư Giao. Anh cho rằng cô sẽ phản bác hay nói gì đó nhưng không có. Trong lòng anh cảm thấy một mất mát thật lớn. Cô thật sự muốn rời xa anh. Anh nói như thế nhưng anh làm được không? Sẽ không muốn gặp lại cô thật sao? Đại Vũ hít sâu một cái, dứt khoát cắt bước đi. Bởi vì sự im lặng của cô làm anh nghĩ rằng cô muốn rời xa anh, nhưng anh không biết vì quá bất ngờ cùng một cảm giác đau lòng cho nên Thư Giao không thể nói thành lời. Cô chỉ có thể dùng sự im lặng để che giấu cảm xúc.

- Tôi đưa em về, đây có thể lần cuối tôi cùng em đi.

Thư Giao ngơ ngác nhìn theo bóng dáng cao cao của anh đồ dài trên đường. Cô thấy anh có một sự cô độc đến đau lòng. Làm sao trên người một người cao ngạo như anh lại xuất hiện cái loại hình ảnh này đây?

Thư Giao bước theo sau anh nhưng không có bước đi cùng anh mà là nhìn theo bóng lưng anh. Cô thật sự muốn anh biến mất trước mặt cô sao? Cô lúc nào cũng muốn anh cách xa cô, nhưng đến hôm nay khi chính miệng anh nói anh sẽ chủ động rời đi khỏi tầm mắt cô thì cô lại bị cảm giác hụt hẫng bao phủ.

Đằng Triết cùng Lan Thy cũng khó hiểu nhìn nhau. Họ không biết Đại Vũ cùng Thư Giao đứng lại một lúc nói những gì. Một lúc thấy hai người kia đứng rất gần nhau, một lúc lại thấy họ lạnh lùng xa cách, một trước một sau rất kì lạ.

Con đường rất xa, Thư Giao hôm nay lại mang giày cao gót. Cô cắn chặt môi nhin đau, lúc đầu cô đi chậm thì không sao nhưng lúc này Đại Vũ vì không vui nên đi rất nhanh, cô cũng như thế vì đi nhanh mà gót chân có chút sưng lên. Cô có cảm giác chân sắp đứng không vững, có cảm giác tê dại. Nhưng là tê dại nơi gót chân hay trong lòng cô cũng không rõ.

Đến lúc sắp không chịu nổi, Thư Giao ngồi thụp xuống đường ôm gót chân nhăn nhó.

- A...!

Thân hình Đại Vũ chợt dừng lại, trên gương mặt tuấn tú chợt xuất hiện thần sắc hốt hoảng. Anh chạy đến bên cạnh nhìn chăm chăm vị trí tay cô nắm chặt, nhìn không được gạt tay cô ra mà nâng chân cô lên.

- A, đau! _Thư Giao trừng mắt nhìn động tác của anh.

Anh nhìn cô lại tức giận:

- Chết tiệt! Tại sao mang giày cao gót lại muốn đi bộ đường dài chứ? Em muốn chết à?

- Tôi vốn đi chậm nên sẽ không sao, là vì... _cô cúi đầu không nói nữa.

Anh thoáng cái có một cảm giác đối với cô rất bất đắc dĩ. Anh đã không muốn quan tâm cô nữa, cô cư nhiên còn gây ra cái loại phiền phức này.

- Là lỗi của tôi?

- Tôi không có nói như thế, là anh tự nói _cô bĩu môi.

- Em... .

Đại Vũ lắc đầu thừa nhận thất bại. Thất bại chính là anh không bỏ mặc cô được. Anh trừng mắt nhìn cô một cái liền bế cô lên. Thư Giao hốt hoảng ôm chặt cổ anh.

- Đây, anh làm cái gì thế, thả tôi xuống! Đây là ngoài đường đấy.

Đại Vũ chẳng để ý đến tiếng nói bất mãn của cô, anh đi được thêm vài bước lại hướng Đằng Triết hô một tiếng.

- Triết, cho người mang xe đến.

Đặng Triết cùng Lan Thy còn đang đứng ngốc một chỗ nhìn Đại Vũ đang bế Thư Giao không biết là chuyện gì xảy ra. Lan Thy thì đi nhanh lên phía trước xem tình hình.

- Chị Giao làm sao thế?

Thư Giao còn chưa kịp trả lời đã bị Đại Vũ giành mất rồi:

- Đau chân.

Thư Giao thầm nghĩ mỗi lần anh tức giận đề bà đạo như thế à? Lan Thy “à” một tiếng lại nở một nụ cười gian. Đặng Triết lại cấp tốc cho người lái xe đến. Anh thật hận bản thân vì sao không lái xe theo nhỉ? Anh giật mình phát hiện chính anh cũng muốn đi bộ cùng Lan Thy. Đặng Triết có cảm giác hoang mang với suy nghĩ kia.

Đại Vũ đứng bên đường chờ xe đến, trên tay lại bế một cô gái thu hút rất nhiều ánh nhìn của người đi đường. Thư Giao lại cực lực giả dục.

- Anh tên lưu manh này mau thả tôi xuống, tôi có thể tự đứng.

- Em có thể tự đứng thì lúc này đã không ngã.

Anh nhàn nhạt nói, ánh mắt đen sắc bén thẳng tắp nhìn đường chờ xe đến. Thư Giao có một cảm giác bất đắc dĩ với sự bá đạo của người này. Cô nhớ người này từng nói sống chết của cô không liên quan anh kia mà, hôm nay lại đổi ý sao? Thật là mưa nắng thất thường, anh là nam mà sao lại có tính khí như vậy nhỉ? Thư Giao không nhịn được cười trộm một tiếng. Đại Vũ nhử mảy nhìn người trong ngực anh đang hé miệng cười.

- Em cười cái quái gì?

- Tôi...tôi nào có. Anh mau thả tôi xuống đi!_cô hoảng sợ co rúm người lại.

Đại Vũ nhướng mày nhìn thái độ kì quái của cô. Cô gái nhỏ này có những biểu hiện anh không thể hiểu được.

Độ hơn năm phút sau, một chiếc xe hơi BMW đen bóng chạy đến trước mặt hai người. Người tài xế vừa lái xe đến lập tức xuống xe, còn rất nhanh nhẹn mở cửa xe cho hai người.

- Vũ ca có cần em lái xe không?_người tài xế mỉm cười hỏi.

Trong mắt người này còn có kinh ngạc hòa đâu đó một tia thăm dò hướng về Thư Giao.

- Không cần.

Thư Giao được anh nhẹ nhàng đặt xuống nệm xe cạnh ghế lái. Đặng Triết còn định vào lái xe thì đã nghe Đại Vũ nói một câu:

- Tôi đưa Thư Giao về, cậu cùng Lạc Minh có thể ở lại đây hoặc tự tìm cách đi về. Còn nữa, trước tiên phải đưa Lan Thy về trước.

Thư Giao trừng mắt nhìn Đại Vũ. Anh cư nhiên đối xử với đàn em mình như thế. Đặng Triết lại tỏ vẻ chẳng sao cả hơn nữa còn cười cười.

- Rõ, Vũ ca!

Lan Thy thì có cảm giác rung mình một cái, ngữ điệu của Đại Vũ rất là giá lạnh. Chiếc xe khởi động một cái liền biến mất khỏi tầm mắt mấy người. Lan Thy giờ mới hồi phục tinh thần. Cô bây giờ mới để ý đến người tài xế kia. Tài xế thôi cũng tuấn tú như vậy, hẳn là đàn em khác của Vũ ca rồi.

- Anh Triết, có cần em gọi một chiếc xe khác đến không? Vị tiểu thư này..._giọng điệu người tài xế mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn Lan Thy.

Đặng Triết trừng mắt nhìn người kia một cái. Người này rất biết điều thu hồi nụ cười. Anh ta chưa từng thấy Đặng Triết xuất hiện cùng một chỗ với bất cứ cô gái nào nên cảm thấy rất lạ.

- Ha ha, tiểu thư gì chứ, anh gọi tôi Lan Thy được rồi. Anh cũng là đàn em của Vũ ca à?_Lan Thy thoải mái tươi cười.

- Đúng vậy.

Người kia vì bị nụ cười quá rạng rỡ của Lan Thy mà cơ mặt co rút đi. Anh ta cảm nhận từ trên người Đặng Triết tản ra một hơi thở rất lạnh. Lạc Minh vội lảng sang chuyện khác:

- Cô gái lúc này là chị hai tương lai à?

Đặng Triết có chút dăm chiêu nhưng vẫn đưa ra khẳng định:

- Đúng thế.

- Thế còn cô gái bên cạnh anh?_người này rất tò mò.

Đặng Triết quết mắt lạnh lùng cảnh cáo. Lạc Minh biết điều ngậm miệng lại.

- Cậu đi chuẩn bị xe đi! Tôi đưa cô ấy về.

Người kia nhất thời ngây ngốc rồi gật đầu, biết điều lui đi mất. Anh ta vẫy tay một cái có một chiếc mô tô chạy đến. Người trên xe cũng nhảy xuống đưa nón bảo hiểm cho Đặng Triết.

- Anh Triết, xe của anh.

Lan Thy nhất thời kinh ngạc há hốc mồm nhìn người vừa lái mô tô đến. Cô lại liếc nhìn người tài xế đến trước kia. Cô kinh hô một tiếng. Bọn họ cư nhiên giống nhau như hai giọt nước. Đặng Triết nhìn thái độ ngạc nhiên của Lan Thy thì có chút buồn cười.

- Bọn họ là anh em sinh đôi là Lạc Minh và Lạc Nhật. _Đặng Triết giải thích.

- À, họ thật sự giống nhau quá, lại còn đẹp trai nữa. _Lan Thy nhin không được khen một tiếng.

Lạc Minh cùng Lạc Nhật nhất thời hóa đá. Sóng lưng lại có luồng khí lạnh xuyên qua. Hai anh em họ hít một ngụm khí lạnh. Cô gái này nhìn bọn họ bằng ánh mắt thật háo sắc. Đặng Triết nhíu mày ho khan một tiếng:

- Khụ, khụ... Thy đội nón vào đi anh đưa em về.

Lan Thy sực tỉnh gật đầu, đội nón vào nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú hai anh em Lạc Minh cùng Lạc Nhật.

- Tạm biệt hai anh đẹp trai nhé! _Lan Thy tặng cho hai người họ bằng một nụ cười ngọt ngào.

Hai anh em họ lại nở nụ cười méo mó vẫy tay chào cô. Bọn họ cũng không có làm gì nên tội cư nhiên bị Đặng Triết trừng mắt một cái. Đặng Triết không nói nhiều liền lái xe rồi đi. Lan Thy có cảm giác rất lạ khi ngồi cùng mô tô với Đặng Triết. Lần trước cô cũng bị người này áp giải về nhà để không làm phiền đến Thư Giao cùng Vũ ca. Hôm nay tình cảnh có khác một chút, hôm nay là anh chủ động đưa cô về. Gió không ngừng tấp vào mặt, Lan Thy thoáng run lên, làn tóc bay bay trong gió. Cô nhẹ đưa tay ôm lấy eo Đặng Triết. Đừng hiểu lầm vì tốc độ chạy xe của anh nhanh quá, cô sợ gặp diêm vương. Đặng Triết hơi cứng người một chút, trên môi hơi nhếch lên một nụ cười bị che khuất trong chiếc nón bảo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đánh Mất Trái Tim?

Thư Giao cùng Đại Vũ ngồi trên xe nhưng vẫn giữ trạng thái trầm mặc không ai nói với ai câu nào. Thư Giao lặng lẽ đưa mắt nhìn đường, tâm trạng lại vô cùng phức tạp. Đại Vũ thì không để ý đến bất cứ thứ gì ngoài việc lái xe, thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn cô gái bên cạnh. Anh hiện tại cũng không biết phải nói với cô những gì.

- Em còn muốn biết tôi lừa Trác Quang như thế nào không? _Đại Vũ chậm rãi nói cũng không nhìn cô.

Thư Giao kinh ngạc đưa mắt nhìn anh nhưng rồi cô cự tuyệt:

- Không cần thiết nữa. Nếu đã quyết định không gặp mặt thì tôi không muốn biết bất cứ việc gì.

Đại Vũ neho mắt im lặng. Cô nói đúng nếu đã quyết định không gặp mặt nữa vậy tốt nhất đừng nên quan tâm đến chuyện của đối phương. Chiếc xe rất nhanh đến trước nhà Thư Giao. Cô vội vã muốn xuống xe, tay cô lại bị anh bắt lại.

- Chờ một chút, tôi đưa em vào.

Thư Giao có một chút không tự nhiên nhưng không có giận dũa hay cự tuyệt. Hẳn là đáy lòng đã chấp nhận anh nhưng chưa rõ ràng. Thế nhưng cô vẫn muốn đánh cuộc thêm một lần để xem cô và anh có thể gặp lại nhau không? Đại Vũ lại bước ra khỏi xe đi về phía cô, im lặng bế cô về phía cổng. Nhưng mà không có đi vào chỉ là ở trước cổng cô đã đòi xuống cho nên anh cũng không miễn cưỡng.

- Được rồi, em vào nhà đi nhớ thoa thuốc cùng băng bó cẩn thận. _giọng anh trầm thấp vang lên trong màn đêm.

Thư Giao cảm thấy mơ hồ, cô đột nhiên muốn đưa tay chạm lấy thứ ấm áp từ anh nhưng không được.

- Tôi biết rồi! _cô khẽ mỉm cười.

Trong lòng Đại Vũ lại không hiểu sao xuất hiện một cảm giác không đành lòng rồi đi. Anh đã nói sẽ rời xa cô nhưng cho đến hiện tại anh vẫn không

muốn. Bản thân anh sợ nụ cười trên môi cô sẽ biến mất nếu tồn tại anh ở bên cạnh. Anh cảm thấy có khi nào tim anh đã bị cô giữ rồi không? Anh lấy lại tinh thần đưa mắt nhìn cô, cánh môi mỏng lại cong lên một nụ cười.

- Em hãy hi vọng chúng ta không gặp lại đi nếu không em có cánh cũng không thoát được.

Anh kiên quyết xoay người đi, Thư Giao lại trợn mắt nhìn bóng lưng anh. Người này quả thật khiến cho người ta sinh ra ảo giác. Lúc này không phải rất ân cần, rất dịu dàng sao? Trong nháy mắt lại là một người cao ngạo đầy bá đạo. Thư Giao có chút khó chịu, lê từng bước đi vào bên trong cổng nhưng không có vào nhà mà đứng nép ở một bên chờ nghe tiếng xe anh rời đi. Đại Vũ sau khi trở lại xe cũng không vội vã lái xe đi mà lẳng ngồi trong xe. Anh cũng quan sát về phía cửa cổng, ánh sáng yếu ớt từ bên trong ngôi nhà tản ra ngoài. Anh không thấy cô bước vào nhà, mắt anh chợt sáng mang theo ý cười rồi lái xe rời đi. Tiếng xe ngày một xa, lúc này Thư Giao mới bước vào nhà. Bà Hạnh mở cửa, kinh ngạc nhìn chân khập khiễng của Thư Giao.

- Con làm sao thế?

- Dạ, con không sao chắc là lâu rồi không mang giày cao gót nên chân hơi đau. Con vào thoa một chút thuốc là không sao rồi.

Thư Giao mỉm cười bước vào nhà. Bà Hạnh chợt ngó quanh ngoài cổng nhưng không thấy bóng dáng ai cả. Lúc này bà nghe tiếng xe cho nên mở cửa.

- Trác Quang về rồi à?

Thư Giao thoáng sững sốt một lúc lại gượng cười gật đầu. Thật ra cô cũng không biết hiện tại Trác Quang đã về chưa nữa.

- Dạ, về rồi.

Bà Hạnh thoáng gật đầu một cái cũng không hỏi nhiều nữa. Thư Giao lại có chút không vui lại sợ mẹ lo lắng cho nên quyết định đi ngủ.

- Mẹ con hơi mệt, con ngủ trước đây. Mẹ ngủ ngon! _Thư Giao nhẹ ôm bà Hạnh hôn bà một cái.

Bà Hạnh khẽ cười:

- Cái con bé này, được rồi ngủ đi.

Thư Giao rất nhanh đi vào phòng, cánh cửa cũng khép chặt. Cô xụi lơ, trượt dài từ cánh cửa xuống nền gạch mà ngồi xuống. Cô cảm thấy trái tim mình rất mệt mỏi. Thư Giao ngồi bó gối trong bóng tối, cô không biết tình cảm của mình hiện tại dành cho Đại Vũ đã ở mức nào rồi. Đối với việc anh thoát ẩn thoát hiện đã trở thành thói quen, cho nên trong nhất thời anh nói sẽ không gặp lại cô nữa cô cảm thấy mình đánh mất một thứ. Là trái tim sao?

Điện thoại của Thư Giao không ngừng rung, ánh sáng mờ nhạt chớp tắt liên hồi. Thư Giao hít sâu một hơi, cô đứng dậy bật đèn, cầm lấy điện thoại. Cô thoáng một chút bị thất vọng bao phủ. Không phải anh!

- Alo! Anh Quang!

- Em về nhà an toàn chứ? _Trác Quang nhẹ nhàng hỏi.

- Em không sao. Khuya rồi anh ngủ đi, không cần lo cho em.

Trác Quang có chút trầm mặc:

- Chuyện hôm nay... thật xin lỗi! Anh không thể đưa em đi dạo.

Thư Giao nhẹ cười cũng không quá để ý:

- Không sao, dù sao cũng cảm ơn bữa ăn của anh. Em mới là người có lỗi chưa tạm biệt anh đã đi rồi.

- Em không trách anh là tốt rồi. Anh biết em không quan tâm đến thân thể Đại Vũ nhưng anh vẫn phải nói trước, anh ta không phải là người đơn giản có thể kết bạn.

Tay Thư Giao nắm chặt điện thoại, cô không biết nên nói cái gì trong lúc này.

- Em biết tự lo mà. Em mệt rồi, chúc anh ngủ ngon!

- Tạm biệt em!

Thư Giao bàng hoàng ngã người lên giường. Làm sao chỉ trong một đêm cô gặp nhiều chuyện rắc rối đến vậy? Cô lại nhớ đến ánh mắt của Đỗ Hoàng mà không ngừng run rẩy. Hẳn ta có thể làm gì với gia đình của cô hiện tại? Nghĩ về Đỗ Hoàng cô lại không tự chủ nghĩ đến vòng ôm ấm áp của Đại Vũ. Anh lúc đó như một điểm tựa thật vững vàng khiến trái tim cô lung lạc. Thư Giao khép mắt ngủ thiếp mất rồi. Một chất lỏng trong suốt bỗng tràn ra khóe mắt.

Mà người cô chờ điện thoại kia vừa về đã cầm điện thoại rồi lại buông xuống, một động tác thực hiện lại rất nhiều lần rồi cuộc anh vẫn chọn bỏ mặc điện thoại. Anh ra quyết định phải tự mình chấp nhận. Anh thầm nghĩ có lẽ như thế sẽ tốt đối với cô.

Nắng mai ấm áp len lỏi qua những cành cây ngọn cỏ, cơn gió sớm rì rào cùng hoa lá chơi đùa. Làm những giọt sương còn đọng lại nơi cánh hoa quyến luyến không muốn rời cũng phải âm thầm rơi xuống nền đất.

Thư Giao thức dậy thật sớm đi giao báo rồi mới đến trường. Dù tâm trạng tối qua không tốt, trong lúc cô mãi suy nghĩ mà ngủ đi nhưng một giấc ngủ cũng khá bình yên. Thư Giao khẽ thở bồng bồng hòa vào một ngày mới bận rộn.

Vẫn như mọi khi cô cứ đạp xe đến cửa nhà người ta để lại tờ báo rồi rời đi. Đến trước nhà họ Vũ, thân thể Thư Giao không tự chủ run lên. Dù bà Thu Trân nói Đại Vũ không ở đây nhưng cô vẫn cảm thấy hoảng sợ. Thư Giao dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi.

Đến khi Khương Hàn ra lấy báo thì đã không còn thấy bóng dáng cô nữa rồi. Anh có cảm giác rất kì quái. Tối hôm qua, Trí Hi đột nhiên trở về trong đêm lại không nói năng gì. Anh có cảm giác Trí Hi đang có tâm sự thì phải. Hôm nay, cô gái mọi bữa đi giao báo đều hỏi tin tức Đại Vũ nhưng hôm nay không tiếng động đã rời đi, thật là chuyen lạ.

Khương Hàn lắc đầu khó hiểu trở vào nhà, chỉ thấy Trí Hi cùng bà Thu Trân ngồi vào bàn ăn sáng.

- Anh hai, cô gái kia rất lạ, _Khương Hàn nhin không được than một tiếng.

Trí Hi đang trong tư thế tao nhã dùng bữa sáng lại cứng người một chút nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh.

- Cô gái nào?

Khương Hàn nhướn mày, lộ ra một nụ cười đùa cợt:

- Chắc anh không quen đâu, nên anh không cần quan tâm đâu.

Trí Hi lại trừng mắt nhìn Khương Hàn một cái. Anh thế nhưng bị chính em trai của mình đùa cợt. Khương Hàn lại cảm thấy rất thú vị.

- Con là nói Thư Giao à? _bà Thu Trân nhin không được hỏi.

- Dạ, đúng rồi, _Khương Hàn tươi cười.

Trí Hi nhíu chặt mày không biết Khương Hàn vì cái gì lại cười vui vẻ như thế. Vừa nhắc đến cô gái kia cư nhiên vui vẻ như vậy. Không phải... Trí Hi lắc đầu xua đi ý nghĩ trong đầu. Trong khi đó ánh mắt Trí Hi xuất hiện tia dịu dàng khi nghe đến cô gái nhỏ kia. Là Trí Hi không nhận ra nhưng Khương Hàn thấy rất rõ.

Như nhận thấy một tia không vui của Trí Hi nên bà ThuTrân cười gượng một tiếng:

- Thôi, ăn sáng đi đừng nói chuyện nữa.

- Anh hai về việc khu quy hoạch sắp tới... _Khương Hàn khẽ liếc Trí Hi một cái.

Trí Hi nhíu mày lại cũng không mở miệng, anh đang chờ Khương Hàn nói tiếp. Khương Hàn lại không biết Trí Hi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

- Khu quy hoạch sắp tới là một dự án rất lớn nhằm mở rộng thêm khu thương mại của Vũ Đại. Khu đó nhiều hộ dân không muốn di dời, anh bảo phải dùng biện pháp gì? Huống hồ em không chuyên về mảng này. Tất cả mọi người trong hội đồng quản trị đều nói nếu không mềm mỏng được phải dùng biện pháp cứng rắn.

Trí Hi dùng ăn sáng, suy nghĩ một chút, nhấp một ngụm cà phê rồi lại lấy tờ báo xem. Thái độ Trí Hi điềm tĩnh đến lạ.

- Chuyện này không cần gấp, dù sao dự án này cũng là chờ anh về tiếp nhận không phải sao? Nếu anh chưa thông qua thì họ muốn làm cái gì cũng không được.

Trong mắt Trí Hi tỏa ra một đạo ánh sáng lạnh lẽo. Khương Hàn bình thường cũng lạnh lùng không kém nhưng so với Trí Hi vẫn còn kém một bậc. Mà Khương Hàn cũng không thích những cuộc tranh giành trong tập đoàn cho nên đã sớm không đi theo con đường sự nghiệp của ba để lại. Thế nên người làm anh như Trí Hi phải gánh tất cả. Trí Hi không chỉ gánh sự nghiệp của gia tộc họ Vũ mà còn quản lí cả thế lực ngầm của Vũ Đại. Điều này khiến Khương Hàn vô cùng áy náy vì từ nhỏ bà Thu Trân đã không muốn Khương Hàn dính dáng vào những cuộc tranh giành đẫm máu.

- Họ có thể tìm cách gây bất lợi cho anh. Tập đoàn họ Vũ phân chia rất nhiều mặc dù quyền điều hành tối cao vẫn nằm trong tay nhà họ Vũ nhưng không ít người nhòm ngó đến vị trí này, _Khương Hàn rất là lo lắng.

- Không cần lo. Anh có cách ứng chiến với bọn họ rồi. Mấy lão cáo già đó không phải là dựa vào chú Văn sao? Nếu không để thực lực chú Văn lớn mạnh trong tập đoàn như vậy là ổn rồi, _Trí Hi lộ ra một nụ cười tựa thiên thần nhưng lại vô cùng giá lạnh.

- Con thật sự muốn ra tay với ông ta à? Con cùng Thiệu My không phải... _bà Thu Trân kinh ngạc nhìn Trí Hi.

Trí Hi lại nhếch lên một nụ cười như có như không:

- Cô ấy cùng lắm là trợ lý của con cũng không còn gì khác. Huống hồ đó là ý của ông nội cũng không phải của con.

Trí Hi đứng dậy rồi đi bàn ăn, dáng dấp tăng thêm một khí chất tao nhã mà khí thế hơn người khó ai bì kịp. Đáng tiếc, anh luôn che giấu đi cảm xúc sau mắt kính. Anh làm người có chút giả dối nhưng đó là vì bảo vệ gia tộc cho nên anh không ngại từ bất cứ thủ đoạn gì.

Khương Hàn cùng bà Thu Trần nhìn nhau lại lộ ra một tia bất đắc dĩ trong mắt. Họ không hiểu Trí Hi đang định làm gì và cũng không hiểu tâm tư anh nông sâu ra sao. Trí Hi lãnh đạm từ ánh mắt cho đến nụ cười, cho dù thấy Trí Hi cười cũng là chuyện thường nhưng đó chẳng phải là nụ cười xuất phát từ thật tâm. Chính vì thế Khương Hàn rất kinh ngạc khi phát hiện mỗi lần anh nhắc đến Thư Giao thì Trí Hi lộ ra tia dịu dàng nơi đáy mắt. Khương Hàn nghĩ ngợi một lúc lại nói thêm một câu.

- Không phải anh hai yêu rồi chứ?

Bà Thu Trần nhún mày nhìn Khương Hàn:

- Con nói cái gì? Trí Hi yêu ai à?

Khương Hàn khẽ cười một tiếng:

- Mẹ nghĩ xem là ai?

Khương Hàn nói xong đã chạy mất dạng, anh rất sợ mẹ anh điều tra những việc như thế. Bà Thu Trần lại càng thêm mờ mịt, con trai bà từ khi nào trở nên khó hiểu như thế. Một đứa khó hiểu cũng thôi đi bây giờ lại thêm một đứa. Bà không khỏi buồn phiền mà thở dài một tiếng.

Thư Giao lê tấm thân hết sức uể oải ra về. Suốt cả buổi học hôm nay, cô không tập trung được gì cả. Cô suýt chút là quên mất đang ở trong lớp bởi vì tâm trí cô đang lơ lửng trên đám mây nào ấy. Lan Thy lại ngược lại, tâm trạng của cô hết sức phấn chấn giống như được vàng vậy. Nhớ đến Đăng Triết cô lại mỉm cười, cô dường như đã quên mất mục tiêu cô đặt ra là Lâm Tường.

- Chị Giao hôm nay chị có đi cùng Vũ ca nữa không? _Lan Thy đeo cặp chạy theo Thư Giao.

- Không gặp nữa._Thư Giao dứt khoát nói.

Trong lòng lại âm thầm tức giận người kia.

Lan Thy kinh ngạc, không phải họ hôm qua vẫn rất tốt sao? Hôm nay lại làm sao nữa rồi. Lúc sáng cô có hỏi nhưng cái gì Thư Giao cũng không nói. Trên gương mặt Thư Giao chỉ viết hai chữ “chán nản”. Lan Thy rất tò mò không biết là Đại Vũ lại làm cái gì cho Thư Giao nổi giận đến thế.

- Chị lại giận dữ nữa à?

- Làm gì có chuyện đó, anh ta và chị có lời hứa không gặp nữa. Nếu gặp lại..._

Nói đến đây, Thư Giao lại không tự chủ được có chút mất tự nhiên. Mấy chữ “làm bạn gái anh ta” cũng nuốt xuống.

- Gặp lại thì thế nào? _Lan Thy nào dễ buông tha như thế.

- Không có gì. Em đừng nhiều chuyện, mau về đi.

Lan Thy bĩu môi khinh thường, trong lòng rất không cam tâm. Tính cô hay tò mò nếu chuyện này cô không điều tra rõ nhất định sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

- Thy, Giao hai người đi đâu thế? Về nhà luôn à? _Thiệu Dương cười rục rờ.

- Giao hơi mệt nên chắc sẽ về nhà trước, hai người có muốn đi đâu thì đi đi không cần quan tâm đến Giao đâu.

Thư Giao nở một nụ cười rồi xoay người đi. Thiệu Dương thoáng hiện một tia mất mát trong đáy mắt. Lan Thy lại âm thầm thở dài một tiếng.

- Thư Giao bị ốm à? _Thiệu Dương không yên lòng hỏi.

- Thy cũng không rõ, tâm tư chị ấy rất khó đoán. Đôi khi chính bản thân chị ấy còn không hiểu chứ đừng nói đến người khác.

Gió nhẹ thổi qua, cuốn đám bụi dưới chân bay vòng vòng, cuốn theo tà áo trắng của Thư Giao bay bay. Thiệu Dương nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Thư Giao rồi đi, ánh mắt lại lóe lên một tia kiên định.

“Thư Giao tôi muốn làm người hiểu em nhất.”

Cho dù Thiệu Dương có ra quyết định gì thì số phận đã định như thế thì chính là như thế. Dù có là người hiểu đối phương nhất nhưng chưa chắc đã chiếm

được tình cảm của đối phương.

Thư Giao một mình đạp xe về, cô không biết từ khi nào mà cô lại đạp đến trước quán trà Trúc Đào. Cô hơi suy nghĩ một chút, dù sao tâm trạng cũng không tốt cô muốn vào đây tâm sự cùng Trúc Đào một chút cũng tốt.

Nhưng cô chỉ mới gửi xe, khi nhìn qua khung cửa sổ bằng kính trong của quán cà phê đối diện. Cô nhìn thấy một nam, một nữ. Cô không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ Lan Thy nói đúng, họ thật sự gương vỡ lại lành?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thích?

Lại nói đến, trước khi Thư Giao xuất hiện tại quán trà Trúc Đào. Quán cà phê đối diện quán trà mang tên Thủy Viên cũng tiếp đón hai người khách. Một nam nho nhã lịch sự, một nữ dịu dàng xinh đẹp. Ánh mắt người nam mang nhàn nhạt nỗi buồn. Tuy vậy trên môi anh vẫn là nụ cười ôn hòa vô cùng. Mà cô gái lại nở nụ cười dịu dàng, khí chất cao quý vô cùng.

Lâm Tường nhìn người con gái trước mặt, có cảm giác quen thuộc mà cũng có cảm giác xa lạ vô cùng. Điều đó cũng chẳng có gì phải bàn cãi, họ đã xa nhau lâu như vậy ai cũng đã trưởng thành rồi. Thiệu My cũng đánh giá người trước mặt, anh đúng là vẫn phong thái hòa nhã như cũ nhưng chừng chặc rồi.

- Em cùng anh ta vui về chứ?

Thiệu My lại không nghĩ Lâm Tường sẽ hỏi cái loại vấn đề này. Cô hạnh phúc không? Dĩ nhiên không rồi, bởi vì cô đi theo Trí Hi cũng chỉ với tư cách một trợ lý theo ý định của ông nội mà thôi.

- Cũng khá vui vẻ. Còn anh, nghe nói công việc đã rất ổn định hơn nữa còn rất nổi tiếng.

Lâm Tường cười khẽ một tiếng:

- Em quá đề cao anh rồi, hơn nữa anh chỉ là một luật sư tầm thường không đáng nhắc đến.

- Em vẫn nghĩ anh là một người có tài cho nên mới được anh Trí Hi chú ý đến.

Lâm Tường nhướn mày tiếp nhận lời khen của Thiệu My. Không khí giữa hai người cũng đột nhiên tĩnh lặng hẳn đi.

- Em cũng vậy làm trợ lý của một người tài giỏi như anh Trí Hi cũng không tầm thường rồi.

Thiệu My cười gượng một tiếng. Lúc này, Thiệu My liếc mắt nhìn ra bên ngoài đột nhiên thấy bóng trắng thướt tha đang đạp xe rồi dừng trước một quán trà. Trong mắt Thiệu My lộ ra tia nhìn phức tạp. Là cô bé đó? Cô bé có thể làm cho Trí Hi lộ ra nụ cười dịu dàng. Thiệu My có cảm giác rất lạ đối với cô gái này. Lâm Tường nhìn sắc mặt Thiệu My khẽ biến thì lo lắng:

- Em sao vậy?

- Không có gì hình như thấy được người quen.

Lâm Tường cũng theo tầm mắt Thiệu My nhìn qua nhưng cô gái kia đã khuất trong quán trà, anh không nhìn rõ được là ai. Anh lại không tò mò cho nên không hỏi nữa.

Thư Giao bước vào quán trà Trúc Đào nhưng vẫn liếc nhìn quán cà phê đối diện. Cô không biết hai người kia là bạn bình thường hay có vấn đề gì mờ ám không? Dù sao cũng có liên quan đến tình cảm của Lan Thy cho nên cô không biết có nên nói cho Lan Thy biết hay không? Thư Giao vừa đi, vừa nghĩ xem chút đã đụng phải người khác. Cô giật mình tỉnh lại, tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống. Trúc Đào nhìn thấy Thư Giao đi vào cho nên trên môi nổi lên một nụ cười cũng tự thân đi ra tiếp chuyện.

- Sao hôm nay đến sớm thế, còn là vừa tan học nữa.

Thư Giao ngẩng đầu thấy Trúc Đào thì nở nụ cười:

- Em cảm thấy tâm trạng có chút uể oải nên muốn uống một ly trà thôi. Chị định đuổi em đi à? _Thư Giao lè lưỡi một cái.

Trúc Đào lại không khỏi cười càng thêm rạng rỡ:

- Cô nương à, dù em có ngồi một ngày chị cũng không có đuổi em đâu.

- Thế thì tốt, em sẽ ở đây dài dài.

Ánh mắt Thư Giao như có như không liếc sang quán cà phê đối diện. Trúc Đào nhìn thấy cô cứ hướng quán cà phê đối diện nhìn thì sinh ra hiểu kì.

- Em nhìn gì thế? Bên đấy có người em để ý à?

Thư Giao rung mình một cái vì câu nói kia. Cô hướng Trúc Đào cười méo mó:

- Không phải người em để ý mà là người Lan Thy để ý. Em đang nghĩ có nên nói cho nó biết không?_Thư Giao nhướn mày về quán cà phê đối diện.

Trúc Đào theo tầm mắt của Thư Giao cũng ngồi xuống bắt đầu quan sát. Trúc Đào không thể thấy rõ mặt của một nam, một nữ kia. Trúc Đào cũng mới quen biết Thư Giao cùng Lan Thy vài năm gần đây cho nên cô cũng không rõ về Lâm Tường chỉ nghe qua lời kể của Thư Giao.

- Em nói là một nam, một nữ ngồi cạnh cửa sổ đấy à?

Thư Giao gật đầu:

- Đúng vậy.

- Mặc dù chị nhìn không rõ lắm nhưng xem ra người con trai kia rất đẹp trai cùng thành đạt. Mà người con gái kia xem ra bằng tuổi chị cũng không tầm thường chút nào._Trúc Đào đánh giá một phen.

Thư Giao gật đầu xem như xác nhận ý kiến của Trúc Đào. Cô cũng cảm thấy hai người này đẹp đôi. Cô có cảm giác Lan Thy làm người thứ ba như thế không tốt lắm. Dù hai người họ cũng có với nhau một đoạn tình yêu, biết đâu họ sau một thời gian xa cách lại nhận ra đối phương quan trọng với mình thì sao? Nghĩ đến đây, Thư Giao lại không khỏi ảm đạm đi một chút. Vậy cô cùng Đại Vũ quyết định không gặp mặt có thể nhận ra cái gì?

- Chị thấy em có nên khuyên Lan Thy rút lui không?

Trúc Đào kinh ngạc, cô không nghĩ Thư Giao lại nghĩ như thế. Tình yêu không phải tự mình giành lấy mà có sao, nếu dễ dàng bỏ cuộc như vậy khi nào hạnh phúc mới đến tay.

- Em tại sao lại có suy nghĩ đó, nếu yêu thì cứ thẳng thắn bày tỏ cũng chưa chắc Lan Thy đã thua cô gái kia.

Trúc Đào thoáng một tia kiên định trong đáy mắt. Cô cũng có quyết tâm giành lấy tình yêu, cô cũng không tin cô thua một cô bé.

- Có lẽ suy nghĩ của em quá lỗi thời rồi. Thôi chị pha một ly trà cho em đi, em ngồi một lát sẽ về chị có việc gì cứ làm đi.

Trúc Đào gật đầu cười dịu dàng đi vào trong. Thư Giao lại ngồi đó âm thầm quan sát về chỗ của Lâm Tường cùng Thiệu My đang ngồi. Không lâu sau cô thấy một chiếc xe Ferrari màu đỏ đậu trước quán cà phê. Một chàng trai đẹp như thiên thần, khí chất hơn người bước xuống. Một thân tây trang màu đen càng lộ ra vẻ chững chạc cùng thành đạt nhưng bóng lưng lại giống Đại Vũ vô cùng. Nhưng cô nhận ra đó là Trí Hi. Tinh thần Thư Giao thoáng cái sa sút vô cùng. Cô nhìn chằm chằm bóng lưng Trí Hi đang đi vào quán cà phê. Trí Hi lại rất ung dung đi vào quán cà phê đấy, ánh mắt thảnh thơi lại đảo một vòng giống như đang muốn biết ai đang nhìn anh. Thư Giao mỗi lần bắt gặp anh quay đầu đều đưa menu lên che mặt, nép vào cây cột. Thật ra là Thư Giao lo lắng quá đỗi, cho dù cô không nép anh cũng chẳng thấy. Vì phía trước quán trà cây Trúc Đào đã che khuất tầm mắt Trí Hi mất rồi, chỉ có cô mới thấy rõ anh như vậy thôi.

- Em làm sao thế?_Trúc Đào đưa trà đến vỗ vai Thư Giao một cái.

Thư Giao giật mình lại thở phào một cái, cười méo mó:

- Em...em sợ bọn họ nhìn thấy.

- Sợ gì chứ, nhưng cũng chưa chắc họ đã nhìn thấy em. Quang cảnh ở đây chị thiết kế chính là người bên trong quán trà có thể nhìn rõ người bên ngoài nhưng người bên ngoài cũng chưa chắc thấy rõ ràng.

Mắt Thư Giao chợt sáng lên:

- À, thế mà em cứ tưởng...

- Oa, bên kia có một chiếc xe Ferrari vừa đậu kia, không biết chủ nhân của nó hình dạng thế nào nhỉ?

Trúc Đào ngoác miệng khen một tiếng. Thư Giao nuốt khan một cái. Cô là đang trốn chủ nhân của chiếc xe đó đấy. Mặc dù anh không làm gì cô cả nhưng đối mặt với anh, cô có cảm giác vừa quen vừa lạ. Và lại cô không có hứng thú làm bạn cùng những gia tộc lớn như nhà họ Vũ. Nếu không phải vì Thiệu Dương, có lẽ cô cũng không cần phải quen biết cùng Trí Hi. Đối với Khương Hàn cũng thế, cô vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Cô chỉ xem Khương Hàn như một người thầy dạy võ mà thôi.

Trúc Đào nhú mảy nhìn Thư Giao đang không tập trung:

- Em lại có tâm sự à?

- Đúng là có nhưng em tự giải quyết được.

- Tình cảm à?

- Cứ cho là như vậy.

Thư Giao buồn rầu, uống một ngụm trà, đôi mắt lơ đãng lại liếc nhìn về phía quán cà phê đối diện. Cô kinh ngạc, Trí Hi cũng ngồi cùng một bàn với hai người kia. Đây là chuyện gì vậy? Chuyện tình tay ba à?

- Sao lại cứ cho là vậy? Phải thì phải, không phải thì là không phải.

- Thì... em và người đó chưa có gì cả nhưng lại cảm thấy không yên lòng khi không gặp mặt. Chị nói xem đó là cảm giác gì?

Trong mắt Trúc Đào thoáng kinh ngạc rồi ảm đạm ngay sau đó:

- Có thể em đã thích người đó rồi.

- Thích?

Ánh mắt Thư Giao càng thêm mờ mịt, trong phút chốc cả hai đều im lặng theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Cả hai đều đang nghĩ về người mình thích. Gió bên ngoài thổi rì rào bên ngọn trúc đào nhưng chẳng thể đánh thức hai cô gái này.

Trí Hi bước vào Thủy Viên đã thấy Lâm Tường cùng Thiệu My. Anh không lộ ra bất kì cảm xúc khác thường nào. Ánh mắt anh đậm đặc vô cùng. Lâm Tường lộ ra một nụ cười khi thấy Trí Hi.

- Cậu là luật sư Lâm Tường? _ Trí Hi lên tiếng chào hỏi.

- Chào anh, em là Lâm Tường. Anh Trí Hi đã lâu không gặp.

Hai chàng trai đều tươi cười khách khí, bắt tay chào hỏi. Vì Trí Hi rất bận rộn cho nên khi Lâm Tường cùng Khương Hàn còn là bạn học đại học thì cũng không gặp được mấy lần. Dù đã biết nhau nhưng họ không hiểu đối phương là người thế nào cho nên hình thành một khoảng cách.

- Đúng vậy đã lâu không gặp.

Thiệu My có chút cứng ngắc thân người. Cô có cảm giác không được tự nhiên cho lắm. Cô chính là trợ lý của Trí Hi cho nên được giao việc hẹn gặp mặt luật sư để làm cố vấn pháp luật riêng cho Trí Hi. Cô lại không nghĩ Trí Hi lại chọn Lâm Tường. Lúc đầu khi nhìn thấy cái tên Lâm Tường cô có chút ngỡ ngàng, cô không nghĩ cô và anh lại chạm mắt sớm đến thế. Nhưng cô nghĩ sớm muộn gì cũng gặp cho nên đến gặp Lâm Tường trước một chút rồi nhanh chóng rời đi. Cô không ngờ Trí Hi lại đến sớm hơn cô nghĩ. Hơn nữa hiện tại giống như cô đang bị kẹp chính giữa rất khó chịu.

Thiệu My lại không biết, khi chưa về nước Trí Hi đã liên lạc với Lâm Tường rồi. Cho nên mới có việc Lâm Tường chuyển công tác đúng lúc hai người về nước. Có lẽ ngay cả Khương Hàn cũng không biết việc này.

- Em có việc bận về trước, hai người từ từ nói chuyện. _ Thiệu My cầm lấy túi xách, xin phép rời đi.

Lâm Tường thoáng cái nhú mảy nhưng không nói bởi vì hiện tại người quyết định là Trí Hi. Trí Hi cũng không có ngăn cô lại.

- Nếu có việc em cứ về trước. Anh cùng Tường bàn bạc là được rồi.

- Gặp lại em sau. _ Lâm Tường mỉm cười.

Thiệu My cười gượng một tiếng rồi đi về. Cô cảm giác bản thân rất lúng túng trong tình cảnh hiện tại.

Mà bên quán Trúc Đào, Thư Giao đang theo dõi cuộc tình tay ba lại sững sốt khi thấy Thiệu My rời đi.

- Chắc... chắc không còn tình tay ba để xem rồi.

- Tình tay ba gì?

Trúc Đào lại giật mình có chút chột dạ. Cô cho rằng Thư Giao đang đề cập đến chuyện của cô cùng Trác Quang và Thư Giao.

Thư Giao hất mặt về phía quán cà phê đối diện, bộ dạng rất nghiêm túc:

- Thì đó, chị nhìn xem bên đó xuất hiện thêm một nam không phải tình tay ba thì là gì?

Trúc Đào lại thờ nhẹ một cái. Trúc Đào cũng theo tầm nhìn của Thư Giao quan sát, lúc này cô gái đã rời đi. Thư Giao cũng không để ý đến Trúc Đào đang nghĩ cái gì.

Trí Hi cùng Lâm Tường cũng chỉ nhìn theo hướng Thiệu My rời đi một lúc lại thu hồi tầm mắt. Nhẹ khuấy ly nước uống trên bàn.

- Về đề nghị của tôi cậu thấy như thế nào? _ Trí Hi khẽ hỏi.

Lâm Tường tươi cười:

- Đối với em làm việc ở đâu cũng thế, hướng hồ điều kiện anh đưa ra tốt như thế em cũng không thể từ chối.

Lâm Tường nhớ đến cách đây không lâu anh nhận được điện thoại của Trí Hi. Trí Hi muốn anh làm luật sư riêng khi anh ta về nước. Mức thù lao trả gấp ba lần nơi công tác hiện tại. Anh cũng không rõ tại sao Trí Hi lại đề cao anh đến thế, tuy nhiên anh cũng không có cự tuyệt. Dù sao người này cũng là anh trai của Khương Hàn cho nên anh thẳng thắn đáp ứng.

Trí Hi lại lộ ra nụ cười hài lòng, anh cũng rất vừa lòng tính thẳng thắn của Lâm Tường. Anh không thích một người quá mức bí ẩn. Chính bản thân anh là một người như thế cho nên không đáng tin. Chỉ cần việc kia làm xong, anh sẽ sống đúng với chính mình.

- Tốt, vậy cứ quyết định như vậy đi. Sắp tới có một dự án lớn, tôi cần cậu hỗ trợ một chút.

- Được, khi nào cần anh cứ gọi em sẽ giúp anh tư vấn.

Trí Hi gật đầu, thoáng cái trầm ngâm cũng không biết là anh đang nghĩ gì. Tầm mắt anh lướt qua người đi đường, rồi nhìn mấy cái cây trúc đào ở quán đối diện. Anh mắt chợt lóe sáng khi thấy chiếc xe đạp của người nào đó. Lâm Tường cũng nhìn theo hướng của Trí Hi nhưng không để ý kĩ càng như Trí Hi.

- Tại sao cậu lại chọn chỗ này để hẹn tôi đến, có gì đặc biệt à? _ Trí Hi nhìn quanh Thủy Viên.

Đây là một quán cà phê nhưng ở giữa lại có một bể cá lớn, bàn cà phê được bố trí xung quanh nhìn giống như bản thân đang ở thủy cung vậy, có cảm giác mát mẻ lại rất thú vị.

- Không phải, em sẵn tiện ở đây đợi người thôi. Có hai cô gái rất thường đến quán trà đối diện, hôm nay cho đến giờ em vẫn chưa thấy. _ Lâm Tường nói thật, lộ ra một nụ cười.

Trí Hi nhướn mày tò mò về rất hứng thú khi biết tin này. Có thể gặp hay không gặp cũng là do anh quyết định mà thôi. Một nụ cười giao hoát trên môi Trí Hi nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Kể Móc Túí

Một tuần sau đó cũng trôi qua trong yên bình. Thư Giao vẫn sống cuộc sống của riêng mình, cô vẫn đến trường đều đặn. Cô vẫn thích làm những việc theo thói quen. Chẳng hạn, sáng sẽ giao báo rồi đến trường, buổi chiều tập võ hoặc đến thư viện. Buổi tối có thể uống trà chiều cùng Trúc Đào và Lan Thy. Cuộc sống như vậy đối với Thư Giao đúng là quá thoải mái nhưng không hiểu vì sao cô không vui được. Cô có cảm giác bản thân thật sự đang sắp đánh mất một thứ gì đó.

Hôm nay, Thư Giao sau khi học xong một ngày mệt mỏi cho nên cũng không đi đâu chơi. Cô về nhà cùng bà Hạnh nghỉ ngơi trò chuyện, đến chiều bà Hạnh bảo là có chuyện nên muốn sang nhà ông Quân hỏi thăm. Thư Giao cũng không cảm thấy có gì kì quái cho nên cũng không hỏi nhiều. Dù sao mẹ cô cũng chỉ là đi nhà chú thôi có cái gì phải bận tâm. Cô cũng xin phép bà Hạnh để đến thư viện. Dù sao suốt mấy ngày qua trong đầu cô không được tập trung cho lắm nhân tiện hôm nay siêng năng hơn một chút. Nghĩ như vậy, Thư Giao ngẩng đầu nhìn thư viện thành phố trước mắt hưng phấn đi vào. Một cô gái mặc áo sơ mi bằng voal, quần ka -ki xám cùng một đôi giày thể thao lịch sự mà dịu dàng. Trên mình cô đeo theo cái cặp nhỏ trắng tiến vào thư viện. Đôi mắt đen long lanh bị che đi phần nào bởi chiếc kính cận dày cộm, điều đó đã khiến cô gái trở nên rất bình thường chẳng có gì nổi bật. Tóc uốn lọn lay động trên vai lại tăng thêm phần nữ tính. Cho nên cũng đánh lừa một số người cho rằng cô gái này rất yếu ớt.

Thư Giao vừa đẩy cửa bước vào, có một cô gái cũng hấp tấp chạy vào. Cô gái kia giống như dùng tốc độ nhanh nhất mà xông vào đụng phải Thư Giao một cái. Hai người liền văng ra hai bên ngồi bẹp trên sàn gạch trước cửa thư viện. Cái kính của Thư Giao liền văng ra một bên. Thư Giao nhất thời choáng váng không biết là chuyện gì đang xảy ra. Rõ ràng lúc này cô rất tập trung tinh thần để đi vào làm sao vẫn hậu đậu đụng trúng người khác? Mắt Thư Giao lúc mờ lúc tỏ nhìn người đối diện cô. Thư Giao lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo rồi mò mẫm tìm kính đeo vào. Cũng may bây giờ trời còn chưa tối nếu không chắc cô lại thành người mù nữa rồi. Thư Giao thàn thán một tiếng. Sau khi cô nhặt lại kính, nhẹ lau mấy cái mới đeo vào cố nhìn cho rõ người trước mặt.

Thư Giao không khỏi thầm khen một tiếng. Thật đáng yêu!

Người đứng Thư Giao ngã cũng không khá hơn là bao. Cô gái đang nhắm mắt, đau đến nhe răng nhếch miệng. Đầu óc giống như còn choáng váng, mấy ngôi sao trên đỉnh đầu không ngừng chạy vòng vòng. Cô gái thề trong lòng sẽ không dùng cách này để làm việc nữa, thật là tổn hại sức khỏe. Tuy vậy cô gái cũng kéo lên một nụ cười đắc ý.

Mà ở một góc nào đó có hai thanh niên đang ngồi uống nước nhìn một màn này liền trực tiếp phun ra một ngụm nước. Hai người liếc nhìn nhau một cái lại đồng thanh:

- Như vậy cũng được?

Hai thanh niên không ngờ cô gái kia lại dùng cách này để tiếp xúc Thư Giao, thật là lộ liễu.

Mà ở cửa thư viện, cô gái lại cực lực đứng dậy, hướng Thư Giao cười một tiếng thân thiện.

- Thật xin lỗi, em vội quá không nhìn thấy chị.

Cô gái đưa tay muốn kéo Thư Giao ngồi dậy. Thư Giao ngạc nhiên nhưng cũng cười một tiếng đáp lại.

- Không sao, chắc cũng do tôi không nhìn thấy bạn. Nếu thấy sớm một chút chắc sẽ tránh được.

Cô gái gãi đầu, cười ngượng ngùng. Đôi mắt cô gái long lanh chớp động hiện lên vẻ tinh ranh. Mái tóc đen dài mang nét nữ sinh ngây thơ, hồn nhiên. Trên người cô gái cũng chỉ là áo pull trắng cùng quần jean lửng, đôi giày thể thao xanh. Nhưng nhãn hiệu trên người đều vô cùng cao cấp. Thư Giao có thể nhìn ra cô gái rất năng động hơn nữa rất hiếu động. Thư Giao còn nghĩ cô gái này nhỏ hơn cô mấy tuổi đây? Cô nhìn ra cô gái kia chắc tầm mười lăm, mười sáu.

Thư Giao cũng không để ý nhiều lắm, chỉ cúi đầu phui sạch bụi trên người. Cô lại không để ý khóe miệng cô gái kia giương cao, ánh mắt lúng liếng nhìn quanh rồi chạy ra ngoài. Cô gái còn hướng Thư Giao hô một tiếng kinh người:

- Chị à em có việc cần tiền lần sau sẽ tìm chị trả lại.

Thư Giao phút chốc ngẩn người, cô không biết lại là chuyện quái quỷ gì nữa rồi! Thư Giao tròn trĩnh mắt nhìn cô gái thoát ần thoát hiện. Vừa rồi cô gái kia không phải đâm đầu vào cô để vào thư viện sao, bây giờ lại hướng cô mượn tiền là nghĩa gì? Thư Giao đưa tay sờ túi. Bỗng Thư Giao có cảm giác mình bị sắc đẹp cô gái mê hoặc mà quên cảnh giác mất rồi. Cái loại cảm giác này thật sự làm người ta khó chịu vô cùng.

Thư Giao giật run người, cô cư nhiên bị người ta móc túi? Còn là ban ngày ban mặt trước mặt cô mà ra tay, người này kỹ năng không phải quá cao đi.

- Đứng lại!

Chỉ nghe Thư Giao hô một tiếng, cô cũng cấp tốc đuổi theo cô gái kia. Cô hiện tại đã quên mất mình đến thư viện là để đọc sách, cô chỉ nghĩ ở thời điểm này nhất định phải bắt được cô nhóc kia mới hả giận. Ngay cả tiền của cô cũng dám lấy, có phải chán sống rồi không?

Cô gái nghe Thư Giao tức giận hô như vậy không khỏi nóng nảy trong lòng. Cô gái vừa nhìn về phía sau đã thấy Thư Giao chạy về phía này thì không khỏi kinh ngạc. Cô gái cứ nghĩ một cô gái nhỏ nhắn lại cận thị như thế sẽ rất dễ ra tay, làm sao mà cô gái trong yếu đuối thể kia lại có tốc độ chạy kinh người như vậy. Cô gái âm thầm nuốt nước miếng một cái. Không lẽ cô gái cận thị kia là dân chạy điền kinh à? Cô gái càng nghĩ cảm thấy hàn khí càng lúc càng dày đặc không khỏi gia tăng tốc độ chạy. Phải gọi là chạy bán sống bán chết.

Hai thanh niên lúc này thấy một màn người rượt, người chạy như thế liền nở nụ cười quỷ dị. Hai người họ ăn ý khoát vai nhau đi về, giải quyết xong rắc rối dĩ nhiên phải đi về rồi.

Thư Giao lại không để bỏ qua cho cô gái kia, trong lòng cô đang buồn bực còn gặp chuyện xui xẻo như vậy cô tất nhiên không thể xem như không có gì. Dù sao cô cũng muốn vận động một chút.

- Cô gái kia đứng lại ngay, nếu để tôi bắt được cô nhất định vào đồn uống trà cùng mấy chú công an đấy. _ tiếng Thư Giao trong trẻo trên đường phố.

Cô gái kia vì câu này mà bị dọa nhưng cũng không có dừng lại càng chạy càng nhanh. Đôi lúc còn quay đầu nở nụ cười quỷ dị:

- Chị à chỉ có tiền là tha cho em đi!

Cảnh tượng hiện giờ trên đường rất quái dị. Hai nữ sinh hồn nhiên rượt đuổi lẫn nhau. Tóc dài bay trong gió khiến hai người càng thêm năng động cùng hồn nhiên giữa dòng người tấp nập. Người phía sau lửa giận ngút trời mà người phía trước lại thoải mái tươi cười giống như đang chơi trò chơi vậy. Những người đi trên đường lại cho rằng họ là bạn đang đùa giỡn cũng chẳng có ai thừa hơi chen vào.

Thư Giao vì câu nói của cô gái mà mặt mày tối sầm một mảnh. Đã lấy tiền của cô lại còn chê tiền là thật là không còn gì để nói. Thư Giao càng đuổi càng gần. Cô gái kia lạnh trí nhìn quanh thấy một con hẻm liền chạy nhanh vào. Mắt Thư Giao sáng lên, muốn chơi với cô phải không cô đây tiếp đãi đến cùng. Cô cũng quẹo vào một con hẻm nhưng hẻm khác song song với hẻm cô gái kia chạy vào. Hai thân ảnh nhanh nhẹn biến mất trong con hẻm.

Về phần cô gái chạy vào hẻm được một đoạn khi quay đầu lại thì không còn thấy Thư Giao thì kinh ngạc nhưng rồi mỉm cười đắc ý. Cô gái này nghĩ

chắc chắn Thư Giao quá mệt mỏi nên không đuổi kịp mình rồi. Cô gái rảo bước về phía cuối con hẻm. Cô trợn mắt một cái nó cứ nhiên là ngã cụt, tại sao cô không biết nhỉ? Chẳng lẽ phải treo tường qua à? Nếu quay đầu lại không chừng chạm mặt cùng Thư Giao. Cô gái không khỏi bực dọc vò đầu bứt tóc. Cô gái vì quá đặc ý lúc cô đi dọc con hẻm này cũng không để ý có một con hẻm băng qua để dẫn đến con hẻm khác. Lúc này Thư Giao đang trên con hẻm này băng qua con hẻm mà cô gái đã chạy vào. Nói về đường nơi này Thư Giao nắm trong lòng bàn tay. Thư Giao nhếch môi cười một cái, sắp đến chỗ giao nhau giữa hai con hẻm thì cước bộ chậm lại. Đến khi qua được con hẻm kia, Thư Giao đưa mắt dò xét lại đi thêm gần mười mét mới thấy chỗ cô gái kia đi tới đi lui nghĩ cách rời khỏi đây. Thời Giao nhẹ cười một tiếng, đưa lưng dựa vách tường, hai tay ôm ngực bộ dạng rất là bình tĩnh.

- Không tìm được đường ra à? Có cần tôi chỉ không?

Cô gái kia còn trong mơ màng nào có để ý đến ai đang nói chuyện, cô gái ngu ngơ gật đầu lại hướng theo tiếng nói cười một tiếng:

- Cô biết đường à, mau chỉ...

Đến khi ý thức được người đang nói chuyện với mình là ai, cô gái nuốt khan một cái nụ cười cũng như bị đóng băng, sắc mặt có chút đen đi. Cô gái ảo não trong lòng, không ngờ cô lại không thể thoát khỏi một cô gái yếu đuối như thế.

- Tốt, tôi chỉ cho cô. Không chỉ có thể ra khỏi chỗ này còn được thếch đãi trà cùng com miễn phí. _ Thư Giao rút ra từng chữ.

Cô gái mặt chút xanh, chút tím, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thư Giao chỉ đường không phải là nhà tù đấy chứ? Cô gái cười méo mó, khuôn mặt đỏ lựng mồ hôi lấm tấm trên trán tăng thêm vài phần đáng yêu.

- Chị à em có nỗi khổ mới phải làm như thế, chị tha cho em một lần thôi.

Thư Giao nhướng mày nhìn cô gái, cô có cảm giác mình sắp bị lừa lần thứ hai. Cô gái thấy Thư Giao không trả lời lại cắn môi đau đến nước mắt chảy ra.

- Nhà em mồ côi ba mẹ, chỉ có ba anh em cùng nhau sinh sống nhưng anh hai đã có vợ con phải lo cho bọn họ, anh ba em lại mắc bệnh lao phải có tiền chữa bệnh, em là em gái út phải bỏ học kiếm tiền. Anh hai mặc dù giúp nhưng cũng không được bao nhiêu, gia cảnh rất túng quẫn chị tha cho em một lần này thôi, em rất biết ơn.

Cô gái kể ra một tràng gia cảnh tang thương, nước mắt mấy giọt lăn dài. Tiếng nói nghẹn ngào khiến cho người ta thương cảm. Cô gái đưa tay lau đi nước mắt lại âm thầm liếc sắc mặt của Thư Giao một cái, đáy mắt thoáng qua một tia giảo hoạt. Mà anh hai cùng anh ba nào đó không tự chủ lạnh cả người vì lời bịa đặt kia.

Thư Giao thần nhin rồi cười một tiếng:

- Đã xong chưa?

Cô gái kinh ngạc nhìn Thư Giao, cô diễn đạt như thế mà cô gái cận thị này không hề động lòng thật là lòng dạ sắt đá. Thế nhưng trong lòng cô gái lại âm thầm khen Thư Giao một tiếng. Mắt tinh thật!

- Em nói thật mà chị, _ cô gái lại meo máo cầu xin.

- Cô có gia cảnh nghèo khó như vậy mà mặc toàn đồ hiệu, tôi nghĩ chắc đồ trên người cô chắc đắt gấp ba lần đồ trên người tôi đấy. Nói vậy cô khổ một, tôi khổ ba rồi cô sao có thể cướp người khổ hơn mình chứ như vậy hình như không có nhân tính cho lắm.

Cô gái nghe Thư Giao nói như vậy môi run run không biết nên nói cái gì. Khi làm chuyện này chỉ là đột nhiên phát sinh cho nên cũng không có để ý đến trang phục trên người. Hiện tại bị Thư Giao bắt trúng điểm yếu, cô gái lại ảo não tập hai. Công sức diễn một màn làm li bì đắt bị đồ sòng đồ biển mất rồi.

Thư Giao lại bồi thêm một câu:

- Sao? Tôi còn khổ hơn cô đấy, cô như thế nào muốn cướp hết tiền của tôi? Nhà tôi còn có mẹ già, tôi còn phải đi học nữa, rất đáng thương. _ Thư Giao giả giọng nghẹn ngào lại từ từ đi đến trước mặt cô gái. Bàn tay cô lại đan vào nhau bẻ răn rắc.

Cô gái lung lay thân người, khóe miệng không ngừng co rút. Cô thấy kỹ thuật diễn của Thư Giao còn tốt hơn cô đấy chứ. Hình như hôm nay cô không ổn rồi. Cô gái lùi mấy bước lại đụng phải bức tường. Cô gái cảm thấy gáy rất lạnh. Cô gái than thầm một tiếng: Thất bại rồi!

- Chị à hay là em trả lại ví cho chị, chị để em đi nhé!

Thư Giao mỉm cười dịu dàng nhưng lạnh lẽo. Nụ cười này cô học được từ người nào đó. Đây gọi là không giận mà uy. Thư Giao có cảm giác dùng nụ cười như vậy cũng không tệ. Mà cô gái nhìn nụ cười của Thư Giao thì không khỏi rung mình một cái. Hình như cô thấy nụ cười này ở đâu rồi.

- Được, trả đây!

Cô gái cười cười từ phía sau lấy ra một cái ví đưa tới trước mặt Thư Giao.

- Em đi được chưa ạ?

Thư Giao giật lại cái ví lại hướng cô gái nhướng mày:

- Không phải vì không đầy chứ?

Cô gái trợn mắt nhìn Thư Giao một cái lại cười cười:

- Làm gì có à, chị kiểm lại sẽ biết.

Thư Giao gật đầu, vừa cúi đầu kiểm tra. Thư Giao thấy thân người trước mặt muốn động lại trừng mắt nhìn một cái.

- Trước tiên, nói cho tôi biết cô làm sao phải đi móc túi của người khác, nếu giả dối tôi liền đưa cô đi uống trà cùng mấy chú công an đấy.

Cô gái nghe Thư Giao nói nhún nhún mày không ngừng. Cô biết nói thế nào đây? Tuy vậy cô gái cũng cười một tiếng:

- Dạ, thật ra là...a... đại ca cứu em!

Cô gái hô một tiếng, Thư Giao cũng giật mình quay đầu nhìn. Cô gái lại nhanh nhẹn đẩy Thư Giao sang một bên thoát thân. Thư Giao trợn trừng mắt nhìn tốc độ chạy của cô gái còn nhanh hơn thỏ. Tốc độ này...chắc là luyện tập lâu lắm rồi mới được như thế. Thư Giao lại lắc đầu cười một tiếng. Cô cũng không muốn bắt cô gái kia chẳng qua thấy cô gái kia đáng yêu nên cũng muốn trêu chọc một chút thôi. Nếu được thì làm bạn cũng tốt, theo cô đánh giá cô gái này không phải kẻ móc túi chuyên nghiệp mà nhất thời ham vui mà thôi. Nếu như vậy cô cũng muốn tìm hiểu một chút. Biết đâu cô lại cứu được một thiếu nữ sắp lâm đường lạc lối. Nghĩ đến đây tâm trạng Thư Giao đột nhiên tốt hẳn lên.

- Này em gái quay đầu là bờ. Nếu lần sau gặp lại chị sẽ giúp em cải tạo thành người tốt nhé! _Thư Giao hô một tiếng lại mỉm cười.

Thư Giao gọi đây là phong thái của nữ hiệp.

Cô gái kia đang chạy nghe Thư Giao nói câu này không khỏi lao đảo, chạy biến mất dạng. Cô khi nào thì cần cải tạo rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lâm Tường Gặp Lan Thy

Một ngày sau đó, Thư Giao lại đến trường như thường. Cô lại vì chuyện của cô bé móc túi kia mà không khỏi phì cười một tiếng. Một cô gái móc túi cũng đáng yêu như vậy. Có đánh chết cô cũng không thể nào tin cô gái kia là nhà nghèo khó. Thật không hiểu cô gái kia vì cái gì phải móc túi. Ngày hôm đó cô nhìn ra, cô gái đó không phải vì tiền cho nên khi cô lấy đi ví trong mắt cô gái không hề có tia tiếc nuối nào khi mất đi tiền. Lại nói cô gái kia cô nhìn rất giống một ai đó nhưng trong nhất thời cô không thể nhớ ra được.

Càng nghĩ Thư Giao càng cảm thấy cần gặp cô gái kia một lần nữa để hỏi cho rõ nhưng đi đâu để tìm đây? Cô không biết tên họ, địa chỉ thì lấy cái gì để tìm. Cô chợt nghĩ nếu người kia còn ở quanh đây thì tốt cô có thể nhờ anh tra hộ. Thư Giao lại kinh hô trong lòng. Cô cứ nhiên có ý niệm nhờ vả Đại Vũ. Sự tình đã tiến triển đến mức cô sắp không khống chế được rồi. Thư Giao cảm thấy bản thân rất muốn gặp anh. Thư Giao chợt nhớ đến một người.

Lạc Minh?

Đúng thế, cô bé đó rất giống Lạc Minh. Cô còn nhớ ngày đó người lái xe đến cho Đại Vũ tên Lạc Minh. Bởi vì bề ngoài người này đẹp trai cho nên cô cũng đặc biệt nhớ kĩ. Cô còn nhớ ngày đó lúc ngồi trên xe, cô khen Lạc Minh đẹp trai liền nhận ngay cái tròng mắt của Đại Vũ. Nghĩ đến đây Thư Giao phì cười một tiếng. Cô cảm thấy lúc đó Đại Vũ rất trẻ con, anh đẹp trai thì không cho phép người khác đẹp trai à?

“Phì”

- Chị sao thế, đột nhiên lại cười nhớ đến Vũ ca à? _Lan Thy trêu ghẹo.

Thư Giao mặt phát hồng tròng mắt nhìn Lan Thy nhưng không đáp. Thư Giao thở dài một tiếng nằm úp sấp trên bàn. Lan Thy ngờ nghịch ngồi bên cạnh cũng ngán người theo. Một lúc sau, Thư Giao lại đem chuyện cô bé móc túi ra kể cho Lan Thy nghe. Lan Thy trợn mắt một cái.

- Thế chị không bắt con bé đó à?

- Thật ra...chị cảm thấy cô bé đó giống một người.

- Giống ai?

- Là anh Lạc Minh gì đấy.

- Hả? Họ làm nghề móc túi sao?

Thư Giao liếc Lan Thy một cái, tại sao Lan Thy không thể suy nghĩ chuyện cao thâm hơn một chút nhỉ?

- Chị nghĩ bọn họ đang đùa giỡn chị.
- À, ý chị bảo là Vũ ca sai cô bé đó làm?

Ánh mắt Lan Thy chớp động, đưa tay sờ cằm giống như điều tra án vậy. Thư Giao hết nói nôm, lắc đầu thua cuộc.

- Anh ta không có rãnh như thế.
- Chị có vẻ hiểu Vũ ca nhỉ?

Thư Giao ngán người rồi không đáp. Lan Thy cũng biết điều ngậm miệng rồi nghĩ đến chuyện của bản thân. Mấy ngày qua Lan Thy bị tin tức Thư Giao nói cho biết Lâm Tường cùng Thiệu My gặp mặt khiến cô nội tâm rất khó chịu.

- Chị Giao chị bảo em phải làm sao bây giờ?
- Làm sao là làm sao?
- Thì làm sao mà theo đuổi anh Tường?

Thư Giao giờ khắc này đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lan Thy rồi thờ dãi một cái:

- Chị đã bảo em cùng anh ấy không hợp đâu. Chị thấy em cùng anh Triết rất hợp, suy nghĩ hướng khác đi.

Lan Thy run rẩy thân người khi nghe Thư Giao nói như vậy. Nhưng mà cảm giác cô ở cùng Đăng Triết và Lâm Tường rất khác nhau. Cô lại không rõ cô đối với Đăng Triết là thế nào nữa hẳn là bạn bè bình thường đi.

- Chị đừng nói vậy, em cùng anh Triết chẳng có gì cả.

Thư Giao cười cười, nhìn khắp người Lan Thy một lượt:

- Phải không? Tại sao chị nhìn ra mắt Đăng Triết nhìn chị cùng em không giống nhau thế?

Lan Thy bị Thư Giao nhìn đến toàn thân không được tự nhiên lại liếc Thư Giao một cái, bĩu môi cãi lại:

- Dĩ nhiên không giống rồi, mắt của anh ấy nhìn chị là kính trọng còn đối với em thì chỉ là bạn bè bình thường thôi, bất quá cũng như em gái.

Thư Giao đẩy gọng kính một cái, tròng mắt đen lóe sáng, vỗ tay một tiếng:

- Đúng là chỗ đó. Anh Triết nhìn chị với vẻ kính trọng nhưng rất lãnh đạm còn nhìn em thì rất dịu dàng chẳng giống như nhìn bạn bè tí nào.

Lan Thy nuốt nước bọt, làm sao cô không nhận ra nhỉ?

- Làm gì có, hay là chị lầm tưởng ánh mắt của Vũ ca nhìn chị rồi?

Thư Giao chột cứng ngắt thân người, ho khan mấy tiếng:

- Thôi bỏ qua đi, dù sao em đừng nên nghĩ nhiều nữa mau ôn bài chuẩn bị thi tốt nghiệp cùng đại học đi.

Lan Thy kéo môi thành một đường cung cười rất là đắc ý. Cô biết ngay mà chỉ cần đưa cái tên Vũ ca vào Thư Giao sẽ không còn chú ý đến việc trêu ghẹo cô nữa. Lan Thy nhìn Thư Giao đang cố lấy tập sách ra học không khỏi bật cười. Lúc này Lan Thy lại nhận được một cái trừng mắt của Thư Giao. Thiệu Dương ngồi phía sau hai người mặc dù không cố ý nghe lén nhưng vẫn vô tình nghe được câu nói của Lan Thy. Tim Thiệu Dương giống như bị nhéo đau. Tại sao mỗi lần nhắc đến Vũ ca Thư Giao đều có biểu hiện ngượng ngùng như vậy? Chẳng lẽ hai người họ thật sự đã phát sinh tình cảm rồi sao? Nghĩ đến đây tay Thiệu Dương siết chặt hai mép quyển sách. Ánh mắt cậu ta sâu không thấy đáy. Tuy nhiên, không ai có thể nhìn ra sự khác thường của Thiệu Dương.

- Giao chiều nay có rãnh không? Chúng ta cùng đến thư viện ôn bài nhé! _ Thiệu Dương tươi cười.
- Rãnh, vậy chiều nay gặp ở thư viện.

Thư Giao khẽ cười không có từ chối. Mắt Thiệu Dương sáng rực giống như được quà. Lan Thy lại liếc nhìn hai người một cái lại nở nụ cười ý vị. Lan Thy từ đầu đã nhìn ra Thiệu Dương rõ ràng có ý với Thư Giao cho nên mới tiếp cận hai người họ. Chắc chỉ có Thư Giao ngu ngơ mới không nhận ra mà thôi. Cô chính là nhận ra Thư Giao có tình cảm với Vũ ca cho nên mới nhiều lần cố ý nhắc Vũ ca trước mặt Thiệu Dương để cậu ta đừng nên ôm hi vọng. Nhưng xem ra cô càng nói lại là liều thuốc kích thích cho tình cảm trong Thiệu Dương trỗi dậy. Cho nên hiện tại Lan Thy chọn im lặng mặc mọi chuyện tự nhiên diễn ra, thật ra Thiệu Dương cũng không có gì không tốt. Chẳng qua cô thấy tính cách Thư Giao quá kiên cường, quá mạnh mẽ cho nên cô thấy chỉ có người như Đại Vũ vừa mạnh mẽ lại có thể lực mới có thể áp chế Thư Giao và mang cho Thư Giao sự an toàn. Lan Thy thờ dãi, cô cũng thật rãnh rỗi

chuyện bản thân còn lo chưa xong còn rảnh rồi đi quán chuyện của Thư Giao.

Giờ tan học, Thiệu Dương vốn còn muốn cùng Thư Giao và Lan Thy đi uống trà sữa hay ăn kem gì đó, nhưng cậu ta lại nhận được cuộc gọi từ gia đình nên phải về sớm. Tuy vậy, trong lòng Thiệu Dương cũng không thất vọng là bao vì đến buổi chiều cậu ta lại có thể cùng Thư Giao học bài rồi.

Thư Giao cùng Lan Thy lại đến quán trà Trúc Đào. Đáng lẽ không định đến nhưng Trúc Đào bảo có pha chế trà mới muốn hai người đến thử cho nên hai người cũng không từ chối đồ uống miễn phí.

Thư Giao cùng Lan Thy đến nơi thì khách vào cũng khá nhiều. Buổi trưa mọi người cũng rất thích phong cảnh mát mẻ nơi này. Hai người tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. Trúc Đào rất nhanh đã mang ra hai ly nước mát lạnh. Lan Thy cùng Thư Giao tròn mắt một cái. Hai người lại liếc nhau một cái chuyển nghĩ hoặc về phía Trúc Đào.

Trúc Đào hé miệng cười, dịu dàng nói:

- Rễ tranh đáy, rất mát cũng thích hợp cho buổi trưa nắng nóng.
- Chị không phải nói là pha chế ra trà mới à? Tại sao lại thành rễ tranh rồi? _Lan Thy không thể chấp nhận được, bất mãn hỏi.

Thư Giao cũng chẳng hiểu nên nhìn Trúc Đào bằng ánh mắt mong chờ giải thích. Trúc Đào cười cười lại thần bí ngồi xuống. Trúc Đào hướng Lan Thy nói chuyện:

- Thật ra có một người muốn gặp em cho nên mới nhờ chị hẹn em đây. Người đó bảo chỉ cần chị hẹn được em đến anh ta liền trả cho chị gấp đôi tiền chị kiếm được trong một ngày. Em nói xem ở đâu có chuyện tốt đến như vậy chị phải biết nắm bắt chứ.

Tim Lan Thy không khỏi nhảy lên mấy nhịp, cô tròn mắt nhìn Trúc Đào:

- Chị vì tiền mà bán đứng em à?

Trúc Đào lại cực kì tao nhã cười một tiếng:

- Chị là đang tạo cơ hội cho em, làm sao mà bán đứng được thật ra chị thấy anh ta đẹp trai nên muốn ngắm lâu một chút thôi, ha ha...

Thư Giao biết người hẹn là ai lại liếc mắt nhìn Lan Thy một cái đầy thâm ý. Thư Giao khẽ cười một tiếng. Lan Thy lại vô cùng khâm phục:

- Em phải đi về, em còn chưa có kế sách không thể gặp anh ấy được.

Lúc cô đứng dậy thì đã thấy một bóng dáng quen thuộc bước vào trong, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Lan Thy. Anh từ đầu đến cuối giống như nhắm thẳng chỗ Lan Thy mà bước đi không một tia do dự. Lan Thy thoáng cái ngơ ngẩn nhìn anh. Anh mặc bộ vest đen lịch thiệp mà phóng khoáng vô cùng. Từ khi anh trở về cô chỉ từ xa nhìn anh chưa bao giờ ngồi nói chuyện cả. Cô có cảm giác mình là con rùa rụt cổ. Lúc nhỏ cô can đảm bấy nhiêu thì bây giờ nhát gan bấy nhiêu.

Lâm Tường nhìn thấy Lan Thy khẽ cười một tiếng đi đến trước mặt cô:

- Em trốn giỏi thật, anh về cả tháng cũng không thấy được em. Ghét anh đến như vậy ngay cả gặp cũng không muốn?

Lâm Tường thật sự đã nghĩ như vậy. Cô gái này là anh nhìn cô lớn lên từ nhỏ, anh không nghĩ là cô vì không được anh chấp nhận tình yêu mà sinh ra ghét anh. Nhưng không muốn nghĩ như vậy cũng khó, ngay cả điện thoại của anh cô cũng không dám tiếp, thật làm cho anh phải lắc đầu cười khổ.

- Không, không có ghét. _Lan Thy nhìn anh lấp bắp mấy tiếng.

Cô làm sao ghét anh được, nếu hiện tại anh hỏi cô có yêu anh không, cô nhất định trả lời là có.

Thư Giao cùng Trúc Đào liếc mắt nhìn nhau rồi tìm cơ đi chỗ khác.

- Anh Tường, em có việc bận em về trước nhé.
- Tôi đi pha trà hai người tâm sự đi.

Lâm Tường cười cười, gật đầu chào hai người. Lan Thy lại dùng ánh mắt u oán trừng Trúc Đào cùng Thư Giao. Hai người kia lại làm bộ như không thấy tròn mắt dạng chỉ trong nháy mắt.

Lâm Tường kéo ghế ngồi đối diện Lan Thy, ánh mắt đen chứa ý cười ôn hòa:

- Không ghét? Tại sao ngay cả điện thoại cũng không nhận?
- Em, em dạo này rất ít mang điện thoại theo bên người. _Lan Thy cúi mặt không dám nhìn anh.

Lâm Tường lại thờ dãi một cái không muốn chất vấn cô nữa. Anh có hỏi cô cũng sẽ đưa ra một nghìn lí do để biện hộ. Quên đi!

- Vậy...được rồi anh chỉ muốn gặp em nói chuyện một chút nếu em không muốn vậy anh về đây._ Lâm Tường tỏ vẻ ủ rũ.

Lan Thy ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, cô liền chống lại đôi mắt đen chứa ý cười của anh nào có bị thương như cô cảm nhận chứ. Lan Thy trừng mắt nhìn anh một cái. Lâm Tường nhướn mày, nhếch lên nụ cười:

- Sao? Anh đi về thật đấy.

Lan Thy cười một tiếng:

- Anh...thử xem?

Anh mở miệng liền đùa cợt, so với cách nói chuyện cùng Thư Giao thì Lâm Tường trước mặt Lan Thy trẻ con hơn.

- Anh chỉ đùa thôi, gặp em còn khó hơn gặp tổng thống nữa.

- Không phải anh cũng trốn em biệt dạng đấy thôi?

Lan Thy không thể chấp nhận, liếc anh một cái. Lâm Tường lúng túng sờ mũi lại làm như không có gì.

- Đó là anh đi nơi khác làm việc.

Lan Thy lại rất vui vẻ cười một tiếng:

- Thế à? Em tin anh thì em không phải Lan Thy rồi.

Lâm Tường dở khóc dở cười nhìn nụ cười đầy giận dữ của Lan Thy. Tại sao anh cảm thấy cô giống như bạn gái chất vấn bạn trai vậy.

- Được rồi là anh sai trước đã được chưa?

- Như vậy còn chấp nhận được.

Lan Thy gạt đầu tươi cười. Đây là nụ cười thật tâm đầy hồn nhiên. Lâm Tường có cảm giác yên tâm khi thấy nụ cười của cô. Anh còn tưởng cô sẽ không vui hơn một năm qua. Anh cũng sợ cô không muốn gặp anh nữa. Dù chỉ xem cô như em gái nhưng đối với anh, cô cũng là một người hết sức quan trọng.

Lan Thy lại đâu có nghĩ nhiều như Lâm Tường. Cô cho rằng anh muốn gặp cô chính là cho cô cơ hội. Chỉ cần cùng anh gần gũi, cô tin bản thân có thể làm anh yêu cô. Lan Thy vui vẻ uống trà, trong lòng vô cùng phấn chấn. Một lát sau, Trúc Đào lại đi ra mang một ly trà cho Lâm Tường. Trúc Đào nháy mắt cùng Lan Thy một cái. Lan Thy lại vì vậy mặt đỏ lên. Lâm Tường lại không để ý chỉ nhân dịp cảm ơn Trúc Đào. Lúc này Lan Thy mới nghĩ đến một chuyện:

- Anh chuyển công tác vậy hiện tại anh làm ở đâu thế?

- Anh làm luật sư riêng cho anh Trí Hi.

Lan Thy mở lớn mắt rồi ảm đạm xuống. Cô nghĩ anh là vì Thiệu My nên mới đồng ý làm cho Trí Hi, bởi vì như vậy bọn họ mới có thể thường xuyên gặp mặt.

Lâm Tường nhún mày nhìn biểu hiện khác thường của Lan Thy, không phải lúc này cô còn vui vẻ lắm sao?

- Em sao thế?

Lan Thy nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp, cười gượng một tiếng:

- Em không sao.

Đúng thế, cô không sao cả. Chỉ là tim có chút đau mà thôi. Nếu đúng như cô nghĩ e rằng cơ hội của cô lại ít đi nữa rồi. Xem ra chức danh em gái anh, cô không nhận là không được rồi. Cô là cô gái kiên cường, cô sẽ không dễ dàng gục ngã như vậy.

- Lần trước, anh hình như thấy một người đưa em về nhà người đó là ai?

Lan Thy hơi ngần người suy nghĩ, trong mắt lại lóe lên tia sáng mỉm cười một cái.

- Đó là bạn em mới quen gần đây, anh Đằng Triết.

Lâm Tường cười cười, anh cũng không biết tiếng “bạn” trong câu nói của cô ý nghĩa có giống như chữ không nữa. Tròng mắt đen của Lâm Tường khẽ động nhưng không dễ nhìn thấy được. Anh phát hiện nụ cười Lan Thy có chút rạng rỡ thì phải?

- Tốt nhất nên quan sát kỹ, phải biết cẩn thận một chút.

Lan Thy tuy xem trọng lời nói của anh nhưng cô cũng cảm thấy Đằng Triết rất tốt cũng không có gì phải đề phòng. Cho dù Đằng Triết không ôn hòa dễ gần như Lâm Tường nhưng ít ra cũng thể hiện cách quan tâm của mình theo một hướng khác. Không biết tại sao Lan Thy nghĩ đến gương mặt Đằng Triết mỗi lần đối mặt với cô mất tự nhiên thì cảm thấy buồn cười.

- Không sao đâu anh đừng lo. Anh Triết rất tốt.

Lâm Tường gật đầu cho qua không nhắc đến nữa. Hình như anh nghĩ quá nhiều rồi. Thật ra anh nhìn thấy Đằng Triết rất quen nhưng lại không nhớ là đã gặp ở chỗ nào. Tuy vậy, anh khẳng định bối cảnh của Đằng Triết rất phức tạp, anh không muốn Lan Thy liên hệ với Đằng Triết như vậy sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống đơn thuần, không ưu không lo của cô.

Lan Thy thấy anh không nói nữa cũng không tiếp tục đề tài này. Hai người nói chuyện chốc lát lại ra về. Một cao với vest đen lịch lãm, một thấp với áo dài trắng tinh khôi trong rất đối lập nhưng lại không bất hòa. Hai người họ bước ra khỏi quán mang theo không ít ánh nhìn. Mà khi Lâm Tường cùng Lan Thy nói chuyện thì có một đôi mắt đen đang nhìn, thân ảnh ngồi trên mô tô phản khối lớn lạnh lùng vô cùng. Khi thấy hai người bước ra, người này cụp mắt âm thầm lái xe rời đi.

Lan Thy nhìn thấy một chiếc xe vừa lướt đi không xa, mắt mở lớn kinh ngạc nhưng chưa kịp phản ứng bóng dáng ấy đã biến mất trong dòng người. Có lẽ từ đây tình cảm của Lan Thy sẽ có biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thư Giao, Tôi Thích Em!

Buổi chiều như Thư Giao đã hứa cô sẽ cùng Thiệu Dương đến thư viện cùng tìm sách tham khảo và ôn bài. Hôm nay, Thiệu Dương đặc biệt hưng phấn chạy thẳng đến nhà Thư Giao muốn đưa cô đi. Khi cậu ta vừa đến trước cửa cổng, Thư Giao thoáng qua một chút ngạc nhiên. Cô không ngờ cậu ta lại vui mừng đến như thế. Trên mặt Thiệu Dương tràn ngập nụ cười càng làm cho cậu ta thêm phần đẹp trai nhưng mang nét trẻ con.

Thư Giao muốn sử dụng xe đạp riêng cùng cậu ta chạy sóng đôi nhưng cậu ta lại một mực đòi chở, Thư Giao cũng hết cách. Cô chỉ có thể nghe theo cậu ta, Thư Giao cùng Thiệu Dương ngồi chung một chiếc xe đạp. Hai người cứ như vậy rời khỏi nhà Thư Giao mà đến thư viện. Thư Giao có cảm giác người này rất lạ nhưng cô không biết Thiệu Dương lạ ở chỗ nào. Cô chợt phát hiện tốc độ đạp xe của cậu ta rất là chậm. Thư Giao không biết nên nói như thế nào cho phải.

Thế nhưng cho dù tốc độ có chậm như rùa cũng phải đến nơi thôi. Trên mặt Thiệu Dương xuất hiện tiếu nụ. Mà Thư Giao thì thờ phào một cái, cô có cảm giác nó quái dị thế nào ấy.

Suốt đường đi hình như Thiệu Dương chỉ hỏi những vấn đề cá nhân của cô thì phải? Chẳng hạn như Thư Giao thích ăn những gì, uống những gì, xem phim gì, nghe bài hát nào. Thư Giao cũng chỉ mỉm cười trả lời, cô nào có nghĩ sâu xa gì đâu. Trong đầu cô nghĩ rằng Thiệu Dương cũng đã thân thiết nên không ngại nói cho cậu ta biết. Thiệu Dương lại cố gắng ghi nhớ từng cái một. Đây là vũ khí lợi hại để lấy lòng người con gái mình yêu, cậu ta nào dễ bỏ lỡ.

Trong thư viện, Thư Giao đi một vòng tất cả các kệ sách để lựa vài quyển sách tham khảo. Đa số là sách toán hay hóa học nâng cao cùng một số sách học anh văn. Đối với Thư Giao học thức là vô bờ cho nên cô muốn học nhiều một chút, ở một góc độ nào đó theo cô nhận thức học càng nhiều càng tốt, không có kiến thức nào vô ích cả. Thiệu Dương cũng tương tự, cậu ta cũng thuộc dạng cuồng học có lẽ vì vậy mà sinh ra cảm giác hợp với Thư Giao. Huống hồ Thiệu Dương đã du học nước ngoài trở về cho nên nhiều kiến thức cũng đã tiếp thu gần hết. Đối với việc học cùng Thư Giao chính là niềm vui của Thiệu Dương.

Hai người đi qua hai kệ sách song song nhau, thỉnh thoảng lại nhìn thấy nhau qua kệ sách trống lại mỉm cười. Thiệu Dương lại lúng túng khi bị Thư Giao bắt gặp cậu đang nhìn cô. Thư Giao lại không có để ý đến, cô vẫn chuyên tâm chọn sách muốn đọc thôi. Thư Giao lại nhớ đến Lan Thy. Lúc trưa, cô bỏ về trước nên Lan Thy nổi giận không thèm cùng cô đi thư viện. Nghĩ đến Thư Giao không khỏi buồn cười. Cô thấy Lâm Tường đến thì phải rút lui không lẽ lại ngồi đấy làm kì đà à?

Lan Thy lại không giống như Thư Giao nghĩ là giận dỗi mà là vì Lan Thy cũng nghĩ giống Thư Giao. Lan Thy không muốn làm kì đà cản mũi. Lan Thy chỉ sợ khi cô xuất hiện, mặt Thiệu Dương sẽ biến sắc. Loại chuyện như vậy người trong cuộc là ngu ngơ nhất.

Thư Giao chọn sách xong định trở về bàn ngồi đọc. Thiệu Dương lại hăng hái xông đến trợ giúp. Thư Giao đẩy gọng kính, neho mắt nhìn cậu ta nhưng cô không nhìn ra cậu ta đang nghĩ cái gì. Bất quá, cô lại nghĩ đó là cái tính đàn ông trời phú, muốn thể hiện sự ưu việt của bản thân. Nghĩ như vậy, Thư Giao ngó quanh thư viện hình như cũng có khá nhiều cô gái đang nhìn Thiệu Dương bằng ánh mắt hình trái tim. Đôi lúc trong ánh mắt họ nhìn cô xẹt qua tia hâm mộ nhưng cũng có ghen tị. Thư Giao cực lực trấn tĩnh bản thân, cô đi thư viện cũng gây thù chuốc oán. Ông trời rồi cuộc có muốn cô sống nữa không?

- Dương đề Giao tự làm được rồi_ Thư Giao không nhận được khuyên Thiệu Dương một tiếng.

- Không sao, nhiều sách như vậy để Dương cầm cho.

Thiệu Dương lại không nhận ra Thư Giao đang khó xử cứ như vậy nở nụ cười rạng rỡ. Thư Giao lại không nói nữa mà cụp mắt ngoan ngoãn tìm một chỗ ngồi, cô cảm thấy chân mềm nhũn khi bị mấy cô gái kia đánh giá từ đầu đến chân.

- Vậy cảm ơn. Chúng ta học đi!

- Được.

Thiệu Dương thấy cô ngồi xuống cũng ngồi cạnh nhưng không quấy rầy cô. Cậu ta cũng chọn một quyển sách hóa học nâng cao để tham khảo. Thư Giao cũng bắt đầu việc học, thỉnh thoảng cô không hiểu cái gì lại cùng Thiệu Dương trao đổi. Thiệu Dương cũng rất tận tình giảng giải. Thư Giao cũng là người lanh trí nên rất nhanh tiếp thu được. Không gian giữa hai người có gì đó rất hòa hợp. Thư Giao thích kĩ năng giao tiếp tiếng Anh của Thiệu Dương. Cậu ta nói tiếng Anh rất chuẩn mặc dù cô không tẽ tiếng Anh lắm nhưng so với Thiệu Dương vẫn còn kém xa. Thế nên cậu ta trở thành một giáo viên phụ đạo vốn anh vẫn tốt nhất. Thời gian tích tắc trôi qua, một tiếng rồi hai tiếng, ba tiếng. Thiệu Dương đọc sách nhưng thỉnh thoảng vẫn trộm nhìn Thư Giao một cái. Mà đôi lúc Thư Giao cũng nhìn sang Thiệu Dương, có lúc cô chột ngẩn người. Tư thế của Thiệu Dương khi đọc sách cũng toát lên một vẻ đẹp kì lạ. Cô nghĩ bất cứ ai khi làm việc một cách nghiêm túc và chuyên tâm chắc đều đẹp như thế. Đại Vũ thì thế nào nhỉ?

Thiệu Dương quay đầu chống lại đôi mắt nhìn cậu ta, khoe môi Thiệu Dương khẽ nhếch. Mĩ nam kế thành công. Ai nói không thể làm động lòng Thư Giao chứ? Nhưng nếu Thiệu Dương nhìn kĩ thì đôi mắt cận thị kia đang thất thần nhớ đến một ai đó.

- Sao? Giao mệt rồi à, vậy chúng ta về thôi. _Thiệu Dương mỉm cười nhìn khuôn mặt đang phát ngốc ra của Thư Giao.

- Hả? À, Giao cũng mệt rồi về thôi.

Thư Giao luống cuống cười một tiếng rồi thu dọn sách trên bàn. Thiệu Dương nhướn mày nhìn biểu hiện của Thư Giao. Trong lòng cậu ta có chút đắc ý. Xem ra cậu ta cố gắng nhiều một chút là thành công rồi. Đôi đồng tử đen như mực của Thiệu Dương một tầng ý cười sâu xa lan rộng.

Nói là về nhưng sau khi rời khỏi thư viện, Thiệu Dương lại dẫn thư giao đi ăn. Thư Giao cũng không từ chối, dù sao học cả buổi chiều bụng cô cũng sôi lên rồi. Thiệu Dương muốn tìm một nơi sang trọng để mời Thư Giao một bữa nhưng cô kiên quyết từ chối. Cô không thích những nơi quá sang trọng bởi vì những nơi đó giá cao hơn so với những quán ăn tầm trung. Quan niệm của Thư Giao rất đơn giản, ăn no là tốt rồi. Thư Giao hướng dẫn Thiệu Dương đến một quán ăn rất bình thường. Trực tiếp gọi hai đĩa mì xào là có thể ăn rồi không cần phiền phức.

Khi bị Thư Giao đưa đến nơi, Thiệu Dương có chút sững sốt nhưng thần sắc cũng không biến đổi lắm. Đây là một quán ăn bình dân, đa số người đến đây cũng là những người dân có thu nhập trung bình. Thư Giao lại hưng phấn đi vào, tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống.

Thư Giao mỉm cười một cái:

- Dương thấy chỗ này như thế nào, mặc dù nó không sang trọng nhưng cũng rất sạch sẽ.

Thiệu Dương đánh giá một vòng mới thu hồi ánh mắt:

- Cũng không tệ, Giao rất hay đến nơi này à?

- Ừm, đôi lúc là đến cùng mẹ hoặc cùng chị em Lan Thy. Có lẽ Dương là người thứ tư sau ba người họ cùng Giao đến đây đây.

Tròng mắt đen Thiệu Dương lóe sáng. Cho dù là quán ăn tầm thường cũng không sao, ít ra đây cũng coi như một kỉ niệm đi. Trong lòng Thiệu Dương dâng lên nhiều cảm xúc lạ lẫm. Cùng một cô gái mình thích đến nơi mà cô gái cảm thấy vui vẻ đó cũng là một loại hưởng thụ.

- Vậy à? Có nghĩa chỉ những người quan trọng với Giao mới được Giao dẫn đến à?

Thư Giao chột cảm thấy mình gây nên hiểu lầm gì rồi thì phải. Mắt cô chột long lanh hơn rồi cười cười:

- Cũng không hẳn nhưng tạm xem là như vậy.

Cho dù câu trả lời của Thư Giao không chắc chắn nhưng cũng đủ đem đến một hi vọng to lớn cho Thiệu Dương. Cậu tin một ngày sẽ làm cô phải thừa nhận cậu chính là người quan trọng trong lòng cô.

Thư Giao nào có quan tâm trong lòng Thiệu Dương đang nghĩ gì, cô trực tiếp gọi chủ quán cho hai đĩa mì xào thơm phức, nóng hổi, màu vàng óng ánh bốc khói nghi ngút. Giờ khắc này, trong mắt Thư Giao chính là đĩa mì trước mắt. Cô cấp cho Thiệu Dương một ánh mắt khích lệ, đẩy lên gọng kính rồi khì thế cầm đũa ăn. Thiệu Dương nhếch lên một nụ cười cũng không có e ngại. Nhưng cái gọi là khì chất tạo nhũ đã ăn sâu trong máu, cho dù Thiệu Dương có ở một nơi tầm thường, ăn uống tầm thường thì cũng không che giấu được nét hơn người của cậu ta. Vì thế từ khi hai người bước vào cũng thu hút tất cả ánh nhìn. Thư Giao lâu lâu liếc nhìn cậu ta một cái lại thầm than: mĩ nam vẫn là mĩ nam cho dù ở chỗ nào cũng thu hút ánh nhìn. Thiệu Dương lại làm như không có gì xảy ra.

Hai người vật lộn một lúc cũng giải quyết xong hai đĩa mì xào. Thư Giao rất muốn về nhà nhưng người nào đó đâu dễ để cô đi như vậy. Thiệu Dương lại muốn đưa cô đi dạo. Thư Giao không khỏi trợn mắt há mồm. Nhưng nghĩ lại dù sao cũng chỉ đi dạo một chút cho nên cô không từ chối. Đến một ngày nào đó, cô nhớ lại ngày hôm nay lại cảm thấy quyết định không từ chối của mình gây ra rất nhiều phiền toái.

Chính vì thế, Thiệu Dương lại đưa Thư Giao đi dạo. Không phải chỗ nào khác mà là hồ Bán Nguyệt. Thiệu Dương gửi xe xong thì cùng Thư Giao thả bộ quanh hồ. Trời đã hoàn toàn tắt nắng, không khí vô cùng mát mẻ. Có lẽ vì vậy mà thư hút không ít người đến đây đi dạo cùng chạy bộ.

- Giao thích đi dạo nơi nào nữa không? Mỗi chiều Dương đều có thể cùng Giao đi dạo. _Thiệu Dương vui vẻ lộ ra nụ cười.

Thư Giao đưa mắt nhìn từng đợt sóng nhỏ lăn tăn trên mặt hồ. Khi nghe Thiệu Dương nhắc đến đi dạo, cô chợt nhớ đến ngày nào đó. Anh đã nói “cùng cô nắm tay đi dạo”, mặc dù cô biết anh chỉ nói đùa nhưng trong lòng cũng không bài xích lắm. Kết quả ngày đó lại trở thành ngày anh cùng cô tuyên bố vạch rõ quan hệ. Cô chợt cảm thấy hối hận, nếu cô không hỏi anh về thân thế hoặc dù đã biết cũng giả vờ như không biết, không chừng... Ánh mắt Thư Giao thêm phần âm trầm. Suy nghĩ của Thư Giao thoáng cái trở nên vô cùng mờ mịt.

- Đi dạo thì đi nơi nào chẳng được, nếu cùng người mình để ý quan tâm thì nơi nào cũng có thể. Nhưng nếu tâm trạng không tốt hoặc không có những người quan trọng bên cạnh cho dù có là thiên đường xinh đẹp cũng cảm thấy âm trầm.

Thiệu Dương ngẩng ngẩn nhìn nụ cười âm trầm của Thư Giao. Cô là đang nói về cái gì? Thiệu Dương nhíu mày không muốn thừa nhận cô nhớ đến một người nào đó. Thế nhưng sự thật luôn phũ phàng như thế, càng không muốn thừa nhận thì nó càng rõ ràng. Từ ánh mắt của Thư Giao, Thiệu Dương có thể nhìn ra trong đó không có hình bóng của cậu ta. Cho dù là cậu ta đang đứng trước mặt cô đi chăng nữa thì cũng không thay đổi được sự thật này.

Bàn tay Thiệu Dương nắm chặt thành quyền cổ không cho bản thân đánh mất nụ cười.

- Dương cũng nghĩ như vậy, cho nên hiện tại Dương cảm thấy rất thỏa mãn vì được đi với người mình quan tâm.

Có lẽ là gấp gáp nhưng Thiệu Dương sợ mình chậm một bước thì sẽ đánh mất cô. Cho nên Thiệu Dương muốn thử một lần, cho cậu ta cơ hội để nói ra tình cảm của mình dành cho cô. Thế nhưng, cậu ta vẫn không biết bản thân đã chậm mất rồi.

Trong lòng cô thoáng lúng túng, cô có thể nói ra câu nói kia là cô đã xác nhận trong lòng cô có anh. Vậy Thiệu Dương có thể nói một câu đáp lại như thế chứng tỏ ý tứ cũng không đơn giản như vậy. Thư Giao chợt run lên, đưa ánh mắt kính ngạc nhìn Thiệu Dương lại giọng cười một tiếng:

- Hi hi, Giao và Dương đã là bạn thân rồi cho nên quan tâm lẫn nhau là bình thường thôi.

Thiệu Dương càng kinh ngạc hơn nhìn biểu hiện biến đổi của cô. Là cô không hiểu hay giả vờ không hiểu.

- Giao thật ra là tôi thích... .

- Chúng ta về đi, Giao sợ mẹ ở nhà một mình sẽ buồn lắm. _Thư Giao cắt đứt câu nói của Thiệu Dương.

Thư Giao mỉm cười một cái, xoay người đi về hướng cũ. Cô đã trưởng thành, cô hiểu ý tứ kia. Là con gái cô rất nhạy cảm, nếu đã không thể vậy tại sao phải cố làm cho quan hệ thêm phức tạp. Cô muốn là một tình bạn vậy cứ như vậy giữ vững đi.

Thiệu Dương đứng lặng một chỗ nhìn theo bóng dáng Thư Giao rời đi. Ánh mắt cậu ta chợt âm trầm vô cùng, cậu ta đã có thể xác định rằng cô hiểu nhưng cố lảng tránh. Ngay cả cơ hội để cậu ta nói ra cô cũng không cho, tại sao cô lại thẳng thắn cự tuyệt như vậy.

- Thư Giao, tôi thích em! _Thiệu Dương lớn tiếng nói vọng theo.

Câu nói của Thiệu Dương đánh động một số ánh mắt hiếu kì gần đó.

Từ ánh mắt âm trầm, Thiệu Dương chuyển sang ánh mắt kiên định, khóe môi nổi lên nhàn nhạt ý cười. Nếu cô đã biết vậy cậu ta cũng không cần che giấu nữa. Đáng Thiệu Dương cao cao đứng đón gió, tóc đen mấy sợi rung động trên trán mang một dáng dấp cao ngạo. Lúc này cậu ta cũng không phải là một Thiệu Dương cố giữ ý trước mặt cô nữa.

Thân thể Thư Giao chấn động mãnh liệt, cô ngần lẩn không ngờ Thiệu Dương thẳng thừng nói ra như vậy. Tương tự với việc cô không thể làm như không biết nữa. Thư Giao chợt dừng chân, đứng lặng người rất lâu. Gió thổi làm mây lộn tóc trên vai Thư Giao lay động tán loạn.

Trời chiều dần buông, người qua kẻ lại nhưng có mấy ai để ý đến. Một nam sinh cùng một nữ sinh đứng yên bất động bên cạnh hồ. Nam sinh lẳng lặng đưa mắt nhìn bóng lưng của nữ sinh. Mà nữ sinh lại trong trạng thái trống rỗng. Cô không biết hiện tại nên làm cái gì cho phải, là tiến lên nói câu từ chối hay là phải im lặng? Thư Giao hít sâu một hơi, cô lấy lại tinh thần, lại kéo ra một nụ cười. Cô trực tiếp xoay mặt nhìn về phía Thiệu Dương.

Thiệu Dương nhất thời lóe ra tia sáng nơi đáy mắt, cô định làm gì?

- Chúng ta... còn chưa trưởng thành, không cần nhắc đến chuyện đó.

Thiệu Dương lại thêm một lần nữa sững sờ, cô nói hai người họ chưa trưởng thành? Đây đã là thời đại nào rồi mà nam nữ mười tám tuổi còn chưa trưởng thành? Lí do từ chối tình cảm của cô không phải quá gượng ép sao?

- Em có thể suy nghĩ, tôi không bắt em trả lời ngay.

Đây mới là bản tính của một thiếu gia nhà giàu, bá đạo lẫn dứt khoát. Có lẽ cậu ta cố giấu bản tính của mình quá lâu những vẫn không thu hút tầm nhìn của cô, vậy thì phải trở lại với bản tính thật vậy.

Thư Giao càng lộ vẻ kinh ngạc lẫn khó xử, cô không ngờ lời nói của Thiệu Dương lại dứt khoát như vậy. Chẳng lẽ đây mới là bản chất của cậu ta? Một người theo cô đánh giá là luôn có cử chỉ ôn hòa còn có vẻ đặt đã không còn. Cô cảm nhận cô không hiểu được cậu ta.

Thư Giao không thể làm gì khác ngoài việc im lặng, rũ xuống hàng mi đang rung động. Đáng tiếc không phải vì có cảm giác cùng lời tỏ tình kia mới rung động mà là khó xử cùng có lỗi. Cô biết tim cô đã hướng đến một người khác rồi. Tuy anh nói sẽ không để hai người gặp lại nhau nhưng cô lại nghĩ đó là lời hứa hẹn của anh. Là cô ngu ngốc tự nghĩ lung tung cũng được, bất quá hiện tại cô không thể có cảm giác với bất cứ một ai nữa.

- Có thể không cần suy nghĩ không? Chúng ta vẫn làm bạn không tốt sao?

- Tại sao không muốn suy nghĩ? Là em sợ sẽ yêu tôi hay trong lòng đã có người khác? Nếu đã có người khác, tôi sẵn sàng đợi.

Thư Giao càng lúc càng cảm thấy Thiệu Dương trước mặt rất xa lạ, xa lạ đến mức cô không thể nhận ra. Ánh mắt Thiệu Dương không giây phút nào rời khỏi thân ảnh trước mặt.

- Giao...Giao không biết. Nhưng có lẽ là đã...có người khác._ toàn thân Thư Giao trở nên run rẩy.

Ánh mắt Thiệu Dương trở nên vô cùng âm trầm nhưng qua mắt kính thì lại trở nên lạnh nhạt, cậu ta đi từng bước đến trước mặt Thư Giao. Cậu ta không làm gì cả chỉ đứng đó nhìn cô. Thư Giao chợt lùi mấy bước. Thanh âm trầm thấp của Thiệu Dương lại một lần nữa vang lên.

- Là Đại Vũ được mọi người gọi là Vũ ca phải không?

Thư Giao chợt mở lớn mắt, cô không ngờ Thiệu Dương nói ra tên của anh. Chính cái tên ấy mới thật sâu đánh vào lòng của cô. Thư Giao nhất thời bất động cái gì cũng không thể nói. Mắt Thư Giao dao động nhưng không đáp lại tiếng nào.

Thiệu Dương nhìn cô im lặng, tim đột nhiên cảm thấy bị nhéo đau thật đau. Là cậu ta chậm chạp hay do định mệnh? Rõ ràng cậu ta biết cô trước, tại sao người cô để ý cũng không phải là cậu ta? Nghìn lần cậu ta cũng không thể chấp nhận được sự thật này. Thiệu Dương có chút chịu không nổi đã kích này. Thư Giao cứ mở mắt trừng trừng nhìn Thiệu Dương.

Thiệu Dương hít sâu một cái, cố nói ra một câu:

- Nếu là Vũ ca tôi càng không thể buông tay.

Câu này là một câu khiêu chiến cùng Đại Vũ tranh giành tình cảm. Cậu ta không tin, một thiếu gia sắp có một tài sản của gia đình lại không bằng một người lai lịch không rõ ràng, mờ ám như Đại Vũ. Thư Giao cảm thấy rắc rối hình như đến ngày càng nhiều mà chung quy cũng vì cái tên Đại Vũ mà ra. Cô tự hỏi cô có hối hận khi ngày đó cứu anh không?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lại Thêm Một Kẻ Thù?

Màn đêm bắt đầu buông xuống, những ngọn đèn đường đồng loạt vụt sáng. Ánh sáng màu cam nhạt bao phủ cả lòng đường. Gió vi vu thổi mang theo hơi đêm lạnh lẽo. Trên con đường ấy, một bóng dáng nhỏ nhắn đang bước đi.

Thư Giao cảm thấy đầu óc không thoải mái nên muốn đi dạo một lúc. Cảnh sắc về đêm có chút lạnh lẽo nhưng yên tĩnh, có lẽ như vậy sẽ giúp cho suy nghĩ của cô. Trong đầu của cô không ngừng vang lên hai câu nói:

“Làm sao bây giờ, cho dù bây giờ em muốn chạy tôi cũng không muốn để em đi.”

“Nếu là Vũ ca tôi càng không thể buông tay.”

Đầu óc Thư Giao trống rỗng, cô không biết nên làm gì trong lúc này. Cô không rõ bản thân phải làm sao để đối mặt với tình cảm của bản thân. Có lẽ là đến lúc cô phải suy nghĩ nhiều hơn rồi. Nếu cô đã xác định được người trong lòng thì tại sao phải miễn cưỡng bản thân cố quên đi anh. Nhưng còn có mẹ cùng bối cảnh gia đình, mà thân phận của anh cùng cô lại trái ngược như vậy hai người có thể không?

Cô mơ hồ nhớ đến ánh mắt tràn ngập mất mát của anh ngày đó. Có phải anh có một bí mật rất lớn, anh là người bí ẩn cô không thể nào hiểu được. Ánh mắt của anh khiến cô đau lòng. Còn có ánh mắt mất mát của Thiệu Dương, ánh mắt đó khiến cô có cảm giác áy náy. Hai cảm giác này đúng là đối lập hoàn toàn. Có phải đây mới là lí lẽ con tim. Cô cảm thấy Đại Vũ rất cô độc, có phải chính cô khiến anh càng thêm cô độc hay không? Ngày đó nhìn bóng lưng anh bước đi, cô đúng là cảm nhận một phần gì đó trong cô đã trống rỗng cô có cố như thế nào cũng không lấp đầy được. Thiệu Dương muốn cô suy nghĩ nhưng thật chất cô không cần suy nghĩ cũng có thể đưa ra đáp án.

Thư Giao cứ bước đi như vậy, cô không biết mình bước đi đâu và khi nào suy nghĩ mới thông suốt. Thư Giao chợt ngừng đầu nhìn đã thấy một cửa hàng thú bông rất bắt mắt. Cửa hàng thú bông rất quy mô, không chỉ có thú bông mà các vật dụng trang trí bằng thủy tinh đều có. Ánh sáng lung linh phản xạ

từ trong cửa kính khiến cô cảm giác thoải mái hơn một chút. Thư Giao đẩy cửa bước vào cửa hàng, cô đưa mắt ngắm nhìn một số chuông gió đủ loại đa sắc. Trong tủ kính ánh đèn xanh tím chớp tắt càng làm cho những chiếc chuông gió càng thêm lung linh. Thư Giao đưa tay chạm vào liền phát ra tiếng leng keng rất vui tai. Cô lại đến một số tủ kính khác nhìn đến những quả cầu tuyết bằng thủy tinh trong suốt. Còn có các loại như thuyền thủy tinh, bê cá thủy tinh, cá bằng thủy tinh, hạc thủy tinh, và nhiều động vật khác đều làm bằng thủy tinh. Thư Giao cảm giác nếu tâm hồn của con người có thể trong suốt như các loại thủy tinh như thế thì sẽ không phiền não.

Thư Giao khom người chăm chú nhìn những thứ đó, một lúc lâu lại quay về chỗ chuông gió. Có lẽ cô thích âm thanh vui tai mà mềm mại của chiếc chuông gió này. Cô cúi người nhìn chúng thật lâu cho đến khi cô nhìn về phía đối diện tủ kính. Xuyên qua tủ kính trong suốt, cô vừa thấy một người vừa cúi mặt xuống nhìn. Trong phút chốc, cô cũng sờ không biết nên làm gì. Cô ngây ngốc một lúc nhìn khuôn mặt phía bên kia tủ kính. Người đối diện vừa cúi người xuống vừa vịn chống lại ánh mắt của Thư Giao. Thư Giao đẩy gọng kính muốn nhìn cho kĩ. Người kia cũng đưa tay đẩy gọng kính, trong mắt có ánh sáng vụt qua hẳn là vừa kính ngạc cũng có vui mừng ngoài ý muốn. Ánh mắt người đối diện nheo lại như có ý cười nhếch lên một nụ cười với Thư Giao. Thư Giao càng thêm sờ, người này tại sao lại giống anh như vậy? Nụ cười đó tuyệt đối duy nhất cô không nhầm được. Cô là đang nằm mộng sao? Dù ngoại hình có chút khác biệt nhưng phong thái không khác nhau là mấy. Mặc dù cô nghĩ như thế nhưng sự thật chứng minh vẫn là cô nhìn nhầm.

Thư Giao đứng dậy muốn nhìn cho rõ, người kia cũng đứng thẳng. Hai người ở hai bên tủ kính đưa mắt nhìn nhau giống như trúng tiếng sét ái tình vậy. Một người nường mày nhìn không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, một người lại có chút thất thần.

- Trí Hi anh xem nên lựa chọn quả cầu thủy tinh nào? _giọng của một cô gái vang lên.

Cô gái ngẩng đầu lên liền thấy hai người đang chăm chú nhìn nhau giống như nơi đây ngoài hai người họ ra thì không còn người khác. Cô gái nháu mày giống như là không thích cách nhìn của hai người họ.

- Trí Hi? _cô gái lại gọi.

Lúc này Trí Hi cùng Thư Giao mới hồi phục tinh thần. Ánh mắt Trí Hi thoáng cái lạnh xuống cũng không giống như vừa thấy Thư Giao. Thư Giao thoáng rung mình một cái, tại sao thái độ người này lại thay đổi mau như thế? Lúc này không phải còn nhìn cô cười sao, bây giờ lại một bộ mặt bình thản lạnh lùng.

- Em thích cái nào cứ tùy tiện chọn đi. Anh còn một cuộc hẹn nhanh lên một chút.

Cô gái cũng sờ một lúc lại cắn môi liếc sang Thư Giao một cái. Thư Giao nheo mắt khó hiểu tại sao cô gái kia lại nhìn mình như thế nhưng cô vẫn là nên chào hỏi người ta thì hơn.

- Anh Trí Hi, chị Thiệu My hai người đi chơi à? Em đi dạo thấy cửa hàng đẹp mắt nên vào xem một chút thật trùng hợp lại gặp hai người ở đây.

Thư Giao hé miệng cười một tiếng, khuôn mặt có chút miễn cưỡng mà vụn vụn vô cùng. Trí Hi lại có chút buồn cười, anh cũng cười đáp lại. Thiệu My cũng cố kéo ra một nụ cười còn muốn mở miệng khẳng định đã bị Trí Hi đoạt trước rồi.

- Không phải đi chơi là mua đồ cho bà nội, _giọng nam trầm thấp sinh ra một loại cảm giác lạnh lẽo.

Thanh âm của anh trong trẻo hơn so với Đại Vũ nhưng cách nói lại lạnh như nhau. Thư Giao lại sinh ra ảo giác như Đại Vũ đang đứng trước mặt. Tại sao hai người này lại làm cho cô một cảm giác kì quái như thế.

- À, thế hai người tiếp tục mua đi. Cũng trễ rồi em phải về rồi.

Thư Giao gật đầu chào liền bước ngắn, bước dài đi ra khỏi cửa hàng. Ai cũng không biết vì sao cô đi nhanh như thế, cũng chỉ có Thư Giao biết. Trí Hi đứng quay lưng về phía tủ kính nhìn bóng lưng cô rời đi. Ánh mắt càng trở nên sâu lắng, bàn tay chợt nắm chặt thành quyền rồi buông lỏng biểu thị tâm tình anh hết sức phức tạp. Thiệu My nhìn Trí Hi không ngừng nhìn về phía Thư Giao, trong lòng lại sinh ra bất an to lớn. Cô đã đoán đúng, Trí Hi đối với Thư Giao không bình thường. Nhưng vì sao anh lại đề ý đến Thư Giao thì cô lại không lí giải được. Nói về tuổi tác thì nhỏ hơn so với Trí Hi nhiều, nói về tư sắc thì Thư Giao rất bình thường, nói về gia thế càng không có. Thiệu My càng nghĩ càng không cam lòng nhưng cô có thể làm gì. Trí Hi luôn xử sự theo ý anh, cô mang tiếng là cô gái được ông nội chỉ định ở bên cạnh Trí Hi nhưng cô không nắm được cảm xúc cùng suy nghĩ của anh. Cô chỉ biết anh là con người lạnh lùng, quyết đoán cùng mưu trí. Còn về tình cảm từ trước đến nay cô không thấy anh có đá động gì.

- Em ấy đi rồi, _Thiệu My nhắc nhở

Trí Hi thu hồi tầm mắt, đứng lặng một chút lại bước nhanh ra cửa. Thiệu My kinh ngạc anh muốn làm gì?

- Anh đi đâu thế?

- Anh ra xe chờ, em chọn xong thì đi ra.

Đáng lẽ tâm tình anh không tệ có thể cùng Thiệu My chọn đồ nhưng sau khi gặp cô gái kia anh cảm thấy rất không thoải mái. Tại sao lúc nào cô gặp anh cũng bày ra bộ dạng có chút sợ sệt cùng né tránh như vậy. Thiệu My nhìn theo bóng lưng Trí Hi rời đi, trong lòng lại sinh ra buồn bực vô cùng nhưng cũng chỉ có thể cắn răng nhìn xuống.

Trí Hi đi nhanh ra ngoài những đã không còn thấy bóng dáng Thư Giao. Anh bỗng xuất hiện cảm giác lo lắng. Sống chết của cô có gì liên quan anh chứ? Nhưng cứ nghĩ cô gái ngu ngốc này trời đã tối lại đi một mình, anh không tự chủ được lại muốn đi ra nhìn một chút. Trí Hi bực mình nháu mày, anh khởi động xe liền hướng đường nhà Thư Giao mà đi. Thiệu My vừa đi ra khỏi cửa hàng nhìn thấy một màn xe của anh rời đi, cô bị đá kích nghiêm trọng. Bởi

vì lúc này điện thoại cô reo lên:

- Alo, anh đi đâu thế?

- Anh sợ Thư Giao về một mình không an toàn, anh đưa cô ấy về trước. Em đứng đó đợi Khương Hàn sẽ đến đón em.

- Em...

Thiệu My còn muốn nói gì đó nhưng điện thoại đã tắt rồi. Cô cứ nhiên bị anh bỏ con giữa chợ cũng chỉ vì Thư Giao. An toàn của Thư Giao quan trọng vậy cô không quan trọng sao? Anh cùng cô là cùng nhau lớn lên, anh lại xem trọng một cô gái xa lạ gặp mặt không được mấy lần. Thiệu My hít sâu một hơi cố kìm nén cảm xúc. Cô tự hỏi tại sao anh không bảo Khương Hàn đến đón Thư Giao mà lại tự thân anh đi. Chuyện này nói anh chỉ xuất phát từ lòng tốt, cô tuyệt đối không tin.

Thư Giao đi ra khỏi cửa hàng kia cũng hướng nhà mình đi về. Trong đầu cô lại lấy Trí Hi cùng Đại Vũ ra so sánh, cô cảm thấy rất mâu thuẫn. Cô còn chưa biết mối quan hệ của hai người họ, Đại Vũ chỉ nói là có dây mơ rễ má cùng nhà họ Vũ nhưng cũng chưa một lần đề cập quan hệ của anh cùng Trí Hi và Khương Hàn. Cô đúng là rất tò mò.

Cô đang đi trên đường lại không để ý đến một đám người đang hướng về phía cô giống như hổ thấy mồi. Bộ dáng của bọn họ hùng hổ giống như ăn tươi nuốt sống cô vậy. Người dẫn đầu là một cô gái đáng người chuẩn trên từng xenti mét. Ăn mặc bó sát lộ ra bộ dáng đàn chị. Bên cạnh còn có mấy cô gái cùng mấy tên đàn em, còn có cả một người mà Thư Giao đã gặp. Thư Giao giống như thấy có gì đó không ổn nên dừng chân ngẩn đầu nhìn. Cô tròn mắt nhìn một đám người hùng hậu đang tiến về phía cô. Cô quay lưng ra phía sau cũng thấy vài người, cô nuốt khan một cái. Không phải thời điểm này lại gặp phải cuộc đụng độ của mấy tay giang hồ thanh toán nhau đây chứ? Thư Giao muốn quay đầu co giò chạy nhưng phía sau lại xuất hiện thêm mấy người.

Thư Giao nhận thấy ánh mắt ác liệt của hai bên không phải nhìn nhau mà là nhìn cô. Trong lòng Thư Giao không ngừng run lên, cô khi nào thì chọc đến giang hồ rồi.

- Chị Mai Đình là con bé đó đấy, _một cô gái hướng cô gái dẫn đầu nói.

- Xác định? _cô gái dẫn đầu nheo mắt đánh giá Thư Giao.

Hai bên đứng cách Thư Giao khoảng năm bước ngo chùng Thư Giao.

- Em chắc chắn mà là cô gái mà anh Hoàng đề ý. Cao Khánh đã nói với em như thế đấy.

Mai Đình nhếch lên một nụ cười khoanh tay đứng nhìn Thư Giao. Thư Giao cũng không chạy nữa đứng yên một chỗ cũng đánh giá cô gái trước mặt. Cô gái này rất xinh đẹp, khí thế cũng vô cùng cao ngạo.

- Cô là Thư Giao?

Thư Giao tròn trừng mắt nhìn đám người, làm sao họ biết tên cô?

- Là tôi. Các người là ai?

- Cô không cần biết chúng tôi là ai chỉ cần biết cô tránh xa Đỗ Hoàng một chút.

Thư Giao nhú mày sau đó lại híp mắt thành một đường cười khê:

- Tôi và anh ta là kẻ thù dĩ nhiên phải tránh xa rồi không lẽ đợi anh ta đến xé xác tôi à.

Mai Đình biểu hiện ra thái độ kinh ngạc, cô không nghĩ có một cô gái đứng trước cả gần chục người với lực uy hiếp như thế vẫn có thể cười trả đũa.

- Cô gạt người sao? Anh Hoàng đã từng cùng cô tỏ tình hơn nữa còn luôn giữ một tấm ảnh của cô, _Mai Đình hừ lạnh.

Thư Giao càng thêm kinh ngạc. Đỗ Hoàng giữ ảnh của cô? Cô đâu có đưa ảnh cho anh ta vậy anh ta làm sao mà có ảnh? Hơn nữa mỗi lần cô gặp anh ta còn tránh không kịp kia mà.

- Tò tính chỉ là chiều anh ta gây ra phiền phức cho tôi để trả thù thôi. Huống hồ chuyện này đã xưa như trái đất rồi. Nếu cô muốn tìm người gây phiền toái cũng không cần tìm đến tôi. Còn về ảnh hẳn là anh ta sợ quên mặt tôi không thể tìm tôi trả thù nên mới giữ thế thôi.

Thư Giao đồng đặc nói ra. Một đám người nhìn mặt nhau lộ vẻ khó tin. Mai Đình cũng không biết phải đối xử với cô gái này thế nào. Không khí phút chốc lặng ngắt.

Trí Hi lái xe đi theo Thư Giao thoáng cái đã thấy cô, ánh mắt anh chợt sáng nhưng ngay sau đó tối tối sầm vì anh thấy cô bị vây trong đám người gần hơn

chục người. Anh nhủ mày không biết cô đi trên chóc ai lại bị người ta tìm tới trả thù rồi. Anh dùng xe cách đó không xa ngó chừng động tĩnh một đám người.

Lúc này Mai Đình nhìn Thư Giao càng lúc càng không vừa mắt. Mẩu người cứng rắn như vậy càng khó đề phòng.

- Phải không? Dù sao tôi cũng không tin. Nếu không phải anh ấy thích cô vì sao cũng chưa từng yêu một ai.

Thư Giao cảm thấy rất buồn cười, tại sao Đỗ Hoàng không yêu thì đổ tội cho cô thật là kì quái.

- Chị nói lí một chút có được hay không? Anh ta không yêu liên quan gì đến tôi. Cô không phải bị anh ta từ chối cho nên đến tìm người trút giận đấy chứ?

- Cô...có phải chán sống rồi không dám nói với chị Mai Đình như vậy._cô gái bên cạnh tức giận trừng mắt nhìn Thư Giao.

Thư Giao rùng mình một cái, nhìn cô gái đó bất đắc dĩ thở dài:

- Đây...tôi nói sai à, tôi đã nói rồi tôi cùng Đỗ Hoàng là kẻ thù.

Mai Đình nhếch môi cười lạnh lùng:

- Vậy để tôi hành hạ kẻ thù họ anh ấy chắc anh ấy sẽ vui mừng lắm.

Thư Giao tròn mắt một cái, cô nghĩ là đánh ghen khi nào lại biến thành trả thù rồi. Thư Giao giật lùi mấy bước.

- Các người không được làm vậy. Tôi có võ đấy tôi không sợ các người đâu.

Vừa nói Thư Giao đã chuẩn bị thế đánh. Mai Đình nhìn Thư Giao càng thêm lạnh lùng.

- Cô không đẹp vẫn có thể làm anh Hoàng nhớ nhưng như vậy, cho nên...tôi quyết định cho cô ngay cả khuôn mặt bình thường cũng không có.

Thư Giao thiếu chút nữa té xỉu, người ta muốn hủy dung của cô?

- Chị à, tôi và chị không thù oán tại sao phải kết oán chứ? Huống hồ cái tên phá gia chi tử đấy không phải mẫu người của tôi.

Thư Giao cười gượng, cô sức khuyên nhủ. Cô không khuyên thì thôi, càng khuyên sắc mặt của Mai Đình càng đen mà mấy đàn em càng mang sát khí đằng đằng.

- Cô dám nói anh Hoàng là phá gia chi tử?

Thư Giao có cảm giác không ổn chút nào. Cô đang muốn tìm cơ hội chuồn êm thì đã nghe tiếng Mai Đình ra lệnh:

- Bắt nó lại, phải giáo huấn nó một trận mới được.

Mấy người tiến lên muốn giữ Thư Giao lại nhưng Thư Giao đã nhanh nhẹn nhảy ra một bên hướng đám người trừng mắt một cái.

- Các người đến...tôi không khách khí đâu.

- Đừng nhiều lời cho nó một trận đi._một cô gái khác hung hăng trừng mắt ngó nhìn Thư Giao.

Mai Đình chỉ yên lặng đứng một bên, gương mặt lạnh lẽo lại tựa như không xem trọng việc trước mắt.

Mấy người kia thật sự xông vào, Thư Giao lại không hề kiêu dè nữa mà thật sự đánh. Cô không yêu thích bạo lực nhưng đây là tự vệ, là cố tồn hết sức giải thích là họ không nói lí. Từng thế võ Vovinam được Thư Giao đánh rất đẹp mắt. Từng đòn tung người bay lên kệp cô quật ngã đối phương vô cùng điêu luyện. Khiến đối phương thật khó đỡ. Có mấy người đã lăn lộn trên mặt đất, xoa cổ, xoa lưng mà rên đau.

Thư Giao một lần nữa cảnh cáo:

- Tôi không thích đánh nhau các người đừng ép người quá đáng.

- Ranh con nhiều lời chịu ăn đòn đi.

Giọng nói lạnh lùng tựa băng nghìn năm lộ ra vẻ hung ác. Trong lòng Thư Giao lại tiếp tục run lên, cái giọng này tại sao lại nghe quen như vậy. Thư Giao còn đang suy nghĩ giọng nói này của ai thì từ phía sau Mai Đình một người con trai đã bước lên phía trước. Ánh mắt sắc bén mà hung ác vô cùng.

- Anh...?

Thư Giao tròn mắt nhìn Cao Khánh, cô không rõ hắn làm sao lại ở chỗ này. Nhưng lần trước, cô nhìn thấy Cao Khánh đi bên cạnh Đỗ Hoàng có lẽ hẳn là vì Đỗ Hoàng ra mặt. Bất quá cô nhớ cô cùng Đỗ Hoàng có thâm thù đại hận như thế nào đây? Là ba cô cùng ba hắn kết oán sao? Thế nhưng lần

trước cô đã phát hiện Cao Khánh cũng đối với cô ác liệt như vậy chẳng qua không nói ra miệng mà thôi.

Cao Khánh nâng mắt nhìn Thư Giao, trong đôi mắt sâu đen lại trong đêm đen khiến hắn càng trở nên âm tàn vô cùng. Trong đầu Thư Giao bỗng nhiên bị đánh đi mấy phần ý chí.

Thư Giao còn đang sững sờ nơi đó thì đã thấy một cô gái đi về phía Thư Giao ánh mắt sắc bén. Thư Giao nhíu mày nhìn cô gái, rồi hai người lại đấu mấy thế võ. Đánh được mấy thế thì cô gái cười quỷ dị hướng mắt kính Thư Giao đánh rớt xuống mặt đất. Thư Giao phút chốc choáng váng, ánh sáng trong nháy mắt cũng bị cướp mất. Một ánh sáng sắc bén chợt lóe lên trong bóng đêm hướng Thư Giao đánh tới. Thư Giao không thể thấy gì chỉ có thể đưa tay đỡ, mắt cũng nhắm lại. Cô thật sự nghĩ rằng cô chết chắc rồi.

Từ trong đám đông, một thân ảnh lao ra ôm lấy Thư Giao nhưng lại tránh không khỏi thương tổn. Cô gái kia cùng những người khác nhất thời kinh ngạc. Cao Khánh cũng ngạc nhiên rồi ánh mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng. Thư Giao cũng bị một màn đột ngột mà bất động trong vòng tay của một người mà cô không ngờ.

Trí Hi?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nợ Anh Một Ân Tình

Trí Hi ngồi trong xe trầm tĩnh nhìn một đám người vây quanh Thư Giao. Anh không biết bọn người kia là ai bất quá nhìn bộ dạng bọn họ cũng không phải tầm thường. Anh đột nhiên dâng lên cảm giác bất an. Anh nắm chặt tay không muốn quan tâm nhưng không thể làm như không thấy. Cuối cùng anh vẫn chọn cách bước xuống xe để giải vây cho Thư Giao. Đáng tiếc anh còn chưa đến nơi đã thấy một màn lưỡi dao sắc bén sắp chém tới khuôn mặt của Thư Giao. Anh thật sự không thể hình dung được nếu một nhát dao đó rạch lên khuôn mặt trắng trẻo của cô sẽ thành cái bộ dạng gì.

Kết cục chính là giống như hiện tại, anh kéo cô thoát khỏi lưỡi dao kia. Bản thân anh lại tránh không kịp bị rạch một đường trên cánh tay. Máu cũng vì vậy mà thấm ướt một góc tay áo. Từng giọt chất lỏng đỏ tươi cũng theo đó rớt xuống mặt đá lạnh lẽo trên đường.

Ánh mắt Trí Hi chỉ lo nhìn Thư Giao cũng không có để đến quá nhiều thứ. Trong mắt anh có trách móc còn có lo lắng.

- Em không sao chứ? _giọng anh đầy lo lắng.

- Em...em không sao, anh...

Thư Giao ngoài ngạc nhiên còn có cảm giác gì đó quen thuộc lại đến. Cô mơ hồ thấy bóng dáng người mà cô đang nhớ đến. Thân thể Thư Giao không ngừng run lên, không hiểu sao giờ phút khi thấy anh bản thân cô trở nên mềm yếu một chút khí lực cũng không có. Ý chí chiến đấu như lúc đầu cũng biến mất không còn một mảnh. Tựa hồ là phụ thuộc vào anh.

- Giỏi thật, quyến rũ anh Hoàng rồi còn có người khác. _cô gái vừa đánh lúc nãy cười khinh bỉ.

“Xoảng”

Con dao dính máu bị cô gái quăng xuống mặt đá xi-măng. Cô gái giả vờ phui tay giống như là vừa làm gì đó rất bẩn. Thật chất là coi bao tay ra mà thôi.

Cô gái lại không nhận ra thái độ Mai Đình đang biến đổi. Mai Đình nhìn chằm chằm Trí Hi lộ vẻ kinh ngạc rồi trở nên âm trầm vô cùng. Mai Đình có chút khó hiểu không biết sao Trí Hi lại xuất hiện ở nơi đây và cùng Thư Giao có quan hệ gì. Bất quá cô biết phân nặng nhẹ, có những người không nên đụng tới vẫn là không nên đụng tới.

Thư Giao bây giờ mới hồi phục tinh thần nhích thân thể ra khỏi vòng tay Trí Hi. Cô không để ý đến cô gái kia mà mơ hồ nhìn về phía Mai Đình. Trí Hi đứng một bên đưa ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng đám người, ánh mắt anh dừng lại trên người Cao Khánh. Cao Khánh đột nhiên bị anh nhìn có chút hoảng hốt mấy bước.

- Các người thật giỏi ngay cả nằm trong địa bàn của Vũ ca cũng dám giờ trò.

Một đám người nghe đến Vũ ca thì run lên. Cao Khánh cũng không ngoại lệ. Mai Đình dù đã nhận ra Trí Hi nhưng khi nghe anh lấy danh nghĩa Vũ ca ra cô vẫn có chút lo sợ.

Thư Giao dù đã biết Trí Hi cùng Đại Vũ có quan hệ nhưng khi nghe anh đề cập đến thế lực ngầm của Vũ Đại cô vẫn vô cùng ngạc nhiên. Bất quá hai người họ giống nhau như vậy hẳn là anh em đi. Thư Giao không ngừng suy đoán.

- Anh là gì của Vũ ca? _Mai Đình nhẹ giọng hỏi.

- Tôi là gì có quan trọng sao chỉ cần biết cô gái này có bất cứ tổn thương nào thì các người không yên rồi.

Trí Hi dùng ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo. Thư Giao nghe được câu nói của Trí Hi lại càng thêm rung động mãnh liệt. Người này...có ý gì?

- Anh không sợ tôi nói cùng giới báo chí người thừa kế Vũ Đại dùng thế lực ngầm để uy hiếp người khác à? _Mai Đình trấn tĩnh mở miệng khiêu khích.

Trí Hi cũng không cảm thấy tức giận đơn giản là nở một nụ cười đáp trả.

- Sợ? Vậy thử xem cho dù không dùng đến danh tiếng của Vũ ca tôi vẫn có thể khiến các người không thể ngênh ngang nữa.

Mai Đình trở về trạng thái bình tĩnh, ánh mắt âm trầm vô cùng. Cô đứng là không đủ thế lực chống lại Vũ Đại. Mai Đình nhìn Thư Giao rồi nhìn lại Trí Hi một lần nữa mới nhếch lên một nụ cười:

- Xem như hôm nay tôi nể mặt anh tha cho cô bé này.

- Tôi nói rồi, tôi cùng Đỗ Hoàng không có liên hệ gì cả cho nên các người không cần phí sức. _Thư Giao ra sức phản bác.

- Có hay không, không đến phiên một cô bé như em quyết định đầu cô bé à. Đi!

Mai Đình xoay người rời đi, một đám người cũng đi theo. Cô gái vừa ra đòn với Thư Giao nhìn Thư Giao bằng ánh mắt khinh bỉ, lại đưa mắt nhìn Trí Hi lộ ra thần thái có chút si mê. Trí Hi nhú chặt mày nhìn một đám người rời đi. Cao Khánh dù không cam tâm nhưng vẫn phải đi.

Thư Giao bây giờ mới thở phào một cái. Cô bây giờ mới chú ý tới Trí Hi.

- Anh...lúc này bị thương.

Cô bắt lấy tay anh muốn nhìn nhưng anh lảng tránh quay mặt đi nơi khác. Anh không muốn để cô thấy những vết thương này. Thư Giao tròn mắt nhìn anh một cái.

- Anh bị chảy máu nếu không băng lại sẽ mất máu mà chết đấy.

Trí Hi dờ khóc dờ cười, chỉ là một vết thương nơi cánh tay cô cũng nghĩ đến việc mất mạng thật là hết chỗ nói.

- Tôi không sao. Em tại sao lại đi đêm một mình chứ, không biết là đêm khuya nơi đây rất nguy hiểm sao. Nếu tôi không đến em làm sao đây?

Trí Hi càng nói tâm tình tựa hồ có chút kích động. Anh thật không hiểu cô gái ngu ngốc này cậ bản thân có vô hay là thật sự không có đầu óc.

Thư Giao kinh ngạc, cô với anh thân thiết lắm sao? Làm sao anh lại quan tâm cô như vậy? Thư Giao nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hơi nghiêng của anh, ánh mắt cô mờ mịt không rõ.

- Anh tại sao phải kích động như thế?

Trí Hi gạt mình, thoáng cái bắt đầu dĩ thờ dài, ho nhẹ lảng sang chuyện khác.

- Tôi đưa em về.

Tại sao câu này nghe quen thế? Thư Giao nhướn mày, tâm tình có chút phức tạp khi đối mặt với anh.

- Tôi không về.

- Em...muốn như thế nào hả? Muốn đứng đây chờ họ trở lại sao? Tôi cứu em một lần không có nghĩa lần sau cũng trùng hợp như vậy. _anh đứng là sắp bị cô chọc giận.

- Anh xác định là trùng hợp à?

Thư Giao đưa mắt nhìn anh, cô sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nào biến đổi trên gương mặt anh. Tuy cô không rõ tại sao anh lại xuất hiện đúng lúc như vậy nhưng cô nghĩ không phải là trùng hợp. Trí Hi bị cô nhìn đến mất tự nhiên. Anh âm thầm kêu không ổn.

- Là trùng hợp.

Thư Giao bĩu môi không tin nhưng vẫn cho qua, cô còn kiên trì với ý định của mình:

- Anh mau băng vết thương lại đi, em băng vết thương cho anh. Xem như hôm nay em nợ anh một ân tình đi.

Không đợi Trí Hi kịp phản ứng, Thư Giao đã kéo tay bị thương của anh đến trước mặt. Cô dùng khăn tay trên người cuộn một vòng băng đỡ cho anh. Ánh mắt Trí Hi lóe sáng trong đêm “nợ anh một ân tình?” cái này cũng không tệ. Cô lại tiếp tục kéo anh đi về phía trước. Bất chợt cô nhớ đến cái gì vội vàng dừng lại.

- Khoan đã, em đi tìm kính trước nếu không sẽ không thể thấy đường.

Thư Giao lại lần nữa âm thầm mắng cô gái kia một trăm lần. Đánh chỗ nào không đánh lại hướng ngay kính cô mà đánh, rõ ràng tiểu nhân chơi xấu. Cô không phục, nếu không phải kính bị đánh rớt cô có thể chống đỡ một dao kia rồi mà không cần người khác giúp đỡ. Thậm chí cũng không phải nhận ân tình của người khác. Cô chính là không thích mắc nợ, hiện tại lại nợ ai không nợ lại nợ người liên quan đến Đại Vũ bảo cô làm sao mà thoải mái đây? Vì thế Thư Giao quy hết tội này cho cô gái kia.

Trí Hi trầm mặc nhìn dáng người khom khom của Thư Giao tìm kính có chút đồng tình. Anh đã thấy nhưng cũng không nói, kiên quyết giữ im lặng. Máu trên cánh tay anh lại không ngừng chảy, sắc mặt anh đang dần trắng bệch. Vẫn là anh không nhìn được đi nhặt kính giúp cô đáng tiếc chiếc kính bị vỡ mất rồi.

- Kính của em thấy rồi nhưng vỡ rồi.

Thư Giao vừa nghe anh nói tìm thấy kính thì vui mừng bỗng nghe về sau sắc mặt không khỏi ỉu xiu. Cô làm sao lại xui xẻo đến như vậy. Cô cúi mặt cho nên không thấy một Trí Hi nhếch lên một nụ cười đắc ý cùng giảo hoạt.

- Em không phải muốn băng bó cho tôi sao, phía trước có một cửa hàng tiện lợi vào bên trong mua bông tẩm cùng băng gạc là được.

- Nhưng mà không có kính em sợ sẽ đi va vào người ta đấy. _ cô bắt đầu dĩ nói.

- Tôi đưa em đi, đến cửa hàng có ánh sáng chắc là không sao rồi. Em không phải ngay cả có ánh sáng cũng không thấy đường chứ?

Thư Giao dù không muốn nhưng vẫn gật đầu, cô thầm nghĩ đây không phải gà mờ dốt gà mù sao? Anh cũng bị cận thị kia mà. Cô còn chưa chuẩn bị tinh thần một bàn tay đã bị anh nắm kéo đi. Thư Giao kinh ngạc, bàn tay này... cùng bàn tay Đại Vũ cho cô cùng một cảm giác. Thoáng cái thân trí Thư Giao loạn lên thành một đồng hỗn độn. Cô vô thức đi theo anh cũng mang theo cảm giác này lưu lại trong đầu.

Đến một cửa hàng tiện lợi, Trí Hi đưa Thư Giao đi vào. Thư Giao thấy ánh sáng mới mơ hồ tiếp nhận cảnh vật xung quanh rõ hơn. Mặc dù không rõ ràng như đeo kính nhưng chắc không đến nỗi là màu đen. Thư Giao muốn thoát khỏi tay anh nhưng lực nắm của anh quá mạnh tựa hồ muốn khóa chặt tay cô trong tay anh. Cô còn muốn mở miệng thì anh đã buông ra trước.

- Đến rồi, em chọn đi rồi nhanh một chút băng đi, tôi phải kiểm tra kỹ thuật băng bó của em có khá hơn không.

Thư Giao tròn mắt kinh ngạc không biết là cảm giác gì nhưng cô cảm thấy Trí Hi hôm nay cùng Đại Vũ chính là một người.

- Anh từng thấy em băng bó à? Làm sao biết tốt hay không tốt?

Cô nhớ ngày cô cứu Đại Vũ sắc mặt Đại Vũ nhìn vết băng trên người rất khó coi. Được rồi, cô thừa nhận là cô thật sự không giỏi băng bó nhưng dù sao cô cũng cứu anh ta một mạng vậy mà anh cứ nhiên nhìn thấy vết băng liền trừng mắt nhìn cô. Chỉ nghĩ lại thôi mà cô không khỏi rung mình vì ánh mắt lạnh lùng của Đại Vũ.

Trí Hi cứng ngắc thân người. Anh cứ nhiên quên mất mình là ai.

- Tôi thấy em rất giỏi chắc là kỹ thuật băng bó chẳng đến đâu.

- Anh... _ Thư Giao tròn mắt nhìn anh.

Đúng là con người không thể nhìn bề ngoài. Thường ngày còn tưởng anh lạnh lùng ít nói hôm nay cứ nhiên dùng miệng lưỡi để chọc giận cô. Trí Hi nhướn mày nhìn thái độ sắp phát hỏa của cô.

- Nhanh một chút tôi sắp mất mạng rồi. Là em nói em nợ tôi đấy.

Thư Giao nuốt giận. Cô không muốn so đo cùng anh. Cô chọn một băng gạc lại lôi kéo anh đến một cái ghế cạnh thận kéo tay anh ra mà băng bó. Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh.

- Cởi áo ra!

Bên trong cửa hàng tiện lợi có mấy người nhìn Thư Giao bằng ánh mắt quái dị. Trí Hi cũng tròn mắt nhìn cô một cái sau đó lại nhếch lên một nụ cười.

- Em xác định muốn tôi cởi áo à?

- Là cởi áo khoác anh nghĩ đi đâu thế.

- Khụ... khụ là em không nói rõ.

Anh lại ho khan một tiếng cổ nhin cười, người xung quanh cũng thờ nhẹ một cái. Bọn họ còn tưởng... Bất quá nhìn mỹ nam cởi trần chắc là cũng không đến nỗi. Nếu Thư Giao đọc được suy nghĩ của bọn họ nhất định sẽ tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Anh rất phối hợp cởi áo khoác, tay áo bị rách một đường dài. Bên trong lộ ra chiếc áo sơ mi trắng cũng bị rách một đường máu thấm đỏ một mảng. Một

vài người bên cạnh sợ hãi than một tiếng lại nghĩ ra vô số nguyên nhân. Thư Giao nhìn đến tay áo trắng tinh bị nhiễm màu đỏ cũng run lên một chút. Con dao kia quả nhiên sắc bén đến đáng sợ nếu nó rạch trên mặt cô e rằng là thật sự bị hủy dung. Trí Hi nhìn sắc mặt khẽ biến sắc của Thư Giao liền rút tay trở về.

- Hay là thôi đi để tôi tự băng.

- Sao có thể anh vì em mà bị thương cho nên em sẽ làm.

Thư Giao rất kiên trì giữ chặt tay anh, xăn tay áo lên lộ ra vết thương. Cô nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên tay anh rồi cẩn thận băng. Anh nhìn cô chăm chú như vậy cũng không cự tuyệt nữa, đáy mắt một lần nữa trở nên ôn hòa hơn. Thình thoảng anh khẽ nhíu mày vì đau nhưng cũng không than thành tiếng. Cô băng bó xong nhìn tác phẩm tuyệt mỹ của mình, đôi môi cong lên một nụ cười.

- Đã xong!

Cô ngược mắt nhìn anh, đôi mắt long lanh lấp lánh ánh cười nhìn anh. Trí Hi có chút thất thần, đây là nụ cười chân thật nhất của cô hướng đến anh. Tim anh có gì đó rung động mãnh liệt, mỗi lần nhìn vào mắt của cô anh liền khó khống chế cảm xúc. Bốn mắt nhìn nhau có một cảm giác quen thuộc lại ập đến. Thư Giao đột nhiên ngẩn ngơ một lúc nhìn khuôn mặt điển trai trước mặt. Trí Hi phản ứng nhanh hơn một chút rút tay trở về, hành động lưu loát khoáng áo vào.

- Được rồi, tôi đưa em về.

Thư Giao còn đang ngẩn ngơ đã bị anh kéo đứng dậy rồi đi cửa hàng tiện lợi. Hai người đi lại đường cũ để trở về chỗ đỗ xe của Trí Hi. Suốt đường đi, Thư Giao chỉ đi theo bước chân anh.

Khi Thư Giao ngồi vào ghế lái phụ cô mới nhớ ra là không thấy Thiệu My.

- Chị Thiệu My đâu ạ?

- Cô ấy chắc là về trước rồi em không cần lo.

Trí Hi không quan tâm lắm, anh chậm rãi lái xe rồi đi. Thư Giao có cảm giác quan hệ của Thiệu My cùng Trí Hi sao tẻ nhạt như vậy. Cô nhớ Lan Thy từng nói Thiệu My vì làm trợ lý cho Trí Hi mới rời bỏ Lâm Tường nhưng tình cảnh hiện tại cho thấy tình cảm hai người này rất phức tạp. Cô ngây ngốc suy nghĩ lại không để ý một ánh mắt không ngừng nhìn cô.

- Em đang ngây ngốc suy nghĩ cái gì?

Thư Giao hoảng hồn cười gượng:

- Không có gì.

Anh bắt lực lái đầu chịu thua. Thật là anh không biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì nữa. Trí Hi lại một lần nữa dừng lại nhưng là trung tâm thương mại Vũ Đại. Thư Giao kinh ngạc.

- Nay anh không phải nói đưa em về sao?

- Đúng là như thế nhưng tôi phải thay bộ đồ khác.

Thư Giao rất là không khách khí bêu môi một cái. Anh mắc bệnh sạch sẽ điều này cô đã sớm đoán được. Trí Hi liếc cô một cái cũng không thêm để ý.

- Xuống xe đi!

- Nay...anh cần đồ cũng không phải em, bắt em xuống làm cái gì. Em ở ngoài này đợi khi nào anh xong thì đi ra.

- Tôi phải lái xe xuống tầng hầm giữ xe, em xác định sẽ ở một mình trong tầng hầm sao?

Thư Giao nuốt khan một cái, cô cảm thấy cô thật sự mắc nợ anh rồi. Cô không còn cách khác đành xuống xe, anh nhếch lên một nụ cười đắc ý lái xe vào tầng hầm. Thư Giao một mình đứng trước trung tâm thương mại có cảm giác choáng váng, người ra vào như kiến cỏ. Ánh mắt cô lại không nhìn rõ đường, cô bỗng cảm thấy sợ hãi đứng giữa dòng người đông đúc. Cô muốn bước tiếp nhưng đi được vài bước lại va phải một người. Thư Giao cảm thấy rất là thất bại, không có kính cô tựa hồ so với người mù không khác là mấy. Đang lúc Thư Giao khổ sở nhìn dáo dác thì một bàn tay quen thuộc đã nắm lấy tay cô, cấp cho cô một nụ cười.

- Đi vào thôi!

Thư Giao vừa nhìn thấy nụ cười của Trí Hi liền có cảm giác an toàn. Cô thờ nhẹ một cái gạt đầu đi theo anh. Trong dòng người tấp nập có hai bóng dáng một thấp một cao tay trong tay tiến vào trung tâm thương mại. Ai cũng không thể nghĩ giữa họ lại chẳng có quan hệ gì cả. Đúng lúc này một chiếc xe khác cũng vừa đến trước trung tâm thương mại. Hai người trong xe nhìn thấy một màn này cũng không khỏi sửng sốt nhưng có một người thoáng hiện nét cười, còn một người lại lộ ra tia chua xót.

Bước vào khu mua sắm, Trí Hi tùy tiện chọn đại một bộ đồ vest cùng áo sơ mi trắng liền thay đổi xong. Nói là tùy tiện nhưng cũng là hàng cao cấp, và lại đáng người anh hầu như mặc cái gì cũng không làm mất đi vẻ đẹp. Thư Giao nhìn Trí Hi vừa thay đổi một bộ đồ khác càng làm cho anh thêm tuần mĩ không khỏi lau mồ hôi lạnh. Vì cô cảm nhận có rất nhiều ánh mắt chứa lửa đang bắn về phía cô. Hừ, có phải cô muốn đi cùng anh đâu là anh lôi kéo cô đi đây chứ, tại sao cô lại chịu cái loại ánh mắt này chứ. Lần trước là đi cùng Thiệu Dương cũng như thế.

Thư Giao chợt bừng tỉnh anh em bọn họ đều gây rắc rối cho cô. Đến trường cô đã gặp Khương Hàn cùng Thiệu Dương, đi ra ngoài cũng có thể chạm mặt Trí Hi xem ra lần sau cô đi ra đường cũng phải cụng bái rồi. Cô trừng mắt nhìn Trí Hi đang nở nụ cười. Cô rất hận nụ cười ấy nó mang họa cho cô đấy.

- Thế nào? Nhìn tôi như vậy là bị hấp dẫn à?

Câu hỏi này tựa hồ cũng có chút quen thuộc nhưng cô chẳng hơi đâu để ý:

- Anh thật sự không bình thường_cô lắc đầu tiếc hận.

Trí Hi nhún mày khó hiểu:

- Không bình thường? Là đẹp trai hơn người?

Thư Giao rùng mình một cái, người này cùng Đại Vũ thật sự cùng một loại người. Cô tươi cười rạng rỡ:

- Là thần kinh anh không được bình thường.

Trí Hi nhếch môi một cái cũng không chấp, anh biết cô sẽ không dễ dàng gì mở miệng khen một người. Cô hừ lạnh một tiếng liền xoay người đi trở trêu thay cô vừa xoay người lại đụng phải một người.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cái Bóng Của Trí Hi

Thư Giao muốn đi nơi khác lại đột nhiên va phải một người nên lùi sau mấy bước, suýt chút là té về phía sau cũng may mà có Trí Hi chống đỡ ở phía sau. Thư Giao lúng túng nhìn qua một bên vừa nhìn người đối diện bị cô đụng trúng. Lại thấy một ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn cô cùng Trí Hi.

- Xin lỗi thầy, em không cố ý.

Khương Hàn liếc mắt nhìn Trí Hi rồi nhìn Thư Giao chỉ nhún vai cười cười:

- Không sao. Hai người đi mua sắm à?

- Dạ, không phải đâu là anh ấy mua không phải em_Thư Giao cố xua tay cười cứng ngắc.

Bảo cô làm sao cười tự nhiên khi có một ánh mắt không thiện ý lăm lăm nhìn chằm chằm cô đây?

Khương Hàn lại tỏ vẻ rất là hứng thú nhìn biểu hiện trên mặt Trí Hi. Anh đi từ xa đã thấy Trí Hi không ngừng nở nụ cười cùng Thư Giao, anh dĩ nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội rồi. Đáng tiếc cũng không phải chỉ một mình Khương Hàn thấy mà cả Thiệu My cũng thấy cho nên chuyện này rất là rắc rối.

Trí Hi thì bình tĩnh vô cùng xem như không có chuyện gì. Trí Hi nhìn Thiệu My lại có chút âm trầm không biết là đang nghĩ gì, anh lại cảm thấy rất là không vui khi Khương Hàn không ngừng nhìn Thư Giao tươi cười như thế.

- Anh chẳng bảo em đưa Thiệu My về rồi sao trùng hợp hai người cũng đến đây mua sắm à?

- Em cũng rất muốn về. Chỉ tiếc Thiệu My lo lắng cho anh cho nên muốn em đi nhìn xem anh rốt cuộc là đi nơi nào.

Khương Hàn vô tội hướng Trí Hi giải thích, anh muốn biểu hiện rằng mình không phải không hoàn thành nhiệm vụ. Trí Hi cũng không nói gì nữa nâng tay lên nhìn đồng hồ liền xoay người rời đi. Thiệu My từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào chỉ chăm chú nhìn Trí Hi thế nhưng một câu anh cũng không có quan tâm cô. Khi cô đến anh cũng không có nở qua một nụ cười đây là đại biểu cho ý gì?

Trí Hi đưa tay kéo Thư Giao đi đột ngột. Đến lúc Thư Giao bừng tỉnh thì đã đi được một đoạn rồi cô chỉ có thể quay lại hướng hai người kia gật đầu tạm biệt. Cô bắt đầu cảm thấy con người Trí Hi rất quái lạ.

- Vậy hai người tiếp tục đi dạo mua sắm đi, anh đưa Thư Giao về trước.

Thiệu My mang về mặt ẩm đạm nhìn theo đôi bàn tay đang nắm chặt kia tâm trạng hết sức phức tạp. Họ đã quen nhau bao lâu làm sao thân thiết như vậy? Nếu cô nhớ không lầm anh chưa từng chủ động với bất kì cô gái nào cả.

Khương Hàn nhìn theo hai người họ vừa có vui mà cũng có điều gì đó suy nghĩ không thông. Trí Hi vừa bảo anh để ý đến Thư Giao một chút không phải là có gì hoài nghi đối với Thư Giao sao? Nhưng hôm nay thái độ của Trí Hi như vậy chính là công khai muốn theo đuổi à? Khương Hàn lắc đầu chịu thua anh thật không thể hiểu được suy nghĩ của Trí Hi. Anh lại nhìn sang Thiệu My thấy đôi mắt mang nét ẩm đạm anh không khỏi đồng tình. Tuy vậy anh cũng đối với cô gái này có một khoảng cách nào đó vì dù sao đây cũng là người mà ông nội chỉ định cho anh trai.

- Thế nào My muốn đi về hay là tiếp tục mua sắm?

- My cảm thấy không khỏe Hàn đưa My về đi.

- Được.

Khương Hàn cũng không dây dưa mà lập tức rời đi. Thiệu My cũng ủ rũ đi theo phía sau.

Trí Hi đưa Thư Giao về nhà, trên đường hai người rất im lặng không có nói với nhau bất cứ câu nào. Chỉ khi hai người không còn nhìn thấy nhau nữa thì có một loại cảm xúc khó diễn tả thành lời.

Cô nghe Trí Hi nói: “Em tốt nhất đừng gây sự lung tung Vũ ca sẽ không vui đâu.”

Cô khi nào thì gây sự lung tung chứ, anh cứu cô một lần thì có thể quản cô rồi à? Thư Giao rất muốn nổi giận, cô nhìn sao vẫn thấy hình ảnh Đại Vũ tồn tại trong con người Trí Hi là tại sao thế nhỉ?

Màn đêm tĩnh mịch buông xuống, sương khuya bao phủ sự lạnh giá. Những tinh tú trên trời tỏa sáng lung linh chợt lóe chợt tắt. Thư Giao đứng bên cửa sổ nhìn trời, trong mắt cô chỉ có một màu đen không giới hạn. Khoảng trời rộng thênh thang thế nhưng cô khó có thể thấy một điểm sáng.

Trong một thoáng cô thấy một chàng trai đến từ trong màn đêm, xông đến trước mặt cô bờ môi khẽ chạm, ánh mắt đen lấp lánh. Phút chốc hình ảnh chàng trai bất tỉnh hòa cùng vết máu đỏ tươi trên nền sớ mi trắng. Ấn hiện đâu đó vòng ôm cùng ánh mắt dịu dàng, lời nói cương nghị mà chân thành “Tôi rất nhớ em!”. Thư Giao tự hỏi nếu cô cũng nói một câu đó với anh có phải mọi chuyện sẽ khác?

Thoáng một cái hình ảnh lại biến đổi thành chàng trai đeo kính cận thay cô chịu một dao, cảm xúc cô lại trở nên hỗn loạn.

Trên một sân thượng, dáng người cao ngất đứng đón gió đêm, mái tóc ngắn lay động trên trán. Một ánh mắt đen sáng quắc ngăm nhìn bầu trời. Không có kính che giấu, gương mặt điển trai ấn hiện trong đêm lộ ra tầng tầng sâu lo. Nghìn ánh sao trên trời tỏa sáng cũng không thể làm anh vui bằng một nụ cười của cô. Phải chăng thứ tình cảm kia lại thêm một bước tiến. Anh không thể bình tĩnh khi nghe cô hỏi:

“Anh cùng Đại Vũ có quan hệ anh em, anh có biết anh ấy giờ thế nào không?”

Anh cảm thấy rất kích động khi nghe cô hỏi như thế, giống như có một dòng nước ấm chảy vào tim. Cô rốt cuộc cũng có cảm xúc kia, có thể chẳng cô cũng giống anh?

“Thư Giao nếu tôi bất chấp bảo vệ em như vậy em sẽ vui hay cảm thấy ngọt ngào?”

- Anh hai, anh... quyết định làm như vậy thật à?

Trí Hi thu hồi tầm mắt nhìn trời, khuôn mặt trở nên bình lặng không một tia gợn sóng. Anh xoay người nhìn người vừa tới có chút bất đắc dĩ nói:

- Như vậy có chỗ nào không tốt?

- Anh đã vượt qua mức gọi là điều tra, anh chắc bản thân đã không lún sâu chứ? Nếu như sự thật như chúng ta dự đoán cô bé ấy có thể là con kẻ thù, anh có thể vượt qua không?

Ánh mắt Trí Hi khẽ biến. Khương Hàn cũng trầm mặc. Hai người đứng cạnh nhau mà nhìn vào màn đêm. Trong suy nghĩ của hai người vẫn không biết phải giải quyết như thế nào. Trí Hi khẽ thở dài một tiếng:

- Không sao, anh đã quyết định rồi nếu quả đúng như vậy anh cũng sẽ có cách xử lí.

- Vậy Thư Giao có thể chấp nhận được sao? Kể cả thân phận của anh?

Khương Hàn rất lo lắng nếu mọi chuyện bọn họ nghĩ trở thành sự thật sẽ rất đã kích. Không chỉ có Thư Giao mà cả Thiệu Dương, Thiệu My và cả nhà ông Phạm Văn đều phải chịu một trận rối loạn.

- Anh sẽ không để Thư Giao biết. Về thân phận của anh... anh sẽ dần để cô ấy thích ứng.

- Giấy không gói được lửa nhưng dù sao em vẫn ủng hộ quyết định của anh. Em không hi vọng luôn có một cái bóng có thể gây nguy hiểm cho anh bất cứ lúc nào.

Trí Hi im lặng không nói, anh cũng biết mình không thể sống mà luôn tồn tại một cái bóng có thể gây nguy hiểm cho anh. Dù sao thân phận Vũ ca không thể lúc nào cũng công khai. Danh tiếng Vũ ca đã gây quá nhiều chú ý cho cảnh sát nếu tiếp tục có một ngày vẫn là không thể thoát được.

Khương Hàn khẽ cười một cái, vỗ vai Trí Hi xoay người đi vào trong. Lúc này Trí Hi lại cất tiếng nói:

- Trong thời gian nhanh nhất Vũ ca sẽ không còn trên đời.

Khương Hàn sững sốt một lúc lại lắc đầu than nhẹ, anh cũng không biết Trí Hi đang nghĩ gì. Có lẽ sẽ có một ngày như thế thật bởi vì anh nhìn ra Trí Hi có mục tiêu để đưa ra quyết định đó.

Trần Thư Giao!

Cái tên này thật có lực ảnh hưởng như vậy sao? Khương Hàn không biết từ giờ phút nào mà cái tên này đối với anh cũng đã có một lực ảnh hưởng nhất định. Huống hồ người tiếp xúc thường xuyên cùng Thư Giao như Trí Hi và Thiệu Dương thì càng khó tránh khỏi. Ánh mắt của cô chính là hàm chứa tất cả những trong sáng và yên bình mà người ta luôn khao khát. Có lẽ Trí Hi cần những thứ đó. Cô lại trùng hợp có thể mang đến điều đó cho Trí Hi.

Khương Hàn rời đi nở nụ cười có chút khổ sở, anh cũng có chút khó hiểu bản thân rồi huống hồ là hiểu Trí Hi.

Ở một nơi khác tại biệt thự Giang Hoàn, Đỗ Hoàng trầm mặc khi nghe Hồ Đệ thông báo tin tức về Thư Giao. Sắc mặt hần khẽ biến, sâu trong ánh mắt chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp. Hần không biết là vì hần cô suýt chút có thể gặp nguy hiểm

Hồ Đệ nhìn sắc mặt của Đỗ Hoàng liền có chút ngoài ý muốn. Anh ta vẫn nghĩ Đỗ Hoàng chắc chắn sẽ rất hài lòng khi nghe tin tức kia nhưng nhìn qua cũng thấy thái độ của Đỗ Hoàng có phần không đúng.

- Anh Hoàng chuyện này không phải anh sai Cao Khánh đi làm sao?

- Không phải.

Đỗ Hoàng lạnh lùng nói, hần không biết nên nổi giận hay làm như không biết. Cô là con của người đã khiến ba hần vào tù thì sẽ không thể nào bỏ qua cho cô được. Nhưng tại sao mỗi lần đối mặt cùng cô bản thân hần lại không thể nào khiến cô tổn thương. Ngược lại khi nghe người khác tổn thương cô hần lại muốn người đó phải trả giá. Đúng thế đã bao năm rồi hần không quên được, ngày hần tỏ tình trong mắt cô chỉ là một trò đùa nhưng đó lại là lần hần chân thành nhất. Cái hình ảnh cô gái bé nhỏ dùng võ nghệ bản thân có được hạ gục mấy thiếu niên lớn tuổi hơn cô để cứu một cậu bé đã ăn sâu vào đầu hần không phai nhòa được. Hần chợt nghĩ đó là cô gái mạnh mẽ khiến hần nhột nhạt cong môi cười, kể từ đó hần rất muốn lấy từ cô một nụ cười. Đáng tiếc cô không thích gia thế của hần luôn né tránh, cho dù có chạm mặt thì cũng mặt lạnh lùng. Hần chợt nhận ra cô cùng hần không cùng một thế giới.

Thế nhưng hần không buông tha được cho ý niệm quán lấy cô, cho dù là thù hận hay yêu thương cũng muốn kiểm soát cô.

- Vậy...chuyện này chắc là do Cao Khánh cùng cô Mai Đình tự bàn bạc làm rồi. Anh có nghĩ đến việc trừng phạt hay không?

Hồ Đệ đảo tròn mắt chứa chút ít giảo hoạt không dễ nhận ra. Đỗ Hoàng chợt thờ dài một tiếng:

- Nếu Thư Giao không sao vậy bỏ qua đi, cậu đi gọi Cao Khánh vào đây.

- Dạ!

Hồ Đệ nhìn Đỗ Hoàng một cái muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Lúc này lại nghe Đỗ Hoàng hỏi vọng từ phía sau:

- Cậu nói người cứu Thư Giao là người thừa kế Vũ Đại sao?

- Dạ, chính xác là như vậy.

Đỗ Hoàng nhướng mày suy nghĩ, sòng mắt nhột nhạt cười lạnh giống như là nhận ra điều gì. Hồ Đệ cũng không ở lại liền nói một tiếng đi ra ngoài.

Đỗ Hoàng mơ hồ tồn tại nghi vấn:

“Vũ Trí Hi? Rốt cuộc người này và Vũ ca có quan hệ gì? Anh em sao? Hay là... Người này cùng Thư Giao quen biết khi nào đây?”

Một lúc sau, cánh cửa vừa bị Hồ Đệ khép chặt lại một lần nữa mở ra lộ ra thân ảnh cao cao của Cao Khánh. Trên mặt Cao Khánh không có quá nhiều cảm xúc nhưng thật ra trong lòng có chút run rẩy.

Đỗ Hoàng điềm tĩnh ngồi trên ghế xoay nghe tiếng mở cửa mới xoay người nhìn về phía Cao Khánh. Hần nhếch lên một nụ cười khiến Cao Khánh nhìn không được thăm than một tiếng không ổn.

- Cậu đang làm gì cậu có biết không?

- Anh...anh Hoàng, thật ra là do chị Mai Đình ép em nói ra dù sao hiện tại chúng ta cùng thể lực của nhà họ Giang hợp tác nếu không phối hợp theo chị ấy, em sợ anh sẽ bị họ đối phó.

Đỗ Hoàng trong mắt chợt lóe ra tia sáng rồi biến mất. Giống như có điều thấu hiểu hần nhẹ gật đầu xem như chấp nhận lời giải thích của Cao Khánh.

- Được rồi lần sau không có lệnh của tôi, cậu không được làm theo ý mình đặc biệt là động đến cô gái đó.

Cao Khánh nét mặt giãn ra thở nhẹ một cái, hần ta còn nghĩ Đỗ Hoàng nhất định sẽ tìm cách trừng phạt.

- Đây là lần cuối, cô gái đó chỉ có tôi được phép làm tổn thương bất cứ ai cũng không được. Nếu cậu lặp lại một lần nữa thì tự biết.

“Xoảng”

Một con dao sắc bén bị quăng lên sàn gạch bóng loáng. Cao Khánh trong lòng không ngừng run rẩy. Hần ta thấy sắc mặt Đỗ Hoàng trở nên vô cùng lạnh lẽo. Xem ra chuyện này đã là như vậy hần ta muốn cò kè cũng không được. Cao Khánh run run cầm lấy con dao trên sàn gạch. Đỗ Hoàng híp mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Cao Khánh âm thầm lắc đầu.

- Cậu giữ lấy nó như một lời nhắc nhở. Lần sai phạm tiếp theo cậu hãy tự lấy nó ra mà thực hiện hình phạt.

- Dạ, em biết rồi.

- Đi ra ngoài đi!

- Dạ!

Căn phòng một lần nữa lại quay về trạng thái chỉ còn một mình Đỗ Hoàng. Hần ta lặng lẽ rút ra một điều thuốc, nhẹ rít rồi phả ra một luồng khói trắng đục lượn lơ trong không trung. Ánh sáng trong phòng rất nhạt, nhạt đến mức hình tượng của Đỗ Hoàng ngồi đó có chút khiến người ta sinh ra cảm giác mờ mông lung.

Bên ngoài cánh cửa lại vang lên tiếng giày cao gót nện bước đi đến. Cô gái dáng người uyển chuyển trầm mặc một lúc lâu trước cánh cửa nhưng lại không dám gõ cửa. Đỗ Hoàng chợt nhếch lên một nụ cười lạnh. Hần đưa tay dụi mạnh điều thuốc.

- Ai ở bên ngoài? Bước vào!

Cô gái cứng ngắc thân người một lúc mới hít sâu một hơi mà mạnh dạn bước vào đối mặt cùng Đỗ Hoàng. Nghe giọng nói lạnh lùng của hần, cô gái trên mặt biểu lộ ra tia mắt mát.

- Anh Hoàng, em mang thức ăn khuya đến cho anh. Khuya rồi, anh nên sớm một chút nghỉ ngơi.

- Em đến rất đúng lúc tôi muốn nói chuyện với em một chút.

Đỗ Hoàng rất khách khí cười với cô gái một tiếng. Cô gái lại sinh ra dự cảm không tốt.

- Anh...anh muốn nói cái gì?

Đỗ Hoàng nhướn mày, tư thế ngạo nghễ đứng dậy đến trước mặt cô gái rất dịu dàng mà vuốt mấy lọn tóc. Hần nhợt nhạt cười, giọng nói lại lạnh lùng vang bên tai cô gái:

- Mai Đình em không nên làm điều vô ích. Cô gái đó em không nên động vào, ngoại trừ tôi không ai được phép tổn thương cô gái đó.

Mai Đình trợn mắt, thật lùlì mấy bước có chút không nhịn được mà đau lòng. Đỗ Hoàng như vậy là lên tiếng bảo vệ Thư Giao, cô còn có thể nói cái gì đây? Mai Đình thoáng cái tâm tình vô cùng lạnh lẽo.

- Em không làm gì cô gái đó đâu.

- Phải không? Nếu không có người cứu cô ấy ắt hần hôm nay cô ấy không xong rồi. Em phải cảm ơn người đã cứu cô ấy nếu không tôi thật sự không biết tôi sẽ làm gì em.

Bàn tay Mai Đình nắm chặt, cô rất muốn nổi giận. Cô không ngờ Đỗ Hoàng lại lạnh lùng đến mức này. Hần lại ngang nhiên uy hiếp cô.

- Anh đừng quên đây là đâu.

- Là địa bàn của ba em. Đáng tiếc, thể lực của ba em cũng không làm gì được tôi đâu tốt nhất em an phận một chút. Hiện tại tôi còn có nể ông ấy mấy phần vì tình nghĩa của hai gia đình nhưng không nghĩa là tôi khuất phục dưới tay ba em. Nhớ kĩ lời tôi nói đó.

Đỗ Hoàng thu hồi ánh nhìn khỏi người Mai Đình lạnh lùng bỏ đi ra khỏi phòng. “Rầm” một tiếng cửa phòng đóng lại, Mai Đình chợt lão đảo không biết nên phản ứng như thế nào. Cô vẫn nghĩ là ba cô sẽ không chế được Đỗ Hoàng nhưng cô sai lầm rồi. Mai Đình nghiêng răng nghiêng lợi vô cùng tức giận:

- Trần Thư Giao tôi thế không bỏ qua cho cô.

Mai Đình chợt lấy lại bình tĩnh, cong nhẹ môi. Một cuộc gọi được kết nối:

- Alo, Mai Đình có chuyện gì vậy? _giọng một cô gái dịu dàng vang lên trong điện thoại.

- Không có gì, nghe nói bà về nước sao không liên lạc với tôi. Hay là chúng ta chọn một ngày gặp mặt được không?

Cô gái ở đầu dây khẽ cười một tiếng:

- Thật xin lỗi công việc bận quá nên tôi quên. Vậy cuối tuần này đi.

- Được rồi cuối tuần gặp.

Mai Đình siết chặt điện thoại, ánh mắt phát ra tia sáng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Quyết Định Của Thư Giao

Thư Giao thức dậy sớm và đi bộ rồi mới trở về chuẩn bị đến trường. Thời gian đối với Thư Giao vô cùng quý giá cho nên cô chẳng bỏ qua bất cứ khoảng thời gian nào cả. Lúc Thư Giao trở về chạy đến một đoạn đường gần nhà cô có cảm giác rất kì quái giống như là có người đi theo. Thư Giao rất là cảnh giác không ngừng quay đầu lại nhìn. Thế nhưng chẳng có ai ngoài mấy bóng cây đang nhẹ nhàng lay động. Càng nghĩ Thư Giao càng tăng nhanh bước chạy. Chỉ một thoáng đến khúc đường quẹo vào nhà, Thư Giao nhanh chân trốn sau thân cây to. Mắt cô chớp động ngó chừng phía sau muốn tìm ra cái người đi theo sau cô là ai.

Người theo sau cô quả nhiên lộ diện, dáng cao cao nhưng bộ dạng có chút ngốc ra khi thấy Thư Giao biến mất. Người nọ đi vài bước vẫn không thấy Thư Giao cảm thấy mình không ổn rồi thì phải. Vẫn là suy nghĩ người này đúng. Lúc người này muốn bước tiếp trước mặt liền xông ra một người.

Người nọ tròn mắt nhìn phút chốc mặt liền có chút xám xịt. Thư Giao nhìn người trước mặt có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

- Anh đi theo tôi làm gì? Anh...nếu tôi nhớ không lầm anh là Lạc Minh.

Người nọ càng thêm ngạc nhiên nhưng rồi khẽ cười một tiếng.

- Quả nhiên không hổ là chị hai, em đi cẩn thận như vậy vẫn để chị phát hiện. Thật ra em...em là Lạc Nhật.

Lạc Nhật?

Thư Giao tròn mắt kinh ngạc, cô nhớ Lan Thy từng nói là Lạc Minh cùng Lạc Nhật là anh em sinh đôi nhưng cô chưa tận mắt thấy bao giờ. Hôm nay thấy đúng là không nằm trong suy nghĩ của cô. Cô tựa hồ có chút thấu hiểu nếu gặp một trong hai người cô chắc chắn không thể phân biệt được.

- Vậy anh theo tôi làm gì?

Lạc Nhật híp mắt cười rồi đưa một túi đồ về phía Thư Giao:

- Vũ ca bảo em đến giao cái này cho chị.

Thư Giao đảo mắt nhìn túi đồ, cặp mày thanh tú cũng không ngừng nhíu lại. Cô thầm nghĩ Vũ ca biến mất cũng thôi đi sao bây giờ còn đưa này đưa nọ. Huống hồ anh ta làm như vậy không phải là theo dõi cô từng chút một sao? Như vậy có còn công bằng không, cô không biết gì về anh thế nhưng anh lại biết rõ về cô. Cảm giác bị người ta kiểm soát cô rất là khó chịu.

- Tôi và anh ta không liên quan cho nên sau này bảo anh ta đừng làm chuyện vô bổ nữa. Còn nữa một là anh ta xuất hiện còn không thì cũng đừng cho người theo dõi tôi.

Lạc Nhật sững sờ, nụ cười cũng bị đông cứng. Cô gái này thật khó đối phó, Vũ ca vốn là bảo anh âm thầm đưa đồ đến nhà rồi rời đi như vậy Thư Giao sẽ không có cách nào cự tuyệt. Nhưng mà anh lại quá xem thường Thư Giao để cô phát hiện hành tung cho nên bây giờ muốn thuyết phục cô lấy đồ mà Vũ ca chuẩn bị cho quả là không dễ dàng. Đây cũng là lần đầu anh tiếp xúc chính diện cùng Thư Giao vì thế cũng không biết xử lí ra sao. Lạc Nhật âm thầm kêu khổ một tiếng.

- Thật ra Vũ ca không có cho người theo dõi chị, anh ấy chỉ muốn chị nhận món đồ này thôi. Là em muốn thử khả năng phán đoán của chị thôi.

- Dừng, anh lớn tuổi hơn tôi đấy cho nên có thể bỏ từ “chị” qua một bên hay không?

- À...chuyện này...Vũ ca không có nói cho nên em vẫn là gọi như vậy thuận miệng hơn.

Lại thêm một người, lần trước cô cảnh cáo Đăng Triết lần này lại đến Lạc Nhật. Xem ra gặp lại Lạc Minh sẽ cũng giống như thế đồng dạng.

- Vậy anh cứ gọi như vậy đi, tôi không nhận đồ.

- A...như vậy trở về em không thể giao phó cho Vũ ca hay là chị nhận đi cũng không thiệt hại gì. Nếu chị không nhận em về chắc sẽ rất thảm.

Trong mắt Thư Giao đột nhiên lóe sáng như vừa suy nghĩ ra cái gì.

- Hay là anh cho tôi biết một chuyện tôi liền đáp ứng nhận món đồ này. Bằng không...anh tự đi mà nhận.

Lạc Nhật dăm chiêu một lúc vẫn là gật đầu đáp ứng. Anh cũng không muốn trở về bị Vũ ca cho làm nhiệm vụ nặng nề hơn.

- Anh...có em gái phải không?

Lạc Nhật chợt cảm thấy lạnh sống lưng, chị hai không hồ là chị hai bị bọn họ đùa giỡn cũng nhớ dai như vậy còn có thể suy đoán ra thân phận của cô bé mót túi.

- Đúng là có một cô em gái.

Thư Giao chợt hiểu nhếch lên một nụ cười:

- Anh đẹp trai như vậy có chỗ nào bệnh tật chứ.

Lạc Nhật khó hiểu nhìn Thư Giao rồi chợt tỉnh ra, cơ mặt không ngừng co rút trong lòng lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lạc Nhi chết tiết lại đi nguyên rủa anh trai bị bệnh tật. Về sẽ cho con bé một bài học.”

- Dừng tức giận chắc là em gái của anh còn nhỏ không hiểu chuyện nên nói bậy bạ đấy mà. Cô bé tên là gì thế?

Thư Giao ha ha cười rất nhiệt tình khuyên bảo. Lạc Nhật ho khan một tiếng, khuôn mặt trắng trẻo lập tức đỏ lên không biết là vì giận em gái hay là ngượng ngùng.

- À, nó tên Lạc Nhi.

-Ồ, thế cô bé đó cũng làm việc cho Đại Vũ à?

Lạc Nhật lại âm thầm mà đỏ mồm hôi lạnh. Không lẽ anh lại nói Lạc Nhi bám lấy Đại Vũ vì thích sao?

- Không ạ chỉ là theo bọn em nghịch ngợm mà thôi.

- Thật không? Tôi thấy cô bé ấy tốc độ rất nhanh nhẹn hẳn là có tập võ. Hay là ngày nào đó anh đưa cô bé đến tôi muốn trao đổi một chút kinh nghiệm.

Lạc Nhật càng thêm kinh ngạc, Lạc Nhi thì có gì đáng để cô trao đổi kinh nghiệm.

- Thật ra chị muốn trả thù thì nhắm em là được rồi._Lạc Nhật có chút ảo não.

Thư Giao lại cười tiếng vỗ vào đầu vai của Lạc Nhật, dùng lực hơi mạnh một chút cho nên bàn tay mảnh khảnh của cô cũng đau theo. Lạc Nhật âm thầm cười trộm một tiếng nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Thư Giao.

- Bây giờ thì anh thừa nhận chuyện mót túi kia là anh bày trò à, anh rất rãnh sao._Thư Giao trợn mắt chất vấn.

- Thật ra...cũng không phải là như vậy trong chuyện này chắc là có hiểu lầm. Hôm đó tụi em chỉ là muốn phân tán lực chú ý của Lạc Nhi nên mới cá cược rằng nếu cô bé có thể lấy được ví của chị như vậy tụi em sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của nó cho nên...

- Thật đúng là hai người anh xấu xa tại sao có thể đối với em gái mình như thế chứ._Thư Giao hừ lạnh một tiếng liền muốn xoay người đi.

Lạc Nhật thấy vậy lập tức cuống quýt hô lên:

- A, chị vẫn chưa nhận đồ của Vũ ca.

- Tôi suy nghĩ lại nhân phẩm của anh không tốt như thế cho nên không nhận.

Khóe miệng Lạc Nhật không ngừng co rút. Hừm, như vậy cũng được sao? Anh chỉ là muốn được yên bình mới áp dụng hạ sách này ai mà biết Thư Giao không chỉ lấy lại được ví mà còn nhận ra Lạc Nhi cùng hai anh em có quan hệ. Ai nói cô mất không tốt chứ, mất cô còn sáng hơn cả sao ấy chứ. Vậy mà

khi đưa túi đồ cho anh Vũ ca còn căn dặn “Mất cô bé không tốt cậu tốt nhất để nơi nào dễ thấy một chút.”. Anh cũng vì câu nói này mà bị bắt tại trận tội theo dõi.

- Xem như em tạ lỗi lần sau chị có yêu cầu gì em đều làm cho nên chị nhận lần này đi.

- Tôi làm sao biết đồ trong đây có phải là hàng cấm hay không?

Thư Giao chớp mắt vô tội đại biểu rằng cô sẽ không nhận đồ không rõ nguồn gốc. Lạc Nhật lại dờ khóc dờ cười, Vũ ca mà biết cô nói như vậy không biết sẽ giận đến mức nào.

- Tuyệt đối không phải, Vũ ca từ trước đến giờ rất trong sạch. Đây là kính cận do Vũ ca chuẩn bị cho chị.

Thư Giao lần này thì ngạc nhiên ngoài ý muốn, người này lại biết kính cô bị vỡ mà chuẩn bị? Hôm nay cô cũng định đi thay một chiếc kính mới, hiện tại cô đeo tạm kính sát trùng do chú mua cho. Cô có cảm giác đeo kính sát trùng rất khó chịu cho nên chưa bao giờ dùng đến. Chỉ từ tối qua cô không có kính nên phải dùng đến.

- Kính? Tại sao khi không lại đưa kính, anh còn nói là anh ta không cho nười theo dõi tôi à nếu không làm sao anh ta biết tôi không có kính đây?

- Chuyện này em cũng không rõ, hiện tại anh ấy công tác ở nước ngoài chỉ truyền đạt qua lời nói cho nên em không rõ lắm.

Thư Giao bắt đầu đi vô trán một cái không biết nên vui hay nên buồn. Anh ta biến mất chỉ là đi công tác thôi sao? Cô còn tưởng anh ta đi làm cái phi vụ gì. Thật là...cô có một cảm giác không nói nên lời.

- Được rồi, tôi nhận là được chứ gì.

Thư Giao nhận lấy túi đồ mà ngẩn người một lúc không biết là đang suy nghĩ cái gì.

- Vậy em về trước.

Lạc Nhật mỉm cười xem như hoàn thành nhiệm vụ. Anh ta xoay người rời đi. Thư Giao mất mấy giây mới hồi phục tinh thần hỏi theo ở phía sau:

- Anh ta khi nào mới trở về?

Lạc Nhật giật mình lại khẽ cười, giọng nói mang theo vài tia thăm dò cùng thần bí:

- Có thể là một tuần, một tháng, một năm hoặc là mãi mãi không xuất hiện nữa.

Thư Giao nắm chặt túi đồ mà thân hình lay động. Cái gì gọi là mãi mãi không xuất hiện nữa? Không lẽ giống như cô nghĩ Đại Vũ thật là đi làm một cái phi vụ gì đó nguy hiểm đến tính mạng. Lạc Nhật quay đầu liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Thư Giao thì hơi kinh ngạc nhưng lại thay Đại Vũ vui mừng. Anh chưa từng thấy Vũ ca đối tốt với ai như thế cho nên khi thấy cô lo lắng cho Vũ ca như vậy trong lòng anh cũng không bài xích cô gái này.

- Bất quá anh ấy cũng có nói chỉ cần chị muốn anh ấy xuất hiện, anh ấy liền xuất hiện khi đó chị phải thực hiện giao ước giữa hai người.

Thư Giao còn đang suy nghĩ lại nghe được một câu kia cô cũng không biết là có cảm xúc gì, vừa như mong đợi mà cũng có chút sợ hãi.

- Vũ ca còn bảo cô bé bốn mắt khi không có anh ấy đừng nên chạy loạn dùng công phu mèo quào sẽ làm anh ấy rất mất mặt.

Lạc Nhật hết sức bình tĩnh truyền đạt lời nói xong liền chạy nhanh còn hơn thỏ. Anh cũng không muốn bị cô coi là nơi để trút giận. Quả thật Thư Giao vì câu này mà nổi giận. Cái gì mà bốn mắt? Cái gì mà công phu mèo quào? Dám khinh thường cô thật là chán sống rồi mà.

- Anh về nói cho anh ta biết, có một ngày tôi dùng công phu mèo quào này để biến hai con mắt anh ta thành gấu trúc đấy.

Thư Giao nổi giận dùng dùng đi vào nhà. Lạc Nhật không nhìn được nữa bật cười thành tiếng, anh có thể tưởng tượng ra bộ dạng điển trai của Vũ ca có hai con mắt gấu trúc sẽ buồn cười đến mức nào. Ha ha thú vị! Thật thú vị!

Thư Giao mặc dù nổi giận nhưng cầm túi đồ trong tay lại có cảm giác ấm áp. Cũng vì một câu nói kia của anh thôi “Không có anh đừng nên chạy loạn.”. Là anh không muốn cô gặp chuyện nên phải căn dặn như thế đáng tiếc người này không lời ngon tiếng ngọt mà một khi nói đều chọc người ta nổi giận.

Thư Giao thử đeo kính vào, nhìn trong gương cô vẫn như cũ chẳng có gì khác. Chỉ là chiếc kính này giống như nhắc nhở cô luôn có anh bên cạnh.

Thư Giao chợt nghĩ đến lại mỉm cười, cái gì là cô muốn anh xuất hiện anh liền xuất hiện. Anh là thần tiên à?

Thư Giao vào lớp nhưng hôm nay cô không thấy Thiệu Dương đi học. Cô cảm thấy rất lo lắng, cô không chấp nhận lời tỏ tình kia cậu ta sẽ như thế nào? Tâm trạng Thư Giao hết sức căng thẳng. Suốt buổi học cô không ngừng nghĩ lý do Thiệu Dương vắng mặt. Lan Thy cũng cảm thấy kì quái.

- A, chị Giao đeo kính mới nha!

Lan Thy chợt reo lên làm Thư Giao giật mình. Cô ho khan một cái xem như không có gì.

- Chị sao có thể bỏ chiếc kính kia để thay kính mới nhỉ?

- À chị không cần thận nên làm vỡ kính rồi.

Cô nào dám nói cho Lan Thy biết chuyện xảy ra giữa cô và Trí Hi chứ. Nếu nói ra chỉ sợ Lan Thy lại thù ghét nên cái gì quái đản cũng nên.

- Hi hi thật à? Tại sao em thấy cái kính này trông rất quen mắt. _Lan Thy chống cằm suy nghĩ.

Lan Thy đang cố moi móc trí nhớ để xem đã gặp chiếc kính này ở đâu. Có điều cô nghĩ nó xuất xứ không tầm thường. Thư Giao chợt dạ im hơi lặng tiếng không đáp tiếng nào. Đột nhiên cô chợt nhớ hình như kiểu dáng kính đã gặp ở đâu rồi.

Kết thúc buổi học, Thư Giao vừa ra khỏi lớp liền nghe tiếng bàn tán khắp mọi nơi, cô không biết mọi người đang bàn tán chuyện gì. Thư Giao xuyên qua một đám đông.

- Nhìn kìa đó không phải Thiệu Dương sao, hôm nay cậu khác quá nhìn đẹp trai hơn trước rất nhiều.

- Phong thái của công tử nhà giàu có khác.

- Điều gì làm cậu ta thay đổi như thế nhỉ?

Rất nhiều lời nghị luận toàn xung quanh Thiệu Dương. Thư Giao rất hiếu kì muốn nhìn xem thật ra đã xảy ra chuyện gì.

Thư Giao vừa đặt chân vào trung tâm thu hút rất nhiều ánh nhìn. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn cô. Thư Giao càng lúc càng cảm thấy có gì đó không bình thường. Khi cô nhìn đến trên tay một chàng trai có một bó hoa hồng cô mới vỡ lẽ ra, mà chủ nhân tặng hoa đang bắt chéo chân tựa vào chiếc xe vàng chói, bộ dạng lười biếng hướng cô mỉm cười. Ánh mắt Thư Giao chớp động nhìn chằm chằm vào người nọ. Mắt của cô thiếu chút là rớt ra ngoài. Thư Giao cố đẩy gọng kính mấy lần nhưng hình ảnh kia không có biến mất mà ngày càng thêm rõ ràng.

Người cô thấy trước mặt không có mặc đồng phục của trường Thánh An lại khác trước rất nhiều. Thiệu Dương một đầu tóc nâu, ánh mắt sáng quắc không đeo kính đang hướng cô nở nụ cười. Cái bộ dạng kia muốn có bao nhiêu lãng tử liền có bấy nhiêu. Thư Giao có chút không kịp thích ứng đứng đó ngẩn người một lúc. Thiệu Dương giống như rất hài lòng trước biểu hiện của cô. Đôi môi Thiệu Dương càng cong, ý cười càng sâu.

Chỉ thấy Thiệu Dương cầm bó hoa đi đến trước mặt Thư Giao gọi lên ý cười.

- Chúc Giao một ngày vui vẻ!

- Hà?

Thư Giao ngây ngốc không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô chợt nhớ đến lời tỏ tình mặt cô hơi đỏ. Cậu ta như vậy là muốn theo đuổi sao?

- Tôi sẽ chính thức theo đuổi Giao. Làm bạn gái tôi nhé!

Cả đám nam sinh, nữ sinh trong trường đồng loạt phát ra một tiếng “ồ” chấn động. Hóa ra Thiệu Dương thay đổi hình tượng vì Thư Giao. Ai cũng không nghĩ tới, lúc trước nhìn Thiệu Dương bề ngoài dù đẹp trai nhưng có chút cứng nhắc nghìn vạn lần không ngờ cậu ta lại biến đổi đến như thế.

Lan Thy vừa đi đến cửa cổng gặp một màn kia không khỏi trợn mắt há hốc mồm. Tốc độ này cũng quá nhanh đi, cô chỉ nhường cho hai người họ một ngày đi thư viện riêng cùng nhau liền như vậy rồi sao? Mà điều làm Lan Thy kinh ngạc chính là bộ dạng mới của Thiệu Dương. Thật nhìn không ra cậu ta chính là Thiệu Dương một sách hăng ngày. Đây thật là một thay đổi lớn.

So với bất cứ ai Thư Giao là người có cảm xúc phức tạp nhất. Cô biết Thiệu Dương vì sao phải làm như thế là muốn cùng Đại Vũ so tài, muốn chứng minh rằng cậu ta hơn Đại Vũ. Hành động như vậy không phải có chút thái quá cùng trẻ con sao? Nhưng mà hình dáng của Thiệu Dương hiện tại lại khiến cô liên tưởng đến một người trong một đoạn kí ức nhỏ. Khuôn mặt không có kính cùng tóc nâu. Trong đầu cô chợt lóe lại có chút giật mình. Chẳng lẽ...

Xung quanh không ngừng vang lên tiếng thúc giục:

- Thật lãng mạn, chấp nhận đi!

- Đồng ý đi!

- Chấp nhận đi!

Thư Giao có cảm giác hít thở không thông nhưng cô cũng không thể gieo rắc hi vọng cho Thiệu Dương.

- Cảm ơn về lời chúc của Dương nhưng tôi không thể nhận bó hoa này.

Thư Giao nhắm mắt, cố gắng hít sâu lấy can đảm bước qua người Thiệu Dương. Toàn thể học sinh lại một mảnh xôn xao. Trong đầu mọi người đầu vang

lên một câu”

Thiệu Dương bị từ chối!

Ánh mắt Thiệu Dương trở nên âm trầm, cậu ta bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Thư Giao. Hai người quay lưng về phía nhau chỉ có bàn tay kia vẫn nắm chặt. Thư Giao đột nhiên run lên. Cô không biết cùng Thiệu Dương đối mặt thế nào.

- Tại sao chỉ một cơ hội cũng không cho tôi?

- Vì...tôi và Dương không cùng một thế giới.

- Thế nào gọi là không cùng một thế giới? Lí do này không chấp nhận được.

- Vậy lí do hôm trước tôi nói với Dương là trong tim đã có một người đã đủ chưa?

Tay Thiệu Dương chợt run rẩy, cô cuối cùng cũng thừa nhận rồi vậy cậu ta còn có cơ hội sao? Rốt cuộc cậu ta vẫn chậm mất rồi. Chậm chạp trong việc bắt lấy tim cô. Đau! Nhưng cậu ta cũng không có cách kìm chế tình yêu đã ấp ủ bao lâu.

- Tôi có chỗ nào thua người đó? Một người có thể gây nguy hiểm cho Giao, Giao vẫn chấp nhận sao?

- Vấn đề không phải thua kém cái gì chỉ là lí trí không cho phép Giao làm trái lí lẽ con tim. Có lẽ là bất chấp.

Đúng thế từ lúc Lạc Nhật xuất hiện đưa tin của Đại Vũ cô đã quyết định bất chấp rồi chỉ là chờ anh xuất hiện mà thôi. Cô muốn biết thẳng thắn với con tim của mình sẽ có cảm giác như thế nào?

Thư Giao cố tránh thoát khỏi tay của Thiệu Dương. Cô cúi đầu đi thẳng bỏ lại Thiệu Dương đứng đó. Thân ảnh cao ngất đứng đó đau xót hiện rõ trên mặt. Bó hoa đang cầm trên tay cũng buông lỏng. Cánh hoa yếu ớt bị lay động trên mặt đất, màu đỏ hoa hồng không mang lại tươi vui mà chỉ mang lên nỗi chua xót. Thiệu Dương vẫn nghĩ một khi thay đổi hình tượng cô sẽ cho cậu ta một cơ hội nhưng vẫn không thay đổi được gì.

- Đây chỉ là bước đầu tôi sẽ không bỏ cuộc.

Trong đầu Thư Giao vẫn không ngừng vang lên câu nói cuối cùng của Thiệu Dương. Cô phải làm sao bây giờ? Cô không muốn mất người bạn cũng không muốn nhìn thấy Thiệu Dương tuyệt vọng. Nếu là trước kia cô cũng rất muốn thử yêu Thiệu Dương nhưng đáng tiếc là bây giờ thì không thể.

Cô cảm thấy rất lạ Thiệu Dương cùng Đại Vũ có quan hệ gì đây? Họ không giống quan hệ giữa Trí Hi cùng Đại Vũ. Thiệu Dương hình như chỉ để ý đến những tai tiếng của Đại Vũ mà thôi còn Trí Hi thì không như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Món Quà Từ Trí Hi

Những ngày tiếp theo cũng diễn ra vô cùng bình thường như thế. Thiệu Dương cũng không tỏ ra bỏ cuộc hay buồn bã. Trên bàn Thư Giao mỗi ngày cũng đều có một ba hoa cùng một phần ăn sáng. Thư Giao cảm thấy rất bất đắc dĩ. Cô tự hỏi tại sao Thiệu Dương lại cố chấp như vậy. Không chỉ có cảm thấy khó chịu mà Lan Thy cũng không nhận được mà kêu ca. Cách theo đuổi như vậy cũng quá khoa trương rồi.

Lúc trước có một Đỗ Hoàng cũng như thế dọa Thư Giao sợ hãi không dứt, đến hiện tại lại có thêm một Thiệu Dương còn khoa trương gấp mấy lần. Cái hình ảnh này cũng trở thành tâm điểm để bàn luận của toàn trường. Mỗi ngày trước cửa lớp Thư Giao đều xuất hiện rất nhiều chuyện bất quá. Còn có một số bạn nữ lớp khác mượn cơ sang mượn vở, hỏi bài đơn giản chỉ để nhìn Thiệu Dương. Thư Giao cảm thấy có một loại áp lực không nói nên lời vì cô cũng nhận được đủ loại ánh mắt, là hâm mộ, là ghen tị, là thích xem náo nhiệt,...Tóm lại cô không thích cảm giác bị nhòm ngó.

Thiệu Dương lại cảm thấy vô cùng bình thường giống như chuyện xảy ra xung quanh với cậu ta một chút cũng không liên quan. Cậu ta luôn dùng nụ cười chân thành như từ trước đến giờ vẫn làm. Thế nhưng Thư Giao cảm thấy Thiệu Dương rất xa lạ.

Mấy tuần trôi qua, ngày thi tốt nghiệp phổ thông cùng đại học cũng đến gần. Thư Giao cũng cuốn mình vào vòng chiến đấu cùng những kiến thức cũng không còn tâm tư đi lo mấy chuyện linh tinh kia nữa. Về những bó hoa mà Thiệu Dương tặng cô cũng chưa bao giờ nhận. Bó hoa trên bàn học mỗi ngày là một bó mới, cô cũng không biết những bó hoa cũ là ai đã thu dọn. Mặc dù cô cảm thấy rất lãng phí nhưng cô không có quyền cấm Thiệu Dương làm theo ý cậu ta, cô lại càng không thể nhận. Đùa gì đấy, nếu nhận chẳng khác nào cô chấp nhận cho cậu ta theo đuổi. Mỗi lần thấy cô không nhận hoa Thiệu Dương cũng không biểu hiện buồn bực chỉ là đáy mắt lộ vẻ thất vọng vô cùng. Thư Giao biết nhưng cô có thể làm gì đây. Nếu đã không có hi vọng hay là dứt khoát đập vỡ nó ngay từ khi chưa thành hình.

Thư Giao tích cực chuẩn bị vượt qua kì thi đại học. Kì thi tốt nghiệp phổ thông đối với cô rất dễ dàng không tốn hao bao nhiêu sức lực cho nên cũng không có lo lắng. Đến khi thi đại học thì lại khác, kì thi đại học không chỉ đòi hỏi kiến thức rộng cùng sâu mà còn phải tuyệt đối thi điểm càng cao càng

tốt mới mong vượt qua được người khác để đổ vào ngành và trường mình yêu thích. Thư Giao thích làm cảnh sát. Thế nhưng mẹ cô đã không đồng ý kể từ khi cô bàn về chuyện này cho nên lúc nộp hồ sơ dự thi đại học mẹ cô càng quan sát chặt chẽ. Bà Hạnh rất sợ cô lại lên lút giấu bà nộp hồ sơ thi vào trường cảnh sát. Thư Giao rất bất đắc dĩ, cô luôn nghe lời mẹ lại không muốn làm bà buồn cho nên cô chấp nhận từ bỏ ước mơ ấy. Thư Giao rất muốn nhìn thấy ba, nếu ba còn sống nhất định mẹ cô sẽ không có thành kiến với ngành cảnh sát mà mẹ cô nhất định cũng sẽ ủng hộ cô. Nói đi nói lại vẫn là vì cái chết do tai nạn nghề nghiệp của ba làm mẹ cô sinh ra cảnh giác, mẹ cô sợ cô xảy ra chuyện chung quy cũng vì lo cho an toàn của cô thôi. Chính vì thế dù rất thất vọng nhưng Thư Giao vẫn thông cảm cho suy nghĩ của mẹ cô. Chỉ còn hai mẹ con nương tựa nhau mà sống cô càng không thể để bà buồn lòng.

Dù rất đắn đo suy nghĩ rốt cuộc Thư Giao chọn ngành y. Cô chính là vì xã hội mà chọn ngành cảnh sát thì chọn ngành y cũng vì lý do này. Ngành y không phải cũng có thể cứu người sao như vậy rất tốt mặc dù nó vốn không nằm trong dự liệu của cô nhưng ngành này ít ra cũng thỏa mãn được một phần ước mơ của cô. Và lại bà Hạnh cũng không phản đối cho nên cô cảm thấy lựa chọn của mình không sai.

Lan Thy cũng chuẩn bị tinh thần để bước vào kì thi đại học. So với Thư Giao thì Lan Thy thoải mái hơn nhiều, cô muốn chọn ngành gì ba mẹ đều không phản đối. Lan Thy lại không phải người mạo hiểm mà gì với ước mơ cao xa cho nên cô rất lúng túng cho việc thi ngành gì. Thế nhưng cô vẫn đưa ra quyết định cho mình với ngành luật - quản trị. Nói ra quyết định này cũng chẳng có gì kì quái. Từ nhỏ dù không phải đam mê ngành luật nhưng vì suốt ngày bám theo Lâm Tường cũng nhìn qua vô số sách luật cho nên cũng sinh ra hứng thú. Còn một lý do khác đó là làm cùng ngành với Lâm Tường sẽ có cơ hội tiếp xúc cùng anh. Mà cái lý do này được Thư Giao xác nhận là chính đáng nhất.

Thiệu Dương lại bị ép buộc thi vào ngành quản trị kinh doanh. Rất đơn giản cậu ta sau này sẽ phải quản lý cơ nghiệp gia đình cho nên chính là không có cách nào từ bỏ. Nếu được chọn cậu ta ắt hẳn là chọn thi cùng ngành với Thư Giao. Tính ra ngành mà Thiệu Dương và Lan Thy chọn đều có liên quan đến kinh tế cho nên hai người họ thi vào cùng trường Đại Học Kinh Tế. Mà Thư Giao sẽ thi vào trường Đại Học Y Dược. Điều này cũng định rõ kéo ra một khoảng cách giữa Thư Giao và Thiệu Dương.

Ngày thi tốt nghiệp qua đi trong thuận lợi, Thư Giao cũng vui đầu học bài tận khuya để ôn thi đại học. Bà Hạnh rất lo lắng, bà vẫn hay khuyên cô đừng cố gắng nên chú ý sức khỏe nhưng cô chỉ cười lấy lệ bảo bản thân không sao. Cô luôn cho rằng bản thân mạnh mẽ có thể vượt qua tất cả nhưng bà Hạnh lại không nghĩ thế. Trong mắt bà cô vẫn là đứa con bé bỏng cần bà bảo vệ, cần bà chăm sóc đến từng miếng ăn giấc ngủ. Chỉ cần thấy cô gầy đi một chút thì đã đau lòng.

Hôm nay cũng vậy Thư Giao học bài và đọc sách đến khuya cơ hồ không biết “mệt mỏi” viết như thế nào. Bà Hạnh nấu cho cô một tô mì mang vào liền lặc đầu thờ dài không thôi. Con của bà chính là con một sách bà cũng không có cách nào khác là chuẩn bị cho cô bữa ăn khuya vậy.

- Con đến đây ăn đi rồi học tiếp. Con cứ học khuya mãi như thế còn vài ngày nữa thi lỡ không cẩn thận thiếu ngủ mà mắc bệnh lại khổ.

Thư Giao nhẹ đẩy gong kính nở nụ cười vẫn là có chút đói bụng cho nên rất nhanh hướng tô mì thơm phức mà đi đến.

- Mẹ cũng không cần thức khuya như vậy cùng con. Con có thể tự nấu mì được.

- Mẹ không phải nghĩ con nấu mì không được mà là mẹ học đến nỗi lười nấu.

Thư Giao nheo mắt cười hi hi, quả thật không ai hiểu con bằng mẹ. Cô đúng là rất lười. Ai bảo cô có một người mẹ tốt như thế đây, cho nên cô toàn ý lại vào bà thôi.

- Được rồi con sau này sẽ chú ý. Cảm ơn mẹ! Mì mẹ nấu là nhất rồi, thật thơm nhìn là không nhịn được.

Bà Hạnh liếc cô một cái mỉm cười:

- Cha cô! Lại chỉ biết dẻo miệng.

- Con nói thật, nào có dẻo miệng.

Bà Hạnh cũng không nói gì chỉ mỉm cười ngồi nhìn Thư Giao ăn xong tô mì. Thư Giao ngẩng mặt nhìn bà cười cười:

- Sao mỗi lần mẹ chỉ nấu cho mỗi mình con, mẹ không đói à? Hay là cùng con dùng đi.

- Không cần mẹ không đói. Con ăn ngon là tốt rồi, ăn đi còn học rồi ngủ sớm đừng nhiều lời nữa.

- Hay là dùng một chút đi, a...

Thư Giao rất nhiệt tình gấp lên sợi mì há miệng muốn đút cho mẹ. Bà Hạnh buồn cười nhìn cô vẫn là há miệng một cái ăn lấy lệ. Thư Giao hài lòng cười vẫn muốn tiếp tục cùng mẹ ăn nhưng bà từ chối cô cũng không ép bà nữa.

- Con bé này mau ăn đi!

- Dạ!

Thư Giao gật đầu rồi cúi đầu ăn cũng không nói gì nữa. Cô được mẹ thương yêu dĩ nhiên vui vẻ rồi. Thư Giao ăn xong bát mì cũng đã là hơn mười một giờ khuya. Bà Hạnh thu dọn xong cũng đi ngủ, Thư Giao lại lần nữa quay trở về bàn học.

Sương đêm xuống lạnh, Thư Giao rung mình một cái mới đi tìm áo khoác vào. Đang lúc lấy áo khoác ra cô vô tình làm chạm vào một cái hộp. Thư Giao nhất thời ngăn người cầm lấy cái hộp cầm trên tay suy nghĩ cũng trở nên mơ màng. Cô chợt nhớ đến cái ngày cô mở hộp này ra là của một tuần trước.

Ngày đó cô đến quán Trúc Đào, cô vừa đến Trúc Đào liền tươi cười chào đón trong tay lại hướng cô đưa một hộp quà. Cô cảm thấy rất kinh ngạc không biết là dịp gì lại nhận được quà. Trúc Đào cười đến thần bí. Cô chớp mắt nhìn không ngừng Trúc Đào rồi nhìn hộp quà cũng chẳng hiểu gì.

- Chị làm gì mà tặng quà cho em thế?

- Đây không phải quà của chị. Là một chàng trai lạ mặt nói rằng chúc mừng em đậu đầu bảng tốt nghiệp, chúc em thi đại học cho nên tặng em.

Trúc Đào cười càng bí hiểm, Thư Giao càng ngu ngơ:

- Chàng trai? Là ai? Hình dáng như thế nào? Chị cũng không quen à?

- Là ai chị cũng không biết nhưng bộ dạng rất đẹp trai, nụ cười thì ôn hòa nhưng rất xa cách nhưng mà người này chị đã gặp rồi.

Thư Giao càng nghe Trúc Đào nói càng thêm mơ hồ không rõ là người nào lại thần bí như vậy.

- Chị nói xem rốt cuộc là người nào?

- Là anh chàng lần trước đến quán cà phê đối diện đây. Người chạy chiếc Ferrari nổi bật đấy.

Trên tay Thư Giao cầm hộp quà mà run rẩy. Cô nuốt chút ngời không vững mà té nhào xuống đất. Cô trăm ngàn lần cũng không nghĩ đến người đó lại là Trí Hi. Từ ngày anh bị thương vì cô cũng không có xuất hiện qua một lần nay lại tặng quà nhưng cũng không tặng tận tay đây là ý gì?

- Anh...anh ấy tại sao biết chị cùng em quen biết?

- Không biết. Chị cũng không hiểu nổi tại sao anh ta không tặng tận tay cho em. Theo chị để ý thì số lần anh ta dạo này đến quán cà phê đối diện hơi nhiều. Chị còn cảm thấy giống như mình bị theo dõi vậy.

- A...không phải anh ấy để ý chị chứ? _Thư Giao đột nhiên nghĩ đến khả năng này rất có thể xảy ra.

Trúc Đào tròn mắt gõ trán cô một cái:

- Toàn ăn nói linh tinh, có ai ở trước mặt cô gái mà mình để ý đi tặng quà cho một cô gái khác chứ như vậy chẳng khác nào lấy đá tự đập vào chân mình. Chị thấy anh ấy để ý em thì đúng hơn, hơn nữa còn bất bình thường giống như là có một loại mâu thuẫn nào đó.

- Anh ấy không có nói gì nữa à?

- Anh ta nói em nợ anh ta một ân tình cho nên chỉ được nhận không được trả.

Hừm? Như vậy cũng được sao? Cô đúng là có ý định mang đi trả anh đã đánh đòn phủ đầu rồi. Cô nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong. Thư Giao cảm thấy rất uể oải. Một người so với một người càng kì quái hơn. Đại Vũ, Thiệu Dương bây giờ lại Trí Hi bọn họ muốn trêu chọc cô đến khi nào đấy?

Thư Giao giật mình nhớ đến ngày đó, hiện tại nhìn lại cái hộp trên tay có cảm giác rất khác lạ. Cái hộp được làm rất đẹp, cô nghĩ nó cũng sẽ rất đắt tiền. Bên trong chính là một quả cầu tuyết. Cô thừa nhận cô rất thích những thứ trong suốt như thủy tinh này nhưng lại không nghĩ đến Trí Hi tặng đúng thứ cô yêu thích. Ngày đó chạm mặt tại cửa hàng bán mấy thứ này...chẳng lẽ chỉ vì cái nhìn đó mà anh nghĩ đến sở thích của cô? Thư Giao không tài nào giải thích được. Thư Giao muốn tìm Trí Hi hỏi rõ nhưng cũng không có cách nào gặp được anh.

Thư Giao trở lại bàn học, lấy ra quả cầu tuyết cầm trên tay có cảm giác rất đặc biệt. Thủy tinh lạnh như băng nhưng cô lại không cảm thấy như thế. Thư Giao lặng ngắm quả cầu tuyết trong tay, đảo qua đảo lại để thấy tuyết rơi bao phủ lấy cô bé bên trong quả cầu. Cô bé ấy là tượng trưng cô à? Thư Giao tự hỏi lại tự mỉm cười. Dù rất thích quả cầu này nhưng cô vẫn phải tìm Trí Hi trả lại. Cô lại nghĩ nếu là Đại Vũ tặng cô có trả lại hay không?

Nghĩ là phải trả lại cho Trí Hi quả cầu tuyết cho nên ngày hôm sau sau khi tan học buổi luyện thi, Thư Giao tìm cách đến nơi làm việc của Trí Hi. Cô không có số điện thoại của anh cho nên không có cách nào liên lạc cả, cho nên đành tự thân đi tìm vậy. Cô lại không rành đường cho nên cô đã bảo Lan Thy cùng đi. Dù biết chuyện Trí Hi tặng quà không nên để cho người khác biết nhưng Lan Thy cũng không phải người ngoài cho nên đặc biệt nói toàn bộ. Thư Giao vừa nói ra chuyện này Lan Thy thiếu chút nữa rớt cằm xuống đất.

- Chị...chị nói anh Trí Hi tặng quà chúc chị thi tốt đại học?

- Thì...chính chị Trúc Đào nói như vậy mà.

Thư Giao cảm thấy rất quái dị làm sao mà Lan Thy lại phản ứng kịch liệt như vậy? Lan Thy sờ cằm đi một vòng quan sát Thư Giao rồi đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ.

- A, em biết tại sao thấy kiểu mắt kính của chị rất quen rồi là cùng loại với anh Trí Hi. Chẳng qua là độ cận khác nhau mà thôi. Nhìn sao vẫn giống như đồ cặp ấy. Không lẽ...cái kính này là anh ấy tặng?

Mí mắt Thư Giao giật giật, khoe miệng cũng co rút không ngừng. Tại sao cô lại không nhận ra như thế nhỉ? Chẳng qua là cô càng nghĩ thì càng cảm thấy đây nhất định không phải trùng hợp cho nên cô càng muốn gặp mặt Trí Hi để hỏi cho rõ.

- Đừng nói linh tinh, cái kính này là...Đại Vũ nhờ người đưa đến.

- Ô có thật không?

- Đừng nói nhảm nữa mau đi thôi!

Chính vì thế mà Lan Thy cùng Thư Giao gọi một chiếc taxi đi đến một tòa nhà cao tầng cũng là nơi làm việc của Trí Hi. Trước mắt cô là mấy chữ to đùng “Tập đoàn Vũ Đại”. Thư Giao ngăn người cả buổi trời trước tòa nhà cũng không biết nên làm thế nào. Lan Thy lại cảm thấy rất hưng phấn. Lan Thy nhanh chóng lôi kéo Thư Giao đi vào nhưng đến quầy tiếp tân thì dĩ nhiên không thể thuận lợi như vậy rồi. Quầy lễ tân có một cô gái xinh đẹp đứng đó mỉm cười:

- Hai em cần gặp ai?

Cô gái không ngừng nhìn Thư Giao cùng Lan Thy trong bộ áo dài trắng nhìn sao cũng cảm thấy ngây thơ, đơn thuần đúng chất của học sinh phổ thông. Có điều lạ là hai cô bé này đến tập đoàn Vũ Đại làm gì.

- Chị...chị cho em hỏi hôm nay anh Trí Hi có đến làm việc không ạ?

Thư Giao khó khăn cười gượng nói ra tên người muốn gặp. Lan Thy lại ngó xung quanh nhìn nhân viên trong tập đoàn hỏi hả đi lên đi xuống làm việc mà cũng đã đến giờ tan ca rồi, cho nên cũng có người đi xuống nhà ăn. Cũng có một số người hiếu kì liếc mắt về phía hai người.

Cô gái quầy lễ tân ngây ngẩn cả người, cô đang suy nghĩ hai cô bé này tìm ai. Ai ngờ lại trực tiếp tìm người đứng đầu của tập đoàn tổng giám đốc điều hành Vũ Trí Hi.

- Em muốn gặp tổng giám đốc có hẹn trước hay không?

- À...không có ạ.

Thư Giao cảm thấy rất thất bại, hiện tại cô bỗng nhiên mất hết can đảm rồi.

- Vậy thật xin lỗi nếu không có hẹn trước thì không thể gặp được. Quy tắc của tổng giám đốc là nếu không có hẹn trước thì ai cũng không thể quấy rầy.

Lan Thy cảm thấy rất phiền phức cho nên mở miệng:

- Chị có thể gọi điện thoại một chút hay không?

- Chuyện này...để chị thử xem.

Cô gái cảm thấy rất bất đắc dĩ, hai cô bé này mặc dù không có hẹn trước nhưng xem cách xưng hô kia hẳn là em gái. Nếu có quan hệ thân thiết cùng tổng giám đốc nếu như vậy cô đắc tội cũng không được.

Cô gái vừa nhắc điện thoại lên muốn kết nối điện thoại nội bộ thì thang máy chuyên dụng liền mở ra lộ ra ba thân ảnh. Mắt cô gái tỏa sáng rồi quay sang Thư Giao mỉm cười.

- Chị nghĩ không cần rồi, tổng giám đốc xuống rồi em tự nói với anh ấy đi.

Thư Giao nghe đến “tổng giám đốc xuống rồi” cảm thấy rất áp lực, tay đang cầm túi đồ muốn đem trả liền run lên. Lan Thy thì khác lộ ra vẻ mặt vui mừng nhìn về phía thang máy. Chỉ thấy ba thân ảnh cao ngất nổi bật hơn người chỉ nhìn một cái cũng không quên được. Ba người đang nói chuyện đưa mắt về quầy lễ tân cũng thấy hai người đứng đó nhất thời cũng sững sốt một lúc nhưng rồi lộ ra nụ cười. Chỉ có người đi trước nụ cười mờ nhạt không để nhìn thấy mà đáy mắt cũng vô cùng phức tạp bị cặp kính che đi.

- Có chuyện gì? _Trí Hi đưa mắt nhìn cô gái tiếp tân.

- Thưa tổng giám đốc, hai cô bé này muốn gặp anh nhưng không có hẹn trước cho nên...

Trí Hi gạt đầu một cái đã hiểu bây giờ mới nhìn về phía Thư Giao lại nhìn đến túi đồ trong tay lại có chút kinh ngạc.

- Em tìm tôi có chuyện gì?

Thư Giao bỗng cảm thấy ánh mắt Trí Hi rất lạnh, khi vừa thấy cô rõ ràng còn có ý cười mà tại sao vừa nhìn đến túi đồ trong tay cô lại biến đổi thành như vậy rồi. Thư Giao lấy hết can đảm đưa túi đồ đến trước mặt Trí Hi.

- Em...em muốn trả lại cho anh...cái này.

Ánh mắt Trí Hi gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt Thư Giao nhìn đến cặp kính trong mắt lại đột nhiên có ý cười lan tràn. Thế nhưng ai cũng không thể nhìn thấy.

Khương Hàn cùng Lâm Tường nãy giờ vẫn đứng một bên nhìn đến tình cảnh hiện tại liền đưa mắt nhìn nhau rất là khó hiểu. Lan Thy nhìn Thư Giao lại nhìn Trí Hi, cô đúng là không nhớ lắm cái kính là cùng một đôi. Không lẽ cái kính của Thư Giao là do Trí Hi tặng chứ không phải Đại Vũ?

- Anh Tường em rất đói bụng anh cùng em đi ăn có được không? _Lan Thy ra sức nháy mắt mấy cái.

Lâm Tường nhướng mày nở nụ cười cũng không có phản đối.

- Được anh đưa em đi. Hàn mày có đi hay không?

- Đương nhiên đi.

Khương Hàn ho khan một tiếng liền đi trước, Lâm Tường cùng Lan Thy cũng đi theo sau.

- Anh hai em đi trước.

Trí Hi chỉ gật đầu không nói, anh cùng Thư Giao giống như là bị đóng băng vậy vì câu nói của Thư Giao mà có chút không bình thường. Thư Giao vì chờ đợi đáp án của anh mà không để ý mình đã bị bỏ rơi.

Cô gái ở quầy lễ tân cũng kinh ngạc nhìn một màn ba người kia thân thiết rồi đi lại nhìn hai người ở lại nhìn nhau chăm chăm. Sao ánh mắt hai người này giống như tình nhân nhìn nhau vậy?

- Em đi theo tôi.

Trí Hi vừa động một cái liền kéo theo Thư Giao rồi đi đại sảnh. Thư Giao nhất thời không phản ứng mặc cho anh kéo đi. Thang máy lúc này lại lần nữa mở ra, đi ra là một cô gái. Ánh mắt cô gái đúng lúc nhìn thấy một màn lôi kéo cùng với sự xuất hiện của Thư Giao nhất thời ngây ngốc mà cũng có loại phần nộ không nói nên lời. Đây là tại sao? Tại sao Thư Giao một mực bám theo Trí Hi?

- Chị Thiệu My! _cô gái lễ tân mỉm cười chào hỏi.

Thiệu My hồi phục tinh thần, cười gượng một tiếng:

- Cô bé đó đến đây làm gì?

- Dạ em cũng không rõ nhưng nghe mang máng là trả đồ gì đấy.

- Được rồi, chị về trước.

- Dạ chào chị!

Thiệu My rồi đi theo sau hai người. Cô gái quầy lễ tân nhìn sắc mặt Thiệu My không khỏi thờ dài một tiếng. Sắc mặt của Thiệu My rõ ràng là không có hảo cảm với cô bé kính cận kia. Như vậy rồi cuộc cô bé kính cận kia có quan hệ như thế nào với tổng giám đốc đây? Ai mà không biết Thiệu My là người có khả năng trở thành vợ tương lai của Trí Hi cho nên bất cứ ai cũng không dám có chủ ý với anh. Cho dù là thâm ngưỡng mộ cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Cũng chưa từng thấy anh đối xử đặc biệt với bất kì cô gái nào, kể cả Thiệu My cũng chỉ tốt hơn một chút xíu mà thôi. Mà cô bé kia được anh nắm tay thân thiết như vậy xem ra rất không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hai Tảng Băng Chạm Mặt

Trong nhà ăn của tập đoàn Vũ Đại, mọi người chen chúc nhau cùng một chỗ để chuẩn bị dùng bữa trưa. Ai cũng hỏi hã chọn phần ăn cho riêng mình rồi nhanh chóng tìm một chỗ ngồi xuống vừa ăn vừa tám chuyện. Trong tập đoàn thì có chuyện gì để nói ngoài mấy chuyện bát quái tranh giành lẫn nhau địa vị, sếp này như thế nào rồi lại sếp kia ra sao, trong bộ phận nào có ai đang yêu ai,...tóm lại cũng chỉ có những người rồi hơi mới thích đi bàn tán chuyện người khác.

Có một điều mà tất cả nhân viên trong tập đoàn đều tránh đó là bàn bạc về vị tổng giám đốc điều hành của tập đoàn. Người này đối với những nhân viên có cấp bậc nhỏ thì là xa vời không với tới được. Mà những nhân viên đầu thường tiếp xúc qua vị giám đốc điều hành này thì cũng chẳng dám nhiều chuyện. Bởi vì bọn họ mỗi lần đối mặt cùng anh thì anh đều trưng ra bộ mặt lạnh tựa băng tuyết. Đã có mấy người nhìn thấy anh cười đây? Tuy vậy hiện

tại bọn họ giảm âm lượng đến mức thấp nhất chỉ để bàn việc Trí Hi cùng cô học sinh kia có quan hệ gì? Mặc bọn họ nghĩ gì nhân vật chính cũng biến mất không thấy bóng dáng rồi.

Trong nhà ăn cũng chia làm hai nơi, một nơi dành cho nhân viên cấp dưới, một nơi dành cho nhân viên cấp lãnh đạo tí như trưởng phòng, phó tổng giám đốc, trợ lý giám đốc, tổng giám đốc. Nơi dành cho cấp lãnh đạo dĩ nhiên thừa thớt hơn rất nhiều so với khu dành cho nhân viên bình thường.

Khu dành cho cấp lãnh đạo hiện tại cũng không có mấy người, trong một bàn ăn trang nhã có ba người ngồi đó. Hai chàng trai cùng một cô gái, có người thỉnh thoảng vẫn liếc mắt nhìn bọn họ. Đôi khi cũng có người đi ngang chào hỏi Khương Hàn cùng Lâm Tường. Họ thậm chí còn đưa mắt ngó cô bé mặc áo dài trắng của nữ sinh phổ thông kia. Họ rất muốn hỏi cô có quan hệ gì cùng với hai chàng trai nổi bật này. Nhiều lúc bị nhìn đến sồn gai óc Lan Thy cũng chỉ cười tươi chào hỏi. Lan Thy rất là khí thế ăn trưa, dù sao cũng có người mời cô cũng không thể từ chối ý tốt của người ta.

- Anh Tường anh rất được chào đón ở đây nha.

Lâm Tường nhất thời không biết Lan Thy đang muốn nói gì. Anh liếc sang Khương Hàn một cái chỉ thấy Khương Hàn mỉm cười quăng cho anh một ánh mắt rất quái dị. Lâm Tường bây giờ mới để ý đến xung quanh có một số trưởng phòng nữ nhìn anh không chớp mắt. Lâm Tường bây giờ mới ý thức được là xảy ra chuyện gì nên ho khan một cái làm như không có chuyện gì.

- Khụ...khụ...cũng bình thường.

Lan Thy hừ lạnh một cái, ném cho anh một ánh mắt xem thường. Bị nhân viên nữ để ý nhiều như thế mà vẫn còn cảm thấy bình thường, cô nên đánh giá người này mặt dày hay là tự tin quá độ đây.

- Anh cũng rất được để ý tại sao không nghe em nhắc đến thế? _Khương Hàn tỏ vẻ buồn bã lại đưa một ánh mắt có ý khác nhìn Lâm Tường.

Khương Hàn bị Lâm Tường trừng mắt liền quay mặt đi nơi khác. Lan Thy ném cho Khương Hàn một nụ cười.

- Ha ha sư huynh anh còn kém anh Tường cho nên không đáng nhắc đến.

Khuôn mặt Khương Hàn cứng đờ rồi cười cười, anh đường đường là phó tổng được nhân viên mến mộ thế mà trong mắt cô bé này lại không bằng một lượt sư cơ đây. Người ta vẫn thường nói trong mắt người tình hóa Tây Thi mà.

Lâm Tường cũng không nói gì chỉ cười khề một cái giống như rất hài lòng với đáp án này.

- À đúng rồi, em nói em cùng Thư Giao đến trả đồ là cái gì thế? _Khương Hàn chột cảm thấy rất tò mò.

- Là một quả cầu tuyết rất tinh xảo.

Quả cầu tuyết?

Lâm Tường cùng Khương Hàn kinh ngạc nhìn nhau, đã bao nhiêu tuổi rồi còn chơi quả cầu tuyết?

- Em nói...anh Trí Hi tặng quả cầu tuyết? _Khương Hàn càng nghĩ càng không thể nào, Trí Hi luôn trưng ra một bộ mặt cứng nhắc như thế làm sao lại đi tặng quà cho con gái đây?

- Chính xác. Em còn hoài nghi chiếc kính mới của chị Thư Giao cũng là do anh Trí Hi chuẩn bị cho đây. Anh không thấy hai chiếc kính của hai người họ rất giống nhau sao?

Lần này cả Lâm Tường cũng tỏ vẻ kinh ngạc:

- Đúng vậy, lúc nãy khi anh nhìn thấy còn tưởng là mình hoa mắt chứ.

Khương Hàn lại thoáng trầm mặc, lại như hiểu ra điều gì. Lan Thy lại tiếp tục bổ sung:

- Hai anh nghĩ xem có phải hai người yêu đương vụng trộm hay không?

Hai chàng trai đưa mắt nhìn nhau cảm thấy rất có khả năng nhưng còn chưa trả lời đã nghe một giọng nói vang lên:

- Mọi người đang nói ai yêu đương vụng trộm vậy?

Giọng một cô gái ngọt ngào vang lên. Không gian ba người phút chốc lặng ngắt. Lan Thy há hốc mồm kinh ngạc nhìn Thiệu My đến gần từ khi nào cũng không biết. Cô tự hỏi cô gái này là âm hồn sao tại sao ngay cả đi cũng không nghe tiếng thế? Lan Thy thầm rủa không xong rồi, cô cư nhiên ở trước mặt vợ tương lai người ta nói chồng tương lai đi yêu đương vụng trộm còn không gây họa sao? Cô không sợ gặp họa chỉ sợ cho Thư Giao mà thôi, có khi nào Thư Giao bị chặn đường đánh ghen hay không?

- Em đến rồi thì cùng ngồi ăn trưa đi. _Lâm Tường cười dịu dàng nhìn Thiệu My.

Thiệu My mỉm cười gật đầu, cô đi từ xa đã nghe Lan Thy đề cập đến vấn đề kia nên rất hiểu kì. Cô đoán chắc họ đang đề cập đến Trí Hi. Lúc nãy cô rất muốn đuổi theo Trí Hi cùng Thư Giao nhưng đi theo dõi không phải phong cách làm việc của cô cho nên dứt khoát xem như không thấy.

- Lan Thy tại sao xuất hiện ở chỗ này, em không phải cùng Thư Giao luôn như hình với bóng sao?

Lan Thy đang âm thầm suy nghĩ lại bị Thiệu My hỏi đến liền mỉm cười một tiếng. Cô không có mù cho nên cô thấy rất rõ nụ cười của Lâm Tường dành cho Thiệu My chưa bao giờ thay đổi. Trong lòng cô cảm thấy rất không thoải mái.

- Em đến tìm anh Tường. Chị Giao đến tìm anh Trí Hi, bọn họ vừa đi rồi chị không thấy sao?

Sắc mặt Thiệu My cứng đờ, cơ mặt Khương Hàn co rút mạnh liệt. Khương Hàn có cảm giác cô gái này mỗi khi ghen sẽ biểu hiện rất kì quái. Ánh mắt Lâm Tường thoáng cái âm trầm. Mà người nào đó vẫn cảm thấy chưa đủ căng thẳng vẫn tiếp tục nói.

- A, lúc này khi anh Trí Hi nhìn thấy chị Giao còn cười em nhìn cũng cảm thấy si mê nha hèn gì có người tổn công tổn sức như vậy.

Cái này Lan Thy nói cũng không sai, lúc này cô cũng nhìn ra một nụ cười của Trí Hi khi nhìn thấy Thư Giao. Nếu không có cảm giác đặc biệt thì không thể lộ ra một nụ cười như thế. Cho nên Lan Thy chợt nghĩ chuyện này hẳn là một đả kích lớn đối với Thiệu My. Cô hận nhất chính là người phụ bạc mà Thiệu My lại nằm trong số đen này cho nên đừng trách cô không nể tình.

Trên trán Lâm Tường chảy xuống ba vạch đen, anh âm thầm thở dài một cái.

- Anh có việc phải đi cùng Lan Thy, em cùng Hàn ở lại nhé. Anh đi trước.

Lâm Tường bá đạo đứng dậy trừng mắt nhìn Lan Thy rồi kéo cô rời đi. Nếu để cô ngồi đây tiếp tục phun ra mấy câu đả kích chỉ sợ Thiệu My sẽ tức đến nghẹn mà không thể làm gì. Mặc dù anh biết Thiệu My vì ai mà biến sắc mặt nhưng anh vẫn không đành lòng nhìn.

- Ày, em còn chưa cùng chị My nói chuyện mà.

Lan Thy la oai oái nhưng đã sớm bị Lâm Tường kéo một đường dài ra khỏi nhà ăn rồi. Có nhiều ánh nhìn tập trung vào hai người, tiếng bàn tán lại một lần nữa xôn xao.

Mà Thiệu My bị Lan Thy nói cho đến giờ vẫn còn cảm thấy khó chịu. Cô cư nhiên bị một cô bé hì mũi chưa sạch đả kích. Hơn nữa tại sao khi cô nhìn thấy Lâm Tường che chở cho Lan Thy như vậy lại có cảm giác không thoải mái, dù biết anh đối với Lan Thy chỉ như anh trai đối với em gái nhưng vẫn rất khó chịu. Chẳng lẽ cô đối với anh chưa phai nhạt tình cảm sao? Khi thấy Trí Hi đi cùng Thư Giao cô chỉ xuất hiện một chút cảm giác mất mát chứ không khó chịu như hiện tại.

Khương Hàn này giờ vẫn im lặng, anh cũng như Lâm Tường nghĩ rằng Thiệu My vì ghen cùng Thư Giao cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy. Ai cũng không ngờ người làm cô khó chịu lại chính là hai người vừa mới nắm tay rời đi kia.

Trong một quán điểm tâm cùng cơm trưa mang tên Hòa Văn cách tập đoàn Vũ Đại không xa.

Một cái bàn trang nhã ở bên cạnh cửa sổ một đôi trai gái ngồi đó. Tuy họ có điểm bất đồng nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy hòa hợp. Một người toàn thân tây trang màu đen lạnh đậm còn một người lại áo dài trắng tinh khôi mang nét hồn nhiên mà ấm áp. Có thể chẳng đó chính là điểm bù đắp lẫn nhau giữa hai người họ. Đôi mắt hai người cũng bị chiếc kính có kiểu giống hệt nhau che đi.

Thư Giao cảm thấy giật mình, cô không kịp phản kháng gì đã bị Trí Hi đưa đến một góc trong quán ăn này nhưng giống như là tách biệt với thế giới bên ngoài vậy. Cô nhận tưởng hiện tại không có ai tồn tại ngoài hai người bọn họ. Không khí im lặng đến kì dị. Trí Hi kéo cô vào đây chỉ đơn giản gọi hai phần cơm trưa, hai phần thức uống rồi tao nhã dùng bữa cái gì cũng không nói. Nhiều lúc cô rất muốn mở miệng muốn đi về nhưng cứ chạm phải ánh mắt lạnh như băng của anh liền ngậm miệng lại. Chính vì vậy mà tình hình hiện tại là cô cùng anh ngồi đối diện nhau chỉ để ăn trưa mà thôi. Có điều cô thừa nhận cô cũng rất đói cho nên không có từ chối lời mời của anh đâu.

Mà người nào đó ngồi đối diện Thư Giao thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn cô một cái, giống như nếu anh không tiếp tục theo dõi thì cô gái ngu ngốc này sẽ co chân chạy mất.

Vì lẽ này mà Thư Giao ăn rất không tự nhiên, đôi khi bốn mắt chạm nhau cô liền trừng mắt nhìn anh một cái. Ý cô chính là anh nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy người ăn cơm à? Những lúc như thế Trí Hi khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt nhưng ý cười lại lan tràn trong đáy mắt.

Hai mươi phút trôi qua, Thư Giao rốt cuộc giải quyết xong bữa trưa. Gương mặt cô thoáng cái tươi cười nhìn anh.

- Ăn cũng ăn xong rồi, anh có thể nhận lại đồ để em đi về không?

Trí Hi nhưống mây tở về rất thản nhiên:

- Tôi có nói sau khi ăn xong thì sẽ nhận lại đồ sao?

- Không phải anh bảo ăn xong rồi nói sao?

- Ý tôi là em nói cái gì cũng được ngoài chuyện đó ra.

Thư Giao tròn mắt nhìn anh, người này rõ ràng muốn làm khó cô mà:

- Lúc này anh đâu có nói như thế.
- Tôi chợt nhớ ra.

Thư Giao nuốt chút thì trùng mắt nhìn anh đến nỗi mắt sắp rớt ra ngoài.

- Anh...tóm lại không cần biết, hôm nay em đến trả đồ cho nên nhận hay không là tùy anh.
- Em đã quên...em nợ tôi ơn cứu mạng à?

Người nào đó vẫn rất bình tĩnh tựa ghế nhìn cô. Thư Giao lại cảm thấy người này rất kì quái, cảm giác cứ vừa quen vừa lạ thế nào ấy.

- Đó là chuyện khác chẳng liên quan gì đến chuyện tặng quà cả.
- Phải không? Hay là em...chỉ thích nhận đồ từ một người?

Trí Hi cười khề một tiếng giống như rất hài lòng biểu hiện của cô vậy. Điều này cũng không làm Thư Giao để tâm, cái cô để tâm chính là câu nói của anh. Cô là vì người kia nên mới không dám nhận quà của anh sao? Sao có thể như thế được? Thư Giao chợt cảm thấy chột dạ. Mắt cô đảo một vòng rồi nhìn đi nơi khác không dám đối diện cùng ánh mắt sắc bén của anh.

- Không, không phải như thế.
- Nếu tôi nói món quà đó không phải tôi tặng là từ một người mà em mong đợi vậy em có nhận không?

Thư Giao giật mình nhìn chăm chăm anh. Cô chưa từng nghĩ đến món quà này không phải của anh. Có lẽ vì vậy khi nghe anh nói như vậy cảm giác của cô ngày càng hỗn loạn.

- Không phải anh thì là ai?

Cô nhớ rõ người mà Trúc Đào miêu tả chắc chắn là anh. Có phải vì anh muốn cô nhận món quà này nên mới nói như vậy không? Nhưng vấn đề là cô chẳng có liên hệ gì với anh cả, tại sao anh phải làm thế? Huống hồ thân phận của cô cùng anh quá chênh lệch, cô cho rằng bọn họ thậm chí làm bạn cũng có chút quái dị vì căn bản hai người chẳng hợp nhau điểm nào cả.

- Là...
- Anh Hoàng ở đây!

Giọng một cô gái ngọt ngào vang lên cách bàn của Thư Giao mấy bàn. Thư Giao cảm thấy giọng nói này rất quen nhưng không nhớ là đã nghe ở đâu. Mà lúc này cô để ý nhất chính là cái tên mà cô gái vừa gọi.

Hoàng?

Thư Giao âm thầm cầu nguyện không phải là cái tên cô đang nghĩ đến. Thế nhưng sự thật luôn trái với ý nghĩ của cô. Cô cảm nhận có một ánh mắt lạnh như băng đi từ cửa nhìn về phía cô. Bản tính cô vốn hiếu kì cho nên rất muốn xác nhận sự thật. Sự thật chính là như thế.

Đỗ Hoàng!

Người vừa bước vào chính là Đỗ Hoàng, hôm nay cô gặp vận xui à? Đỗ Hoàng cũng mang một dáng vẻ lãnh đạm trong bộ tây trang màu xám.

Trí Hi lạnh lùng quét mắt nhìn về phía Đỗ Hoàng, bốn mắt chạm nhau giống như tóe ra ánh lửa trong không trung vậy. Ai cũng có thể cảm nhận được khí lạnh đang bao quanh hai người không hơn không kém. Thư Giao đánh giá hai người họ chính là hai tảng băng.

Thư Giao bây giờ mới nhìn về phía cô gái vừa rồi. Cô gái xinh đẹp trong bộ váy ngắn màu đen quyến rũ. Cô gái rất tự nhiên đi đến ôm lấy cánh tay Đỗ Hoàng về chỗ ngồi, còn hướng cô tặng một nụ cười. Ánh mắt giống như đang nói nhìn xem Đỗ Hoàng chính là của cô ta.

Thư Giao nhìn điệu bộ đặc ý của Mai Đình suốt chút thì phì cười. Cô cố tranh giành cùng cô ta sao, tại sao lại dùng loại ánh mắt quái dị như thế nhìn cô? Thư Giao cố nâng ly uống một ngụm nước muốn che đi ý cười trong mắt. Cô cảm thấy Mai Đình rất trẻ con.

Trí Hi nhìn Đỗ Hoàng một chút lại nhếch lên một nụ cười, vươn tay cầm khăn giấy lau đi khóe miệng còn vương vài giọt nước của Thư Giao. Ánh mắt khiêu khích quăng cho Đỗ Hoàng giống như muốn nói nhìn xem đây là cô gái của anh, ai cũng đừng hòng chạm vào. Thư Giao sợ hãi muốn rụt người lại nhưng tay anh đã chế trụ cằm cô rồi, chỉ nghe một tiếng nói phát ra từ kẽ răng:

- Em cứ nhúc nhích thử xem!

Cô khó hiểu nhìn anh, anh lại trưng ra vẻ tươi cười vô hại giống như người vừa uy hiếp cô vừa rồi là người khác, không phải anh vậy. Mà hành động

ngây ngốc không cử động của Thư Giao rơi vào trong mắt người khác thì chính là hưởng thụ sự chăm sóc từ Trí Hi. Hình ảnh này rất ảm áp, rất ngọt ngào. Đỗ Hoàng chính là nhìn thấy hình ảnh này, ánh mắt càng lạnh gấp bội. Hắn có cuộc hẹn cùng Mai Đình không nghĩ đến đây lại chạm mặt Thư Giao cùng Trí Hi. Đây gọi là oan gia ngõ hẹp sao? Mai Đình ngồi bên cạnh cũng thoáng rung mình. Nhưng cảm giác của Mai Đình chính là bản thân bị bỏ rơi, từ lúc Đỗ Hoàng vừa bước vào cũng chỉ chăm chú nhìn Thư Giao làm cô rất không thích.

- Anh Hoàng anh muốn ăn gì, người ta rất đói.

- Tùy tiện đi, _Đỗ Hoàng lạnh lùng nói.

Giọng nói Mai Đình cùng Đỗ Hoàng phá lệ lớn hơn một chút, Thư Giao nghe một cái liền rung mình cũng vì vậy mà trong ngây ngốc tỉnh lại trừng mắt nhìn Trí Hi. Trí Hi cười khẽ một tiếng thu tay trở về.

- Em đừng nhìn tôi như thế, tôi là đang giúp em đấy.

Giúp cô đuổi đi một kẻ theo đuôi, đối với anh rất có lợi.

Cô cười một tiếng nhưng chẳng có chút chân thành.

- Cảm ơn anh nhưng em nghĩ không cần.

Giúp cái quái gì chứ, anh rõ ràng gây phiền toái cho cô. Cô chột nhìn xung quanh không biết là có người của Đại Vũ quanh đây hay không? Trí Hi nhìn ánh mắt lúng liếng như rình trộm của Thư Giao lại bật cười thành tiếng.

- Em muốn tìm người của Vũ ca à, an tâm đi anh ta không có xuất hiện ở đây.

Thư Giao thân hình cứng đờ, biểu hiện của cô rõ ràng như vậy sao?

Đúng lúc này cô lại thấy ba bóng dáng vừa đi vừa cười nói bước vào quán. Cô đẩy gọng kính cố nhìn cho rõ chỉ sợ là mình hoa mắt. Cô cảm thấy lời của Trí Hi rất là không đáng tin. Cái gì gọi là Đại Vũ không xuất hiện căn bản là gạt người. Ba người kia không phải là người của Đại Vũ sao? Cô không khách khí quăng cho anh một ánh mắt xem thường.

Trí Hi nhủ mầy rồi nhìn về phía ba người kia có cảm giác rất là bất đắc dĩ. Anh như vậy lại mang tiếng lừa gạt vì sự xuất hiện của ba người này. Khi về nhất định phải dạy dỗ cho họ một bài học mới được.

- Chị hai kia anh Triết.

Giọng nói này cơ hồ đem hết tầm mắt mọi người nhìn về phía Thư Giao. Thư Giao hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lạc Minh chết tiệt! Anh ta không nói thì không ai nói anh ta cầm đầu. Cô hung tợn trừng mắt nhìn Lạc Minh chỉ thấy anh ta rụt cổ, co chân nhảy ra phía sau Đằng Triết lại giống như là đập phải than hồng rồi không bóng chết người mới lạ.

Đằng Triết cũng giật mình nhìn về phía Thư Giao lại chuyển về Trí Hi, khoe miệng anh co rút khi bắt gặp nụ cười của Trí Hi. Anh có cảm giác đại nạn sắp giáng xuống đầu rồi. Đằng Triết âm thầm rơi lệ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Trí Hi Thị Uy

Tình hình hiện giờ trong quán Hòa Vân hết sức kì quái, một người nối tiếp một người nhìn nhau. Đằng Triết nuốt khan một cái muốn quay đầu bỏ chạy. Thư Giao rất là không khách khí đứng dậy hét lớn tiếng, không những vậy còn cột lại tà áo đậm chất giang hồ.

- Ba người đứng lại cho tôi!

Mọi người xung quanh đều tròn mắt không dám tin. Một cô gái nhỏ nhắn như vậy nhưng khẩu khí thật lớn. Trí Hi có chút giật mình với sự phản ứng mạnh mẽ của Thư Giao. Thế nhưng anh một câu cũng không nói trên gương mặt điển trai ẩn hiện nét cười. Cũng có thể nói không bài xích với biểu hiện này của cô.

Đằng Triết cười cứng ngắt nện bước đi tới trước mặt Thư Giao cùng Trí Hi.

- Anh...Trí Hi! Chị hai!

Đằng Triết thoáng run lên một chút gọi Trí Hi. Đằng Triết có cảm giác mình phạm tội tày đình gì mà cả hai người trước mắt nhìn anh với ánh mắt không

thiện ý như thế. Trí Hi nhường nãy nhìn Đăng Triết nhưng cũng không có biểu hiện gì nhiều, chỉ lạnh lẽo nói:

- Đã đến rồi thì ngồi xuống đi.

Đăng Triết cứng ngắt thân người, ở cũng không được mà đi cũng không xong. Lạc Minh và Lạc Nhật lại hiện lên vẻ kinh ngạc trong mắt. Họ chưa từng thấy Đăng Triết hạ thấp giọng trước bất cứ người nào ngoài Đại Vũ. Hôm nay lại chứng kiến tận mắt Đăng Triết chào hỏi một người khác còn mười phần tôn kính không thua kém Đại Vũ. Ánh mắt hai anh em sinh đôi này như có như không đảo qua trên người Trí Hi mấy lần rồi âm thầm đánh giá. Trước mặt họ là một chàng trai hoàn hảo, vừa cao quý mà còn có nét lạnh đậm bức người. Ngay cả họ cũng cảm thấy mấy phần e sợ. Họ thầm nghĩ người này phải chẳng quyền lực hơn cả Vũ ca? Trí Hi liếc nhìn hai anh em này một cái có chút dờ khóc dờ cười nhưng vẫn lạnh đậm liếc họ một cái cảnh cáo. Hai anh em không hện mà cùng nuốt khan một cái, dời mắt đi chỗ khác không dám nhìn nữa. Tại sao bọn họ có cảm giác ánh mắt này quen thế nhỉ?

Lạc Minh, Lạc Nhật cười khan chào hỏi Thư Giao cùng Trí Hi. Thư Giao vừa rồi còn lớn tiếng nhưng khi thấy Đăng Triết tỏ vẻ nể trọng Trí Hi cũng quay sang nhìn Trí Hi giống như muốn hỏi gì đó. Cô càng ngày càng cảm thấy Trí Hi còn đáng sợ hơn cả Đại Vũ. Quyền lực của người này thật không thể xem thường. Thân phận Vũ ca khá đặc thù cho nên không thường xuyên xuất hiện rất dễ gây phiền toái. Còn Trí Hi có thể làm một người cao quý, hào quang phản chiếu nhưng lại có thể được người thân cận nhất của Vũ ca nể sợ, thật ra quan hệ của họ sâu xa bao nhiêu mà người ngoài không thể biết.

Đăng Triết khôi phục tinh thần cũng gọi Lạc Minh cùng Lạc Nhật ngồi xuống. Thư Giao nhìn ba người hừ lạnh một cái rồi nhìn chằm chằm Lạc Minh cùng Lạc Nhật. Ánh mắt của cô lại một lần nữa dừng trên người Đăng Triết. Người này cùng Đại Vũ giống hệt nhau vậy, nói biến mất liền biến mất, nếu anh ta đã xuất hiện vậy chứng tỏ Đại Vũ cũng ở gần đây cô nhất định phải biết.

Lạc Nhật rất biết điều mở lời trước. Từ khi vừa nhìn thấy họ Thư Giao nhìn bọn họ giống như hồ rình mồi vậy.

- Chị hai có gì cần dặn? _Lạc Nhật cười tươi chào hỏi.

Lạc Minh cười yếu ớt cũng không biết là mình chọc Thư Giao chỗ nào lại bị cô trừng mắt dữ tợn như thế.

- Đại Vũ đâu?

Cô là người rất thẳng thắn nếu đã đưa ra quyết định sẽ không ngần ngại nói ra ý định của mình. Cô muốn đối mặt với anh nói cho rõ ràng.

Đăng Triết cùng hai anh em sinh đôi kia hí mắt nhìn nhau một lúc lâu lại âm thầm lau mồ hôi. Khí thế của Thư Giao thật lớn làm họ không rét mà run. Họ nghĩ rằng nếu hôm nay bọn họ không nói ra tung tích của Đại Vũ nhất định sẽ không thể ra khỏi đây. Thế nhưng họ biết phân rõ nặng nhẹ, hiện tại cũng không phải thời điểm để nói. Huống hồ khi họ bước vào đây họ đã nhìn thấy Đỗ Hoàng.

- Vũ ca... Vũ ca đi công tác rồi ạ chắc rất lâu mới về, nếu chị có lời muốn nói hay là điện thoại cho anh ấy đi hoặc liên lạc qua thư điện tử cũng được. _Lạc Minh hí mắt cười gian.

Mà Trí Hi ngồi bên cạnh nãy giờ nhìn bộ dạng của Thư Giao lại cười nhẹ, nghe cô hỏi tin tức của Đại Vũ thì ý cười càng sâu. Biểu hiện của anh làm người ta không đoán được anh đang nghĩ gì. Chỉ có Đăng Triết vừa nhìn đã hiểu.

Thư Giao tháo kính ra liền muốn quăng xuống sàn:

- Nếu tôi liên lạc được thì hỏi các anh làm gì. Nếu anh ta không xuất hiện tôi liền giẫm nát cái kính này.

- Ấy đừng!

Ba người kia mặt tái nhợt cũng rất may cái kính nằm gọn trong tay Trí Hi. Anh cười cười nhìn cô. Cô trừng mắt to đen long lanh nhìn anh. Anh lại rất bình tĩnh đeo kính lại cho cô còn khẽ cúi xuống nói nhỏ bên tai cô.

- Nếu em nói tiếp sẽ trở thành mục tiêu của một số người muốn tìm Đại Vũ đấy.

Hơi thở Trí Hi quanh quẩn bên tai khiến Thư Giao có chút không tự nhiên lại nhìn đến sắc mặt kì quái của ba người kia. Thư Giao suy nghĩ chút thì ngất, họ không phải nghĩ cô cùng Trí Hi có cái gì đấy chứ. Cô chuyển ánh mắt sang Lạc Nhật như muốn hỏi nhưng Lạc Nhật chớp mắt vô tội không biết là cô nhìn anh như vậy làm gì. Thư Giao không biết phải làm sao đành ngậm miệng lại có chút bức bối. Thân thể cô rõ ràng là có chút run lên, cô hiểu ý tứ của Trí Hi. Nếu họ biết cô cùng Đại Vũ có quen biết thì rất nhiều chuyện không như mong muốn sẽ xảy ra. Có thể cô sẽ gặp nguy hiểm mà cả Đại Vũ cũng thế.

Đăng Triết cùng hai anh em sinh đôi kia nhìn nhau một cái không biết là Trí Hi nói cái gì lại khiến Thư Giao ngậm miệng lại. Trong đầu của Lạc Minh cùng Lạc Nhật vẫn còn một câu hỏi:

Chị hai có bạn trai rồi à? Vậy anh hai của bọn họ là cái gì?

Đúng vậy vì hành động của Trí Hi cùng Thư Giao rất thân thiết cho nên họ liền nghĩ như thế. Họ lại có chút chờ mong nếu Đại Vũ nhìn thấy cảnh này sắc mặt biến sắc ra sao? Đáng tiếc họ mãi cũng không thể nhìn thấy được.

Dù rất hoài nghi nhưng Lạc Minh cùng Lạc Nhật không tỏ ra vẻ khác thường gì, bởi vì hiện giờ họ nghe theo lời Đăng Triết nếu Đăng Triết không phản ứng họ cũng như thế im lặng. Nhưng chắc chắn sau buổi gặp mặt này họ nhất định hỏi cho rõ.

Ba người vừa ngồi xuống rất tự nhiên mà gọi đồ ăn cũng không quản Thư Giao đang nhìn chăm chăm bọn họ. Bọn họ quan tâm nhiều như vậy làm gì, họ cũng là người cũng cần ăn cơm trưa. Vấn đề chính là bọn họ là người xúi quẩy dù làm như không thấy nhưng có những chuyện bọn họ cũng không thể không chế được.

Từ một bàn cách bọn họ không xa Đỗ Hoàng trong mắt lóe ra tia sáng kì dị khi nhìn thấy Đằng Triết. Từ khi ba người họ bước vào hán đã quan sát rõ, hán cũng không ngờ Đằng Triết này lại quen biết Trí Hi cùng Thư Giao. Vì khoảng cách không quá gần nên hán cũng không thể nghe rõ bọn họ nói những gì. Trong lòng sinh ra sự hiếu kì, bên môi Đỗ Hoàng nhếch lên một nụ cười không rõ ý tứ. Hán bước thẳng đến bàn Thư Giao trong sự kinh ngạc của Mai Đình. Nhưng cô ta cũng đi theo sau hán, e rằng cô ta sợ Đỗ Hoàng vì Thư Giao mà sang đó.

Mà Đằng Triết cùng Lạc Minh và Lạc Nhật còn chưa kịp động đũa vào thức ăn đã nghe một giọng nói lạnh lùng còn mang theo vẻ châm chọc:

- Ô, đây không phải là Triết thiếu gia sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này bị người nhà vứt bỏ à? Còn có cả người thừa kế nhà họ Vũ nữa.

Đằng Triết nắm chặt tay giống như đang ấn nhấn tức giận. Trí Hi biểu tình bình thản khẽ mỉm cười không vui cũng không giận. Nét cười của anh cực kì lãnh đạm mà xa cách. Anh tao nhã đứng dậy đưa tay chào hỏi, phong thái cao ngất không ai sánh bằng.

- Là Đỗ Hoàng phải không? Rất hân hạnh, tôi có ở Hoa Kỳ công tác một thời gian dài cũng nghe nói về cậu xem ra hôm nay cũng có dịp gặp mặt.

Sắc mặt Đỗ Hoàng có chút không bình thường nhưng vẫn cố nở một nụ cười. Hán không hiểu sao khi đứng cạnh người này lại có cảm giác lạnh lẽo như vậy. Rõ ràng anh đang cười nhưng lại tạo cho hán một cảm giác người này rất nguy hiểm. Hán chưa bao giờ tiếp xúc cùng Trí Hi cả lại sinh ra cảm giác này cho nên hán cảm thấy thất bại. Bởi vì không hiểu rõ đối phương mà lại sợ đối phương đây là cảm giác hán chán ghét nhất từ trước đến giờ. Lúc đầu hán rõ ràng thấy một ánh mắt lạnh lùng quăng về phía hán thị uy khi chăm sóc cho Thư Giao. Ánh mắt đó là muốn cảnh cáo hán đừng động đến Thư Giao sao? Chẳng lẽ là vì đối phương có quyền lực mà quang minh chính đại tỏa sáng, còn hán chỉ có thể tỏa sáng trong bóng tối nên sinh ra một cảm giác không bằng. Không, kể cả trong bóng tối hán cũng bị che lấp bởi hào quang của Đại Vũ mất rồi. Hai con người này là khắc tinh của hán sao?

- Là tôi-Đỗ Hoàng. Tài năng kiệt xuất của Vũ Trí Hi đã bay xa ngoài sức tưởng tượng của mọi người rồi. Có ai không nghe đến tên anh chứ.

Trí Hi cười cười, ánh mắt lóe sáng không phản bác cũng không nhận lời khen. Anh cũng không biết người này có ý gì lại đến khiêu khích Đằng Triết. Anh nhìn thấy rõ ràng sắc mặt Đằng Triết không tốt chút nào khi nghe giọng Đỗ Hoàng vang lên. Thật ra giữa hai người này có thù oán gì? Trí Hi cảm thấy rất tò mò.

- Thật không dám nhận. Cậu cùng Đằng Triết có quen?

Lúc này không đợi Đỗ Hoàng trả lời, giọng Đằng Triết hừ lạnh một tiếng, nhếch miệng cười khinh bỉ:

- Thân phận Đỗ thiếu gia cao quý như vậy em làm sao dám trèo cao cho nên. . .hán là người xa lạ vẫn tốt hơn.

Đỗ Hoàng nhìn biểu tình của Đằng Triết lại bật cười:

- Ha ha, Triết! Cậu vẫn như vậy không có gì thay đổi.

Trên gương mặt Đằng Triết càng thêm phần lạnh lùng. Anh nhìn chăm chăm Đỗ Hoàng như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, bàn tay anh nắm chặt các khớp xương hiện ra rõ rệt trên ngón tay thon dài. Lần Trước chạm mặt tại Ngự Quán anh đã không thêm đề tâm rồi hiện tại người này lại đến khiêu khích anh đây là ý gì. Lúc nghe tin hán về nước biểu tình anh cũng không thay đổi hay dao động chỉ xem hán như một kẻ xa lạ mà thôi. Có lẽ ông trời lại không muốn anh cùng hán vạch rõ quan hệ chăng?

- Triết của năm năm trước đã chết rồi.

Đỗ Hoàng bỗng chốc tắt nụ cười, trên gương mặt hán cũng lộ ra biểu tình lạnh lùng tàn nhẫn.

- Tôi thấy. . .cậu hiện tại cũng không khác người chết bao nhiêu, đi làm theo lệnh người khác không phải là con rối sao? Một con rối vô tri vô giác thì có khác gì người chết.

Đằng Triết tức giận, ngẩng mặt giống như có ngọn lửa trong đáy mắt. Tay đã muốn nâng lên cho Đỗ Hoàng một bài học. Đáng tiếc tay anh đã bị một bàn tay khác giữ lại. Anh quay mặt nhìn lại chỉ thấy Trí Hi lắc đầu.

- Triết!

Chỉ một tiếng gọi lại khiến Đằng Triết hơi bình tĩnh trở lại, anh cố nuốt xuống hết tức giận trong lòng đang muốn bộc phát. Năm năm rồi anh đã cố quên nó đi nhưng không được. Lạc Minh cùng Lạc Nhật cũng nhận ra sự khác thường của Đằng Triết. Bọn họ thừa nhận dù hằng ngày Đằng Triết có lạnh lùng thậm chí có khi còn hơn cả Đại Vũ, tuy vậy họ cũng chưa từng thấy Đằng Triết tỏ vẻ giận dữ như vậy. Hai người họ không biết làm gì chỉ đi đến bên cạnh vỗ vai Đằng Triết một cái.

Thư Giao nãy giờ vẫn ngồi bất động, khi thấy Đỗ Hoàng bước đến cô đã cảm thấy không ổn. Cô còn tưởng hán hướng đến cô gây phiền toái nào ngờ người hán hướng đến lại là Đằng Triết. Rốt cuộc hai người này có thù hán gì đây? Qua lời nói của hai người xem ra là mối thù không đội trời chung đi. Thư Giao âm thầm lau mồ hôi, ánh mắt cô lúng liếng đảo quanh lại chạm phải ánh mắt sắc bén của Mai Đình liền mỉm cười cứng nhắc một cái. Đùa gì đây, người này từng muốn hủy dung cô lại một lần nữa đối mặt cô không sợ mới lạ.

Thấy Thư Giao cố thu người, co rụt cổ ngồi im lặng trên gương mặt trắng nõn xuất hiện nét cứng ngắt Trí Hi có chút buồn cười, ánh mắt anh liếc cô một cái lại nhìn đến Đỗ Hoàng rồi quét về phía Mai Đình một cách lạnh lùng bức người. Mai Đình trừng mắt nhìn Thư Giao vừa quay mặt trở về đã chạm phải ánh mắt Trí Hi có chút sợ hãi lùi mấy bước ra sau Đỗ Hoàng nhưng trên đôi môi xinh đẹp khẽ nở nụ cười. Trí Hi nhìn nụ cười của cô ta hừ lạnh một cái.

- Nơi này vẫn là thế lực của nhà họ Vũ, Đỗ thiếu gia nếu muốn gây hấn e rằng sẽ có bất lợi đấy. _giọng điệu Trí Hi rất lạnh nhạt, anh cười khề nhưng rõ ràng là đang cảnh cáo.

- Dĩ nhiên rồi, tôi cũng không muốn gây hấn chỉ là... chào hỏi bạn cũ một chút. Xem ra tôi phí sức rồi. A, tôi vẫn chưa chào hỏi người yêu bé nhỏ nhỉ?

Đỗ Hoàng cười cười chuyển tầm mắt về phía Thư Giao. Lông tóc Thư Giao không tự chủ đều dựng đứng lên. Cô cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Người... người yêu bé nhỏ? Cầu trời người hấn nói không phải cô đi. Cô ngẩng mặt lên đúng là nhìn thấy ánh mắt tất cả mọi người đều chuyển tầm nhìn về phía cô. Dù mọi loại ánh mắt phức tạp. Có hoài nghi, có ghen tị, có châm chọc. Quả nhiên tới rồi. Trí Hi nhú chặt chân mày, sắc mặt anh có chút không vui. Anh rất dứt khoát đi qua kéo Thư Giao về phía mình. Thư Giao quá bất ngờ cũng chỉ có thể dựa vào người anh. Cô có cảm giác chân cô đang run rẩy.

- Cậu đang nói đến bạn gái tôi phải không? _Trí Hi nhìn gương mặt trắng bệch của Thư Giao nhẹ nhàng cười lại nhìn về phía Đỗ Hoàng một cách lạnh lùng.

Lạc Minh cùng Lạc Nhật há hốc mồm kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người đang dựa sát vào nhau kia. Họ lo Vũ ca của họ chắc chắn đang rất đau khổ. Đấng Triết nhếch đuôi lông mày nhưng cũng không quá ngạc nhiên.

Trong mắt Đỗ Hoàng lóe ra tia kinh ngạc rồi biến mất, hấn không nghĩ Trí Hi dám thẳng thắn tuyên bố như vậy. Nếu theo hấn điều tra hấn là người này đã có vợ sắp cưới rồi tại sao lại còn cùng Thư Giao qua lại. Nghĩ đến đây hấn lại khinh bỉ Thư Giao là một cô gái không biết xấu hổ. Quả nhiên mẹ nào con nấy đều thích làm kẻ thứ ba quấy rối tình cảm người khác. Hấn giận quá hóa cười.

- Thư Giao, tôi vẫn không biết em cao tay như vậy, ngay cả một người thừa kế một gia tộc đồ sộ cũng bị em thu phục xem ra tôi xem thường em rồi. Sao tôi không nghĩ em được di truyền từ mẹ em nhỉ?

- Tôi... mẹ tôi? _Thư Giao nhất thời không biết phải nói gì.

- Đúng là kẻ thứ ba. _Mai Đình hừ lạnh một tiếng.

- Tôi làm phiền rồi. _Đỗ Hoàng bực tức nói, xoa người rồi đi.

Mỗi lời nói của Đỗ Hoàng lại lạnh tựa băng nghìn năm, Thư Giao vẫn còn không kịp tiếp nhận ý tứ trong câu nói của hấn chỉ thấy Đỗ Hoàng nổi giận hừ lạnh một tiếng bỏ đi. Mai Đình cũng đắc ý theo sau hấn.

Trí Hi từ tốn đáp, nụ cười không tắt nhưng tựa hồ đã lạnh thêm vài phần:

- Không tiễn.

Đợi đến khi Đỗ Hoàng cùng Mai Đình rời khỏi Hòa Vân Thư Giao vẫn chưa hoàn hồn. Thư Giao có chút choáng váng, cô thế nhưng bị người ta xem là kẻ thứ ba. Từ khi nào thế? Cô và Trí Hi thật sự không có gì mà. Lại nói mẹ cô thì có liên quan gì đến chuyện này? Đầu óc cô trở nên trống rỗng không biết nên phản ứng thế nào. Giờ khắc này cô rất muốn gặp Đại Vũ cũng rất muốn gặp mẹ. Trước mặt anh cùng mẹ cô có thể khóc cũng có thể cười mà không cần phải giữ ý tứ, cho dù cô yếu đuối hay mạnh mẽ anh và mẹ cô đều biết.

Trước mặt Thư Giao tối sầm một mảnh, cô đột nhiên bị bóng tối bao phủ. Tay chân cũng như nhũn ra không còn một chút sức lực. Cô nghe bên tai có người hoảng loạn gọi tên cô.

- Thư Giao, Thư Giao em sao rồi?

- Chị hai, chị hai...

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nỗi Đau Của Trí Hi

Trong trời chiều lộng gió, mặt sông mênh mông mang theo dòng chảy êm đềm. Những con sóng nhỏ lăn tăn nô đùa trên mặt nước, ánh nắng chiều rơi

xuống mang một vẻ đẹp lấp lánh. Ở phía xa có một chàng trai cao ngất đứng đó, bóng lưng thẳng tắp mang theo vẻ cương nghị lạnh lùng. Chàng trai đứng đó trong chiếc áo sơ mi trắng dưới ánh chiều tà, xung quanh thân người chàng trai giống như có hào quang phát sáng. Nhìn từ xa người này giống như một thiên thần trong cõi mơ, muốn đưa tay chạm vào nhưng sợ sẽ làm mất đi vẻ đẹp trước mắt. Nếu ai đó nhìn thấy một cảnh tượng như thế cũng muốn một lần nhìn thấy gương mặt cùng một nụ cười của chàng trai. Nếu người này cười chắc cũng sẽ rạng rỡ và đẹp đẽ như ánh nắng chiều tà kia có muôn vạn tia hào quang. Đáng tiếc người này thủy chung không quay lại chỉ đưa mắt nhìn về phía xa như mang theo nhiều suy nghĩ, chàng trai chỉ để lại cho người một bóng lưng ưu nhã.

Thư Giao cảm thấy rất hiếu kì, cô tại sao không để ý nơi cô sống có một nơi yên tĩnh và đẹp đẽ thơ mộng như thế. Nếu cô biết sớm chắc chắn cô sẽ đến đây mỗi chiều để ngắm nhìn mặt trời lặn. Thư Giao có cảm giác thích thú khi nhảy lên trên bãi cỏ xanh mượt ven sông. Cô thích cảm giác thả lỏng bản thân, giống như hiện tại cô đã bước ra khỏi cuộc sống của một cái đô thị nhộn nhịp để chìm vào thế giới của riêng mình. Thư Giao đang bước thì thấy một chàng trai đứng đó cách cô chừng mười bước. Cô đứng nhìn bóng lưng chàng trai một lúc lâu. Trong mắt cô đột nhiên lóe tia lên tia sáng.

- Đại Vũ!

Đúng thế người cô nhìn thấy chắc chắn là Đại Vũ, có điều tại sao anh xuất hiện ở nơi này. Không những vậy anh còn đứng quay lưng về phía cô, tác phong này không giống anh. Anh một khi gặp cô sẽ không ngừng trêu chọc hoặc lạnh lùng bỏ đi sẽ không im lặng như thế. Sự im lặng của anh làm cho Thư Giao cảm giác không vui cùng bất an. Anh có chuyện gì muốn nói với cô phải không? Anh sẽ đi xa phải không? Cô đang chờ anh về để cho anh đáp án nhưng tại sao chẳng thấy anh quay lại tìm cô. Anh đã thật sự quên lãng cô rồi phải không? Đột nhiên Thư Giao vội vàng lùi mấy bước, cô muốn bỏ chạy vì cô sợ một khi anh quay lại và nói với cô rằng: “Tôi và em không cùng một thế giới.”. Làm sao bây giờ, cô nên bước về phía trước hay quay đầu bỏ chạy?

Không đợi Thư Giao suy nghĩ, chàng trai đã động thân người xoay người đối diện cô. Ánh mắt anh tỏa sáng lấp lánh nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười thật đẹp. Nụ cười kia rực rỡ như ánh mặt trời giữa trưa làm người ta chói mắt. Thư Giao cũng không nhìn rõ nụ cười của anh, nơi đây lại như có một tầng hào quang ngăn không cho nhìn thấy anh. Cô nhận thấy anh đang tiến tới gần cô. Cô mở mắt thật to muốn nhìn cho rõ thế nhưng ngoài dự liệu của cô, người cô nhìn thấy không phải Đại Vũ mà lại là Trí Hi. Thư Giao hoảng sợ, thân thể run rẩy đến kì lạ. Không! Cô không muốn gặp con người này, tại sao người cô gặp không phải anh. Thư Giao cảm thấy rất tuyệt vọng.

Đại Vũ!

Đại Vũ!

Anh ở đâu?

Cô vẫn gọi nhưng không nghe anh đáp lại. Anh lặng lẽ rời xa cô mất rồi. Cô thấy anh rồi. Anh đứng ở một hướng khác lẳng lặng nhìn cô cùng Trí đang đứng cạnh nhau. Bỗng Trí Hi cúi đầu lên trán cô một nụ hôn. Cô thấy Đại Vũ quay lưng bỏ đi. Không thể như vậy được. Cô muốn chạy theo anh nhưng đã bị Trí Hi níu tay giữ lại. Tại sao không để cô giải thích cùng anh?

- Không!

Thư Giao bật người tỉnh dậy, trên trán mồ hôi có những giọt mồ hôi lấm tấm làm ướt tóc mai của cô. Thư Giao thở hổn hển, cô đã mơ một giấc mơ thật đáng sợ. Đó là những điều trong lòng cô thầm giấu sao? Cô thật sự sợ Đại Vũ sẽ rời xa cô cho nên mới hoảng hốt như thế khi thấy anh rời đi.

Thư Giao cố lấy lại bình tĩnh, cô nhìn xung quanh thấy căn phòng trắng toát, rèm cửa màu xanh nhạt nhẹ nhàng đưa. Thư Giao cảm đầu nặng trĩu mà bản thân cũng không có một chút sức lực nào cả.

Cánh cửa bị đẩy ra, Thư Giao ngẩng đầu nhìn lại thì thấy mẹ cô đưa mắt nhìn cô đầy khản trương và lo lắng. Cô tự hỏi đã xảy ra chuyện gì.

- Giao, con tỉnh rồi. Con bé này làm mẹ lo lắng gần chết.

Bà Hạnh đi đến bên giường bệnh, đặt một cái bình giữ nhiệt xuống cái bàn. Bà lại ngồi bên cô, ôm cô một cái.

- Mẹ? Đã xảy ra chuyện gì, sao con lại ở đây?

Cô nghĩ ở đây chắc là bệnh viện rồi, mùi thuốc sát trùng nồng nặc như thế. Lúc trước vào những kì nghỉ hè cô vẫn thường vào bệnh viện những lúc rảnh rỗi để phụ giúp làm những việc vặt vãnh cho mấy cụ già không người thân. Đôi khi cô sẽ phụ giúp phát cơm từ thiện cho nên cô nhìn một cái liền biết mình đang nằm viện. Chẳng qua cô đánh giá đây là phòng dịch vụ đặc biệt. Nếu để cô chọn chắc chắn cô sẽ không chọn nằm ở cái nơi đặc tiền như thế. Là ai đã đưa cô vào đây?

- Con còn hỏi mẹ. Mẹ đợi mãi đến trưa không thấy con về, gọi điện thì tắt máy. Mẹ nghĩ con không sao nhưng đột nhiên lại có người đến tận nhà đón mẹ đến đây bảo rằng con ngất xỉu. Mẹ suốt chút thì rút tìm ra ngoài rồi.

Thư Giao cười méo xệch, cô cư nhiên ngất xỉu. Từ trước đến giờ cô vẫn khỏe mạnh kia mà cùng lắm là cảm sốt, uống vào vài viên thuốc sẽ khỏi nào có nghiêm trọng như bây giờ.

- Con không sao, mẹ đừng lo. Bây giờ con cảm thấy tốt lên nhiều rồi.

Bà Hạnh khẽ cười dí trán cô một cái:

- Đã như vậy rồi con không biết tự chăm sóc bản thân. Nếu sau này con đi học xa mẹ làm sao mà yên tâm đây.

- Ày mẹ đừng nghĩ nhiều quá, chuyện này chỉ nhỏ như con thỏ con sẽ không sao đâu. À, mà người đến đón mẹ là ai thế?

- Là một thanh niên đẹp trai, tên là gì ấy nhỉ? À... là Triết thì phải. Cậu ta nói là có công việc nên đưa mẹ đến đây rồi. Mẹ vào thấy con đã truyền nước ngủ say, một lát sau con bé Thy cũng đến, nó nói thay mẹ trông chừng con nên mẹ về nhà nấu cháo cho con rồi mới trở vào.

Đôi con người Thư Giao lóe sáng một cái rồi tắt. Cũng không rõ là cô đang nghĩ đến người nào nữa.

- À, khi mẹ đến có thấy ai nữa không? _ Thư Giao cảm thấy cần biết người đưa cô vào đây là ai.

Bà Hạnh chợt nhớ đến lúc trưa khi bà chạy vào phòng bệnh. Liền bị một màn kia làm cho sững sốt không nhẹ. Một chàng trai xa lạ đang ngồi bên giường bệnh con bà, không chỉ ngồi người này còn nắm tay Thư Giao thật chặt còn cúi đầu đặt lên trán Thư Giao một nụ hôn. Hành động kia nói có bao nhiêu dịu dàng liền có bấy nhiêu dịu dàng. Bà là người sống theo thời đại cho nên không cổ hủ hay câu nệ những chuyện của giới trẻ thế này nhưng vẫn cảm thấy có chút bất ngờ. Lúc đó bà chỉ có thể ho nhẹ một tiếng để lấy lại sự chú ý của chàng trai kia. Người kia nhìn thấy bà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc rồi sau đó mỉm cười. Bà than trong lòng một tiếng. Từ khi nào con gái bà lại có duyên với những chàng trai vừa đẹp trai vừa cao quý như vậy. Nói đến chàng trai này đúng là ưu tú hơn người, chỉ nhìn một lần bà nhất định không thể quên. Hơn thế, người này vừa lễ độ vừa nhã nhặn lịch thiệp. Bà nhớ lúc đó bà còn hỏi:

- Cậu là ai thế tại sao lại ở trong phòng bệnh con gái tôi còn...

Chàng trai thoáng hiện lên vẻ lúng túng nhìn bà rồi nhìn về phía Thư Giao sau đó khẽ cười:

- Cháu là bạn của cô ấy- Trí Hi, hôm nay cháu mời cô ấy dùng cơm nhưng cô ấy lại đột nhiên ngắt cho nên cháu đưa cô ấy vào đây. Tiền viện phí cháu đã thanh toán cả rồi. Hiện giờ cháu có việc bận nên về trước, làm phiền cô chăm sóc Thư Giao hộ cháu khi xong việc cháu sẽ đến.

Bà ngẩn ra chẳng hiểu chuyện gì. Đây là con gái bà, làm sao mà trong lời nói của chàng trai này giống như Thư Giao thuộc quyền sở hữu của anh mà bà chỉ là được anh nhờ cậy mà thôi. Thế nhưng lúc đó bà lại không có cách nào phản bác, bà đang lo cho Thư Giao làm sao còn để ý đến anh đang nói cái gì. Bà đành mỉm cười gật đầu:

- Thư Giao là con cô cho nên cô sẽ chăm sóc nó thật tốt, thật làm phiền cháu bận rộn như vậy còn vương phải chuyện này. Lần sau cô sẽ mời cháu ăn bữa cơm.

Trí Hi nhìn bà mỉm cười:

- Vậy cảm ơn cô, cháu đi trước đây ạ!

Bà Hạnh gật đầu nhìn theo bóng lưng Trí Hi rồi đi phòng bệnh, nghi vấn càng sâu. Bóng lưng người này cùng góc cạnh gương mặt người này sao lại quen như vậy. Bà tin chắc mình chưa gặp Trí Hi nhưng tại sao cảm thấy giống như đã gặp rồi. Hơn nữa anh có quan hệ như thế nào cùng Thư Giao. Nhìn hành động của anh dành cho Thư Giao rõ ràng là tình cảm nam nữ, nào giống bạn bè đơn thuần chút.

Bên giường bệnh, Thư Giao đang chăm chú nhìn bà Hạnh chờ bà cho cô câu trả lời. Thế nhưng cô chỉ thấy bà ngẩn ra giống như đang nghĩ đến cái gì.

- Mẹ! Rốt cuộc mẹ có thấy ai hay không?

Bà Hạnh giật mình:

- À, là một chàng trai rất tuấn tú và nhã nhặn tên Trí Hi. Con cùng cậu trai trẻ này quen biết thế nào vậy?

- Trí Hi? Con cùng anh ấy chỉ quen biết sơ thôi, anh ấy là anh trai của thầy dạy võ của con.

Sơ thôi? Sơ thôi mà cả một nụ hôn cũng cho rồi đây là sơ đến mức độ nào rồi? Nếu Thư Giao nói quen biết thân thiết thì đến mức độ nào đây? Vậy hành động của Trí Hi nói lên điều gì? Chàng trai này không phải lợi dụng lúc Thư Giao ngắt mà hôn trộm chứ? Nhìn bề ngoài của anh cũng không phải như vậy. Dựa vào vẻ ngoài cùng khí chất của anh, bà nghĩ chỉ cần vẫy tay một cái đã có hàng tá con gái xinh đẹp chạy đến xếp hàng. Lại nhìn đến Thư Giao một bộ dạng bình thường nhìn đến kính cận lại còn tưởng cô có chút ngốc. Nhưng nếu thật giữa hai người có cái loại tình cảm kia bà cũng không xen vào, chỉ cần Thư Giao vui là được. Bởi vì bà nhìn ra được Trí Hi cũng không phải người xấu.

- Con và cậu trai trẻ ấy thật sự không có gì à?

- Có gì là có gì? Chỉ đơn giản là quen biết mà thôi.

Thư Giao cảm thấy mẹ cô rất kì quái. Tại sao lại quan tâm mối quan hệ của cô cùng Trí Hi như vậy. Hơn nữa mỗi lần bà nhắc đến Trí Hi thì giống như thấy được bảo vật vậy, hai mắt sáng ngời.

Bà Hạnh nhìn biểu hiện bình tĩnh của Thư Giao không khỏi thở dài một cái. Xem ra chính là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình rồi. Nghĩ đến một chàng trai cao quý như vậy thăm mền con gái bà lại không được đáp lại. Thật đáng tiếc!

- Thôi không bàn nữa, con mau ăn cháo đi rồi nghỉ ngơi một đêm dưỡng sức bác sĩ bảo sáng mai con có thể xuất viện rồi, chỉ do suy nhược cơ thể ăn

uống điều độ lại sẽ không sao.

- Con biết rồi.

Thư Giao mỉm cười một cái cảm lấy chén cháo bà Hạnh múc ra từ bình giữ nhiệt.

- À lúc chiều còn có Trác Quang đến thăm con đấy, thằng bé trông có vẻ rất lo lắng cho con nhưng nói là có nhiệm vụ gì đấy rất gấp nên trở về đơn vị rồi.

- À, lần sau gặp con sẽ cảm ơn anh ấy.

Hai mẹ con ngồi nói chuyện một lúc, cho đến khi Thư Giao ăn xong rồi uống thuốc đã là tám giờ tối rồi. Cô lại không ngủ được. Cô thấy bà Hạnh mệt mỏi như vậy trong lòng cảm thấy rất áy náy. Bà Hạnh bị Thư Giao kéo lên giường nằm bên cạnh cô, cô giống như con mèo nhỏ ôm lấy bà. Bà Hạnh bắt đầu dĩ cười khò một tiếng. Con gái bà đã lớn đã sắp trở thành sinh viên phải học tập xa nhà tại sao vẫn trẻ con như vậy. Về điểm này bà vừa mừng vừa lo. Mừng là vì cô không ưu không sầu, lo là sợ cô vào đời sẽ thua thiệt. Mãi suy nghĩ vì quá mệt mỏi bà Hạnh ngủ rất dễ dàng. Ngược lại Thư Giao không dễ dàng chợp mắt được. Cô đã ngủ cả một buổi chiều làm sao còn ngủ được nữa. Thư Giao cứ nhắm mắt rồi mở mắt nhìn gương mặt hiền từ của mẹ mình rồi nhìn trần nhà. Cứ như vậy thời gian tích tắc trôi qua trong yên lặng, đồng hồ trên tường điểm mười một giờ khuya cô vẫn không ngủ được.

Thư Giao nhẹ vén chăn rồi nhẹ nhàng rời khỏi giường mà không đánh thức bà Hạnh. Cô mỉm cười nhìn mẹ một cái đeo lên mắt kính rón rén mở cửa đi ra hành lang nhìn bầu trời đêm.

Bên ngoài hành lang đèn điện vẫn sáng như ban ngày, lâu lâu vẫn có vài y tá, bác sĩ trực ban đi ngang nhìn cô thì khẽ cười. Bởi vì trong số đó có một vài người đã gặp qua cô. Đôi khi họ còn đứng lại hỏi thăm bệnh tình của cô rồi khuyên cô nên đi ngủ sớm. Nói xong họ nhanh chóng rời đi làm nhiệm vụ cũng không dám lơ là ca trực của mình. Nói đến nghề y chính là có trách nhiệm và phải cẩn thận từng li từng tí, sai một li đi một dặm đối với mạng người ảnh hưởng rất lớn. Thế nhưng càng khó khăn, càng thử thách Thư Giao càng muốn làm. Khi nghĩ đến sau này cô cũng có thể tự chăm sóc bệnh nhân liền cảm thấy trong lòng rất hưng phấn.

Thư Giao đưa mắt nhìn bầu trời đêm đầy sao lấp lánh. Nghĩ đến cô thông qua chiếc kính mà Đại Vũ đưa cho mà nhìn thấy sao lại có chút quái dị. Có phải anh cũng đang ngắm sao? Cô nhiều lần vẫn hỏi như vậy nhưng một lúc sau lại tự lắc đầu cho qua. Anh không phải là con người nhàm chán như cô. Nghĩ như vậy Thư Giao lại khẽ cười.

Nhưng cô chợt nghĩ đến Trí Hi. Anh có phải cũng sẽ nghĩ như vậy chăng? Cô nhớ lại giấc mơ kia không khỏi hoảng sợ trong lòng. Không lẽ cô cùng Đại Vũ thật sự không có duyên sao?

Trong biệt thự nhà họ Vũ, trong căn phòng trang nhã chìm trong không khí im lặng. Một chàng trai tuấn mã ngồi đó nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính. Đôi mày cương nghị anh tuấn không ngừng nhíu lại. Sắc mặt nhìn người trong màn hình lộ ra chút dè dặt nhưng cũng không hài lòng.

- Vẫn là không có đầu óc, đêm khuya lạnh như vậy sức khỏe không tốt lại đi ra ngoài hứng gió. Thư Giao tôi thật sự không biết em có suy nghĩ hay không nữa.

Người này chính là nhìn bóng người đang đứng trên hành lang kia qua màn hình vi tính. Vì anh chọn cho cô phòng bệnh đặc biệt cho nên trước cửa phòng có lắp camera để quan sát xem những ai từng đi vào phòng hay đi ngang qua. Đây là dãy phòng bệnh thường dành cho những cán bộ hay những nhà kinh doanh hàng đầu. Cho nên họ yêu cầu có lắp đặt camera, đôi khi họ vẫn có kẻ thù cho nên việc này rất cần thiết. Mà Thư Giao hồn nhiên không biết mình nằm ở một phòng bệnh hạng sang như vậy.

Vì vừa kết thúc công việc, Trí Hi lại muốn nhìn xem có những ai đến thăm Thư Giao cho nên bật lại camera quan sát. Cái này chính anh tự mình cài vào máy tính của anh cùng máy tính của bệnh viện thiết bị truyền dữ liệu đặc biệt nên mới có thể giám sát được. Việc này đối với anh không khó. Anh tua lại một lần liền thấy rất nhiều người đã đến thăm Thư Giao vào buổi chiều. Người đến sau khi anh rời đi bao gồm Lan Thy, Lâm Tường, ba mẹ Lan Thy, Thiệu Dương, Khương Hàn người cuối cùng đến vào lúc chạng vạng là Trác Quang. Đôi mắt Trí Hi híp lại nhìn hình ảnh Trác Quang. Người này là người ở lại lâu nhất sau Lan Thy. Anh rất muốn biết Trác Quang làm gì bên trong phòng bệnh. Dù biết bên trong còn có mẹ Thư Giao nhưng anh vẫn cảm thấy rất không vui.

Lại nhìn đến cô gái ngủ gật kia đã tỉnh nhưng vẫn không biết quý trọng thân thể mình đứng trong đêm lạnh lẽo như thế. Anh thật không biết phải đối với cô thế nào nữa. Cô không biết rằng khi thấy cô ngất trong vòng tay anh, anh đã lo sợ đến mức nào. Sắc mặt cô trắng bệch, đôi tay mềm nhũn lại lạnh vô cùng. Lúc đó anh có thể cảm nhận bàn tay anh đang run rẩy sợ hãi đến mức nào. Lần đầu tiên anh cảm thấy hoảng hốt như thế, ngay cả khi tận mắt thấy mẹ anh qua đời anh cũng không run rẩy đến mức đó.

Ai cũng nói anh quá vô tình, quá lạnh lùng ngay cả mẹ ruột qua đời cũng không rơi một giọt nước mắt. Anh cười lạnh, đúng thế anh vô tình anh lạnh nhạt là do ai tạo ra đây? Chính người phụ nữ đã sinh ra anh, đã đẻ anh gọi mẹ bảy năm nhưng bà chưa hề nở với anh một nụ cười. Đến lúc chết bà cũng không hề nhắc đến anh. Anh rất muốn hỏi tại sao? Tại sao sinh ra anh lại không yêu thương anh? Tại sao bà không dành cho anh dù chỉ một chút ấm áp. Từ bé anh chỉ cần phạm một lỗi nhỏ rơi vọt sẽ vung đến để lại những vết thương đầy rẫy. Anh không đau thể xác chỉ cảm thấy những vết thương kia đã hóa thành một loại vết thương vô hình nào đó cắm sâu vào trái tim anh. Đau! Đau đến nỗi không muốn sống. Sau này anh mới biết thì ra là anh quá giống ba. Giống ba ruột cũng là một cái tội sao? Trong mắt mẹ anh, anh chính là một tội nhân. Bởi vì mẹ anh hận ba. Ba anh có người phụ nữ bên ngoài mà cũng không phải. Từ đầu người ba anh yêu cũng chỉ có người phụ nữ ấy. Là mẹ anh đã dùng thủ đoạn để vào được nhà họ Vũ, một gia tộc danh giá mà bao cô gái mong ước. Anh chính là cái cầu nối để bà vào được nhà họ Vũ. Thế nhưng bà mãi mãi không thể chiếm được tình yêu của ba anh cho nên mọi ưu thương, phiền muộn bà đều trút tất cả lên con người anh. Đến khi bà cắt mạch máu trên cổ tay để dòng máu tùy ý chảy xuống như suối. Bà điên cuồng cười nhìn anh.

- Ha ha, Trí Hi mày thấy không đến khi tao chết ba mày vẫn không đến. Ba mày chắc là đang ôm ấp con đàn bà vô sỉ kia rồi. Mày không biết sao? Mày có một đứa em cùng cha khác mẹ đấy. Đáng tiếc là người đàn bà đó không hề được ông nội mày thừa nhận. Ha ha, đáng đời cho cô ta. Hai người họ yêu nhau thì sao người thắng vẫn là tao, tao cướp ba mày từ tay cô ta đấy. Ha ha, tao mới là người thắng.

Những lời đó làm anh giật mình sững sờ đến mức không biết phản ứng như thế nào. Anh có một đứa em cùng cha khác mẹ. Tin này khiến anh choáng váng không dám tin. Anh ním môi đứng đó nhìn mẹ anh điên cuồng cười, điên cuồng gào thét rồi điên cuồng khóc trong thế lương.

- Tại sao? Tại sao anh có thể vô tình với tôi như vậy hả Đại? Anh tại sao nhất quyết tha yêu người phụ nữ đó cũng không yêu tôi? Là tôi sai khi dùng thủ đoạn với anh phải không? Thân phận tôi hơn cô ta rất nhiều, cao sang hơn rất nhiều sao lại không chiếm được tim anh. Rốt cuộc tôi thua cô ta ở điểm nào?

Anh nhìn thấy mẹ anh khóc xong thì khẽ nhắm mắt lại nằm trên chiếc giường rộng lớn đó. Mọi người trong nhà bắt đầu nhón nháo. Người chạy vào chạy ra đưa mẹ anh đi bệnh viện. Anh lại như cái xác không hồn có thu người lại trượt xuống một góc tường ngồi co rúc ở đó. Lúc đó chẳng ai để ý đến anh cả. Đến khi có người nhớ đến anh đã gần qua một ngày rồi. Anh vì không thể tiếp thu hết những gì mẹ nói mà mơ hồ suy nghĩ rồi ngủ thiếp đi. Anh tỉnh lại sau khi nghe một tiếng gọi dịu dàng:

- Trí Hi tỉnh lại con!

Anh ngẩng mặt nhìn là một người phụ nữ xa lạ nhưng nở với anh một nụ cười hiền từ đúng mực. Anh đang lạc lõng, chìm trong tận cùng cô đơn anh rất cần sự ấm áp. Nụ cười của người phụ nữ ấy giống như trong tưởng tượng của anh về một người mẹ. Lúc này anh đã hoàn toàn mất đi kiên cường mà nhào vào lòng người phụ nữ đó khóc lên. Anh là nam nhi thì sao, nam nhi cũng có lúc yếu đuối huống hồ anh chỉ là một đứa trẻ mới bảy tuổi. Những đứa trẻ khác ở độ tuổi này vẫn vui chơi, được tận hưởng mọi sự yêu thương từ mẹ nhưng anh thì không. Chính vì vậy người phụ nữ xinh đẹp trước mắt xuất hiện với nụ cười dịu dàng ấy như một cái phao kéo anh ra khỏi sự cô đơn lạnh lẽo. Người phụ nữ đó lặng lẽ ôm anh, vỗ lưng anh đầy yêu thương. Anh tự hỏi tại sao mẹ anh chưa từng làm với anh những động tác yêu thương đó.

- Mẹ...mẹ...máu...máu rất nhiều.

- Không sao rồi, không sao rồi bé Hi ngoan đừng khóc, có dì Trần ở đây rồi.

Lúc ấy anh hoảng sợ làm sao còn để ý người phụ nữ ấy là ai, anh tham luyến sự dịu dàng và ấm áp đó. Sau khi lễ an táng mẹ anh qua đi. Người phụ nữ ấy thường xuyên lui tới nhà anh hơn, yêu thương chăm sóc anh vô cùng chu đáo. Ông bà nội mặc dù không mấy hài lòng khi thấy ba anh đưa người phụ nữ ấy về nhưng cũng không phản đối. Bởi vì hiện tại anh mất mẹ rất cần có người chăm sóc dạy dỗ mà lúc ấy cũng chỉ có người phụ nữ ấy là thích hợp nhất. Bởi vì anh không nhận ai chăm sóc ngoài người phụ nữ ấy cả. Ba năm sau đó, ba anh ngỡ ý muốn cưới người phụ nữ ấy để danh chính ngôn thuận tiện bề chăm sóc cho anh. Anh cũng không phản đối nhưng sau đó anh vô tình nghe được ba và người phụ nữ ấy đã có một đứa con nhỏ hơn anh hai tuổi. Anh nhếch môi cười lạnh lùng.

Hóa ra người phụ nữ ấy lại chính là người đem đến bất hạnh cho anh cũng là người khiến mẹ anh vì cảm thấy thua thiệt mà uất ức đến chết. Anh nên trách ai đây? Trách ba anh nhu nhược nếu không yêu sao phải cưới mẹ anh làm gì để có sự xuất hiện của anh trên đời này. Anh biết anh không thể trách người phụ nữ ấy bởi vì chính mẹ anh đã nói là bà cướp ba anh từ tay người phụ nữ ấy. Anh chỉ là một đứa con xui xẻo mà thôi. Và đứa con của người phụ nữ kia lại vì anh xuất hiện cho nên không được nhà họ Vũ công nhận cho nên vẫn ở bên ngoài từ nhỏ, không được hưởng lợi ích từ nhà họ Vũ. Bởi vì dù anh không phản đối cái đám cưới đó nhưng nó không diễn ra được vì ông nội anh không chấp nhận người phụ nữ ấy. Bởi vì nhà ngoại anh cũng có thể lực không nhỏ, họ cho rằng chính người phụ nữ ấy hại con gái họ chết cho nên họ nhất định không để hôn lễ diễn ra. Chính vì vậy người phụ nữ đó cùng con trai chỉ có thể sống bên ngoài danh bất chính ngôn bất thuận làm vợ ba anh. Tuy vậy lúc nào người phụ nữ ấy cũng cam chịu, luôn cười dịu dàng với anh dù biết anh đã dần xa lánh. Chỉ đến khi ba anh qua đời vào năm anh mười lăm tuổi ông nhờ anh chăm sóc hai mẹ con bọn họ nên mối quan hệ mới dần cải thiện.

Trí Hi thờ dãi dựa vào thành ghế xoay đưa mắt nhìn trần nhà một cách mông lung. Từ lâu anh vẫn nghĩ kể từ ngày mẹ anh qua đời anh đã trở nên lãnh đạm xa cách vô cùng nhưng không ngờ lại có thể vì sợ mất một người con gái mà hốt hoảng đến thế. Anh sẵn sàng vì cô gái đó mà muốn tìm cách thoát đi cái bóng đã được anh xây dựng mười năm qua. Trí Hi xoa nhẹ mi tâm, anh cảm ảo khoác đứng dậy rồi khỏi phòng đi đến nơi có người con gái ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tổ Tình-Thân Thế Đẳng Triết

Bầu trời thoáng đảng trong xanh, những hàng cây bên đường đón gió mà đứng. Một chiếc Ferrari đỏ chói lướt trên đường, người cầm lái mang một dáng dấp cao quý mà ưu nhã vô cùng. Làn tóc ngắn trên trán bay tạo cho người ta một cảm giác như bản thân người này giống như không tồn tại trong một thế giới chen lấn này. Gương mặt điềm tĩnh kia xem nhẹ mọi thứ.

Thư Giao có chút mờ mịt nhìn đường rồi lại ngó nhìn người bên cạnh đang bình thản lái xe. Cô không rõ tại sao bản thân lại đồng ý đi cùng Trí Hi. Mới sáng sớm khi cô cùng mẹ chuẩn bị làm thủ tục xuất viện, người này liền xuất hiện trước mặt cô còn nhiệt tình đưa cô cùng mẹ cô về nhà. Tuy vậy đến khi về đến nhà lại yêu cầu cô cùng anh đi ra ngoài. Mẹ cô lại rất vui vẻ đồng ý. Nhìn mặt này bà hớn hớn như trúng số độc đắc vậy. Thư Giao có cảm giác bản thân bị mẹ mình bán đi mà cũng không biết.

Từ khi lái xe, Trí Hi cũng không mở miệng nói câu nào. Con người này rất quái dị, tại sao trước mặt mẹ cô anh lại cười vui vẻ như vậy nhưng sau khi chỉ còn mình cô anh lại trầm mặc đến kì lạ.

Chiếc xe dừng lại tại một địa điểm. Thư Giao lúc này còn đang mơ màng thì lại nghe một tiếng nói để nghe vang lên bên tai:

- Đến rồi, em không định xuống xe à? Hơn nữa...

Thư Giao giật mình nhìn Trí Hi cô không biết tại sao tiếp xúc gần anh như vậy có cảm giác tim đập mạnh như ở cạnh Đại Vũ vậy.

- Sao ạ?

- Hơn nữa từ nãy đến giờ em vẫn nhìn tôi không chớp mắt, trên mặt tôi có chỗ nào không ổn à?

Trí Hi hơi nghiêng người về phía Thư Giao. Ở bên trong xe không hẹp nhưng cũng không rộng vì anh nghiêng người lại vô tình càng rút ngắn khoảng cách của anh cùng cô. Hai người rất dễ dàng cảm nhận được hơi thở của đối phương. Hai mắt Trí Hi hàm chứa ý cười.

Thư Giao nghe mình bị bắt quả tang nhìn trộm liền ngượng ngùng cười một tiếng, đưa tay đẩy gọng kính lại quay mặt nhìn ra bên ngoài rồi ra khỏi xe.

- Không có. Đến... đến rồi xuống xe thôi.

Trí Hi nhướn mày bật cười nhìn hành động chạy trốn của Thư Giao. Cô gái này đôi lúc có những biểu hiện hết sức đơn thuần. Anh cũng không chấp cô làm gì. Trí Hi cũng nhanh chóng xuống xe.

Hai người sống vai đi bộ một lúc, Thư Giao vẫn đi theo Trí Hi cho đến khi trước mắt cô hiện ra một khu nhà cao chọc trời. Thư Giao sửng sốt một lúc ngắm nhìn tòa nhà cao ngất đồ sộ kia, kiến trúc tinh xảo làm người ta lần đầu nhìn thấy không khỏi ngắm nhìn đánh giá nó. Trí Hi khẽ cười nhìn bộ dạng ngây ngốc của Thư Giao. Anh nắm tay cô đi theo một con đường khác hướng đến bờ sông dài. Bên bờ sông có rào bằng xích cùng hàng cây cảnh quang. Tòa nhà được xây quy mô, bên bờ sông cảnh quan như ẩn như hiện những cái bóng của tòa nhà trong làn nước trong.

Bờ sông Panorama!

Trong đầu Thư Giao chợt lóe lên ý nghĩ này. Cô có nghe nói đến dự án The Panorama nhưng cũng chưa từng đặt chân đến đây. Nơi đây được xem như một nơi ở cao cấp, mở ra một không gian sống xanh mà bao nhiêu người nghĩ đến. Hiện tại cô chính thức đặt chân bên bờ sông cảnh quan đối diện The Panorama có một cảm giác thoải mái cùng hưng phấn đến kì lạ. Lúc trước cô đặt chân đến hồ Bán Nguyệt nhưng cũng chưa thật sự quan sát kĩ từng góc ngách. Hiện tại cô lại biết khu căn hộ cao cấp này đối diện hồ Bán Nguyệt. Cô thật sự thích cảm giác đứng bên bờ sông như thế này. Thư Giao thả lỏng cơ thể mà đang tay nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng của buổi sớm cùng sự ẩm ướt mà dòng sông cảnh quan mang lại.

Trí Hi lẳng lặng đứng đó hai tay đút túi quần nhìn cô, nhìn mái tóc xoăn lượn đen huyền tung bay trong gió, nhìn người con gái ấy với một nụ cười trong sáng. Cô gái nhỏ nhắn trong bộ váy xanh nhạt tung bay như một thiên thần khiến lòng anh khẽ động.

- Em thích nơi này không?

Thư Giao vẫn không mở mắt mà nhẹ nhõm cười:

- Rất thích, nó đẹp như trong tranh vậy.

- Em thích sống ở nơi này không?

- Dĩ nhiên rồi ai mà chẳng thích sống ở một nơi thoáng xinh đẹp chứ.

Ánh mắt Trí Hi chợt lóe sáng. Thế nhưng Thư Giao hoàn toàn không để ý đến hàm ý trong câu nói của anh. Cô chỉ nghĩ rằng anh hỏi theo lẽ thường tình mà thôi. Một lúc lâu, Thư Giao mới mở mắt nhìn bờ sông rồi lại nhìn phía tòa chung cư cao cấp Panorama, trong mắt cô phát ra tia sáng dị thường. Cô rất muốn sở hữu một căn hộ nơi đây. Cô chợt nhìn sang bên cạnh, lúc này Trí Hi đã bước lên trước cô vài bước. Cô nhìn bóng lưng chàng trai mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần tây màu bạc chỉnh tề đứng đó, nắng sớm tỏa ra vạn hào quang... Thư Giao giật mình, giấc mơ kia thật sự tái diễn.

- Em nhìn thấy mảnh đất đối diện không?

- Thấy, em nghe nói sẽ có một sân golf phải không?

- Đúng vậy, khu căn hộ cao cấp này sẽ được thiết kế một không gian sống hiện đại nhất trong lòng đô thị này.

Trí Hi quay lại nhìn cô đậm mặt cười rồi bước đi. Thư Giao cùng Trí Hi đi dạo bên bờ sông thật lâu. Hai người đi thẳng đến công viên giáp với bờ sông cảnh quan và nằm cạnh khu căn hộ. Công viên rộng lớn cây xanh thoáng đãng thật là một nơi lí tưởng để đi dạo, tập thể dục hay vui chơi ngoài trời hòa hợp cùng thiên nhiên. Một không gian sống xanh như thế há lại không để người ta mơ tưởng đến khi một cuộc sống bên ngoài đầy khói bụi cùng xô bồ như thế. Trí Hi đưa Thư Giao đi dạo thêm một lúc.

- Tôi đưa em vào bên trong tham quan nhé!

Thư Giao cũng sờ một lúc nhột nhột cười:

- Không cần đâu. Dù sao em cũng sẽ không có cơ hội sống ở đây cho nên không cần thiết.

Trí Hi nhú mày khó hiểu nhìn cô:

- Tại sao lại không có cơ hội? Em không phải nói rất thích ở đây sao? Dù sao cũng đến rồi đi xem một chút đi.

- Không cần. Cũng trễ rồi em muốn về, anh hôm nay không cần đi làm sao?

Thư Giao khó hiểu người này tại sao đôi xử tốt với cô như vậy là xuất phát từ bản thân anh hay có liên quan đến Đại Vũ?

Trí Hi nhìn bộ dạng đề phòng của cô dành cho anh, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Anh cũng không đem cô đi bán cô sợ cái gì chứ? Dù sao anh cũng chỉ muốn cho cô thả lỏng đầu óc trước kì thi đại học mà thôi. Mà nơi đô thị này anh đi cũng không nhiều lắm, phần lớn thời gian đều đi làm cũng không biết phải đưa cô đi đâu cho thoải mái. Vì anh có mua một căn hộ nơi này cho nên lúc này mới chợt nghĩ đến. Căn hộ ở đây anh mua nhưng cũng không chú ý cho lắm bởi vì anh thường xuyên không ở cố định. Đôi khi sẽ về nhà cũ hoặc nhà của Khương Hàn hiện tại. Nếu không anh lên Sơn La để quản lí vườn chè được quy hoạch với quy mô lớn trên đó. Do vậy lúc anh đưa ra quyết định mua căn hộ này là sau khi gặp Thư Giao. Nghĩ đến đây Trí Hi không khỏi cười nhạo bản thân, có phải cô sẽ là chủ nhân của căn hộ anh đã mua không?

Trí Hi nhìn biểu hiện kiên quyết từ chối cùng ánh mắt hoài nghi của cô cho nên chỉ thờ dài một cái. Anh nghĩ vẫn là không nên dọa cô sợ đến nỗi chạy mất. Anh chắc cần rất nhiều thời gian để cô thích ứng cuộc sống của anh.

Trí Hi bật cười xoa đầu cô:

- Tôi không bán em đâu mà sợ, em rất đề phòng tôi thì phải. Thật ra... mà thôi để sau này em hẳn biết. Để tôi đưa em về.

Thư Giao cảm thấy đầu lưỡi bị đơ không biết nên nói gì. Tại sao cô chợt thấy ánh mắt anh ảm đạm xuống thế nhỉ? Chỉ là do cô không đồng ý cùng anh đi dạo thêm thôi hay vì một nguyên do khác?

- Nay...em không có ý đó. Em... chỉ là cảm thấy không được thoải mái khi bước vào một nơi quá sang trọng như thế.

Trí Hi híp mắt cười:

- Không sao em có thể tập dần rồi sẽ quen. Sau này rất nhiều dịp em phải tiếp xúc những nơi như vậy.

- Sẽ quen? Nhiều dịp? Anh đang nói đến chuyện gì thế?

Trí Hi ho nhẹ một cái nói sang chuyện khác, cô gái này thật ra hơi ngốc anh đã nói đến như vậy vẫn không hiểu. Anh vẫn là cho qua đi.

- Tóm lại em có muốn vào đó không?

- Không cần.

- Được rồi vậy đi về, nếu em muốn xem thì lần sau chúng ta lại tới.

Lần sau chúng ta lại tới? Thư Giao rung mình một cái với cụm từ này, cô nghe ra có một loại ý nghĩa thật đặc biệt. Cô đúng là rất thích nơi này nhưng mơ ước vẫn là mơ ước. Cô không muốn ước mơ nhỏ bé của cô bị bóp nát. Cô không dám vào xem vì cô sợ sự hoa lệ cùng sang trọng của quang cảnh cùng căn hộ bên trong làm cho chán nản.

Vì vậy hai người trở lại đường cũ mà đi về phía xe. Cho đến khi ngồi yên vị trên xe Thư Giao vẫn có chút mơ màng về câu nói của Trí Hi. Đột nhiên cô nhớ đến cảnh tượng trong giấc mơ cùng cảm giác lúc này hoàn toàn giống nhau. Đây là định mệnh sao? Chàng trai đứng bên bờ sông rồi cuộc vẫn không phải Đại Vũ mà là Trí Hi. Thoáng cái hình ảnh đêm qua chợt hiện lên trong tâm trí. Lúc cô nghe một nữ bác sĩ đến khuyên cô vào phòng bệnh nghỉ ngơi, cô nhìn thấy bóng lưng ai đó thấp thoáng nơi cuối hành lang rồi dần biến mất. Cô vẫn nghi hoặc là ảo giác hay là thật? Bóng lưng đó là của Đại Vũ hay của Trí Hi? Nếu như đã xuất hiện tại sao không đến gặp cô mà lặng lẽ rời đi như vậy?

- Em đang nghĩ gì mà ngăn người thế?

Thư Giao giật mình nhìn sang Trí Hi đang lái xe, cô cười gượng một tiếng:

- Anh...tôi hôm qua có xuất hiện trong bệnh viện không?

Ánh mắt Trí Hi thoáng dao động rồi biến mất. Anh cứ nhiên đề cô phát hiện. Chẳng qua anh muốn đến nhìn cô một chút rồi dặn một nữ bác sĩ khuyên cô đi nghỉ ngơi, đợi cô vào phòng anh mới bước khỏi bóng tối mà rời đi không nghĩ tới cô vẫn thấy. Thế nhưng anh không thể thừa nhận được.

- Không phải.

Thế nhưng Trí Hi thấy rõ nét căng thẳng trên gương mặt Thư Giao thả lỏng còn kéo ra một nụ cười mỉm.

- Vậy chắc là anh ấy rồi.

Anh đột nhiên hiểu người cô mong muốn thấy cũng không phải anh. Dù sao biết được chuyện này cũng có chút bị đả kích. Thật là ghen tị cùng hình tượng Đại Vũ. Bất quá anh sẽ để cô dần thích ứng với cuộc sống không có Đại Vũ.

- Em nghĩ đó là Vũ ca?

Thư Giao cúi đầu thấp xuống giống như thừa nhận mà giống như bị phát hiện mà ngượng ngùng.

- Có lẽ vậy.

Trí Hi chợt cảm thấy cần nói rõ một chút để cô hiểu. Trí Hi trở nên trầm mặc không nói nữa một đường nghiêm túc lái xe đưa Thư Giao trở về. Đến lúc cô muốn xuống xe, vẫn là một động tác giữ lại quen thuộc khiến Thư Giao rung động mà ngây ngốc nhìn anh.

- Em có thể nói cho tôi biết cảm giác em dành cho Vũ ca là gì không?

Thư Giao vừa giật mình vừa hoảng sợ. Tại sao anh lại hỏi như vậy, chuyện cô cùng Vũ ca thì cùng anh có liên quan gì.

- Có gì quan trọng sao?

- Đối với tôi nó rất quan trọng.

Trong ánh mắt anh có sự mong đợi đến kì lạ. Thư Giao không thể phân tích rõ ánh mắt của anh. Nhìn giống như là cảm xúc của anh rất phức tạp vừa giống như chờ mong mà cũng giống như không muốn biết.

- Hẳn là... thích.

Thích!

Chữ “thích” không ngừng vang lên trong đầu anh. Trong mắt anh có ánh sáng lóe lên rồi biến mất như chưa hề có gì xảy ra.

- Nếu vẫn chưa yêu hay là em quên anh ta đi.

Thư Giao không dám tin nhìn anh chăm chăm. Anh nói như vậy là có ý gì?

- Tại sao? Anh ấy đã nói gì với anh?

Cô thật sự hoảng sợ, có phải Đại Vũ đã kiên quyết không gặp lại cô nữa cho nên mới bảo Trí Hi nói như vậy. Trí Hi đột nhiên nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô mà lòng đau thắt. Anh có phải đã quá tuyệt tình rồi không? Anh không muốn cô dính vào chuyện này nhưng chính anh đã tạo hi vọng cho cô, có lẽ chỉ có anh còi nút thắt này thôi.

- Em không phải đã từng không chấp nhận thân phận sát thủ của Vũ ca sao?

- Chuyện đó...

Đúng là lúc đầu cô không thể chấp nhận được thậm chí còn hoảng sợ muốn tránh xa anh. Nhưng kể từ ngày anh biến mất không lúc nào cô không nhớ đến anh. Bảo cô quên anh làm sao quên được đây? Nỗi nhớ kia ngày một lớn và nó đã chuyển sang một đáp án chắc chắn. Cô không chỉ thích mà là... yêu anh mất rồi. Đúng vậy là yêu không phải thích.

- Nếu em không thể chấp nhận công việc của Vũ ca em cũng đừng nuôi hi vọng nữa.

- Nếu... là em chấp nhận, là yêu anh ấy liệu anh ấy có xuất hiện trước mặt em một lần nữa không?

Mắt cô hàm chứa nước mắt nhìn anh. Lần này lại đến Trí Hi sững sờ. Anh không nghĩ đến cô lại nói như thế. Trong lòng anh trào dâng lên cảm xúc kì lạ.

- Em xác định?

Thư Giao gật đầu. Hiện tại cô cũng không biết phải diễn tả nó thành lời như thế nào nữa. Cô chợt thấy Trí Hi nở nụ cười giống như có loại kích động trong đáy mắt nhưng biểu hiện của anh vẫn không có chút nào thất thố. Cô giống như bị ảo giác, cô yêu Đại Vũ tại sao anh lại vui?

- Em sẽ được như ý. Tuy nhiên, tôi cũng có việc muốn nói với em. Tôi cũng... yêu em rồi cho nên em nhớ chú ý đến tôi đây.

Thư Giao kinh ngạc nhìn anh đến nỗi mắt cũng không buồn chớp một cái. Anh... anh lại yêu cô? Làm sao có thể, cô cùng anh tiếp xúc chưa được bao lâu thế nhưng... Thư Giao còn chưa kịp phản ứng đã bị người trước mặt in một nụ hôn trên trán. Đôi môi nóng ấm để lại một loại tư vị kì lạ trong lòng cô. Cả bàn tay khi anh giữ cô lại lúc này cũng thế, cùng một loại cảm giác. Chuyện này là như thế nào thật khó lí giải.

Thư Giao thở dài thườn thượt không thôi. Trí Hi bảo cô sẽ được như ý gặp Đại Vũ vào một ngày không xa nhưng cụ thể là gặp ngày nào cô cũng không biết. Hơn nữa cô bị lời tỏ tình của Trí Hi quấy nhiễu không tập trung được gì cả. Và lại cô không thể làm trái con tim mà đi chú ý Trí Hi được. Người cô yêu là Đại Vũ cho nên cô rất mong chờ được gặp anh.

Thư Giao ngồi nhìn Lan Thy xếp từng con hạc. Hạc giấy đầy đủ màu sắc, mỗi con đều được Lan Thy xếp rất tỉ mỉ, khéo léo. Ai cũng nói nếu nhận được một nghìn con hạc giấy thì điều ước sẽ thành hiện thực nhưng Thư Giao đều bừa bãi xem thường. Cô mới không tin ba cái chuyện vớ vẩn này. Thế nhưng một cô gái có tâm hồn mơ mộng như Lan Thy lại cực kì tin tưởng.

- Hôm nay chị lại làm sao thế, kể từ ngày xuất viện về chị cứ như người trên mây ấy. Em nhớ là hôm đó chị cùng anh Trí Hi đi dạo hai nười thật sự không xảy ra chuyện gì chứ?

- Không có.

Thư Giao uể oải cầm lấy một mảnh giấy màu hồng mà xếp hạc. Bộ dạng lười biếng của Thư Giao càng làm Lan Thy hoài nghi.

- Thế dạo này chị không gặp lại Vũ ca nữa à? Còn Thiệu Dương cậu ta vẫn kiên trì như vậy chị vẫn làm nger được sao?

Thư Giao trầm mặc. Ánh mắt có chút mông lung giống như là đang suy tư.

- Không gặp ai cả dù sao chỉ còn ba ngày nữa là thi đại học chị không muốn phiền muộn.

Lan Thy khẽ ním cười rồi tiếp tục công việc xếp hạc của mình. Thư Giao vì không có việc gì làm, bà Hạnh lại đi buôn bán không ở nhà cho nên làm việc nhà xong Thư Giao liền chạy sang nhà Lan Thy giải sầu nên mới có tình cảnh như hiện tại.

- Này, em định xếp một nghìn con hạc thật à?

- Tất nhiên rồi sắp đến sinh nhật anh Tường rồi nên em sẽ cố gắng xếp đủ một nghìn con hạc. Anh ấy chắc chắn sẽ được may mắn nhờ hạc giấy của em.

Thư Giao bừa bãi khinh thường bộ dạng mơ mộng của Lan Thy. Cô đột nhiên nghĩ cô có cần xếp hạc cầu bình an cho Đại Vũ hay không? Cuối cùng ý nghĩ đó vẫn bị bác bỏ. Cô không rảnh mà anh cũng sẽ không thích những thứ nhảm chán như vậy.

Cửa phòng đột nhiên bị mở lộ ra thân ảnh nho nhỏ mũm mĩm đáng yêu ôm một con gấu bông màu hồng, mang một đôi dép đi trong nhà cũng màu hồng nốt.

- Hi hi chị Giao sao lâu thế chị mới đến thăm bé Nguyệt?

Thư Giao mỉm cười nhảy xuống giường ôm lấy Lan Nguyệt.

- Ấy cha, bé Nguyệt nặng thêm mấy cân rồi nhỉ? Dạo này nghỉ hè đã đi những đâu chơi?

- Ba bảo đợi chị hai cùng chị Giao thi xong mới đi chơi. Nguyệt cũng muốn đợi hai chị cùng đi.

Giọng nói non nớt cùng nụ cười ngây thơ của bé Nguyệt chọc cho Thư Giao cùng Lan Thy vui vẻ. Hai người đùa giỡn cùng bé Nguyệt một lúc thì nghe tiếng gọi của bà Hạ Thảo.

- Thy à con làm gì trên đó còn chưa xuống có Tường đến chơi này.

Lúc này Lan Thy cùng Thư Giao và Lan Nguyệt đang vui đùa nhìn nhau rồi im lặng. Lan Nguyệt nhảy xuống giường lẻ lười cười cười:

- Ấy chết mẹ bảo em lên đây gọi hai chị xuống mà em quên mất.

Lời nói vừa dứt thân ảnh Lan Nguyệt đã khuất khỏi tầm mắt hai người. Hai người dờ khóc dờ cười nhìn thân ảnh bé nhỏ chạy trời chết. Lúc này Thư Giao cùng Lan Thy mới dọn dẹp đồng hồ trên giường rồi mới đi xuống phòng khách. Khi hai người đi tới phòng khách đã thấy Lan Nguyệt đang được Lâm Tường ôm trong lòng chọc cho cô bé cười khanh khách không ngừng. Mà bà Hạ Thảo cũng hỏi Lâm Tường vài câu về công việc của anh.

- Từ ngày cháu về cô không gặp cháu được mấy lần, dạo này cháu làm ở đâu?

Trên chiếc ghế sofa một người phụ nữ độ hơn bốn mươi nhưng vẫn xinh đẹp tao nhã. Có thể nhìn ra bà là một nữ doanh nhân.

Lâm Tường nhìn bà lại liền tưởng đến Lan Thy thì có chút bất đồng. Bà xinh đẹp dịu dàng như vậy nhưng Lan Thy ngoài xinh đẹp thì mấy cái còn lại đều không giống bà.

- Cháu làm trong Vũ Đại, là cố vấn pháp luật riêng cho giám đốc điều hành.

- Giỏi như vậy, cô nghe nói vị giám đốc đó còn trẻ nhưng tài giỏi hơn người. Năm mười lăm tuổi cha mất, tập đoàn lâm vào tình trạng chia đàn xẻ nghé vì xung đột trong gia tộc suýt chút thì sụp đổ không ngờ cậu ta lại có thể vực dậy tập đoàn từ trong hiểm cảnh. Cháu có thể được cậu ta coi trọng quả là không tầm thường.

Lâm Tường cười một tiếng:

- Cô quá khen rồi chẳng qua cháu cùng em trai anh ấy là bạn học, có lẽ là vì vậy nên anh ấy chiều cô hơn người khác.

Bà Hạ Thảo gật đầu nhìn tới nhìn lui bà cảm thấy Lâm Tường rất vừa mắt. Nếu anh cùng con gái bà có thể kết thành một đôi không phải rất tốt sao. Đáng tiếc từ nhỏ cũng chỉ có con gái bà si tình còn anh thì chỉ xem cô như em gái. Nghĩ như vậy bà khẽ thở dài một tiếng.

Lúc này nghe tiếng bước chân bà Hạ Thảo cùng Lâm Tường quay đầu nhìn. Thư Giao cùng Lan Thy khẽ mỉm cười:

- Mẹ/Thím ba!

- Hai con xuống rồi ngồi nói chuyện cùng Tường đi, mẹ có việc ra ngoài một chút.

- Mẹ đi đi, có con được rồi.

Bà Hạ Thảo gật đầu mỉm cười quay về phía Lâm Tường tạm biệt:

- Cháu ở chơi nhé sẵn tiện ở lại dùng cơm với mấy chị em nó cho đỡ buồn, cô chú đi suốt cho nên cũng tội.

- Dạ cô yên tâm đi đi ạ!

Đội bóng dáng bà Hạ Thảo khuất khỏi sân, Thư Giao cùng Lan Thy mới ngồi xuống đối diện Lâm Tường.

- Anh Tường anh đến là vì chuyện em nhờ có phải đã có kết quả rồi không?

Lâm Tường mỉm cười gật đầu rồi lại im lặng. Anh trầm tư suy nghĩ, ánh mắt chợt lóe lên ý nghĩ gì đó rồi vụt tắt. Lan Nguyệt trượt xuống từ trong lòng anh chạy đi ra ngoài chơi. Thư Giao cũng mờ mịt không hiểu hai người này rốt cuộc đang điều tra cái gì?

Sau một lúc lâu Lâm Tường nhấp một ngụm nước mới nghiêm túc nói:

- Anh đã nhờ một người bạn bên luật hình sự điều tra được. Đằng Triết là con riêng của Lê Bá Nghị là một chủ tịch của tập đoàn chuyên về thương mại điện tử. Mà mẹ của Đỗ Hoàng chính là em gái của Lê Bá Nghị. Nghe nói năm Đằng Triết lên mười mẹ cậu ta-Đằng Liễu Hảo bị mẹ của Đỗ Hoàng-Lê Nghi Tâm cùng vợ lớn của Lê Bá Nghị là Phương Hiểu bức phải tự vẫn. Đằng Triết cũng bị liên lụy nhưng may cậu ta trốn thoát. Và sau đó xuất hiện sau sáu năm cũng không ai biết trong sáu năm đó cậu ta ở đâu và làm những gì. Cho đến gần đây cậu ta được cảnh sát cho là liên quan đến Vũ ca cho nên mới bị chú ý đến.

Thư Giao kinh ngạc nhìn Lâm Tường rồi nhìn Lan Thy, cô không nghĩ Lan Thy lại đi điều tra thân phận của Đằng Triết. Lan Thy lại nắm chặt tay, trong ánh mắt hình như thoáng hiện một tia đau lòng. Lâm Tường nhìn ra cô đau lòng, anh cảm thấy tình cảm cô đang dần thay đổi. Thư Giao cảm thấy quái dị, Lan Thy lại đi nhờ người mình yêu đi điều tra người có xu hướng yêu mình. Đây là tuyên bố thay đổi đối tượng à?

- Như vậy Đỗ Hoàng cùng Đằng Triết tính ra cũng là anh em. Nhưng mà hôm trước cũng chính là ngày em bị ngắt em nhìn thấy Đỗ Hoàng dường như muốn đập anh Triết xuống tận cùng tuyệt vọng, hẳn là có ân oán khác. _Thư Giao cảm thấy hoài nghi.

Lâm Tường cùng Lan Thy nhìn mặt nhau rồi đưa mắt nhìn Thư Giao như đang chờ cô nói tiếp. Bọn họ cũng cảm thấy giữa Đỗ Hoàng cùng Đằng Triết không phải chỉ có thù oán của người lớn mà còn của chính hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Sóng Gió Gia Tộc

Ba ngày tiếp theo trôi qua trong bình lặng, khắp mọi ngõ nhỏ đường lớn của thành phố trở nên nhộn nhịp ồn ào hơn. Lí do khiến ở đất thành phố này trở nên đông vui như vậy chính là kì thi tuyển sinh đại học bắt đầu. Từ nãy ngày trước đã như vậy, hôm nay là ngày đầu tiên thí sinh tham gia thi ngày đầu tiên cho nên càng đông đúc hơn. Đặc biệt trước những công trường của các trường đại học tổ chức thi tuyển, người người chen chúc nhau. Thí sinh dự thi đủ mọi tầng lớp, đủ mọi độ tuổi. Lại thêm phụ huynh đi trông coi con em dự thi vì thế tựa hồ nhà nhà đều kéo nhau ra đường khiến đường đầy một biển người thậm chí kẹt xe. Chạy xe cũng chỉ có thể nhúc nhích từng chút một.

Cũng may Thư Giao cùng Lan Thy chuẩn bị thật sớm để đến địa điểm thi. Cả Lan Thy, Thư Giao cùng Thiệu Dương không ai thi chung địa điểm với ai cả. Ba người thì ở ba nơi khác nhau vì vậy cũng có chút bất tiện, bọn họ không thể đi cùng nhau được.

Cái này cũng không có gì đáng nói, đáng nói là Thư Giao có một tài xế miễn phí mà mẹ cô nhờ vả. Mới sáng sớm, bà Hạnh đã vội vàng chuẩn bị cho cô một bữa sáng thịnh soạn còn căn dặn cô đủ thứ. Cô có thể cảm nhận mẹ cô còn căng thẳng hơn cả cô, bà còn muốn cùng đi với cô thể nhưng cô sợ bà mệt mỏi vì vậy cứ bảo bà ở nhà chờ tin tốt của cô.

Cái làm cô ngạc nhiên chính là người đến đưa cô đi thi cùng bộ dạng thường ngày cô gặp là hoàn toàn khác xa tựa như hai người khác nhau. Cô có thiếu chút thì nhìn không ra. Một chiếc xe Mercedes màu bạc sang trọng đậu trước cổng, cô còn tưởng là người nào đó xuất hiện nhưng lại khiến cô thất vọng càng lớn.

Cửa xe mở ra, một đôi giày thể thao trắng, kết hợp với chiếc quần kaki nâu làm nổi bật đôi chân thon dài cùng áo pull xanh nhạt tay dài, trên gương mặt chừng chạc mà điển trai khẽ nở nụ cười. Thư Giao đứng đờ ra cười cứng đờ. Cô dùng đôi mắt hoài nghi nhìn người trước mặt. Lại thêm một người khiến cô vô cùng kinh ngạc.

- Lên xe đi, anh đưa em đi thi, giọng nói vẫn ôn hòa như vậy.

- Anh Quang?

Trác Quang nhướn mày nhìn Thư Giao. Cô gái trước mặt anh có một mái tóc đen huyền xòa ngang vai. Thân hình nhỏ nhắn kết hợp hài hòa với chiếc áo sơ mi trắng kiểu cách đơn giản cùng quần jean chỉnh tề làm cô nhìn trưởng thành hơn thường ngày. Chỉ có điều chiếc kính trên mặt vẫn để lại một điểm khuyết trên gương mặt.

- Ủ, anh đến đưa em đi thi.

- Nhưng mà chiếc xe...

Cô rất hiếu kỳ chiếc xe của anh ở đâu ra đây? Cô chưa từng thấy anh đi chiếc xe này bao giờ. Anh luôn xuất hiện với một tư thế nghiêm nghị cùng chiếc xe phân khối lớn. Ngoại trừ lần đến Ngự Quán thi đây là lần thứ hai cô nhìn thấy anh có tư thế phoáng khoáng mà tao nhã như vậy. Có đôi khi mỗi lần nghĩ đến anh cô sẽ liên tưởng đến bộ cánh phục vụ nghiêm màu xanh lá.

- Em không cần để ý, nhanh lên sắp trễ giờ thi rồi.

Trác Quang không muốn giải thích nhiều. Thư Giao giống như nhận thấy suy nghĩ này của anh cho nên không có hỏi nữa. Lúc này bà Hạnh đi ra nở một nụ cười hiền từ.

- Quang đến rồi à, làm phiền cháu đưa Thư Giao đến trường thi hộ cô nhé.

- Cô yên tâm, cháu nhất định đưa Thư Giao đến chỗ thi.

Bà Hạnh còn căn dặn Thư Giao thêm vài câu nữa, nhìn cô lên xe rồi khuất hẳn. Chiếc xe chạy nhanh trên đường để đến địa điểm thi. Khi đến nơi, Thư Giao hít một hơi thật sâu cô lấy lại bình tĩnh, cô cảm giác rất căng thẳng. Dù cô rất tự tin với kiến thức mà mình học được nhưng khi đứng trước nơi mình sẽ trải qua cả mấy tiếng đồng hồ để làm bài thi thì quả không dễ dàng. Thư Giao nhìn biển người chật như nêm không khỏi cảm thán, số lượng thí sinh thật là đông đảo. Thư Giao vẫy tay chào Trác Quang để bước vào khu vực dự thi.

- Em vào thi đây ạ, cảm ơn anh!

- Không có gì, chúc em hoàn thành bài thi một cách xuất sắc.

- Em sẽ làm hết khả năng.

Thư Giao mỉm cười, nụ cười phảng phất tia sáng lung linh như nắng mai. Trác Quang cũng khẽ cười nhìn cô. Anh lặng đứng đó nhìn cô tự tin bước vào khu vực dự thi. Đôi môi anh vẽ nên một đường cong nhẹ giống như là thỏa mãn mà cũng giống như có chút thắng lợi. Bởi vì lúc sáng anh sợ anh lại đến chậm hơn người kia. Nhưng rất may không chậm. Thậm chí lúc anh rời khỏi con hẻm ấy có thấy một chiếc xe nhưng không chắc có phải người kia không.

Thư Giao ngồi vào vị trí của mình trong phòng thi. Cô nhìn tất cả thí sinh cùng phòng giống như có một loại áp lực đè nặng không thôi. Trên tay Thư Giao đang nắm chặt một vật. Cô cũng không nghĩ mình sẽ đem theo vật này bên người. Đây lại là một món quà từ Trí Hi. Thư Giao đột nhiên nhớ đến tình cảnh tối qua. Khoảng bảy giờ tối, lúc ấy cô vừa cùng mẹ dùng xong bữa tối Trí Hi đột nhiên xuất hiện trước cổng nhà cô. Cô thấy anh xuất hiện vừa kinh ngạc mà cũng có loại mừng rỡ kì lạ. Kể từ ngày cùng cô tỏ tình anh không có xuất hiện nữa cứ nhiên trước ngày cô thi lại xuất hiện. Gương mặt anh phảng phất vẻ mệt mỏi, anh mỉm cười nhìn cô lại từ trong túi quần lấy ra một sợi dây bạc thả trước mặt cô. Sợi dây chột sáng lên trong bóng tối, một mặt hình tròn đục đưa trước mặt cô. Lúc đó cô rất hoài nghi anh giờ trò quỷ gì.

- Anh tại sao lại xuất hiện vào giờ này?

- Tôi đến chúc em thi tốt. Ngày mai tôi có cuộc họp quan trọng không thể đưa em đi thi được cho nên... tôi tặng vật này cho em.

Anh đưa sợi dây ra trước mặt cô. Thư Giao có chút do dự, cô muốn từ chối nhưng sợ anh đau lòng. Nếu không từ chối lại sợ anh nuôi hi vọng. Không đợi cô từ chối anh lại nói tiếp.

- Không cho phép từ chối.

Thư Giao nhắm mắt nhìn anh, người này sao mà bá đạo như vậy ngay cả tặng quà cũng là ép buộc. Lần trước cô trả đồ đã không thành công rồi lần này lại nhận của anh thêm món quà, cô lại chưa làm gì cho anh cả. Anh vì cô từng chịu thương tổn cô vẫn không quên. Thế nhưng...

- Được rồi em nhận là được chứ gì.

Trí Hi xoa đầu cô nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của cô lại bật cười:

- Thật ngoan!

Cô tròn mắt trắng dã nhìn động tác của anh. Thế nhưng cái điệu cười này thật quen. Trí Hi giống như là nhận ra bản thân có chút thất thố liền ho nhẹ một cái.

- Cái đó là đồng hồ em có thể mang theo vào phòng thi.

Cô chột vồ lẽ, người này cũng thật biết chọn quà. Cô nhìn anh bộ dạng mắt tự nhiên liền cười trộm trong lòng. Trí Hi cũng có phản ứng như vậy. Được rồi cô thừa nhận, cô thích nhìn anh ở bộ dạng này hơn. Thay vì lần nào anh cũng dùng bộ mặt lạnh băng nhìn người thì bộ mặt này tốt hơn nhiều.

Cô vốn không nghĩ mình sẽ đem nó theo nhưng không hiểu sao, khi vào phòng thi nỗi sợ căng thẳng lại thúc giục cô cầm lấy nó. Cô nhớ trước khi rời đi Trí Hi còn nói:

- Có nó sẽ giống như tôi cùng em vào phòng thi vậy.

Lúc đó cô cảm thấy rất buồn cười, người này muốn cô mang nó theo vào phòng thi cũng không cần phải dùng một câu nổi da gà như vậy chứ. Thử Giao để sợi dây trước mặt rồi bắt đầu tập trung làm bài thi. Vừa nhìn vào bài thi mắt cô tỏa sáng rồi nhìn vào sợi dây mỉm cười một cái giống như muốn nói tinh thần cô rất tốt. Tuy vậy không thể nhận thấy được trong đáy mắt cô còn có một mong đợi khác. Mong đợi người nào đó cũng xuất hiện nói với cô một câu khích lệ nhưng anh đã không xuất hiện.

“Đại Vũ anh giỏi lắm trốn cũng thật hay!”

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Thử Giao vẫn tập trung làm bài. Cô cố chôn vùi nỗi thất vọng đó thật sâu trong lòng.

Trong khi Thử Giao đang chiến đấu kịch liệt cùng bài thi thì tại phòng họp hội đồng quản trị của tập đoàn Vũ Đại, Trí Hi cũng đang lâm vào tình trạng căng thẳng cùng một số cô đồng và rắc rối của một vài dự án lớn.

- Dự án Dream House không thể tiếp tục kéo dài, khu dân cư kia cần phải giải tỏa._ Vũ Hoàng Đạt giọng nghiêm nghị nói chuyện.

Khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng tỏ ra sự hẹp hòi. Ánh mắt Hoàng Đạt sắc bén nhìn chằm chằm Trí Hi ngồi ở chính giữa bàn hội nghị. Trong lòng Hoàng Đạt không khỏi ghen tị chàng trai một thân tây trang màu bạc, cao ngạo lãnh mạc mà điển trai hơn người kia.

Một số người trung niên khác cũng có vẻ đồng tình cùng lời nói của Hoàng Đạt. Trí Hi nhếch môi cười lạnh lùng. Người này suy nghĩ cái gì anh còn không biết sao, dự án này vốn do anh dùng tiền cùng trí lực không nhỏ để đầu thầu cùng một số tập đoàn khác. Hơn nữa nó là một công trình đô thị lớn nên ai cũng muốn nhận, một khi dự án hoàn thành sẽ có một món lợi vô cùng lớn. Đừng nói là hoàn thành kể cả chưa hoàn thành, trong thời gian còn trình thi công không chừng bọn họ còn ăn xén ăn bớt, tự bỏ vào túi riêng cũng nên. Dự án này cũng đã được cơ quan nhà nước duyệt qua nếu không làm tốt thì cũng chẳng được yên.

Người thành công vượt qua mọi đối thủ lấy dự án này về tay chính là anh- Vũ Trí Hi. Cho nên ai cũng muốn nhìn xem anh sẽ xử lý một dự án lớn như vậy như thế nào. Một khi anh thất bại trong dự án này họ liền không khách khí tìm đủ mọi cách đập anh xuống. Anh vẫn đang ở vị trí cao nhất tuy nhiên vật làm tin để giữ vững địa vị của anh trong gia tộc đã mất tích cách đây hơn mười năm rồi. Nếu anh không có vật này trong tay đến một ngày nào đó cũng sẽ bị người ta hợp lực lại kéo anh xuống. Anh không tham lợi cũng không tham quyền thế chỉ là khi có địa vị cùng quyền lực anh mới có thể bảo vệ được người con gái đó. Anh là như vậy, anh chỉ cần bình yên nếu người không phạm anh, anh cũng sẽ không phạm người. Nhưng nếu họ chạm đến điểm giới hạn của anh thì cũng đừng trách anh đấm mặ, vô tình.

- Đúng vậy, tôi thấy có một số cán bộ vẫn thường hay thúc giục nếu chúng ta không thể hoàn thành e rằng sẽ làm mất uy tín của tập đoàn._ Vũ Cẩm Lệ cũng đồng dạng ủng hộ Hoàng Đạt.

- Nếu tổng giám đốc vì quá bận rộn không thể thực hiện hay là bàn giao lại cho người khác, chúng tôi cũng rất muốn san sẻ công việc cùng tổng giám đốc._ Vũ Tần cũng một bộ giả nhân giả nghĩa.

Vũ Tần là người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, đôi mắt lão luyện sắc bén thâm thúy. Ông ta chính là một lão cáo già cũng chính là người đã tâm nhất muốn thu tóm tập đoàn. Ông ta là chủ ruột của Trí Hi. Từ nhỏ không có chí cầu tiến liền đánh mất niềm tin của ba cùng là ông nội của Trí Hi. Chính vì vậy ông nội anh chỉ chú ý đến đứa con lớn Vũ Đại, một lòng bồi dưỡng để Vũ Đại đứng đầu gia tộc. Ông Vũ Đại cũng không phụ lòng mong mỏi mà đưa tập đoàn tiến xa, chiếm ưu thế cổ phần liền đem tên mình đặt tên cho tập đoàn. Sau khi Vũ Đại qua đời, Vũ Tần mới từng bước muốn lấy lại quyền hành đáng tiếc ông ta lại không ngờ còn có sự xuất hiện của Trí Hi. Vũ Trí Hi trở thành cái tên huyền thoại lấy đi quyền hành từ trong tay ông ta chỉ với một tờ di chúc của ông nội anh. Ông ta cảm thấy rất phẫn nộ, tại sao đều cùng là con ruột nhưng trong mắt ba ông ta chỉ có Vũ Đại mà không có Vũ Tần. Ngày ông ta nhìn thấy anh trai nằm yên dưới lòng đất lạnh còn không tỏ ra một chút bi thương nào thậm chí còn cảm thấy vui vẻ.

Ông ta lại không biết hành động cùng thái độ đó đã rơi vào mắt một thiếu niên mười lăm tuổi. Anh tuyệt đối có quyền nghi ngờ cái chết của ba anh có liên

quan đến ông ta.

Trí Hi híp mắt cười nhìn một người lại một người đều muốn thực hiện dự án này. Thiệu My cùng Lâm Tường chia ra ngồi hai bên Trí Hi, Khương Hàn cũng ngồi cạnh Lâm Tường. Bên cạnh Khương Hàn còn có trợ lý Bảo Điền. Những người này đều giữ trạng thái trầm mặc không nói gì. Bọn họ chờ phản ứng của Trí Hi.

Giỏi cho một người chú, hay cho anh chị em họ. Trong mắt bọn họ chỉ có tiền không có tình thân. Họ nhìn anh không thuận mắt, anh há lại để họ ở trong lòng.

- Làm phiền chú cùng hai em họ quan tâm rồi. Tôi nghĩ mình nhàn rồi mãi cũng không có gì thú vị chỉ bằng tự tay làm một vài dự án mới tốt. Huống hồ chỉ ở không mà hưởng thì có vẻ không hợp lí lắm. Vả lại...

Ý tứ anh rất rõ ràng rằng các người đừng mơ tưởng.

Trí Hi dừng lại một chút tư thế cao ngạo, đưa mấy ngón tay thon dài gõ lên trên mặt bàn:

- Mọi người cần chỉnh sửa lại sổ sách để tháng tới hội đồng quản trị công khai kiểm duyệt sẽ mất thời gian rất nhiều để sửa chữa che lấp, hẳn là không có thời gian cùng tôi san xê đâu. Tôi cùng phó giám đốc Khương Hàn thực hiện thì được rồi.

Ông Vũ Tần vừa nghe Trí Hi có ý ám chỉ trong lời nói liền giận đến đỏ mặt nhưng không dám lên tiếng. Cái gì gọi là sửa chữa che lấp? Là bảo ông ta đục khoét tiền công bỏ vào túi riêng à? Ông ta tức giận hừ lạnh, cơ mặt run lên không ngừng. Trí Hi hải lòng mỉm cười nhìn bộ dạng cố chịu đựng của “người chú” này. Ba cha con bọn họ đưa ánh mắt khinh thường nhìn về phía Khương Hàn. Khương Hàn lại làm như không thấy dù sao anh cũng nhìn quen rồi. Bảo Điền lại không khách khí đẩy gọng kính trừng mắt nhìn lại họ. Họ dám khinh thường phó tổng thì chính là khinh thường luôn anh ta dĩ nhiên anh ta phải đòi lại công bằng rồi.

Mọi người nghe xong liền đưa mắt nhìn nhau, không khí buổi họp cũng trở nên trầm mặc hơn. Ông Phạm Văn nãy giờ vẫn ngồi ở một đầu của bàn hội nghị dài đối diện cùng Trí Hi không nói một lời. Tuy vậy Trí Hi cũng không có lãng quên người này. Một người nói nhiều mới dễ lộ đuôi hồ ly mà ông Phạm Văn không nói càng khiến anh đề phòng. Cái gì gọi là kết thông gia thân càng thêm thân, anh nghĩ mục tiêu ông ta không phải chỉ mong Thiệu My trở thành vợ của anh mà còn mong từ Thiệu My thu thập tin tức xem anh có thể lực cùng kế hoạch thể nào để ông ta tiện hành động mà thôi.

- Được rồi đừng tranh cãi nữa, từ trước đến giờ có ai mà không biết năng lực của tổng giám đốc chứ. _ ông Phạm Văn đưa ra lời hòa giải nhưng thật ra lại đứng về phía Trí Hi.

Thiệu My nhìn thấy ông Phạm Văn đứng về phía Trí Hi thì trong đôi mắt của cô lại hiện lên vẻ mặt mờ mịt không rõ phương hướng. Khương Hàn im lặng không nói nhưng cũng không có vui vẻ gì khi nghe ông Văn nói như thế. Trí Hi lại vô cùng bình thản cười lạnh trong lòng. Lại thêm một người nói năng trái lòng.

- Còn nữa chị Cẩm Lệ phiên chị cuối tuần này tổng kết lại sổ sách tài vụ cho tôi nhé!

Đáng lẽ Cẩm Lệ là con ông Vũ Tần thì anh phải gọi bằng em nhưng chị ta lớn hơn anh ba tuổi cho nên từ nhỏ vì nể trọng nên thói quen gọi chị vẫn không thay đổi. Hoàng Đạt bằng tuổi anh cho nên anh có thể gọi bằng em cũng có thể gọi bằng tên. Người em họ này của anh xem ra dã tâm cũng không nhỏ đi. Mặc dù Hoàng Đạt cũng được ông nội coi trọng nhưng tư chất thông minh cùng thành tích từ nhỏ đều không bằng anh cho nên đến hiện giờ cũng chỉ làm một phó tổng của một chi nhánh nhỏ của Vũ Đại.

Cẩm Lệ nghe nhắc đến tên mình mặt mày thoáng cái biến sắc nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh tươi cười cứng ngắt.

- Được, tôi sẽ hoàn thành sớm trước thời hạn.

Có một số cổ đông khác không thuộc gia tộc họ Vũ liền chụm đầu một chỗ nghị luận. Họ biết ba cha con nhà này muốn kéo Trí Hi xuống từ lâu nhưng không có cơ hội mà thôi. Dù vậy nhưng trước mặt anh họ vẫn phải khúm núm một chút. Bởi vì họ truyền miệng nhau rằng sau lưng Trí Hi có một thế lực ngầm vững mạnh. Họ luôn cho rằng sau lưng anh là một huyền thoại Vũ ca. Không ai dám manh động cũng chẳng ai khuất phục vì vậy hình thành một loại tư thế giằng co, bằng mặt không bằng lòng. Tình trạng của Vũ Đại cũng giống như Thái Bình Dương, cái tên tuy thái bình nhưng bên trong lại có biết bao sóng to gió lớn đang gào thét.

Lâm Tường ghé bên tai Trí Hi nói gì đó chỉ thấy trong mắt anh lóe sáng rồi biến mất.

- Tốt, nếu không còn gì thì mọi người tan họp. Nhớ phải chuẩn bị báo cáo doanh thu cùng sổ sách đây.

Anh có thâm ý khác liếc nhìn ông Vũ Tần một cái rồi nhìn ông Phạm Văn như có như không nhắc nhở hai người họ đừng mong qua mặt anh. Mọi người lục tục tan họp, đợi cho những người không thuộc họ Vũ đi ra ngoài lúc này lại nghe tiếng miệt thị khinh thường.

- Thời thế thay đổi rồi ngay cả một đứa con roi bên ngoài cũng được xem trọng. Chị hai xem ra chúng ta sắp không còn chỗ đứng rồi. _ Hoàng Đạt nhếch môi cười khinh bỉ Khương Hàn lại liếc nhìn Trí Hi như muốn nói anh xử sự không công bằng.

- Em ăn nói cẩn thận đấy kéo cái miệng hại cái thân. _ Cẩm Lệ một bộ dạng dạy dỗ nhưng thật ra cũng chẳng khá hơn em trai bao nhiêu.

Trí Hi ho nhẹ một tiếng giọng nói lạnh nhạt:

- Hai người rất rảnh rồi sao hay là việc tôi giao làm còn chưa đủ?

Hai chị em bọn họ nhìn mặt nhau cổ nuốt giận rồi hừ lạnh xoay người rời khỏi phòng họp. Khương Hàn về mặt khó xử nhìn Trí Hi. Anh biết Trí Hi lúc trước cũng không dễ chịu trong lòng khi phải chấp nhận một người em cùng cha khác mẹ như anh. Thiệu My cùng Lâm Tường và Bảo Điền biết điều cũng thu thập hồ sơ trên bàn rồi khỏi phòng.

- Bảo Điền tắt camera phòng họp đi.

Bảo Điền giật mình một lúc mới hiểu ý tứ của Trí Hi, anh ta gật đầu một cái liền đi ra ngoài.

Đến lúc này trong căn phòng rộng lớn chỉ còn hai anh em bọn họ. Trí Hi vuốt mặt một cái. Qua một lúc lâu Khương Hàn còn định đi ra ngoài lại nghe Trí Hi mở miệng:

- Em không cần phải để ý đến bọn họ.

Khương Hàn khẽ cười:

- Em nào có để ý, nếu để ý em đã không thể đứng ở chỗ này cho đến bây giờ.

Trí Hi thở dài một cái, anh đứng dậy vỗ vai Khương Hàn:

- Em biết vậy là tốt. Anh có việc đi trước đây.

- Anh lại đi tìm cô bé đó à?

Trí Hi hơi dừng bước lại gật đầu rồi đi. Khương Hàn nhìn theo bóng lưng Trí Hi rồi lắc đầu bất lực. Anh cũng không quản được lo nhiều như vậy làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thiệu Dương Buông Tay?

Trong hai ngày thi đợt một, Thư Giao tập trung toàn bộ tinh thần vào bài thi của mình. Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ không có trở ngại gì lớn, bài thi hoàn thành khá tốt không gọi là xuất sắc nhưng hẳn là không có vấn đề gì để đậu vào Đại Học Bách Khoa. Thư Giao được nghỉ hai ngày, hai ngày sau đó lại thi đợt hai. Đợt này là đợt thi cô đặt hi vọng rất cao vì lần này cô thi đề vào Đại học Y Dược. Vì có kinh nghiệm của lần thi đầu cho nên lần thi này Thư Giao cũng không còn run sợ nữa. Đợt thi này cũng nhanh chóng qua đi. Mỗi lần kết thúc đợt thi cô đều cùng Lan Thy và Thiệu Dương tụm lại một nơi để bàn luận và ăn uống, giải trí.

Kết thúc đợt thi lần này cũng thế, cả ba người cùng nhau đến quán Trúc Đào vui đùa. Dù sao cũng phải đợi gần nửa tháng mới có kết quả thi đại học cho nên không cần phải từng phút sốt ruột chờ đợi làm gì.

Buổi tối thứ bảy của tuần kết thúc đợt thi thứ hai, ba người đến tìm Trúc Đào. Trúc Đào rất vui mừng khi thấy bọn họ đến. Bởi vì hai đợt thi vừa rồi bọn họ lo ôn bài cho nên không rảnh đến tìm cô cho nên cô có chút buồn chán. Dù cô có bạn nhưng cũng chẳng có ai thân thiết như bọn họ. Có thể là bọn họ khá bình dị nên hợp với cô.

Trúc Đào bung ra ba cốc nước giải khát, ba người hít một hơi cười đùa giỡn. Lí do khiến cho Thư Giao cùng Thiệu Dương có thể trở lại như xưa đó là vì Thiệu Dương. Thư Giao nhớ đến sau ngày thi cuối cô được Thiệu Dương hẹn ra ngoài nói chuyện.

Ngày đó cũng là một ngày nắng đẹp, trời chiều mát mẻ. Khi đó cô còn đang ở nhà cầm điện thoại trên tay muốn gọi cho Đại Vũ nhưng cứ chần chừ. Bất chợt điện thoại trên tay cô lại reo lên nhưng lại là của Thiệu Dương. Chính vì vậy cô đồng ý với cậu ta ra ngoài đi dạo. Thiệu Dương cùng Thư Giao đi dạo bên bờ sông Phú Xuân. Đoạn thời gian đầu hai người hầu như không nói với nhau câu nào cả, chỉ đơn giản là đi dạo mà thôi. Đến một lúc Thiệu Dương chợt dừng lại nhìn về phía xa, thân ảnh cao cao như có vẻ âm trầm ưu sầu. Thư Giao không có bước lên đứng cạnh cậu ta mà chỉ đứng phía sau cách cậu ta vài bước cũng đưa mắt nhìn dòng sông.

- Dương nghĩ... chúng ta sẽ vẫn là bạn như cũ phải không?

- Dĩ nhiên rồi.

- Dương cảm thấy rất khó khăn để quên đi tình cảm mà Dương dành cho Giao. Giao có biết tại sao Dương lại thích Giao hay không?

Thư Giao nghe giọng nói nhàn nhạt của Thiệu Dương mà có chút mờ mịt không rõ. Cô không biết cậu ta hẹn cô ra để làm gì? Thư Giao giữ trạng thái trầm mặc.

- Không biết Giao còn nhớ cậu bé yếu đuối năm nào bị người ta vây đánh không?

- Dương...

Thư Giao chợt nhớ, cô cảm thấy lần đầu chạm mặt với Thiệu Dương có cảm giác quen thuộc nhưng lại không nhớ là gặp ở đâu. Hóa ra là lúc cô mười hai tuổi.

- Dương chính là cậu bé đó. Dương không thể nào quên cô bé ngày hôm đó mặc dù không gặp nhưng Dương vẫn luôn tìm tin tức về cô bé đó. Vì cô bé đó Dương kiên trì tập luyện để bản thân mạnh mẽ lên để sau này gặp lại Dương sẽ là người bảo vệ chứ không phải cô bé đó.

Những lời nói đó đánh thật sâu vào lòng Thư Giao, cô thật sự không biết Thiệu Dương lại xem trọng đoạn kí ức ngắn ngủi đó đến thế. Đáng tiếc cô năm đó chỉ là một cô bé hơi hột không để trong lòng bất cứ điều gì, nếu đã qua cô sẽ không cố nhớ. Cô rất muốn tiếp nhận tình cảm mà Thiệu Dương dành cho cô nhưng đáng tiếc cậu ta đã chậm. Nếu cậu ta xuất hiện trước Đại Vũ có lẽ cô sẽ suy nghĩ lại.

Thiệu Dương càng nói càng có cảm giác chua xót, cậu ta biết cậu ta đến chậm một bước cho nên không giành được trái tim cô cho nên cậu ta không muốn tình bạn còn lại bị sự cố chấp của mình phá hủy. Cậu ta sẵn sàng buông tha đoạn tình cảm này để nhận được sự quan tâm từ một người bạn như cô. Cho dù chỉ là âm thầm ở bên cạnh cô nhưng đó là cậu ta lựa chọn không oán không than.

- Thật xin lỗi vì đã không nhận ra Dương.

- Không sao, Dương chính vì không muốn lấy cái quá khứ đó để nhận hảo cảm từ Giao cho nên mới dùng tình cảm hiện tại để chinh phục. Thật không ngờ trong tim Giao lại có người khác mất rồi.

Thiệu Dương xoay người nhìn cô mỉm cười, cậu ta đưa ra bàn tay trước mặt Thư Giao. Cô cũng khẽ mỉm cười:

- Chúc Giao vui vẻ với lựa chọn của mình, hãy nhớ rằng khi nào Giao cảm thấy mệt mỏi hãy nói với Dương. Chúng ta mãi là bạn.

- Cảm ơn Dương! Chúng ta mãi là bạn.

Bên bờ sông in bóng một nam một nữ bắt tay nhau trên môi nở một nụ cười. Đó là khởi đầu cho một tình bạn tốt đẹp hay còn ẩn sâu điều gì khó nói?

Thư Giao chợt nhớ đến ngày đó mà cảm thấy thanh thản hơn. Hiện tại mong muốn của cô chỉ có một điều là gặp Đại Vũ mà thôi.

Trong lòng Lan Thy lại không có thoải mái như thế. Từ ngày nghe Thư Giao nói về cuộc chạm mặt của Đỗ Hoàng cùng Đăng Triết, cô đột nhiên mơ hồ cảm giác đau lòng thay anh. Thư Giao nói nhìn thấy anh nổi giận, cô tựa hồ tưởng tượng được sự đau đớn kia có vẻ hơn cô nghĩ nhiều. Chỉ vì mấy ngày thi cho nên cô tạm gác chuyện này sang một bên. Hiện tại đầu óc thanh thản rồi, cô lại nghĩ về anh. Lan Thy chợt hiện lên tia sáng.

- Này, tụi em thi kết quả tốt cả chứ? _Trúc Đào ân cần hỏi.

Ba người lúc này mới từ trong suy nghĩ của riêng mình hồi phục tinh thần. Thư Giao khẽ cười.

- Tốt chị ạ.

- Vậy chúc mừng tụi em. Vậy đi hôm nay chị mời khách đấy.

- Thật không ạ? _Lan Thy nháy mắt.

Trúc Đào lờm Lan Thy một cái lại khẽ mỉm cười:

- Em tưởng chị là bà già keo kiệt à?

- Ha ha em nào có ý đó đây là chị nói chẳng liên quan em

Thiệu Dương chỉ cười nhạt. Cậu ta liếc nhìn ra ngoài chợt thấy có một bóng dáng thấp thò không biết là làm cái gì. Cậu ta cảm thấy rất hoài nghi, cô gái này hình như đã đi theo bọn họ suốt hai quãng đường đến đây rồi, nếu cậu không lầm là khi Lan Thy xuất phát cô gái đó bắt đầu bám theo. Thiệu Dương không nhìn được đứng dậy rời khỏi bàn. Ba người con gái còn lại sững sờ một lúc.

- Này em trai đi đâu đấy? _Trúc Đào khẽ gọi.

Thiệu Dương đưa một ngón tay ra hiệu im lặng:

- Giao đi ra đường chính chặn cô bé đó lại, Dương vòng ra bên trái, Thy vòng bên phải. Cô bé kia thật đáng nghi.

Thư Giao và Lan Thy mặc dù không hiểu rõ cuộc xảy ra chuyện gì nhưng vẫn gật đầu. Ba người làm một phi vụ nhỏ để vận động cũng tốt.

Bên ngoài quán Trúc Đào, cô một cô gái thân hình nhỏ nhắn đội một cái nón kết cùng một kính râm. Bộ dạng cứ thấp thò thế nào ấy. Cô gái còn định tìm cách bỏ một hộp gì đó vào giỏ xe của Lan Thy nhưng khi xoay người liền đụng phải một khuôn ngực nam tính. Cô gái nuốt nước miếng nhìn đôi giày thể thao trắng rồi ngược lên nhìn khuôn mặt điển trai đang nhìn mình chằm chằm. Mắt cô gái có chút tỏa sáng.

Oa! Ha ha nữ nam, anh Triết giao việc này cho cô thật không tệ.

Đột nhiên nghĩ lại khuôn mặt này tại sao quen thuộc như thế? Đây không phải người đi chung với Lan Thy sao? Cô gái mặt biến sắc muốn co chân quay đầu bỏ chạy nhưng đã muộn. Hai bên đã bị hai thân ảnh chặn đường. Cô gái thầm kêu không ổn.

- Nói! Từ sáng đến giờ cô đi theo chúng tôi có mục đích gì? _Lan Thy lạnh lùng hỏi.

- Chị...chị là Lan Thy có phải không? _cô gái cười gượng một tiếng.

Thư Giao đánh giá cô gái từ trên xuống dưới, trong đầu lại hiện rõ một cái tên. Thảo nào cô thấy cô gái quen mắt như thế.

- Đúng là tôi, cô theo tôi là muốn làm gì hả? Còn có cả cái này là cái gì?

Lan Thy nhìn cái hộp mà cô gái vừa để xuống trong giỏ xe của cô.

- Em...thật ra là...

- Lạc Nhi đúng không? _Thư Giao chợt nhớ đến khẽ mỉm cười một cái.

- Há?

Cô gái tròn mắt nhìn Thư Giao, cô quên mất là lần trước mình từng móc túi cô gái này. Lần này còn thảm hơn cả chữ thảm. Thiệu Dương cùng Lan Thy cũng nhìn Thư Giao rồi lại nhìn Lạc Nhi.

- Há cái gì, em đừng tưởng tôi không biết em là ai.

Thư Giao lột cái nón kết trên đầu Lạc Nhi để rơi xuống mái tóc dài, lộ ra khuôn mặt bầu bĩnh. Lan Thy kinh ngạc muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, bởi vì cô nhìn thấy đường nét trên gương mặt kia thật sự đúng là giống hai anh em sinh đôi kia. Thiệu Dương càng thêm mờ mịt.

- Chị biết em là ai à? Chị không phải định bắt em vào đồn đấy chứ? Chuyện lần trước thật ra là...em sai rồi cho nên chị đừng truy cứu có được không?

Thư Giao vuốt cằm trầm tư một lúc, cô cảm thấy giống với cô bé này rất thú vị cho nên cô không ngại đùa thêm một chút.

- Biết. Muốn chị không truy cứu cũng được em đi theo chị vào đây.

- Chị thật sự không gạt em đấy chứ?

- Không có.

Lạc Nhi nuốt khan một cái bất đắc dĩ đi theo Thư Giao vào bên trong quán Trúc Đào. Trúc Đào nhìn thấy ba người đưa một cô gái trở vào liền sinh ra hiếu kỳ. Bởi vì cô gái này trông rất dễ thương, đôi mắt to tròn lúng liếng trông có chút giả hoạt nhưng cũng cực kì đáng yêu.

- Chị Đào chị cho em ấy một ly nước mát đi, nhìn kìa tại sao lại cải trang thành cái dạng này. Hai anh trai của em thật không có nhân tính. _Thư Giao buồn cười nhìn bộ dạng của Lạc Nhi.

Lạc Nhi lại ngạc nhiên, cô không nghĩ Thư Giao lại biết rõ về cô như thế. Là một cô gái như thế nào đây?

- Chị làm sao biết anh trai em?

Lan Thy uể oải chen miệng:

- Nói thừa là bạn gái của Vũ ca há lại không biết.

Một câu của Lan Thy lại khiến cho cả bàn lâm vào trầm mặc. Thiệu Dương dù đã tự nhủ rằng sẽ buông tay nhưng tại sao mỗi lần nghe đến quan hệ của Thư Giao cùng Đại Vũ không kìm được mà đau lòng. Lạc Nhi lại toàn thân cứng đờ không biết nên nói gì. Cô từ ba năm trước đã biết Vũ ca nhưng cũng chưa từng nghe anh nhắc đến chuyện tình cảm. Anh cho cô đi du học cô cũng đi nhưng sau khi trở về cũng chưa có cơ hội gặp lại anh. Vì quan hệ đặc thù của Vũ ca cùng hai anh trai nên Vũ ca đối xử với cô đặc biệt tốt cho nên cô vẫn luôn thăm mền anh. Cô không nghĩ tới sau khi du học trở về, anh có bạn gái rồi. Tại sao hai anh trai không nói cho cô biết. Bọn họ sợ cô cản trở sao? Lạc Nhi cố lấy lại bình tĩnh nhìn Thư Giao mỉm cười. Cô lại âm thầm đánh giá Thư Giao. Một cô gái có tư sắc bình thường tại sao có thể lọt vào mắt Vũ ca đây? Thư Giao lại không biết nên nói gì, cô đúng là muốn gặp Đại Vũ ngay bây giờ để xác nhận lại mối quan hệ giữa cô và anh.

- Thì ra chị là chị dâu tương lai, ha ha thật trùng hợp hẳn là lần trước hai anh trai muốn em mất điểm trước mặt chị nên mới bày ra cái trò ấy rồi.

- Không sao chị cảm thấy rất vui khi biết em.

Lạc Nhi thở dài trong lòng, cô gái trước mặt cô trưởng thành hơn cô rất nhiều, tuy không phải là người đẹp nhất nhưng biết cách ứng xử hơn nữa lần trước cô nhận thấy Thư Giao một thân vô nghề hẳn là hơn cô. Xem ra còn nhiều điều về Thư Giao mà cô chưa biết đến.

- Đúng rồi em đi theo bọn chị làm gì?

- Là anh Đăng Triết có việc nhờ em đến giao cho chị Lan Thy cái hộp này. Anh ấy nói là giao riêng cho chị ấy nhưng em thấy là không cần nữa rồi dù sao mọi người cũng thấy hết rồi.

Đăng Triết? Lan Thy cùng Thư Giao nhìn nhau. Lan Thy liền cầm lấy cái hộp mở ra xem. Xem xong cô liền choáng váng bên trong chỉ có một tờ giấy mà thôi.

Khoảng tám giờ tối, Lan Thy một mình ngồi trong phòng ôm con gấu bông lăn qua lộn lại. Cô cảm thấy rất khó chịu, trong lòng cứ có một cảm giác tội lỗi thế nào ấy. Cô thật sự cũng không phải cố ý chẳng qua là hiếu kì về Vũ ca cho nên cô mới tiện tay điều tra luôn thân thế của Đăng Triết không nghĩ tới anh lại biết. Trong tờ giấy anh ghi rất rõ ràng: “9h tối tại RN tôi sẽ nói cho em biết những gì em muốn biết.”

Lan Thy đưa mắt nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ rồi, cô có nên đi hay không đây? Cô biết anh sẽ không làm gì cô nhưng cô vẫn có cảm giác run sợ. Cô đã tự ý điều tra chuyện riêng của anh cho nên anh chắc chắn rất phẫn nộ. Đôi khi tính hiếu kì của một người rất tai hại.

Lan Thy thở dài không thôi nhưng cô vẫn quyết định đi. Lan Thy mở tủ lựa chọn một bộ váy màu vàng nhạt đơn giản. Cô không biết anh hẹn cô đến đó để nói những gì nhưng cô vẫn muốn biết. Cô đột nhiên muốn biết tường tận về anh kể cả nỗi đau anh phải chịu.

Lan Thy bước xuống nhà chào ông Quân và bà Thảo. Ba mẹ cô rất coi mở cho nên việc cô đi chơi với ai bọn họ cũng không quá khắc khe. Lan Thy đi ra ngoài bắt một chiếc taxi chạy đến RN.

Sau khi Lan Thy vừa đi không lâu thì có một chiếc xe Ferrari đậu trước cổng nhà Lan Thy. Thư Giao vội vàng chạy vào nhà tìm Lan Thy. Ông Quân và bà Thảo nhìn Thư Giao đầy kinh ngạc, họ không biết cô có việc gấp gì mà chạy đến đây vào giờ này. Thư Giao cũng cảm thấy hành động của cô có thể làm bọn họ lo lắng cho nên cũng chỉ nói qua loa vài câu liền rời đi. Khi trở lại xe, trong lòng cô có chút lo sợ mặt mày không bình thường cho lắm.

Trí Hi ngồi trong xe nhìn thái độ thất thần của cô không khỏi lo lắng. Hôm nay, anh còn đang xử lí một số việc cư nhiên nhận được điện thoại của Thư Giao. Trong điện thoại giọng nói của cô đầy lo lắng khiến anh cũng muốn hoảng.

- Em làm sao vậy, Lan Thy không có trong nhà sao?

- Không, không có chắc nó đến RN rồi anh mau đưa em đến đó đi.

Thư Giao đứng là hoảng sợ thật bởi vì cô nhận được điện thoại của Lạc Nhi bảo rằng Đăng Triết có xung đột cùng một nhóm người cho nên tối nay không tiện gặp mặt vì vậy bảo cô nói với Lan Thy không cần đi. Thế nhưng điện thoại của Lan Thy không liên lạc được cho nên cô đành chạy đến đây xem. Nhưng cô vẫn liệu trước rằng cô sẽ đến không kịp. Cô lại không rành đường cùng địa phận của RN. Đó là một quán bar cực lớn, cô chưa từng đến những nơi đó. Nơi đó cũng vô cùng phức tạp và lại trong tình cảnh hiện tại cô không thể tìm được ai đáng tin cậy ngoài Trí Hi. Nếu cô gọi Trác Quang thì không ổn, thân phận anh là cảnh sát nếu thật sự có xung đột gì đó có liên quan đến Đại Vũ như vậy sẽ không tốt chút nào. Gọi Lâm Tường lại sợ Lan Thy khó xử cho nên lúc này cô chỉ kịp nghĩ đến Trí Hi mà thôi. Anh hẳn là không có bất lợi gì đối với Đại Vũ và Đăng Triết.

- Em đến đó để làm gì, đó là nơi rất phức tạp. _ Trí Hi nhún mày không vui.

- Em sợ Lan Thy xảy ra chuyện.

- Sẽ không có chuyện gì nếu có Đăng Triết ở đó. Em là một cô gái đến đó cũng không làm được gì.

- Em không yên tâm.

Trí Hi nhìn bộ dạng kiên quyết của Thư Giao thì thở dài một cái, lấy tốc độ nhanh nhất đến RN.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Rn Bí Ẩn

Trong lòng thành phố tồn tại một vũ trường thật lớn, khách ở đây chỉ cần đáp ứng đủ điều kiện mà vũ trường đặt ra thì có thể vào. Chính vì vậy nơi đây cũng có những luật lệ riêng của nó không phải ai muốn vào đều được. Muốn vào đây trước tiên dĩ nhiên phải có tiền. Tiền ở đây được xem là vạn năng chỉ cần có tiền sẽ có một chỗ đứng vững chắc được người trong vũ trường này bảo vệ khỏi những xung đột không cần thiết. Nói cách khác chính là chi phí bảo kê mà thôi. Chính vì vậy mà trong đây chưa hề xảy ra vụ cãi vả hay ẩu đả nghiêm trọng. Cơ hồ chỉ vừa nhen nhóm đã bị dập tắt. Điều kiện thứ hai đó là trước khi vào ai cũng bị tra xét kĩ càng không cho đem theo bất kì vũ khí nào kể cả một con dao nhỏ cũng thế. Chủ nhân nơi đây không muốn vũ trường của họ có thể trở thành những nơi thanh toán cá nhân. Vũ trường này mang tên Rock anh Night, người ta vẫn hay gọi tắt là RN.

Hiện tại Thư Giao đang ngơ ngác đứng nhìn sự sa hoa cùng đồ sộ của vũ trường này. Bây giờ Thư Giao chợt biết nó không phải chỉ là một cái vũ trường mà liên kết với nó còn có một nhà hàng cùng một khách sạn. Người đến đây nếu không thích sự ồn ào của vũ trường có thể di chuyển sang khu vực nhà hàng yên tĩnh hơn. Trong dòng người đông nghịt ra vào vũ trường đủ mọi loại độ tuổi, trang phục, nghề nghiệp, cấp bậc. Chỉ là độ tuổi cỡ Thư Giao cũng không phải ít. Một cô gái mặc váy trắng chấm bi phủ gối khoác thêm một cái áo khoác màu kem bên ngoài cho nên trông có vẻ kín đáo. Thư Giao nhìn xung quanh, cô đang đợi Trí Hi. Anh có cuộc điện thoại nên đã đứng hơi cách xa cô. Trí Hi vừa nghe điện thoại lại không quên nhìn Thư Giao. Bộ dáng cô có chút sợ sệt.

Không biết từ đâu một đám thiếu niên đi tới, trên mặt ngả ngón cười đi đến bên cạnh Thư Giao.

- Này cô em sao đứng đây một mình vậy? Đi cùng bọn anh đi! _một gã thiếu niên trong đám buông lời đùa cợt.

Thư Giao liếc nhìn bọn họ, trong mắt hiện lên một tia không hài lòng. Cô nhích người lùi ra sau mấy bước. Đám người này lại tiến thêm một bước.

- Tôi không giống với các cậu, một đám nhóc không lo học hành đến đây làm gì?

Cô rõ ràng nhìn ra bọn họ cùng lắm khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Bọn họ vẫn còn trong độ tuổi đi học đã đến những nơi này thật không có gì tốt cả.

- Cái gì? Đám nhóc? Cô em này lớn lối nhỉ, cô em bao nhiêu tuổi mà nói năng chẳng lễ phép gì cả. _lại một gã thiếu niên khác đi đến kéo mấy lọn tóc của Thư Giao.

Thư Giao bực dọc gạt tay người kia ra, đôi mắt to tròn ra sức trừng mắt cảnh cáo.

- Tôi không có rãnh đôi co với cậu đi ra chỗ khác chơi đi.

Lúc này Thư Giao thật hận chiều cao của mình. Tại sao đám nhóc này rõ ràng nhỏ tuổi hơn cô lại cao lớn như vậy, hại cô yếu thế.

- Cô em định làm cao đây hả, đi với tụi anh đi tuyệt đối không bạc đãi. Em có biết đại ca của bọn anh là ai không? _gã thiếu niên lúc đầu lại trêu đùa.

Thư Giao mỉm cười, tay lại nhanh chóng bắt lấy tay của người kia định chạm vào mặt cô bẻ ngoặt ra phía sau.

- Tôi bảo các cậu tránh ra nếu không đừng trách tôi đấy.

- Đau...đau...buông!

Gã thiếu niên kia mặt nhăn mày nhu vì động tác của Thư Giao quá nhanh hắn không kịp phản ứng. Vì vậy hắn chỉ có thể kêu đau.

- Đại ca của các người là ai tôi không cần biết, tôi chỉ không muốn gây sự tốt nhất rút xa tôi ra nghe rõ chưa?

- Rõ, rõ...rồi. Mau buông!

Thư Giao hừ lạnh một tiếng đẩy tên thiếu niên kia ra một đoạn. Bọn họ lại nhìn nhau đưa mắt làm ám hiệu muốn đồng loạt tiến đến bắt lấy Thư Giao. Nói gì họ cũng là nam nhi để thua một cô gái thật mất mặt. Thấy một đám tiến tới gần, Thư Giao nuốt khan không ngừng, cô thật sự không muốn gây sự đâu. Thư Giao nắm chặt tay thành quyền nhưng vẫn giữ bình tĩnh không muốn ra tay. Đợi đến khi một bàn tay có lực định giáng xuống mặt Thư Giao cô chưa kịp động thủ thì thấy cô tay của người kia bị một bàn tay khác giữ chặt ở trên không. Đồng thời tiếng khớp xương kêu răn rắc vang lên.

- A....chết tiệt tên nào? Mau buông!

- Các cậu không lo học hành lại đến những nơi này, còn muốn đánh người nữa có phải muốn một lần vào đồn cảnh sát không?

Thư Giao bị một cánh tay khác kéo vào trong vòm ngực ấm áp. Cô nhất thời cũng ngơ ngác không động đậy. Mà đám người kia nhìn người vừa xuất hiện không khỏi vừa hận lại vừa ghen tị. Lấy đâu ra một người hoàn mỹ như vậy, hình dáng đã tuấn mỹ hơn người mà khí thế thoát ra từ trên người anh cũng khiến người ta sợ hãi. Giọng nói trong trẻo lạnh lùng khiến mấy tên nhóc con không tự chủ lại run lên. Dù đôi mắt xuất hiện mắt kính nhưng nó không làm mất đi vẻ hoàn mỹ mà càng làm tăng lên mấy phần nghiêm nghị khó ai bì kịp.

- Đau...buông!

- Lần sau nhớ rõ đừng gây sự lung tung. _Trí Hi nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo.

Đang lúc Trí Hi còn muốn dạy dỗ cậu nhóc trước mặt một trận lại có tiếng bước chân dồn dập đi về phía bọn họ. Trí Hi nhíu chặt chân mày nhưng cũng buộc phải buông ra, đẩy nhẹ một cái cậu nhóc này liền ngã nghiêng trên mặt đất.

- Đã có chuyện gì? Nơi đây có quy định trong địa phận của RN không được phép gây sự. _một thanh niên trong đám người vừa đến lạnh lùng quét mắt cảnh cáo.

Khi ánh mắt của họ rơi trên người Trí Hi thì có chút nể mặt, mặc dù họ không biết người này là ai nhưng nhìn phong thái của anh thì hẳn không tầm thường cho nên họ không dám manh động. Họ chỉ sợ chọc phải người không nên chọc gây ảnh hưởng đến việc kinh doanh của RN khi đó bọn họ không thể gánh nổi. Từ trước đến giờ bọn họ cũng chưa từng gặp mặt chủ nhân thật sự của RN bao giờ. Cho nên mới nói RN còn nhiều điều mà bọn họ chưa

biết.

- Không có gì, tôi chỉ tiện tay dạy bảo mấy cậu nhóc này cố gắng về nhà học hành mà thôi. _ Trí Hi mỉm cười mười phần khách khí.

- Nếu không có gì thì giải tán đi! _ người thanh niên kia lại ra lệnh.

Mấy tên nhóc con kia dù không cam lòng nhưng vẫn phải tán đi. Trước khi đi vẫn không quên trừng mắt nhìn Trí Hi cùng Thư Giao. Đợi một đám người đi xong Trí Hi mới kéo Thư Giao ra trước mặt.

- Em không sao chứ?

- Không, không sao.

Thư Giao cười cười nhìn anh. Tại sao cô cảm thấy anh càng lúc càng giống người đó vậy? Trí Hi nhận được đáp án của Thư Giao mới thở nhẹ một cái. Anh không nghĩ tới mình chỉ không chú ý cô một chút liền xảy ra chuyện.

- Vào thôi chắc Lan Thy đang ở trong đó đấy.

Trí Hi không để ý đến trong lòng Thư Giao nghĩ gì liền kéo cô đi vào. Thư Giao cũng chỉ có thể cuốc bộ nhanh theo sau anh. Nhìn bóng lưng cao lớn trước mặt cô lại nghĩ đến người kia? Cô lại không tự chủ bật ý nghĩ kia thành tiếng.

- Thật giống Đại Vũ.

- Em nói gì?

- Không, không có gì.

Trí Hi loáng thoáng nghe được nhưng không rõ vì nơi đây quá ồn ào. Anh chỉ hơi nhíu mày một chút nhưng không có để ý nữa. Hai người qua một lần kiểm tra mới bước vào trong. Ở một góc đường có một người con trai nhếch môi cười lạnh lùng nhìn theo Trí Hi cùng Thư Giao. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào đôi tay đang nắm kia sinh ra chút hứng thú dị thường.

- Một cô gái cũng có thể làm Trí Hi ra mặt xem ra sắp đến lúc xem trò hay rồi.

Vừa mở cửa bước vào Thư Giao liền cảm thấy choáng váng vô cùng. Cô đứng là không thích hợp với nơi này. Ánh đèn xanh đỏ lờ lẹt chớp tắt, xoay vòng liên tục. Tiếng nhạc lại vô cùng âm ỉ, mọi người lại đang thả hồn vào những bản nhạc sôi động điên cuồng nhảy. Thư Giao càng đi càng chậm mà tay của cô nắm tay Trí Hi càng chặt. Trí Hi hình như cảm nhận được cô bất ổn cho nên hơi dừng lại nhìn cô.

- Em ổn không?

- Không sao chắc là chưa thích ứng. Chúng ta nhanh tìm Lan Thy đi!

Trí Hi dù không yên lòng nhưng vẫn làm theo lời cô cố tìm kiếm Lan Thy. Bọn họ đi một vòng lớn rồi cuộc không thấy gì cả. Thư Giao lại càng thêm lo lắng. Trí Hi kéo Thư Giao đi qua một cánh cửa, cửa này mở bằng mật mã. Cô kinh ngạc không thôi, Trí Hi rành nơi này như vậy sao? Phía sau cánh cửa chính là một dãy hành lang dài hẹp đủ cho hai người đi, đường đi được bố trí đèn đuốc sáng trưng nhưng cứ cách khoảng ba mét lại có một người đứng gác. Bọn họ dĩ nhiên không thuận lợi đi qua rồi.

- Nè các người không được vào đây, đây là khu cấm của RN.

Trí Hi nhàn nhạt nhìn bọn họ, ghé sát vào tai một người nói nhỏ rồi kéo Thư Giao qua mặt bọn họ. Bọn người kia ngơ ngác nhìn nhau một lúc rồi ra hiệu cho những người phía sau, vì thế không ai cản bọn họ để mặc hai người họ đi vào.

Thư Giao hiểu kì nhìn quanh đi xuyên qua một đám người sau đó mới hỏi Trí Hi. Cô cảm thấy anh rất quen thuộc địa phận nơi này.

- Anh nói gì với bọn họ thế?

- Là mật mã mà thôi. Anh nói cho em biết RN có rất nhiều bí mật liên quan đến Vũ ca.

Thư Giao kinh ngạc giật lùi mấy bước không dám đi nữa. Trí Hi nhìn cô khó hiểu. Chẳng phải cô rất muốn gặp Vũ ca sao, tại sao đến rồi lại sợ sệt như thế.

- Em làm sao vậy?

- Nơi...nơi bí mật vì sao anh...anh lại đưa em vào?

Trí Hi bật cười nhìn cô:

- Nói là bí mật thật ra cũng chẳng có gì chỉ là không gian riêng của chủ nhân nơi đây mà thôi.

- Ý anh là...nơi này thuộc quyền quản lí của Đại Vũ?

- Có thể xem như vậy. Đi thôi!

Trí Hi lại nắm tay kéo Thư Giao đi tiếp một quãng đường lại rẽ trái, rẽ phải khiến cô choáng váng cả đầu. Cái này tựa mê cung đầy hèn gì có chút bí ẩn. Thư Giao càng đi càng lo lắng.

- Vậy...Lan Thy ở chỗ nào?

- Hẳn là ở cùng Đăng Triết.

Hai người vừa đi vừa nói rồi cuộc cũng đến một dãy hành lang đầy phòng ốc. Mỗi phòng thiết kế bằng một cánh cửa cách âm, sử dụng mật mã để đóng mở. Trí Hi ấn một dãy số, cánh cửa tự động mở ra. Bên trong là một căn phòng hoa lệ vô cùng lại cực kì rộng lớn. Bên trong có một bàn tiệc đã chuẩn bị sẵn, Thư Giao không khỏi giật mình. Cô có phải vào nhầm chỗ rồi không?

- Chúng ta có phải vào nhầm chỗ rồi không?

- Không nhầm. Vốn là Đăng Triết hẹn Lan Thy chỗ này nhưng hiện tại bọn họ đi đâu anh cũng không biết. Hay là em ngồi đây chờ đi, anh đi điều tra một lúc sẽ về.

Trí Hi cũng có cảm giác quái lạ, lúc này anh gọi điện thoại rõ ràng Đăng Triết bảo rằng hẹn Lan Thy ở chỗ này vì sao bây giờ một người cũng không thấy. Chẳng lẽ họ thật sự xảy ra chuyện? Nếu ở trong địa phận của RN đáng ra không có vấn đề gì mới đúng.

- Không cần đâu, em muốn đi.

Trí Hi trầm mặc. Anh thật sự không muốn cô đến chỗ đó. Đó là nơi cấm kị nhất của RN. Đó cũng là nơi duy nhất giải quyết ân oán bằng bạo lực.

- Em tốt nhất không nên đi.

- Biết đâu nơi đó có Đại Vũ thì sao? Anh chẳng phải nói em sẽ được gặp anh ấy sao?

Thân thể Trí Hi cứng đờ. Anh chưa nghĩ đến cô lại muốn gặp Đại Vũ trong lúc này. Ánh mắt anh hiện lên vô số tia phức tạp.

- Đi thôi nhưng nếu không gặp được Đại Vũ em cũng đừng thất vọng.

Thư Giao cũng không mong là có thể gặp được Đại Vũ, hiện giờ cô chỉ cần nhìn thấy Lan Thy là tốt rồi. Thư Giao gật đầu lại một lần nữa cùng Trí Hi rời khỏi căn phòng đi theo một hướng khác rồi đi ra theo cửa sau. Ở phía sau là một khuôn viên rộng lớn, có một sân tập bắn súng. Thư Giao kinh ngạc, nơi đây lại có nơi tập bắn súng? Đáng tiếc hiện tại là ban đêm hẳn là không đủ ánh sáng để cô quan sát rõ hết mọi thứ. Cô mơ hồ thấy ở một khoảng sân rộng có một nhóm người đứng, ở phía xa cũng có hai người đứng dường như đang nói chuyện. Trí Hi kéo cô đứng nép vào một góc. Thư Giao nghiêng đầu nhìn về phía hai người đang đứng vì ở quá xa cô không thể nhận ra là ai. Trí Hi lại nhận ra rất rõ. Trong lòng anh có loại nghi hoặc thật sâu cũng có lo lắng cho Đăng Triết.

- Hai người đó là ai vậy?

- Là Đăng Triết cùng Đỗ Hoàng.

Là hai người họ? Thư Giao kinh ngạc, bọn họ rốt cuộc muốn giải quyết ân oán sao? Cô cố gắng nhìn nhưng chung quy không thấy rõ gì cả càng đừng nói là nghe thấy. Lúc này cô đột nhiên thấy một cô gái lẩn ra từ trong bãi cỏ. Không chỉ Thư Giao hoảng hốt mà một đám người đang đứng kia cũng giật mình cảnh giác. Hai người đang đứng nói chuyện cũng nhìn chăm chăm thân ảnh vừa xuất hiện kia.

Thư Giao ảm thầm hoảng sợ.

Lan Thy?

Trong RN, trên một sân tập bắn rộng rãi có hai nhóm người đứng tụ lại cùng một chỗ. Chuyện này xảy ra trước khi Lan Thy chuẩn bị đi RN cả nửa tiếng. Chuyện không có gì lớn đơn giản chỉ là một cuộc xung đột nhỏ giữa những đàn em của Đỗ Hoàng cùng Đăng Triết chính vì vậy mới dẫn đến cuộc chạm mặt của hai người họ.

Đăng Triết thật sự không có dư thời giờ đi đôi co với bọn họ, chuyện này vốn đã xong nhưng Đỗ Hoàng lại xuất hiện yêu cầu cùng anh nói chuyện. Đăng Triết dù không muốn nhưng vẫn đồng ý. Anh nhìn đồng hồ lại sắp đến giờ hẹn cùng Lan Thy cho nên không muốn cô đến vào thời điểm này. Anh và Đỗ Hoàng cùng so tài bắn súng một lúc lâu mới bắt đầu cuộc nói chuyện. Dù sao kể từ năm năm trước ngoài lần chạm mặt lần trước, bọn cũng không có gặp lại. Từ nhỏ cho đến lúc mười sáu tuổi anh mới chạm mặt Đỗ Hoàng cùng cậu ta kết thân tuy nhiên đến khi biết thân phận của hắn là con của Lê Nghi Tâm, anh vô cùng hận. Giữa bọn họ lại tồn tại thêm một cô gái cho nên đã không cách nào cứu vãn.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Đỗ Hoàng cùng Đăng Triết đứng ở trong sân tập bắn. Ánh mắt hai người họ không chạm nhau chỉ lảng lảng đứng cách nhau mấy bước.

- Nói đi cậu muốn gì hả? Tại sao lại cho người đến gây sự ở đây? _Đặng Triết lạnh lùng nói.

Đỗ Hoàng không để lộ chút cảm xúc nào, ánh mắt đen như mực nhìn vào màn đêm.

- Tôi không có đó chỉ là sự trùng hợp.

- Trùng hợp? Tôi có thể tin sao? Lại đem cả thứ bị cấm vào RN, rõ ràng biết đây là cấm kỵ của RN vẫn làm như vậy, cậu cho rằng tôi sẽ tin cậu không có ý gây sự sao?

Đặng Triết có chút tức giận trong lòng. Đại Vũ không có ở đây giao nơi này cho anh quản lý, vì vậy anh tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ ai có cơ hội gây rối. Người đang đứng bên cạnh anh đây...anh càng không biết nên làm thế nào để tin.

- Cậu không tin tôi cũng không còn cách nào khác. Huống hồ tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, cậu sẽ không có cơ hội trở mình cho nên đừng cố tìm cách trở về.

Đặng Triết vừa nghe xong hồ hững bật cười một tràng dài, giọng cười của anh lạnh lùng mà ngông cuồng. Đỗ Hoàng cũng không lấy làm lạ. Có thể là ba năm gần đó đã khiến hắn hiểu rõ anh.

- Phải không? Tôi chưa bao giờ có ý định đặt chân trở lại ngôi nhà đó, tôi cũng sẽ không thừa nhận mình có một cái gia đình như vậy. Một người cha nhu nhược thà nhìn vợ con mình bị bức đến chết cũng không ra tay tương cứu chỉ một mục đích duy nhất là giữ vững địa vị cho mình. Cậu nghĩ tôi sẽ trở lại sao? Đỗ Hoàng cậu sai lầm rồi.

- Sai lầm hay không còn chưa biết. Tôi chỉ biết năm đó là cậu hại chết Huệ Cẩm-món nợ này tôi tuyệt đối không quên. Cậu không bảo vệ được cô ấy.

- Đúng vậy là lỗi do tôi không bảo vệ được cô ấy vậy còn cậu...cậu không có trách nhiệm sao?

Đỗ Hoàng tức giận nắm lấy cổ áo Đặng Triết gào lên:

- Trách nhiệm thế nào hả? Năm đó, rõ là tôi đã ra đi nhường cô ấy lại cho cậu vì sao cậu không bảo vệ cô ấy hả?

“Bịch”

Chỉ nghe một tiếng vang trên nền đất, một thân ảnh nhẹ nhàng lăn ra. Hai người đang nói chuyện cũng im bật trông về một phía. Cả đám đàn em cũng tiến lên vây quanh thân ảnh kia.

Lan Thy mặt nhăn, mày nhíu thân thể chặt vật cầm chân vấy bõ từ mặt đất lên nở một nụ cười.

- Xin, xin lỗi tôi không cố ý, mọi người tiếp tục đi.

- Cô là...Lan Thy?

Hồ Đệ kinh ngạc nhìn Lan Thy, không biết cô xuất hiện ở nơi này làm cái gì. Nơi này chẳng phải là nơi dành riêng để giải quyết mấy chuyện ân oán của RN sao? Một cô gái xuất hiện ở đây với thân phận gì đây? Hơn nữa hướng xuất hiện cũng không giống lúc anh ta cùng Đỗ Hoàng tiến vào.

- Tôi...tôi có thể đi không?

Lan Thy hoảng sợ nhìn một đám người đang trợn mắt nhìn cô. Thật ra cô cũng không muốn xuất hiện ở đây chẳng qua lúc cô đến đã không thấy Đặng Triết. Lạc Nhật lại dẫn cô đến một căn phòng bảo cô cứ ngồi bên trong đợi. Cô cảm thấy nhàm chán cho nên mới đi tham quan một vòng, không nghĩ tới lại đi ra được một nơi trống trải thoáng đãng nên cảm thấy thoải mái. Cứ như vậy đi dạo một vòng rồi cuộc lại nhìn thấy Đỗ Hoàng cùng Đặng Triết. Cô chẳng qua chỉ muốn nghe bọn họ nói cái gì mà thôi. Không ngờ nơi đây lại nhiều côn trùng như vậy hại cô nhảy nhót lung tung, huống hồ lúc này cô sợ Đặng Triết có chuyện nên mới to gan xông ra ngoài.

- Không được. _Hồ Đệ lạnh lùng bỏ lại một câu.

Lúc này Đặng Triết gạt tay Đỗ Hoàng ra khỏi người mình mới đi đến chỗ Lan Thy. Một đám người kẻ cả người của Đỗ Hoàng cũng tản ra nhường đường cho anh. Dù sao nơi này cũng thuộc quyền quản lý của anh cho nên anh vẫn có quyền cao nhất nếu như Vũ ca không xuất hiện.

- Lan Thy! Lạc Nhi không có nói em không cần đến sao? Hơn nữa làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

- Anh...anh Triết, em...cũng không biết. Nhưng...mà chuyện của hai người em chẳng nghe thấy gì đâu.

Lan Thy thụt lùi mấy bước, cô cảm thấy sắc mặt Đặng Triết rất là không tốt. Cô nghĩ lần này mình không ổn rồi. Ánh mắt Đặng Triết càng thêm âm trầm, anh không nói gì nữa chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi.

- Đưa cô gái này trở về đi.

Lan Thy kinh ngạc, anh không làm gì cả chỉ vậy là xong rồi à? Vậy chuyện anh muốn nói với cô là chuyện gì đây? Cô còn chưa kịp định thần đã có hai

người thanh niên đi đến bên cạnh cô làm động tác mời. Lan Thy nhìn bóng lưng Đằng Triết lại có chút lo lắng.

Trong đầu cô nghĩ ngợi về từ “cô ấy” trong miệng Đỗ Hoàng gào lên là ai đây? Một cô gái thế nào có thể làm cho hai người này xung đột?

Đỗ Hoàng đứng đó nhìn hành động của hai người cũng không nói lời nào. Cho đến khi nhìn Đằng Triết quay lại:

- Chuyện Huệ Cẩm chết... là lỗi của ai cậu hỏi người con gái bên cạnh cậu ấy hẳn là cô ta rõ nhất, hơn nữa hại chết cô ấy là cậu không phải tôi.

Đằng Triết lạnh lùng xoay người rồi đi theo phía sau Lan Thy. Đỗ Hoàng đứng đó nắm chặt tay, nghi vấn trong lòng càng lớn. Nếu không phải năm đó hẳn rồi đi thì mọi chuyện hẳn không như thế. Tình bạn của bọn họ cũng không vì chuyện đó mà tan vỡ. Hẳn thật sự không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì chỉ nghe từ một phía như vậy có thật không?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đằng Triết Gặp Rắc Rối

Trở lại gian phòng trước khi rời đi, Lan Thy một mình ngăn người hai tay siết chặt lại biểu lộ sự bối rối trong lòng. Cô không rõ Đằng Triết đã xảy ra chuyện gì, cô cảm thấy rất bất an. Gian phòng một lần nữa mở ra, thân hình cao lớn của Đằng Triết hiện ra trước mắt Lan Thy. Ánh mắt anh nhìn cô một cách âm trầm khó hiểu, chính anh cũng không rõ vì sao gọi cô đến đây. Chỉ là mấy ngày trước anh nhận được tin có người tìm hiểu thân thể của anh cho nên anh cũng điều tra lại. Kết quả người điều tra anh lại là người có liên quan đến Lan Thy.

- Anh...muốn nói với em chuyện gì?

Không khí yên lặng bị phá vỡ, Đằng Triết bước đến ngồi đối diện với Lan Thy. Anh cũng không biết nên nói với cô những gì nữa. Lan Thy đưa mắt nhìn chằm chằm Đằng Triết. Trên gương mặt anh hình như hằn lên một chút gì đó bất đắc dĩ không nói nên lời.

- Em đừng ngu ngốc điều tra Vũ ca nữa sẽ chẳng có kết quả gì đâu.

Lan Thy sững sốt một lúc, hóa ra là vì cô điều tra Vũ ca cho nên anh mới lên tiếng.

- Anh ấy tiếp cận chị Thư Giao, em có quyền phải biết rõ ràng thân thể của anh ấy. Tuy chị Thư Giao rất mạnh mẽ nhưng em không thể để chị ấy rơi vào vòng nguy hiểm được.

- Em quên chuyện này đi, nếu Vũ ca đã chọn ai thì sẽ không để người đó gặp nguy hiểm.

- Nếu thân thể Vũ ca không có vấn đề vậy tại sao lại sợ người khác biết?

Trong mắt Đằng Triết thoáng dao động qua một tia do dự. Anh đang nghĩ làm thế nào để cô gái trước mặt anh không để ý đến mấy chuyện này nữa.

- Em nghĩ những tin tức em nhận được là do tự họ có thể điều tra được sao, nếu Vũ ca không để lộ ra chỉ sợ dù bọn họ đi mò đến giây một chút tin tức cũng không có.

Lan Thy kinh ngạc rồi chuyển sang có chút khiếp sợ. Cô nhớ người điều tra chính là nhờ vào quan hệ của Lâm Tường và quan hệ trước đây của đồng nghiệp với ba cô. Cô chưa nghĩ tới rằng thế lực của Vũ ca lại lớn như vậy. Từ đầu đến cuối vốn là cô đang đùa với lửa.

- Nếu không rõ thân thể tin chắc rằng ba em cũng như mẹ chị Thư Giao cũng sẽ không đồng ý cho Vũ ca tiếp cận chị Thư Giao.

Đằng Triết kinh ngạc nhìn Lan Thy lại như hiểu ra điều gì.

- Em nói là...điều tra Vũ ca còn có liên quan đến ba em cùng mẹ của Thư Giao sao?

Lan Thy lấy lại bình tĩnh nhún vai một cái:

- Thật ra ngay từ đầu mẹ chị Giao nghi ngờ cho nên mới đến tìm ba em chỉ là...trùng hợp em nghe được cho nên mới đề nghị giúp bọn họ. Bọn họ không muốn chị Giao lo lắng cho nên không nói ra.

Đằng Triết đưa tay vuốt mi tâm có chút rối loạn, anh cùng Vũ ca điều tra bọn họ rồi cuộc bọn họ cũng nghi ngờ bọn anh. Xem ra bọn họ thật sự không tầm thường chút nào. Mẹ của Thư Giao rồi cuộc là một người phụ nữ như thế nào, nếu chỉ là một người phụ nữ bình thường thì sẽ không nghĩ đến chuyện điều tra một người. Còn ông Trần Quân có lẽ là bệnh nghề nghiệp vẫn còn.

Đằng Triết đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của Lan Thy dưới ánh đèn, trong lòng lại dâng lên một loại cảm xúc phức tạp không nói nên lời.

- Em không sợ tôi làm cho em không thể trở về à?

Lan Thy nhìn anh mỉm cười:

- Anh sẽ không làm như vậy.

Đặng Triết bị nụ cười của cô làm cho mắt tự nhiên hơi nghiêng mặt đi nơi khác. Lan Thy nhìn anh bật cười.

- Em làm sao biết tôi sẽ không làm như vậy?

- Dựa vào biểu hiện của anh hiện giờ, chẳng có sát thủ khát máu nào đứng trước một kẻ điều tra mình mà nhìn bằng đôi mắt dịu dàng cả. Thậm chí còn ngượng ngùng.

Đặng Triết sa sầm mặt rồi cuộc hiểu bản thân lại bị cô đùa giỡn. Đặng Triết đưa mắt lạnh lùng liếc Lan Thy một cái. Cô gái này lại cười càng thêm vui vẻ, anh có cảm giác mình không đủ lạnh lùng để áp chế cô ngay ngày đầu tiên đã như vậy rồi. Ngày đầu tiên anh theo lệnh Vũ ca kéo cô ra khỏi Ngự Quán, cô gái này liền quần chặt anh không buông. Thậm chí còn thường xuyên chạy đến RN đáng tiếc những lần trước cô chỉ ở ngoài không thể vào tận bên trong như hôm nay.

Anh cũng không muốn làm phiền đến Vũ ca cho nên cứ như vậy cho đến hiện tại cô gái này liền cho rằng anh sẽ không làm gì cô. Nhưng có một điều cô không biết chỉ cần cô gây bất lợi cho Vũ ca anh sẽ không như bây giờ. Kể cả Thư Giao cũng vậy.

- Em muốn biết gì về tôi có thể hỏi, còn về Vũ ca thì đừng phí sức nữa.

Lan Thy thu lại ý cười trở về bộ dạng nghiêm túc:

- Anh thật sự là con của người đàn ông tên Lê Bá Nghị à?

- Phải.

- Vậy anh không có ý định trở về nhận lại gia sản sao?

- Không quan tâm.

- Anh và Đỗ Hoàng rốt cuộc có ân oán gì?

Đây mới là trọng điểm mà cô muốn biết. Cô thật sự tò mò về cô gái đã khiến cho Đặng Triết cùng Đỗ Hoàng sinh ra thù oán.

Đặng Triết kinh ngạc nhìn cô rồi lại trở nên bình thản như việc cô hỏi cũng bình thường như bao nhiêu chuyện khác. Chỉ là nơi đây mắt anh rõ ràng thoáng qua nét phiền muộn.

Lan Thy cũng vì nét phiền muộn đó mà cũng trầm tư theo. Một Đặng Triết như vậy khác xa với thường ngày mà cô nhìn thấy.

Căn phòng vang lên tiếng gõ cửa, Lạc Minh bước vào liếc nhìn Lan Thy gật đầu một cái rồi kể tai Đặng Triết nói nhỏ. Đặng Triết kinh ngạc một lúc rồi hồi phục tinh thần. Anh nhìn Lan Thy rồi phân phó cho Lạc Minh.

- Tôi có việc ra ngoài một chút, em có thể ngồi đây hoặc ra ngoài nếu muốn về tôi sẽ bảo Lạc Minh đưa em về.

Lan Thy nín tay anh lại, cô có cảm giác lần này anh đi không ổn một chút nào.

- Anh đi đâu? Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em đấy.

Đặng Triết liếc mắt nhìn bàn tay nhỏ bé đang nín lấy tay anh mà không biết phải làm sao, anh nhẹ nhàng gỡ tay cô ra rồi xoay người rời đi.

- Khi thích hợp tôi sẽ nói cho em biết.

Khi Đặng Triết cùng Lan Thy đi rồi, Trí Hi cùng Thư Giao cũng theo con đường cũ trở về. Trí Hi lại dẫn cô theo một con đường khác. Tuy vậy Thư Giao rất kinh ngạc là kể cả Đặng Triết cũng không đi theo con đường này. Trí Hi lại không hề để ý đến sự kinh ngạc của Thư Giao mà đưa cô đến một gian phòng khác.

Gian phòng này còn hoa lệ hơn gian phòng lúc trước, nó vô cùng rộng rãi và thoáng mát. Thư Giao đi về phía ban công nhìn quang cảnh xung quanh. Xung quanh ban công có trồng một bồn hoa. Dù là ban đêm nhưng ánh đèn sáng rực vẫn có thể thấy rõ được sự xinh đẹp của nó. Gió thổi nhẹ nhẹ mang theo sự lạnh lẽo của màn đêm. Trí Hi đi đến bên cạnh cô hai tay đút túi quần.

- Trong RN cũng có một căn phòng xa hoa như thế này à? _cô nhìn Trí Hi cũng đang đứng bên cạnh.

Anh đưa mắt nhìn màn đêm rồi nhìn cô:

- Đây là một căn phòng nằm trong khách sạn RN.

Thư Giao kinh ngạc:

- Lúc này chúng ta không phải là đang ở trong bar của RN sao?

Trí Hi mỉm cười:

- Đây chính là điểm bí ẩn của RN.

Thư Giao nhìn anh cảm thán:

- Thật ra anh... còn bí ẩn hơn cả Đại Vũ.

Trí Hi giật mình thu lại nụ cười, trong ánh mắt sâu đen lộ ra một tia bất đắc dĩ.

- Nếu có một ngày... Vũ ca biến mất em sẽ cảm thấy như thế nào?

Thư Giao nhìn anh rồi nhìn vào bầu trời đêm. Trên trời có rất nhiều tinh tú chiếu sáng muôn màu, cô lại có cảm giác toàn một màu đen không rõ ràng. Tay cô nắm chặt biểu thị cô đang bất an.

- Anh nói đùa có phải không? Anh ấy làm sao biến mất được.

- Cái tôi nói là có thể xảy ra, em chưa từng nghĩ đến điều đó sao?

- Không có.

Thân thể Trí Hi khẽ run lên nhưng trên mặt anh vẫn thể hiện nét bình tĩnh như cũ. Anh có một cảm xúc phức tạp vô cùng lại không biết phải thể hiện như thế nào. Anh có cảm xúc vui mừng mà cũng có cảm xúc lo lắng.

- Xem ra tôi không có hi vọng rồi có phải không? _ anh khẽ cười.

Thư Giao giật mình vì câu nói đó. Cô chưa từng nghĩ đến lời tỏ tình kia của anh là nghiêm túc nhưng hiện tại lại nghe anh nhắc đến cho nên cảm thấy bối rối vô cùng. Thư Giao cúi đầu im lặng, cô cũng không biết phải nói như thế nào.

Trí Hi mỉm cười xoa đầu cô, vì cô cúi đầu cho nên không thấy ý cười trong mắt anh càng lan tràn. Anh đưa tay nhìn đồng hồ.

- Cũng không còn sớm nữa, Lan Thy chắc đã được Đăng Triết đưa về anh đưa em về.

Anh xoay người đi vào trong, khoảnh khắc này cô nhìn thấy rõ ràng Đại Vũ đang đứng trước mặt.

- Anh có thể nói cho em biết, anh và Đại Vũ có quan hệ gì không?

Bước chân Trí Hi dừng lại, tay anh nắm chặt lại anh không biết nên giải thích thế nào.

- Là anh em

Là như hình với bóng không thể tách rời.

Cô đi đến trước mặt anh, nhìn cho thật rõ sườn mặt anh ngay cả cái nhíu mày cũng không bỏ sót. Anh em có thể giống đến từng cử chỉ hành động sao?

- Là sinh đôi à? Anh không phải chỉ có anh Khương Hàn là em trai thôi sao?

Lần này cô nhất định không bỏ qua, nếu hôm nay không gặp được Đại Vũ cô sẽ không đi. Ánh mắt anh càng thêm âm trầm nhìn cô, anh khó hiểu nhìn cô gái trước mặt tại sao hôm nay cô lại trở nên cứng rắn như vậy.

- Tùy em muốn nghĩ thế nào cũng được.

Anh đi lướt qua người cô, Thư Giao cảm nhận được có một hơi thở quen thuộc. Trong lòng cô không ngừng run lên, cô biết suy đoán như vậy là không có căn cứ nhưng cô không thể giả vờ như không biết.

- Hôm nay em muốn gặp Đại Vũ.

Trí Hi thầm rủa trong lòng, cô gái này thật sự không phải cố chấp bình thường. Anh hiện tại rất khó xử. Đúng lúc anh định nói gì đó điện thoại của anh chợt reo lên. Anh vừa nghe xong khuôn mặt lập tức trở nên lạnh lẽo vô cùng. Tay anh nắm chặt điện thoại, trong lòng cực lực ấn nhấn sự tức giận.

- Tôi có chuyện phải xử lý, em đợi ở đây một lát chờ tôi quay lại.

Thư Giao nhìn theo bóng lưng Trí Hi khuất sau cánh cửa, ánh mắt lóe lên một tia sáng. Cô không tin không làm Đại Vũ xuất hiện. Công tác sao? Cô nhất định làm anh bỏ công tác trở về.

Trong quán bar RN, một đám thanh niên không rõ từ đâu đến liên tiếp mang đến cho RN rất nhiều phiền phức. Đầu tiên là gây sự tiếp theo lại mang theo những thứ bị cấm vào RN. Hiện tại lại bị bắt vì sử dụng thuốc kích thích, tất nhiên phức tạp chính là ở một điểm khác. Cảnh sát kiểm tra đột xuất, quán bar liền bị nghi ngờ vào việc sử dụng thuốc kích thích trái phép. Vì bị tình nghi cho nên Đặng Triết tránh không khỏi uống trà cùng cảnh sát. Nếu không điều tra được đám người kia từ đâu ra thì không thể chứng minh thuốc kích thích không liên quan đến RN.

Người đến kiểm tra đột xuất là Trương Quyền. Anh ta nhìn thấy Đặng Triết đi ra thì hết sức vênh vào mỉm cười:

- Chúng tôi phát hiện nơi này có thuốc kích thích phiền anh theo chúng tôi về điều tra làm rõ.
- Số thuốc đó không liên quan đến chúng tôi, RN có quy định rất rõ ràng không cho mang hung khí cùng thuốc kích thích lí nào chúng tôi lại phá lệ như vậy. _Lạc Nhật cảm giận trừng mắt nhìn Trương Quyền.
- Phải hay không thì cần điều tra chỉ biết hiện tại nó nằm trong RN thì người đứng đầu RN phải chịu trách nhiệm.
- Anh nói lí một chút có được không? Chúng tôi làm ăn lương thiện làm gì dính đến mấy thứ này. _Lạc Nhật vẫn không vừa lòng.

Quán bar lúc này lại bu vào cùng một chỗ đông nghịt người. Trương Quyền quét mắt một vòng như cố tìm kiếm gì đó nhưng không thấy.

- Tôi không làm thì sẽ không sợ, tôi đi theo anh. _Đặng Triết đáp bằng giọng lạnh lẽo.
- Quả không hổ danh là Triết ca dám làm dám nhận.

Đặng Triết nhếch môi cười một cái, anh còn không rõ bọn họ muốn gì sao. Muốn từ anh điều tra về Vũ ca mà thôi. Đáng tiếc bọn họ không thể nào ngờ được người bọn họ không dám đụng nhất mới chính là người họ cần tìm.

- Tôi không thừa thời gian.

Trương Quyền thu hồi nụ cười, quét mắt lạnh lẽo một vòng liền xoay người rời đi. Phía sau có hai cảnh sát đi theo Đặng Triết, còn có một đám thanh thiếu niên gây sự kia. Lạc Minh lo lắng nhìn theo Đặng Triết.

- Anh Triết!
- Không sao, cậu ở đây trông chừng RN. Nhớ liên lạc cùng Lạc Nhật.

Lạc Minh gật đầu rồi không nói gì nữa. Đợi sau khi Đặng Triết đi rồi, không khí quán lại trở về trạng thái như ban đầu. Từ bên trong Lan Thy đột ngột chạy ra va phải Lạc Minh.

- Em chạy đi đâu thế, anh Triết bảo anh đưa em về.
- Anh ấy đâu?
- Anh ấy...tạm thời có việc cần xử lí.

Lan Thy giương đôi mắt lo lắng cùng bất an nhìn Lạc Minh. Anh ta bị ánh mắt của cô làm cho chột dạ. Đặng Triết bảo anh ta không được nói cho cô biết cho nên anh ta chỉ còn cách nói dối. Lan Thy mỉm cười một cái nhưng cô sẽ không tin. Rõ ràng cô vừa đi từ nhà vệ sinh ra đã nghe bàn tán về việc nghi ngờ RN sử dụng thuốc kích thích có hại, cho nên cô biết Đặng Triết sẽ không bình yên như vậy.

- Tôi tin anh tôi sẽ không phải Lan Thy.

Lan Thy xoay người rời đi, Lạc Minh sững sờ một lúc rồi lắc đầu cười khổ. Anh ta cũng là nghe theo lệnh thôi như vậy cũng đắc tội sao?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bị Bắt Cóc

Vô thanh vô thức Thư Giao đặt chân bước tới một ngôi nhà quen thuộc. Cô nhận ra đó là ngôi nhà cô đang sống, ngôi nhà cô đã ở từ nhỏ đến lớn tại sao

không nhận ra được kia chứ. Thế nhưng tại sao cô lại có cảm giác không giống bình thường, trong ánh nắng ảm áp trong khoảng sân bé nhỏ. Cô thấy một người đàn ông khuôn mặt hiền từ đang xoa xoa đầu một cô bé con, cô bé chừng sáu bảy tuổi có đôi mắt to tròn lúng liếng nhìn rồi lại híp mắt cười vui vẻ nhìn que kem trước mặt. Từ bên trong ngôi nhà ấy cũng đi ra một người phụ nữ hiền từ, nụ cười tràn ngập hạnh phúc nhìn một lớn một nhỏ kia. Hình ảnh một nhà ba người kia thật sự hạnh phúc đến mức người ta phải vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Thư Giao hoảng sợ thụt lùi mấy bước, trong mắt cô như có nước mắt dâng trào. Cô không có nhìn lầm đó là hình ảnh một nhà ba người của gia đình cô. Làm sao cô lại có thể thấy được hình ảnh kia? Cô đã từng nghĩ nó sẽ không xuất hiện nữa nhưng tại sao hôm nay cô lại thấy rõ ràng như thế. Một nhà ba người bước qua trước mặt Thư Giao, nụ cười hạnh phúc trên gương mặt đó không sao tả được. Thư Giao mỉm cười lầm bầm:

- Ba, mẹ!

Người đàn ông đó quay lại nhìn cô mỉm cười dịu dàng, Thư Giao bất giác mỉm cười muốn đưa tay chạm vào nhưng còn chưa kịp chạm vào thì hình ảnh kia đã biến mất. Không gian đã thay đổi. Cô thấy ngôi nhà hạnh phúc kia đã không còn, cô thấy sắc trắng bao phủ căn nhà, những tấm vải trắng tung bay trong căn nhà. Hình ảnh người đàn ông mỉm cười dịu dàng ấy cứ nhiên chỉ còn lại là một di ảnh. Người phụ nữ ôm lấy đứa bé trong lòng không ngừng khóc, sự thật tàn khốc người đàn ông ấy đã qua đời. Cô thấy đứa bé ngơ ngác, mắt đỏ hoe nó giống như chịu một đả kích thật lớn không có cách nào chấp nhận được.

Thư Giao hoảng hốt như muốn chạy trốn. Cô không muốn thấy cảnh tang thương đầy mắt mắt đó.

- Ba!

Thư Giao giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lấm tấm trên trán. Thư Giao hít một hơi thật sâu để cô bình ổn nhịp thở. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, nơi này hoàn toàn xa lạ đối với cô. Nơi này không phải nhà cô và cũng chẳng phải căn phòng tại khách sạn RN mà Trí Hi đưa cô đến. Căn phòng này không được xem là sang trọng bậc nhất nhưng cũng không bình thường. Cô không biết tại sao mình bị đưa đến nơi này.

Thư Giao bước chân xuống giường, cô đi đến bên cửa sổ muốn mở cửa sổ ra nhìn xem bên ngoài. Cô lại không ngờ bản thân có vẻ lại hoàn toàn vô lực, cho dù cô cố sử dụng hết sức cũng không có cách nào mở ra. Thư Giao nổi giận nắm chặt tay đi đến vịn nệm xoay tại cửa chính cũng không xảy ra một chút phản ứng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cô thật sự nổi giận. Chết tiệt! Cô thật sự bị giam lỏng. Thư Giao chợt nhớ đến tình cảnh lúc cô được Lạc Nhật đưa về. Cô không biết Trí Hi đã đi đâu và làm gì chỉ biết sau khi anh biến mất liền thấy Lạc Nhật xuất hiện bảo là đưa cô về. Cô nhớ lúc đó bản thân hết sức ngỡ ngàng còn hỏi anh ta:

- Sao anh lại ở đây anh Trí Hi đâu?

Lạc Nhật cũng giương một ánh mắt hết sức kì quái nhìn cô rồi nói một câu làm cô phải suy nghĩ:

- Em không rõ, em theo lệnh Vũ ca đến đây đưa chị về.

Cô đúng là càng ngày càng nghi hoặc, Trí Hi không thấy hiện tại Đại Vũ lại biết cô ở trong RN mà sai người đưa cô về. Vậy anh ở đâu tại sao không xuất hiện?

- Vậy Đại Vũ ở chỗ nào?

- Em cũng không biết, cả tháng nay em cũng chẳng gặp được anh ấy. Thường thì anh ấy ít khi lộ diện chỉ truyền đạt lời nói qua điện thoại.

Thư Giao vẫn không thể lí giải nổi:

- Vậy lúc này anh không thấy anh Trí Hi đi ra ngoài à, anh ấy chưa quay lại tôi phải gặp anh ấy nói một tiếng đã.

- Vũ ca bảo là không cần.

Thư Giao trong lòng rầu rĩ không thôi nhưng cũng không còn cách nào khác. Cô vì đi gấp gáp nên bỏ quên điện thoại trên xe Trí Hi rồi nên hiện tại muốn liên lạc với anh cũng không có cách nào cả.

Chính vì vậy Thư Giao lên xe để Lạc Nhật đưa về, chuyện phải đơn giản như vậy cô cũng chẳng cần phải đau đầu làm gì. Vấn đề ở chỗ sắp đến nhà còn chưa vào hẻm, xe của Lạc Nhật bị ba bốn chiếc xe khác chặn lại, một đám người xuống xe tiến tới vây chặt lấy chiếc xe Lạc Nhật. Thư Giao tuy lo sợ nhưng bản chất cứng rắn trong cô chưa hề bị đánh vỡ trong những tình huống như thế này. Cô đưa mắt nhìn Lạc Nhật, anh ta cũng đưa mắt nhìn cô. Trong mắt Lạc Nhật hiện lên một chút áy náy cùng khản trương.

Cô nghe anh ta nói:

- Chị hai, chị ngồi trong xe để em ra ngoài đánh lạc hướng chị thừa cơ chạy nhé !

Thư Giao giật mình, chẳng lẽ đây là kẻ thù của Đại Vũ sao? Nếu không thì Lạc Nhật cũng không khản trương đến vậy. Anh ta áy náy chính là vì nghĩ không làm tròn nhiệm vụ mà Vũ ca giao cho, không bảo vệ được cô.

- Sao tôi có thể chạy một mình chứ.

Hiển nhiên trong giờ phút này thì không một cô gái nào mà không hoảng sợ cả. Tuy nhiên Thư Giao có chút cứng rắn hơn người. Lạc Nhật có phần kinh ngạc nhìn Thư Giao nhưng rất nhanh lắc đầu.

- Chị hai, bảo vệ chị là nhiệm vụ của em cho nên chị không cần phải để ý đến em.

Nói xong Lạc Nhật lập tức đi ra khỏi xe. Cô nhìn xung quanh, cẩn thận mở cửa xe để nhưng còn chưa kịp ra khỏi xe đã nhìn thấy Lạc Nhật ra sức ngăn cản một vài tên đang tiến đến gần xe. Cô còn nghe Lạc Nhật hô một câu :

- Chị hai chạy đi! Tốt nhất là tìm thấy Trác Quang.

Thư Giao càng thêm kinh ngạc, Trác Quang cùng Đại Vũ không phải kẻ thù sao? Làm sao mà trong giờ phút này còn đề cập đến Trác Quang. Hiển nhiên trong giờ phút này cô cũng sẽ không quan tâm đến nguyên nhân vớ vẩn đó vì cô cũng nhận thấy có một vài tên đang tiến về phía cô. Cô không còn đường lui dĩ nhiên phải tự lực cánh sinh, tự ra chiêu bảo vệ bản thân mà thôi. Đáng tiếc chỉ hai người không thể đấu lại hơn chục người cho dù võ có lợi hại đi chăng nữa thì thể lực một cô gái như cô không thể nào bằng một đám con trai được. Cô bị một con dao đâm kề cổ. Cô nghe một tên trong số đó nhếch môi nhìn cô rồi phát ra giọng nói lạnh lẽo.

- Dừng tay, nếu không chị gái này không còn thấy được mặt trời ngày mai.

Thư Giao ngăn người nhìn người đang cầm dao kề cổ cô, người này cư nhiên là tên nhóc trên ghẹo cô trước cửa quán bar RN. Thư Giao cười lạnh một tiếng. Quả nhiên cậu nhóc này không tầm thường nhưng tại sao lại nhắm vào cô? Điều bộ của cậu nhóc hiện giờ không giống một chút nào với vẻ yếu ớt sợ hãi khi bị cô bẻ tay cả. Rõ ràng lúc đó cô cảm nhận cậu ta một chút kĩ thuật cũng không có. Xem ra cậu nhóc này che giấu cũng thật tốt.

Lạc Nhật đang vật lộn với một vài tên khác cũng vì một câu nói này gây ngỡ ngàng cả người. Anh ta quay đầu lại nhìn Thư Giao một cái, chỉ trong chớp lát đó anh ta bị một tên đập mạnh vào gáy bất tỉnh nhân sự. Thư Giao hoảng hốt nhìn Lạc Nhật nằm trên đất lại liếc nhìn cậu nhóc đang nở nụ cười đắc ý. Cô cũng cấp cho cậu nhóc một nụ cười lãnh đạm.

- Rốt cuộc cậu muốn cái gì?

Hiển nhiên cô biết cậu ta chẳng cần sắc cũng chẳng cần tài đâu cho nên mới không hoảng sợ.

- Quả nhiên khí phách của chị gái không giảm chút nào. Đáng tiếc hiện tại chị không có quyền hỏi gì cả.

Cậu nhóc nhếch môi cười rồi xoay người đi giao Thư Giao cho hai người khác. Cô còn chưa kịp kháng cự chỉ thấy phần gáy đau buốt lẽ dĩ nhiên cô biết mình bị đánh lên. Dù oán giận nhưng cô vẫn bất lực mà ngủ một giấc.

Thư Giao bất lực tựa người vào giường nghĩ lại vẫn không thể hiểu được hành động của cậu nhóc kia. Bắt cô để làm gì? Trả thù sao? Nếu là trả thù thì sẽ không thể để cô ngủ một giấc an nhàn như vậy hơn nữa còn nhốt cô trong một căn phòng sạch sẽ như vậy. Thư Giao đẩy gong kính rồi một mùi xoa trán đau nhức. Cô biết hiện tại có kêu cứu cũng vô dụng vì vậy cô sẽ không làm chuyện ngu ngốc mất thể lực đó. Cái cô nghĩ hiện tại chính là biện pháp trốn khỏi đây. Cô lại nghĩ đến Lạc Nhật không biết anh ta thế nào rồi? Còn Đại Vũ có biết cô bị bắt hay không? Cả mẹ của cô nữa một đêm không thấy cô về bà sẽ lo lắng đến nhường nào đây? Rất nhiều câu hỏi làm Thư Giao phải suy nghĩ.

Trong một căn phòng khác, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ căn phòng. Một thân tây trang cầu kì một người con trai đường hoàng ngồi đưa mắt nhìn căn phòng đối diện, ánh mắt sắc bén nhàn nhạt mỉm cười. Trên tay còn lắc một ly rượu đỏ hiển nhiên tâm trạng không tệ lắm.

- Anh Đạt bây giờ giải quyết cô gái đó thế nào?

Giọng nói Lục Đông vang lên phá vỡ im lặng.

Vũ Hoàng Đạt thu hồi tầm mắt, neho mắt nhìn cậu nhóc đang đứng trước mặt.

- Cậu nói xem nên làm thế nào?

Lục Đông chợt run lên. Cậu ta theo Hoàng Đạt lâu như vậy nhưng cũng biết Hoàng Đạt là một người rất hám danh, hám lợi hẳn sẽ không từ mọi thủ đoạn để nhận được lợi ích về phần mình.

- Mọi việc sẽ nghe theo chỉ dẫn của anh.

Hoàng Đạt mang sắc thái lạnh nhạt trên gương mặt chuyển tầm mắt về ly rượu đỏ trên tay một hộp cạ sạch. Tròng mắt đen trở nên vô cùng u ám không ai bì kịp.

- Canh giữ cho cẩn thận là được rồi, tôi chỉ cần được thứ tôi muốn không muốn tổn hại cô bé đó.

Lục Đông gật đầu đã hiểu, cậu ta neho mắt nhìn về căn phòng đối diện trong mắt có điều suy nghĩ nhưng chỉ một lúc lại biến mất không còn một mảnh. Cậu ta biết Hoàng Đạt quyết định chuyện gì thì sẽ không cho hỏi nhiều.

Hoàng Đạt nhận thấy cũng không còn chuyện gì liên đứng dậy rời đi, trước khi ra khỏi căn phòng vẫn liếc mắt nhìn về phía căn phòng đối diện một cái trong mắt có ý vị sâu xa.

“Trí Hi tôi sẽ cho anh thưởng thức trò hay.”

Tại căn phòng trong bar RN, Đại Vũ dùng dùng nỗi giận. Tất cả đồ đạc trên bàn bị anh hươ một cái đều thi nhau rơi xuống đất. Giấy tờ rơi lung tung khắp phòng, trong phòng không còn một thứ gì bình yên cả. Lạc Nhật đứng một bên sợ đến run bắn bật. Anh ta tỉnh lại đã là chuyện của sáng hôm sau rồi, cả đêm nằm phoi sương thật sự không thể nào tưởng tượng nổi. Nếu bọn người đó thật sự muốn giết người chắc anh ta cũng không còn mạng trở về. Thật ra cái anh ta lo lắng hiện giờ là Thư Giao đang ở đâu nếu không tìm được Thư Giao chỉ sợ Đại Vũ sẽ không tha cho anh ta. Anh ta thật không ngờ là mới sáng ra đã nhận được điện thoại của Đại Vũ. Lại càng không nghĩ sau cả tháng không thấy anh xuất hiện hiện tại anh lộ diện vì sự mất tích của Thư Giao.

- Vũ ca thật xin lỗi, em đã không hoàn thành nhiệm vụ. Anh muốn trừng phạt thế nào cũng được.

Đại Vũ hít sâu một cái kiềm chế tức giận trong lòng. Anh khoát tay một cái cho Lạc Nhật đi ra ngoài:

- Ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một lát.

Lạc Nhật nhìn Đại Vũ một cái liền không nói lời nào cúi đầu đi ra ngoài. Anh ta biết Vũ ca sẽ không trừng phạt ai bao giờ. Anh đối với ai cũng bình đẳng cả, đàn em là vì nê cho nên phục một cách vô điều kiện mà thôi.

Cánh cửa đóng lại, Đại Vũ vô lực ngồi xuống ghế xoay trầm tư, anh đang nghĩ đến ai có khả năng chuẩn bị một cái bẫy lớn như vậy. Muốn RN vướng vào cái tội danh không có, muốn Đằng Triết gặp rắc rối trong một thời gian, lại bắt Thư Giao đi trong lúc này. Người này thật sự không đơn giản đi, cái họ muốn là gì? Là cho anh lộ diện hay vì một cái gì khác? Anh không phải nỗi giận đến thiếu lí trí, ít ra anh biết hiện tại Thư Giao sẽ không có vấn đề gì. Bởi vì bọn họ thả Lạc Nhật có nghĩa là muốn Lạc Nhật báo tin thế nên chắc chắn bọn họ có điều kiện. Cái anh sợ chính là Thư Giao có vì chuyện này mà hoảng sợ hay không? Lỗi đều do anh nếu anh không bỏ đi cô chắc chắn không bị bắt.

Hiện tại anh không có Đằng Triết bên cạnh giống như mất đi một cánh tay đắc lực. Dù có Lạc Minh và Lạc Nhật nhưng vẫn không đủ để anh tin tưởng bởi vì bí mật của anh chỉ có Đằng Triết mới rõ. Đại Vũ khép hờ mắt suy nghĩ một lúc chợt nghĩ đến một người.

Điện thoại vừa kết nối liền có một giọng nói vang lên:

- Alo, anh hai có chuyện gì vậy?

- Em tìm luật sư cùng một số người khác điều tra về vụ RN, tìm cách bảo lãnh Đằng Triết ra đi.

Người đầu dây hiển nhiên sững sốt một lúc nhưng cũng không hỏi nhiều:

- Em biết rồi.

- Vậy cảm ơn em trước.

- Là anh em, anh không cần khách sáo như vậy.

- Vậy gặp lại sau.

- Dạ, gặp lại sau.

Đại Vũ nắm chặt tay không biết là nghĩ đến điều gì, ánh mắt anh vô cùng lạnh lẽo. Anh không biết có phải hấn làm hay không nhưng anh vẫn phải điều tra cho rõ. Thư Giao đắc tội cho đến giờ cũng chỉ có Đỗ Hoàng mà Đằng Triết đắc tội cũng chỉ có Đỗ Hoàng. Anh không tin chuyện này với hấn không có liên quan.

Lan Thy ngây ngẩn cả người khi biết Thư Giao cả đêm không về, điện thoại không rõ vì sao lại không có người bắt máy. Cô được Lạc Minh đưa về, sáng sớm đã chạy đến nhà Thư Giao tìm kiếm nhưng lại nghe bà Hạnh nói đêm qua Thư Giao bảo là sang nhà cô.

Lan Thy run lên không ngừng giống như có dự cảm không tốt sắp xảy ra. Cô gấp rút gọi cho Trí Hi, một điều đặc biệt là số máy này cũng không ai bắt máy. Cô thật sự cũng không biết nên làm thế nào. Cô nghĩ đến Đằng Triết, lần này thì hay rồi ngay cả Đằng Triết cũng mất liên lạc. Lan Thy cảm thấy rất bất lực. Cô nhớ đến Lâm Tường.

Đúng vậy hiện tại cũng chỉ có thể nhờ cậy Lâm Tường, cô nghĩ anh có quan hệ rộng có thể giúp cô tìm hiểu một chút tin tức của Thư Giao.

- Anh...anh Tường!

Lâm Tường sững sốt một lúc vì nghe giọng nói run rẩy của Lan Thy qua điện thoại.

- Em làm sao vậy?

- Chị...chị Giao mất tích rồi, anh Triết cũng gặp rắc rối anh có thể tìm cách giúp hai người họ được không?

Lần này thì Lâm Tường thật sự kinh ngạc. Anh liếc nhìn Thiệu My ở bên cạnh. Thiệu My cũng đang nhìn anh. Anh mỉm cười một tiếng liền đi ra ngoài nghe điện thoại. Thiệu My nhũn mày nhìn thái độ khấn trương của Lâm Tường. Cô nghe ra giọng nói anh rất dịu dàng. Cô có thể đoán được đầu dây bên kia là Lan Thy. Lâm Tường cùng Thiệu My đang bàn một số vấn đề về hợp đồng mà sắp tới Vũ Đại phải kí kết.

- Em bình tĩnh một chút, kể cho anh nghe chuyện gì xảy ra?

- Em thật sự không rõ, hôm qua...hôm qua sau khi em từ RN về vốn tưởng chị ấy đã về nhà cho nên...em không có liên lạc, rồi...rồi sáng nay mới biết chị Giao không có về nhà điện thoại lại không ai bắt.

Lâm Tường nhũn chặt mày nghe giọng nói như sắp khóc của Lan Thy, trong lòng anh cũng có gì đó đau xót không nói nên lời.

- Vậy còn Đăng Triết?

- Em...em không biết, anh ấy bị bắt rồi. Em muốn anh tìm hiểu chuyện này giúp em.

Lâm Tường nắm chặt điện thoại như có điều suy nghĩ rồi nhẹ giọng trấn an:

- Được rồi đừng lo lắng, anh tìm hiểu rồi nói cho em biết.

- Cảm ơn anh.

Lan Thy cười gượng nhưng vành mắt đã sẫm đỏ cũng may là Lâm Tường không đứng trước mặt cô. Từ trong điện thoại vọng lại tiếng cười khẽ của Lâm Tường.

- Cô bé ngốc, với anh không cần khách sáo như vậy. Được rồi anh còn bận việc một chút.

- Tạm biệt anh.

Lâm Tường cầm điện thoại nhìn một lúc, đưa mắt nhìn xa xăm rồi thở dài một tiếng quay lại bàn làm việc cùng Thiệu My. Thiệu My đưa mắt nhìn gương mặt sầu lo của anh chợt cảm thấy mất mát, anh đã vì một cô gái khác mà sầu lo.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hợp Tác

Đỗ Hoàng đang ngồi trong phòng làm việc tại tòa nhà Giang Hoàng. Hắn ngồi trầm tư một lúc lâu không biết là đang nghĩ đến chuyện gì. Cả buổi sáng hắn không cho bất cứ ai quấy rối mình. Mà không phải là cả buổi sáng mà là từ khi kết thúc cuộc nói chuyện với Đăng Triết hắn đã trở nên như vậy.

Có tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài hắn cũng làm như không nghe thấy. Tiếng gõ cửa mỗi lúc một dồn dập.

- Anh Hoàng mở cửa, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì vậy? _Mai Đình không kiên nhẫn oán thán mấy tiếng.

- Anh Hoàng cho em vào đi!

....

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên đều đều, Đỗ Hoàng lấy tay đỡ trán bộ dạng mệt mỏi đến suy sụp. Hắn cũng không rõ bản thân đang làm gì và phấn đấu vì cái gì. Hắn tìm đến Đăng Triết không phải để hỏi cho rõ mọi nghi ngờ kia sao? Nhưng mỗi khi nhìn thấy Đăng Triết hắn lại không kim được lửa giận.

- Anh Hoàng anh rốt cuộc có ở bên trong không?

Giọng của Mai Đình mỗi lúc lại thêm cao, Đỗ Hoàng đã im lặng như thế rất lâu rồi làm cô không yên lòng chút nào.

Đỗ Hoàng cau chặt mày không muốn đếm xỉa tới cũng không được. Hắn còn nhớ câu nói của Đăng Triết ám chỉ người con gái bên cạnh hắn hiện tại không phải là Mai Đình sao? Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Hắn không kiên nhẫn quát một tiếng:

- Đừng ồn ào nữa!

Âm thanh bên ngoài rớt cuộc cũng im lặng nhưng chỉ một lúc lại vang lên tiếng gõ cửa, tiếng Hồ Đệ vang lên:

- Anh Hoàng có người muốn gặp anh.

Ánh mắt hắn chợt tối xuống nhưng cũng đứng dậy đi ra ngoài. Hắn mở cửa nhìn Hồ Đệ một cái mới đi xuống phòng khách:

- Là ai tới?

- Dạ là Vũ ca.

- Đi bao nhiêu người?

- Dạ, em chỉ thấy có ba người nhưng ở bên ngoài còn nữa hay không thì không rõ.

Bước chân Đỗ Hoàng chợt dừng lại, hắn rất ít chạm mặt Vũ ca thậm chí là không trực diện bao giờ cùng lắm chỉ là lướt qua mà thôi. Đại Vũ và hắn nước sông không phạm nước giếng. Hắn cảm thấy kì lạ hôm nay Vũ ca đến tìm hắn là có việc gì. Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng hắn cũng không có gì phải trốn tránh việc gặp mặt Đại Vũ cả. Mai Đình đứng tại một góc nhìn thấy Đỗ Hoàng đi tới lập tức lộ ra một nụ cười. Hắn liếc một cái nhưng không nói lời nào. Mai Đình có chút cứng đờ thân người.

Khi Đỗ Hoàng đi xuống tới phòng tiếp khách đã thấy một chàng trai tuấn nữ nghiêng người bắt chéo chân đường hoàng ngồi trên sô-pha, ngón tay với khớp xương rõ ràng như có như không gõ lên thành sô-pha, giống như đây chính là là nhà anh không phải nhà hắn. Người đang ngồi với tư thế kiêu ngạo kia không phải Vũ ca thì là ai. Bên cạnh Đại Vũ là hai anh em sinh đôi Lạc Minh và Lạc Nhật. Đỗ Hoàng nhủ mảy nhưng cũng không có phản ứng gì, hắn kinh ngạc vì không thấy Đằng Triết. Bình thường Vũ ca đi đến đâu sẽ thấy Đằng Triết ở đó.

- Không biết ngọn gió nào thổi Vũ ca đến đây?

Đỗ Hoàng khẽ cười một tiếng ngồi đối diện với Đại Vũ. Đại Vũ cũng nhếch lên một nụ cười rộng tuếch. Nụ cười của anh chỉ là hình thức không chứa bất kì ý nghĩa nào cả.

- Làm phiền Đỗ thiếu gia tốn ít thời gian tiếp chuyện rồi.

- Không phiền, có chuyện gì anh cứ nói thẳng cũng không cần vòng vo.

Đỗ Hoàng ưu nhã rót trà mời khách, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đại Vũ. Đại Vũ nhướn mày mỉm cười cho dù trong lòng vô cùng hoài nghi nhưng anh không thể xác nhận rõ ràng được. Anh cũng không thể hành sự lỗ nhăng, không có chứng cứ dĩ nhiên không thể đổ những tội mà anh nghi ngờ kia cho Đỗ Hoàng.

- Rất thẳng thắn, tôi muốn biết cậu có liên quan đến chuyện Đằng Triết bị vu oan hay không?

Tay cầm ly trà chợt cứng một lúc, ánh mắt hắn sững sờ nhìn Đại Vũ. Dĩ nhiên chi tiết này đã bị Đại Vũ thu vào mắt. Đại Vũ liếc mắt lên tầng lầu nhìn về phía Mai Đình. Anh nhìn thấy sắc mặt cô gái có gì đó không đúng, hai tay nắm chặt lan can. Trong lòng anh thầm đoán chuyện này cùng Đỗ Hoàng chẳng có liên quan gì cả. Nếu là hắn làm chắc chắn sẽ giữ vững tinh thần không thể nào dễ dàng để lộ như vậy được. Nói là nói như vậy nhưng đó cũng chỉ là đánh giá chủ quan của anh mà thôi. Tuy nhiên, cô gái kia anh không thể không để ý được. Cô gái này đã thương Thư Giao một lần rất có thể sẽ có lần thứ hai.

Đỗ Hoàng sau một lúc bất ngờ liền khôi phục vẻ tươi cười:

- Anh nghĩ quá nhiều rồi, tôi không thể nào lại đi gỡ những trò sau lưng đó.

Ánh mắt Đại Vũ lóe sáng, ngón tay thon dài ở trên sô-pha gõ gõ mấy tiếng biểu thị thái độ chẳng sao cả.

- Tôi cũng mong là tôi nghĩ nhiều. Tuy nhiên...

Lạc Minh cùng Lạc Nhật im lặng đứng phía sau Đại Vũ, tuy nhiên ánh mắt của hai người họ lạnh băng nhìn Đỗ Hoàng. Họ không thể quên rằng buổi tối Đỗ Hoàng đã từng xuất hiện tại RN ít nhiều cũng sẽ liên quan.

Ánh mắt Đại Vũ như có như không liếc nhìn Hồ Đệ một cái, anh ta lập tức cúi đầu không dám nhìn. Cao Khánh lại không biểu hiện gì đứng phía sau Đỗ Hoàng.

Đỗ Hoàng nheo mắt chờ Đại Vũ nói tiếp:

- ...nếu để tôi biết được cậu có dính liếu đến chuyện này, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đỗ Hoàng nắm chặt tay, ánh mắt đã trở nên lạnh lùng. Hắn chưa từng nghĩ bản thân cũng có một ngày chịu sự uy hiếp trắng trợn như vậy. Hắn không thể không thừa nhận tiếp xúc với Đại Vũ lại có một áp lực lớn như vậy. Nhưng Đỗ Hoàng chọn cách cho qua.

Cao Khánh tức giận trừng mắt:

- Vũ ca anh đừng khinh người quá đáng, đây là địa bàn của chúng tôi.
- Vậy cậu định làm gì chúng tôi? _Đại Vũ hứng thú nhìn Cao Khánh.

Đại Vũ nhếch môi một cái, Cao Khánh vặn vẹo khuôn mặt rất muốn phản bản tuy nhiên sắc mặt Đỗ Hoàng lại tối sầm.

- Khánh im miệng!

Cao Khánh bị quát hoảng sợ thụt lùi mấy bước. Tuy vậy ánh mắt hắn ta vẫn không có thiện cảm cùng Đại Vũ. Hắn ta liếc nhìn cặp đôi song sinh kia một cái liền bị bốn con mắt lạnh như băng trừng lại khiến cho toàn thân rết run.

Đỗ Hoàng cười khách khí:

- Thật xin lỗi Vũ ca, tôi tuyệt đối cùng chuyện Đẳng Triết không có liên quan. Nếu anh không tin tôi cùng anh có thể hợp tác điều tra chân tướng sau khi có kết quả hãy tính tiếp những ân oán khác.

Đôi môi Đại Vũ lại cong thêm mấy độ biểu thị ý cười càng sâu, ánh mắt đen sâu không thấy đáy lộ ra vẻ thường thức cách ứng xử của Đỗ Hoàng. Dù anh biết hắn không có ý tốt gì khi đề nghị hợp tác, đoán chắc hắn chỉ muốn mình oan cho bản thân mà thôi. Tuy vậy anh cũng không có từ chối, thêm một kẻ thù chỉ bằng có thêm đồng minh.

- Được, tôi cũng không nghĩ Đỗ thiếu gia lại giờ trò này. Vậy cứ quyết định như vậy đi, tôi còn có việc cũng không phiền đến thời gian quý báu của cậu nữa.

Đại Vũ liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cái liền tao nhã đứng dậy rời đi. Đỗ Hoàng khách khí đứng lên chào một cái:

- Vũ ca đi thông thả.

Lạc Minh và Lạc Nhật cũng nhanh chân đi theo Đại Vũ không nói thêm lời nào. Ánh mắt hai người đảo một vòng liền khôi phục tỉnh lặng. Đỗ Hoàng đi ra đứng dựa cửa nhìn theo bóng dáng ba người có chút kinh ngạc, bọn họ cứ nhiên chỉ đến có ba người. Hắn vẫn tưởng Vũ ca sẽ chuẩn bị rất nhiều người ở bên ngoài chứ. Tuy nhiên hắn sai lầm rồi không phải họ không ở bên ngoài mà là ở khoảng cách xa nên không thấy mà thôi bởi vì Vũ ca vừa rời đi cứ cách năm phút lại có một chiếc xe theo phía sau, ít nhất cũng năm sáu chiếc. Đỗ Hoàng đỡ trán có chút đau đầu. Hắn biết đội hình của Vũ ca không phải bình thường.

Ngồi vào trong xe, Đại Vũ tựa người ra ghế khẽ nhắm mắt, anh cảm thấy có chút bất lực. Lạc Minh cùng Lạc Nhật ngồi ở ghế trước không ngừng quan sát sắc mặt của Đại Vũ. Cuối cùng Lạc Minh vẫn không kìm được hiếu kì mà hỏi:

- Vũ ca tại sao anh không hỏi tin tức của chị hai?

Đại Vũ chậm rãi mở mắt:

- Theo tôi đánh giá hắn sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó, hiện giờ hắn không đủ thế lực sẽ không tùy tiện làm vậy. Trái lại cô gái kia rất có vấn đề, hai cậu cho người theo dõi cô gái đó thì được rồi.

Lạc Minh cùng Lạc Nhật liếc nhau một cái, hai người họ cũng nhận ra cô gái kia có vấn đề. Khi Đỗ Hoàng đề cập đến việc hợp tác điều tra sắc mặt cô gái kia trở nên tái nhợt.

- Dạ, rõ! Nhưng mà tin tức của chị hai một chút cũng không có phải làm sao ạ?

Đại Vũ nhướng mày, lộ ra một nụ cười tin tưởng:

- Không sao, cô ấy có võ chắc không đến nỗi hơn nữa...cô ấy không ngốc.

Lạc Minh kinh ngạc nhìn nụ cười trên môi Đại Vũ. Vũ ca có phải lo lắng cho chị hai quá mà không bình thường rồi không? Trong trường hợp này anh vẫn có thể cười sao? Nếu anh ta nhớ không lầm sau khi nghe Lạc Nhật báo cáo Thư Giao mất tích anh đã nổi giận kia mà. Lạc Minh cảm thấy vấn đề này rất khó cho nên quyết định bỏ qua không nghĩ nữa.

- Vậy còn anh Triết phải tính thế nào ạ?

- Tôi giao cho một người tin cậy xử lí rồi hai cậu không cần lo. Hai cậu điều tra xem đám nhóc mang mấy thứ kia vào RN là người của ai?

- Dạ, tụi em nhất định điều tra rõ.

Đại Vũ xoa xoa trán đau nhức:

- Còn nữa chắc chắn trong RN có nội gián.

- Ý anh là...

- Thanh lý môn hộ

Lâm Tường làm xong việc liền về nhà muốn điều tra một số thứ. Khi anh vừa lái xe đến trước cổng nhà thì vô cùng kinh ngạc khi thấy Lan Thy đứng trước cửa cổng. Dáng cô có chút mảnh mai vô lực.

Lâm Tường xuống xe liền đi đến trước mặt cô:

- Thy, em tại sao lại đứng ngoài nắng thế này?

Lan Thy đang thất thần khi nhìn thấy Lâm Tường liền lộ ra một nụ cười nhưng nó không hồn nhiên như mọi ngày mà tựa hồ che giấu một nỗi.

- Anh Tường!

Lâm Tường nhíu mày, nhanh nhẹn mở khóa cổng rồi đẩy cô vào trong:

- Em vào nhà trước đi.

Lan Thy cứ như cỗ người máy vô lực đi vào nhà anh. Lâm Tường nhìn theo lắc đầu thở dài một cái. Anh không biết cô vì ai mới phải ra nông nỗi như vậy là vì Thư Giao hay vì Đăng Triết?

Lâm Tường đi vào nhà lại thấy Lan Thy đứng ngốc trước hành lang, anh đứng là chưa từng thấy Lan Thy như vậy bao giờ ngay cả khi bị anh từ chối cũng chưa từng. Lâm Tường mở cửa rồi kéo Lan Thy ngồi vào sô-pha. Anh ngồi đối diện nắm chặt hai vai cô.

- Em rốt cuộc làm sao vậy?

- Em...em, chị Giao vì đi tìm em mới xảy ra chuyện hiện tại em không...không có cách nào tìm được chị ấy. Em gọi cho tất cả bạn bè rồi cũng không có tin tức của chị ấy.

Lâm Tường thở dài một cái ngồi bên cạnh nhẹ xoa đầu cô:

- Đừng lo lắng, Thư Giao thông minh như vậy chắc không xảy ra chuyện gì đâu. Nhưng mà em nói lần cuối Thư Giao tiếp xúc cùng với ai?

Lan Thy ngược mắt đang đọng nước mắt nhìn anh, tuy nhiên cô cố kìm nén không cho nó trào ra:

- Em không biết, em nghe bác Hạnh nói chị ấy có nhờ anh Trí Hi đưa đi.

Lâm Tường rõ ràng kinh ngạc, anh chợt không thể nắm bắt được mấu chốt là có vấn đề ở chỗ nào. Vì tối qua anh nhận được điện thoại của Trí Hi bảo rằng có việc bận phải bay sang nước ngoài công tác gấp, Trí Hi còn bàn giao công việc cho anh cùng Thiệu My xử lý. Vậy chuyện Thư Giao mất tích có quan hệ gì?

- Em xác định sao?

- Bác Hạnh khẳng định đã nhìn thấy anh Trí Hi đến trước cổng đón chị Giao đi. Hiện tại em lại không liên lạc được với anh ấy.

Lâm Tường có chút đau đầu, anh cũng không biết phải lý giải chuyện này như thế nào nữa. Trí Hi vừa biến mất mà Thư Giao cũng không thấy, chỉ có thể lý giải hiện tại bọn họ ở chung một chỗ nhưng...cái lý do này thật sự không được thuyết phục cho lắm.

- Anh Trí Hi tối qua vừa báo là đi nước ngoài công tác rồi.

- Hà? Vậy nghĩa là sao? Chúng ta làm sao bây giờ?

Lâm Tường suy nghĩ một lúc:

- Vũ ca, tìm Vũ ca đi.

Lan Thy nhìn Lâm Tường chăm chăm, đột nhiên trong mắt chợt lóe sáng. Đúng vậy tại sao cô không nhớ đến một người có sức mạnh như vậy, nếu để Vũ ca tìm chắc không thành vấn đề. Tuy nhiên Lan Thy có chút ừ ừ vì cô không có cách nào tìm được Đại Vũ cả.

- Nhưng em không có cách nào liên lạc với anh ta cả.

- Đề anh vào xem Đăng Triết có thể cậu ta có cách.

Lan Thy chợt kích động nắm tay Lâm Tường:

- Anh Tường em cũng đi.

Lâm Tường nhìn sòng mắt long lanh ánh sáng của Lan Thy không nhìn được khẽ cười một tiếng gật đầu. Cô vui vì nhìn thấy Đằng Triết sao? Tuy vậy anh vẫn không chắc có được gặp Đằng Triết hay không. Anh sợ cô thất vọng cho nên không nói.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Lưu Manh Dị Dàng

Ngoài trời, thời tiết vô cùng đẹp. Bên trong căn phòng mà Thư Giao đang bị giam lỏng nói nó âm u thì không phải mà nói thoải mái cũng chẳng đúng. Căn phòng hoàn toàn sạch sẽ tựa như căn phòng bình thường của một chung cư cao cấp nào đó. Thế nhưng nó không hề đem lại cảm giác cho Thư Giao, có ai bị giam lỏng mà cảm thấy thoải mái bao giờ. Thư Giao vừa bức trong lòng nhưng cũng không biết phải làm sao cho đúng. Chợt nhớ đến Đại Vũ cô càng hận đến nghiến răng, nghiến lợi, anh ở đâu không chịu xuất hiện trong khi kẻ thù của anh lại tìm đến cô gây rối đây là cái lí quái quỷ gì thế.

Thư Giao đi lang thang quanh căn phòng mãi mà chẳng tìm được cái vị trí nào cho cô trốn khỏi đây cả.

Tiếng nức nở của vang lên, Thư Giao nhảy lên giường giả chết. Cô biết bọn họ không làm gì cô nhưng ít ra cô sẽ không để bọn họ đề phòng cô, có như vậy cô mới có thể tìm cách chạy trốn được.

Cánh cửa vừa mở, một thân ảnh không gọi là quá điển trai nhưng cũng không tệ, khuôn mặt non choét. Một đầu tóc lộn xộn cho cái gọi là phá cách. Hắn đi đến bên giường đặt một cặp lồng com lại liếc mắt nhìn trên giường. Hắn nhíu mày có chút ngờ vực.

- Quái! Bà chị này bị đánh có một cú mà ngủ đến giờ chưa tỉnh.

Hắn lăm lăm mấy tiếng rồi đi ra ngoài, đợi khi cánh cửa khép lại Thư Giao mới hé một con mắt nhìn. Cô biết người vừa bước vào chính là tên nhóc kia. Cô hừ lạnh trong lòng nếu để cô thoát cô nhất định cho hắn một bài học nhớ đời. Cô thở nhẹ một cái, nhìn lồng com trên bàn đôi mày thanh tú nhíu lại càng sâu. Trong com này không phải lại hạ thuốc mê đấy chứ, nếu họ không làm gì cô dĩ nhiên cô có giá trị lợi dụng rồi. Cái cô quan tâm chính là bọn họ muốn lợi dụng cô để đạt được mục đích gì? Mục đích đó có liên quan gì đến Đại Vũ hay không? Hoặc đã bọn họ vốn không phải là kẻ thù của Đại Vũ mà là của một người khác? Thư Giao không ngừng đưa ra lập luận nhưng cũng không có cách nào tự lí giải được. Thư Giao rón rén đi đến gần cửa phòng, cố dán tai vào sát cánh cửa muốn nghe một chút động tĩnh bên ngoài. Bên ngoài thật im ắng, cô lại không nghĩ bên ngoài không có người, càng im lặng thì càng đáng sợ.

Thư Giao từ bỏ việc chạy trốn bằng cửa chính vì căn bản là cửa phòng đã khóa. Cô lại đi vào nhà vệ sinh ngẩn đầu một cái liền nhìn thấy khung cửa kính thông ra bên ngoài. Ánh mắt cô lóe lên tia hưng phấn, được rồi cô sẽ nghĩ cách đi ra bằng con đường này. Dù sao cũng phải trốn, cho nên đi theo con đường nào cũng vậy cả thôi. Đáng tiếc cái khung cửa kính dày cộm ngộ nhờ cô đập vỡ mà gây tiếng động lớn như vậy thì người không ổn chắc chắn là cô rồi.

Thư Giao cảm thấy rối loạn không ngừng đi qua đi lại trong nhà vệ sinh cả mấy lần vẫn không biết cách nào có thể ra ngoài.

Một hồi quyết tâm, Thư Giao tìm trong phòng một cái ghế. Thư Giao đứng nhìn khung cửa sổ mà nuốt mấy ngụm nước bọt. Hơ, lần đầu cô cảm thụ được cảm giác trốn chạy rất hồi hộp. Trước khi ra tay Thư Giao khóa chặt cửa nhà vệ sinh như vậy dù bọn họ có nghe tiếng động ít nhất cô còn có thời gian mà bỏ qua khung cửa bé nhỏ kia.

“Bang, bang”

“Răn rắc...”

Sau một loạt tiếng động, khung cửa kính hi sinh nứt ra thành mảnh nhỏ, một phần rơi vào trong một phần rơi ra bên ngoài. Thư Giao nhảy ra một chút rồi dựng ghế, lấy thế treo lên khung cửa. Khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo có chút thông khổ, bàn tay trắng muốt ra sức nắm chặt khung cửa nhỏ, những mảnh kính còn dính lại đâm vào lòng bàn tay Thư Giao. Cô cố nhịn đau, dùng cả hai tay bám lấy, chân ra sức vẩy đập hết sức có thể.

Cùng lúc này bên ngoài căn phòng, hai thanh niên canh giữ cửa phòng căng mắt nhìn nhau một lúc mới hoàn hồn.

- Nguy rồi! Xông vào!

Cánh cửa bị một lực lớn đẩy ra, bên trong căn phòng hoàn toàn trống rỗng. Người vốn bị cho là đang ngủ hiện giờ lại không thấy. Hai thanh niên chạy vào phòng nhìn quanh rồi cuộc dừng trước nhà vệ sinh. Hai người ra sức đập cửa.

- Mở cửa, mở cửa, cô chạy không thoát đâu!

Vừa nghe mấy lời này, trong lòng Thư Giao run lên không ngừng. Bàn tay đang không ngừng rỉ máu nhưng cô không có đường lui. Thư Giao dùng hết

sức chui qua khung cửa nhỏ kia. Cái bất tiện ở đây là cô đang mặc váy, cô chưa bao giờ hận váy như lúc này. Nếu cô ăn mặc thoải mái như thường ngày không chừng đã nhanh nhẹn hơn rồi. Thư Giao vừa bám, vừa bò qua ngay cả chân cũng bị thương chút ít. Cô cũng chẳng quan tâm làm gì. Tiếng đập cửa rầm rầm đình tai nhức óc như kích thích mãnh liệt. Thư Giao cúi còng dùng hết sức bò qua, cô bám vào thành tường. Khi nhìn xuống dưới, Thư Giao hoảng sợ khuôn mặt trắng bệch, cái này là lâu ba làm sao lại cao như vậy.

Cửa nhà vệ sinh một lần nữa bị đập ra, hai thanh niên nhìn khung cửa kính bị vỡ tan tành trong lòng mắng thảm. Bọn họ trèo lên nhìn qua khung cửa nhưng chẳng thấy được gì cả.

- Cô ta trốn rồi, đi báo cho Lục Đông đi. _ một tên tức giận nói.

- Này nhìn kĩ xem, một cô gái làm sao mà từ lâu ba trốn thoát được. _ tên còn lại biểu lộ ý nghĩ không tin.

- Cô ta có võ mảy quên Lục Đông nói cần cẩn thận sao?

Hai người thấu hiểu lại chạy ra ngoài hô hoán có người bỏ trốn. Trong khi Thư Giao lại đang nép sát bức tường bị che đi bởi mái che nơi cửa sổ. Cô đứng đó run rẩy liên hồi, không có cách nào không hoảng sợ cả. Thư Giao men theo cửa sổ của tòa nhà mà leo xuống. Đến lầu hai, cô nhìn thấy cửa sổ hé mở liền theo đó chui vào. Cô biết giờ này bản thân đi ra ngoài nhất định sẽ bị bắt. Bọn họ nhất định là cho người chờ sẵn phía dưới, cô không ngóc đến mức đấy. Thế nhưng hiện tại cô chui vào một căn phòng không rõ là của ai thế này thì không ổn lắm thì phải.

Người trong phòng tròn mắt nhìn Thư Giao có chút không dám tin. Tuy vậy chỉ là trong giây lát phút chốc trong mắt liền hiện lên ý cười. Anh đến muộn rồi thì phải. Thư Giao vừa bò xuống trong một căn phòng tại lầu hai, hai mắt tròn trắng nhìn người đang đứng tựa cửa sổ. Giọng nói trầm thấp vang lên:

- Có cần tôi giúp em xuống không?

Đại Vũ về tới RN không lâu thì nhận được tin tức của Thư Giao. Anh nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt nhưng lạnh lẽo vô cùng.

- Bắt cái tên Lục Đông đó về đây!

Lạc Minh cùng Lạc Nhật nhìn sắc mặt Đại Vũ rất bình thản lại nở nụ cười nhưng giọng nói rõ ràng vô cùng tức giận.

- Vũ ca vậy có cần tụi em đi cứu chị hai trước không ạ?

Bọn họ cảm thấy an nguy của Thư Giao vẫn quan trọng hơn. Lạc Nhật còn lộ ra chút áy náy vì không bảo vệ được Thư Giao.

- Không cần, mình tôi đi là được rồi.

Lạc Nhật lộ ra vẻ lo lắng:

- Một mình anh đi có ổn không, em thấy bọn chúng rất đông.

- Không sao, chỉ là mấy tên nhảy nhép huống hồ tôi không có đi đánh nhau, tôi sẽ tìm cách im lặng nhất.

Lạc Minh cùng Lạc Nhật lại nhìn nhau một cái, Vũ ca đi có lần nào không đánh nhau chứ. Trăm lần đã có chín mới chín lần vết thương đưa nhau tìm đến. Họ nhớ cách đây không lâu, anh đột nhiên về trong đêm cánh tay còn bị thương nhưng lại được băng bó rất cẩn thận. Chẳng thấy anh bức mình, trong mắt đều lộ ra ý cười dịu dàng. Bọn họ rất muốn hỏi anh bị thương vì ai? Thế nhưng lời đến cổ họng liền trực tiếp nuốt trở về. Vũ ca là Vũ ca, ngoài cười nhưng trong không cười cho nên không hỏi vẫn tốt hơn.

Lạc Minh cùng Lạc Nhật gật đầu đi ra ngoài, Đại Vũ đứng bên cửa sổ đưa tay vén rèm nhìn ra bên ngoài. Nét cười trong mắt biến mất mà biểu lộ ra nét phiền muộn khó nói nên lời. Anh hít sâu một cái, nhìn con dao nhỏ trên bàn gỗ vô bao bọc. Nhìn qua nó giống như một thứ đồ chơi vậy nhưng lại che đi vẻ sắc bén bên trong. Nó giống như anh vậy bình thường sẽ sống trong lớp vỏ này để che đi sự lạnh khốc nhưng một khi bị tước đi lớp vỏ thì sẽ trở nên vô tình hơn bất cứ ai. Anh không phạm ai thì cũng không muốn ai phạm anh, đến một giới hạn nào đó anh sẽ không buông tha bất cứ ai. Anh cầm lấy con dao, tước đi lớp vỏ, ánh mắt đen sáng quắc hắt tia lạnh lẽo.

- Đạt, cậu muốn bày kế cũng đừng trách tôi vô tình, đáng lẽ cậu vẫn có thể sống yên nhưng hiện tại...

Đại Vũ dứt lưỡi dao sắc bén trở lại lớp vỏ rồi mang theo bên người, lặng lẽ rời khỏi RN. Anh nhìn tòa nhà cao ngất trước mặt, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười nhạt. Khách sạn Giang Hoành sừng sững đứng đó. Quả nhiên Mai Đình có vấn đề, nếu không sẽ không để Hoàng Đạt giấu người trong chính khách sạn của gia đình mình. Tòa nhà lớn như thế cho lại làm ăn lớn, không ai có thể ngờ bọn họ sẽ giữ người ở nơi này.

Nữ tiếp tân thoáng ngáy người một lúc nhìn chàng trai tuấn mĩ đang đến gần. Ánh mắt sâu đen lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng. Chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu nổi bật lên làn da hơi ngăm nhưng rắn chắc.

- Xin hỏi anh cần gì?

Đại Vũ hơi nhếch lên một nụ cười xả giao:

- Cho tôi thuê phòng 305 tại lầu ba.

Cô tiếp tân mỉm cười:

- Quý khách chờ một chút.

Đại Vũ nhìn xung quanh một lúc lại khẽ nhủ mày vì anh nhìn thấy Đỗ Hoàng. Gặp mặt hán chưa lâu hiện tại chạm mặt cũng không có gì tốt.

- Xin lỗi quý khách, căn phòng này có người vừa thuê rồi. Quý khách có thể chuyển sang phòng 304 bên cạnh không ạ?

- Người thuê phòng là người vừa đi lên theo thang máy kia à?

- Vâng đúng vậy, anh ấy là người quen của cô chủ.

Đại Vũ bày ra bộ mặt đã hiểu, anh suy nghĩ một chút lại lắc đầu:

- Vậy chọn một căn phòng 206 đi!

Cô gái đưa mắt khó hiểu nhìn Đại Vũ nhưng vẫn làm tròn chức trách của mình. Rất may căn phòng này không có người, đa số khách thuê phòng đều chọn lầu ba trở lên cho nên lầu hai khá vắng.

- Chia khóa của quý khách đây ạ.

Đại Vũ nhận lấy chìa khóa rồi nhanh chóng đi lên. Anh có cảm giác Thư Giao sắp gặp nguy hiểm. Sở dĩ anh muốn chọn phòng 305 vì Thư Giao bị giữ tại phòng 306. Thế nhưng Đỗ Hoàng lại thuê ngay căn phòng này thật sự anh cảm thấy rất khó hiểu. Mai Đình không lẽ ngu ngốc đến nỗi không biết đề nghị giam giữ người như vậy rất dễ bị lộ sao? Đỗ Hoàng chẳng lẽ lại dính liếu đến chuyện này? Trực giác của anh chưa bao giờ sai chẳng lẽ lần này anh thật sự đánh giá sai Đỗ Hoàng rồi sao?

Đại Vũ căng thẳng đi lên lầu hai, anh vừa mở cửa phòng ra liền đi tới bên cửa sổ mở cửa ra. Anh ngước nhìn xung quanh, bên phía đối diện cũng có một khách sạn. Theo điều tra của Lạc Minh thì tối qua Hoàng Đạt đã thuê một căn phòng ở phía đối diện lại còn là lầu ba, nếu theo tầm mắt hẳn là quan sát căn phòng giữ Thư Giao. Anh nhủ mày muốn tìm cách leo lên căn phòng phía trên.

Anh còn đang loay hoay không biết nên làm thế nào liền thấy một đôi chân thò xuống, anh giật mình trợn mắt nhìn. Một cô gái mặc váy cur nhiên bò theo đường cửa sổ. Khuôn mặt Đại Vũ mất tự nhiên quay mặt đi nơi khác, tựa vào một bên. Đợi đến khi cô gái bám đến phía dưới lộ ra khuôn mặt, anh hơi kinh sợ lại hiện lên ý cười khó che giấu. Cái đầu nhỏ lộ ra, Thư Giao kinh ngạc nhìn anh.

Đại Vũ mỉm cười:

- Có cần tôi giúp em xuống không?

Thư Giao nuốt khan một cái, đưa tay về phía anh. Dù cô hiện tại không muốn anh thấy bộ dạng chật vật của mình nhưng cũng không còn cách nào khác. Đại Vũ muốn đưa tay nắm lấy bàn tay cô nhưng ánh mắt anh thoáng cái tối sầm lại. Lòng bàn tay đầy rẫy vết thương, lòng anh có chút đau xót không nói nên lời. Anh trực tiếp ôm lấy eo cô kéo xuống, Thư Giao hét hoảng nhưng lại cố bình tĩnh. Đợi anh kéo cô xuống xong, đứng vững trên sàn, Thư Giao không nhìn được nữa than mấy tiếng vì đau. Đại Vũ nắm chặt hai vai cô, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, tay chân đều có vết thương. Cô dùng cách gì trốn ra mà phải ra nông nổi như vậy?

- Em ngốc sao? Đó là lầu ba em muốn chết sao? _anh hiện tại lại rất tức giận.

Tức giận vì cô không biết bảo vệ chính mình, cô đúng là thông minh biết tìm cách chạy trốn nhưng lại làm cho bản thân thương tổn nhiều như vậy. Quả thật cô không có đầu óc.

Thư Giao phui phui bụi trên người, lại chỉnh váy chỉnh tề lúc này mới trừng mắt nhìn anh nổi giận.

- Anh mới ngốc, nếu tôi không trốn chẳng lẽ ở lại chờ chết à?

Đại Vũ nhìn cô hung hăng mắng lại không khỏi ngây người một lúc mới thở dài một cái. Anh đưa tay vuốt mấy lọn tóc rối của cô.

- Xin lỗi, vì tôi sợ em gặp nguy hiểm thôi.

Lần này lại đến lượt Thư Giao ngây người, anh...anh nổi giận là vì lo lắng cho cô sao? Thư Giao mở mắt hết cỡ nhìn anh. Cảm xúc của cô hết sức phức tạp vừa ấm áp mà cũng vừa khiếp sợ. Cô sợ hình ảnh hiện tại chỉ là ảo giác. Ánh mắt sâu đen đó thật sự rất dịu dàng. Đây gọi là lưu manh cũng có lúc dịu dàng sao? Đại Vũ bị cô nhìn đến mức tự nhiên, anh ho khan một cái đẩy cô ngồi trên ghế.

- Em ngồi xuống đi, tôi đi ra ngoài xem một chút.

Anh nhanh chóng đóng cửa sổ lại, kéo rèm che kín rồi đi ra mở cửa phòng nhìn xung quanh cảm thấy không có động tĩnh gì mới quay trở lại. Anh kinh ngạc nhìn Thư Giao sắc mặt tái nhợt, tay còn có chút run. Anh ngồi xuống trước mặt cô lại lo lắng nhìn bàn tay cô.

- Em làm sao vậy?
- Tôi sợ...
- Sợ cái gì?
- Sợ... độ cao lúc này đây.

Đại Vũ khó hiểu nhìn cô một lúc lại bật cười sang sảng, giọng cười réo rất chứng tỏ tâm trạng anh đang rất tốt.

- Thư Giao em thật đúng là một cô gái khác người, lúc này leo trèo sao không thấy em sợ.

Thư Giao đưa tay đẩy gọng kính cố gắng trừng mắt cảnh cáo tiếng cười của anh. Đại Vũ vẫn nhìn cô cười. Có trời mới biết cô dùng bao nhiêu phần can đảm để trèo từ lầu ba xuống lầu hai. Nhưng mà cô khó hiểu tại sao Đại Vũ lại ở đây nhỉ?

- Anh... anh thì biết cái gì, trong hoàn cảnh đó tôi không có lựa chọn. Anh nói xem bọn người kia có phải là kẻ thù của tên lưu manh nhà anh không?

Đại Vũ sờ cằm tỏ vẻ suy nghĩ:

- Có thể phải mà cũng có thể không phải.
- Hừ, tôi ghi trăm phần trăm là kẻ thù của anh rồi.

Đại Vũ hứng thú nhìn cô:

- Vậy bọn họ vì sao phải bắt em mà không trực tiếp nhắm thẳng vào tôi?

Thư Giao đơ lười cái gì cũng không thể nói. Đây cũng là câu hỏi cô muốn hỏi đây. Chẳng lẽ lại nói cô cùng anh có quan hệ mờ ám không rõ ràng à? Cô tức giận không thêm đêm xỉa đến anh, khuôn mặt lại đỏ lên. Đại Vũ lắc đầu cười khẽ một tiếng.

- Thế tại sao anh lại ở chỗ này?
- Tôi nói tôi đến cứu em, em có tin hay không? _giọng nói anh thản nhiên tựa hồ không hề liên quan đến anh.

Thư Giao thoáng hiện ý cười trong mắt long lanh nhưng vẫn không nói ra miệng. Cô chính là thích đập đồ đi ý tốt của người ta.

- Có ma mới tin.

Đại Vũ nhún vai bộ dạng cô tin hay không thì thế giới vẫn hòa bình. Anh đứng dậy lấy ra con dao trong người. Thư Giao hốt hoảng, giọng nói cũng trở nên run run. Cô đang nghĩ anh không phải nghĩ đến chuyện giết người diệt khẩu đây chứ?

- Này, này anh... anh muốn làm cái gì, dao rất nguy hiểm.

Đại Vũ nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô lại nhìn đến con dao trên tay. Anh thở dài một tiếng, trong đầu cô gái này rốt cuộc là suy nghĩ cái gì vậy? Thế nhưng anh mỉm cười lại tiến đến trước mặt cô.

- Em nói xem tôi lấy dao ra để làm gì?

Giọng nói anh mười phần quý dị tuy nhiên lại đè nén ý cười. Trong lòng Thư Giao hoảng sợ nào có để ý đến phần ý cười đè nén kia. Cô nhắm chặt mắt không dám nhìn, đôi tay nhỏ nhắn không ngừng xua.

- Tôi... tôi không biết, anh đừng có lại đây nếu không tôi la lên đấy.
- Em la lên cũng chẳng có ích gì, nơi đây cách âm rất tốt nếu không vì sao bọn họ dám giữ em ở chỗ này chứ.

Anh nhàm chán nhìn cô một cái rồi xoay người về phía giường đưa dao khoét lấy một mảnh vải trắng từ ra giường. Thư Giao nghe tiếng vải bị xé rách bèn ngót vang lên mới hé mắt nhìn. Cô thấy Đại Vũ vừa cắt đi con dao đang cầm mảnh vải tiến về phía cô, anh liếc mắt khinh thường cô một cái lại ngồi trước mặt cô thuần thục băng bó vết thương. Thư Giao chỉ có thể trơ mắt nhìn hành động dịu dàng của anh.

- Không ngờ gan của em nhỏ như thế.

Thư Giao bĩu môi không thừa nhận:

- Đó là bản năng bảo vệ tính mạng không phải nhát gan.

Đại Vũ nhếch môi cười chế nhạo:

- Phải không? Tôi thấy sắc mặt của em còn xanh hơn cả tàu lá ấychứ.

Thư Giao không biết nói gì nên im lặng nhìn anh đang chăm chú băng bó cho mình. Anh còn nâng chân cô lên xem xét vết thương. Thư Giao muốn rút chân lại bị anh nắm chặt. Nhìn anh nhàu mày lo lắng cô có cảm giác buồn cười. Cô nhìn ra kỹ thuật băng của anh rất tốt, cô nghĩ chắc là do bị thương nhiều lần nên mới rành như vậy. Tuy nhiên nhìn anh ở góc độ này lại giống y đúc một người. Đột nhiên cô nhìn thấy trên cánh tay của anh có vết sẹo mờ do tay áo xăn lên một đoạn. Cô chợt liên tưởng đến Trí Hi. Toàn thân cô đột nhiên run lên. Không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Thừa Nhận Thân Phận

Không gian trong phòng phút chốc im lặng vô cùng. Thư Giao có cảm giác bản thân hít thở không thông cũng hoảng sợ với chính suy nghĩ của mình. Đại Vũ vẫn nhẹ nhàng sơ cứu vết thương cho cô, thỉnh thoảng lại ngược lên nhìn cô một cái. Ánh mắt đó chứa ý cười nhàn nhạt, Thư Giao cảm nhận tim đang đập lệch nhịp.

Cô chợt nhớ đến lời tuyên bố của anh trước khi biến mất. Sau khi gặp lại cô sẽ là bạn gái của anh, cô không quên nhưng tâm trạng của cô hết sức phức tạp. Cô vừa mong đợi mà cũng có cảm giác lo sợ. Hiện tại cô còn chưa chính thức trở thành bạn gái của anh đã xảy ra những chuyện này, nếu như thật sự xác lập quan hệ như vậy sẽ còn bao nhiêu chuyện bất ngờ xảy ra mà cô không lường trước được. Hơn nữa thân phận của anh...

Thư Giao chăm chú nhìn sườn mặt anh, cô lại ảo giác ra người kia. Tại sao vậy? Bất giác Thư Giao đưa một bàn tay đã băng bó xong, ngón cái khẽ chạm vào gò má của anh. Đại Vũ kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt sâu đen thoáng hiện lên một chút bối rối kì lạ.

- Anh và người đó rất giống nhau, anh cho tôi biết anh và anh ấy rốt cuộc có quan hệ gì? _ cô mỉm cười thể nhưng trong mắt là sự thăm dò.

Đại Vũ lấy lại bình tĩnh, anh nhếch lên một nụ cười, nheo mắt nhìn cô:

- Giống ai?

- Anh Trí Hi. Anh nói xem là tôi bị ảo giác sao? Tại sao đôi lúc tôi thấy hai người hoàn toàn khác nhau nhưng đôi lúc lại là một?

Đại Vũ hiện lên vẻ kinh ngạc, anh ho khan một tiếng đứng dậy đi ra ban công. Thư Giao ngồi đó nhìn theo bóng lưng anh, trong lòng mỗi lúc lại cuộn lên một sự nghi ngờ mãnh liệt.

Thư Giao đứng dậy đi theo Đại Vũ nhưng cô chỉ đứng phía sau. Anh lại không nói lời nào, ánh mắt bỗng nhiên trở nên thâm trầm nhìn xa xăm.

- Anh tại sao không nói gì? Anh đột nhiên xuất hiện rồi biến mất, người kia lại xuất hiện bên cạnh tôi là trùng hợp sao?

Dĩ nhiên không phải trùng hợp. Tất cả đều do anh cố ý, ngay cả lần cô nhìn nhầm cũng là cố ý.

Đại Vũ cô hít một hơi thật sâu, anh xoay người về phía cô ánh mắt mang theo chút khó xử. Cô có thể nhìn ra chuyện anh sắp nói ra nhất định làm cô rất kinh ngạc.

- Thật ra...

- Mở cửa, mở cửa...

Bên ngoài căn phòng vang lên tiếng đập cửa inh ỏi, Thư Giao tròn mắt kinh hãi. Đại Vũ cũng nhàu chặt mày, anh nắm lấy tay Thư Giao kéo về một góc. Thư Giao nhàu mày vì có chút đau vì chạm vào vết thương. Anh lại nhìn vào mắt cô nói thật nhẹ nhàng.

- Cho tôi thêm thời gian tôi sẽ giải thích cho em. Thật ra tôi không muốn gạt em, chỉ là...bất đắc dĩ.

Cô càng thêm ngạc nhiên, cô há miệng muốn nói gì đó nhưng lại nói không ra lời. Chẳng lẽ thật sự đúng như cô nghĩ hai người họ vốn chỉ là một. Sự thật này khiến cô thật khó chấp nhận vô cùng.

- Mở cửa, mở cửa...

Tiếng đập cửa vẫn vang lên liên tục, Đại Vũ khó chịu vô cùng. Anh suy nghĩ một chút lại nói với Thư Giao.

- Em đứng đây một lát tôi ra xem có chuyện gì? Nếu là bọn người kia thì tôi tìm cách đuổi đi.

Thư Giao đứng bất động nhìn theo bóng lưng anh. Cô hiện tại không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Đại Vũ khép cửa, che lại chỗ đứng của Thư Giao. Anh vừa mở cửa ra liền bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc.

Trác Quang.

Trác Quang cũng kinh ngạc nhìn Đại Vũ. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Đại Vũ nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt không có cảm xúc.

- Đội trưởng Trác anh lại có nhiệm vụ ở đây à?

Trác Quang lạnh lùng nhìn Đại Vũ, trong mắt như có sự dò xét:

- Cũng có thể nói như vậy, tôi nghe báo ở khách sạn này có giữ người trái phép nên đến kiểm tra không ngờ lại gặp anh ở đây. Đây là lệnh khám xét.

Trác Quang đưa ra trước mặt anh một tờ giấy khám xét. Đại Vũ nhướng mày, lui ra một bên. Trác Quang khoát tay về phía mấy viên cảnh sát.

- Xét!

Mấy viên cảnh sát cũng đi vào khám xét thể nhưng họ đi một vòng cũng không thấy có gì khả nghi. Thư Giao lại đứng sau cánh cửa cho nên họ không thấy. Trác Quang không đi vào cho nên Thư Giao không rõ là ai nên không dám đi ra, ngộ nhờ là đám người bắt cô đi như vậy lại nguy. Cô lại bị ngăn bên ngoài cách một tầng cửa kính cho nên không nghe Đại Vũ nói gì và nói với ai.

Đại Vũ nhún vai đứng tựa cửa khoanh tay nhìn mấy viên cảnh sát:

- Bây giờ thấy rồi, tôi sẽ không làm những việc trái phép đó. Anh không phiền công dân lương thiện nghỉ ngơi chứ?

Mấy viên cảnh sát tròn mắt nhìn anh, ánh mắt Trác Quang càng thêm âm trầm. Trong lòng Trác Quang lại thầm kinh hãi, Đại Vũ mà là công dân lương thiện thì chẳng còn ai lương thiện nữa.

- Vậy thật xin lỗi làm phiền rồi!

- Không sao cũng là nhiệm vụ giúp dân thôi, nếu cần tôi phối hợp tôi liền phối hợp.

Đại Vũ cười cười biểu lộ tâm lòng nhiệt tình. Mấy viên cảnh sát liếc Đại Vũ một cái rồi bỏ đi. Trác Quang nhìn Đại Vũ một lúc rồi cũng rời đi, tuy vậy trong lòng Trác Quang vẫn có một sự hoài nghi nào đó. Hiện tại trong lòng Trác Quang hết sức lo lắng cho Thư Giao, khi nghe bà Hạnh nói cô mất tích anh có cảm giác lo sợ vô cùng. Người đầu tiên anh nghĩ đến vẫn là Đại Vũ, chỉ có Đại Vũ có thể gây nguy hiểm cho Thư Giao. Thế nhưng người bà Hạnh đề cập đến lại là Trí Hi. Trí Hi cùng Đại Vũ? Hai cái tên này vẫn khiến anh hết sức tò mò. Rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì? Một viên cảnh sát nói nhỏ bên tai Trác Quang, anh nhíu mày một lúc nhưng vẫn rời đi. Không thấy người, anh cũng không thể gần tới được. Vết máu bên cửa sổ là của ai? Ra giương bị xé rách?

Đại Vũ đứng đó nhìn theo bóng lưng Trác Quang, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo vô cùng. Anh đóng cửa lại, khi mở cửa ban công liền thấy Thư Giao bất động nhìn anh. Chiếc váy lay động trong gió, mái tóc cũng bay bay tuy nhiên sắc mặt cô trắng bệch. Đại Vũ thở dài một cái, anh đi đến trước mặt cô, anh vừa vươn tay muốn chạm cô, cô lại lùi về phía sau một bước. Anh mất anh tới sầm lại.

- Em... làm sao vậy?

- Anh... anh là Đại Vũ hay Trí Hi?

Đại Vũ sững sờ, tay cũng cứng đờ trong không trung. Anh không ngờ cô lại hỏi đến chuyện này nhanh như vậy. Xem ra anh muốn giấu cũng giấu không được.

- Em không cần để ý nhiều như vậy, không quan trọng.

Thư Giao kịch liệt lắc đầu, cô không thể tin được anh như vậy là thừa nhận rồi. Cô biết đối mặt thế nào đây? Thư Giao nắm chặt tay lại lùi về phía sau thêm một bước giống như muốn trốn khỏi anh vậy, cô nở một nụ cười châm chọc. Đại Vũ nhìn cô như vậy lại không biết nên nói gì ánh mắt hiện lên vẻ đau lòng tội lỗi.

- Vũ ca cuộc sống anh quá nhàm chán có phải không nên mới lấy hai thân phận ra đùa giỡn tôi như vậy?

Trong lòng Đại Vũ đột nhiên run rẩy từng hồi, anh lại xuất hiện cảm giác sợ hãi mất cô. Anh biết một khi cô nhận ra nhất định không thể chấp nhận được, anh biết không nên thường xuyên xuất hiện cạnh cô như vậy sẽ rất dễ để cô phát hiện. Thế nhưng anh không kim lòng được, kể từ ngày anh chịu thay cô một nhát dao thì liên tục nghĩ đến cô. Anh luôn muốn ở bên cạnh cô, ngày cô ngã xiêu phải vào viện anh đã vô cùng hoảng sợ. Tất cả những cái đó luôn khéo tạo cơ hội để anh ở cạnh cô, anh lại tham luyện điều đó. Sau ngày đó, anh rất muốn nói cho cô biết bản thân là ai nhưng không có cơ hội.

- Không phải, em nghe tôi giải thích đi. Đó là do tôi bất đắc dĩ không thể nói, không phải tôi gạt em.

Mắt Thư Giao đột nhiên rất cay, hình ảnh trước mặt dường như nhòe đi. Anh lại tiến thêm một bước, cô lại lùi một bước đến khi lưng cô chạm phải thành ban công. Đại Vũ kinh hoàng kéo cô ôm vào lòng. Anh ôm thật chặt giống như chỉ cần buông ra cô sẽ biến mất. Thư Giao không còn đường lui tuy nhiên vẫn gầy dựa.

- Buông, buông ra... anh là đồ lừa gạt.

- Em bình tĩnh nghe tôi nói đi, đó không phải lừa gạt chỉ là tôi không có lựa chọn khác, vì đứng vững trong gia tộc tôi bắt buộc phải làm như vậy.

Thư Giao chợt tỉnh ngậy một lúc, đứng thế tại sao cô lại quên anh còn là người thừa kế của một gia tộc. Cô có thể với tới không? So với thân phận hiện tại thân phận kia của anh càng cách cô một trời một vực. Thư Giao lại âm ỉ vô cùng.

- Anh mỗi lần biến mất đều làm cho tôi lo lắng, thế nhưng anh xuất hiện bên cạnh tôi lại rất vui vẻ. Anh giàu có sự ngu ngốc của tôi có phải không?

Thư Giao kích động đánh vào bả vai anh, nước mắt cũng tuôn ra, giọng nói trở nên nghẹn ngào. Mặc cho vết thương trên tay lại lần nữa rướm máu, cô cũng không cảm thấy đau. Tim anh co thắt lại, anh thật sự không cố ý. Mỗi lần cô hỏi tin tức của anh, anh rất muốn nói là anh đang ở cạnh cô nhưng làm sao cũng không mở miệng được. Bởi vì mỗi lần anh nhìn thấy cô đều là cái vẻ hồn nhiên, không ưu không phiền bảo anh làm sao mở miệng đây. Hơn nữa thân phận cô thật sự đặc thù, Đổng Triết đã cảnh báo anh đừng tiếp xúc với cô quá nhiều nhưng anh không thể tự chủ được. Anh yêu cô mất rồi.

- Không phải, hoàn toàn không phải. Tôi chỉ muốn em sống vui vẻ mà thôi. Tôi sợ em không thể chấp nhận. Tôi sợ em sẽ rời bỏ tôi.

Nước mắt Thư Giao thật đúng là tuôn như mưa, cô không thể tưởng tượng được mỗi ngày cô đều nhớ đến anh, anh cứ nhiên sàng qua sàng lại trước mặt cô mà cô lại không hề hay biết. Mỗi lần nghĩ đến ngày Trí Hi tỏ tình ánh mắt đầy vui vẻ, cô lại không kìm được lửa giận. Nếu không phải cô bắt đầu nghi ngờ từ hôm đó cũng không có nhiều sự để ý đến như vậy. Khi Trí Hi đưa cô vào RN cô đã thật sự hoài nghi nhưng cô thật sự không có cách nào xác định được.

- Anh... tên lưu manh này gạt tôi hết lần này đến lần khác, tôi còn có thể tin anh sao?

Anh đẩy cô ra, nắm chặt hai vai cô, nhỏ giọng nói ánh mắt dịu dàng:

- Có thể tin, em phải tin chứ từ hôm nay em sẽ là bạn gái của tôi cho nên em nhất định phải tin.

Thư Giao ngây ngốc nhìn anh, cô không biết phải nên vui hay nên buồn. Cô nổi giận với anh là vì cái gì? Là vì anh che giấu thân phận hay là vì quá lo lắng cho anh mà nổi giận. Anh không thể nào biết được khi cô vừa nhìn thấy anh đã vui mừng như thế nào. Chỉ cần nhìn thấy anh cô liền cảm thấy vô cùng an tâm.

- Thư Giao tin tôi được không? Tôi không phải lừa gạt em. Những lời tôi nói trước kia đều là sự thật, tôi yêu em rồi cho nên em cũng tập yêu tôi đi.

Anh yêu cô rồi đúng thế anh đã thừa nhận nhưng tại sao cô vẫn cảm thấy uất ức thế này là bởi vì ngày đó cô nói yêu anh có phải đã bị anh cười nhạo trong lòng không?

Anh mỉm cười đưa tay tháo mắt kính của cô, lại nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho cô. Đôi mắt long lanh của cô vẫn ngập nước. Thư Giao nhìn anh không chớp mắt, cô thật sự không thể dối lòng trước ánh mắt này. Cô vẫn im lặng không đáp trả, Đại Vũ thở dài một cái. Anh lại đưa tay ôm lấy cô.

- Em đừng như vậy sẽ làm tôi rất đau lòng, tôi sẽ cho em thời gian suy nghĩ để em bình tĩnh nhưng tôi sẽ không buông tay.

Đây lại là một lời hứa có phải không? Thư Giao vẫn im lặng không đáp trả thế nhưng hai tay đã ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh. Đại Vũ cứng người một lúc đột nhiên mỉm cười.

Hai người cứ như vậy ôm nhau lại không để ý từ ban công phòng 305 có một người đứng đó nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo mà mát mẻ. Hắn hút một điếu thuốc rồi dụi đi, lạnh lùng quay đi giống như không muốn nhìn thấy thêm cảnh này. Hắn cảm thấy không thoải mái nên mới ra ban công không ngờ lại thấy cảnh này. Cảnh này làm hắn đau mắt và mắt mờ vô hạn.

- Anh Hoàng, điều tra được người gây họa cho RN là Lục Đông_Cao Khánh nhìn Đỗ Hoàng báo lại.

Cao Khánh liếc nhìn ban công phía dưới nhếch lên một nụ cười.

- Lục Đông đâu?

- Đã bị người của Vũ ca sớm đưa đi rồi.

Đỗ Hoàng nhướng mày, đôi mắt lúc tối lúc sáng cũng không rõ là đang nghĩ gì.

- Nhanh như vậy? Hiệu suất làm việc của Vũ ca đúng là hơn người. Vậy chúng ta đi thôi.

Cao Khánh kinh ngạc:

- Đi đâu ạ?

Đỗ Hoàng nhếch lên một nụ cười:

- Đi chào Vũ ca một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Xác Lập Quan Hệ

Nắng chói chang của buổi chiều vào ngày hè, Lâm Tường lái xe đưa Lan Thy đến sở cảnh sát. Hai người vội vã đi vào, thế nhưng chưa đến mấy phút lại thấy họ bước ra. Lan Thy vẫn đi theo sau Lâm Tường tâm trạng rối bời. Ánh mắt lại vừa vui mừng, vừa lo lắng. Lâm Tường lại vô cùng tò mò về thân phận người bảo lãnh Đằng Triết. Anh tưởng Đằng Triết phải còn đang bị giam giữ chứ nhưng không ngờ mau như vậy đã được thả. Anh cho rằng sức mạnh của Vũ ca thật không tầm thường.

Lan Thy đưa tay kéo lấy vạt áo Lâm Tường, anh sững sốt một lúc nhìn cô khó hiểu.

- Em sao vậy không phải Đằng Triết đã được thả rồi sao còn gì phải lo lắng?

- Em... muốn đi gặp anh ấy sẵn tiện hỏi tin tức chị Giao.

Lâm Tường hiển nhiên kinh ngạc nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, anh cười nhẹ đưa tay xoa đầu cô.

- Được rồi anh đưa em đi.

Lan Thy bối rối thu tay về vò vò góc áo:

- Em biết, thật ra... ý em là em muốn đi một mình.

Cô sợ hai người chạm mặt không được tự nhiên cho nên vẫn là tự cô đi sẽ tốt hơn. Lần trước cô nhờ Lâm Tường điều tra thân thế Đằng Triết chắc chắn Đằng Triết sẽ không vui. Lâm Tường nhìn khuôn mặt vụn vỡ của Lan Thy cảm thấy có chút muốn cười nhưng cũng cảm thấy hình như là sắp đánh mất thứ gì đó.

- Vậy... anh về trước, em cẩn thận một chút. Anh sẽ cho người phụ giúp tìm Thư Giao.

Lan Thy mỉm cười cảm kích nhìn anh. Lâm Tường cười nhẹ rồi lên xe rời đi. Lan Thy nhìn theo xe anh cho đến khi chỉ còn một chấm nhỏ mới trực tiếp đón xe đi về phía RN. Cô hi vọng Đằng Triết có ở đó cũng hi vọng anh ta có tin tức của Thư Giao.

Thiệu Dương nhận được tin từ Lan Thy là Thư Giao mất tích, cậu ta liền cuống cuống đi tìm, đáng tiếc một chút tin tức cũng không có. Điện thoại của Thư Giao hiện tại cũng không còn liên lạc được. Cậu ta lại cảm thấy kì quái về việc Trí Hi đi cùng Thư Giao. Bọn họ thân thiết như vậy từ khi nào mà cậu ta không biết. Không lẽ là từ cái ngày Thư Giao vào viện? Một bụng hoài nghi nhưng Thiệu Dương không có cách nào giải thích được. Lại nói Thư Giao cùng Vũ ca có quan hệ yêu đương nếu như vậy sự mất tích của Thư Giao rất có thể liên quan đến Vũ ca. Ánh mắt Thiệu Dương trở nên lạnh lẽo khi nghĩ đến Đại Vũ. Có ai lại thân thiện với người đã cướp mất trái tim người mình yêu chứ, cậu ta cũng không phải con người rộng lượng như vậy. Nếu lần này Thư Giao thật sự xảy ra chuyện cậu ta nhất định tìm Đại Vũ tính sổ hơn nữa dù phản bội lời hứa rằng sẽ buông tay cậu ta cũng nhất định giành lại Thư Giao.

Thiệu Dương vừa về đến nhà đã đụng mặt phải Thiệu My. Thiệu My nhìn cậu ta từ trên xuống dưới toàn thân uể oải không nhìn ra chút sinh khí nào. Thiệu My cầm một cốc nước lọc ngồi bất chéo chân trên sô-pha tò mò hỏi:

- Em đi đâu cả buổi sáng vậy, cả buổi trưa cũng không về?

Thiệu Dương một bộ dạng mệt mỏi thờ không ra hơi nằm vật ra sô-pha.

- Em đi tìm bạn.

- Tìm bạn? Bạn thế nào mà trông em vất vả vậy? _ Thiệu My khó hiểu.

Thiệu Dương sững sốt một lúc lại như cân nhắc rất lâu không biết nên trả lời thế nào. Cậu ta cũng không biết hiện tại nên gọi quan hệ giữa cậu ta và Thư Giao đang ở mức quan hệ nào. Nếu xem là bạn bè bình thường tuyệt đối không phải, tóm lại là loại quan hệ khiến cậu ta dứt không đành mà không dứt sẽ cảm thấy đau.

- Em cũng không biết chỉ biết cô ấy rất quan trọng đối với em.

- Cô ấy? Là con gái sao, chị nhớ em chơi thân với hai người, vậy là Lan Thy hay Thư Giao?

Thiệu My hiển nhiên biết được mối quan hệ thân thiết giữa ba người họ. Huống hồ cả hai cô gái kia đều liên quan đến hai người con trai có liên hệ với cô. Loại quan hệ phức tạp này cũng không phải chỉ một mình Thiệu Dương vướng phải.

Thiệu Dương giống như lảng tránh không muốn nói. Cậu ta bỏ lại một liên đi thẳng về phòng.

- Em mệt rồi muốn về phòng nghỉ ngơi một chút, à chị nên quan tâm anh Trí Hi một chút.

Thiệu My có chút kinh ngạc với đề nghị này của Thiệu Dương. Thật ra cô cũng chưa từng đề tâm đến việc này lắm, nói là thời gian ở Mỹ cô luôn là trợ lý duy nhất của Trí Hi nhưng thật ra thời gian cô ở bên cạnh anh không nhiều lắm thậm chí cô và anh đôi lúc hoàn toàn mất liên lạc. Thậm chí có lần cô nghĩ anh vốn không có mặt ở Mỹ. Bởi vì mỗi lúc cô không liên lạc được với anh thì cô sẽ thấy Khương Hàn xuất hiện thay anh xử lí. Khương Hàn đơn giản bảo rằng anh có việc nhưng cô không tài nào biết được Trí Hi rốt cuộc bận việc gì mà ngay cả một trợ lý như cô kiêm luôn người được ông nội chỉ định là vợ tương lai của anh cũng không thể biết. Nhiều lúc cô cảm thấy Trí Hi bí ẩn đến đáng sợ. Không phải cô không muốn quan tâm anh nhưng anh vốn không cho cô cơ hội đó. Dù sao bọn họ cũng từng cùng nhau lớn lên nhưng độ hiểu biết của cô dành cho anh hoàn toàn gần bằng không. Kể từ khi ba anh qua đời, anh giống như là phong bế bản thân sống khép kín đến mức không để ai vào trong lòng, anh ngoại trừ làm việc cũng chỉ có làm việc. Cho đến khi cô nhận thấy thái độ khác biệt của anh dành cho Thư Giao cô mới biết thì ra không phải anh máu lạnh mà là anh chưa tìm được người để quan tâm. Cô rất muốn biết cô bé kia có điểm nào nổi bật để anh phải đối xử khác biệt như vậy?

- My hôm nay con không đến công ty à? _ bà Ngọc Chi ngồi cạnh Thiệu My mỉm cười hỏi.

Tay Thiệu My đang cầm cốc nước đột nhiên run lên làm vài giọt nước bắn ra bên ngoài. Cô vì một câu nói của Thiệu Dương mà suy tư đến mất hồn. Thiệu My nhìn mẹ mình cười gượng một tiếng.

- Không ạ, con cùng Tường giải quyết xong một dự án rồi đợi anh Trí Hi về duyệt.

Nghe đến tên “Tường” bà Ngọc Chi nhúu chặt mày lộ vẻ không vui.

- Con và cậu ta vẫn còn qua lại sao? Đừng quên thân phận bây giờ của con.

Thiệu My cũng có chút khó chịu, cô không thích bị áp đặt thế nhưng cô đã làm theo ý ba mẹ đó là chia tay với Lâm Tường. Nếu không có chuyện đó cô hiện tại mỗi lần chạm mặt với Lâm Tường cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ cùng mất mát. Có khi hiện tại cô và Lâm Tường vẫn là một đôi.

- Mẹ, con lớn rồi đừng đem những lợi ích gia tộc đó áp đặt lên người con nữa, con muốn sống theo ý mình.

- Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. Ba con đã mất biết bao nhiêu công sức từ hai bàn tay trắng lấy được sự tín nhiệm của ông nội Trí Hi mới có địa vị như ngày hôm nay con không thể chỉ nghĩ đến bản thân đem công sức ba con đổ sông đổ biển.

Thiệu My thở dài một cái, cô cũng không muốn phản đối lại ý kiến của mẹ.

- Được rồi con cũng không có nói là không làm theo lời ba nhưng con biết anh Trí Hi sẽ không cho con cơ hội đó vì vậy ba mẹ cũng đừng trông mong quá nhiều. Hơn nữa, mẹ nói với ba đừng quá phò trương thanh thế trong tập đoàn, Trí Hi không phải là một người dễ bị điều khiển đâu.

Thiệu My bỏ lên phòng để bà Ngọc Chi ngồi đó. Bà nhúu mày suy nghĩ, bà vẫn luôn nghĩ tình cảm của Thiệu My cùng Trí Hi đáng lẽ phải tốt hơn khi ở bên Mỹ rồi chứ. Nhưng xem cách nói của Thiệu My thì hai người họ cái gì cũng chưa bắt đầu. Bà thở dài thườn thượt.

Bà Hạnh đứng ngồi không yên trong nhà. Cứ hết nhìn đồng hồ lại nhìn ra cổng, lại gọi điện thoại thế nhưng tin tức con gái một chút cũng không có. Bà lo đến mức phát khóc ánh mắt đỏ hoe. Chỉ trong một đêm mà bà đã già đi mấy tuổi, khuôn mặt tái nhợt làm người ta cũng đau lòng.

Ngoài cổng đỗ lại một chiếc xe, bà nhanh chân ra mở cổng. Khuôn mặt sầu lo của ông Quân hiện ra trước mặt bà khiến bà càng thêm lo lắng.

- Sao...sao rồi có tin tức của con bé không?

Ông Quân lắc đầu bất lực :

- Vẫn chưa, chị đừng quá lo lắng em sẽ cố nhờ thêm một số bạn bè cũ tìm giúp. Sao chị không thử liên lạc với người đưa con bé đi.

- Tôi đã liên lạc nhưng chẳng có ai bắt máy cả không rõ có phải cậu ta cũng gặp chuyện hay không?

Hai người vừa nói vừa đi vào nhà, trên khuôn mặt hai người đều hiện lên vẻ mặt bất đắc dĩ cùng lo lắng.

- Liệu có phải...là ông ta đã biết rồi không?

Bà Hạnh bàng hoàng nắm chặt tay run rẩy không ngừng. Sự việc quá đột ngột khiến tâm trí bà trở nên hỗn loạn. Ông Quân nhìn bà như vậy cũng không biết phải khuyên như thế nào. Thư Giao đối với bà Hạnh còn quan trọng hơn cả sinh mạng của bà. Nếu Thư Giao thật sự xảy chuyện chỉ sợ bà thật sự sống không nổi.

- Sẽ không đâu, ông ta còn không biết đến sự tồn tại của con bé.

Bà chôn khuôn mặt tái nhợt trong hai lòng bàn tay, bà không biết hiện tại nên làm gì và phải làm thế nào. Bà không muốn cái sự thật đó phơi bày cũng

không muốn Thư Giao biết được. Nếu có thể bà muốn sự thật đó sẽ mãi chôn sâu không bao giờ bị quật dậy. Là sai lầm của bà, bà không muốn Thư Giao phải gánh chịu.

- Nếu con bé biết nó có trách tôi không? Nó có trách tôi vì đã không cho nó nhận cha hay không?

- Chị đừng nghĩ quá nhiều, ông ta không thể nào biết được. Nếu biết ông ta đã tìm hai mẹ con chị từ lâu rồi. Vả lại chị làm như vậy cũng vì bảo vệ con bé nếu năm đó chị không làm như vậy chỉ e tánh mạng của hai mẹ con chị đã không còn.

Bà Hạnh ngẩng mặt nhìn ông Quân lại nhìn lên nhìn đi ảnh của chồng có một sự đau lòng cùng cảm kích lẫn áy náy. Chính người đàn ông trong đi ảnh kia đã chiếu cố hai mẹ con bà mà không cần sự đáp trả.

- Hi vọng anh ấy có thể phù hộ con bé.

Tại khách sạn Giang Hoành, Đại Vũ nắm tay Thư Giao đi vào trong ngói. Anh để cô ngồi lên ghế, bản thân lại ngồi xổm trước mặt cô, một bên gối chống xuống sàn. Ánh mắt đó khóa chặt khuôn mặt đầy nước mắt của cô trong mắt. Cô có thể nhìn thấy bộ dạng chật vật của bản thân trong mắt anh. Tuy vậy cô có thể nhận ra sóng mắt anh mềm mại vô cùng.

- Em khóc thật xấu. Tuy nhiên bạn gái của tôi không yêu cầu ngoại hình, _anh cười khẽ.

Cô bị anh nhìn đến mắt tự nhiên cúi gằm mặt. Cô biết bộ dạng bản thân bình thường đã không mấy xinh đẹp hiện tại lại thêm tình huống này dĩ nhiên càng không ra gì rồi.

- Là tại ai chứ? Anh đừng bày bộ mặt lưu manh đó ra chọc ghẹo tôi. Sao anh không là Trí Hi thường ngày nữa nhận, lịch sự một chút chứ. _cô liếc anh một cái.

Đại Vũ bật cười, cô thật là... rõ ràng đã biết hai người chỉ là một vẫn đem ra so sánh. Anh lại không nhận được trêu ghẹo, khuôn mặt tỏ vẻ đáng thương.

- Hóa ra em đã thay lòng đổi dạ yêu Trí Hi rồi à, tôi thật là đau lòng.

Thư Giao trừng mắt nhìn anh, người này tại sao lại mặt dày như vậy. Không phải anh cùng người kia là một sao?

- Anh...anh có thể mặt dày hơn chút nữa không? Có ai lại ghen với chính mình cơ chứ.

Ghen?

Từ này vang lên trong đầu Đại Vũ, anh đúng là có cảm giác rất quái dị. Đúng vậy tại sao mỗi lần anh nhìn cô cư xử nhẹ nhàng, lễ độ với Trí Hi lại có cảm giác không thoải mái thế nhỉ? Không lẽ anh thật sự ghen với chính mình à? Nói thế nào cũng cảm thấy rất không bình thường.

- Thế tại sao mỗi lần em cùng tôi đối mặt đều bày ra bộ mặt hằn học còn đối với thân phận Trí Hi lại dịu dàng như thế, đây không phải là phân biệt đối xử sao?

Thư Giao thật hết biết đường nói, anh cư nhiên còn bắt bẻ cô. Cô nhìn anh cười một cái, thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ.

- Là cười như vậy à?

Đại Vũ giật mình, khuôn mặt điển trai cứng ngắc giống như nhìn thấy một chuyện rất khó tiếp nhận. Trong lòng Thư Giao buồn cười nhìn anh. Đại Vũ trấn tĩnh lại phì cười.

- Hay là thôi đi, tôi vẫn nghĩ thái độ kia của em tốt hơn nhiều. Em cười như vậy rất giả tạo.

Thư Giao bĩu môi khinh thường. Thấy chưa ngay cả anh cũng khó tiếp nhận vậy mà còn đòi cô thay đổi thái độ. Anh dùng thái độ nhã nhặn đối với cô dĩ nhiên cô phải đáp lễ. Thái độ của anh thế nào thì cô sẽ như thế ấy. Đại Vũ cười cười nhìn cô, lại kéo một cái ghế ngồi đối diện cô. Anh tự rót một ly nước lọc lên uống. Thư Giao chống cằm nhìn anh nghiền ngẫm, cô rất muốn nhìn xem bộ dạng này của anh lại kết hợp với tính cách của Trí Hi thì sẽ như thế nào.

- Anh nói xem anh có phải bị bệnh nhân cách phân liệt không?

Đại Vũ bị cô chọc đến kích liệt ho khan, một ngụm nước chưa uống xong trực tiếp bị sặc.

- Khụ...khụ...em...em rót cuộc trong đầu em chứa cái quái quỷ gì vậy?

Thư Giao nhún vai làm bộ rất vô tội:

- Hơ hơ...tôi chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi, anh không cần quá kích động.

Cái này không thể trách cô được nếu không phải do anh tạo ra thì cô cũng không nghĩ như vậy. Đôi môi anh run rẩy muốn nói gì đó nhưng cũng không

tìm ra lời nào để nói. Anh lắc đầu một cái, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống. Thư Giao đặc ý nhìn bộ dạng có lí nhưng không thể nói của anh.

- Sao cũng được, tóm lại em là bạn gái của người bị nhân cách phân liệt cho nên em cũng không bình thường._anh cười cười đi đến vỗ đầu cô.

Thư Giao trợn mắt há hốc mồm nhìn anh. Cô cứ nhiên bị anh đẩy vào ngồi cùng một con thuyền. Tại sao cô luôn bị anh hạ một bậc vậy? Thư Giao rơi lệ trong lòng. Ngày đầu tiên gặp, anh là người giữ thể thượng phong. Cái gì không áp đặt thì đe dọa, hiện tại một chút mặt mũi của cô cũng không còn, thật không công bằng.

- Tôi vẫn chưa chấp nhận làm bạn gái của anh mà._cô đứng dậy trừng mắt phản đối.

Đại Vũ nhướn mày nhìn cô, từ trên nhìn xuống cô thấp hơn anh cả cái đầu. Anh lại bày ra bộ dạng bị bắt nạt mà than thở.

- Phải không? Thế phải làm thế nào để xác nhận đây? Là giống như tuyên án cần vật chứng, nhân chứng sao? Ôi, tôi thật là đáng thương nư hôn bị người ta cướp mất, thân thể cũng bị người ta xem qua, hiện tại trái tim cũng bị lấy đi luôn thể nhưng người ta lại không thừa nhận.

Hả?

Thư Giao lão đảo suýt chút đứng không vững. Cô thật muốn trực tiếp ngắt đi, loại chuyện đáng xấu hổ như vậy anh cũng có thể nói sao? Tại sao người bị hại lại trở thành anh mà không phải là cô vậy? Thư Giao lại âm thầm rơi lệ. Cô đúng là đầu không lại anh. Thư Giao vừa tức vừa xấu hổ đến đỏ mặt.

- Anh...anh, tôi chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy.

- Không phải em vẫn hay mắng tôi lưu manh sao? Đây gọi là bản tính lưu manh dù cho không có cũng sẽ làm thành có._anh hài lòng nhìn cô tức giận.

Hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

- Có phải Vũ ca ở trong phòng không?

Đại Vũ nhúu mày nghi hoặc, sắc mặt trầm xuống giọng nói lại lạnh lẽo vô cùng. Thư Giao rung mình một cái, thái độ của anh thay đổi thật mau.

- Là ai?

- Là tôi-Đỗ Hoàng.

Đại Vũ vừa nghe liếc nhìn Thư Giao một cái khóe môi nhếch lên. Sắc mặt Thư Giao lại biến sắc.

- Có nhân chứng đến rồi.

- Há?

Thư Giao chưa kịp định thần đã nghe anh ra hiệu :

- Mời vào!

Tiếp theo cô chỉ thấy gáy bị tay Đại Vũ giữ chặt kéo lại, đôi môi cô cũng bị đôi môi của anh bao phủ. Cô kinh ngạc nhìn anh, đôi tay muốn đẩy anh ra nhưng lại không có lực. Cô rõ ràng nhìn thấy nét cười đặc ý trong mắt anh.

Người ngoài cửa vừa tiến vào liền sững sờ đứng bất động. Trong mắt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, qua một lúc mới bình tĩnh ho khan vài tiếng mong lấy lại sự chú ý của hai người đang hôn nhau kia.

Đại Vũ cảm thấy giốn đủ liền buông Thư Giao ra, anh nhìn về phía Đỗ Hoàng cười cười:

- Thật ngại quá bạn gái tôi đã lâu không gặp nhau cho nên kích động một chút.

Thư Giao thật sự tức đến nổi sắp thở không nổi. Cô thấy anh kẻ sát cô nói nhỏ:

- Nhân chứng này rất đáng tin cậy đây.

Thư Giao nhìn về phía Đỗ Hoàng, cô chỉ thấy sắc mặt của Đỗ Hoàng cực kì không tốt giống như gặp phải đả kích rất trầm trọng. Đương nhiên hành động của anh là để chọc tức hấn. Chỉ vì muốn cô thừa nhận là bạn gái của anh, anh lại diễn trò trước mặt Đỗ Hoàng thật là đáng giận. Cô còn không quên lần trước anh dùng thân phận Trí Hi nói cô là bạn gái của anh đâu? Hiện tại lại dùng thân phận khác nói cô là bạn gái anh, cô sắp trở thành người con gái không biết xấu hổ rồi. Đại Vũ lại không thèm để ý đến cô cùng Đỗ Hoàng nghĩ gì bá đạo ôm lấy cô. Thư Giao cố gượng dựa nhưng không thể làm gì được.

Đỗ Hoàng cười cứng ngắc :

- Quấy rầy nhà hững của hai người rồi.

- Không sao, bạn gái tôi rất rộng lượng. À, cậu tìm tôi có việc gì?

Cô thấy ánh mắt Đỗ Hoàng lướt qua cô bằng tia khinh bỉ. Cô cũng nhìn lại bản thân, quần áo trên người cô xộc xệch muốn thanh minh cũng khó. Cô rất muốn nói mình trong sạch nhưng lại không biết phải nói thế nào. Một cô gái cùng một chàng trai ở cùng một phòng trong khách sạn muốn người ta nghĩ họ trong sáng rất khó. Huống hồ từ trước đến giờ Đỗ Hoàng luôn cho rằng cô là một cô gái tùy tiện cho nên càng không có khả năng hấn nhả tốt cho cô.

Cô lại nghe anh thì thầm bên tai:

- Chẳng phải em rất sợ hấn ta sao, em làm bạn gái tôi chắc chắn hấn không dám đụng đến em. Còn nữa hấn từng tỏ tình với em đúng không, tôi cảm thấy rất không thích.

Cô nhìn anh khó hiểu, anh thích hay không liên quan gì đến việc Đỗ Hoàng từng tỏ tình cùng cô? Vai cô vẫn bị anh giữ chặt, cô nhìn về phía Đỗ Hoàng thấy hấn đã trở nên bình thản xem như không có việc gì. Hấn mỉm cười nhìn Đại Vũ:

- Tôi chỉ muốn đến nói cho anh biết, người hấn hại Đặng Triết đã tìm được rồi cho nên tôi và anh nước sông không phạm nước giếng.

- Được một lời đã định.

- Vậy tôi đi trước hai người cứ tiếp tục.

Hấn xoay người rời đi, trước khi cửa phòng đóng lại ánh mắt Đỗ Hoàng dừng lại nơi bàn tay bị băng bó của Thư Giao.

Thư Giao trợn mắt trắng dã, tiếp tục cái quái gì chứ? Hấn không biết gì thì đừng nói lung tung có được không? Thư Giao hừ lạnh một tiếng, trực tiếp giẫm lên chân người gây họa giẫm đến nghiêng răng nghiêng lợi. Lấy tốc độ nhanh nhất tránh xa anh.

- Anh giỏi lắm, danh dự của tôi mất hết rồi.

Đại Vũ mặt mày méo xệch:

- Em...giờ này còn tính đến danh dự. Tôi thấy em lo sợ hấn hiểu lầm thôi. Dù sao làm bạn gái tôi em cũng không thiệt hại gì. Tôi có thể nhìn ra ánh mắt hấn nhìn em rất không bình thường.

- Anh đừng nói linh tinh.

Đại Vũ thở dài một cái, Thư Giao cũng chẳng biết phản bác thế nào. Anh lại nhớ đến chuyện gì.

- Tôi đưa em về, mọi người hấn đang rất lo lắng cho em.

Thư Giao chột tỉnh, cô đúng là quên mất mãi lo trốn bọn người kia nên đã không để ý. Hiện tại nhắc đến cô mới thấy lo lắng. Vì thế cô theo Đại Vũ đi ra ngoài, trước khi đi anh rất chu đáo gọi người chuẩn bị cho cô một bộ đồ cùng giày dép mới. Nếu để cô một bộ dạng xộc xệch như vậy đi ra ngoài không dọa người ta mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chờ Anh Anh Sẽ Đến Tìm Em

Người ta thường nói người tính không bằng trời tính, khi bạn muốn chuyện đó diễn ra càng suôn sẻ thì nó lại càng thêm phức tạp. Tình huống này chính là diễn tả tình cảnh của Thư Giao cùng Lan Thy. Một người vừa trốn thoát lại thêm một người bị bắt. Cái loại sự tình này hoàn toàn không nằm trong suy nghĩ của Thư Giao. Cho đến mãi sau này cô mới ý thức được rằng mọi chuyện trên đời đều không dự đoán trước được.

Trước cổng nhà Thư Giao dừng lại một chiếc xe, bà Hạnh kích động chạy ra ngoài nhìn đến khi nhìn thấy người bước xuống là ai lại càng thêm kích động. Bà bước đi vững vàng ra khỏi nhà. Hòa lẫn sự vui mừng còn có lo lắng.

Thư Giao nhìn thấy bà Hạnh khẽ mỉm cười. Bà Hạnh lại trào nước mắt ôm lấy cô khóc. Thư Giao sưng sờ hốc mắt cũng đỏ theo.

- Con bé xấu xa này con đã đi đâu thế hả, có biết mẹ lo lắng lắm không?

- Mẹ à, con không sao.

Thư Giao vừa khuyên mẹ lại nhìn về phía cổng, cô thấy ông Quân đứng đó lại gật đầu một cái. Cô nghĩ ông Quân cũng lo lắng không ít, có điều cô không nhìn thấy Lan Thy. Cô bé này hấn là rất lo lắng cho cô nhưng hiện giờ lại chẳng thấy bóng dáng. Trí Hi đứng ở cạnh xe nhìn bọn họ, trong ánh mắt

đen phát ra tia lạnh lẽo nhìn ông Quân. Ông Quân vừa nhìn thấy Trí Hi cũng sững sờ một lúc mới phục hồi tinh thần. Trong lòng ông đột nhiên vang lên một tiếng gì đó đồ vỡ, tâm trạng đột nhiên dâng lên cảm giác bất an khó tả. Ông nhận thức được một áp bức vô hình từ chàng trai này. Nhưng chỉ trong một lúc cảm giác đó lập tức bị đánh tan bởi nụ cười của anh.

- Không sao là tốt rồi nhưng rốt cuộc con đã đi đâu ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho mẹ?

Thư Giao chột liếc Trí Hi một cái không biết nên giải thích thế nào. Trí Hi cũng nhủ chặt mày. Anh cũng không biết giải thích như thế nào. Bà Hạnh lại không thấy Thư Giao trả lời, trong lòng nóng nảy nhìn lại thân thể Thư Giao. Bà lại không nhìn được vừa nói vừa khóc.

- Ôi trời, tay chân còn làm sao thế này có phải lại đi đánh nhau hay không? Con là con gái phải biết quý trọng thân thể một chút chứ.

- Mẹ à chuyện này có chút dài dòng, con sẽ kể lại cho mẹ sau. Mẹ đừng khóc nữa.

- Xin lỗi cô là cháu không tốt để Thư Giao bị thương._Trí Hi cúi đầu.

Bà Hạnh bây giờ mới chú ý đến Trí Hi, không hiểu sao hiện tại bà cảm thấy có một khoảng cách vô hình nào đó vạch ra giữa Trí Hi và Thư Giao. Hiện tại bà có chút hối hận khi kéo bọn họ lại với nhau. Theo bà nghĩ thể giới của Trí Hi hết sức phức tạp hoàn toàn không thích hợp với một cô gái đơn thuần như Thư Giao. Bà Hạnh bắt đầu đi thờ nhẹ một cái làm như không có chuyện gì.

- Không sao là tốt rồi, hai đứa vào nhà đi.

Thư Giao nhìn ông Quân mỉm cười:

- Chú đến lâu chưa ạ? Thy đâu con chẳng thấy nó?

Ông Quân từ trong sững sờ cũng hồi phục tinh thần mà nhìn Thư Giao mỉm cười:

- Chú đến cũng khá lâu rồi, còn Thy nó đi với thằng nhóc Tường thì phải.

Thư Giao chột hiểu cũng không hỏi nữa. Bốn người đi vào nhà ngồi nói chuyện trong chốc lát. Đa phần là nói về việc Thư Giao trải qua dĩ nhiên bọn họ sẽ không đề cập đến việc xuất hiện của Vũ ca cũng như Đỗ Hoàng. Thư Giao chỉ nói đơn giản là vì đến quán bar nên sinh ra chút chuyện vì sợ bà Hạnh lo lắng cho nên không trở về. Lại nói Trí Hi có công việc đột xuất cho nên không có ở cạnh Thư Giao nên mới xảy ra chuyện này. Hai người bọn họ trắng trợn nói dối mà không biến sắc. Thư Giao cảm thấy rất có lỗi sự lo lắng của mẹ nhưng cô không còn cách nào khác. Cô không thể nói ra thân phận của Trí Hi được. Anh đã dùng mười năm để che giấu, lại vì cô mà nói ra cho đến bây giờ cô vẫn còn chưa thích ứng được.

Bà Hạnh đột nhiên vỗ bàn tức giận:

- Thật quá đáng, lũ lưu manh này mẹ nhất định nói với Trác Quang bắt hết tụi nó.

- Mẹ, không cần kích động như vậy. Dù sao con cũng không có việc gì rồi không cần làm lớn chuyện.

Thư Giao lau mồ hôi, mẹ cô sao lại phản ứng mạnh như thế.

- Con thì biết cái gì, tụi này nếu không nhổ tận gốc thì có thể gây họa về sau.

Thư Giao im lặng liếc nhìn Trí Hi một cái. Anh mỉm cười:

- Cô không cần lo cháu sẽ giải quyết chuyện này. Nhất định sẽ không để xảy ra lần sau.

Bà Hạnh gật gù cũng không chấp nhất nữa. Thư Giao cảm thấy nhẹ cả người.

Ông Quân vẫn không ngừng chú ý đến Trí Hi. Khuôn mặt này giống như đúc người đàn ông làm mưa làm gió năm nào- Vũ Đại. Trí Hi cũng thỉnh thoảng liếc nhìn ông Quân nhưng rồi không có biểu hiện gì nữa. Dù trong lòng đã biết thân phận người con trai này là ai nhưng ông Quân vẫn không khỏi bàng hoàng. Cho đến khi Trí Hi ra về ông Quân vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng đó được.

Trí Hi lái xe một đường trở về nhà, vừa vào đến sân anh đã thấy một người đứng trong sân dáng vẻ bùng bùng lửa giận. Người đó nhìn thấy chiếc xe của anh thì lửa giận càng dâng cao. Trí Hi nhủ mày bước xuống xe, còn chưa kịp hỏi đã bị chào hỏi bằng nắm đấm. Anh lao đảo rồi sững sờ một lúc nhưng cũng không giận. Chỉ nghe tiếng người kia rít gào.

- Anh đã đưa Thư Giao đi đâu hả? Cô ấy bây giờ ở đâu?

Trí Hi xoa xoa khoe môi hằn là lúc này đã bầm tím.

- Cô ấy trở về rồi.

Anh thản nhiên liếc Thiệu Dương một cái cũng không nói nhiều. Đối với Thiệu Dương anh thật có chút bất đắc dĩ.

Thiệu Dương hơi cứng người một chút nhưng hai tay vẫn nắm chặt.

- Anh tại sao phải tiếp cận Thư Giao?

Trí Hi không nghĩ đến Thiệu Dương sẽ hỏi như vậy nhưng anh cũng chỉ có thể nói theo ý mình.

- Tại sao anh phải trả lời em?

- Anh đừng quên quan hệ giữa anh và chị em. Hơn nữa anh tiếp xúc cùng Thư Giao không phải chuyện tốt. Ông nội sẽ không bỏ qua chuyện này.

Trí Hi nhếch lên một nụ cười. Cậu nhóc này lớn rồi nhỉ còn biết cả việc lấy ông nội ra uy hiếp anh cơ đấy.

- Anh tự có cách giải quyết.

Thiệu Dương rút cuộc nổi giận không thể nhìn kiểu thần nhiên đó của Trí Hi.

- Anh tránh xa Thư Giao ra đi anh không thể bảo vệ cô ấy. Em thích cô ấy, em không vương bận vì thế em mới thích hợp với cô ấy.

Trí Hi rõ ràng biết trước Thiệu Dương sẽ nói ra những lời này nhưng mỗi lần nghĩ đến việc phải rời xa Thư Giao anh lại làm không được. Dù biết còn có một rào cản khó vượt qua nhưng anh cũng xem như không có việc gì.

- Anh không thể.

- Anh... vậy chị em thì sao?

- Đó là do ông nội sắp đặt căn bản không phải lựa chọn của anh.

Thiệu Dương nhếch miệng cười chua xót:

- Anh tại sao phải làm như vậy chứ? Anh luôn là người em ngưỡng mộ nhất, tại sao lại có thể đối xử với em như vậy?

Thân thể Trí Hi run lên vì anh đứng quay lưng về phía Thiệu Dương cho nên cả hai không thể thấy nét mặt của nhau.

- Sau này em sẽ hiểu.

- Em không muốn hiểu. Anh làm em quá thất vọng.

Thiệu Dương đứng đứng bỏ đi. Đến một lúc lâu Trí Hi mới thở dài một cái bước vào nhà. Anh cũng muốn mọi chuyện không như vậy nhưng anh không từ bỏ được. Cũng sẽ kiên quyết dùng mọi giá để bảo vệ người con gái đó. Chỉ cần có thể tìm lại thứ đó anh có đủ quyền lực quyết định tất cả.

Thư Giao nghỉ ngơi cả buổi chiều, cô đột nhiên nhớ đến chuyện Lan Thy đi tìm Đằng Triết không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì. Cô gọi điện lại không liên lạc được nhưng cô cũng không nghĩ nhiều cho lắm. Lan Thy thường hay biến mất như vậy cho nên cô cũng chẳng còn lạ gì nữa.

Cô nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì Thiệu Dương gọi đến cô nói qua loa vài câu rồi cũng xong. Tuy vậy cô vẫn vô cùng cảm kích sự quan tâm đó của cậu ta. Trác Quang cũng có ghé qua. Anh nhìn thấy cô lập tức vô cùng vui mừng. Thư Giao cũng cảm thấy rất vui về chẳng cảm thấy có gì lạ. Cái làm cô bất ngờ chính là cô vừa mở công ra khi anh vừa nhìn thấy cô lập tức ôm lấy làm cô ngây ngốc một lúc.

- Thư Giao rốt cuộc em không sao rồi, anh rất lo lắng.

Thư Giao giống như bị lạc trong sương mù vậy. Cô nhất thời không biết nên phản ứng thế nào cho nên chỉ có thể để mặt anh ôm lấy. Qua một lúc cô rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần.

Cô đưa tay ngượng ngùng đẩy anh ra.

- Em không sao rồi phiền anh lo lắng, thật xin lỗi.

Trác Quang nhìn biểu hiện của cô cũng cảm thấy bản thân vui quá không kiềm chế được cũng cảm thấy xấu hổ. Anh gãi đầu cười cười.

- Nhìn em bình an là anh an tâm rồi. Thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Thư Giao vừa nghe anh hỏi thì kinh ngạc nhưng rồi cũng hiểu đó là thói quen của anh. Anh sẽ không bỏ qua bất kì chuyện gì liên quan đến nhiệm vụ của anh. Cô lại không thể nói đến những việc mình đã trải qua nếu không lại sinh ra những hiểu lầm không cần thiết.

- Không có chuyện gì. Anh vào nhà đi cũng sắp đến bữa cơm tối rồi, mẹ em muốn mời anh một bữa đấy. _ cô lảng sang chuyện khác.

Trác Quang nhú mày nhìn cô. Anh giật mình nhìn vết băng bó trên bàn tay cô. Dù vết thương không còn chảy máu, băng cũng đã thay mới nhưng khó tránh khỏi khiến người khác tò mò muốn tìm hiểu. Huống hồ trong tâm trạng của Trác Quang còn có đau lòng. Anh nhìn cô như không muốn nhắc đến

chuyện đó cho nên không truy hỏi nữa. Chẳng qua anh lại nghĩ đến Đại Vũ cùng mối nghi ngờ vết máu bên cửa sổ kia.

- Không cần đâu, anh ghé sang nhìn xem em đã về chưa. Hiện tại anh có việc quan trọng phải giải quyết anh đi trước đây.

Thư Giao cũng không miễn cưỡng anh cho nên gật đầu nhìn anh rời đi. Trác Quang vừa khuất cô có cảm giác như thoát một ải. Cảm giác có một bí mật thật không dễ chút nào lúc nào cũng phải vất vả nói dối.

Cô lại nhớ đến lời Đại Vũ:

- Bí mật này em là người thứ tư biết đấy.

Thư Giao ngây ngốc nhìn anh. Vậy ba người kia là ai có thể đạt được độ tin cậy của anh như vậy? Anh bảo chỉ những người anh thật sự tin tưởng mới có thể cùng họ chia sẻ bí mật. Anh biết cái bí mật này không thể nói lung tung nhưng đôi khi chỉ một mình anh giữ nó cảm thấy rất lạc lõng, rất cô đơn. Thư Giao còn nhớ khi đó cô cảm thấy vô cùng đau lòng. Nhìn anh cứng rắn như vậy nhưng cũng có lúc lại yếu đuối.

Thư Giao vì Đại Vũ mà không biết nên làm sao giúp anh. Anh bảo cô không cần nghĩ gì cả chỉ cần vui vẻ sống tốt là được. Cô nhớ lúc anh nói sẽ không gặp cô một thời gian để giải quyết công việc, cô lo lắng đến nỗi nắm chặt tay anh.

- Anh thật sự không có việc gì chứ?

Đại Vũ mỉm cười:

- Không có việc gì, dù sao anh vẫn ở bên cạnh em đây thôi.

Lúc đó cô mới vỡ lẽ, hóa ra anh muốn trở về với thân phận Trí Hi. Một cô lo nghĩ cho anh. Cô lại hỏi:

- Thế làm cách nào em tìm được anh?

- Không cần tìm, em đứng đó chờ anh tìm em là được. Chỉ cần em đứng đó chờ, anh nhất định sẽ tìm đến.

Đúng thế anh nói cô không cần đi đâu cả, chỉ cần cô tình nguyện chờ anh sẽ đến bên cạnh. Ánh mắt dịu dàng khi anh nói câu nói đó lập tức khảm sâu vào trái tim Thư Giao. Có một cảm giác ngọt ngào nào đó dâng lên trong cô. Xa cách chưa tới một ngày cô lại cảm thấy rất nhớ, cô muốn gọi cho anh nhưng sợ phiền đến anh. Thư Giao buồn bực thở dài không thôi.

Sau khi dùng cơm tối với bà Hạnh xong, Thư Giao lại bị bà mẹ yêu quý thúc giục nghỉ ngơi không muốn cô thức khuya, nếu thức khuya sẽ hại đến thân thể. Thư Giao cũng không còn cách nào khác đành ngoan ngoãn chui vào chăn. Tuy nhiên cô nào có ngủ được đâu.

Bỗng một lúc, điện thoại cô vang lên lại là một dãy số lạ:

- Xin chào, tôi là Thư Giao.

- Cô gái, tôi cho cô nửa tiếng đến đường X nếu không cô em họ của em không biết sẽ ra sao đâu.

Lan Thy?

Thư Giao sững sờ nghe giọng nói trong điện thoại. Cô cảm thấy vô cùng khiếp đảm.

- Các người là ai? Rốt cuộc các người muốn gì? _ Thư Giao cố đè nén sợ hãi lẫn tức giận.

- Cô em không cần nhiều lời nhớ không được nói với bất cứ ai nếu không hậu quả tự em gánh chịu lấy. Thời gian bắt đầu tính.

Màn hình điện thoại tối đen. Thư Giao cảm thấy vừa rối vừa bức, rốt cuộc là cô gặp phải vận gì thế này? Thư Giao thay một bộ đồ thể thao đơn giản rồi rời khỏi nhà. Cũng may bà Hạnh đã ngủ, cô rón rén đi ra cửa rồi nhẹ nhàng trèo rào đi ra. Cô không muốn đánh thức bà Hạnh cho nên đành phải áp dụng hạ sách này. Tay cô vẫn chưa lành lại đau rát lần nữa nhưng cô cũng mặc kệ. Trách cô tại sao phải làm như vậy bởi vì cô gọi cho Lan Thy không được lại không thể gọi người khác, cô chỉ có thể đi một mình.

Trời đã tối cho nên con đường trở nên khó bắt xe vô cùng, Thư Giao vừa đứng vừa liếc nhìn điện thoại sợ bản thân chậm trễ thời gian. Đến khi đón được taxi đã là chuyện của hai mươi phút sau, cô chỉ còn lại mười phút. Thư Giao giục bác tài xé nhanh lên một chút, vị tài xế kia liếc nhìn cô một cái cũng cảm thấy có chỗ kì lạ cùng hốt hoảng nhưng cũng không quan tâm. Ông ta chỉ làm tròn nhiệm vụ là được rồi nhưng càng nhìn cô gái này ông ta càng cảm thấy quen quen. Đường như ông ta đã gặp ở đâu rồi.

Khi chiếc taxi đến nơi, đó là một con hẻm nhỏ. Đường chỉ có mấy ngọn đèn đường vàng nhạt. Thư Giao nhìn một chút lại thẳng tiến đi vào.

Vị tài xế kia nhìn theo bóng lưng cô một lúc, bây giờ ông mới nhớ ra.

- Là cô gái đó.

Ông ta run run một chút gọi điện cho một người:

- Alo! Ai vậy? _người đầu dây tỏ vẻ không quen biết.

- Cậu có phải là...phó tổng Khương Hàn không?

Người đầu dây hẳn là rất kinh ngạc:

- Là tôi, có chuyện gì?

- Tôi là người đàn ông lần trước được cậu giúp đỡ ở khu siêu thị... không biết cậu còn nhớ không?

Khương Hàn nhíu mày cô nghĩ lại chợt nghĩ đến người đàn ông đã giật túi trong siêu thị lần trước. Anh ít khi giúp đỡ người khác, lần đó cũng vì bị Thư Giao ép buộc mà phải giúp, anh cũng cho Bảo Điền an bài cho ông ta một nghề để ổn định cuộc sống cho nên đặc biệt có ấn tượng. Huống hồ cũng vì Trí Hi nhờ cậy anh theo dõi Thư Giao lần đó cho nên anh càng khó quên.

- À, tôi nhớ rồi, chủ tìm tôi có chuyện gì?

- Cô gái lần trước đi vào đường X, nơi đó không được an toàn cho lắm.

- Cô gái nào? _giọng Khương Hàn rõ ràng khẩn trương hơn một chút.

- Thì chính là cô gái cùng cậu...ở siêu thị đó.

Khương Hàn bật người đứng dậy. Anh hiện tại đã biết cô gái kia là ai rồi. Khương Hàn vội vã cúp điện thoại đi nhanh ra ngoài. Nhưng là đi đến phòng tìm Trí Hi. Cánh cửa phòng Trí Hi đóng chặt. Khương Hàn cũng không thêm gõ cửa mà xông thẳng vào. Trí Hi giật mình nhìn Khương Hàn. Trên tay Trí Hi cũng đang cầm điện thoại nói chuyện. Vậy phải kể đến cuộc gọi mấy giây trước.

- Cô gái của cậu đang ở đường X, cậu muốn cô bé ấy bình an thì ngoan ngoãn đến đó một mình.

Trí Hi sững sờ, tay nắm chặt điện thoại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng:

- Các người vẫn chưa học được bài học trước à? _anh phát ra giọng nói lạnh lẽo tựa hàn băng.

- Tôi sẽ cho cậu hồi hận.

Điện thoại cứ như vậy bị tắt ngang. Trí Hi chợt nghĩ đến Thư Giao, một loại cảm giác hốt hoảng lại dâng lên. Đúng lúc này Khương Hàn đẩy cửa bước vào:

- Anh hai, Thư Giao có chuyện rồi.

Lần này Trí Hi nghe tiếng tim mình đập loạn xạ. Anh vút điện thoại qua một bên lao nhanh ra ngoài. Khương Hàn sững sờ rồi cũng đuổi theo. Anh lại để cô rơi vào nguy hiểm.

"Thư Giao chờ anh, anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì."

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Trúng Kế

Ở một nơi khác, Lan Thy lại không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra. Dĩ nhiên cô cũng không biết Thư Giao đã an toàn hay chưa. Cô đang bị giam giữ ở một nơi mà bản thân cũng không biết đó là nơi nào. Lan Thy cảm thấy rất đau đầu, cô mơ hồ nghe thấy có một giọng nói bên tai.

- Hóa ra em giống cô ấy đến vậy.

Lan Thy không rõ đó là thật hay là mơ, trong mơ màng cô thấy một dáng người cao ngất bước ra khỏi phòng. Chỉ biết khi cô tỉnh chỉ còn một mình trong căn phòng lạnh lẽo. Cô nhớ là sau khi cô tạm biệt Lâm Tường thì đến thẳng RN để tìm Đằng Triết. Tuy nhiên khi cô đến nơi, cô lại thấy Đằng Triết cùng Lạc Minh và một vài người khác vừa lên xe rồi khỏi RN. Lan Thy không còn nhiều thời gian suy nghĩ đã bắt một chiếc xe bám theo họ.

Chiếc xe đi đến một con hẻm thì mất dấu, Lan Thy không còn cách nào là phải xuống bộ để đi tìm. Khi cô bước vào con hẻm trời đã về chiều, Lan Thy cố đi thêm một đoạn khi thấy một khu vườn rộng lớn, cây cối rất nhiều. Có điều cô không thấy dấu vết của đám người Đằng Triết. Lan Thy lại không bỏ

cuộc, cô đi vào khu vườn đi qua nhiều hàng cây, sâu hun hút bên trong khu vườn quả thật có một đám người tụ tập ở đó.

Lan Thy không dám đến gần vì sợ bọn họ phát hiện, cô tìm một gốc cây có lá cỏ rậm rạp nấp vào đó. Không khí của đám người tụ tập trong rất căng thẳng, Lan Thy quét mắt hết một vòng mới thấy thân người cao ngất của Đằng Triết nổi bật giữa đám đông. Lan Thy có chút thất thần. Qua một lúc lâu, Lan Thy định đứng dậy rồi đi thì rất không may. Một chú rắn xanh lục lè lưỡi bò từ trên cây xuống. Lan Thy giật mình nhảy dựng lên nhưng vì ngồi lâu lại mang giày cao gót nên chân cô tê rần bước chân loạng choạng gây nên tiếng động.

Vừa nghe tiếng động cả một đám người đưa mắt nhìn về một hướng, Lan Thy cứng ngắc đứng một chỗ nhìn bạn rắn lục nào đó đang le lưỡi mà run rẩy cả người. Từ trong đám người, Đằng Triết nhíu mày nhìn về phía Lan Thy vì ở xa nên anh chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng thấp thoáng sau bóng cây.

Lan Thy còn chưa hết hoảng sợ, chú rắn kia bị một con dao chém rơi xuống đất chết tại chỗ. Lan Thy run rẩy nhìn một màn kia lại bị một con dao kẻ cổ. Người nọ nhìn lướt qua Lan Thy liền hất cằm ra lệnh.

- Đi ra!

Lan Thy run rẩy đi ra khỏi bụi cây lại không dám động, đôi mắt không ngừng ngó ngang ngó dọc.

Đằng Triết cùng Lạc Minh kinh ngạc nhìn một người kia đưa Lan Thy đến. Anh có chút ngoài ý muốn khi gặp Lan Thy tại chỗ này.

Người đứng đối diện cùng Đằng Triết nhếch miệng cười châm chọc:

- Anh Triết, anh lại cho người theo dõi chúng tôi sao? Chắc, chắc còn là một điệp viên xinh đẹp.

Đằng Triết trừng mắt nhìn người nọ rồi đưa ánh mắt rồi rảo nhìn Lan Thy. Trong lòng anh cũng dâng lên nghi vấn thật sâu. Anh cũng đang tự hỏi cô rốt cuộc đến nơi đây làm gì.

- Cô ấy...không liên quan gì cả, thả cô ấy ra.

Người nọ nhìn Đằng Triết hừ lạnh một tiếng liền tiến tới chỗ Lan Thy, hất phát tay cho người kẻ dao vào cổ Lan Thy tránh ra.

- Đúng không? Tại sao tôi cảm thấy không phải như vậy.

Hắn lại tự tay nâng cằm Lan Thy lên nghiền ngẫm. Lan Thy liếc mắt lạnh lùng hất tay hắn ra.

- Buông ra! Đừng chạm vào tôi.

Người nọ bật cười:

- Lại còn kiêu ngạo như vậy? Cô em làm cho anh Triết được trả bao nhiêu tiền hay là làm cho anh đi, anh trả gấp đôi.

Lan Thy nheo mắt nhìn người nọ, cô không biết hắn là ai nhưng đáng vẻ so với Đằng Triết cũng không hề kém cạnh, hắn cũng có một sự ngạo mạn nào đó. Tuy nhìn thấy hắn cười nhưng rõ ràng ý cười không tới đáy mắt là một giọng cười rất lạnh lẽo.

Đằng Triết đi qua, kéo Lan Thy về phía anh. Ánh mắt của anh cùng người nọ giao nhau phát ra sự giá lạnh. Hắn ta nhìn Đằng Triết cười mỉa mai.

- Anh còn nói cô gái này không phải người của anh sao? Nhìn anh bảo vệ cô gái này như vậy hắn là rất quan trọng phải không? Nhìn kĩ một chút tôi thấy cô gái này rất giống Huệ Cẩm.

Thân thể Đằng Triết run lên, Lan Thy cũng giật mình kinh ngạc nhìn người nọ rồi nhìn Đằng Triết. Trong đầu cô lại vang lên cái tên Huệ Cẩm? Rốt cuộc cô gái đó cùng Đằng Triết có quan hệ như thế nào và người con trai trước mặt bọn họ lại cùng Đằng Triết có quan hệ gì? Ánh mắt Đằng Triết tối sầm lại.

- Đừng ăn nói lung tung!

Người nọ nhún vai một cái, lấy một điều thuốc ra mà bắt đầu nhả làn khói trắng.

- Tôi hôm nay chỉ muốn trao đổi Lục Đông, anh không những không cho người mang cậu ta đến còn cho người khác theo đến. Anh bảo tôi nên tính thế nào?

Người nọ nheo mắt nguy hiểm nhìn Đằng Triết. Lạc Minh cũng cảnh giác đứng ở một bên, bên cạnh họ cũng chỉ có vài người mà đám người kia lại rất đông. Lan Thy hoàn hồn có chút lo lắng nhìn Đằng Triết. Anh đẩy Lan Thy qua bên cạnh Lạc Minh.

- Vậy cậu muốn như thế nào? Là đánh tay đôi hay là đánh hội đồng? _Đằng Triết biểu hiện nghiêm túc hỏi.

Người nọ nhìn anh rồi nhìn Lan Thy thoáng qua một nụ cười mỉa mai:

- Tôi không thích bạo lực. Tôi muốn...

Lan Thy trừng mắt nhìn ánh mắt không đàng hoàng của hắn ta nhìn cô. Trong lòng cô thầm khinh bỉ câu nói của hắn ta, không thích bạo lực có thể mang theo nhiều người như vậy sao? Mang theo người không để đánh nhau không lẽ để triển lãm.

Đặng Triết không đáp đơn giản chỉ là nhìn người nọ chờ hắn nói tiếp.

-...cô gái đó.

Hắn ta hất cằm về phía Lan Thy, cô cả kinh càng tròn mắt nhìn hắn. Biểu hiện của hắn giống như là rất thích thú.

- Cậu nói đùa sao? Tôi lại chẳng thấy buồn cười chút nào. _Đặng Triết nhếch lên nụ cười hờ hững.

Người nọ hung hăng quăng đi điều thuốc rồi dùng chân vùi sâu nó trong lớp đất. Ánh mắt phát ra tia sáng lạnh.

- Tôi không nói đùa, một là để lại cô gái đó rồi mang Lục Đông đến trao đổi bằng không hôm nay anh đừng mong ra khỏi đây. Anh đừng tưởng là người của Vũ ca thì tôi sẽ sợ.

Đặng Triết nắm chặt tay, trong lòng vô cùng khó nghĩ. Anh đến chỉ muốn nói lí và lại cũng là địa bàn của người khác nên anh không đem nhiều người. Đem theo nhiều người là biểu hiện khiêu chiến, anh chưa nghĩ đến sẽ dùng đến bạo lực. Hiện tại nếu thật sự xảy ra xung đột chỉ có thương tổn đôi bên không có lợi gì cả. Và lại người này là bạn của Huệ Cẩm anh cũng không muốn tổn thương. Anh liếc nhìn Lan Thy một cái nhưng anh giật mình khi thấy cô nhìn anh mỉm cười.

- Thật xin lỗi là em hại các anh rồi.

Đặng Triết không biết nói gì nhưng anh phát ra giọng nói rất nhỏ:

- Em đánh được chứ?

Lan Thy tròn mắt kinh ngạc nhìn anh rồi gật đầu. Lạc Minh ở một bên cũng giật mình, anh ta chưa từng nghĩ Lan Thy cũng biết võ. Bởi vì mỗi lần Lan Thy xuất hiện đều là bộ dạng xinh đẹp, dịu dàng. Nhưng một lúc nghĩ lại cô thường xuyên đi chung Thư Giao biết võ cũng không lạ.

Đặng Triết cup mắt rồi ngẩng đầu nhìn về phía người nọ.

- Vậy chúng ta thử xem là tôi có bản lĩnh ra khỏi đây hay là cậu có bản lĩnh giữ tôi ở lại.

Người kia thật sự nổi giận vung tay cho người xông lên, Đặng Triết đơn giản nhếch lên một nụ cười rồi cũng xông vào. Trong đám đông phát ra giọng nói lạnh lẽo của người nọ.

- Bắt cô gái đó lại!

Lan Thy nuốt nước bọt từng ngụm, cô chưa bao giờ thử nghiệm thực tế tàn khốc như vậy. Cô rất hối hận khi theo dõi Đặng Triết. Không còn cách nào khác cô chỉ có thể tự ra tay. Lạc Minh cùng Đặng Triết đánh một hồi lại quay sang nhìn Lan Thy dùng từng thế võ taekwondo rất chuẩn nên cảm thấy rất kinh ngạc. Tuy vậy một lúc bọn họ vẫn tụ lại vòng quanh Lan Thy. Lạc Minh thở hổn hển.

- Em tài thật đấy!

Lan Thy cười méo mó, mồ hôi cũng chảy ròng ròng:

- Cảm...cảm ơn nhưng mà em...em sắp đỡ hết nổi rồi.

Đặng Triết vừa đánh vừa sắp lại chỗ hai người nói chuyện:

- Anh đánh bọn người phía trước để dọn đường, hai người chạy trước đi.

Lạc Minh cự tuyệt:

- Không cần, nếu đi cùng đi. Chúng ta còn cầm cự được một lúc.

Lan Thy cũng đồng ý với ý kiến của Lạc Minh. Cô cũng không nghĩ đến là mình sẽ bỏ chạy một mình.

Đặng Triết nhin không được trực tiếp mắng hai người bọn họ.

- Ngủ gật chỉ cần Lan Thy rời khỏi đây, bọn sẽ không dám làm gì cả.

Bên cạnh bọn họ vòng vây ngày càng thu hẹp thật sự là không chống đỡ được bao lâu. Ba người vừa đánh vừa phối hợp cùng một vài người còn lại mà Đặng Triết mang theo. Đặng Triết phá được một chỗ liền trực tiếp kéo tay Lan Thy chạy.

- Đi!

Lan Thy còn đang mệt là người lại bị Đằng Triết lôi đi cũng không kịp nghĩ mà chạy bán sống bán chết. Lạc Minh cùng một số người khác cũng tìm cách chạy theo bọn họ. Trên con hẻm vắng vẻ Đằng Triết không ngừng nắm tay Lan Thy chạy, hết một ngõ anh lại kéo cô chạy sang một ngõ bộ dạng gấp gáp vô cùng.

Lan Thy kinh ngạc nhìn người con trai đang kéo mình chạy. Cô không rõ nội tâm mình lúc này, dường như có một loại ám áp nào đó đang bao phủ lấy tim cô.

Qua một lúc, Lan Thy chợt dừng lại. Cô phát hiện hai người họ lạc mất Lạc Minh cùng nhóm người còn lại rồi. Đằng Triết cũng dừng lại nhìn cô lo lắng.

- Em không sao chứ?

- Em...em mệt quá, thật sự không thể chạy nữa.

Đằng Triết ngăn người, anh mãi chạy nên quên mất thể lực cô không giống anh. Lan Thy cười cứng ngắt muốn rút tay ra nhưng bị anh nắm quá chặt. Anh nhìn bàn tay đang nắm chặt tay cô liền ngưng ngừng buông tay nhìn xung quanh.

- Chắc...chắc bọn họ không đuổi theo nữa rồi.

Lan Thy chăm chú nhìn anh. Anh lại cố ý xoay mặt đi chỗ khác. Cô có điều muốn cười nhưng chợt phát hiện dưới chân đau nhức một trận. Cô vì đánh võ mà còi giầy ra lại chạy bằng chân không, thật sự là đau chân đến rơi lệ trong lòng. Lan Thy ngồi xuống xoa chân đau nhức. Đằng Triết đưa ánh mắt phức tạp nhìn cô. Lan Thy chợt thấy một tấm lưng rộng lớn xuất hiện trước mặt cô. Giọng anh rất không tự nhiên.

- Lên đi! Tôi đưa em trở về.

Lan Thy cắn môi suy nghĩ rồi trực tiếp trèo lên lưng Đằng Triết. Đôi tay mảnh khảnh quàng qua cổ anh. Thân hình Đằng Triết cứng ngắt một lúc nhưng vẫn đứng lên, bước đi vững vàng. Lan Thy chợt cảm thấy lúc này hình tượng của Đằng Triết thật dịu dàng, ít ra anh sẽ không sử dụng ánh mắt lạnh lùng như ngày đầu gặp cô.

Có điều hai người họ vẫn không ngờ đến, đến lúc tưởng là thoát bọn vẫn bị vây lại. Lần này thì bọn họ thật sự không có đường trốn. Lan Thy hoảng hốt nhảy từ trên lưng Đằng Triết xuống.

Một đám người tiến tới từ hai phía, bọn chúng nở một nụ cười hiểm ác nhìn hai người. Cái làm Lan Thy hoảng chính là những con dao bóng loáng trên tay bọn họ, từng nhịp từng nhịp gõ lên lòng bàn tay trông rất quỷ dị.

- Ha ha, anh Triết chạy gọi thật đấy. Hà có gì mà vì một cô gái mà đắc tội với anh Định chứ? _người này chính là kẻ đã phát hiện ra Lan Thy. Hắn ta nhìn Đằng Triết cười khinh miệt.

Đằng Triết nheo mắt nguy hiểm nhìn hắn ta nhưng rồi cũng nhếch lên một nụ cười lạnh:

- Tôi nói rồi chuyện này đừng kéo cô ấy vào.

- Nhưng chúng tôi sao biết được cô gái này vô tội? Ai mà biết cô ta đã ở đó bao lâu, dò la được những gì? Hơn nữa chúng tôi cũng phải bắt một người để chờ Vũ ca thả Lạc Đông ra chứ.

Lan Thy ở bên cạnh Đằng Triết chợt run lên. Cô không rõ người mang tên Lạc Đông kia là ai nhưng cô có cảm giác người này đối với bọn họ vô cùng quan trọng. Lan Thy dù hoảng sợ nhưng vẫn giữ bình tĩnh. Chợt thấy cô mở miệng nói chuyện.

- Nếu các người không làm cái gì sai trái làm sao lại sợ người khác biết? Tôi thấy các người thật sự không tốt đẹp gì.

- Ôi chao, cô em này cũng cứng miệng quá nhỉ? Anh nói cho em biết thật ra anh Định rất có hứng thú với em cho nên mới muốn bọn anh đưa em về đây.

Cả một đám người lập tức bật cười ha hả. Lan Thy giật mình lùi về phía sau Đằng Triết. Anh nắm chặt tay đưa Lan Thy về phía sau mình.

Người kia lại lần nữa vung tay:

- Bắt lấy!

Một đám người hô hào xông lên, lần này thì không tránh khỏi bị thương. Lan Thy bị Đằng Triết đưa về phía sau, anh không cho cô động thủ. Một mình anh đương đầu với ba bốn người thật sự không kham nổi. Trên tay anh bắt đầu xuất hiện vết thương do lưỡi dao sắc bén. Lan Thy kinh hô nhìn thấy một lưỡi dao chém tới, anh bắt lấy lưỡi dao ánh mắt sắc lạnh nhìn người vừa xuống tay. Người đó bị anh cho một cước liền ngã xuống đất bất tỉnh, bất quá lòng bàn tay anh không ngừng chảy máu.

Lan Thy không kịp đề phòng, bị một cú ở gáy đau điếng. Cô mơ hồ thấy ánh mắt hoảng sợ của Đằng Triết. Mà trước mặt cô là người con trai quyền lực cao nhất đám người kia đã xuất hiện, người con trai đó nhìn cô bằng một ánh mắt phức tạp. Cô chợt rung mình, cô vẫn không thoát được.

Con đường mang chút ánh sáng vàng nhạt, lờ mờ không rõ rệt. Hai bên là bờ rào cũng chẳng thấy có ngôi nhà nào. Con đường chỉ bao gồm những kho

hàng và garage xe ô tô đã cũ kĩ. Tiếng bước chân vang lên trong đêm tối thanh vắng khiến cho người nghe cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Thư Giao nắm chặt tay, bước chân vững vàng vang lên trong đêm tối. Cô không đeo kính mà dùng hắt một cặp kính sát trùng, vì thế trong đêm tối lộ ra một cặp mắt to tròn long lanh. Thư Giao nhìn xung quanh nhưng không phát hiện được gì, không gian tĩnh lặng đến mức người ta cho rằng nơi đây vốn hoàn toàn không có người. Tiếng chuột cắn xé giấy vụn vang lên tiếng râm rì sâu trong những lỗ hổng đã cũ nát.

Chỉ cần một tiếng động nhỏ liền làm cho Thư Giao giật mình cảnh giác. Cô biết hôm nay cô nhất định khó tránh khỏi bị thương rồi nhưng vấn đề cô là cô muốn biết là ai hẹn cô đến đây. Hơn nữa bọn họ có mục đích gì?

Thư Giao càng đi càng sâu nhưng vẫn không có động tĩnh gì, Thư Giao vừa gấp vừa tức. Bọn họ định đùa giỡn cô phải không?

Thư Giao chợt nhả mồm khi nghe liên tiếp vài tiếng bước chân vang lên rồi dừng lại. Cô hít sâu một hơi cố lấy lại bình tĩnh. Chỉ sau một cái nhắm mắt, ánh mắt long lanh bỗng nhiên hắt ngay đã thay bằng một ánh mắt lạnh lùng sắc bén.

- Ai? Bước ra, đừng ở đó làm con rùa rụt cổ.

Không gian lại tiếp tục im lặng, qua một lúc lâu hẳn tưởng sẽ không có phản ứng thì một garage xe được mở ra. Cánh cửa bằng sắt dần được kéo lên. Bên trong garage xe rộng lớn lộ ra một thân ảnh bị trời chiếu ở trong cùng garage. Thư Giao kinh ngạc nhìn, bàn tay lại siết chặt thêm mấy phần, vết thương cũng vì vậy mà nứt ra chất lỏng đỏ tươi lại mờ hồ nhuộm đỏ vài băng màu trắng.

Bên trong từ một màu vàng nhạt của ánh đèn lập tức chuyển sang ánh trắng làm chói mắt Thư Giao, cô phải dùng tay che mắt lại một lúc để thích ứng ánh sáng. Qua một lúc nhìn lại, Thư Giao mới thấy phía sau thân ảnh bị trời chiếu kia có hai người đang đứng. Hai nam thanh niên cao lớn, gương mặt bình thường nhưng lộ vẻ phong trần khiến Thư Giao không tự chủ mà run lên.

Thư Giao tiến lên một bước, thân ảnh bị trời chiếu kia vẫn quay lưng về phía cô cho nên cô hoàn toàn không thấy gì cả.

- Lan Thy? Em có sao không?

Thư Giao khẽ hỏi nhưng không nhận được câu trả lời. Hai thanh niên kia giương mắt lạnh lùng nhìn Thư Giao. Cô cũng trừng mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ.

- Các người là ai? Bắt Lan Thy làm gì ?

Hai thanh niên kia vẫn giữ vững tinh thần im lặng là vàng, một chữ cũng không hé môi. Thư Giao có cảm giác mình thật sự bị đùa giỡn.

Cô kiên quyết bước vào nhưng khi vừa bước khỏi cánh cửa cô đã biết bản thân bị tính kế. Thư Giao kinh ngạc nhìn thân ảnh bị trời chiếu kia quay lưng lại.

Đó...đó không phải Lan Thy.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Cô Gái Giấu Tên

Trong đêm tối, Trí Hi rời khỏi nhà trong tâm trạng không ổn định. Trong lòng có loại kích động muốn đánh người, khuôn mặt bình thường vốn lãnh đạm hiện tại lại phủ lên một tầng lạnh lẽo khiến người ta nhìn vào cũng run lên không ngừng. Khương Hàn dù lái xe nhưng cũng không bắt kịp tốc độ kinh người của Trí Hi. Khương Hàn hiểu được Trí Hi đã rơi vào một loại điên cuồng không kìm chế được. Nếu Thư Giao thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ người uy hiếp Trí Hi cũng chết không tốt.

Trong ánh mắt sâu đen thường ngày của Trí Hi phủ lên một lớp gì đó lạnh lạnh mà mờ mịt. Ít ra hiện tại anh còn nguy trang một cặp kính nếu không ngọn lửa giận trong mắt có thể thiêu đốt tất cả.

Chiếc xe vượt đi với tốc độ nhanh nhất có thể, Trí Hi cũng không rõ người gọi điện thoại cho anh là ai, tuy nhiên anh có thể xác định bọn người bắt Thư Giao lần trước hẳn là có liên quan. Nếu đúng như anh nghĩ thì anh không thể buông tha được nữa rồi. Một lần anh nhẫn nhịn sẽ không có lần hai.

“Vũ Hoàng Đạt cậu muốn đấu một ván sống chết với tôi phải không? Vậy phải xem cậu có bản lĩnh không đã.”

Đầu hẻm X, một chiếc xe Ferrari mui trần màu đỏ dừng lại. Từ bên trong xe bước ra một chàng trai cao ráo, dáng người hoàn mỹ. Áo sơ mi trắng phẳng phiu nổi bật trong đêm đen mờ ảo. Sự sắc bén của đôi mắt sâu đen đã bị che đi bởi cặp kính. Bộ dạng chàng trai trông có vẻ nho nhã hơn. Nhưng ở chàng trai lại toát ra hơi thở lãnh mạc khiến người khác không dám đến gần. Tiếng cửa xe vang vọng bị đóng lại biểu thị thái độ tức giận. Đèn đường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt yếu ớt tạo cái bóng nghiêng nghiêng của chàng trai trên làn đường.

Một chiếc xe Mercedes-Benz sang trọng cũng dừng lại phía sau, lại nối tiếp một chàng trai khác cũng bước xuống. Ánh mắt cương nghị trong đêm tối lộ ra tia lo lắng nhưng nhanh chóng bị che đi. Bộ thường phục trên người chỉ để lộ ra sự phóng khoáng của chàng trai. Khó ai có thể nhìn ra đây là một vị cảnh sát trẻ tuổi.

Hai ánh mắt chạm nhau, có kinh ngạc cũng có dò xét.

- Đêm khuya như vậy không biết tổng giám đốc trẻ của Vũ Đại xuất hiện ở nơi đây làm gì?

Trí Hi giữ thái độ điềm tĩnh, tuy vậy trong nội tâm anh dâng lên một hồi chuông cảnh báo. Anh có thể bị người này gài bẫy hay không? Thân phận của anh có bị bại lộ hay không?

- Tôi đến tìm bạn gái có vấn đề gì sao? Không phải cả chuyện riêng tư của tôi anh cũng muốn quản chứ?

Trác Quang kinh ngạc nhưng lại cố đè ép cảm xúc lo lắng. Người Trí Hi đề cập đến không phải Thư Giao chứ?

- Không vấn đề gì.

Trác Quang dù cảm thấy kì lạ vì sao Trí Hi lại xuất hiện ở nơi như thế này nhưng cũng không muốn hỏi nhiều. Anh chỉ là nhận được tin nơi đây có bất ổn nên đến thăm dò mà thôi. Anh cũng không muốn kinh động đến đám người kia, anh muốn tìm ra người phía sau là ai. Anh vẫn hoài nghi chuyện Thư Giao bị bắt vừa rồi có liên quan đến ân oán của Vũ ca. Chính vì vậy anh muốn tìm một chứng cứ để tách Thư Giao khỏi Vũ ca. Anh không thể để Thư Giao dính dáng đến con người nguy hiểm như vậy. Thế lực Vũ ca rất lớn nhưng ai biết anh ta làm những chuyện phạm pháp gì, một người như vậy hoàn toàn không thể đem lại an toàn cho Thư Giao.

Lại nhìn đến Trí Hi một bộ dạng nho nhã lịch sự nhưng Trác Quang lại cảm thấy nơi Trí Hi toát ra một sự thần bí nào đó không thể diễn tả thành lời. Trong lòng Trác Quang không khỏi nghĩ rằng người này chính là một tay che trời, không chừng Vũ ca chỉ là một con cờ để Trí Hi khống chế gia tộc. Một người tâm địa thâm hiểm khó lường như vậy anh thật không muốn động vào.

Trí Hi bước đi vững vàng nhanh chóng tiến vào con hẻm u tối ấy, dù hiện tại anh không biết có chuyện gì xảy ra hay không nhưng anh không thể không vào. Tay anh nắm chặt biểu thị thái độ khấn trương vô cùng. Trác Quang không nhanh không chậm tiến theo sau, tại sao anh cảm thấy Trí Hi của hiện tại không phải giống như một thiếu gia yếu ớt chỉ biết hoạt động trí óc mà giống như một con mãnh thú bị chọc giận hơi thở tràn ngập nguy hiểm.

Một chiếc xe Lexus cũng dừng lại ở một góc, từ góc nhìn của chiếc xe có thể thấy được hai chiếc xe kia đang đỗ cạnh nhau. Người ngồi trong xe cau mày thật chặt, thái độ lo lắng vô cùng. Bỗng điện thoại vang lên, người trong xe nhìn vào số điện thoại lại chần chừ một lúc mới nghe máy.

- Alo, Hàn nghe.

- Hàn có thấy anh Trí Hi ở đâu không? _giọng nói mềm nhẹ từ đầu dây truyền đến.

Khương Hàn không ngừng liếc mắt vào con hẻm, Trí Hi cùng Trác Quang đã biến mất rồi. Anh rất muốn đuổi theo nhưng trước khi đến đây Trí Hi đã ra lệnh anh không được đi vào còn bảo anh ở ngoài liên lạc cùng Đằng Triết. Anh cũng không thể chống lại ánh mắt rét lạnh của Trí Hi cho nên chỉ còn cách ở xa quan sát. Anh lại không nghĩ đến Thiệu My lại tìm Trí Hi vào lúc này.

- Không có. Xưa nay anh ấy làm việc gì đều không có thói quen nói cho người khác biết.

Giọng nói của Thiệu My thoáng qua một tia thất vọng:

- Vậy sao? Anh ấy đúng là như vậy, không nói một câu liền đi công tác, công tác trở về cũng không xuất hiện.

Khương Hàn thoáng qua trong đáy mắt một tia thương tiếc nhưng rất nhanh liền biến mất. Hiện tại anh không có thời gian đi quan tâm tình trạng vui buồn của cô gái này.

- Hàn còn có việc không nói chuyện với My nữa.

- Được rồi, tạm biệt!

Khương Hàn xoa trán không biết phải làm sao? Càng nghĩ anh càng thấy cô gái mang tên Thư Giao này thật là một rắc rối của Trí Hi.

Khương Hàn gọi điện cho Đằng Triết nhưng không có người nhấc máy. Tâm trạng vừa lo lắng lại trở nên càng buồn bực hơn.

- Tên nhóc này biến đi đâu mất rồi không biết?

Khương Hàn ném điện thoại sang một bên, suy nghĩ một lúc vẫn là bước xuống xe tiến vào con hẻm tối. Trong lòng anh khẽ thở dài.

“Anh hai, anh thật sự vương phải rắc rối lớn rồi.”

Thư Giao nắm chặt tay run rẩy, lòng bàn tay đã có một tầng mồ hôi hòa quyện vết máu đã khô. Cô giống như không thể tin nhìn vào người con gái xa lạ

trước mặt đang từ từ còi trời đứng dậy. Trong ánh sáng cô gái khẽ mỉm cười, một nụ cười cô cho là một sự đặc ý. Nói xa lạ cũng không phải xa lạ bởi vì cô gái này cô đã gặp một lần. Đáng tiếc lúc đó cô chỉ thấy một ánh mắt hung tợn mà hiện tại cô gái kia lại nở nụ cười. Cô gái đó đã từng muốn dùng dao hủy dung cô dĩ nhiên cô không quên được, thế nhưng cô lại không biết tên. Thư Giao cười khổ trong lòng, cô gái này thật sự hủy dung cô mới vừa lòng sao?

- Cô là ai? Tại sao phải giả dạng giống Lan Thy để lừa gạt tôi? _Thư Giao kìm chế xúc động muốn đánh người.

- Chúng ta đã gặp một lần, cô không nhớ sao? Nếu lúc đó tôi để lại trên mặt cô một vết sẹo có phải cô sẽ nhớ tôi không? _cô gái lại nở nụ cười.

Thư Giao nhếch lên một nụ cười nhạt có chút giễu cợt:

- Tôi dĩ nhiên không quên cô chỉ là tôi muốn biết thân phận của cô mà thôi. Tôi đang nghĩ, tôi và cô không thù không oán vì sao cô phải bám riết lấy tôi không tha?

Cô gái thu lại nụ cười, lộ ra ánh nhìn bén nhọn như muốn xuyên thấu người Thư Giao:

- Bởi vì từ khi cô trở thành người của Vũ ca thì số phận đã là như vậy cô hiểu không?

Thư Giao đột nhiên run sợ trong lòng giật mình lùi mấy bước, cô đã từng nghĩ đến quen biết Đại Vũ thật sự không có kết cục tốt nhưng không ngờ cô và anh còn chưa đi đến đâu thì kết cục đó đã đến rồi. Thư Giao từ trong lòng lùi Đại Vũ ra mắng một nghìn lần. Thư Giao hồi tỉnh cong môi cười cười.

- Cô là kẻ thù của anh ta hay là người mến mộ anh ta?

Cô gái cảm thấy kinh ngạc với thái độ của Thư Giao, cô ta cười lạnh trong lòng. Cô ta không nghĩ ở trong tình huống này mà Thư Giao vẫn giữ được bình tĩnh. Nếu cô ta nhớ không lầm bản lĩnh đánh nhau của Thư Giao thật sự không tệ chút nào. Nếu thật sự hai người tranh cao thấp, cô ta không chắc mình có thể thắng Thư Giao.

- Cô đoán thử xem.

Thư Giao khinh bỉ trong lòng. Đoán cái gì chứ? Cô chỉ là đang tìm cách trốn mà thôi chẳng có thời gian đâu mà cùng cô ta chơi trò đoán mò. Đã biết mình bị lừa, cô không chạy trốn thì chính là đồ ngốc rồi.

- Ha ha hẳn là mến mộ có phải không? Vậy cô cứ tìm anh ta đi, tìm tôi cũng không có lợi ích gì. _Thư Giao xua tay cười cứng ngắt. Cô đem Đại Vũ “bán” để đổi lấy mạng sống hẳn là anh không trách cô đi. Dù sao Đại Vũ cũng không dễ chọc, nếu cô gái kia đụng đến được Đại Vũ thì cũng không tìm cô.

Cô gái kia nhìn Thư Giao cười càng thêm tức giận, trên gương xinh đẹp đã không còn ngọt ngào dịu dàng. Thư Giao âm thầm tặc lưỡi, cô gái này thay đổi sắc mặt thật là nhanh. Nếu cô gái này mà cười đầm đìa thì thật là xinh đẹp tựa thiên thần vậy. Nhưng khi cô ta không cười thì thật giống ác quỷ. Thư Giao chợt lạnh người. Cô gái này thật sự rất bí ẩn. Cô không rõ thân phận của người con gái này cũng không biết cô ta cùng Đại Vũ là loại quan hệ gì. Cho dù có quan hệ...cô cũng không biết phải làm sao.

- Cô đừng tưởng có Vũ ca chống đỡ thì có khả năng ra khỏi đây. Tôi sẽ không để cô đặc ý lâu đâu.

- Tôi có nói là dựa vào Vũ ca sao?

- Cô...

Cô gái giận đến nổi hai mắt trừng trừng. Hình ảnh của Thư Giao hiện tại chính là đặc ý làm cô ta càng bức tức.

Cô gái xoay sang hai thanh niên quát lớn:

- Hai người bắt cô ta lại, đừng để cô ta hé môi nói chuyện nữa.

Thư Giao nuốt nước bọt không ngừng muốn xoay người bỏ chạy nhưng đã không kịp cánh cửa sắt đã dần hạ xuống, bên ngoài cửa lại xuất hiện thêm mấy người khác. Thư Giao âm thầm rủa một tiếng. Nếu cô không bước vào có phải có thể chạy rồi không? Hiện tại nếu đánh cô cũng chỉ có thể cầm cự chừng mười đến mười lăm phút là cùng. Trong lòng Thư Giao không ngừng rơi lệ cũng không ngừng mắng Đại Vũ.

“Đại Vũ chết tiệt, tại anh tất cả nếu tôi ra khỏi đây tôi nhất định không tha cho anh.”

Mà người nào đó bị Thư Giao mắng dọc đường đi không ngừng giật mắt cảm thấy có điều không lành sắp xảy ra. Tuy nhiên, điều không lành người nào đó nghĩ đến là Thư Giao xảy ra chuyện.

Hai thanh niên tiến về phía Thư Giao, cô lại lùi về phía cửa, lùi đến khi lưng đụng phải cửa sắt vang lên tiếng động. Tiếng động này nói cho Thư Giao biết cô hết đường chạy rồi.

- Quân tử động khẩu không động thủ, các anh đừng làm bậy đấy. Các anh là trai tráng sao có thể ra tay với một cô gái yếu đuối được. _Thư Giao trừng mắt nhìn hai thanh niên kia.

Hai thanh niên nghe cô nói mà không ngừng rợn tóc gáy, lông tóc trên người toàn bộ dựng đứng lên. Cô ra tay vật ngã bốn năm người chỉ trong vòng mấy phút lần trước, hai người họ cũng có mặt chỉ là bọn họ không ra tay cho nên cô chưa thấy bọn họ mà thôi. Cô còn ở trước mặt bọn họ khua môi múa mép, nói cô yếu đuối chỉ bằng nói cô là quả ớt hiểm nghe còn thuận tai hơn.

Hai thanh niên không mở miệng nói chuyện cứ như vậy ép sát về phía Thư Giao. Thư Giao đã không còn lựa chọn khác chỉ còn cách thủ thế né tránh mà thôi. Hai thanh niên trước mặt so với cô cao lớn hơn nhiều, cô không ngu ngốc đi so thể lực với bọn họ.

Hai cánh tay của hai thanh niên ra đòn muốn từ hai phía tóm lấy hai bên vai gầy của cô. Thư Giao nhanh nhẹn tránh thoát, thân thể bay qua lưng một người đập vào bụng người còn lại. Cô nhanh chóng chạy về một góc khác. Tìm Thư Giao đập liên hồi, cô thật là sợ muốn chết.

Hai thanh niên mặt đen lại một mảng, thanh niên bị cô đập một cú vào bụng hung hăng trợn mắt nhìn cô. Thư Giao âm thầm vuốt mồ hôi. Cô cũng không muốn ra tay, hung tợn với cô như vậy làm gì?

- Này, này tôi nói rồi, tôi không muốn đánh nhau.

Thư Giao vừa nói dứt câu, cô nghe tiếng đánh nhau loạn xạ vang lên bên ngoài mà tiếng người nào đó không ngừng hét lớn.

- Cô gái ngu ngốc, em có bên trong không mau trả lời tôi?

Thư Giao vừa nghe tiếng của người nào đó thì mừng rỡ nhưng nghe kĩ câu nói của anh liền muốn đánh người. Gọi cô đang hoảng một chút không được à, nhất định phải mắng cô ngu ngốc mới được sao? Thư Giao nghiêng răng nghiêng lợi rất không muốn trả lời nhưng vì mạng sống cô nhận.

- Anh mới là tên lưu manh, anh nhanh một chút cứu tôi ra nếu không tôi không tha cho anh._cô nhận ra đây là giọng nói của Trí Hi không phải Đại Vũ.

Cô vô cùng khó hiểu vì sao anh không dùng thân phận Đại Vũ đến mà dùng thân phận Trí Hi. Anh rốt cuộc có biết như vậy rất nguy hiểm hay không? Cho nên người ngu ngốc là anh không phải cô.

Trí Hi cùng Trác Quang ở bên ngoài vừa muốn tránh thoát khỏi đám người lại bị cuốn vào vòng đánh. Bọn họ vất vả lắm mới tiến vào gần cánh cửa, bọn họ vướng bận tay chân không thể tiếp cận cửa chỉ có thể gọi cầu may. Thế nhưng lại nghe tiếng Thư Giao trả lời. Cả hai chàng trai nhìn nhau không nói chỉ là thở nhẹ một cái. Trí Hi âm thầm nhếch môi nghe giọng điệu hung hăng của Thư Giao. Tốt lắm! Còn có thể đe dọa anh vậy thì không sao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bị Đả Kích

Trong garage xe trông trải kia, mọi thứ bỗng diễn ra chậm chạp sau câu nói của Trí Hi cùng Thư Giao. Cô gái kia hung hăng trừng mắt nhìn Thư Giao. Cô giật mình mà ngậm miệng lại đứng thủ thế. Bỗng cô gái kia nở một nụ cười khinh thường rồi khoát tay cho hai thanh niên kia tránh ra. Thư Giao cảm thấy rất ngạc nhiên và cũng không hiểu rốt cuộc cô gái kia muốn cái gì.

Cô gái kia tiến đến gần Thư Giao, gương mặt xinh đẹp kiêu ngạo của cô ta nhìn về phía cô.

- Cô cũng giỏi thật nhì? Tôi còn đang nghĩ cô làm cách nào mà quyến rũ được nhiều người như vậy.

Thư Giao bất giác nhúch mặt vì những lời mang đầy ý vị châm chọc kia. Cô vẫn không lên tiếng phản bác, cô vẫn muốn xem cô gái kia rốt cuộc là vì lý do gì mà muốn cô chạy đến đây.

Cô gái kia không thấy Thư Giao phản bác thì càng căm giận, ánh mắt như chứa đao nhọn mà nhìn Thư Giao.

- Sao? Tôi nói đúng quá nên cô không phản bác hay căn bản là xem thường lời nói của tôi?

Thư Giao cảm thấy cô gái này rất vô vị.

- Tôi...không nhất thiết phải tranh cãi với cô, tôi chỉ muốn biết vì lý do gì cô muốn lừa gạt tôi đến đây mà thôi.

Cô gái kia khẽ nhếch lên một nụ cười:

- Muốn biết tôi sẽ cho cô biết.

Hai cô gái đang nói chuyện bên trong rất nhỏ đã bị tiếng động bên ngoài lấn át. Người bên ngoài căn bản không thể nghe bọn họ nói cái gì.

- Tôi muốn báo cho cô biết, cô nhất định phải rời khỏi thành phố này và không được xuất hiện trước mặt Vũ Trí Hi nữa.

Thư Giao nghe xong liền có chút lảo đảo. Cô gái này rốt cuộc là ai và có quan hệ gì với Trí Hi? Vừa rồi cô ta chẳng phải muốn cô rời khỏi Đại Vũ sao? Không lẽ cô ta là một trong ba người còn lại biết thân phận của Trí Hi? Thư Giao cảm thấy rất rối loạn, trong thời gian ngắn cô vẫn chưa xâu chuỗi được mối quan hệ của cô gái này với Trí Hi. Tuy nhiên, trước khi làm rõ chuyện này cô không thể để lộ rằng bản thân đã biết thân phận Trí Hi.

- Rời khỏi thành phố? Tôi tại sao phải rời nơi mình đã sống từ nhỏ chứ? Cô lấy tư cách gì để buộc tôi rời khỏi?

- Căn nhà đó của cô cũng chẳng còn thời gian bao lâu nữa để tồn tại, tôi chỉ nhắc nhở trước mong cô chuẩn bị tốt tinh thần mà thôi. Tôi sợ đến lúc đó cô không có nhà để ở lại lang thang đầu đường xó chợ.

Thư Giao nhìn vào cô gái trước mặt cô, trong lòng cô dâng lên cảm giác bất an không tên.

- Cô có ý gì?

- Căn nhà của cô nằm trong khu giải tỏa, ba tôi là một cổ đông trong dự án quy hoạch này cho nên tôi nhất định khiến cô không có nơi để ở.

Thư Giao nhớ là Lan Thy từng đề cập đến chuyện giải tỏa khu nhà nơi cô ở nhưng cô không nghĩ nó lại đến nhanh như vậy. Cô làm sao giữ được ngôi nhà bây giờ?

- Cô... uly hiếp tôi?

- Tôi chỉ muốn cô biết địa vị của mình mà thôi, cô là hạng thấp kém không xứng với người thừa kế Vũ Đại. Cô nghĩ gì mà muốn chen chân vào giữa vợ sắp cưới của Trí Hi và anh ấy. Hơn nữa, tôi cũng có lòng tốt muốn nói cho cô biết ông nội của anh ấy biết cô có quan hệ cùng anh ấy, mẹ con cô căn bản không có đường sống.

Thư Giao giật mình lại lùi mấy bước? Vợ sắp cưới? Người cô ta đang nói là ai thế? Cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Trong đầu cô căn bản chỉ có quan hệ của cô và Đại Vũ. Cô quên mất thân phận Đại Vũ lại là một người thừa kế cao quý, cô căn bản không với tới được. Nghĩ đến đây Thư Giao không khỏi hít một ngụm khí lạnh, cô cảm giác bản thân rất ngu ngốc.

Nhìn thấy sắc mặt Thư Giao chợt trở nên trắng bệch, cô gái âm thầm hà dạ.

- Sao? Cô không biết anh ta có vợ sắp cưới có phải không? Chắc, chắc thật đáng thương một cô bé muốn làm lợ lem lại bị chính hoàng tử của mình lừa gạt rất đau có phải không? Còn nữa, cho là Trí Hi muốn bảo vệ cô đi chăng nữa nếu anh ta dám làm trái lời ông nội anh ta thì anh ta sẽ mất tất cả.

Thư Giao cắn chặt răng không muốn để lộ sự yếu đuối của bản thân. Cô nở một nụ cười nhạt thếch đến đau xót. Cô nên làm cái gì bây giờ? Cô và Trí Hi vẫn chưa có quan hệ gì mà đã có người đến cho cô lời cảnh cáo rồi sao? Vậy « bạn gái » của Đại Vũ có phải cô cũng không làm nổi phải không? Lần này cả căn nhà của ba cô để lại cùng với sự bình yên của mẹ cô cũng bị kéo vào cô nên nói gì bây giờ.

- Tôi và Trí Hi không có quan hệ gì cả, cô đừng làm phiền đến mẹ tôi.

Cô gái nhìn gương mặt nhỏ nhắn nhưng lộ ra một tính cách kiên cường thì cười nhạt, nhướn mày xác nhận :

- Cô chắc chứ? Đừng để tôi thấy cô đến gần Trí Hi hay Vũ ca.

- Cô sẽ không động đến căn nhà và mẹ tôi?

- Cô làm được thì tôi cũng sẽ làm được, dù sao tôi cũng không cần phải so đo với một người không địa vị lại thấp kém như cô.

Thư Giao nắm chặt tay, cứng rắn đứng vững, thời gian gần như hơn năm phút trôi qua cô mới bật thốt ra mấy chữ :

- Được, tôi sẽ làm như lời cô nói.

Mẹ cô đối với cô luôn là người quan trọng nhất, cô sẽ không vì bất cứ ai mà khiến bà phải khổ sở. Cho dù cô biết chuyện này đối với Trí Hi rất không công bằng nhưng cô không có lựa chọn khác. Cô chỉ là một người thấp cổ bé họng, cô không đủ sức chống đỡ một cơn sóng gió quá lớn. Cô sẽ tìm cách nói rõ với anh, cô biết quyết định này không dễ chịu chút nào. Rõ ràng từ đầu cô đã biết cô không nên dính dấn đến anh nhưng cô vẫn để trái tim dẫn dắt mà không phải lí trí. Cảm giác cô dành cho anh là để ý, quan tâm rồi thích nhàn nhạt cho đến bây giờ cô mới biết vị trí của anh trong tim cô căn bản lớn hơn rất nhiều. Nghĩ đến việc cùng anh làm người xa lạ thì một chuỗi đau xót dâng trào.

- Vậy cứ như vậy đi, tôi chờ xem biểu hiện của cô bằng không tôi nhất định làm cho cô không còn đường lui.

Cô gái nói xong ngoảnh ngoảnh xoay người rồi đi theo cửa sau, Thư Giao nhìn theo bóng dáng xinh đẹp ấy khuất dần. Cho đến khi trong garage xe chỉ còn mỗi cô, Thư Giao trượt người xuống ngồi thu mình vào một góc. Bên ngoài cũng chấm dứt tiếng động, hàng loạt tiếng « xạch xạch » vang lên, cánh cửa được kéo lên. Hai thân ảnh đứng ngoài cửa quan sát một vòng. Ánh mắt Trí Hi rất nhanh nhìn thấy cô, trong đôi mắt đen sâu của anh hiện lên một tầng ánh sáng vui mừng nhưng rất nhanh nó cũng trở nên phức tạp.

Trí Hi bước đến kéo Thư Giao đứng dậy :

- Em làm sao vậy? Có sao không?

Thư Giao bị anh kéo bất ngờ, cô ngã vào người anh. Cô ngơ ngác nhìn vào gương mặt điển trai trước mặt. Cô có cảm giác xa xăm quá. Anh đang ở rất gần cô nhưng tại sao cô với mãi không tới. Thư Giao mang theo cảm xúc phức tạp nhìn anh rất lâu. Cô gượng cười thoát khỏi tay anh. Trí Hi cũng như vậy nhìn cô, anh có cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó mà anh không biết.

- Không sao. Về thôi !

Trác Quang đứng ngoài cửa không động đậy, bàn tay anh nắm chặt khi nhìn thấy Thư Giao ngẩng nhìn Trí Hi. Một cảm giác chua xót cùng đau đớn dâng lên. Cô yêu Trí Hi phải không?

Thư Giao bước đi phía trước, cô không nói một lời nào. Hai chàng trai đi phía sau cũng giữ im lặng. Ba người im lặng ra khỏi con hẻm âm u đó. Đèn đường hiu hắt in bóng của ba người trên con đường lớn, Thư Giao cảm thấy đầu óc trống rỗng. Cảm giác lạnh lẽo len lỏi trong tim.

- Lên xe đi, tôi đưa em về! _Trí Hi mở miệng.

Thư Giao nhìn anh muốn mở miệng từ chối nhưng nhìn ánh mắt chân thành của anh cô lại không biết nên nói như thế nào. Có lẽ cô nên nói rõ với anh.

- Tôi cùng đường để tôi đưa Thư Giao về. _Trác Quang không vui nhìn Trí Hi.

Hai ánh mắt nhìn vào Thư Giao chờ đợi câu trả lời.

- Em có chuyện muốn nói với anh Trí Hi, em đi với anh ấy được rồi. Anh Quang về trước đi.

Trác Quang kinh ngạc rồi hiện lên một tia thất vọng rõ rệt. Anh cup mắt xuống, cam chịu gật đầu rồi vào xe nhanh chóng lái xe rời đi. Thư Giao ngoan ngoãn ngồi vào xe Trí Hi. Trí Hi muốn hỏi cô đã xảy ra chuyện gì? Khi không cô chạy đến đó làm gì? Tuy nhiên, khi nhìn thấy gương mặt hốc hác của cô tất cả câu hỏi đều bị nghẹn lại trong cổ họng.

Chiếc xe bắt đầu lướt đi, Thư Giao bây giờ mới nghiêng đầu nhìn chàng trai tuần lảng bên cạnh. Anh cao quý và tao nhã vô cùng, thật ra anh với thân phận nào cũng làm cho người ta một ấn tượng khó phai.

- Bộ dạng nào là bộ dạng thật của anh?

Tay của Trí Hi đặt trên bánh lái hơi cứng lại nhưng rồi cũng rất nhanh bình tĩnh.

- Em nghĩ là bộ dạng nào?

- Là của hiện tại.

- Đúng nhưng cũng không hoàn toàn đúng.

Thư Giao vẫn như vậy nhìn anh rồi quay đi, cô nói rất nhỏ dường như không muốn anh nghe thấy. Thế nhưng anh vẫn nghe.

- Là bộ dạng thật nhưng tính cách không thật.

Một Đại Vũ tùy hứng, bá đạo nhưng âm áp vô cùng. Còn Trí Hi là một người cơ trí, tao nhã dịu dàng biết chừng mực nhưng khiến người ta không dám chạm đến. Cô thích Đại Vũ âm áp nhưng bất giác cũng thích cử chỉ dịu dàng của Trí Hi. Tại sao tất cả những cái đó hiện tại lại làm cô cảm thấy đau đớn và hụt hẫng không tên.

Thư Giao im lặng không nói, Trí Hi cũng không mở miệng. Anh cho rằng cô còn hoảng sợ nên cũng không muốn nhắc lại chuyện lúc này. Khi đến trước cổng, Trí Hi bất ngờ kéo cô đặt lên trán cô một nụ hôn. Thư Giao ngơ ngác nhìn, sự rung động một lần nữa khiến cô rất đau.

- Vào nhà đi! Đừng nghĩ nhiều.

Thư Giao nhìn anh rồi cười chua xót.

- Chuyện làm bạn gái...anh có thể xem như chưa xảy ra không?

Ánh mắt Trí Hi từ dịu dàng lập tức trở nên lạnh lùng, dù trong bóng tối nhưng Thư Giao có thể nhận ra Trí Hi đang tức giận bởi vì lực đạo nơi tay anh nắm chặt hai vai cô càng thêm siết chặt. Cô thấy cảm xúc anh biến đổi, sự bá đạo của Đại Vũ biểu hiện. Cô bị giữ ốt, cưỡng ép một nụ hôn sâu đến nỗi hít thở không thông, bàn tay nhỏ bé chống trước ngực anh muốn đẩy anh ra nhưng không đủ sức. Đến khi buông cô ra, giọng nói của anh chứa sự cảnh cáo.

- Nghĩ cũng đừng nghĩ !

Anh lạnh lùng xoay người rời đi, chiếc xe nhanh chóng khởi động và khuất dần trong bóng đêm. Thư Giao nắm chặt tay, một giọt nước mắt bị kìm nén đã lâu lăn dài trên gò má. Cô cố dùng tay che miệng không để mình bật khóc thành tiếng.

Một dáng người cao ráo đứng dựa xe trong bóng tối chứng kiến toàn bộ. Ánh mắt nghiêm nghị sắc bén ẩn hiện một tia mắt mát vô bờ.

Bên trong chiếc xe Ferrari đang lao nhanh trên đường, ánh mắt người con trai trở nên phức tạp cùng lạnh lẽo. Thật ra Thư Giao đã xảy ra chuyện gì mà thái độ lại thay đổi như vậy?

Không khí trong căn phòng tại một nơi nào đó hẻo lánh ngoài thành phố có chút lạnh lẽo. Bầu trời đêm đen như nuốt trọn nỗi cô đơn cùng mất mát của một con người. Trên ban công của một ngôi biệt thự xa hoa, ánh đèn chiếu sáng cả khu biệt thự nhưng chẳng mang chút không khí nhộn nhịp nào cả. Nơi đó tồn tại một thân hình cao ráo mà đơn độc. Khói thuốc lơ lửng trong không trung, điều thuốc được kẹp giữa hai ngón tay thon dài. Đóm đỏ như ẩn như hiện trong màn đêm đó.

Từ phía sau lưng thân hình cao ráo ấy vang lên tiếng bước chân đều đều. Tiếng nói trầm thấp vang lên mang theo vẻ cung kính:

- Anh Hoàng, tại sao anh lại cứu Lan Thy ạ? Người anh đề ý không phải là Thư Giao sao? Hơn nữa gây với đám Hoài Định không phải chuyện tốt.

Đỗ Hoàng rít một hơi thuốc, ánh mắt thâm trầm chính hắn cũng không rõ vì sao mình làm như vậy. Chỉ biết khi hắn tỉnh cờ thấy cô rơi vào tay Hoài Định thì có cảm giác không vừa mắt mà thôi. Đáng lí chuyện này dính đến ân oán của Vũ ca cùng đám người của Hoài Định thì hắn không nên xen vào mới đúng nhưng không biết vì sao hắn vẫn quyết định làm. Cũng có lẽ vì người con gái đó hoặc vì lời hứa tác của hắn cùng Vũ ca.

Đỗ Hoàng xoay người đi vào trong, thông thả ngồi vào sô-pha. Đưa tay dụi tắt tàn thuốc. Hồ Đệ vẫn khó hiểu nhìn hắn, anh ta chưa từng thấy Đỗ Hoàng làm chuyện bao đồng như vậy bao giờ, huống hồ chuyện này vốn chẳng có lợi lộc gì cả. Anh ta biết Đằng Triết gặp nguy hiểm nên mới cố tình dẫn người đi qua nơi đó vốn chỉ định thăm dò đám người của Hoài Định mà thôi. Thật không ngờ Đỗ Hoàng vung tay muốn cứu Lan Thy. Anh ta không chỉ cảm thấy kinh ngạc mà còn kì quái.

- Dù sao đó cũng là một cô gái yếu đuối mà thôi, huống hồ đó là người quen của Vũ ca nếu thấy chết không cứu thật thiếu nghĩa khí, hơn nữa tên nhóc Hoài Định đó nổi tiếng lăng nhăng con gái vào tay hắn có mà chết chắc.

Khóe môi Hồ Đệ giật mấy cái, giang hồ mà đòi nghĩa khí. Đỗ Hoàng từ trước đến giờ làm việc cũng cần hai chữ nghĩa khí sao? Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Hồ Đệ không nói ra miệng. Anh ta lại cho rằng Đỗ Hoàng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì đúng hơn. Anh ta còn nhớ tình hình hình lúc đó. Khi Đằng Triết bị khống chế, Hoài Định một tay đánh ngất Lan Thy, Đỗ Hoàng lại xông ra kẻ dao vào cổ Hoài Định cũng dùng cách tương tự đánh ngất Hoài Định. Vậy là Lan Thy từ trong tay Hoài Định liền chuyển sang trong tay Đỗ Hoàng. Lúc đó, anh ta thấy mặt Đằng Triết tối sầm lại, toàn thân anh ta cũng và ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tình hình lúc đó thật căng thẳng, ánh mắt Đỗ Hoàng cùng Đằng Triết vô cùng phức tạp nhìn nhau. Tuy nhiên, Hồ Đệ có thể nhận ra Đỗ Hoàng đang khiêu khích Đằng Triết. Đỗ Hoàng thoáng suy tư nhớ về lúc chạm mặt Đằng Triết.

- Thấy không? Cậu không bảo vệ được cô gái nào cả. Huệ Cẩm cũng vậy, hiện tại cô gái này cũng thế.

Đằng Triết nghiêng răng từng chữ:

- Buông Lan Thy ra!

Đỗ Hoàng phản kích cười một tiếng:

- Theo quan hệ họ hàng thì tôi vẫn phải gọi cậu một tiếng anh họ nhỉ? Đáng tiếc cậu lại không được công nhận. Nhưng mà tôi cũng không câu nệ việc ấy. Anh họ, anh có giỏi thì cướp Lan Thy từ trên tay tôi đi, bằng không tôi sẽ làm cô ấy yêu tôi đấy.

- Cậu...rốt cuộc cậu muốn cái gì? Ân oán của chúng ta đừng kéo cô ấy vào.

- Tại sao không? Tôi bây giờ mới đề ý cô ấy rất giống Huệ Cẩm.

- Đỗ Hoàng cô ấy không phải Huệ Cẩm, Đằng Triết gần từng chữ.

Một tia bi thương thoáng hiện trong đáy mắt Đằng Triết. Bàn tay anh nắm chặt nhưng vẫn cảm nhận được sự run rẩy trong sâu thẳm tâm hồn. Vì sao anh có cảm giác như thế? Đỗ Hoàng cũng giật mình nhìn Đằng Triết, từ ngày Huệ Cẩm mất thì đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy. Đằng Triết không dễ gì mà bộc lộ cảm xúc rõ rệt như vậy, phải chăng cô gái này thật sự có ý nghĩa đến như vậy?

Đỗ Hoàng hồi tỉnh, cảm xúc của hắn hiện tại rất phức tạp. Hắn cũng muốn biết mình đang làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bạn Gái Và Vợ Chưa Cưới

Qua một đêm này nhẵn tường tất cả đều bình lặng nhưng thật ra không hề như vẻ bề ngoài của nó. Vẫn có những người cả đêm mất ngủ, mỗi người lại có một ý nghĩ cùng phiên muộn khác nhau.

Cả đêm này, bà Thảo cùng ông Quân thật sự đã không ngủ được vì lo lắng cho con gái. Thư Giao cũng không ngủ được vì lo lắng cho Lan Thy và cả vấn đề của cô cùng Trí Hi. Trí Hi cùng Trác Quang lại đồng thời mất ngủ vì Thư Giao.

Đằng Triết cũng một bộ dạng hóc hác vì nghĩ đến việc Lan Thy mất tích trong tầm mắt của anh. Lâm Tường lại hận bản thân lúc đó mềm lòng thỏa hiệp để Lan Thy đi một mình. Tất cả bọn họ dù không ở cùng một chỗ nhưng lại cùng tâm trạng. Họ chỉ một lòng nghĩ hiện nay Lan Thy đang ở chỗ nào.

Thư Giao vì mãi nghĩ vu vơ mà đến gần sáng cô mới chợp mắt được một lúc lại bị tiếng gõ cửa của bà Hạnh đánh thức. Thư Giao mơ màng đánh ngáp một cái, đôi mắt nhấp nhoe buồn ngủ còn kèm với gương mặt nhợt nhạt.

- Giao à thức dậy mẹ có chuyện muốn hỏi, vừa nói bà Hạnh vừa gõ cửa.

Thư Giao lờ mờ mở mắt, mò mẫm chiếc kính đeo vào rồi đi mở cửa, mở cửa xong lại trở về ngã trên giường.

- Mẹ! Có chuyện gì mà sáng sớm lại gọi con vậy?

Bà Hạnh nhìn bộ dạng của cô nửa muốn mắng nửa lại thôi, có một cảm giác bất đắc dĩ. Bà đi đến kéo cô dậy.

- Dậy! Con có biết bé Thy nó đi chỗ nào rồi không?

~viptruyen.vn

Lan Thy?

Trong đầu Thư Giao bây giờ mới ý thức được là chuyện gì đang xảy ra. Cô không phải chờ tin tức của Lan Thy đến gần sáng mới ngủ ư? Cô cũng rất muốn biết Lan Thy ở đâu đấy.

Thư Giao bật dậy:

- Nó về nhà rồi hả mẹ? Nó...

Theo quán tính Thư Giao chỉ nghĩ là Lan Thy đã bình an vô sự trở về. Thế nhưng khi hỏi xong rồi cô mới biết mình lỡ lời mất rồi. Đáng lẽ chuyện này cô có liên lạc cùng Lâm Tường quyết định không nói cho người nhà biết. Bất quá sẽ nói Lan Thy đến nhà một người bạn nào đó rồi ngủ lại. Dù sao những lần Lan Thy không ngủ ở nhà cũng không phải là ít.

Bà Hạnh nghiêm mặt nhìn Thư Giao tựa hồ muốn nhìn xem cô sẽ nói tiếp những gì nhưng Thư Giao đã biết điều ngậm miệng.

- Con rốt cuộc biết con bé ở đâu phải không? Ba má nó sáng nay có gọi điện thoại đến hỏi.

- Con...con cũng không biết.

Thư Giao nuốt khan một cái tỉnh cả ngủ, cô còn chưa muốn cho bọn họ biết đâu. Bọn họ làm sao lại biết nhanh như vậy? Nhưng mà chỉ dựa vào cô thì có thể tìm được Lan Thy không?

Vì bị cô gái kia làm tình thần cô bị đã kích nghiêm trọng cho nên cũng quên luôn việc hỏi Lan Thy ở nơi nào. Cô cũng có thể nhờ Đại Vũ tìm nhưng mà cũng vì cái cuộc nói chuyện kia, cô hiện tại không muốn tiếp xúc cùng Đại Vũ kể cả với thân phận anh là Trí Hi cô cũng không muốn. Thân phận anh là một loại đặc thù khiến cô phải suy nghĩ. Lại nói đến việc anh không chấp nhận thỉnh cầu của cô, anh là đang lo lắng chuyện gì? Lo lắng cô phản bội anh hay là lo lắng cô rời xa anh nên kiên quyết giữ cô ở lại bên cạnh.

Bà Hạnh nhìn Thư Giao thất thần lại tưởng cô còn chưa tỉnh ngủ, bà thở dài một tiếng rồi đi ra ngoài:

- Con nhanh một chút đi ra ngoài nói rõ cho mẹ biết.

Thư Giao máy móc gạt đầu cho xong. Cửa phòng đóng cô lại nằm vật ra đấy mở to mắt nhìn trần nhà. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ dính vào những việc khó xử như hiện tại. Là từ khi nào cuộc sống của cô trở nên phức tạp như vậy. Thư Giao ừ ừ không còn một chút sức sống nào.

Khi Thư Giao ra khỏi phòng, bà Hạnh đã ngồi tại bàn ăn sáng chờ sẵn. Bộ dáng của bà Hạnh có vẻ nghiêm túc hơn thường ngày. Thư Giao chẳng dám nhìn thẳng mặt bà chỉ chằm chập ngồi xuống rồi ăn sáng.

Cô cười gượng:

- Mẹ, buổi sáng tốt lành!

- Không cần nhiều chuyện nữa, rốt cuộc con bé Thy nó xảy ra chuyện gì rồi?

Toàn thân Thư Giao cứng ngắc, bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Cô biết là không thể giấu được. Thật ra cô cũng chẳng muốn giấu chi là sợ những người lớn lo lắng quá lại phát sinh thêm chuyện. Đặc biệt là ông Quân, cô biết chú cô rất thương yêu Lan Thy nếu ông biết con gái mình gặp chuyện nhất định sẽ không ngồi yên như vậy. Cái cô thắc mắc bọn họ làm sao mà biết? Chẳng lẽ Lan Thy bị bắt cóc tổng tiền? Khả năng này cô đã sớm loại bỏ bởi vì nếu tổng tiền thì chẳng gọi cho cô làm gì. Vậy chuyện này rốt cuộc là thuộc loại tình huống gì?

- Con thật sự không biết, con cũng đang tìm cách liên lạc. Anh Tường bảo là có cách tìm được nó cho nên không cần thiết nói ra để mọi người lo lắng. Và lại nhờ Thy thông minh, nhanh nhẹn lại có võ trong người con nghĩ hẳn là không có chuyện gì đâu.

Thư Giao nuốt hết lo lắng vào trong, cô chỉ tuân ra những lời lẽ hết sức đương nhiên và tựa hồ mọi chuyện không đáng lo. Nhưng không ai biết rõ bằng cô, chuyện này không đơn giản như vậy.

Bà Hạnh không vì lời nói của cô mà yên tâm, bà liếc cô một cái:

- Con rất giỏi sao, tự quyết định một mình. Con có biết thêm con lo lắng đến mức nào không? Hiện tại bọn họ hủy hết mọi công việc để tìm con bé kia, con còn ở đây mà nói như mọi chuyện chẳng có gì quan trọng. Con tưởng lần nào cũng may mắn như con chắc.

- Mẹ, chuyện này thật sự mà nói thì có lẽ liên quan đến con cho nên con muốn tự giải quyết.

Bà Hạnh tròn mắt trắng dã nhìn cô. Con gái của bà từ một đứa ngốc ngốc từ khi nào biết suy nghĩ rồi, hơn nữa cô thì liên quan gì đến mấy chuyện này?

- Con đang nói lung tung cái gì, cái gì mà chuyện của con?

Ánh mắt Thư Giao chợt ảm đạm xuống, cô không biết tại sao cô lại có suy nghĩ như vậy. Cô có linh cảm chuyện này có hơn phân nửa liên quan đến cô. Nếu cô không mất tích không chừng Lan Thy cũng không xảy ra chuyện. Cô gặp Đại Vũ vậy có thể không Lan Thy cũng gặp một người như vậy giải cứu? Cô biết phần trăm xảy ra chuyện này rất thấp nhưng cô vẫn hi vọng như thế.

- Con...hiện tại không thể nói rõ được.

Thư Giao không thể nói cô đã thích một người không nên thích, cô không thể nói mình bị uy hiếp, cô cũng không thể ra lựa chọn của bản thân.

Bà Hạnh dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn con gái, tại sao bà có cảm giác Thư Giao giấu bà một chuyện rất quan trọng. Thế nhưng bà không muốn ép cô, tính cô từ trước đến giờ rất thẳng thắn nếu có chuyện khó giải quyết nhất định sẽ tâm sự cùng bà. Hay tại vì cô đã lớn nên muốn giữ tâm sự cho riêng mình. Bà càng ngày càng không hiểu được cô.

Sau bữa sáng, Thư Giao vội vàng thay một bộ đồ đơn giản đi ra ngoài. Bà Hạnh nhất thời không biết phải làm sao ngăn cô lại:

- Con muốn đi đâu, chuyện con bé Thy còn chưa giải quyết xong con muốn gây thêm rắc rối sao?

- Mẹ con đi tìm anh Tường hỏi một chút, con nghĩ chắc anh ấy có tin rồi.

- Con gọi điện thoại không được hay sao?

- Mẹ à, con không thể ngồi yên ở nhà được.

Thư Giao còn muốn xách xe đạp chạy đi lại bị bà Hạnh kéo xe lại. Thư Giao nhìn bà dờ khóc dờ cười. Mẹ cô cũng chơi cái trò trẻ con như vậy. Tình cảnh hai mẹ con trong sân giăng co hết sức buồn cười. Thư Giao dù đang rất gấp nhưng vẫn không nhịn được bật cười.

- Mẹ, mẹ lại đi chơi cái trò trẻ con này, buông ra đi để con đi.

- Không được, con phải ở nhà đến khi bé Thy nó trở về.

- Ài...mẹ để con đi đi mà. Con hứa sẽ chẳng làm gì gây họa đâu.

Cô biết mẹ cô cố chấp nhưng không nghĩ đến bà còn cố chấp đến trẻ con như vậy.

- Mẹ bảo không được đi là không được đi, vết thương trên tay con còn chưa khỏi kia kìa. Con đừng tưởng tôi qua mẹ không biết con đã ra ngoài.

Toàn thân Thư Giao cứng đờ, không khí giữa hai mẹ con từ nửa đùa nửa thật chuyển sang lúng túng. Bà Hạnh buông tay khỏi chiếc xe rồi bỏ vào nhà.~viptruyen.vn~

Thư Giao xoay mặt nhìn theo bóng lưng bà Hạnh mà không biết phải nói gì. Cô hiểu mẹ cô đang nghĩ gì. Bà luôn xem cô là quan trọng nhất cũng như cô xem bà còn quan trọng hơn mạng sống của mình. Bà lo lắng cô sẽ gặp chuyện không may. Cô cũng lo lắng cô gây họa liên lụy đến bà, cho nên cô muốn đi giải quyết cho xong để không ảnh hưởng đến cuộc sống của bà.

Thư Giao vẫn quyết định tự mình đi tìm Lan Thy. Cô còn muốn tìm ra thân phận cô gái đã gặp tối qua. Cô không dễ dàng để người ta uy hiếp như vậy. Cô chợt nhớ ra một người có thể nhờ cậy được.

- Mẹ con đi một chút nhất định sẽ về nhà trước cơm tối.

Cô không nhận được sự đáp lời của bà Hạnh. Thư Giao đạp xe rời khỏi nhà. Lúc này bà Hạnh mới đi ra nhìn theo bóng dáng cô khuất dần. Trong lòng bà ngổn ngang trăm mối lo như tơ vò.

Thư Giao gọi điện thoại cho một người, rất lâu điện thoại mới có người bắt máy:

- Alo! Ai vậy? _giọng ngáy ngủ vẫn còn.

Thư Giao bắt giấc nhủ mảy:

- Là tôi Thư Giao, anh là Lạc Nhật phải không?

Người đầu dây vừa nghe đến cái tên suýt nữa thì đánh rơi điện thoại. Ai ui, khi không gọi điện làm gì?

- Chị...chị hai, có chuyện gì ạ?

Thư Giao hơi giật mình với cách xưng hô này, nhưng không biết làm sao bảo người đầu dây sửa nhưng thôi cô lo chuyện trước mắt trước đã.

- Tôi...muốn anh giúp tôi điều tra một chuyện.

Thư Giao chạy đến nhà Lâm Tường thì chẳng còn ai ở nhà. Từ sáng sớm, Lâm Tường đã rời khỏi nhà đi tìm Đăng Triết. Anh cho rằng việc Lan Thy mất tích vẫn sẽ liên quan ít nhiều đến Đăng Triết.

Thư Giao bắt đầu đi rồi đi nhưng không biết rằng mình lại chạy đến nơi đáng lẽ không nên đến. Thư Giao chạy qua mấy con đường lớn như mê cung trong lòng thành phố. Cô đến một nơi mà cô nghĩ cô rất ít khi đặt chân đến, kể từ khi cô chuẩn bị thi đại học cô không còn đi giao báo nữa cho nên cô cũng chẳng bao giờ đi vào con đường này. Từng ngôi nhà cao tầng dần hiện ra đến gần cuối con đường, cô dừng lại trước một ngôi biệt thự. Hôm nay, cô đột nhiên nghĩ muốn gặp người làm cô phiền não cho nên đến. Cô muốn nhờ anh giúp tìm Lan Thy trước.

Thư Giao dựng xe trước cổng, cô muốn đưa tay bấm chuông nhưng lại không dám. Cứ như vậy cô lặp đi lặp lại mấy lần trước cổng ngôi biệt thự.

Trí Hi đang ngồi trong phòng khách vừa đọc báo vừa uống một tách cà phê. Bộ dạng anh nhàn nhã vô cùng nhìn không ra một chút khẩn trương nào nhưng thật ra trong lòng anh đang có một con sóng dữ đang cuộn trào. Khương Hàn cũng ngồi cạnh đây gõ lạch cạch trên bàn phím laptop.

Bỗng Khương Hàn bỏ laptop xuống, đưa tay lấy điều khiển mở ra màn hình trên tường nở nụ cười quý dị:

- Anh hai, chị dâu nhỏ đến tìm anh kìa.

Tay Trí Hi đang cầm tách cà phê run lên, mấy giọt cà phê văng ra ngoài. Anh trừng mắt nhìn Khương Hàn. Khương Hàn cười vô tội, nháy mắt mấy cái.

- Ày, anh không cần vui mừng đến vậy. Anh biết người ta ở trước cửa tại sao không đi mở cửa còn ở đó giả bộ bình tĩnh đọc báo.

Ánh mắt sâu đen của Trí Hi thoáng hiện lên một đốm sáng rồi biến mất không thấy tung tích. Khương Hàn vẫn không buông tha.

- Anh không ra mở cửa thật à, nếu vậy em đuổi chị dâu nhỏ về nhà.

Lần này thì Trí Hi bỏ tờ báo xuống thờ dài một cái. Anh đưa mắt nhìn lên màn hình trên tường là cô gái ngu ngốc đi qua đi lại trước cổng nhà anh. Cô rốt cuộc đang giờ trò gì? Vì câu nói của cô tối qua anh vẫn chưa hết bực. Anh đang muốn biết đêm qua cô đã gặp chuyện gì nhưng cứ nghĩ đến giọng điệu thỉnh cầu của cô mà anh tức đến nghẹn mà không làm được gì. Cô rất không muốn làm bạn gái anh phải không? Lúc đầu chỉ muốn giữ cô lại bên cạnh như một lẽ đương nhiên như chính sự kiêu ngạo của anh. Anh muốn thì nhất định phải được. Nhưng đối với cô anh không có biện pháp, anh không thể ép nhưng cũng không thể buông. Anh chẳng phải cho cô thời gian suy nghĩ rồi đấy ư? Tại sao đến bây giờ chỉ là cái vòng lẩn quẩn đấy mà cô vẫn không thoát ra được.

Trí Hi còn đang thất thần thì bên ngoài đã có một chuyện bất ngờ xảy ra. Bên ngoài biệt thự, một chiếc xe sang trọng dừng lại. Tài xế xuống xe mở cửa, một cô gái xinh đẹp bước ra.

Cả Thư Giao cùng cô gái sững sờ nhìn nhau đến ngây người. Dĩ nhiên cả hai bên đều không nghĩ là gặp đối phương tại đây.

Khương Hàn nhấp ngụm cà phê còn chưa kịp uống trực tiếp phun vào màn hình laptop trước mặt, ho sặc sụa.

- Khụ...khụ...anh hai sao hôm nay cả hai người cùng đến thế? Anh gặp hạn à? Mà không có phúc mới đúng, một là vợ chưa cưới một là bạn gái. Ha ha thật thú vị.

Trí Hi cũng kinh ngạc giật giật khóe môi, nói không nên lời. Anh cũng đang rất muốn hỏi câu đấy.

- Mất vệ sinh!

Trí Hi buông một câu rồi đi nhanh ra ngoài mở cửa.

Khương Hàn đau lòng cầm laptop lên lau chùi, khóc ròng trong lòng. Vậy mà trên môi vẫn còn vương nụ cười.

Lúc này, bên ngoài cổng biệt thự Thư Giao lấy lại bình tĩnh cười gượng một tiếng.

- Chị, chị My chào buổi sáng!

Thiệu My qua một lúc mới hồi phục tinh thần nở nụ cười. Chẳng qua là thái độ có chút xa cách.

- Chào buổi sáng, thật trùng hợp không biết em đến đây có chuyện gì?

Thư Giao lúng túng không biết nên đáp thế nào cho phải. Cô dĩ nhiên không thể nào nói đến đây tìm Đại Vũ rồi, cô còn không biết Thiệu My đã biết thân phận của Đại Vũ và Trí Hi là một không nữa. Thư Giao nhăn nhó mặt mày.

- Em...em đến đây tìm...tìm bác gái.

Cánh cửa cổng vừa mở ra, khuôn mặt đẹp trai của Trí Hi hiện ra nhưng đen đi một mảng. Dĩ nhiên là anh nghe được lời Thư Giao nói. Trong lòng anh đang không yên nghe một câu này liền lạnh đi mấy phần. Anh còn tưởng cô đến tìm anh nhận lỗi chuyện xảy ra hôm qua. Anh sai lầm rồi, không nên đặt suy nghĩ của mình vào đầu óc cô gái ngu ngốc này.

Thiệu My lại làm như không thấy Trí Hi tươi cười cùng Thư Giao:

- Hóa ra như vậy, vậy cùng vào đi chị đến đây tìm anh Trí Hi.

Thư Giao cười cứng ngắc. Trong lòng một mảnh âm ỉm. Cô đang nghĩ có phải Thiệu My là vợ chưa cưới của Trí Hi hay không? Thư Giao hít sâu một hơi gạt đầu. Cô đã phóng lao rồi thì phải theo lao thôi, không lẽ bây giờ lại làm con rùa rút cổ chạy về. Thư Giao vừa xoay người liền chạm đến ánh mắt lạnh lùng của Trí Hi cô giật thót một cái. Cô nhìn thấy một chàng trai bận quần dài màu trắng và áo pull trắng nheo mắt như muốn nhìn thấu cô vậy. Cô phải thừa nhận anh đẹp trai nhưng mà ánh mắt anh thật đáng sợ. Mãi đến sau này cô mới biết anh vì sao anh tức giận đến vậy.

Thư Giao đưa tay chào cứng ngắc:

- Chào anh, bác gái có nhà không ạ?

Trí Hi giận đến công tâm nhưng cũng không thể làm gì khác ngoài việc đáp lại:

- Có, hai em vào đi.

Trí Hi nhìn Thư Giao một lúc đến khi nụ cười Thư Giao đông cứng mới xoay người vào trong. Anh thậm chí không thèm nhìn đến Thiệu My. Thiệu My muốn nói gì đó nhưng nhìn thái độ lạnh nhạt của anh dành cho Thư Giao cô cảm thấy giữa họ có gì đó không bình thường. Dù vậy Thiệu My cũng không mấy quan tâm. Bởi vì cô chưa bao giờ đặt tình cảm sâu nặng cho Trí Hi cho nên cô cũng không có hơi sức ghen tuông.

Vừa vào trong nhà, Thiệu My đã như quen thuộc ngồi xuống sofa trong phòng khách. Cô cười gạt đầu chào Khương Hàn. Khương Hàn cũng gạt đầu chào Thiệu My. Ánh mắt anh liếc qua Thư Giao rồi nhìn bộ dạng tức giận của Trí Hi thì âm thầm cười trộm. Những người khác có thể không nhìn ra Trí Hi tức giận nhưng anh có thể nhìn ra. Thú vị!

- Em chào thầy!_Thư Giao gạt đầu chào Khương Hàn.

- Không cần gọi thầy, dù sao tôi chỉ phụ trách dạy thể thôi.

- Vâng ạ.

- Hai người ngồi đi, tôi phải ra ngoài rồi.

Khương Hàn lắc lắc đồng hồ ý chỉ đã đến giờ đi làm. Anh đi ngang Trí Hi còn nháy mắt mấy cái rồi chạy mất. Trí Hi hừ lạnh một tiếng tuy vậy vẫn khiến Khương Hàn cảm thấy khí lạnh bao lấy toàn thân.

Đợi Khương Hàn đi ra, Trí Hi mới nhìn Thiệu My nói chuyện:

- Hợp đồng em cùng Lâm Tường làm xong chưa?

Thiệu My hơi sững sờ một lúc, cô không ngờ vừa mới gặp anh đã bàn công việc. Cho nên mới nói cho dù cô có ở cạnh anh cả đời thì tình cảm bọn họ cũng không tiến triển.

- Đúng vậy, vừa làm xong tối qua. Em và Lâm Tường thức hơn nửa đêm mới làm xong.

Thư Giao chợt run run khỏa môi. Nửa đêm cô nam quả nữ ở cạnh nhau làm việc mà bọn họ còn là tình nhân cũ của nhau, bạn có tin họ không xảy ra chuyện gì hay không? Thư Giao dùng sắc mặt bình tĩnh nhìn sắc mặt của Trí Hi. Cô muốn nhìn xem khi anh biết vợ chưa cưới của mình ở cạnh bạn trai cũ thì có cảm giác gì.

Trí Hi đưa tay nhận lấy hộp đồng từ tay Thiệu My, sắc mặt bình tĩnh lạnh nhạt tựa hồ những lời nói của Thiệu My chẳng liên quan gì đến anh cả. Thư Giao tròn mắt kinh ngạc nhìn anh, người này có phải máu lạnh quá rồi không? Trí Hi làm như vô tình liếc nhìn sắc mặt ngốc nghếch của Thư Giao một cái, môi mỏng nhẹ cong tựa hồ muốn cười mà cố nén. Anh làm sao không biết ý nghĩa câu nói của Thiệu My. Cô muốn thử xem phản ứng của anh mới đề cập đến chuyện cùng Lâm Tường làm việc đến nửa đêm. Tuy vậy, anh lại chẳng hơi sức đâu quan tâm chuyện đó. Nếu có người nói Thư Giao ở cùng một người con trai đến nửa đêm thì anh chắc chắn có phản ứng. Nhưng đây là chuyện của sau này khi họ ở cạnh nhau mới nói đến đi.

Trí Hi buông hộp đồng nheo mắt nhìn Thư Giao:

- Em không phải đến tìm mẹ tôi sao? Ngồi ở đây phát ngốc làm cái gì?

A? Cô đúng là đã nói như vậy nhưng mà mục đích của cô cũng không phải như vậy. Thư Giao khóc không ra nước mắt.

- Vậy... vậy bác gái ở đâu ạ?

- Mẹ tôi đang ở vườn sau tía cây, em đi theo hành lang bên ngoài quẹo trái sẽ thấy.

Thư Giao gật đầu theo lời anh đi ra ngoài tìm bà Thu Trân. Nhưng mà cô đi tìm bà làm gì đây? Thư Giao đau khổ vừa đi vừa giậm chân vừa vò đầu. Trí Hi nhìn theo bóng dáng cô lắc đầu cười nhẹ nhưng nụ cười rất đẹp. Thiệu My chợt giật mình bừng tỉnh, trong lòng lại cười khổ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nụ Hôn Ngọt Ngào

Khu vườn xanh tươi, đầy sức sống hiện ra trước mắt, Thư Giao lại không nhận được thán khen về đẹp của khu vườn lẫn tài chăm sóc của người làm vườn. Từng hàng hoa cẩm chướng rực rỡ, rung rinh còn lắt động những giọt sương, cả khu vườn như bị bao trọn bởi một màu hồng mềm mại và màu trắng thuần khiết của hoa cẩm chướng. Thư Giao chợt suy nghĩ không biết là hoa cẩm chướng là do ai trồng? Cô không nghiên cứu rõ lắm ý nghĩa của hoa cẩm chướng nhưng mà cô biết mỗi màu hoa của nó tượng trưng cho một ý nghĩa khác nhau. Thư Giao cảm thấy tò mò về người trồng loài hoa này. Trong khu vườn, còn xen lẫn những cây vàng anh thân cao cũng nở rộ đầy hoa. Cả khu vườn lại trải một tấm thảm xanh cỏ lác lác tấm hoa vàng khiến người ta có cảm giác như lạc vào một nơi nào đó tách biệt với cuộc sống đầy khói bụi bên ngoài.

Thư Giao nhìn xung quanh mới phát hiện bà Thu Trân đang đứng bên một khóm cẩm chướng trắng tía tốt, nhìn bộ dạng bà chăm chút cẩn thận khóm hoa lập tức có thể thấy bà rất yêu loài hoa này. Thư Giao đứng im lặng ngắm hoa cũng không muốn lên tiếng quấy nhiễu nhã hứng của bà Thu Trân. Không biết qua bao lâu, bà Thu Trân mới ngừng tay xoay người lại ngạc nhiên nhìn thấy Thư Giao đứng cạnh cánh cửa vào khu vườn. Thư Giao lúc này mới giật mình lúng túng cúi đầu chào bà.

- Con, con chào cô ạ! Con đến đây là...

Thư Giao đột nhiên ý thức rằng mục đích cô đến đây là để nhờ Trí Hi tìm Lan Thy. Cô lại không thể nói ra được, làm sao bây giờ?

Bà Thu Trân bỗng mỉm cười cắt lời cô:

- Đến tìm Trí Hi phải không? Nó không phải ở trong nhà sao, làm sao cháu ra được đây?

- Dạ? Anh Trí Hi có việc cần bàn với chị My cho nên anh ấy bảo con ra đây ạ.

Bà Thu Trân cười cười đi cắt dụng cụ tía cây, bà cũng không biết quan hệ của Trí Hi cùng Thư Giao đã tiến triển đến mức nào rồi. Bà không thể xen vào việc của Trí Hi cho nên bà cũng không thể biết anh kết giao với những ai.

- Vậy à, vậy cháu cùng cô qua chơi nghỉ mát ngồi chơi ngắm hoa trong vườn đi dù sao cũng đến rồi. Đã lâu cháu không đến chơi, cô cháu ta nói chuyện phiếm một chút.

Bà Thu Trân kéo tay Thư Giao đến một mái hiên được xây ở giữa khu vườn, bên trong có bàn đá để ngồi uống trà. Xem ra bà Thu Trân rất thường ra đây ngồi, cô muốn nhìn xem ở đây có người làm vườn nào khác không nhưng hoàn toàn không thấy.

Hai người ngồi xuống bàn đá, Thư Giao cảm thấy như hít một ngụm khí vô cùng trong trẻo. Đúng là không khí ở đây vô cùng tốt.

- Khu vườn rất đẹp, tại sao con không thấy người làm vườn nào ạ? Là cô tự tay chăm sóc sao ạ?

- Người làm vườn một tuần mới đến một lần để nhỏ cỏ mà thôi, còn phần chăm sóc bình thường đều do cô chăm sóc.

Bà Thu Trân lại đưa tay chỉ về mấy khóm cẩm chương hồng :

- Cháu nhìn xem mấy khóm cẩm chương hồng đều là do Trí Hi trồng cùng chăm sóc, dù nó không có ở đây cũng thường xuyên nhắc nhở Khương Hàn chăm sóc.

Nhắc đến đây, đôi mắt bà ThuTrân bỗng dâng lên một tầng cảm xúc phức tạp. Bà dường như là đau lòng cùng áy náy.

Thư Giao ngạc nhiên nhìn khóm cẩm chương màu hồng kia, cô bỗng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nếu cô nhớ không lầm hoa cẩm chương hồng tượng trưng cho ngày của mẹ. Vậy tại sao nét mặt của bà Thu Trân lại không được vui vẻ như vậy?

Bà Thu Trân như hiểu ý nghĩ của Thư Giao nhẹ mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay của cô.

- Thật ra, cô không phải mẹ ruột của Trí Hi.

Thư Giao thoáng giật mình rồi gật đầu đã hiểu. Cô cũng chẳng muốn hỏi quá nhiều vào chuyện riêng tư của anh. Nhưng có một điều làm cô sáng tỏ. Khương Hàn cùng Trí Hi là anh em cùng cha khác mẹ nhưng xem ra tình cảm của bọn họ rất tốt. Cũng không giống là bọn họ có chuyện gì đó mà sinh ra hiềm khích. Chỉ bằng vào việc Khương Hàn có thể thay Trí Hi chăm sóc hoa để tưởng nhớ mẹ của Trí Hi thì đã thấy được loại thân thiết này giữa hai người bọn họ. Cô muốn hỏi thêm một vài vấn đề nhưng cô cũng biết chuyện này có lẽ đối với bà Thu Trân cũng là một việc chẳng vui vẻ gì cho cam.

- Trí Hi là một đứa bé trọng tình, trọng nghĩa mà cũng là một đứa con có hiếu...đáng tiếc từ nhỏ lại không nhận được tình thương của mẹ ruột nhưng nó cũng chưa bao giờ tỏ vẻ oán trách gì. Dù cô đã khiến mẹ nó uất ức mà chết nhưng nó cũng không quá khắc khe với cô.

Thư Giao trầm mặc không nói, cô cũng không biết nên nói gì. Nhưng vì sao bà Thu Trân lại nói với cô những chuyện này, cô thấy bản thân cũng chưa thật sự quá mức đáng tin tưởng để bà chia sẻ những chuyện này.

Bà Thu Trân sau một lúc hồi tưởng chuyện cũ lại cố gắng nở nụ cười :

- Ày cháu xem, lâu lâu cháu mới đến chơi không ngờ cô lại nói những chuyện đâu đâu. Hay là nói về nhà cháu đi, mẹ con cháu sống có tốt không?

- Dạ tốt lắm ạ, mẹ cháu vẫn khỏe dạo này bà ấy thường than đau khớp nhưng mà cũng đỡ hơn nhiều rồi ạ.

- Cô nghe cháu kể về mẹ cháu bỗng cảm thấy rất khâm phục bà ấy, một thân một mình lại có thể nuôi cháu lớn từng này quả thật không dễ dàng gì. Hôm nào đó có cơ hội, cô nhất định gặp cho biết.

Thư Giao cười cười cho qua, cô cũng không biết mẹ cô có thiện cảm với những phu nhân giàu có hay không? Lúc trước cứ mỗi lần buôn bán tiếp xúc với những phu nhân ăn bận sang trọng mẹ cô thường không thích tiếp xúc. Mẹ nói những phu nhân này có thói kiêu ngạo nếu chọc hải thì không yên với bọn họ. Nhưng mà theo đánh giá của cô bà Thu Trân cũng không thuộc loại người này, không chừng có thể làm bạn với mẹ cô.

- Cô quá lời rồi ạ, mẹ cháu chắc cũng sẽ rất thích một người bạn vui vẻ như cô.

- Lúc trước cô cũng có một người bạn nhưng đã mất liên lạc nhiều năm cũng không biết bà ấy sống ra sao nữa.

Nhắc đến đây bà Thu Trân lại có vẻ tiếc nuối cùng tưởng nhớ một đoạn thời gian nào đó. Hai người lại nói đùa thêm một lúc thì thấy Trí Hi cùng Thiệu My đi ra. Thư Giao lúng túng đẩy gọng kính đứng dậy chào hai người bọn họ. Cô nhìn vào một đôi trai tài gái sắc này mà thâm than thở trong lòng. Ánh mắt cô chợt lóe sáng. Thái độ này làm Trí Hi rất không hài lòng. Cô rất không có tiền đồ. Bởi vì hiện tại cô cảm thấy buồn phiền. Thế nhưng cô vẫn cười tươi như thường.

Thiệu My không quá thân thiết cười đáp lễ, lại tiến đến ôm lấy tay bà Thu Trân.

- Bác gái xinh đẹp, mới sáng đã ra đây ngắm hoa rồi ạ?

Bà Thu Trân cười cười vỗ tay Thiệu My :

- Ui chao cái con bé này đã hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn không bớt đi tính nhõng nhẽo một chút.

Thiệu My vẫn cười ngọt ngào. Thư Giao đứng một bên nhủ mảy mòi rồi thở dài một cái. Cô vô tình nhìn qua thấy Trí Hi đang nheo mắt nhìn cô. Cô giật mình xoay mặt đi nơi khác. Cô nhận ra ánh mắt của anh chính là đang muốn hỏi : « Em đến đây làm gì? ». Cô âm thầm khinh bỉ anh, mang kính ra về dạo mạo làm gì chứ.

Bà Thu Trân cùng Thiệu My nói vài câu lại bị bà Thu Trân kéo vào trong nhà. Thiệu My có chút buồn bực nhưng nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Trí Hi cô không còn cách nào khác đành phải rời đi nhường không gian lại cho Trí Hi cùng Thư Giao. Thư Giao vẫn đứng đó vò vò góc áo không biết nên nói cái gì trước tiên. Trí Hi nhìn bộ dạng hiện giờ của Thư Giao cũng không biết có nên trách cô về câu nói kia hay không?

- Ngồi đi, cũng không ai bắt em làm cô vợ đứng hầu chồng.

Thư Giao hồi tỉnh hưng hăng trừng mắt nhìn anh rồi rất không tự nhiên ngồi xuống. Trí Hi cười mỉm không tỏ thái độ gì.

- Em đến đây để xin lỗi tôi phải không?

Thư Giao nhìn anh khó hiểu, cô có lỗi gì mà phải xin đây?

- Em có lỗi gì chứ?

- Em không biết mình có lỗi?

- Dư thừa, em làm người rất thẳng thắn có lỗi nhất định nhận.

Thư Giao kêu ngao ngẩng đầu. Trí Hi nhìn cô một lúc, con ngươi đen âm u thêm mấy phần.

- Được, vậy em nói đi em đến đây có việc gì chắc chắn không phải tìm mẹ tôi đúng không?

Thư Giao nhìn anh chăm chăm, cô nuốt khan một cái:

- Anh...anh có thể giúp em tìm Lan Thy hay không?

Trí Hi nhướng mày có vẻ hứng thú với chủ đề này :

- Tôi được lợi gì?

Thư Giao tròn mắt há mồm, anh còn đòi hỏi lợi ích, có nhầm hay không? Cô chưa từng nghĩ anh keo kiệt như vậy đâu, chỉ giúp một chuyện bé tẻo teo như thế còn đòi lợi lộc. Với lại cô có cái gì để trao đổi với anh chứ.

- Sao? Em không định cho tôi làm ăn lỗ vốn đấy chứ?

- Anh...anh đúng là đồ nhỏ mọn. Chuyện đó anh chỉ cần mấy chốc là làm được có cần so đo với một thường dân như tôi hay không?_Thư Giao nổi giận.

- Em mới biết sao? Người làm kinh doanh vẫn luôn đòi hỏi lợi ích.

- Vậy...rất cuộc anh muốn cái gì mới chịu giúp hả?

Trí Hi ho khan, cười trộm trong lòng. Anh cũng chẳng có yêu cầu gì cả chẳng qua muốn ghẹo cô một chút thôi. Thật ra Lan Thy không cần anh ra tay cũng đã có người cứu rồi. Chỉ tại cô gái ngốc này cái gì cũng không biết mà thôi.

- Em tìm ra lỗi của mình tôi liền giúp em.

Thư Giao rất muốn đập đầu vô bàn đá trước mặt. Cô nào biết bản thân cô đắc tội anh chỗ nào chứ.

- Tôi thật sự không có lỗi mà.

- Em...thật ngu ngốc mà.

Trí Hi nhìn khuôn mặt vô tội của cô mà bực mình, vừa muốn nổi giận lại không biết nổi giận vì chuyện gì. Chỉ biết từ khi thấy cô bước vào nhà còn bộ dạng xem kịch vui của cô thì anh liền bực mình. Có người bạn gái nào ở trước mặt bạn trai đang cùng thân thiết với một cô gái mà mắt cô còn lóe sáng đầy tò mò như vậy mà không có chút buồn bực không? Hơn nữa anh lại nhớ đến câu nói của cô “Chuyện làm bạn gái của anh có thể không tính không?”. Đây rốt cuộc là ý gì? Là muốn cùng anh phải sạch quan hệ phải không?

Thư Giao giật thót mình nhìn bóng lưng của Trí Hi rồi đi. Cô lại nói sai cái gì sao? Dù cô có sai anh cũng phải nói chứ. Người này tính khí thật thất thường. Thư Giao vội vàng đuổi theo, chuyện cô nhờ anh làm anh còn chưa nhận lời đâu.

- Này, này anh còn chưa có nói giúp em tìm Lan Thy đâu? Rốt cuộc anh nói em có lỗi ở chỗ nào chứ?_cô nhẹ giọng như cầu xin.

Trí Hi đứng lại dùng bộ dạng người trên cao nhìn xuống cô, đó là lẽ dĩ nhiên anh cao hơn cô cả cái đầu kia mà. Tròng mắt đen sau cặp kính lóe sáng không dễ dàng phát giác.

- Muốn biết?

Thư Giao rất thành thật gật đầu, còn chưa nghe anh nói đã bị một bờ môi ấm áp bao phủ lên môi cô. Thư Giao mở to mắt không thể tin được. Người này cư nhiên ở tại nhà anh cường hôn cô. Thư Giao muốn đưa tay đẩy anh ra thì đã muộn tay cô đã bị bàn tay rắn chắc của anh nắm giữ. Cô lại đưa chân muốn hành động kháng cự cũng bị chân anh kẹp chặt. Đây rõ ràng là hành động có chủ ý. Thư Giao nhìn anh nhắm mắt, hàng mi run động mà cũng quên mất kháng cự. Không biết cô cũng học theo anh nhắm mắt từ lúc nào. Thư Giao có cảm giác như bị sự dụ dỗ của Trí Hi quán lấy không buông. Thời gian cũng giống như lắng đọng một lúc giữa không gian ngập tràn màu trắng của hoa cẩm chướng có một đôi nam nữ hôn nhau dưới nắng sớm rực

rõ. Cảnh đẹp duy mỹ khiến người ta có cảm giác như ảo giác mà cũng có cảm giác rất chân thực.

Rất ngọt ngào!

Lúc này, màu trắng của hoa cẩm chướng rất có ý nghĩa, một tình yêu trong sáng thuần khiết bao phủ một nụ hôn ngọt ngào.

Qua một lúc, Thư Giao cảm thấy sắp đứng không vững thì Trí Hi mới buông cô ra dùng ánh mắt cảnh cáo:

- Lần sau đừng nhắc đến chuyện không làm bạn gái tôi hay chia tay gì đó, nếu không hậu quả em tự chịu lấy.

Thư Giao ngó người rồi mới ý thức được anh nói đến chuyện gì. Người này thù dai thật đấy. Cô chỉ tiện miệng nói vậy thôi mà cũng để trong lòng, hơn nữa cách trừng phạt của anh có phải cô rất thiệt hại hay không? Thư Giao oán giận giậm chân, la hét.

- Anh...đứng là tên bên ngoài đạo mạo bên trong lưu manh.

Trí Hi nhún mày, bộ dáng không hề giận:

- Hừm? Em còn dám mắng, tôi không ngại trình diễn một màn lưu manh nữa cho em xem.

- Anh...đừng bước qua lần này tôi không khách khí đâu.

Thư Giao cảnh giác nhảy ra xa anh mấy bước, hung hăng lau môi trừng mắt cảnh cáo. Trí Hi bật cười, cô gái luôn dễ dàng bị anh chọc giận.

- Được rồi, em trở về đi không chừng Lan Thy đã trở về nhà rồi là do em ngu ngốc chưa biết gì mà thôi._Anh nhẹ xoa đầu cô, cười nói.

Trí Hi nói xong xoay người vào nhà bỏ lại Thư Giao còn chưa tiêu hóa hết câu nói của anh. Đợi cô hiểu hết ý của anh chỉ có thể cắn răng nổi giận một mình. Cô bị người ta trắng trợn lợi dụng mà không phản kháng. Đây là một sự sỉ nhục cho đầu óc ngu ngốc của cô. Thư Giao oán hận trừng mắt theo bóng lưng Trí Hi.

Một màn hôn nhau cùng nói chuyện kia rơi vào mắt Thiệu My làm cô suy nghĩ không thể tin vào mắt được. Động tác cùng thái độ nói chuyện dịu dàng của anh cùng Thư Giao đã nói lên tất cả. Vị trí của Thư Giao trong lòng anh quan trọng hơn bất cứ cô gái nào. Thiệu My cắn chặt môi lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Người Quen Xuất Hiện

Lời khỏi nhà Trí Hi, Thư Giao vội vã chạy về nhà Lan Thy. Cô không chắc là Lan Thy đã về nhà chưa nhưng nghe giọng điệu của Trí Hi thì cô chắc rằng Lan Thy đã không sao. Tuy nhiên anh lại bảo Lan Thy không phải do người của anh cứu về. Trí Hi cũng không phải người hay làm việc tốt không mong đền đáp cho nên Thư Giao nghĩ anh sẽ không che giấu làm gì. Theo cô đánh giá anh chính là một con người nhỏ mọn, tính toán chỉ li. Chính vì thế anh sẽ không làm chuyện bao đồng. Thư Giao còn nhiều việc muốn hỏi Lan Thy cho nên cô cũng không muốn lo những chuyện không đâu.

Đến trước nhà Lan Thy, Thư Giao sốt ruột bấm chuông liên tục. Từ bên trong di Hà chạy ra mở cổng.

- Cô Thư Giao đến chơi, cô chủ vừa trở về không lâu.

Thư Giao lo lắng hỏi:

- Vậy nó có làm sao không đi?

- Trông sắc mặt cô chủ có vẻ không tốt lắm. Cậu Tường còn ở bên trong.

Thư Giao có chút giật mình, hình như cô đã quên mất khả năng tìm người của Lâm Tường. Xem ra người đưa Lan Thy trở về là Lâm Tường rồi.

- Là anh Tường đưa Lan Thy về hả đi?

- Tôi không rõ, tôi thấy cô chủ ngồi xe ông chủ trở về còn cậu Tường đến sau.

Thư Giao gật đầu đi thẳng vào nhà, di Hà không nói gì nữa mà đi vào bếp. Thư Giao vừa vào đến phòng khách đã nhìn thấy Lâm Tường cùng ông Quân ngồi bên bàn trà.

- Chú út, anh Tường.

Ông Quân cười gật đầu chào cô, Lâm Tường cũng chào tuy nhiên anh có vẻ sầu lo. Thư Giao có thể nhìn ra được Lâm Tường đang lo lắng một chuyện gì đó.

- Cháu đến rồi, lúc nãy chú có gọi điện qua nhà nhưng chị dâu nói cháu không có nhà. _ ông Quân cười nói.

Thư Giao cười cười ngồi xuống cạnh ông Quân:

- Cháu ra ngoài có chút việc, à Lan Thy thế nào rồi ạ?

- Nó tốt lắm, không có việc gì. Cháu lên xem nó thế nào đi chắc nó có nhiều chuyện cần cháu tâm sự lắm.

Thư Giao gật đầu. Cô rất muốn biết Lan Thy đã xảy ra chuyện gì tại sao đột nhiên biến mất?

Khi Thư Giao gõ cửa, từ trong phòng vang lên giọng bà Thảo. Cô bước vào thì bà Thảo mỉm cười đi ra ngoài xem như nhường không gian cho cô cùng Lan Thy.

- Thiếu hôm nay không đi làm ạ?

- Hôm nay thiếu nghỉ một ngày, cháu ở lại nói chuyện với Thy đi.

Thư Giao chờ đến khi bóng bà Thảo khuất, cửa phòng đóng chặt mới bước đến ngồi cạnh Lan Thy. Gương mặt Lan Thy có chút hóc hác, Tuy nhiên Lan Thy vẫn cố nở nụ cười.

- Tin tức của chị cũng nhanh thật đấy.

- Dĩ nhiên. Em thật ra đã đi đâu cả buổi tối vậy?

Lan Thy nháy mắt tinh nghịch:

- Em bị người ta đùa giỡn chị có tin không?

Thư Giao nhún mày khó hiểu:

- Đùa giỡn? Em rốt cuộc muốn nói cái gì?

Lan Thy cười thần bí. Thư Giao cũng không biết Lan Thy muốn đề cập đến chuyện gì. Dù sao an toàn của Lan Thy là quan trọng nhất, mà hiện tại Lan Thy cũng không bị tổn hại một sợi tóc nào cho nên cô cũng không muốn tò mò nhiều.

- Chị có tin trên đời này có người giống người hay không?

Thư Giao trầm ngâm suy nghĩ. Cô không rõ chuyện đó thì có liên quan gì đến chuyện Lan Thy mất tích.

- Em đừng nói với chị là người ta nhìn lầm em thành người khác cho nên... em bị bắt nhầm?

Lan Thy nhún mày coi như tán thưởng suy đoán của Thư Giao:

- Gần giống như vậy.

Thư Giao chợt bực mình cầm một cái gối ném về phía Lan Thy:

- Em đừng úp mở nữa, nhanh nói đi!

Lan Thy cười khanh khách:

- Ha ha, em đùa tí mà chị đã không chịu nổi. Thật ra thì cũng không phải bắt nhầm. Liên quan đến một người con gái.

- Là ai?

Không hiểu sao Thư Giao có cảm giác lo lắng đến kì lạ. Cô chợt nhớ đến người con gái giấu tên lừa gạt cô lần trước. Cô đã nhờ Lạc Nhật điều tra chuyện này. Cô nhất định phải biết thân phận cô gái đó.

- Huệ Cẩm.

- Hai người rất giống nhau sao?

- Chắc khoảng sáu mươi phần trăm.

Thư Giao kinh ngạc:

- Còn giống hơn cả chị em ruột sao? Chị thấy em và bé Nguyệt cũng chưa giống nhau đến độ đó đâu.
- Em cũng thấy như vậy.
- Cô gái đó là người như thế nào?

Lan Thy trầm mặc. Cô chợt liên tưởng đến tấm ảnh cô vô tình nhìn thấy trong căn biệt thự của Đỗ Hoàng. Cô cảm thấy rất kinh ngạc. Trong tấm ảnh là ba người, hai nam một nữ đang cười rất vui vẻ. Mà người làm cô ngạc nhiên nhất là Đăng Triết. Hóa ra lúc trước Đăng Triết cùng Đỗ Hoàng thân thiết như vậy. Nhưng vì lý do gì họ trở mặt? Là vì người con gái đó, người có ngoại hình gần giống cô.

- Em không rõ nhưng theo em đoán cô gái đó là nguyên do làm Đỗ Hoàng cùng Đăng Triết trở mặt.
- Em nói chị mới nhớ lần chị đến RN đã nhìn thấy bọn họ đứng nói chuyện.

Lan Thy ngạc nhiên:

- Lần đó chị cũng có đến RN sao? Chị đến cùng ai?
- Có, chị đến cùng... anh Trí Hi.

Lan Thy nhìn Thư Giao giống như là sinh vật lạ, nở nụ cười mờ ám:

- Chị và anh Trí Hi đến RN? Hai người tiến triển đến đâu rồi?

Thư Giao bị Lan Thy nhìn đến nổi da gà. Cô đột nhiên nhớ đến gương mặt Trí Hi cùng nụ hôn ban sáng, mặt cô chợt nóng lên.

- Chị... và anh ấy chỉ là bạn thôi.

Lan Thy tỏ vẻ hiểu, liên tục gật đầu:

- Cũng phải. Chị và Vũ ca mới là một đôi đúng không?

Nhìn gương mặt Thư Giao biến đổi liên tục Lan Thy càng cười vui vẻ hơn. Thư Giao giận dỗi lườm Lan Thy một cái.

- Đừng lãng sang chuyện khác, vậy em rốt cuộc là bị Đỗ Hoàng bắt đúng không? Làm sao em có thể về được?
- Là anh Tường đến đón em trở về. Còn Đỗ Hoàng vì sao bắt em, em tạm thời còn chưa tìm ra nguyên do. Đúng rồi, em còn chưa báo bình an cho anh Triết biết.
- Anh Triết? Em có phải đã động lòng với Đăng Triết rồi phải không?

Lan Thy chợt đổi giọng hờn dỗi:

- Nào có, chị toàn ghẹo em.

Hai người lại nói chuyện đùa giỡn đến khi căn phòng sắp rồi tung lên mới dừng lại. Hai người lại nằm trên giường nhìn nhau cười khanh khách. Nhưng thật ra trong lòng mỗi người vẫn còn giữ những bí mật riêng. Họ không phải không tin tưởng nhau mà có những chuyện càng ít người biết càng tốt.

Bà Hạnh biết Lan Thy bình yên cho nên cũng bớt lo. Bà đi ra chợ tìm mua đồ nấu ăn. Bà muốn nấu một bữa ăn xem như mừng Lan Thy cùng Thư Giao bình an, tai qua nạn khỏi. Bà Hạnh đi qua hai con phố mới đến chợ. Trời đã sắp trưa nhưng xem ra chợ vẫn còn khá đông đúc. Bà lựa những thực phẩm tươi nhất. Đúng lúc bà Hạnh đến một cửa hàng mua một vài đồ ăn vặt cho Thư Giao, khi đi ra bà chạm mặt một người làm bà ngỡ ngàng cả người. Người nọ vừa nhìn thấy bà cũng ngạc nhiên không kém nhưng sắc mặt lập tức chuyển sang vui mừng.

Hai người cùng nhau bước vào một quán trà ngồi trò chuyện. Bà Hạnh đánh giá người phụ nữ trước mặt, người phụ nữ kia cũng đánh giá bà.

Người phụ nữ mỉm cười:

- Đã hai mươi năm không gặp, Hạnh rốt cuộc đi nơi nào? Trông Hạnh vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Bà Hạnh mỉm cười bất đắc dĩ:

- Sau khi Trần được anh Đại đón về, mình theo anh Giang về quê anh ấy sống một thời gian. Mình nhìn Trần cũng vẫn dịu dàng quý phái như trước.

Bà Thu Trần tỏ vẻ kinh ngạc, bởi vì bà chưa từng nghĩ bà Hạnh sẽ lấy ông Giang. Trong kí ức của bà Thu Trần, bà Hạnh là một người phụ nữ xinh đẹp thông minh. Bà Hạnh đã từng là cô gái được rất nhiều người theo đuổi nhưng bà chưa hề để mắt đến ai. Bọn họ là bạn học đại học nhưng cũng từng thân thiết như chị em. Có một vài biến cố xảy ra buộc họ phải tách ra và mất liên lạc cho đến bây giờ.

Bà Thu Trần quan tâm hỏi:

- Hai người hạnh phúc chứ?

Nét mặt bà Hạnh có chút cứng lại:

- Bọn mình rất hạnh phúc, có lẽ vì vậy mà ông trời ghen tị lấy đi sinh mạng của anh ấy khi con gái mình mới tám tuổi.

Sắc mặt bà Thu Trần hơi trầm xuống, ánh mắt thoáng cái nhuộm bi thương:

- Chúng ta thật giống nhau, anh Đại cũng không còn trên đời nữa. Nghĩ lại có lẽ do mình phá hoại hạnh phúc của người khác cho nên trời xanh cũng không cho mình một hạnh phúc trọn vẹn.

- Là Trần đáng được hưởng, đừng luôn tự trách mình như vậy.

Bà Hạnh không tỏ vẻ gì là kinh ngạc tựa như bà đã biết chuyện này. Có một số chuyện bà là người rõ hơn ai hết. Bà Thu Trần lại khác, bà là một người phụ nữ dịu dàng nhưng không đủ kiên cường như bà Hạnh. Đôi khi bà Thu Trần sẽ không thể chấp nhận một số đã kích nào đó.

Bà Hạnh không muốn nhắc lại chuyện cũ nên nói sang chuyện khác:

- Mình nhớ lúc Trần đi, con trai cũng có rồi. Nó bây giờ chắc lớn rồi nhỉ?

- Nó hả? Nó hai mươi ba tuổi rồi. Còn con của anh Đại đã hai mươi lăm tuổi rồi, nó cũng gọi tôi là mẹ. _nhắc đến con trai, bà Thu Trần mỉm cười.

Bà Hạnh nhìn nụ cười của bà Thu Trần cũng cảm thấy cuộc sống của bà Thu Trần chắc rất vui vẻ. Trong lòng bà Hạnh không khỏi nhen nhóm một chút nghi ngờ đã lâu. Vũ Trí Hi có phải là con trai bà Thu Trần hay không? Thật ra, từ lần đầu gặp Trí Hi bà đã biết anh chính là con của Vũ Đại, nhưng là không biết là con riêng của ông Vũ Đại và vợ lớn hay là con của bà Thu Trần cùng ông Vũ Đại. Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng bà Hạnh vẫn không hỏi ra miệng.

- Xem ra Trần rất yêu quý hai người con trai này.

- Tất nhiên, à Hạnh vẫn ở vậy nuôi con gái sao? Không định đi thêm bước nữa hả?

Bà Hạnh lắc đầu cười :

- Mình không có nghĩ đến, con gái là mạng sống của mình. Mình không muốn làm chuyện gì ảnh hưởng đến cuộc sống vui vẻ hồn nhiên của nó.

- Mình cũng nghĩ với tính cách độc lập của Hạnh thì sẽ quyết định ở vậy. Con gái Hạnh bao nhiêu tuổi rồi?

- Nó mười tám rồi, sắp bước vào đại học y rồi.

- Vậy cũng tốt, để hôm nào hai nhà chúng ta gặp mặt hàn huyên xem mấy đứa trẻ có hợp nhau không? Chúng ta đã là bạn nếu trở thành thông gia càng tốt. _bà Thu Trần vui vẻ cười nói.

Sắc mặt bà Hạnh hơi cứng lại, bà có nên nói chuyện Thư Giao quen biết Trí Hi hay không? Nhưng mà câu nói tiếp theo của bà Thu Trần làm toàn thân bà Hạnh run rẩy.

- Hạnh còn nhớ anh Văn không? Con anh Đại có hôn ước với với con gái anh Văn. Nhưng xem bộ dạng thằng bé không hài lòng lắm.

- Trần nói là Phạm Văn?

Bà Thu Trần tỏ vẻ bình thản:

- Chứ còn Văn nào nữa. Lúc trước không phải Hạnh và anh ấy có quen biết sao? Không phải đã quên rồi đấy chứ ?

Sắc mặt bà Hạnh trắng bệch, bà không nghĩ cùng lúc xuất hiện nhiều người quen như vậy. Không lẽ lo lắng của bà bấy lâu sắp xảy ra rồi sao? Bà Hạnh cố kiềm chế hoảng sợ trong lòng.

- Mình nhớ...anh Đại và anh Văn lúc trước không hợp nhau làm sao lại đồng ý hôn ước này?

- Có điều Hạnh không biết. Anh Văn là con nuôi của ba chồng mình, hôn ước này là ba chồng mình chỉ định.

Bà Hạnh cười gượng cho qua, bà không muốn đi quá sâu vào chuyện nhà của bọn họ. Nếu có thể bà muốn ngay lập tức đem Thư Giao biến mất khỏi thành phố này. Nhớ đến người đàn ông tên Phạm Văn ánh mắt bà Hạnh trở nên lạnh lẽo cùng cảnh giác.

Bà Thu Trần nhìn bà Hạnh mà không khỏi lo lắng:

- Hạnh không sao chứ ? Sắc mặt Hạnh không tốt lắm.
- Mình không sao. Cũng trẻ rồi mình phải về nấu cơm, hẹn lần sau nói chuyện tiếp vậy.
- Hay để mình gọi tài xế đưa Hạnh về, _bà Thu Trần đề nghị.

Bà Hạnh khoát tay không cần rồi đi nhanh ra khỏi quán trà. Bà Thu Trần nhìn theo dáng bà Hạnh mà có chút khó hiểu. Bà Thu Trần chợt nhớ ra bà còn chưa biết tên con gái bà Hạnh, nếu được bà muốn làm mai cho Khương Hàn. Dù sao Trí Hi có Thiệu My lại còn cả Thư Giao nữa, bà cũng không cần tốn sức tìm vợ cho Trí Hi làm gì. Hiện tại bà đi tìm một cô bạn gái cho Khương Hàn thì tốt hơn. Nghĩ như vậy bà Thu Trần càng nhận định con gái bà Hạnh nhất định là bạn gái của Khương Hàn.

Khương Hàn ngồi trong phòng làm việc mà không ngừng lạnh sống lưng. Anh cảm nhận có người đang tính kế anh.

- Sếp, dự án tổng giám đốc giao cho chúng ta tiến hành mới được một nửa còn hai khu phố chưa giải tỏa phải làm sao ạ? _Bảo Điền nhìn Khương Hàn dò hỏi.

Khương Hàn nhìn chằm chằm dự án Dream House do Trí Hi giao cho mà có chút đau đầu. Nếu anh không làm nhà Thư Giao nằm trong một khu phố trong số những nơi cần giải tỏa. Chuyện này anh còn chưa bàn qua cùng Trí Hi.

- Thời gian giải quyết chuyện này còn bao lâu?
- Một tuần sau phải báo cáo cho bộ phận hoạch định kinh doanh để họ báo lại với tổ thiết kế và thi công công trình, còn thông qua một số quyết định của quan chức trong thành phố. Muốn thi công chắc còn khoảng một tháng.
- Một tháng, được rồi tôi bàn với tổng giám đốc rồi quyết định sau.

Bảo Điền lo lắng:

- Nhưng mà bên Vũ Hoàng Đạt không ngừng gây áp lực cho chúng ta, nếu dự án này chúng ta chậm trễ rất dễ bị bọn họ xét nét, soi mói đủ điều. Đến khi đó, địa vị của sếp trong tập đoàn nhất định sẽ bị cha con bọn họ đạp xuống.

Khương Hàn nhìn nét mặt nhăn nhó của Bảo Điền phì cười một tiếng. Anh đi đến vỗ vai Bảo Điền một cái:

- Anh không cần lo lắng cho sếp của anh đâu. Anh cũng biết từ trước đến giờ tôi cũng không muốn ngồi trên chiếc ghế phó tổng này. Tôi chỉ vì anh hai nên mới làm, chỉ cần quyền thừa kế trở về trong tay anh hai tôi nhất định sẽ biến ngay lập tức.

Bảo Điền há miệng muốn khuyên Khương Hàn nhưng sao cũng không mở miệng được. Khương Hàn mặc áo khoác rồi rời khỏi phòng làm việc, Bảo Điền ỉu xiu cầm tập tài liệu theo anh ra ngoài.

Đặng Triết nhận được điện thoại của Đại Vũ lập tức đến RN để họp mặt. Khi Đặng Triết đến thì tất cả mọi người đã có mặt. Con đường dẫn đến căn phòng bí mật đã dày đặc người canh gác. Khi thấy Đặng Triết đi vào họ đồng loạt gọi « anh Triết »

Đặng Triết mở cửa bước vào, bên trong chỉ có ba người : Đại Vũ, Lạc Minh và Lạc Nhật.

Lạc Minh và Lạc Nhật hướng Đặng Triết chào hỏi:

- Anh Triết.

Đặng Triết gật đầu chào bọn họ, anh nhìn Đại Vũ một cái mới cẩn thận mở miệng:

- Anh gọi em đến có chuyện gì ạ?

Đại Vũ lẳng lặng đứng nhìn ra bên ngoài, tầm kính rộng lớn từ trên một tòa nhà cao tầng đủ để bao quát một thành phố.

- Cậu đã đắc tội gì với Đỗ Hoàng? _giọng nói lạnh nhạt của Đại Vũ khiến Đặng Triết giật mình nhưng Đặng Triết không thể nhìn ra cảm xúc của Đại Vũ.

Đôi mắt Đặng Triết tối sầm. Anh thật không biết vì sao Đại Vũ hỏi như vậy. Lạc Minh cùng Lạc Nhật thức thời đi ra ngoài canh gác.

- Anh không phải đã điều tra rồi sao? Chỉ là vì việc vặt vãnh mà thôi.

Đại Vũ hờ hững cười:

- Cậu...có phải vì muốn trả thù cho cô gái đó nên mới đi theo tôi?

Đặng Triết giật mình nhìn chằm chằm bóng lưng của Đại Vũ. Bóng lưng đó tạo cho người ta một cảm giác đăm đăm, hờ hững.

- Em...thật ra lúc đầu là như vậy nhưng về sao thì không phải nữa.

Đại Vũ nhướn mày, tròn mắt đen lóe ra tia sáng kì dị rồi biến mất. Anh xoay người nhìn Đặng Triết nhếch lên một nụ cười hài lòng. Đại Vũ cười nhẹ, vỗ vai Đặng Triết trấn an:

- Đừng căng thẳng! Tôi chỉ muốn biết quá khứ của cậu một chút mà thôi. Đôi khi anh em cũng cần hiểu nhau một chút.

Đặng Triết thờ ơ hất ra, khoe môi tràn ra một nụ cười. Trong lòng Đặng Triết bỗng xuất hiện một cảm giác ảm áp không nói nên lời.

Đặng Triết còn muốn nói gì đó thì điện thoại trong túi reo lên. Anh nhìn tên người gọi, ánh mắt từ vui mừng rồi chuyển sang cảm xúc gì đó hết sức phức tạp.

- Lan Thy có chuyện gì?

Lan Thy cười vui vẻ qua điện thoại:

- Anh Triết, em không sao rồi, anh có thể đi dạo cùng em không? Em có rất nhiều chuyện muốn biết.

Đặng Triết liếc mắt nhìn Đại Vũ đang nhàn nhã ngồi bắt chéo chân.

- Anh...có việc rồi không đi được.

Đại Vũ nghe Đặng Triết nói như vậy liền ho khan một cái ra dấu bằng khẩu hình bảo Đặng Triết : “Đi đi”

Đặng Triết nhìn bộ dạng của Đại Vũ dùng khẩu hình không khỏi cười nhẹ rồi đi ra ngoài. Giọng Lan Thy ỉu xìu vang lên trong điện thoại:

- Không đi được thật à? Em có chuyện muốn hỏi nếu anh không đến em sẽ đi tìm anh đấy.

- Được rồi, anh đến đón em. _Đặng Triết thờ dãi bất lực.

- Ha ha, vậy được gặp anh sau.

Đặng Triết không khỏi cười khổ. Từ khi nào thì Lan Thy trở nên quan trọng đối với anh như vậy?

Sau khi Đặng Triết rời đi, Đại Vũ gọi hai anh em Lạc Minh đi vào.

- Vũ ca có gì cần tụi em làm à? _Lạc Minh khẽ hỏi.

Đại Vũ ngồi trên ghế nhìn chằm chằm hai anh em bọn họ tựa như nghiên cứu chuyện gì đó.

- Hai cậu...mà thôi không có chuyện gì. Tôi chỉ muốn biết động tĩnh của Vũ Hoàng Đạt mà thôi.

Lạc Minh cùng Lạc Nhật nhìn nhau nhưng một lúc lại không có gì để nhìn. Bọn họ cảm thấy khi nhìn đối phương có cảm giác giống như soi gương vậy.

Lạc Minh nghiêm túc trả lời:

- Em không thấy anh ta có động tĩnh gì cả. Dường như dạo này anh ta rất an phận.

Đại Vũ trầm ngâm một lúc rồi gật đầu:

- Vậy được cứ để yên cho anh ta một thời gian đi.

Ánh mắt của Đại Vũ lướt qua Lạc Nhật liền thấy cậu ta nhăn nhó. Đại Vũ nhếch lên một nụ cười hỏi Lạc Nhật.

- Còn cậu có chuyện gì khó xử?

- Em...thật ra chị Giao nhờ em điều tra về một cô gái nhưng không biết tên cũng chẳng biết mặt làm sao bây giờ ạ?

Đại Vũ ngẩn người. Đây thật sự là một bài toán khó nhá. Cho dù là thám tử cũng chưa chắc làm được, vậy mà cô gái ngu ngốc này nhờ người của anh làm. Anh rất muốn hỏi não của Thư Giao làm bằng gì.

- Vậy...cô ấy có nói gì nữa không?

- Chị Giao nói cô gái đó có thể là người quen của nhà họ Vũ, em cho người phát họa trên máy vi tính, về sơ bộ em tìm tất cả người liên quan đến nhà họ Vũ thì có một người gần giống vậy.

Đại Vũ nhướn mày tỏ vẻ hứng thú:

- Cậu nói thử xem!
- Là vợ sắp cưới của Vũ Hoàng Đạt lại từng là người yêu của Bùi Hoài Định.

Đại Vũ gật đầu, ánh mắt sâu đen lộ ra tia sáng lạnh.

- Vậy Thư Giao có nói vì sao biết cô gái đó không?
- Không có.

Lạc Minh cùng Lạc Nhật yên lặng đứng một bên chờ phản ứng của Đại Vũ. Hai người họ không biết được Đại Vũ đang suy nghĩ cái gì. Nếu là chuyện của Thư Giao thì chắc hẳn Đại Vũ sẽ không bỏ qua.

Qua một lúc Đại Vũ lộ ra ý cười trong mắt hỏi Lạc Nhật:

- Thư Giao nhờ cậu điều tra, vì sao cậu lại đem chuyện này nói với tôi? Còn nữa cậu và cô ấy thân từ khi nào, đến mức mà cô ấy nhờ cậu mà không nhờ tôi nhỉ?

Lạc Nhật bị Đại Vũ nhìn đến sóng lưng lạnh toát. Không phải Đại Vũ nghi ngờ mối quan hệ trong sáng thuần khiết của cậu ta cùng Thư Giao chứ? Như vậy là cậu ta gặp họa lớn rồi.

Lạc Nhật nở nụ cười méo mó:

- Cái này...em cũng không biết, có thể chị Giao sợ anh bận việc.
- Phải không? Tại sao tôi cảm thấy chuyện này Thư Giao không muốn tôi xen vào.

Lạc Nhật trợn mắt một cái:

- Chết! Chị ấy bảo em không được cho anh biết chuyện này. Em thấy không ổn nên mới nói với anh. Lỡ chị ấy biết em đem chuyện này nói ra phải làm sao ạ?

Đại Vũ cùng Lạc Minh hai mặt nhìn nhau có điều không biết nên nói gì. Lạc Nhật gãi đầu cười khi khi:

- Ha ha thật ra thì em là người của anh cho nên không thể làm việc cho người khác ạ.

Đại Vũ tựa hồ hiểu ý của Lạc Nhật, anh cũng không nói nhiều nữa:

- Vậy được rồi, cô ấy muốn biết gì về cô gái đó thì cậu cứ nói toàn bộ. Tôi muốn biết Thư Giao định làm gì với số thông tin này.
- Dạ em em biết rồi.

Lạc Minh cùng Lạc Nhật không còn chuyện gì nên ra ngoài. Đại Vũ lại lâm vào trạng thái trầm mặc. Anh vừa biết một tin hóa ra lúc trước bà Thu Trân và bà Hạnh là bạn thân. Vậy bà Hạnh biết được bao nhiêu chuyện về nhà họ Vũ? Vì sao biết anh với thân phận Trí Hi là con của ông Vũ Đại lại làm như lần đầu nghe qua? Rất nhiều nghi vấn mà anh cần giải đáp. Về khách quan anh đánh giá bà Hạnh không phải là người phụ nữ tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Yêu Thật Rồi Sao?

Vài ngày sau đó, Thư Giao cùng Lan Thy kéo nhau đến quán Trúc Đào. Những ngày qua hai người bị gia đình giữ miết trong nhà, bọn họ biết sau khi xảy ra những chuyện không đầu kia thì tự do của bọn họ chắc chắn bị hạn chế rất nhiều.

Quán trà Trúc Đào hôm nay không đông khách lắm. Thư Giao cùng Lan Thy vẫn đạp xe đến như lúc còn đi học.

Vừa đến trước cửa quán, hai người lại nghe được tiếng đàn dương cầm. Hai người đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ khó hiểu không biết là ai đàn? Bình thường tiết mục đàn dương cầm chỉ vào tối thứ bảy mà thôi. Mà lúc trước vì bận học và lại bọn họ cũng không được phép ra ngoài vào ban đêm cho nên rất ít

khi nghe được tiếng đàn dương cầm của quán. Bọn họ từng nghe Trúc Đào đàn hai lần nhưng cũng đã lâu lắm rồi.

Thư Giao cùng Lan Thy nhanh chóng đẩy cửa vào quán trà, mọi người trong quán dường như đang chăm chú lắng nghe. Bởi vì không chỉ có tiếng đàn mà còn có cả một giọng hát nam trầm thấp như con gió mát thả con người ta vào một không gian vô cùng thoải mái. Bài hát “How did I fall in love with you” được cất lên rất nhẹ nhàng. Thư Giao vừa nhìn thấy bóng lưng người này thì không bước nữa. Cô không nghĩ ở chỗ này cũng gặp một người cô không muốn chạm mặt. Lan Thy cũng ngăn người không biết nên bước vào ngồi hay rời khỏi đây.

Trúc Đào lại đứng bên cạnh đàn dương cầm nghe người con trai kia hát đến ngẩn ngơ. Đến khi bài hát kết thúc mà dường như cô vẫn chưa tỉnh. Một số người khách trong quán nhiệt liệt vỗ tay cũng kéo theo hiệu ứng tương tự làm quán sôi nổi hẳn lên. Trúc Đào khẽ mỉm cười.

- Cảm ơn anh đã góp vui cho quán.

Người con trai hồ hững cười:

- Không có gì. Chỉ là muốn cảm ơn cô một tiếng nên đàn một bài hát xem như tặng cô.

- Nào có tôi chỉ giúp anh một việc nhỏ còn anh đã giúp tôi nhiều lần rồi.

Trúc Đào cười khẽ không biết nên nói gì. Nhìn vào gương mặt lạnh lùng của chàng trai này cô có cảm giác rất áp lực nhưng không hiểu sao cô không cách nào dời mắt đi được.

Thư Giao thấy chàng trai đang nói chuyện cùng Trúc Đào thì lúi cúi góc áo Lan Thy rồi nói khẽ:

- Chúng ta có nên tránh mặt một lúc không?

Lan Thy gật đầu, hai người rón rén quay lưng muốn đi ra thì lại nghe một giọng nói lạnh lạnh.

- Trần Thư Giao, sao vừa mới đến đã đi?

Một câu này giống như là sợi dây xích nặng trĩu trói chân của Thư Giao cùng Lan Thy. Hai người cứng ngắc toàn thân. Trúc Đào bấy giờ mới phát hiện Thư Giao cùng Lan Thy. Trúc Đào mỉm cười đến bên cạnh hai người.

- Đây hai em lâu lắm không đến chơi, sao hôm nay vừa đến lại định đi đâu vậy?

Thư Giao cùng Lan Thy mỉm cười trong đau khổ:

- Ha ha bọn em định đùa chị một chút đấy mà.

- Phải không? Hay là vì thấy tôi nên không muốn ở lại? _chàng trai mỉm cười nhìn Thư Giao.

Giọng nói của người con trai này làm cho Thư Giao không tự chủ được run cầm cập. Hiện tại cô muốn chạy trốn.

Trúc Đào dùng ánh mắt khó hiểu nhìn chàng trai rồi nhìn Thư Giao. Bọn họ quen nhau khi nào?

Lan Thy cười giải vây:

- Nào có, anh Hoàng đẹp trai như thế cô gái nào ngu ngốc mới không muốn nhìn.

Đỗ Hoàng nhếch miệng giễu cợt:

- Hừm? Ngu ngốc? Em đang tự nói mình sao?

Thư Giao vừa nghe Lan Thy nói xong câu kia lập tức trợn mắt trắng dã. Câu nói của Lan Thy không phải tự mắng hai người bọn họ sao? Thư Giao muốn hôn mê bất tỉnh để không phải chứng kiến cái trường hợp khó xử này.

Lan Thy nói xong mới biết là mình ngu ngốc. Đỗ Hoàng nhìn khuôn mặt vắn vẹo đến khó coi của Thư Giao đột nhiên muốn cười nhưng bản tính hân vốn lạnh lùng cho nên chỉ nhếch môi một chút. Ánh mắt hân nhìn Thư Giao chăm chăm. Không biết là ảo giác hay sự thật mà Thư Giao cảm thấy ánh mắt Đỗ Hoàng nhìn cô rất không bình thường. Trong nhất thời cô không thể phân biệt đó là loại cảm xúc gì. Hình như là giễu cợt mà cũng có chút dịu dàng.

Trúc Đào lấy lại tinh thần nhìn bọn họ mỉm cười dịu dàng:

- Thôi đừng đứng nói chuyện nữa, mau vào bàn ngồi để chị đi pha trà hoa cúc cho hai đứa. Anh Hoàng ngồi cùng họ nhé.

Thư Giao rất muốn nói “Có thể đừng ngồi chung hay không?”. Thế nhưng khi nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Hoàng cô liền mím chặt môi một lời cũng không nói.

Bàn trà ba người ngồi có chút lúng túng không biết nên nói gì cho phải. Thư Giao đẩy kính trên sóng mũi rồi nhìn đi nơi khác xem như Đỗ Hoàng không tồn tại. Lan Thy cũng có cảm giác ngồi gần tăng băng. Thư Giao bị Đỗ Hoàng nhìn đến bức mình.

Thư Giao hít sâu một hơi rồi:

- Tôi...muốn hỏi anh tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Đỗ Hoàng nhếch lên một nụ cười:

- Tại sao em đến được tôi lại không?

Thư Giao cười lạnh nhạt, lắc đầu không đồng tình:

- Bởi vì anh không phải là người hay làm những việc nhảm chán như uống trà hay đàn hát.

- Cho nên...em cho rằng tôi vì có mục đích khác nên đến chỗ này?

Thư Giao nheo mắt nhìn Đỗ Hoàng như muốn nhìn ra mục đích mà hắn nói. Cô đúng là đã nghĩ như vậy.

- Đó là anh nói không phải tôi. Tôi chỉ muốn nói anh tránh xa chị Trúc Đào ra một chút. Anh muốn tìm tôi trả thù thì cứ việc đừng động vào những người bên cạnh tôi.

Đỗ Hoàng tặc lưỡi cười cười:

- Chắc... chắc, tôi và Trúc Đào là bạn đơn thuần không phức tạp như em nghĩ vậy đâu.

Thư Giao không cho là đúng. Cô chưa từng thấy Đỗ Hoàng làm những việc nhảm chán như bọn cô đâu. Thư Giao không đáp xem như không muốn xen vào nữa. Đúng lúc Trúc Đào mang trà ra, bọn họ cũng không hé lời nào nữa.

Trúc Đào cẩn thận quan sát sắc mặt Đỗ Hoàng và Thư Giao. Cô cảm thấy bọn họ có mối quan hệ không bình thường. Lần đầu cô chạm mặt Đỗ Hoàng ở Ngự Quán thì không quên được. Cho đến một ngày Đỗ Hoàng giúp cô đuổi bọn lưu manh hay quấy nhiễu cô. Cô nghĩ cô và Đỗ Hoàng thật sự có duyên.

- Ba người quen biết như thế nào vậy?_Trúc Đào dè dặt hỏi.

Thư Giao còn chưa kịp trả lời đã nghe Đỗ Hoàng nói:

- Tôi từng tỏ tình với Thư Giao.

Ba người con gái ngây ngẩn cả người. Thư Giao lại trừng mắt không thể tin nhìn Đỗ Hoàng. Hắn nói ra chuyện này làm cái gì chứ? Sắc mặt Trúc Đào đang hào hứng muốn biết lại trở nên cứng ngắt. Lan Thy vỗ trán một cái biểu đạt ý tứ: "Thôi xong!".

Thư Giao lấy lại tinh thần cười gượng:

- Đó chỉ là trò đùa con nít anh đừng lấy ra đùa nữa.

- Đùa? Lúc đó tôi đã mười sáu tuổi tôi biết mình làm cái gì._Đỗ Hoàng không cho là đúng mà sửa lời Thư Giao.

Thư Giao muốn đập đầu vào bàn ngắt đi cho xong. Lúc đó cô thật sự chỉ là một cô nhóc miệng còn hôi sữa làm sao lại để ý những chuyện đó chứ.

Trúc Đào cười nói:

- Thôi được rồi là đùa hay thật cũng được dù sao hai người cũng đã trưởng thành vẫn có thể tiếp tục được.

Cơ mặt Thư Giao không ngừng co giật. Cái gì gọi là tiếp tục? Thư Giao lúng túng uống một hơi hết ly trà hoa cúc. Lan Thy ở một bên quyết tâm làm người câm- điếc, cái gì cũng không nghe cái gì cũng không thấy. Ánh mắt Đỗ Hoàng lóe sáng kì dị.

Tình trạng lúng túng này chỉ biến mất khi Thư Giao nhận được một cuộc gọi từ một người. Thư Giao đi ra ngoài nghe điện thoại.

- A lô! Anh gọi em có việc gì?

Người đầu dây cười khê:

- Bạn trai em gọi cho em cũng cần phải có việc sao?

- Anh...có thể nghiêm túc một chút không?_Thư Giao bực mình.

Trí Hi ngồi trong xe, ngón tay thon dài không ngừng gõ lên bánh lái. Anh hạ cửa kính xe liền nhìn thấy Thư Giao đứng dưới tán cây trúc đào.

- Được rồi không đùa nữa, hôm nay là một ngày đặc biệt anh muốn đưa em đến một nơi.

Thư Giao hoài nghi:

- Anh đừng lừa em đấy, hôm nay là ngày đặc biệt gì?
- Đi rồi sẽ biết.

Thư Giao chần chừ muốn nói là không rảnh. Trí Hi lại giống như con sâu trong bụng cô vậy.

- Em muốn từ chối cũng không có cửa đâu. Anh đang ở trước quán Trúc Đào.

Thư Giao giật mình xoay người nhìn ra đường lớn quả nhiên thấy thân ảnh của Trí Hi mở cửa xe bước xuống, lắc điện thoại trong tay vẫy gọi cô. Thư Giao phì cười một tiếng. Người này vẫn trẻ con như vậy. Thư Giao cúp điện thoại đi vào trong quán.

Đỗ Hoàng nhìn ra bên ngoài liền nhìn thấy hình ảnh Trí Hi đang dựa cửa xe vẫy Thư Giao. Hình ảnh này rất chói mắt. Hình ảnh này làm hấn rất khó chịu.

Thư Giao đi tới tạm biệt Trúc Đào cùng Lan Thy và Đỗ Hoàng :

- Em có việc đi trước một chút ạ.

Lan Thy cười mờ ám. Trúc Đào có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy Trí Hi đang ở bên ngoài.

- Em đi cùng với anh đẹp trai bên ngoài à?

Thư Giao nhìn theo tay của Trúc Đào chỉ đúng là từ góc độ này nhìn rất rõ Trí Hi. Thư Giao chợt cảm thấy anh rất nổi bật. Cô nghĩ đến lời của cô gái giấu mặt kia. Cô cùng anh không xứng.

- Vâng ạ!

Thư Giao xoay người rời đi. Cô chợt phát hiện ánh mắt Đỗ Hoàng rất lạnh.

Khi Thư Giao đi đến bên cạnh Trí Hi, anh mỉm cười xoa đầu cô một cái. Không hiểu sao ánh mắt anh lại dễ dàng làm cho phiền muộn của cô tan biến. Chẳng lẽ cô thật sự đã yêu anh? Bởi vì chỉ khi yêu đối phương thì bản thân mới có cảm giác tin tưởng đối phương vô điều kiện. Giống như hiện tại cô tin rằng Trí Hi sẽ không làm gì tổn hại đến cô.

Trí Hi mở cửa xe cho Thư Giao:

- Em cũng nhanh nhẹn thật.
- Anh thật là... có căn phò tương như vậy để mọi người để ý không?

Người này không biết mình có bao nhiêu nổi bật cứ như đứng phò tương thanh thế.

Trí Hi nhún vai:

- Không có cách nào, bạn trai em vốn nổi bật cho dù đứng ở đâu cũng nổi bật cả.

Thư Giao bĩu môi khinh miệt:

- Anh lại phát bệnh tự cao à?

Trí Hi khẽ cười ngồi vào ghế lái:

- Anh nói cho em biết, anh không phải là tự cao mà là tự tin.
- Cho nên mới nói em cùng anh ở một chỗ hoàn toàn không xứng.
- Ai nói? Anh thấy rất xứng. Anh quá nổi bật nếu đứng cạnh em sẽ bình thường hơn. Anh quá thông minh ở cạnh em sẽ trở nên tầm thường. Ngược lại em nhờ anh sẽ trở nên nổi bật lại học tập một chút thông minh của anh. Chúng ta bù qua đắp lại.

Thư Giao tròn mắt nhìn anh. Người này nói nghe hay thật đấy.

- Anh...nói tới nói lui là nói em ngu ngốc có phải không?

Trí Hi làm bộ đánh giá cô:

- Nào có, anh chỉ nói sự thật thôi. Nhưng mà...anh thấy em cũng không thông minh là bao.

Thư Giao tức giận đập lên chân anh một cái. Trí Hi đau quá cũng chỉ có thể cười:

- Em có thể dịu dàng một chút không?

- Không thể. Với anh thì càng bằng không.

Trí Hi nghiêng người thắt dây an toàn cho cô. Thư Giao ngồi vào trong xe nhìn anh lại có một cảm giác không thật. Hình như khi đối mặt với cô anh lại mang một bộ mặt khác thì phải? Anh không lạnh lùng giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh. Hình tượng của anh trong cô đang thay đổi từng ngày. Đôi khi sự thay đổi đó làm cô hoảng hốt. Cô sợ nếu có một ngày cô lựa chọn rời xa anh như vậy nó có đau đớn hay không?

Trí Hi nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của Thư Giao lập tức gõ trán cô một cái cười khê:

- Em lại phát bệnh gì thế?

Thư Giao xoa trán giận dữ:

- Anh chỉ biết ăn hiếp người yếu ớt.

Trí Hi đột nhiên cúi mặt đặt một nụ hôn trên trán Thư Giao, cười mờ ám:

- Nếu làm như vậy có gọi là ăn hiếp không? Anh cho em chọn một trong hai hình thức. Em chọn cái nào từ nay về sau anh sẽ dùng hình thức đó ăn hiếp em.

Thư Giao đỏ mặt, rùng mình một cái đẩy anh ra, lắc đầu lia lịa:

- Không cần đâu. Hình thức nào em cũng không chọn.

Trí Hi làm bộ tiếc nuối:

- Thật là một cô gái ngốc, được đối xử đặc biệt mà lại không biết hưởng.

Thư Giao hừ lạnh:

- Hừ, anh không mang phiền phức đến cho em kể như là em may mắn rồi.

Trí Hi coi như thụ giáo cũng không muốn cùng cô tranh chấp. Anh lái xe rời đi. Thư Giao cũng không nói gì và cũng không hỏi anh đưa cô đi đâu. Có lẽ cô đã không còn cảnh giác như những lần trước nhìn thấy anh. Cô muốn hỏi anh cùng Thiệu My là quan hệ gì? Anh nói là cấp trên và cấp dưới. Người khác nói anh và Thiệu My có hôn ước. Vậy cô nên tin ai và nên làm gì nếu anh và Thiệu My thật sự đến với nhau? Anh muốn cô tin tưởng anh nhưng đây là con gái thì luôn cảm thấy không an toàn nếu người mình yêu luôn tồn tại một hôn thê bên cạnh. Bảo cô xem như không thấy, không biết ư? Nhiều lúc Thư Giao cảm thấy chua xót. Cô không rõ Trí Hi dành cho cô bao nhiêu tình cảm?

Thư Giao nhìn ra bên ngoài, bàn tay cô chợt có thứ gì đó ảm áp lên lời. Nhìn lại mới biết bàn tay anh và bàn tay cô mười ngón đan xen. Gương mặt anh vẫn điềm tĩnh như cũ. Thư Giao không muốn cùng anh giằng co cho nên cô mặc kệ. Cô biết là đoạn tình cảm này không đến đâu cho nên cô luôn giữ lại tình cảm cho riêng mình mà không muốn cho đi toàn bộ. Nhưng cô chợt nhận ra không phải cô muốn giữ là có thể giữ. Bất tri bất giác cô cho đi tất cả mà không hề hay biết.

- Thư Giao tới rồi!

Thư Giao giật mình mở mắt, cô dụi mắt nhìn xung quanh. Hai người xuống xe, Thư Giao nhận ra đây là một khu mộ. Không biết từ bao giờ trong tay Trí Hi đã cầm một bó hoa cúc trắng cùng giỏ trái cây. Thư Giao giật mình, Trí Hi muốn đến viếng mộ ai? Anh chỉ nói là ngày đặc biệt cũng không nói cho cô biết là đến viếng mộ.

Trí Hi mỉm cười nắm lấy tay cô:

- Đi thôi! Đừng nhìn nữa, anh dẫn em đến mộ mẹ anh.

Thư Giao gật đầu đi theo Trí Hi, cô không biết vì sao anh lại muốn cô đến cùng anh? Là vì cô thật sự có địa vị trong lòng anh sao?

Khu mộ được xây cao hơn con đường lớn cho nên hai người phải đi vào một đoạn đường nhỏ, hai bên đường là hàng dương thẳng tắp. Con đường dẫn đến mộ của mẹ Trí Hi là được xây bằng bậc thang khá dài. Hai bên bậc thang trồng toàn hoa thủy tiên. Thư Giao cảm thấy người phụ nữ này rất được người ta quý trọng.

Trí Hi nhẹ giọng nói:

- Đây là khu mộ của nhà ngoại anh.

Thư Giao cố quan sát xung quanh, khu mộ này rất sạch sẽ giống như mỗi ngày đều có người quét tước cẩn thận.

- Tại sao không chôn bác ấy cùng với những người nhà họ Vũ, chẳng phải anh từng nói bác ấy được cưới hồi đang hoàng sao?
- Là bà ngoại anh kiên quyết chôn ở đây. Bà ngoại anh rất hận gia đình bên nội anh vì bà ấy cho rằng chính gia đình bên nội đã hại chết mẹ anh cho nên không cho phép chôn mẹ anh trong phần mộ nhà họ Vũ.
- Vậy hiện tại bà ngoại anh vẫn hận cả nhà họ Vũ sao?
- Có thể nói như vậy, ngoại trừ anh.
- Em đoán... người bà ngoại anh hận nhất là cô Thu Trần đúng không?

Trí Hi lặng nhìn Thư Giao một lúc nhưng rồi mím môi không nói lời nào. Thái độ của anh cũng coi như một loại thừa nhận.

Khi hai người bước đến trước một ngôi mộ sạch sẽ, hương khói đầy đủ còn có cả mấy bó hoa cúc trắng khác. Xem ra ngôi mộ cũng được rất nhiều người đến viếng. Trí Hi đặt bó hoa cúc cùng giỏ trái cây trước mộ, hai người cùng thắp hương.

Trí Hi khẽ nói:

- Mẹ! Hôm nay con đến thăm mẹ. Mặc dù mẹ không thích con nhưng con vẫn muốn đến hi vọng mẹ không giận con.

Thư Giao cũng nhỏ giọng chào hỏi:

- Bác gái con là bạn anh Trí Hi hôm nay mạo muội đến viếng mong bác đừng trách.

Thư Giao nhìn hình ảnh người phụ nữ trên bia mộ. Đó là người phụ nữ rất xinh đẹp đang nở một nụ cười vui vẻ. Cô không thể ngờ bà lại vì tranh giành tình yêu với một người phụ nữ khác mà đến mức từ bỏ mạng sống chỉ vì muốn người mình yêu ân hận mà nhớ đến.

Hai người im lặng đứng trước bia mộ thật lâu.

Thư Giao cảm nhận được trong lòng Trí Hi đang rất khổ sở. Ánh mắt anh vô cùng cô đơn. Cô chưa từng nhìn thấy hình ảnh anh như vậy bao giờ. Có phải mẹ của anh chính là nỗi đau lớn nhất từ trước đến giờ mà anh phải chịu hay không?

Thư Giao im lặng đưa tay nắm lấy tay anh. Trí Hi giật mình nhìn cô. Trong mắt anh lan ra ý cười dịu dàng. Đó là một cảm giác ấm áp kì lạ. Thư Giao không biết đó là cảm giác gì nhưng đó là một loại hạnh phúc. Là vì cùng một người nào đó quan trọng trong lòng chia sẻ nỗi buồn. Là ấm áp cô muốn truyền cho anh.

Trí Hi nắm chặt bàn tay Thư Giao. Anh không rõ vì sao? Nhưng mỗi lần nhìn thấy hình ảnh Thư Giao anh có cảm giác như có vầng sáng. Ít ra anh sẽ không cô đơn nữa, trong thế giới của anh có cô. Đó gọi là yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tìm Một Lá Chắn

Sau khi viếng mộ, Thư Giao cùng Trí Hi không về mà nắm tay đi ra một con đường đi dạo. Nói thẳng ra là Thư Giao bị cưỡng ép nắm tay đi dạo. Đáng lí sau khi viếng mộ xong cô đã rút tay ra khỏi tay anh nhưng anh kiên quyết không buông, cô cũng không còn cách nào khác bị anh kéo đi. Người này làm cô không phân biệt được thật ra tính cách nào mới là của anh. Đôi lúc nhìn anh trưởng thành mà lạnh lùng đến đáng sợ nhưng đôi lúc cũng trẻ con và ngang ngược vô cùng.

Trời đã gần trưa nên mặt trời đã lên cao, ánh nắng xuyên qua kẽ lá rải khắp con đường những chùm hoa nắng đan xen hoa cỏ. Hai người đi dưới bóng cây, nhàn nhã tản bộ. Có lẽ ở nơi nào đó sâu trong tâm hồn họ cũng ước ao có những giây phút thoải mái như thế này.

Trí Hi lẳng lặng bước đi, anh không nói một lời chỉ im lặng ngắm nhìn nét mặt hồn nhiên của Thư Giao. Anh không dám lên tiếng vì sợ cảnh tượng trước mắt sẽ tan biến, và cô gái nhỏ đang đi cạnh anh sẽ lập tức biến mất.

- Anh nói xem gia tộc nhà ngoại anh thế lực có hơn gia tộc nhà họ Vũ không?

Trong lúc lơ đãng ngắm nhìn cảnh vật không hiểu sao Thư Giao lại buộc miệng hỏi. Thư Giao chờ đợi một lúc lâu lại không thấy Trí Hi trả lời. Cô ngẩng đầu nhìn anh chỉ thấy anh dùng một ánh mắt hết sức chăm chú nhìn cô.

- Này em đang hỏi anh đấy. Anh có nghe không?

Trí Hi giật mình ho nhẹ:

- Tại sao đột nhiên em lại đề cập đến chuyện đó, không phải em không thích những chuyện tranh đoạt quyền lợi trong các gia tộc giàu có sao?
- Em cũng không phải là quan tâm chỉ là dựa vào thái độ kiên quyết cắt đứt quan hệ thông gia của bà ngoại anh, hiện tại lại thấy một diện tích đất rộng như vậy chỉ để xây dựng nơi an táng cho người đã mất của gia tộc họ Trương cho nên em mới muốn biết.

Trí Hi đưa mắt nhìn xa xăm, chợt đứng lại nơi có lan can. Anh cũng nhiều lần nghĩ đến điều này.

- Anh cũng không rõ nhưng theo anh nghĩ thế lực của bên ngoại anh không hề thua kém nhà họ Vũ. Có lẽ vì vậy mà nhà họ Vũ cũng không đá động gì cả cho dù chứng kiến hành động giận dữ hơi thái quá của bà ngoại anh. Anh nhớ năm mẹ anh mất, các chi nhánh của Vũ Đại có sự hợp tác với của tập đoàn Nhất Việt do nhà họ Trương làm chủ toàn bộ đều bị rút vốn đầu tư, có vài chi nhánh đã hoàn toàn sụp đổ. Theo anh thấy nhà họ Trương có thể nói là tài lực còn hơn nhà họ Vũ.

Thư Giao trầm ngâm đứng bên cạnh Trí Hi, cô có cảm giác trong giọng nói của Trí Hi mang vài phần sầu lo.

- Vậy tại sao bà ngoại anh không bắt anh về nuôi nhĩ mà để anh ở lại nhà họ Vũ? Theo lí trong tình huống này thì bà ngoại anh sẽ không giữ bất cứ thứ gì liên quan đến mẹ anh ở lại nhà họ Vũ.

Trí Hi hơi ngần ra nhưng rồi cũng không nói gì. Anh chưa từng nghĩ đến chuyện này. Chẳng lẽ vì anh không phải họ Trương? Có lẽ vì đã mười năm tranh giành địa vị tại nhà họ Vũ cho nên anh cũng không còn để ý đến thế lực nhà họ Trương. Hai nhà dường như luôn giữ khoảng cách để không chạm mặt nhau.

- Anh có từng nghĩ vì anh cho nên nhà họ Trương không tính sổ nhà họ Vũ không? _không thấy Trí Hi trả lời Thư Giao lại hỏi.

Trí Hi liếc mắt nhìn Thư Giao một cái:

- Em nói anh mới nhớ, hình như là vậy. Anh cũng từng nghĩ tại sao nhà họ Trương có thể làm sụp đổ một số chi nhánh của Vũ Đại vì sao không làm đến cùng. Nhưng mà anh hỏi ông nội thì ông chỉ thờ dài rồi không nói. Anh thật không biết đã xảy ra chuyện gì.
- Nói như vậy ông nội anh là người rõ chuyện này nhất rồi.
- Vậy thì sao, anh cũng không thể biết được chuyện gì từ miệng ông cả mà chỉ có thể tự mình tìm hiểu.

Thư Giao gật đầu cho qua, cô không muốn lún quá sâu vào những chuyện này chẳng qua vì liên quan đến anh cô mới muốn biết.

- Còn chuyện em nhờ Lạc Nhật điều tra đã có kết quả chưa?

Trí Hi nhìn Thư Giao khẽ cười:

- Em nhờ cậu ta vì sao bây giờ lại hỏi anh?

Thư Giao bữu môi không cho là đúng:

- Em không tin Lạc Nhật không nói cho anh biết chuyện này.

Trí Hi bật cười, đưa tay xoa đầu Thư Giao:

- Em thật là... nhưng mà tại sao em lại yêu cầu cậu ta điều tra về người mà em không hề biết, thậm chí không liên quan đến em?

Thư Giao thờ dài, ánh mắt cô bỗng nhiên dâng lên một cảm giác mờ mịt không rõ ràng.

- Anh có nhớ ngày anh cùng anh Quang đến tìm em tại con hẻm tối không?

Trong mắt Trí Hi chợt lóe tia sáng rồi biến mất, anh dường như đã rõ phần nào:

- Nhớ, rồi sao nữa?
- Cô gái đó đã hẹn em đến đó nhưng mục đích của cô gái đó là gì em không rõ ràng lắm. Trong giọng nói của cô gái đó có đe dọa, có khiêu khích mà dường như muốn kích thích tính hiếu thắng trong em vậy.

Trí Hi nhướn mày tỏ vẻ hứng thú với câu chuyện của Thư Giao:

- Cô gái đó là vợ sắp cưới của Hoàng Đạt-Thái Vy cũng coi như sắp trở thành em dâu của anh. Cô ta còn là bạn thân du học bên Mỹ của Thiệu My. Vậy em đã nghe cô ta nói những gì mà sau khi trở về liền muốn chia tay với anh?

Thư Giao giật mình nhìn anh, cô nhận thấy giọng nói anh lạnh đi mấy phần. Cô có phần ngạc nhiên khi nói đến quan hệ của cô gái kia. Không lẽ Thiệu

My nhờ cô gái kia làm chuyện này?

Thư Giao cũng dở khóc dở cười với tính thù dai của anh. Cô chỉ nói một lần chia tay anh cứ nhiên nhắc mãi không thôi.

- Em...biết anh có hôn ước.

Dù mặt ngoài Trí Hi vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng thân thể anh rõ ràng hơi run lên. Anh không nghĩ đến cô đã biết chuyện này.

- Chuyện đó...em không nghĩ đó là thật chứ?

Thư Giao dùng đôi mắt trong suốt nhìn anh. Trong ánh mắt đó lộ rõ một sự bất đắc dĩ cùng hoài nghi.

- Vậy anh nói đi đó có phải là sự thật không?

- Đúng là có thật nhưng không phải ý của anh.

Ánh mắt hai người nhìn nhau chăm chú tựa hồ sợ bỏ qua bất cứ biểu hiện nào của đối phương.

Thư Giao cười khổ không thôi:

- Vậy anh nhất định phải bắt em làm bạn gái anh để làm gì? Để làm em đau khổ hay tiếp cận với mục đích khác? Em không tin anh làm một chuyện không có lợi ích cho bản thân.

Trí Hi có chút buồn bực vì bị nghi ngờ tình cảm anh dành cho cô nhưng anh không thể trách cô được. Bất cứ ai rơi vào tình huống của Thư Giao cũng sẽ nghĩ như vậy cho nên anh hiểu. Anh không thể đứng núi này trông núi nọ, không thể có hôn thê còn có một người con gái khác. Cho dù trong lòng anh chỉ chứa một người nhưng bên ngoài thì người ta sẽ nghĩ anh là người một dạ hai lòng.

Trí Hi đưa tay kéo Thư Giao vào lòng để cô dựa vào anh. Có lẽ anh thật sự đã bắt đầu lo sợ, lo sợ mất đi người mà anh yêu thương.

- Đừng suy nghĩ lung tung, chuyện đó anh sẽ giải quyết còn em cứ sống cuộc sống như em đã có.

Thư Giao ngẩng đầu nhìn anh, cô thấy một gương mặt cương nghị lạnh lùng.

- Em không muốn làm người thứ ba, thật ra hiện tại anh nói tiếng chia tay hoặc nói bấy lâu anh vì hứng thú mà chơi đùa em vẫn có thể chấp nhận. Huống hồ em thấy...chị Thiệu My rất tốt em...

Thân thể Trí Hi cứng đờ, anh đưa tay siết chặt vòng ôm hơn. Thư Giao cảm nhận được sức lực của anh tăng lên, cô không khỏi ngẩn người. Anh đang dùng hành động để nói cho cô biết anh sẽ không buông tay phải không?

- Đừng nói những lời ngu ngốc đó.

Thư Giao nhắm mắt tựa vào trong ngực anh, nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy anh. Thân thể Trí Hi hơi cứng lại khi cảm nhận hai cánh tay mềm mại kia ôm lấy anh. Anh không rõ đó là cảm giác gì nhưng anh biết có lẽ cô đã không còn nghi ngờ tình cảm của anh nữa. Đôi môi anh khẽ nở một nụ cười.

Còn chưa được bao lâu điện thoại Thư Giao chợt reo lên. Hai người lúc này mới tách ra.

- Mẹ, gọi con có chuyện gì?

Bà Hạnh ở đầu dây có chút lo lắng hỏi:

- Con rút cuộc đi đâu? Có phải đi cùng Trí Hi không?

Thư Giao cầm điện thoại lại liếc nhìn Trí Hi một cái, cô không biết bà Hạnh vì sao lại hỏi như vậy.

- Dạ, có chuyện gì không mẹ?

- Không có gì, con đi nhanh về nhanh mẹ có chuyện muốn nói._bà Hạnh vốn muốn nói gì đó nhưng rồi chọn cách không nói.

Thư Giao nhún mày khó hiểu nhưng vẫn không hỏi nhiều:

- Vậy được con sẽ về sớm.

Thư Giao cúp điện thoại ngẩng đầu nhìn Trí Hi. Anh lại giống như hiểu ánh mắt cô. Anh mỉm cười:

- Anh đưa em về.

Thư Giao mỉm cười gật đầu. Hai người lại một lần nữa cùng nhau men theo lối cũ trở về. Trí Hi đưa Thư Giao ra đến chỗ đỗ xe còn chưa kịp bước vào xe thì đã thấy một chiếc xe Audi đỗ lại gần đó. Thư Giao nhìn Trí Hi như muốn hỏi là ai đến. Bọn họ biết nơi này người đến chỉ có nhà họ Trương mà

thời.

Từ trong chiếc xe Audi một người đàn ông trung niên bước ra mở cửa xe sau. Từ trong xe lại có hai người phụ nữ bước ra. Một bà cụ khoảng sáu mươi mấy bảy mươi, còn một người độ năm mươi tuổi. Cả hai đều lộ ra khí chất quý phái của phu nhân giàu có. Trí Hi ngăn người ra một lúc mới lấy lại tinh thần, anh nắm lấy tay Thư Giao đi về phía hai người phụ nữ đó. Trong lòng Thư Giao mơ hồ đoán được thân phận của bọn họ, bất giác cô sinh ra một cảm giác lo lắng.

Người đàn ông trung niên thấy Trí Hi đi đến thì cúi đầu chào, anh cũng gật đầu chào. Hiển nhiên bọn họ đã quá quen thuộc với nhau.

Trí Hi mỉm cười nhìn hai người phụ nữ:

- Bà ngoại, dì Mai hai người vẫn khỏe chứ ạ?
- Dì và bà vẫn khỏe._ người phụ nữ trung niên mỉm cười.

Hai người phụ nữ đầu tiên là ngạc nhiên nhưng sau đó là mỉm cười. Nhưng Thư Giao nhận thấy rõ bọn họ ngạc nhiên là vì sự có mặt của cô. Theo phép Thư Giao cúi đầu chào họ.

- Cháu chào bà, chào dì!

Bà ngoại của Trí Hi- Phan Khánh Hân nhìn anh khẽ cười hiền hậu. Thư Giao cảm thấy lời miêu tả về bà ngoại của Trí Hi lúc trước không đúng một chút nào cả. Bà đâu có lộ vẻ gì là một người phụ nữ cứng rắn hay đánh đấm chứ.

- Cô gái này là...?_ bà Khánh Hân khẽ hỏi.

Thư Giao muốn mở miệng trả lời là bạn nhưng lại không nhanh bằng Trí Hi.

- Là người yêu của cháu ạ.

Bà Trương Khánh Mai lộ vẻ kinh ngạc rồi nhìn bà Khánh Hân hỏi ý, bà chỉ nghĩ đây là một người bạn của Trí Hi. Trong trí nhớ của bà Khánh Mai từ trước đến giờ khi đến viếng mộ em gái bà, Trí Hi chưa bao giờ dẫn bất cứ ai đến. Bởi vì người nhà họ Vũ không có bất cứ ai được phép bước đến đây. Mà người ngoài lại càng không thể nào. Mà hiện tại cô gái trước mặt lại được anh công nhận là người yêu đã đủ thấy cô gái này có tầm quan trọng thế nào đối với anh. Bởi vì ngay cả vị hôn thê trên danh nghĩa kia Trí Hi cũng chưa bao giờ dẫn đến trước mặt bà Khánh Hân để giới thiệu. Hoặc đã anh muốn nhờ đến thế lực nhà họ Trương công nhận mối quan hệ này rồi từ đó bảo vệ Thư Giao. Suy đoán của bà Khánh Mai hoàn toàn đúng, Trí Hi đúng là có ý này. Ngay từ khi thấy bà ngoại cùng dì của anh xuất hiện thì anh đã nảy ra ý nghĩ cho họ biết mối quan hệ này.

Mà với những suy nghĩ sâu xa của hai người phụ nữ nhà họ Trương cùng Trí Hi thì Thư Giao hoàn toàn không hay biết. Cô chỉ dừng dừng nghĩ đây là cuộc gặp gỡ bình thường của những người có quan hệ ruột thịt. Cô lại không hề biết cuộc gặp mặt này là Trí Hi muốn cho cô một cái lá chắn. Trí Hi biết nhà họ Trương không ưa nhà họ Vũ, từ đó họ cũng không có cảm tình với nhà họ Phạm vì vậy họ nhất định sẽ không thích cái hôn ước mà hai nhà đó đã định. Lẽ dĩ nhiên nếu anh đồng ý nhà họ Trương sẽ không xen vào cuộc hôn nhân này nhưng nếu anh không đồng ý thì lại khác. Hiện tại anh chính là thể hiện rõ lập trường. Anh muốn tìm một lá chắn cho Thư Giao.

Thư Giao đỏ mặt, cười gượng nhìn bà Khánh Hân cùng Khánh Mai. Cô không biết phải nói thế nào cho phải.

Bà Khánh Hân đột nhiên bật cười:

- Ha ha được rồi, xem cô gái này chắc là lần đầu tiên gặp người nhà Trí Hi. Cháu không cần căng thẳng chỉ cần Trí Hi chọn thì bà già này không có ý kiến. Cháu tên gì?

Thư Giao kinh ngạc nhìn bà Khánh Hân rồi nhìn Trí Hi. Anh chỉ lộ ra một nụ cười hiền hậu. Thư Giao cảm lạnh chẳng biết nên nói gì trong lúc này. Cô cũng đã quên lúc đầu cô nhìn thấy hai người phụ nữ nhà họ Trương thì có bao nhiêu lo lắng.

- Cháu tên Thư Giao ạ.
- Trông cháu còn rất trẻ, Trí Hi cháu không phải đệ tử nữ sinh trung học đấy chứ?

Bà Khánh Hân nở nụ cười trêu ghẹo. Trí Hi dờ khóc dờ cười nhìn bà ngoại của mình. Anh nhớ là bà không đùa như vậy trong những lần nhìn thấy anh cùng Thiệu My xuất hiện cùng một chỗ. Nghĩ lại anh vẫn cảm thấy thiệt thòi cho Thiệu My nhưng tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng.

- Bà ngoại, bà nói rất đúng cô ấy chỉ mới thi xong đại học vẫn là nữ sinh.
- Thế nào để bà đoán trúng rồi.

Bà Khánh Hân lại nhìn Thư Giao:

- Cháu phải cẩn thận đấy đừng quá tin lời ngon tiếng ngọt của nó.

Thư Giao nhún mày, cô đầy gọng kính nhìn Trí Hi đánh giá:

- Anh ấy không biết nói lời ngon tiếng ngọt.

Hai người phụ nữ nhà họ Trương ngạc nhiên nhìn nhau sau đó là bật cười. Bọn họ rất muốn biết một người không biết lời ngon tiếng ngọt làm sao lại lấy được lòng một cô gái nhỏ. Trí Hi ngượng ngùng sờ mũi. Anh thật sự giống như lời cô nói sao?

Trí Hi nói vài câu rồi tạm biệt họ:

- Bà ngoại, dì Mai con phải đưa Thư Giao trở về rồi khi khác con sẽ đưa cô ấy đến trò chuyện với mọi người.

- Được rồi khi nào rảnh thì đưa con bé đến, _bà Khánh Mai gật đầu.

Trí Hi cùng Thư Giao vẫy tay tạm biệt bọn họ rồi lên xe ra về. Hai mẹ con bà Khánh Hân nhìn chiếc xe khuất dần rồi khẽ thở dài. Bà Khánh Mai dẫn bà Khánh Hân cùng bước lên viếng mộ bà Khánh Hồng- mẹ Trí Hi.

- Mẹ, mẹ nghĩ xem thằng bé Trí Hi này nó muốn làm cái gì?

- Có lẽ nó muốn chúng ta để mắt đến cô bé đó.

- Chúng ta có cần điều tra thân phận cô bé đó một chút không? Dù sao muốn xứng với Trí Hi cũng cần có thân thế một chút.

- Con nghĩ nó dặt tay cô bé đó đến giới thiệu cho chúng ta là để ngăn cản nó sao? Nó là một người có ý chí rất kiên định một khi quyết định chuyện gì chẳng ai thay đổi được. Hơn nữa con nghĩ nó chỉ dựa vào nhà họ Vũ để đứng vững như bây giờ sao?

Nghe bà Khánh Hân nói như vậy, bà Khánh Mai có phần kinh ngạc:

- Ý mẹ là Trí Hi đã tự gây dựng thế lực riêng?

- Đúng vậy, chỉ sợ thế lực của nó đã đủ vững vàng để nó bảo vệ người nó muốn bảo vệ. Vì vậy mà nó mới không sợ mà công khai như vậy chẳng qua nó còn e sợ ông già nhà họ Vũ kia nên mới mượn một phần thực lực nhà họ Trương để trấn áp nhà họ Vũ thôi.

Đi đến trước mộ bà Khánh Hồng, bà Khánh Hân cùng Khánh Mai lộ rõ vẻ thương tiếc. Bọn họ không thể nào ngờ hiện tại lại cách biệt âm dương như vậy. Đặc biệt bà Khánh Hân càng lộ rõ vẻ bi thương trong đôi mắt già nua. Có ai có thể chịu đựng nỗi đau kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Bà Khánh Hân không ngừng tự trách bản thân vì không thể khuyên ngăn con gái. Nếu năm đó bà không vì mềm lòng mà để con gái bước vào nhà họ Vũ thì sẽ không có kết cục đau thương như vậy. Sẽ không phải sống trong uất hận cho đến lúc qua đời.

Nghĩ đến đó mắt bà Khánh Hân lại hồng hồng, bà Khánh Mai chỉ nhẹ nhàng ôm mẹ mình. Có lẽ bà cũng biết cái chết của người em gái đã là một cú sốc lớn đối với gia đình nếu không cũng sẽ không dẫn đến mối quan hệ Vũ-Trương rạn nứt.

- Khánh Hồng con yên tâm an nghỉ mẹ nhất định sẽ làm cho nhà họ Vũ không được yên. Bọn họ muốn định ra cháu dâu phải không? Vậy mẹ sẽ làm cho bọn họ không được như ý.

Bà Khánh Mai hơi lo lắng nhìn mẹ mình:

- Mẹ như vậy có ổn không? Chúng ta không phải từng giao ước với bác Vũ nếu Trí Hi làm người thừa kế thì chúng ta sẽ không động đến họ.

- Đó là khi Trí Hi chính thức thừa kế, còn bây giờ con nhìn xem ông ta không hề có ý định để Trí Hi thừa kế. Đáng lẽ ra mẹ nên biết ngày đó ông ta hứa chỉ là kẻ hoàn bình thôi. Chắc chắn ông ta nghĩ ngờ một khi Trí Hi nắm quyền nhất định liên kết với nhà họ Trương cho nên mới không trao quyền thừa kế cho Trí Hi.

- Nhưng mà...mẹ có nghĩ làm như vậy cũng ảnh hưởng đến tiền đồ của Trí Hi không?

- Có cái gì ảnh hưởng nếu không có nhà họ Vũ vẫn còn một nhà họ Trương. Trong số những đứa cháu mẹ cũng chỉ thấy có Trí Hi là nổi bật nhất, có khả năng thừa kế gia sản.

Bà Khánh Mai kinh ngạc bội phần, bà không nghĩ bà Khánh Hân lại đưa ra quyết định này.

- Mẹ đừng vì cảm thấy có lỗi với Khánh Hồng mà quyết định vội vàng. Dù sao...Trí Hi cũng chỉ là cháu ngoại không giống như người mang họ Trương được. Nếu mẹ muốn bù đắp chỉ cần trao toàn bộ số cổ phần của Khánh Hồng cho Trí Hi là được rồi.

Trong các gia đình giàu có thì người mang cùng họ rất quan trọng. Đó cũng là cơ sở để quyết định người thừa kế. Nhà họ Trương cũng không ngoại lệ. Trong những gia tộc quyền thế đó thì ai cũng có tâm tư riêng. Có lẽ bà Khánh Mai cũng có tâm tư riêng.

Bà Khánh Hân im lặng không nói gì nữa. Bà sẽ có những quyết định của riêng mình.

Trong xe, Thư Giao ngăn người nhìn ra ngoài suy nghĩ. Cô có cảm giác mình đang đi theo một con đường mà người ta đã định sẵn. Mà người vạch ra

những con đường này không ai khác ngoài Trí Hi.

Trí Hi yên lặng lái xe, anh cũng không muốn nói những lời vô ích. Đột nhiên nhớ ra chuyện gì Trí Hi nhíu mày:

- Hình như lúc đi anh có thấy xe của Đỗ Hoàng. Cậu ta ở trong quán Trúc Đào phải không?

Thư Giao giật mình nhìn anh:

- Anh ta ở trong đó. Tại sao anh lại hỏi như vậy?

Trí Hi nhếch lên một nụ cười:

- Em không biết cậu ta xuất hiện ở chỗ đó vì lý do gì sao?

- Không phải vì chị Trúc Đào sao?

- Dĩ nhiên đó chỉ là cái cớ. Người cậu ta muốn gặp cũng không phải Trúc Đào.

Vừa nói Trí Hi vừa liếc Thư Giao coi như truyền đạt ý tứ trong lời nói. Thư Giao bắt gặp ánh mắt của anh liền rùng mình một cái. Cô không tin Đỗ Hoàng đến đó để gặp cô đâu.

- Không lẽ hắn ta đến đó để dọa em?

Thư Giao lại bày ra bộ dạng suy luận. Trí Hi nhìn cô vừa bực mình vừa buồn cười. Anh đưa tay búng lên trán cô một cái.

- Ai ui... chú Hi, chú không có việc gì làm lại ăn hiếp người ta à? _Thư Giao tức giận xoa trán trừng mắt nhìn anh.

Chú Hi? Anh già như vậy sao? Anh trừng mắt nhìn cô cảnh cáo:

- Ai bảo em ngốc quá làm gì. Anh nói cho em biết em nên tránh xa Đỗ Hoàng ra. Anh là phái nam nên anh biết ánh mắt cậu ta nhìn em rất không bình thường.

Càng nghĩ đến ánh mắt của Đỗ Hoàng nhìn Thư Giao anh lại cảm thấy khó chịu. Anh biết ánh mắt của Đỗ Hoàng nhìn Thư Giao cũng giống như anh nhìn Thư Giao vậy. Dù biết Thư Giao không có cảm tình với Đỗ Hoàng nhưng anh vẫn muốn bọn họ tách ra thì tốt hơn. Loại tình yêu đơn phương cũng có thể dẫn đến một sự điên cuồng nào đó. Anh không muốn Thư Giao chịu bất kỳ tổn thương nào từ sự điên cuồng đó. Diễn hình về việc bắt Lan Thy. Lý do đơn giản chỉ là muốn Đặng Triết đứng ngồi không yên. Cái loại cảm giác này khi Thư Giao mất tích anh đã trải qua cho nên anh muốn bóp chết những nguy cơ này từ khi nó còn chưa thành hình.

Đỗ Hoàng yêu Thư Giao!

Anh đọc được rất rõ ràng điều đó trong mắt Đỗ Hoàng. Điều đó không hề được hắn che giấu. Chỉ là vì Thư Giao không có cảm tình cùng Đỗ Hoàng cho nên luôn suy đoán tình ý trong mắt Đỗ Hoàng thành hận ý. Mà bản thân hắn vốn lạnh lùng nên sẽ không thể hiện bất cứ hành động yêu thương nào cho nên mới đẩy Thư Giao ra xa. Anh lại không như vậy. Nếu yêu một cô gái nhất định phải thể hiện được tình cảm của bản thân. Đỗ Hoàng thua anh ở điểm này.

Với những suy nghĩ của Trí Hi thì Thư Giao cũng không hề hay biết. Cô vẫn ngây ngô hỏi:

- Không bình thường ở chỗ nào?

- Em tự tìm hiểu đi.

- Hừ, nào em đâu bị ngập nước đi tìm hiểu ánh mắt của Đỗ Hoàng nhìn em làm gì.

Nhìn thái độ của Thư Giao, Trí Hi chỉ cười. Có lẽ đến khi cô tự mình nhận ra sẽ không dám gặp Đỗ Hoàng nữa. Anh rất muốn nói cho cô biết nhưng anh biết cô sẽ không tin, cho nên chỉ đành chờ cô tự nhận ra mà thôi. Cũng giống như cô đối với Thiệu Dương, khi cô chưa biết tình cảm của Thiệu Dương thì vô tư cười đùa nhưng khi biết rồi thì cố giữ một khoảng cách nhất định để không gây ra bất cứ sự ngộ nhận nào. Vậy đó ranh giới tình bạn và tình yêu cũng rất mong manh.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Yêu-Tồn Thương-Hạnh Phúc

Màn đêm yên tĩnh, những ánh sao trên bầu trời đêm nhấp nháy ánh sáng.

Gió nhẹ nhàng thổi mang theo sự dịu dàng ve vuốt.

Đôi con ngươi đen của một chàng trai nhìn vào đêm đen như suy tư điều gì mà cũng như không có bất cứ ý nghĩ nào cả. Anh nhìn vào bầu trời đêm một cách vô định.

Trên bãi cỏ xanh bên bờ sông, trong mắt chàng trai lộ vẻ tiếc nuối. Tiếc nuối cho một tình yêu đã qua, tiếc nuối cho tình yêu hồn nhiên trong sáng.

Bên cạnh anh đột nhiên xuất hiện một người cũng học theo anh nằm dài trên bãi cỏ ngẩng mặt nhìn lên bầu trời.

- Sao? Chú em lại thất tình à?

Lâm Tường nghe giọng nói trên chốc kia thì cười khò một tiếng. Bộ dạng anh thật sự rất giống thất tình sao? Nhưng mà anh không chối cãi được, anh đúng là gặp phải chuyện như vậy.

- Bộ dạng tao tệ hại đến nỗi mày nhìn một cái liền nhận ra hả?

Khương Hàn khẽ thở dài, tại sao anh lại quen một thằng bạn si tình như vậy chứ. Đã qua mấy năm mà Lâm Tường chẳng thể quên mối tình kia.

- Bộ dạng của mày y hệt bốn năm về trước vậy. Nếu cảm thấy không quen được thì tránh xa đi không ai ép buộc mày phải chịu đựng như vậy cả.

Lâm Tường khẽ cười :

- Hàn, tao muốn thử lại một lần nữa. Tao không muốn để Thiệu My lấy anh Trí Hi để bị anh ấy lạnh nhạt.

Khương Hàn bật dậy nhìn chằm chằm Lâm Tường như người ngoài hành tinh vậy.

- Đầu óc mày có vấn đề à, bọn họ có hôn ước rồi mày không thay đổi được gì đâu. Có chăng mày chỉ nhận cho bản thân sự tổn thương mà thôi. Nếu bốn năm trước Thiệu My bỏ mày chọn anh trai tao thì không có khả năng thay đổi. Huống hồ hôn ước của bọn họ định ra vì lợi ích gia tộc nếu mày xen vào hậu quả không thể nào gánh nổi đâu.

Lâm Tường bình tĩnh nhìn vào màn đêm nhưng trong mắt lại lóe ra tia sáng kiên định.

- Anh Trí Hi hứa chỉ cần tao có thể làm Thiệu My yêu tao lần nữa, anh ấy sẽ tuyên bố từ hôn.

Khương Hàn kinh ngạc vạn phần :

- Mày nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ việc mày trở về giúp anh Trí Hi cũng không phải vì công việc?

- Tất nhiên, nếu không tại sao anh ấy lại chọn tao mà không chọn người khác? Trong thành phố có biết bao luật sư trẻ tuổi dày dặn kinh nghiệm trên thương trường tại sao anh ấy nhất định phải chọn tao chứ? Anh ấy chỉ là muốn tìm một cái cớ đứng đắn để từ hôn mà thôi. Chỉ cần cả Thiệu My và anh Trí Hi đều không đồng ý thì không ai ép buộc được. Mà tao có thể khơi lên ngọn lửa phản kháng của Thiệu My.

Khương Hàn im lặng cũng không biết nên nói gì. Có điều anh biết được từ khi quyết định trở về nước Trí Hi đã sẵn sàng chống lại ý kiến ông nội cùng đồng nghĩa thế lực mà Trí Hi tự gây dựng đã đủ mạnh. Khương Hàn có phần khiếp sợ với ý nghĩ này.

- Mày chắc rằng Thiệu My có thể vì mày mà làm một đứa con bất hiếu sao?

Nghe Khương Hàn hỏi, Lâm Tường hơi ngẩn ra một lúc. Vì chữ hiếu Thiệu My đã rời bỏ anh một lần liệu lần này có thể chọn anh không? Thật sự anh không nắm chắc chút nào cả. Thế nhưng anh vẫn muốn thử.

- Không có phần trăm nào chắc chắn cả nhưng tao vẫn sẽ thử.

- Mày biết sau khi mày cố gắng giành lấy nhưng không có kết quả sẽ nhận về bao nhiêu tổn thương không?

Trong giọng điệu Khương Hàn tựa hồ muốn cho Lâm Tường vài phát để tỉnh ngộ ra. Lâm Tường lại không để tâm tới giọng điệu trách móc của Khương Hàn. Anh lắc đầu lộ ra một nụ cười.

- Yêu mà sợ bị tổn thương sao?

Khương Hàn giống như bị điểm huyết cảm. Anh muốn khuyên Lâm Tường từ bỏ nhưng xem ra đó là chuyện không thể nào. Lâm Tường sẽ không bao giờ từ bỏ mối tình đó. Khương Hàn lại một lần nữa lấy tay gối đầu nằm cạnh Lâm Tường. Trong lòng Khương Hàn lại âm thầm thở dài, giọng nói phảng phất một tia bất lực.

- Hà có gì mà lại cứ chạy theo một tình yêu đã rồi mà không nhìn về phía trước đang có một người chờ đợi.

- Con trai không nhận được tình yêu cũng không sao, họ vẫn có thể chịu đựng nhưng con gái không nhận được tình yêu thì bọn họ lại tổn thương vô cùng. Tao không muốn ở cạnh một người mà tao không thể cho người ta tình yêu như vậy tàn nhẫn gấp trăm lần tao cự tuyệt tình cảm.

« Huống hồ...có lẽ cô ấy đã thôi đợi chờ. »

Ý nghĩ của Lâm Tường dĩ nhiên Khương Hàn không thể biết được :

- Mày đừng gât tao nếu mày không có tình cảm với Lan Thy vì sao lúc trở về khi thấy Lan Thy vui đùa cùng Thiệu Dương mày tỏ ra khó chịu như vậy? Đó không phải là tình cảm mà anh trai dành cho em gái như mày từng nói.

Nghe giọng nói tỏ vẻ thấu hiểu của Khương Hàn, Lâm Tường rung động một lúc nhưng rồi cũng bình tĩnh trở lại.

- Đó chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi. Có lẽ trong một lúc tao khó chấp nhận Lan Thy quan tâm đến người khác ngoài tao. Dù sao đến giờ tao vẫn khẳng định đó không phải tình yêu mà là cảm giác muốn độc chiếm một sự quan tâm từ trước đến giờ vốn thuộc về mình mà thôi. Lan Thy cũng có ý nghĩ giống tao vậy. Cô ấy muốn mọi sự quan tâm của tao đều phải tập trung trên người cô ấy cho nên lúc biết tao yêu Thiệu My cô ấy mới kích động như vậy.

Khương Hàn bật cười:

- Cặp đôi thanh mai trúc mã hai người cũng thật lạ, muốn độc chiếm sự quan tâm của đối phương nhưng đó lại không phải tình yêu ai có thể tin được chứ? Mày không biết tình yêu là sự ích kỉ sao? Mà sự độc chiếm của hai người đã thể hiện sự ích kỉ trong đó.

Câu nói của Khương Hàn vang vọng trong đêm lại đánh thật sâu vào trong tâm Lâm Tường. Thật sự giống như lời Khương Hàn nói sao? Đột nhiên Lâm Tường cảm giác như mình đang dần đánh mất một thứ gì. Anh chợt nhớ đến ngày anh nhận được tin tức của Đăng Triết để đưa Lan Thy trở về từ biệt thự Đồ Hoàng.

Lúc anh cùng ông Quân đến nơi thì đã thấy Lan Thy chạy ra rồi nhưng mà cô gái đó hướng Đăng Triết chạy tới. Lan Thy ôm lấy Đăng Triết tựa như một phao cứu sinh. Cả ông Quân cũng ngăn người nhìn một màn này. Chính anh cũng bị hành động của Lan Thy làm cho bất ngờ. Anh không có cách nào lí giải cảm giác của mình lúc đó. Là một cảm giác mất mát mơ hồ không rõ ràng. Trong lòng cô gái đó anh bị đánh rớt rồi. Cảm giác này quanh quẩn thật lâu trong lòng anh không cách nào xóa đi được. Kể từ lúc cô nhờ anh giúp Đăng Triết tránh khỏi rắc rối kia thì anh biết lòng cô đã dao động. Anh biết tình cảm của cô không còn đặt trên người anh nữa, anh nên vui mừng cho cô mới đúng. Thế nhưng cảm giác lo lắng không tên cứ xua mãi không đi. Cảm giác sợ hãi khi trong mắt cô không còn anh nữa.

Lâm Tường khẽ nhắm mắt, anh cảm thấy bế tắc trong suy nghĩ của mình. Khương Hàn thấy Lâm Tường không trả lời lại càng chắc rằng suy đoán của bản thân là đúng.

- Thế nào tao nói đúng chứ? Rõ ràng tình cảm của mày đã nghiêng về Lan Thy rồi nhưng lại cứ chấp không nhận thôi.

- Không có chuyện đó đâu. Tao chỉ đang lo Lan Thy có tình cảm với Đăng Triết có phải là chuyện tốt hay không thôi?

- Mày đã phủ nhận tình cảm mày dành cho Lan Thy thì còn muốn quan tâm đến việc cô ấy dành tình cảm cho ai làm quái gì. Không lẽ mày muốn người ta chờ đợi mày trong vô vọng à?

- Tao không phải có ý đó. Ý của tao là bối cảnh của Đăng Triết rất phức tạp hoàn toàn không thích hợp cho cuộc sống đầy màu hồng của Lan Thy.

- Tao thấy cũng không phải vấn đề gì lớn. Nếu mà Đăng Triết yêu Lan Thy thật lòng thì sẽ không để cuộc sống màu hồng của Lan Thy biến thành màu đen. Cho nên vấn đề nằm ở Đăng Triết.

Lâm Tường khẽ cười :

- Nói cũng phải.

Lâm Tường nhớ đến từng cử chỉ lẫn lời nói của Đăng Triết khi dặn dò anh đưa Lan Thy trở về. Dù không biết Lan Thy đã đặt bao nhiêu tình cảm vào Đăng Triết nhưng có một điều anh chắc chắn.

Đăng Triết yêu Lan Thy!

Nhưng rốt cuộc tình cảm đó sâu nặng bao nhiêu có đủ để vượt qua tất cả những đen tối trong cuộc sống phức tạp của Đăng Triết?

Cùng lúc này họ nghe được tiếng cười trên cây cầu. Khi nhìn đến hai người trên cầu họ vô cùng kinh ngạc.

Cũng trong cảnh đêm nhưng không yên tĩnh. Lan Thy lôi kéo Đăng Triết đi ra ngoài. Phải nói dạo này Đăng Triết không từ chối bất cứ cuộc gọi nào của Lan Thy. Đôi lúc Đăng Triết cảm thấy chỉ cần không nghe được tiếng nói của Lan Thy một ngày anh sẽ không quen. Thói quen thật đáng sợ.

Có khi anh còn bị Lạc Minh trêu ghẹo rằng cuộc gọi của Lan Thy còn quan trọng hơn cả cuộc gọi của Vũ ca.

- Anh Triết chúng ta đi vào quán đồ chiên phía trước đi.

Đặng Triết chỉ gật đầu không nói, cô muốn thế nào anh sẽ làm thế đó. Vừa ngồi vào bàn có một số người đưa mắt nhìn bọn họ nhưng rồi cũng rời mắt đi mà tập trung vào bàn luận chuyện của họ. Đây là một quán nhỏ khá sạch sẽ mà cái đáng nói đa số tầng lớp ở đây là học sinh, sinh viên. Có thể thấy ở đây cũng có rất nhiều cặp đôi trẻ tuổi. Phục vụ thấy khách vào theo lễ thường đi ra chào hỏi.

- Hai anh chị muốn dùng gì? Ăn hay uống gì cứ gọi.

Lan Thy đưa mắt nhìn bảng thực đơn to trên tường bên trong quán. Cô lại đưa mắt nhìn Đặng Triết:

- Anh Triết muốn ăn gì?

Đặng Triết mỉm cười lắc đầu:

- Em thích gì cứ gọi.

Lan Thy nhìn cô phục vụ trẻ:

- Cho em một phần KFC và một phần khoai tây chiên, một ly trà sữa. Anh Triết uống gì?

- Một lon cô-ca.

- Hai anh chị chờ một chút sẽ có ngay.

Cô phục vụ mỉm cười rồi đi vào trong. Lan Thy chống cằm cười híp mắt nhìn Đặng Triết. Cô cảm thấy rất vui. Đặng Triết có phần lúng túng, anh chưa từng thấy ai như cô vậy tại sao một cô gái lại đi nhìn chằm chằm con trai như vậy. Anh biết cô gái này có bệnh hảo sắc không nhẹ nhưng chưa từng nghĩ cô biểu hiện lộ liễu như vậy.

Đặng Triết quay mặt đi nơi khác không nhìn Lan Thy nữa:

- Em gọi anh ra có việc gì không phải chỉ để đi dạo chứ?

- Anh gấp gì chứ ăn xong em sẽ nói cho anh biết.

Hai người đợi thêm một lát thì thức ăn cũng mang ra. Lan Thy chớp mắt lấp lánh nhìn món ăn nóng hổi bốc mùi thơm nghi ngút trước mặt. Lan Thy cầm một cái đùi gà cười híp mắt chằm một miếng tương ớt rồi đưa đến bên miệng Đặng Triết.

- Anh Triết, ăn một miếng đi!

Đặng Triết kinh ngạc nhìn Lan Thy một lúc rồi lắc đầu cự tuyệt. Lan Thy nào dễ buông tha như vậy. Nhìn Lan Thy đưa đến trước mặt không ngừng bảo anh ăn, trong quán lại có một số người chăm chú nhìn hành động của bọn họ. Đặng Triết không còn cách nào khác là thỏa hiệp nhưng mà vẫn là chọn cách tự ăn.

- Hay là anh tự ăn được rồi?

- Anh cắn một miếng đi!

Lan Thy vẫn khẳng khái với ý định của mình. Đặng Triết nhìn cô chào thua. Cái đáng nói ở đây là anh vừa cắn xong một miếng, cô gái này cũng cắn một miếng ngay tại nơi anh vừa cắn. Đặng Triết nhìn một màn này mà muốn ghen, mặt anh đỏ bừng. Lan Thy lại hồn nhiên không hay biết. Đặng Triết uống một hớp cô-ca để lấy lại bình tĩnh. Lan Thy ăn một lúc thì để ý thấy nét mặt Đặng Triết nhăn nhó thì khó hiểu.

- Anh Triết đồ ăn không ngon à sao mặt anh khó coi vậy?

Đặng Triết cười gượng:

- Không có đồ ăn rất ngon.

Lan Thy cười cười không nói gì nữa. Đặng Triết trong lòng cười khở, cô gái này không biết hành động vừa rồi vượt mức tình bạn bình thường hay sao? Dù lần trước bị cô ôm một lần nhưng lần đó vì lo lắng cho cô anh cũng không để ý nhiều như vậy nhưng lần này hành động của cô làm anh không kịp thích ứng.

- Em rất thường đến đây à?

Lan Thy đưa một miếng khoai tây vào miệng thỏa mãn nở nụ cười:

- Đúng vậy, mấy lần trước là em đến cùng chị Giao và chị Trúc Đào.

- Chỉ có hai người họ thôi sao?

Nghe giọng nói hoài nghi của Đăng Triết, Lan Thy chớp mắt nhìn anh rồi cụp mắt xuống. Không thấy Lan Thy trả lời, Đăng Triết âm thầm đưa ra suy đoán. Trong lúc Đăng Triết muốn buông tha cho câu trả lời thì Lan Thy lại cười nhìn anh.

- Là anh Tường và Lan Nguyệt, còn có cả Thiệu Dương nữa. Anh tại sao lại quan tâm đến việc em đi cùng ai vậy?_ Lan Thy nháy mắt tinh nghịch.

Đăng Triết còn đang suy nghĩ nghe Lan Thy hỏi như vậy thì ngẩn ra rồi mỉm cười. Cô gái này lại lấy anh ra đùa giỡn.

- Thuận miệng nên hỏi.

- Vậy mà em cứ tưởng...

Lan Thy nghe đáp án của anh thì cảm thấy rất không hài lòng. Hành động của cô còn chưa rõ ràng sao, anh nói ra một chút cảm giác của anh dành cho cô cũng không thể sao. Lan Thy cúi đầu uống trà sữa không nói gì nữa.

- Tường gì?_ Đăng Triết hơi mỉm cười nhưng có lẽ cử động của anh quá nhỏ Lan Thy không thể nhận ra.

Lan Thy buồn bực:

- Không có gì, em muốn biết về cô gái tên Huệ Cẩm anh có thể nói cho em biết không? Lần trước anh nói nếu em muốn biết chuyện gì thì trực tiếp hỏi anh sao?

Nghe đến tên Huệ Cẩm trông mặt đen của Đăng Triết tựa hồ càng thêm sâu thẳm không thấy đáy. Một bàn tay cũng tựa hồ nắm chặt lại. Nhìn thấy biến hóa trên nét mặt Đăng Triết, trong lòng Lan Thy bỗng dâng lên lo lắng. Cô mỉm môi nhìn anh. Sự im lặng của Đăng Triết khiến cô cảm thấy mình đã khơi gợi cho anh một quá khứ đau thương.

- Nếu như anh không thể nói vậy em sẽ không hỏi nữa.

Đăng Triết cười khổ một tiếng, anh thật sự vẫn cảm thấy khó chịu khi nhắc đến tên cô gái đó. Cô gái không yêu anh nhưng vì anh mà chết.

- Đi dạo với anh, anh kể cho em nghe.

Nghe Đăng Triết nói như vậy, Lan Thy lộ ra ý cười trong đôi mắt trong suốt.

Trên một cây cầu cao, Đăng Triết cùng Lan Thy dựa vào thành cầu. Cả hai nhìn vào dòng sông đêm, dưới lòng sông phản chiếu những ánh đèn màu từ các tòa nhà cao tầng làm cho dòng sông càng thêm lấp lánh rực rỡ trong đêm. Bên bờ sông là thảm cỏ xanh mướt có lẽ do đêm nên không thể thấy rõ sức sống của bãi cỏ. Tuy vậy trên bãi cỏ vẫn có rất nhiều người dạo chơi.

Giọng nói Đăng Triết nhẹ nhàng vang lên trong màn đêm:

- Huệ Cẩm là một cô gái hồn nhiên trong sáng và luôn suy nghĩ cho người khác. Anh quen cô ấy khi bước vào năm cấp ba. Thời gian đó anh cũng quen Đỗ Hoàng, Hoài Định. Bọn anh trở thành bạn thân. Có điều sau nửa năm anh mới biết Đỗ Hoàng là em họ của anh. Anh cũng không để ý nhiều bởi vì anh cho rằng chuyện đó không quan trọng.

- Vậy vì Huệ Cẩm đưa ra lựa chọn giữa ba người cho nên ảnh hưởng đến quan hệ bốn người phải không?_ Lan Thy khẽ hỏi.

- Em có điều không biết, Đỗ Hoàng và Huệ Cẩm vốn có hôn ước của hai gia đình định sẵn. Anh đã biết nên không muốn xen vào mối quan hệ của bọn họ. Dù vậy anh không phủ nhận anh vẫn dành một phần tình cảm cho cô ấy. Trái lại Huệ Cẩm cũng không hề yêu anh mà yêu Đỗ Hoàng.

Lan Thy mở to mắt tựa hồ không dám tin. Cô từ trước đến giờ vẫn nghĩ Đăng Triết và Huệ Cẩm rất yêu nhau cho nên mới làm Đỗ Hoàng sinh ra cảm giác hận thù.

- Vậy lúc đó Đỗ Hoàng cùng Huệ Cẩm chẳng phải rất hạnh phúc sao?

Đăng Triết liếc mắt nhìn thái độ kinh ngạc của Lan Thy thì khẽ cười.

- Không hạnh phúc như em nghĩ đâu. Bởi vì Huệ Cẩm thường tâm sự với anh, cô ấy chắc rằng trong lòng Đỗ Hoàng tồn tại hình bóng một cô gái khác. Hình như là hẳn luôn muốn tìm một hình ảnh nào đó từ trên người Huệ Cẩm.

Lan Thy bất giác rung mình một cái. Cô gái trong lòng Đỗ Hoàng không phải Thư Giao đấy chứ? Tình cảm loại phức tạp như vậy lại có liên quan đến Thư Giao sao? Nhưng mà càng nghĩ càng không đúng lúc đó Thư Giao cũng chỉ khoảng mười ba tuổi có thể sao? Xưa đi nghĩ ngờ không đáng có. Cảm giác kinh ngạc qua đi Lan Thy mới lấy lại tinh thần.

- Vậy tại sao Huệ Cẩm không chọn Đỗ Hoàng mà chọn anh?

- Vì Đỗ Hoàng.

- Cô ấy có điều khó nói sao?

- Chắc em nhớ cái năm gia đình Đỗ Hoàng lâm vào tình cảnh sụp đổ. Vì nguyên do đó mà Huệ Cẩm bắt buộc phải từ bỏ Đỗ Hoàng.

- Tại sao? Lúc đó không phải Huệ Cẩm yêu Đỗ Hoàng sao? Đáng lẽ phải cùng Đỗ Hoàng vượt qua khó khăn mới đúng.

- Em tưởng cô ấy không muốn sao, chỉ là muốn cũng không được. Vì thế lực nhà họ Giang quá lớn. Em biết Mai Đình không?

Ánh mắt Lan Thy lóe sáng tựa hồ đã sâu chuỗi được nguyên do.

- Anh đừng nói với em Mai Đình yêu cầu Huệ Cẩm rời khỏi Đỗ Hoàng thì sẽ cứu lấy gia đình Đỗ Hoàng?

Dù là nghi vấn nhưng trong giọng nói của Lan Thy rõ ràng khẳng định. Đằng Triết nghe vậy cũng không ngạc nhiên và thuận thế gật đầu.

- Em đoán đúng rồi. Còn một việc là Đỗ Hoàng tuyệt đối không được biết chuyện này và Huệ Cẩm phải làm thế nào đó để Đỗ Hoàng dứt khoát cắt đứt tình cảm với Huệ Cẩm.

- Và biện pháp là anh làm người yêu của cô ấy?

- Huệ Cẩm đến cầu xin anh giúp cô ấy. Anh không thể nhìn cô ấy suy sụp cho nên đã đồng ý. Đáng tiếc cho dù Đỗ Hoàng rời đi thì Huệ Cẩm vẫn không vui lên được. Anh đang muốn đi nói cho Đỗ Hoàng biết sự thật thì bị truy sát, Huệ Cẩm vì cứu anh mà chết. Tội danh hại chết Huệ Cẩm hợp tình hợp lý bị gán lên người anh. Cho dù lúc đó anh có nói sự thật Đỗ Hoàng cũng không tin.

Lan Thy nghe ra trong giọng nói của Đằng Triết có một sự bất đắc dĩ nào đó. Xem ra ngọn nguồn thù hận cũng vì một chữ yêu thôi sao. Nếu không yêu Huệ Cẩm đã không hi sinh nhiều như vậy chỉ vì tiền đồ của Đỗ Hoàng. Nếu không vì yêu Mai Đình sẽ không làm ra loại chuyện như vậy. Vậy còn Đỗ Hoàng, hẳn vì cái gì mà thù hận Đằng Triết? Là vì yêu Huệ Cẩm hay chỉ vì lòng hiếu thắng và sự kiêu ngạo vốn tồn tại trong con người hắn?

Lan Thy còn chưa biết đến việc Mai Đình đã từng làm phiền Thư Giao không chỉ một lần. Nếu cô biết, cô sẽ không bình tĩnh như hiện tại.

- Anh có cảm giác thân thiết với em chỉ vì em thật sự rất giống Huệ Cẩm phải không? _Lan Thy ngập ngừng hỏi.

Đằng Triết sững sốt, hiển nhiên anh không ngờ cô hỏi vấn đề này.

- Không phải.

- Thật sao? Anh nói thật lòng đi, anh đã từng tìm hình bóng của Huệ Cẩm ở nơi em phải không?

Hai bàn tay Đằng Triết nắm chặt, anh không thể phủ nhận những lần đầu gặp cô anh thật sự đã có ý nghĩ đó.

- Xin lỗi, đúng là anh đã từng có ý nghĩ đó. Nhưng sau này thì không phải, em khác Huệ Cẩm...

Đằng Triết nói một nửa thì dừng lại, anh không biết nói như thế nào cho cô hiểu. Khi Đằng Triết xoay người muốn nhìn nét mặt của Lan Thy thì đột ngột bị hay cánh tay quán chặt lấy cổ anh. Anh suýt chút thì đứng không vững mà ngã xuống.

- A...A nh Triết em rất vui!

Đằng Triết ngẩn người nhất thời không kịp thích ứng hành động đột ngột của Lan Thy.

- Đây...cẩn thận một chút ngã bây giờ.

- Ha ha không sao anh chắn chắn không để em ngã.

Đằng Triết bị Lan Thy ôm chặt cổ thì dở khóc dở cười. Cảm xúc của cô gái này anh không theo kịp. Tuy nhiên cảm giác được thân thể mềm mại của cô gái nhỏ tựa sát người, Đằng Triết thật sự rung động. Tuy nhiên anh sợ sau này mình sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống vui vẻ của cô.

Đằng Triết run rẩy đưa tay ôm lấy Lan Thy, anh không biết quyết định của mình có đúng không nhưng anh vẫn tin mình quyết định đúng. Lan Thy ý thức được hành động của Đằng Triết thì hơi ngượng ngùng. Cô nghe anh nói khẽ:

- Thy anh thích em, chúng ta hẹn hò nhé!

Lan Thy cảm thấy trên bầu trời những ánh sao tựa hồ sáng hơn mọi ngày. Dòng sông lấp lánh hơn mọi ngày. Mà đêm nay tựa hồ không tối đen mà tràn ngập ánh sáng. Cô biết đó là vì một câu nói của Đằng Triết. Cô không biết từ lúc nào mà mỗi câu nói của Đằng Triết làm cho cảm xúc của cô không ngừng thay đổi. Có lẽ là từ lần Lâm Tường trở về, từ lần cô nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Đằng Triết khi nhìn thấy cô cùng Lâm Tường. Ánh mắt đó của anh đã không thể nào xóa đi trong tâm trí cô.

Lan Thy khẽ cười đẩy anh ra:

- Đồ ngốc! Không phải chúng ta đã hẹn hò rồi sao?

Đặng Triết lại sững sờ. Hai người họ hẹn họ từ lúc nào chứ? Lan Thy tức giận trừng mắt nhìn anh, chống nạnh mà hỏi:

- Nếu không anh bảo tại sao em phải thường xuyên lôi kéo anh đi dạo, vì sao phải ăn chung mà không cảm thấy ngại hả? Vì sao lại quan tâm đến chuyện tình cảm của anh chứ?

Đặng Triết gãi đầu, anh đúng là có nghĩ đến những điều cô nói nhưng chỉ sợ tự mình đa tình cho nên không nói ra.

- Ừm...

- Còn nữa em không muốn người em yêu còn tồn tại hình bóng người khác.

- OK!

- Cho nên hiện tại anh nên nhớ cho kỹ người anh yêu tên gọi Trần Lan Thy. Anh đi đường không được nhìn cô gái khác.

Đặng Triết cười trừ ghẹo:

- Trên đường nhiều cô gái như vậy em bảo anh phải nhắm mắt đi đường à?

- Anh...

Đặng Triết nhìn bộ dạng sắp xù lông của Lan Thy thì bật cười ha hả. Anh chỉ mới nói một câu cô đã đưa ra nhiều yêu sách như vậy. Nhưng mà anh thích một Lan Thy như vậy. Chính vì vậy mà có một màn rượt đuổi trên cầu, tiếng cười vang vọng. Một vài người đi đường đôi khi cũng phải liếc mắt nhìn họ. Có lẽ họ đã từng yêu, đã từng tổn thương cho nên hiện tại họ cảm thấy hạnh phúc với lựa chọn của chính mình cho dù biết họ phải đối mặt với một số thử thách trong tương lai.

Cùng lúc này ở trên bãi cỏ gần chân cầu, hai người con trai nằm đó nhìn thấy một màn này. Tuy trong bầu trời đêm nhưng do khoảng cách không xa, trên cầu lại có đèn cho nên họ có thể nhận ra hai người đùa giỡn trên cầu kia là ai. Bây giờ không muốn tin Lâm Tường vẫn phải tin hai người Đặng Triết cùng Lan Thy thật sự có tình cảm với nhau. Điều đó chứng tỏ tình yêu trong Lan Thy dành cho Lâm Tường đã chấm dứt. Lỗi không phải ai không chấp nhận ai mà là do thời gian và do đã đến lúc một tình yêu không có kết quả phải kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đáng Giá

Những ngày tiếp theo cũng trôi qua trong bình lặng. Mỗi ngày cô vẫn cùng Trí Hi đi đây đi đó, cô cảm nhận được tình cảm của cô cùng Trí Hi lại tăng lên một bậc từ sau khi cô biết thêm về quá khứ của anh. Thiếu niên tự thân phấn đấu cho đến tuổi trưởng thành chưa hề yêu ai nhưng lại chọn cô. Người đã từng nói: “Em hãy sống một cuộc sống như em đã có.”. Chỉ có người yêu cô thì mới không muốn làm xáo trộn cuộc sống của cô.

Cô luôn đặt ra giả thiết nếu có sự chia ly thì tình yêu của cô dành cho anh có đáng giá không?

Đáng giá!

Thư Giao luôn tự nghĩ như vậy.

Một hôm Thư Giao nhận được điện thoại của Trác Quang. Cô có chút bất ngờ với cuộc gọi này. Hình như đã rất lâu cô không thấy Trác Quang.

- Anh Quang gọi em có việc gì?

- Em rảnh không, đến quán cà phê Thanh Trà gần nhà chờ anh. Anh có một số chuyện muốn nói cho em biết.

Đến một quán cà phê mà Trác Quang nói, Thư Giao cầm túi xách tìm một bàn trống ngồi xuống. Cảnh trí trong quán cà phê cũng khá bình dị.

Người phục vụ mỉm cười:

- Chị uống gì ạ?

- Tôi chờ một người bạn, lát nữa sẽ gọi sau.

Người phục vụ gạt đầu đi vào trong. Đợi người phục vụ đi vào, Thư Giao lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Trong lòng cô nghi ngờ không biết Trác Quang muốn nói chuyện gì với cô?

Khi Thư Giao còn đang suy nghĩ thì Trác Quang đã đỗ xe bên ngoài. Khi anh vừa bước vào đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người trong quán. Thư Giao cũng nhìn theo bước đi của người con trai này.

Có lẽ anh từ cơ quan làm việc chạy thẳng đến đây cho nên trên người anh vẫn là bộ cảnh phục màu xanh đặc trưng nổi bật lên vẻ cương nghị của một viên cảnh sát trẻ.

Trác Quang nhìn thấy cánh tay vẫy lên của Thư Giao thì khẽ cười đi đến chỗ cô.

- Chờ anh lâu chưa?

Thư Giao cười nhẹ:

- Không lâu lắm.

Lúc này người phục vụ đi ra cho nên bọn họ gọi đồ uống cũng không nói gì nữa.

- Anh nói có chuyện muốn nói, là chuyện gì? _ Thư Giao thử hỏi.

Trác Quang nhìn Thư Giao rồi cười khỏ trong lòng. Mặt ngoài anh vẫn mỉm cười ôn hòa:

- Không lẽ có chuyện mới có thể mời em uống nước à? Nếu anh không nói như vậy thì chắc chắn em sẽ bịa ra một lí do để cự tuyệt anh.

Nụ cười Thư Giao cứng ngắc khi nghe Trác Quang nói như vậy. Đúng là như vậy. Kể từ khi cô cùng Trí Hi yêu nhau thì cô đã hạn chế tiếp xúc với những người con trai từng để ý đến cô để tránh hiểu lầm không đáng có.

- Thật xin lỗi, em không nghĩ đến anh lại để tâm như vậy. Chẳng qua...

Trác Quang lắc đầu:

- Không sao, anh biết em vì muốn bảo vệ tình cảm của mình. Tuy vậy anh vẫn muốn nhắc nhở em dù người em chọn là Vũ ca hay Vũ Trí Hi đều không phải sự lựa chọn đúng đắn.

Thư Giao có phần bất ngờ khi Trác Quang nói như vậy. Chẳng lẽ Trác Quang đã biết được chuyện gì?

Thư Giao cup mắt, cúi đầu uống nước lấy lại bình tĩnh.

- Chỉ là yêu em không tính nhiều như vậy.

- Anh biết yêu thì không có nguyên do nhưng anh sợ một ngày nào đó em sẽ chịu tổn thương vì yêu một người không thể mang lại cuộc sống như em muốn. Em thích cuộc sống bình lặng nhưng em chắc hẳn biết rằng nếu em chọn một trong hai người bọn họ, em sẽ bị

cuốn vào vòng chiến quyền lực.

Thư Giao mỉm cười:

- Em không sợ.

Trong thâm tâm cô nếu đã yêu thì tính nhiều như vậy có ích gì.

Ánh mắt Trác Quang thoáng qua một tia đau lòng rồi biến mất:

- Anh biết chứ nhưng anh vẫn muốn nói, hơn nữa anh sợ... một ngày nào đó anh và Vũ ca sẽ phải đối đầu, đến lúc đó...

Lúc đó... Thư Giao không cần Trác Quang nói ra cô cũng biết cô nhất định phải lựa chọn. Nếu cô chọn đến bên cạnh Đại Vũ thì tình bạn giữa cô và Trác Quang sẽ không còn mà bản thân cô cũng sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng nếu cô muốn học hỏi tinh thần cảnh sát của ba cô mà đứng về phía Trác Quang thì cô phải cắt đứt quan hệ với Đại Vũ. Thậm chí phản bội lại tình yêu của bọn họ. Cô làm được sao?

Không làm được.

Câu trả lời rất rõ ràng cô đã chọn Đại Vũ.

Trác Quang đọc được điều đó qua ánh mắt Thư Giao. Trong lòng dù biết trước đáp án nhưng anh vẫn không cam lòng.

- Em cảm thấy đáng giá vì anh ta mà hi sinh cuộc sống vô ưu vô lo của mình sao? Anh thật sự sợ đối mặt với ánh mắt lạnh nhạt thậm chí có thể em sẽ hận anh nếu anh làm anh ta tổn thương.

Trác Quang bất ngờ nắm lấy bàn tay của Thư Giao như muốn cô hiểu được tâm ý của anh. Thư Giao kinh ngạc nhìn hành động của Trác Quang.

Thư Giao mất tự nhiên cố rút tay mình ra khỏi tay anh:

- Anh Quang... em cảm thấy đáng giá.

Đáng giá

Đúng là câu hỏi cô đã tự hỏi và đã tự trả lời, hôm nay cô nghe chính Trác Quang hỏi thì đã không ngần ngại đưa ra câu trả lời. Mà chính ánh mắt kiên định của Thư Giao khiến cõi lòng Trác Quang tan nát.

- Vậy được, có thể... anh sẽ cố không theo chuyên án của Vũ ca nữa. Anh hẹn em hôm nay chỉ muốn nói cho em biết sắp tới anh có công việc phải sang Singapore. Nếu lần này đi không thu được kết quả anh sẽ xin rút khỏi chuyên án này, còn nếu ngược lại anh sẽ không buông tha anh ta đâu.

Thư Giao mang theo tâm trạng nặng nề trở về nhà, cô mệt mỏi nằm trong phòng. Thì ra yêu phải suy nghĩ nhiều, phải có sự lựa chọn giữa công và tư.

Sau ngày hôm đó, mỗi lần gặp Trí Hi cô đều có cảm giác không yên muốn nói cho anh biết cảm nghĩ của cô nhưng lại sợ anh vì cô mà lo lắng. Thư Giao buông tha cho ý nghĩ muốn nói cho anh biết lựa chọn của cô.

Vào một buổi sáng, Thư Giao một mình đến thư viện thành phố. Trong thời gian chờ kết quả thi đại học Thư Giao muốn tìm thêm một số sách viết về y học để chuẩn bị nền tảng cho việc bước vào trường y.

Thư viện dạo này không đông lắm, có lẽ là vì rơi vào những ngày nghỉ hè nắng nóng nên đa số người dân nơi đây đều đi du lịch. Lại nói đại bộ phận đến thư viện là học sinh, sinh viên cho nên hiện tại hè về cũng không còn ai muốn cầm sách vở đến đây để học.

Thư Giao đi đến kệ sách khoa học và y học để tìm một số sách có kiến thức đơn giản mà ở trình độ của cô hiện tại có thể hiểu được. Dù không biết có thể hiểu bao nhiêu nhưng cô nghĩ tìm hiểu nhiều một chút cũng không có hại. Khi ngồi xuống bàn đọc sách Thư Giao không khỏi nhớ đến Thiệu Dương. Cũng chính là vào một lần đi thư viện mà cô được Thiệu Dương tỏ tình cũng từ đó mối quan hệ của hai người cũng trở nên ngưng đọng. Dù là Thiệu Dương chính miệng nói sẽ quên đi cô, sẽ cố giữ mối quan hệ của hai người ở mức bạn bè nhưng trực giác của một người con gái thì Thư Giao chắc rằng Thiệu Dương vẫn chưa từ bỏ. Nhìn vào mắt cậu ta Thư Giao vẫn nhìn ra một tình cảm không hề che giấu.

Thư Giao thờ dãi xua đi ý nghĩ không vui kia mà tập trung vào đọc sách. Thời gian tích tắc trôi qua.

Một tiếng

Hai tiếng

Ba tiếng

Đến lúc Thư Giao ngẩng đầu lên thì thấy trời đã trưa, trong bụng cô cảm thấy hơi cồn cào. Hóa ra cô đã đọc sách cả buổi sáng. Thư Giao dọn hết mấy quyển sách thì đứng dậy rời khỏi thư viện.

Trong khi Thư Giao vừa mới bước đến trước hành lang thư viện thì trời đổ mưa. Con mưa trút xuống rào rào, mưa hè như xua tan nóng bức trong ngày. Thư Giao không mang dù cho nên chỉ còn cách đứng đợi mưa tạnh. Có nhiều người cũng giống như Thư Giao phải đứng chờ mưa tạnh. Thành thạo có vài con gió lùa vào khiến Thư Giao hơi run lên vì trên người cô chỉ là một bộ váy trắng với chiếc áo khoác đen mỏng manh. Thư Giao định trở vào trong thư viện ngồi thêm một lát thì điện thoại reo.

Cô nhìn dây số người gọi đến khước môi tự giác treo lên một nụ cười.

- Chú Hi giờ này chú rất rảnh sao?

Người đầu dây tỏ vẻ buồn bực:

- Anh cảm em gọi anh là chú có nghe không?

Thư Giao làm bộ như không nghe thấy:

- Chú lại có chuyện gì bực mình à?

- Em... cô gái ngốc rất giỏi, anh chưa từng thấy ai ngốc như em vậy thấy mưa sao không đi vào trong mà đứng bên ngoài để bị cảm lạnh à?

Thư Giao không khỏi ngẩn người, theo bản năng cô đưa mắt nhìn quanh thư viện nhưng không thấy ai cả. Khi cô lướt mắt nhìn vào màn mưa thì mơ hồ thấy một thân ảnh cầm dù đi về phía cô. Dáng anh cao ngất trong mưa càng lộ ra một khí chất lạnh nhạt mà nổi bật hơn người. Trong lúc Thư Giao còn đang thất thần thì trong điện thoại vang lên tiếng cười khê.

- Sao bị anh hấp dẫn rồi?

- Chú tự tin quá đấy.

Từ trong màn mưa người con trai đó như bước ra từ trong tranh mà đứng trước mặt cô, đôi môi cong cong tạo thành một nụ cười dịu dàng.

Trí Hi xếp dù lại đưa tay búng trán cô một cái. Ngón tay thon dài mang theo hơi lạnh lạnh của mưa làm Thư Giao hồi tỉnh.

- Anh không có việc gì đến đây làm gì? Nhìn xem ướt hết rồi. _Thư Giao vừa bực mình vừa cảm động.

Thư Giao lấy từ trong túi áo chiếc khăn tay lau mặt cho anh. Trí Hi cười cười mặc kệ cô làm gì thì làm.

Thư Giao cảm nhận có rất nhiều ánh mắt nhìn cô chằm chằm. Lúc này cô cũng đứng như vậy sao không ai chú ý cô nhỉ mà hiện tại người này xuất hiện bày ra bộ dạng đẹp trai như vậy mới làm người ta chú ý. Trong lòng Thư Giao thờ dãi thườn thợt.

- Anh vừa họp xong biết em đến thư viện nên đến đón em đi ăn trưa.

- Anh không gọi điện trước nếu lỡ em về rồi không phải mất công một chuyến đến đây sao?

Trí Hi tỏ vẻ không sao cả. Chẳng qua theo suy đoán của anh cô gái này một khi vào thư viện sẽ quên mất đường về. Lại thấy trời đổ mưa không kịp nghĩ nhiều nên anh lái xe một mạch đến cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ không gặp được cô.

- Anh không nghĩ nhiều như vậy. Về không? Anh đưa em trở về.

Thư Giao nhìn ra màn mưa:

- Mưa lớn như vậy lái xe rất nguy hiểm đợi lát nữa tạnh tạnh rồi hẵng đi.

- Theo ý em vậy.

Khi hai người đang nói chuyện lại không hề để ý đến một góc có một người con trai cầm trong tay chiếc dù nhưng đã không có cơ hội xòe ra.

Khi nhìn thấy Thư Giao trong lòng Thiệu Dương rất phần khích, cậu ta chỉ đi vào đây tránh mưa nhưng không ngờ gặp Thư Giao bước ra từ thư viện. Cậu ta chân chừ không dám bước đến nhưng khi cậu ta lấy dũng khí muốn bước thì ánh mắt cô đã đặt hoàn toàn vào màn mưa. Trong màn mưa đó có người cô yêu. Người có khả năng che dù cho cô. Thật đáng tiếc người đó không phải cậu ta. Thiệu Dương nở một nụ cười buồn. Cậu ta muốn bước đến chào hỏi nhưng không đủ dũng khí. Cậu ta sợ nhìn thấy cận cảnh hai người họ quấn quýt. Dù đã nói bỏ cuộc nhưng trong lòng cậu ta vẫn còn một tia hi vọng.

Trong khi Thiệu Dương đang suy tư thì mưa đã dần tạnh, Thư Giao cùng Trí Hi cũng cùng nhau đi về. Chẳng qua, Trí Hi biết sự tồn tại của Thiệu Dương. Chỉ là anh đã quyết định công khai cho nên mới không phải che giấu nữa. Thư Giao cũng không hề biết Trí Hi suy nghĩ như vậy. Cô đã quên thân phận của anh cho không để ý ánh mắt người ngoài.

Dù mưa đã tạnh nhưng Thiệu Dương vẫn đứng một góc gần người. Cậu ta vừa muốn bước ra khỏi đó để trở về thì bị một vật va vào làm cậu ta hơi lảo đảo nhưng vẫn có thể đứng vậy. Khi Thiệu Dương nhìn lại thì đó không phải vật mà là người. Người va vào Thiệu Dương là một cô gái rất đáng yêu. Sách trên tay cô gái rơi đầy sàn gạch. Cô gái nhăn nhó nhìn sách rồi nhìn theo hướng Thư Giao vừa rời đi mà cảm thấy buồn bực.

Thiệu Dương nhìn theo ánh mắt cô gái thì đã không còn thấy gì nữa. Cậu ta không khỏi khó hiểu.

- Lạc Nhi? Đây em, em không sao chứ?

Thiệu Dương có phần kinh ngạc khi thấy Lạc Nhi. Lúc trước bọn họ có cơ hội chạm mặt một lần nhưng ấn tượng của cậu ta với Lạc Nhi khá sâu sắc. Cậu ta cúi người giúp Lạc Nhi nhặt mấy quyển sách.

Lạc Nhi lúc này mới nhìn đến Thiệu Dương. Cô cười cười.

- Anh Dương! Xin lỗi anh, lúc này em dường như thấy người quen nên gấp quá và phải anh.

Thiệu Dương cười ôn hòa, tỏ vẻ không sao cả:

- Không sao, vậy đó có phải là người quen của em không?

- Hình như là phải mà hình như cũng không phải. Người em thấy là chị Giao đấy anh không nhìn thấy à?

Sắc mặt Thiệu Dương hơi đổi nhưng rồi vẫn nở một nụ cười.

- Có thấy.

- Thế chị ấy đi cùng ai vậy?

Thiệu Dương không biết tại sao Lạc Nhi lại quan tâm đến chuyện của Thư Giao như vậy. Cậu ta không rõ thân phận của Lạc Nhi cho nên cũng sinh ra

đôi chút nghi ngờ về mục đích mà Lạc Nhi tiếp cận Thư Giao.

- Đi cùng anh Trí Hi.

Lạc Nhi có phần kinh ngạc, cô luôn nghĩ Thư Giao là bạn gái Đại Vũ nhưng vì sao lại đi cùng người khác? Thế nhưng cô vẫn không thể nói ra miệng bởi vì cô không muốn người khác biết đến mối quan hệ giữa cô và Vũ ca.

Lạc Nhi hồi phục tinh thần, thu lại mấy quyển sách đứng dậy nhìn Thiệu Dương mỉm cười:

- Thì ra là vậy, hiện tại em chuẩn bị đi ăn trưa anh có đi không?

- Được, anh mời em!

- Được một bữa ăn miễn phí em sẽ không từ chối.

Hai người cứ như vậy nói chuyện rồi đi đến một quán ăn bình dân. Đối với họ thì ý nghĩ quan trọng hiện tại là từ trong miệng đối phương biết tin tức mình cần biết, còn việc ăn ở đâu thì không quan trọng.

Khi ngồi vào bàn ăn, hai người gọi mỗi người một phần ăn đơn giản. Lạc Nhi có thể nhận ra ánh mắt dò xét của Thiệu Dương dành cho cô nhưng cô cũng làm như không hay không biết. Thiệu Dương cũng nhận ra sự hoài nghi của Lạc Nhi nhưng cậu ta cũng không hề che giấu mục đích của mình.

- Anh Dương, anh nói chị Giao có quan hệ thế nào cùng cái người tên Trí Hi kia?

- Người yêu của nhau.

- Anh chắc không?

- Chắc chứ, chính miệng anh hỏi bọn họ, chính mắt anh thấy không lẽ là giả. Vậy em tại sao phải điều tra Thư Giao?

Lạc Nhi cúi đầu ăn cơm, cô không biết nên nói như thế nào. Thật ra cô biết nếu Vũ ca biết được cô theo dõi Thư Giao chắc chắn không vui.

- Em chỉ là tình cờ gặp chị ấy nên hỏi thôi.

Thiệu Dương nhìn biểu hiện của Lạc Nhi thì càng thêm hoài nghi. Cho dù Lạc Nhi có giả vờ hay đến mức nào thì vẫn chỉ là một cô bé chưa trưởng thành.

- Thật sự chỉ có như vậy?

- Là thật mà nếu không anh báo vì cái gì phải điều tra chị ấy?

Thiệu Dương nhìn biểu hiện lúng túng của Lạc Nhi thì cười nhạt:

- Vì Vũ ca.

Lạc Nhi cả kinh suýt chút thì đánh rơi cái muỗng trong tay. Cô ngẩng đầu nhìn Thiệu Dương chỉ thấy ở cậu ta hình như cũng toát ra một tia nguy hiểm nào đó.

- Anh nói gì em không hiểu.

Thiệu Dương vẫn không buông tha:

- Anh biết em cùng Vũ ca có quen biết hơn nữa còn là mối quan hệ không tầm thường. Anh biết anh Triết mà em nói lần trước là người của Vũ ca. Em thay người đó đưa tin dĩ nhiên có mối quan hệ nào đó với bọn họ. Anh cũng biết Thư Giao cùng Vũ cũng có một đoạn thời gian quen biết nhưng nếu hiện tại Thư Giao đã có lựa chọn của mình thì Vũ ca không nên làm phiền cô ấy nữa.

Lạc Nhi cảm thấy rất khó tin:

- Ý của anh là bọn họ chia tay rồi?

- Chuyện này rất phức tạp em không hiểu đâu. Nếu em gặp Vũ ca thì nói lại với anh ta một câu: “ Cho dù là ngoài ánh sáng hay trong bóng tối anh ta đều không thể mang lại cuộc sống bình yên cho Thư Giao cho nên hãy buông tay đi.”

- Anh nói xong rồi, anh có việc về trước đây. Anh đã trả tiền rồi em cứ từ từ ăn.

Nói xong Thiệu Dương đứng dậy nhìn Lạc Nhi một cái rồi xoay người rời đi. Bóng lưng của cậu ta cô đơn mà lãnh mạc. Ánh mắt Lạc Nhi trở nên vô cùng phức tạp.

Thiệu Dương đã phát hiện bí mật gì?

Hình như có một cơn sóng gió đang chuẩn bị ập đến.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Trí Hi đưa Thư Giao trở về nhà rồi cũng quay lại phòng làm việc. Cánh cửa phòng làm việc vừa mở ra anh đã thấy Thiệu My ngồi ở đó tựa hồ đang đợi anh. Trí Hi nheo mắt suy nghĩ nhưng cũng không nói gì.

Thiệu My thấy Trí Hi thì lộ ra một nụ cười, cô đặt trên bàn một hộp đồng:

- Anh Trí Hi, vấn đề đền bù giải tỏa em cùng anh Tường đã bàn bạc thỏa đáng trong hộp đồng rồi thường nếu không có vấn đề gì thì anh kí vào đây để phê duyệt.

Trí Hi gật đầu cầm hộp đồng lên nhìn một lúc lại nhìn Thiệu My:

- Anh nghiên cứu kĩ một chút em ra ngoài trước đi nếu xong anh bảo thư kí đưa sang.

Thiệu My nghe anh nói vậy thì gật đầu nhưng nụ cười đã biến mất. Anh đúng là vẫn như vậy ngoài công việc ra thì giữa anh và cô chẳng còn gì để nói cả. Thiệu My vẫn đứng bất động ở đó làm Trí Hi khó hiểu.

- Còn chuyện gì sao?

- Chuyện...anh thật sự phải làm như vậy sao?

Trí Hi nhìn Thiệu My bằng một ánh mắt bình tĩnh không một tia dao động:

- Em muốn nói đến chuyện gì?

- Chuyện anh đã từng nói với em. Anh nhất định phải hủy bỏ hôn ước sao?

- Nhất định phải hủy.

Thân thể Thiệu My hơi lay động. Cô biết một khi Trí Hi quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi.

- Anh thật sự phải làm cho mối quan hệ hai nhà bất hòa sao?

Trí Hi thờ dãi đi đến bên khung cửa kính nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Trong tiềm thức của anh chưa từng nghĩ đến hai gia đình bất hòa thì sẽ có ảnh hưởng gì.

- Anh không muốn hạnh phúc của bản thân lại do người khác định đoạt, hơn nữa...

Thiệu My nhìn bóng lưng lạnh nhạt của Trí Hi thì không khỏi cười chua xót:

- Hơn nữa anh đã yêu Thư Giao rồi đúng không?

- Em đã biết?

- Anh đã thể hiện quá rõ em làm sao lại không biết. Chỉ là em khó hiểu tại sao anh lại yêu một cô gái tầm thường như vậy? Không tiền, không địa vị cũng không phải là xinh đẹp hơn người? Anh vì một cô gái như vậy mà làm mất lòng ông nội nếu để lỡ mất quyền thừa kế, anh cảm thấy đáng giá sao?

Trí Hi xoay người nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, anh nhếch lên một nụ cười hờ hững:

- Đáng giá.

Đáng giá?

Chỉ hai chữ đã đủ nói lên quyết định của anh. Thiệu My có phần choáng váng, cô luôn nghĩ anh luôn đặt quyền thế lên hàng đầu nhưng hiện tại cô có thể khẳng định anh vì cô gái kia mà sẵn sàng đánh đổi. Có điều Thiệu My không biết cái Trí Hi muốn có chính là lấy quyền thế bảo vệ người mình muốn bảo vệ. Mà nếu anh đã có người bản thân muốn bảo vệ thì cũng chứng tỏ anh đã có quyền thế. Cho nên anh sẽ không phải đánh đổi bất cứ thứ gì.

Thiệu My không nói gì chỉ lặng lẽ đi ra ngoài. Cô biết cô không thể khuyên anh. Cô có cảm tình với anh cho nên cô không phản đối cuộc hôn nhân này. Nhưng nếu anh đã không muốn thì cô cũng không mong mình sống trong một cuộc hôn nhân lạnh nhạt.

Bọn họ cũng không biết cũng có một người con gái suy nghĩ về Trí Hi cũng chỉ có hai chữ “đáng giá” mà thôi.

Bọn họ đáng giá để cho nhau hi sinh tất cả.

Trí Hi nhìn cửa phòng khép lại thì nhẹ xoa mi tâm, anh không muốn suy nghĩ nhiều như vậy chuyện gì đến sẽ đến.

Trí Hi mở điện thoại gọi cho Đăng Triết:

- Triết, cậu nhanh một chút điều tra về thân phận của bà Hoàng Minh Hạnh đi!

Đăng Triết sững sờ một lúc:

- Anh... lại hoài nghi cái gì à?

- Tôi nghi ngờ bà ấy có quan hệ không bình thường với Phạm Văn và có thể biết chút ít về cái chết của ba tôi. Tư liệu hơn hai mươi năm về trước càng tốt.

- Em sẽ làm xong sớm nhất.

- Ừm, còn nữa không được nói cho bất kì ai một mình cậu biết là tốt rồi. Nếu nhờ người điều tra phải lựa chọn kĩ một chút. Tin này càng không thể để Thư Giao cùng Lan Thy biết.

- Dạ, em sẽ giữ kín.

- Không còn gì nữa, gấp mặt rồi nói.

Trí Hi cúp điện thoại chỉ cảm thấy bản thân bấy lâu nay đã đi sai hướng. Thư Giao từng hỏi anh yêu cô vì có mục đích khác phải không nhưng anh đã không trả lời. Quả thật lúc đầu là như vậy nhưng dần đã không phải, tuy vậy hiện tại anh phải làm một việc mà nếu cô biết sẽ cảm thấy không vui. Thế nhưng anh vẫn phải làm. Anh biết cô không phải con ruột của ông Trần Giang nhưng hình như cô không biết điều này. Tại sao bà Hạnh và ông Quân phải làm mọi cách để Thư Giao không biết điều này?

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Phải Chấm Dứt Sao?

Thư Giao trở về nhà thì thấy mẹ cô ngồi thất thần trên ghế. Bà thậm chí còn không thèm để ý đến sự có mặt của cô. Thư Giao cảm thấy là lạ.

- Mẹ! Mẹ làm sao vậy?

Bà Hạnh giật mình nhìn Thư Giao:

- Con trở về rồi à để mẹ dọn cơm cho con.

Nói xong bà Hạnh đứng dậy tựa như người mất hồn. Thư Giao kinh ngạc nhìn hành động của bà Hạnh rồi dâng lên cảm giác lo lắng. Thư Giao nhanh tay kéo tay bà Hạnh ngồi xuống.

- Mẹ, con không phải đã gọi về báo rằng con ăn trưa ở bên ngoài cùng anh Trí Hi rồi sao. Mẹ gặp chuyện gì tại sao lại quên trước quên sau như vậy?

Bà Hạnh kinh ngạc rồi ngập ngừng:

- Mẹ...

Thư Giao nắm lấy tay bà Hạnh thì mới hoảng hốt nhận ra bàn tay bà lạnh lẽo vô cùng.

- Mẹ có chuyện gì thì nói với con đi!

Bà Hạnh nhìn Thư Giao bằng ánh mắt vô cùng phức tạp:

- Thư Giao à chúng ta... chúng ta bán căn nhà này đi!

Thư Giao giống như bị sét đánh khi nghe bà Hạnh nói như vậy. Đây là căn nhà mà ba cô để lại chỉ là rời đi cô còn không nỡ thì làm sao có thể bán.

Bà Hạnh biết Thư Giao sẽ kinh hãi khi nghe đến chuyện này nhưng bà vẫn phải nói. Bởi vì bà vừa biết được thông tin về Trí Hi từ miệng ông Quân. Thân thế Trí Hi cũng không đáng nói cái quan trọng là anh có liên hệ với người đàn ông tên Phạm Văn kia. Để cắt đứt mọi mầm mống bà chỉ còn cách đưa Thư Giao đi nơi khác.

- Mẹ đang nói gì vậy, mẹ đừng làm con sợ.

- Mẹ nghĩ khi con học đại học phải cần một số tiền rất lớn cho nên chúng ta bán nhà đi rồi đi nơi khác thuê một căn hộ giá rẻ để ở. _giọng bà Hạnh run run giống như cổ khắc chế một sự sợ hãi nào đó.

Thư Giao nhìn khuôn mặt tái nhợt của bà Hạnh thì không thể nghĩ chỉ vì lí do đó mà bà Hạnh muốn bán nhà.

- Mẹ không cần gạt con, có chuyện gì cứ nói ra đi con có thể chịu được mà. Huống hồ con sẽ kiếm việc làm khi đi học cho nên không cần thiết phải làm như vậy.

Bà Hạnh nắm chặt hai tay, xoay mặt đi nơi khác không muốn trực tiếp đối mặt với câu hỏi của Thư Giao.

- Thư Giao mẹ muốn hỏi con, con và Trí Hi đã tiến đến giai đoạn nào rồi?

Thư Giao ngẩn người ra không biết tại sao bà lại hỏi như vậy. Có điều trực giác cho cô biết đây không phải chuyện tốt gì.

- Chỉ là hẹn hò như bao cặp tình nhân khác.

- Ý mẹ là tình cảm của con dành cho nó đã sâu nặng đến đâu?

- Mẹ nói vậy là sao?

- Nếu chưa cảm rữ thì con cắt đứt đi.

Cắt đứt đi !

Ba chữ ấy không ngừng vang vọng trong đầu Thư Giao. Cô nhìn bà Hạnh không chớp mắt muốn bắt gặp một biểu hiện đùa cợt của bà. Sự thật bao giờ cũng tàn nhẫn bà không nói đùa.

- Giao à nghe mẹ đi, mẹ nghĩ Trí Hi không hợp với con đâu rồi con sẽ tìm được một người khác tốt hơn. ban đầu mẹ vẫn nghĩ nó là một chàng trai giàu có bình thường nên không cảm can con. Đó cũng là lỗi của mẹ.

Lần thứ hai cô lại bị mẹ cô cho một đả kích, hết bán nhà rồi chia tay với người cô yêu. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy. Cô cùng anh chỉ mới công khai không lâu đã phải chấm dứt sao?

Bà Hạnh nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Thư Giao thì vô cùng đau lòng. Bà cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng này của cô nhưng bà không còn cách nào khác. Nếu Trí Hi không liên quan đến hai gia đình quyền thế nhất, nếu anh không có hôn ước thì bà có thể chấp nhận. Đặc biệt là hôn thê kia của Trí Hi còn là con gái ông Phạm Văn thì bà càng không thể chấp nhận. Bà không muốn mẹ con bà có liên quan đến gia đình người đàn ông này. Huống hồ bà biết tính tình bà Ngọc Chi, bà ta sẽ không dễ yên nếu biết Thư Giao cướp mất hôn phu của con gái bà ta. Bà đã một lần chịu sự sỉ nhục này nên bà hiểu rất rõ. Bà không muốn con gái bà đi vào vết xe đổ này.

- Hiện... hiện tại thì có gì khác sao ạ?

Bà Hạnh đỏ mắt nắm lấy tay Thư Giao khuyên bảo :

- Thân phận nó rất phức tạp hơn nữa nó đã có hôn thê, mẹ không thể chấp nhận việc con yêu một người đã có hôn ước, con không thể làm người thứ ba được. Người thứ ba xưa nay chưa từng có kết cục tốt con biết không? Mà cách giúp con cắt đứt là chúng ta rời khỏi thành phố này.

Thư Giao sùng sốt tốt độ, một lời cô cũng không thể tiếp tục thốt ra. Những ngày qua cô đã rất vui ở bên cạnh Trí Hi cho nên cô không biết là nhanh như vậy đã phải rời xa anh. Mặc dù có lúc cô cũng nghĩ rằng sẽ phải cắt đứt đoạn tình cảm này nhưng cô nghĩ nó không nhanh như vậy. Những ngày ở bên cạnh anh thoáng hiện về giống như một giấc mơ vậy. Cho dù anh ở bên cô với thân phận nào cũng đều mang cho cô những cảm giác ngọt ngào của tình yêu đầu đời.

- Con muốn suy nghĩ một lúc.

Bà Hạnh dùng ánh mắt đau lòng nhìn bóng lưng con gái rồi đi. Bà tự hỏi bà đang làm một việc đúng hay sai?

Thư Giao nhớ nụ hôn đầu đời không cánh mà bay. Nếu không có đêm đó cô và anh sẽ giống như bây giờ sao?

Cô nhớ ai đó nói với cô: « Tôi rất nhớ em! »

Ngày đó tâm tư cô cũng vì câu nói ấy mà rối loạn. Cô nhớ anh hay mắng cô ngốc. Anh từng nói sẽ không làm tổn thương cô. Cô nhớ có một người còn ngốc hơn cô mà công cô đi cả một đoạn đường dài. Cô nhớ ai đó âm thầm đến bệnh viện thăm cô trong đêm cũng không dám lộ diện.

Cô nhớ anh dùng thân phận Trí Hi để nói : « Tôi cũng... yêu em rồi cho nên em nhớ chú ý đến tôi đây. »

Cô cũng hoài niệm ánh mắt dịu dàng của anh khi tìm thấy cô. Khi anh chính thức nói yêu cô với thân phận Đại Vũ: « Tôi yêu em rồi cho nên em cũng tập yêu tôi đi. »

Tập yêu anh? Cô làm được rồi nhưng giờ mới biết nó đang làm cho cô và anh đều thương tích đầy người.

Cô nhớ nụ hôn bên khóm hoa cẩm chướng thơm nồng.

Từng chút kí ức như một đoạn phim ngắn hiện về. Muốn cô từ bỏ anh ư? Cô từng tự hỏi sau khi từ bỏ anh cô có đau đớn không? Hiện tại cô đã có câu trả lời.

Đau! Thật sự rất đau!

Phải làm sao để cô quên được anh bây giờ?

Thư Giao ngồi bó gối trên giường mà thất thần nhìn ra cửa sổ. Tại sao cô thấy đêm nay lạnh như vậy? Thư Giao không khóc cô chỉ cười nhạt. Cười đến đau thắt tâm can. Cười để chứng tỏ cô kiên cường.

Thư Giao cầm lấy khung ảnh gia đình trong đó có nụ cười của ba cô. Cô hiện tại rất muốn gặp ba để nói hết những gì cô giấu trong lòng. Nếu có ba, ông nhất định sẽ cho cô biết cô nên làm gì.

- Ba con từng hứa sẽ ở bên cạnh chăm sóc mẹ nhưng mà... hiện tại con mới hiểu lời ba nói. Để lựa chọn giữa những người mình yêu thương thật sự rất khó. Ba từng nói con hãy yêu một người bình thường thôi nhưng con đã không hiểu...

Cô nhớ rất rõ ràng vào một ngày mưa gió, cô cùng mẹ bị đánh thức nửa đêm. Chú cô đội mưa đến trước mặt mẹ con cô chỉ để nói ba cô thực hiện nhiệm vụ bị thương nặng đang cấp cứu trong bệnh viện. Mẹ cô nghe đến đó liên choáng váng, cả cô cũng khóc toáng lên.

Trong đêm, mẹ con cô cùng chú đã tất tả chạy vào bệnh viện. Khi cô và mẹ đến nơi thì trong căn phòng đó đi ra vài người bác sĩ tất cả bọn họ đều nhìn cô và mẹ bằng ánh mắt thương cảm. Bọn họ nhìn chú và mẹ cô lắc đầu. Bọn họ im lặng đứng một bên nhưng cô biết biểu hiện đó đại biểu cho cái gì.

Ba cô không thể cứu.

Mẹ cô vừa đi vào phòng cấp cứu, dáng vẻ mảnh mai của bà càng thêm xiêu vẹo. Tuy nhiên cô không nghe bà gào khóc. Bà nắm chặt tay cô đi đến trước mặt ba cô.

Mẹ cô khẽ gọi tên ba cô:

- Anh Giang, em cùng con đến rồi. Anh phải cố gắng lên!

Ba cô yếu ớt mở mắt, nhẹ cười trên đôi môi tái nhợt, ông đưa bàn tay lạnh lẽo lên sờ mặt cô:

- Con gái ngoan của ba đến rồi, sau này con phải biết tự chăm sóc mình biết không?

Cô khóc đến nước mắt đầy mặt:

- Hu..hu...Ba, ba ơi ba! Ba nhất định không sao. Ba còn phải dạy cho con trở thành cảnh sát mà.

Ba cô vẫn dùng hơi thở yếu ớt nói với cô:

- Đừng khóc, con nhớ sau này phải nghe lời mẹ biết không? Còn nữa con chỉ làm một cô gái bình thường là tốt rồi.

- Ba, ba ơi con sẽ nghe lời, ba nhất định phải khỏe lại.

Ba cô quay sang mẹ cô đau lòng nói:

- Hạnh, anh không thể thực hiện lời hứa chăm sóc hai mẹ con em. Em có trách anh không?

Mẹ cô dù kiên cường đến đâu thì lúc này đây thì nước mắt đã rơi:

- Không có, em làm sao có thể trách anh. Anh đừng nói gỡ anh nhất định không có chuyện gì.

Ba cô lại nhìn chú cô một cái tựa như gửi gắm:

- Quân, em nhớ phải chăm sóc mẹ con họ.

Chú cô nghẹn ngào:

- Anh hai! Em...

Ba cô ho sặc sụa nói lần cuối cùng với mẹ cô:

- Khụ...khụ...anh...xin lỗi! Hứa với anh sau này phải sống thật tốt cũng đừng để Thư Giao... rơi vào vòng lẩn quẩn của sự tranh đoạt quyền thế tốt nhất... hãy...hãy để nó yêu một người tầm thường thôi. Sau này... nhớ phải tìm một người bình thường thật lòng yêu thương em đừng ở vậy sẽ rất khổ.

- Không, không đâu anh phải sống cùng với mẹ con em!

Đối với Thư Giao câu nói đó của ba cô thì không hề có giá trị gì cả vì lúc đó cô vốn không hiểu. Hiện tại thì cô đã hiểu. Quả thật là vậy lúc đó cô chỉ khóc, cô chỉ mong tiếng khóc cùng sự cầu xin của cô sẽ làm ba cô khỏe lại. Cô chỉ là đứa trẻ mong muốn được nhìn thấy ba cô không sao. Nhưng sự thật luôn tàn nhẫn. Ba cô nhìn cô và mẹ bằng ánh mắt yêu thương và tự trách rồi nhắm mắt ra đi. Ông xuôi tay rồi khỏi thế gian này.

- Anh Giang!

- Anh hai!

- Ba ơi!

Trong phòng bệnh là tiếng gào khóc, cô biết cô không còn ba nữa. Ông bỏ lại cô cùng mẹ, mẹ cô vì vậy mà ngất đi trong nước mắt:

Thư Giao mà hoảng sợ:

- Mẹ, ba!

- Chị hai!

Mất nhìn thấy ba mất, mẹ ngất Thư Giao chỉ có thể ôm ba gào khóc mong ông sống lại:

- Ba, ba ơi ba đừng đi. Ba muốn con học gì con cũng học, ba tỉnh dậy nói chuyện với con đi. Ba còn phải dạy võ cho con.

Chú cô ở một bên an ủi:

- Giao đừng như vậy để ba con đi!

- Không, ba không thể đi! Ba ơi!...

Cô chỉ thấy một màu trắng che mất tầm mắt cô, cô không nhìn thấy ba nữa.

Điện thoại trên bàn reo lên liên hồi. Thư Giao giật mình thoát khỏi hồi ức, cô đặt khung ảnh về chỗ cũ. Cô run rẩy cầm lấy điện thoại, khi nhìn đến tên « Trí Hi » cô bỗng có cảm giác hoảng hốt. Thư Giao cố hít một hơi thật sâu rồi nhấn nút nghe.

Giọng nói hơi mang theo một nét cười của Trí Hi vang lên:

- Đã ngủ chưa cô bé ngốc?

Thư Giao đoán anh thật sự đang cười. Cô cũng sẽ cười. Chỉ là nụ cười quá nhạt nhẽo.

- Em ngủ rồi mà còn có thể nghe điện thoại của anh à?

- Anh biết em chưa ngủ nên mới gọi. Anh có chuyến công tác đột xuất bên Singapore khoảng một tuần, ngày mai phải xuất phát sớm. Trong một tuần tới không thể gặp em chắc chắn sẽ rất nhớ em, nếu có chuyện em nhớ gọi cho anh. Nếu cần làm việc gì thì gọi cho Đăng Triết hay anh em Lạc Minh đều được.

Trong lúc nghe giọng nói của Trí Hi, hình như có thứ chất lỏng tràn khóe mi của Thư Giao. Trong lòng Thư Giao cũng dâng lên cảm xúc lo lắng không yên cho chuyến công tác này của anh. Thư Giao mím chặt môi. Trí Hi lại cảm thấy Thư Giao không được bình thường.

Trí Hi im lặng một lúc không thấy Thư Giao trả lời không khỏi lo lắng:

- Thư Giao, sao không trả lời anh? Em không sao chứ?

Thư Giao lau đi nước mắt khẽ cười:

- Em thì có chuyện gì chứ, anh lái nhai quá nên em chờ anh nói cho hết.

- Em đừng gạt anh đó, giọng nói của em rất lạ. Hay là bây giờ anh qua chỗ em?

Thư Giao nghe đến đó thì có hàng đống cảm xúc lẫn lộn, vừa muốn gặp anh mà cũng vừa không muốn gặp.

- Không...không cần đâu. Chúc anh công tác thuận lợi, em không thể ra tiễn anh được.

- Em càng nói như vậy anh lại càng muốn gặp em.

Thư Giao nghe anh nói vậy thì khẽ trách :

- Anh đừng làm chuyện vô bổ nữa, trời cũng khuya rồi hơn nữa còn mưa mau ngủ đi mai còn phải đi sớm.
- Em thật sự không muốn gặp anh à? Không gặp anh một tuần em có thể chịu nổi sao? _Trí Hi tỏ vẻ buồn bực.

Thư Giao nghe Trí Hi nói vậy thì bật cười:

- Anh làm như em bị nghiện mà anh là chất gây nghiện không bằng.

Trí Hi khẽ cười :

- Ở thế không phải à? Những người yêu nhau không phải xem đối phương là chất gây nghiện à?
- Nào có ai suy nghĩ như anh vậy chứ?

Trí Hi thở dài một cái:

- Thôi không đùa nữa, ra ngoài đi anh muốn gặp em.

Thư Giao đang trong kinh ngạc nhưng mà không hiểu sao cô lại giống như đã rất mong gặp anh. Thư Giao không để ý bộ đồ ngủ đang mặc trên người, cầm lấy chiếc ô dùng tốc độ nhanh nhất mà từ trong phòng đi ra ngoài. Bà Hạnh từ nhà bếp chạy ra cũng không kịp hỏi cô ra ngoài làm gì.

Thư Giao xô đại đôi dép lê rồi đi ra cổng, dưới ánh đèn vàng vọt cô thấy anh đứng đó chờ cô. Ngoài trời mưa lâm râm nhưng đáng anh vẫn đứng đó thẳng tắp nhìn về phía cô. Cô đi chậm chậm đến trước mặt anh.

- Anh đến từ khi nào thế? Trời còn mưa sao không che dù?

Anh không thèm để ý đến lời trách móc của cô mà chỉ mỉm cười:

- Từ khi điện thoại em reo thì anh đã đến. Ôm một cái nào!

Thư Giao chưa kịp nói gì thì đã bị người ta dùng toàn bộ hơi thở bao lấy. Cái ôm của anh rất nhẹ nhưng mà vững vàng không cho cô thoát. Thư Giao bất ngờ đánh rơi chiếc ô trong tay nhưng không có phản kháng như mọi ngày mà đưa tay ôm lấy. Trí Hi có phần kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô gái ngốc này không kháng cự anh mà chủ động ôm lấy anh. Dù ngạc nhiên nhưng Trí Hi chỉ khẽ cười bởi vì anh cho rằng vì sắp xa anh một tuần cho nên cô gái này muốn bày tỏ sự nhớ nhung. Có điều anh không biết Thư Giao muốn một lần chân chính cảm nhận hơi ấm của anh để giữ mãi trong tim cho dù sau này có thể không gặp lại nữa. Dù không có chiếc ô che chắn nhưng cô cảm thấy rất ấm áp. Thì ra cô tham lam như vậy đã suy nghĩ đến việc rời bỏ anh nhưng vẫn muốn như mọi ngày hưởng thụ hơi ấm của anh.

Bởi vì một cái ôm không đủ cho nên người nào đó cúi đầu giữ chặt cầm Thư Giao mà trao cô một nụ hôn dài như muốn bù đắp cho cả một tuần tới không gặp. Lần thứ hai Thư Giao không phản kháng tựa như cô đã biết trước được hành động của anh.

Bà Hạnh từ trong nhà nhìn ra thấy cảnh này thì không khỏi đau lòng. Bà biết hiện tại đối với Thư Giao nụ hôn đó tựa như nhát dao vậy. Vì biết anh yêu cô cho nên càng khiến cô đau. Có khi trong thời khắc này Thư Giao mong mỏi anh không thật lòng yêu cô như vậy cô sẽ dứt khoát hơn, cô sẽ không sợ mình làm tổn thương anh cũng như tổn thương chính cô.

Thư Giao nhắm mắt hưởng thụ tình yêu từ trong nụ hôn của anh mà nước mắt tràn mi. Toàn thân Trí Hi chấn động khi khước môi nếm phải vị mặn của nước mắt. Ánh mắt đen trong đêm càng thêm tối lại.

Trí Hi đẩy cô ra, đưa tay tháo mắt kính của cô:

- Cô gái ngốc sao lại khóc?

Anh nhẹ đưa tay lau đi nước mắt không hiểu sao trong lòng có cảm giác đau cùng lo lắng. Anh xác định cô có chuyện giấu anh.

Thư Giao sững sờ một lúc mới tránh khỏi tay anh, lau nước mắt nở một nụ cười:

- Chắc giống như lời anh nói, em sợ em không chịu nổi khi xa anh một tuần.

Trí Hi nhủ mảy mìn nhìn cô nhưng lại không hỏi gì nữa bởi vì anh biết có hỏi cô cũng sẽ không nói , anh xoa đầu cô một cái:

- Ngốc quá, anh chỉ nói giỡn em cũng cho là thật sao? Dù có nhớ anh cũng không cần phải khóc.

Thư Giao cười hi hi, Trí Hi cũng mỉm cười nhìn cô. Anh cứ thấy cô là lạ ở điểm nào đó nhưng không nói được là ở chỗ nào. Anh cảm thấy bất an vô cùng. Lúc này anh rất muốn hủy bỏ chuyến công tác này.

- Ở nhà nhớ phải chăm sóc bản thân cẩn thận, thời gian này trời hay mưa đi ra ngoài nhớ phải mang theo dù. Nếu có vào thư viện cũng chú ý giờ giấc

không được bỏ bữa.

Thư Giao đưa ngón trỏ chặn môi anh lại, cô cảm thấy anh càng lúc càng giống cụ già thích lái nhái.

- Được rồi. Em lớn rồi không phải con nít có thể tự chăm sóc bản thân mà. Mặt khác người phải chú ý sức khỏe là anh mới đúng. Anh nói thật đi, anh thật sự đi công tác với thân phận của một tổng giám đốc hay là một người lãnh đạo thần bí của RN?

Trí Hi cười cười:

- Yên tâm đi anh thật sự đi công tác mà.

Thư Giao nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi:

- Thật sự có thể tin sao?

Trí Hi dở khóc dở cười, cô gái ngốc này trở nên đa nghi từ lúc nào:

- Anh nói thật mà.

Thư Giao nhìn anh mà không biết nên nói gì, mẹ cô đã muốn cô quyết định nhưng cô lại không thể. Thư Giao cười cho qua chuyện.

- Vậy hẳn là có trợ lý kiêm vợ chưa cưới của anh chăm sóc cho nên em không cần bận tâm nữa.

Trí Hi ngẩn ra một lúc sau đó bật cười:

- Ấy da..cô gái ngốc hôm nay biết ghen.

Thư Giao nói xong mới cảm thấy giọng nói của mình có chút không đúng. Rõ ràng một câu hỏi hột nhưng sao nghe như giận dỗi. Cô quần bách vô cùng.

- Ghen... làm gì có, em chỉ nói sự thật thôi.

Thấy bộ dạng Thư Giao như vậy, Trí Hi cũng không đùa nữa. Anh cúi người nhặt chiếc ô lên đưa cho cô.

- Ở nhà ngoan nhé, chờ anh trở về! Anh về đây, em vào nhà đi kéo cảm lạnh!

Anh hôn lên trán cô gái nhỏ một cái rồi tách ra. Cô gái nhỏ chỉ cười vẫy tay chào anh rồi quay lưng vào nhà. Anh đứng đó nhìn bóng cô dần khuất rồi mới xoay người đi vào xe. Có điều anh không biết cô gái nhỏ vừa quay lưng thì nước mắt đã rơi.

Thư Giao nghe tiếng xe của anh đi xa mới mở cửa ra, ánh mắt mông lung nhìn vào màn đêm. Cô biết chuyến công tác của anh không chỉ đơn giản là công tác, lí nào trùng hợp đến mức anh cùng Trác Quang lại đến cùng một nơi?

Cô gái nhỏ như người vô hồn đi vào nhà, đến khi khóa cửa xong thì trượt người xuống cạnh cửa ngồi đó không nói một lời.

Bà Hạnh đứng trong phòng khách nhìn hết thấy hành động cùng thái độ của Thư Giao thì vô cùng đau lòng. Bà thấy hình ảnh của bản thân của nhiều năm về trước khi ở độ tuổi hai mươi ba, bà cũng từng lâm vào trạng thái này.

Bà Hạnh ngồi xuống ôm con gái vào lòng nhẹ vỗ về lưng cô. Bà biết hiện tại có nói gì cũng vô ích. Là lỗi của bà không điều tra kĩ thân phận của Trí nên mới xảy ra tình trạng này.

Bà không sợ nhà họ Vũ chỉ là bà không muốn một lần nữa chạm mặt nhà họ Phạm. Bà lựa chọn cách rời đi để tránh xa bọn họ. Nếu bọn họ dám động đến con gái bà thì bà nhất định tìm cách hoàn lại bọn họ gấp bội. Hai mươi năm trước bà chọn cách biến mất để bảo vệ con gái thì hai mươi năm sau bà sẽ lại xuất hiện để bảo vệ con gái nếu cần thiết. Thậm chí bà sẽ từ bỏ tất cả sản nghiệp để về cầu xin nhà họ Hoàng làm chỗ dựa cho Thư Giao.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Vì Một Lời Hứa

Khi trời vừa sáng thì Trí Hi cùng Thiệu My và cả Lâm Tường đã nhanh chóng đến sân bay để đi chuyến bay sớm nhất sang Singapore để tham dự một hội thảo nghiên cứu về đề phát triển các công trình đô thị.

Khurong Hàn đưa ba người đến sân bay. Nhìn đến đồng hồ là 6:30 thì còn nửa tiếng máy bay mới cất cánh. Khurong Hàn đưa hành lý cho Trí Hi.

- Chúc mọi người có chuyến công tác thuận lợi. _Khurong Hàn cười tạm biệt.

Không biết vô tình hay cố ý mà Khurong Hàn nhìn qua Lâm Tường một cái. Lâm Tường hơi nhú mồm nhưng tựa hồ đã hiểu ý tứ trong ánh mắt Khurong Hàn, Lâm Tường không khỏi cười khổ. Hơn ai hết Lâm Tường hiểu rõ trong tình huống này đúng là mối quan hệ tay ba phức tạp. Thiệu My không nói gì nhưng cô cũng biết chuyến đi này sẽ có rất nhiều việc bất tiện. Cho dù bọn họ từng làm việc chung một chỗ ba người nhưng chỉ là ở công ty nhưng sắp tới bọn họ ở cùng khách sạn làm việc vậy phải thường xuyên chạm mặt ba người, tình trạng lúng túng này không phải ai cũng có thể chịu được.

So với cảm xúc phức tạp của ba người kia thì thái độ Trí Hi vô cùng bình tĩnh. Mơ hồ có thể thấy đôi môi anh treo lên một nụ cười nhàn nhạt. Bởi vì anh đang nhớ đến cô gái ngọc nào đó.

Khurong Hàn nhìn Trí Hi chỉ cảm thấy thái độ Trí Hi rất lạ, anh không bày ra bộ mặt lạnh như sương nữa mà dường như có chút vui vẻ.

- Anh hai nhớ chú ý sức khỏe.

Trí Hi cười cười:

- Em quên anh đã sống ở nước ngoài năm năm sao? Chỉ là đi một tuần mà thôi.

Khurong Hàn không biết nên nói gì chỉ cười khổ trong lòng. Nhìn bề ngoài thì đúng là Khurong Hàn lo lắng hơi quá nhưng anh biết Trí Hi đi một công đôi chuyện. Anh biết mình không nên nghi ngờ năng lực ứng phó của Trí Hi nhưng lần này Trí Hi đi một mình không có Đằng Triết ở cạnh hỗ trợ anh có thể không lo lắng sao?

- Vậy được rồi, ba người vào trong đi.

Thiệu My được Lâm Tường xách hộ hành lý đi vào trong. Bọn họ không có đứng lại lâu lắm. Trí Hi cũng đi theo vào. Đột nhiên Trí Hi lại nghe Khurong Hàn gọi lại, dù nghi ngờ không biết Khurong Hàn muốn nói gì nhưng Trí Hi vẫn đứng lại. Thiệu My và Lâm Tường thì đi thẳng vào trong. Bởi vì hai người họ ý thức được Khurong Hàn có chuyện muốn nói riêng với Trí Hi.

- Anh hai!

- Còn chuyện gì sao?

- Trác Quang cũng có tham gia vào đợt điều tra lần này hay là anh bảo Đằng Triết đi cùng đi!

Trí Hi sững sờ một lúc nhưng sau đó ánh mắt trầm xuống:

- Không cần, nếu Đằng Triết đi ở đây không ai quản lý hơn nữa một mình anh vẫn có thể ứng phó. Huống hồ anh không làm gì sai cả chỉ là muốn điều tra cái chết của ba mà thôi. Nếu Trác Quang nhúng tay vào anh cũng không sợ.

- Nhưng mà...

Khurong Hàn dùng ánh mắt lo lắng nhìn Trí Hi. Trí Hi nhận ra sự quan tâm của Khurong Hàn thì có chút ảm áp, anh vỗ nhẹ vai Khurong Hàn:

- Không sao anh đã làm việc này nhiều năm rồi, từ lúc anh còn chưa có thể lực anh còn không sợ huống chi là bây giờ.

Khurong Hàn nhìn xung quanh cảm thấy không có ai đến gần, không nhận được lại nói ra suy nghĩ trong lòng:

- Lúc trước khác, bây giờ khác. Lúc trước anh chỉ đấu với một mình ông Phạm Văn nhưng hôm nay anh còn phải chạm mặt Trác Quang, đề phòng thế lực của Hoàng Đạt hơn nữa bên đó là thế lực của nhà họ Thái. Anh cũng biết Hoàng Đạt muốn cưới Thái Vy là vì thế lực nhà họ Thái.

Trí Hi mỉm môi, ánh mắt lạnh dần:

- Anh biết. Em ở lại giải quyết công việc cho tốt đừng để chị em Hoàng Đạt giờ trò là được rồi.

- Dạ, anh hai!

Trí Hi thở dài một cái, xoay người rời đi. Trước khi bước vào máy bay anh nhìn lại điện thoại một lần cuối nhưng không thấy bất cứ tin nhắn hoặc cuộc gọi nào của Thư Giao. Trong lòng Trí Hi xuất hiện cảm giác mất mát khó nói thành lời.

Khurong Hàn cũng không có ở lại lâu mà nhanh chóng quay trở về công ty làm việc. Ở anh xem ra không thể can thiệp vào việc Trí Hi đang làm. Nếu đã như vậy anh cũng chỉ có thể im lặng làm theo. Con người anh không thích tranh quyền đoạt lợi nếu người không phạm ta, ta sẽ không phạm người. Người kính ta một thước, ta sẽ kính người một trượng. Trí Hi và Hoàng Đạt là hai người mà Khurong Hàn phân biệt đối xử. Anh không muốn tranh quyền nhưng nếu bị người chà đạp thì nhất định phải vùng dậy. Trí Hi cho anh cơ hội tranh đoạt cho nên anh cũng sẽ tận dụng nó. Tuy vậy anh sẽ không tranh giành cùng Trí Hi. Nếu Trí Hi muốn anh sẽ trả lại tất cả. Bởi vì mạng của hai mẹ con anh là do Trí Hi cứu trở về.

Cũng bởi vì cứu mẹ con anh cho nên Trí Hi mới phải trở thành người thừa kế nắm giữ quyền lực RN. Cũng vì tránh nhiều phiền phức mà Trí Hi không

muốn dùng thân phận thật để lãnh đạo RN. Có lẽ vì vậy mà một thiếu niên hai mươi tuổi đã trở thành một người đứng đầu của thế lực được cho là đen tối. Tuy vậy người thiếu niên cũng chưa từng làm gì quá trớn để gây nên sai trái. Vấn đề là cách đánh giá người ngoài thì không cho là như vậy. Bởi vì người nắm giữ quyền lực RN của thế hệ trước đã khiến nó trở thành đen tối cho dù có cố tẩy cách mấy thì nó cũng không sạch hơn được.

Hơn thế nữa Trí Hi phải thực hiện một lời hứa với người đứng sau RN. Cụ thể là lời hứa gì cũng chỉ có Trí Hi và người đó biết. Đứng sau RN là một người quyền lực mà với sức của Trí Hi khi còn là thiếu niên mười lăm tuổi thì không thể chống lại chỉ còn cách đáp ứng theo yêu cầu của người đó. Cho đến bây giờ Khương Hàn cũng chưa từng hỏi qua Trí Hi về lời hứa đó.

Khói thuốc lơ lửng trong phòng làm việc, ánh mắt Khương Hàn mông lung nhìn vào một khoảng không vô định.

“Cốc... cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt suy nghĩ của Khương Hàn:

- Vào đi!

- Khụ..khụ...sếp anh hôm nay lại gặp chuyện buồn à?

Bảo Điền vừa mở cửa ra thì nhìn thấy mùi khói thuốc nồng nặc không nhận được mà ho vài tiếng. Đối với việc hút thuốc của Khương Hàn anh ta rất rõ, chỉ khi Khương Hàn gặp chuyện khó nghĩ hoặc buồn bực mới đụng đến thuốc lá.

Khương Hàn lấy lại tinh thần cười cười rồi dụi tắt thuốc. Anh cũng không có trả lời vấn đề của Bảo Điền:

- Anh tìm tôi có việc gì?

Bảo Điền biết Khương Hàn không muốn nhắc đến chuyện trong lòng cho nên không hỏi nữa.

- Tôi có một văn kiện cần cậu kí. À, hồ sơ mà Vũ Cẩm Lệ làm ra lần trước đáng lẽ đưa cho tổng giám đốc duyệt qua nhưng mà hiện tại tổng giám đốc không có ở đây cho nên tôi nghĩ sếp sẽ là người duyệt nó.

Khương Hàn cầm tập văn kiện mà Bảo Điền nhìn qua một lượt, vừa nghe đến tên Vũ Cẩm Lệ chân mày anh nhíu lại.

- Để tôi hỏi tổng giám đốc đã nêu anh ấy muốn tự duyệt thì anh gửi chuyển phát nhanh đến Singapore đi.

- Rồi rồi sếp.

Khương Hàn nhìn văn kiện thêm vài lần, kí vào rồi trả lại cho Bảo Điền:

- Anh đi ra ngoài sẵn tiện gọi người quản lí tình hình kinh doanh của Trung tâm thương mại Vũ Đại vào đây.

- Dạ sếp.

Bảo Điền xoay người đi ra ngoài nhưng nghĩ đến chuyện gì đó lại một lần nữa quay trở vào. Khương Hàn nhíu mày nhìn hành động khó hiểu của Bảo Điền.

- Sếp có biết việc hợp tác của tập đoàn chúng ta với tập đoàn Thái Vinh không?

Khương Hàn sững sốt một lúc rồi gật đầu. Dĩ nhiên chuyện này anh biết hơn nữa việc hợp tác này còn dựa vào một cuộc hôn nhân.

Bảo Điền nhìn thái độ bình tĩnh của Khương Hàn thì không nhận được nhắc nhở:

- Nếu như vậy địa vị cha con ông Vũ Tàn không phải được nâng lên trong lòng lão chủ tịch sao? Như vậy địa vị của sếp...

Khương Hàn khoát tay cho Bảo Điền đi ra ngoài:

- Tôi biết rồi, anh đi ra ngoài đi. Còn nữa...nếu gặp người của Hoàng Đạt thì tốt nhất tránh xa một chút nếu không rất dễ sinh chuyện, bọn họ có nói cái gì cũng bỏ ngoài tai đi.

Bảo Điền cảm thấy buồn bực thay cho Khương Hàn nhưng cũng không biết phải nói gì chỉ có thể im lặng đi làm việc. Trong lòng anh ta chỉ mong Trí Hi có thể một phát đập cha con nhà Vũ Tàn ra khỏi tập đoàn. Vì chỉ có như thế mới có thể không gây bất lợi cho Khương Hàn. Dù anh ta không đoán biết được vì sao Trí Hi lại giúp đỡ người em khác mẹ là Khương Hàn, nhưng anh ta tin rằng Trí Hi sẽ không làm việc gì bất lợi đối với Khương Hàn.

Bảo Điền ôm tập văn kiện đi ra khỏi phòng phó giám đốc. Anh ta bấm thang máy chuẩn bị xuống tầng dưới gọi người lên cho Khương Hàn. Trong thang máy lại đi ra một người, người kia lại tựa như không thấy đường mà đụng anh ta một cái.

Bảo Điền ngờ ngác một lúc không biết người có mắt hay không nữa. Bảo Điền định bước vào thang máy lại nghe giọng nói bên nhón phía sau khiến anh ta rùng mình một cái.

- Này, anh kia, anh đừng người khác mà cũng không biết xin lỗi hả?

Bảo Điền cảm thấy bản thân vương phải phiền phức rồi. Anh ta quay lại nhìn đối phương một cái. Đánh giá của anh ta về đối phương chính là một cô gái chanh chua không đỡ nổi.

- Này, là cô đừng tôi không phải tôi đừng cô, người xin lỗi là cô mới đúng.

Cô gái tựa hồ nghe được chuyện cười mà chỉ vào mình rồi nhếch mày một bộ dạng cao cao tại thượng:

- Anh bảo tôi xin lỗi anh? Chuyện này thật là buồn cười, Thái Vy này sống hai mươi ba năm rồi chỉ có người khác xin lỗi tôi không có khả năng tôi xin lỗi người khác. Tôi nói anh sai thì là anh sai. Nếu anh không xin lỗi tôi đừng hồng rồi khỏi đây.

Nghe giọng nói đầy kiêu ngạo của cô gái, đầu của Bảo Điền chỉ cảm thấy một trận đau nhức. Trong đời của Bảo Điền đã gặp qua nhiều cô gái kênh kiệu nhưng là cũng cảm thấy cô gái này không những kiêu ngạo còn vô lí gây sự. Vì không có cảm tình với cô gái này cho nên Bảo Điền đã không để ý đến tên cô gái.

Bảo Điền cười lạnh liếc mắt đánh giá:

- Cô là người cỗi trên mới xuống à? Tôi cũng sống hai mươi bốn năm rồi cũng chưa thấy người nào vừa kiêu ngạo vừa vô lí như cô vậy. Tôi không sai tại sao phải bắt tôi nhận lỗi.

- Anh chưa nghe có tiền là có quyền à? Tôi xem bộ dạng của anh chỉ là người làm công mà thôi, nếu anh không nhận lỗi tôi liền cho anh phải rút khỏi tập đoàn này.

Thái Vy nhìn Bảo Điền cười khinh bỉ. Bảo Điền nhìn Thái Vy bằng một ánh mắt lạnh băng. Nhưng mà còn chưa kịp bộc phát lửa giận đã thấy Khương Hàn đi ra khỏi phòng làm việc đi về phía này.

Khương Hàn muốn ra ngoài giải quyết chút việc. Anh không ngờ lại nhìn thấy cảnh hai người đứng giằng co trước thang máy.

Bảo Điền cúi đầu chào Khương Hàn :

- Chào sếp!

Thái Vy nghe Bảo Điền gọi người đến là sếp thì xoay người nhìn về phía Khương Hàn. Trong ánh mắt của Thái Vy thoáng qua một tia kinh ngạc. Khương Hàn nhìn thoáng qua Thái Vy rồi không nói gì, nhíu mày hỏi Bảo Điền bằng giọng nhàn nhạt :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Vừa nghe giọng nói của Khương Hàn, Bảo Điền đột nhiên giống như giải thoát. Ở anh ta xem ra nếu Khương Hàn không xuất hiện anh ta nhất định bộc phát lửa giận.

Không đợi Bảo Điền trả lời Thái Vy đã giở giọng bẻ trên:

- Anh ta va vào tôi không chịu xin lỗi, anh là sếp của anh ta phải không? Anh là cấp trên mà không biết quản nhân viên của mình cho nên anh cũng có lỗi.

Nghe lời nói của Thái Vy mà Bảo Điền tức đến trợn trắng mắt.

- Cô...

Khương Hàn cũng cảm thấy mình gặp phải một đại tỷ vô lí. Anh nheo mắt nhìn Thái Vy một cái.

- Cô Thái Vy phải không?

Thái Vy lại một lần nữa kinh ngạc khi nghe Khương Hàn nói ra tên mình. Tuy nhiên rất nhanh trên mặt vẫn mang một bộ dạng ta đây quyền quý không ai bằng.

- Kể như anh có kiến thức đó. Anh có phải là đứa con riêng không có địa vị kia không? _ánh mắt Thái Vy lóe lên tia khinh thường.

Bảo Điền nghe Thái Vy nói như vậy thì tức đến mức muốn mắng cả dòng họ Thái Vy. Khương Hàn thì không có biểu hiện gì ngoài vẻ mặt lạnh nhạt. Không có ai biết lòng anh đang gợn sóng. Khương Hàn cup mắt xuống kiểm chế lửa giận sau khi mở mắt thì chỉ thấy nơi đó một vẻ lãnh mạc.

- Tôi nhớ...cô Thái Vy không có bất cứ chức vị gì ở tập đoàn Vũ Đại cả vì sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Mất thấy Khương Hàn vẫn bình tĩnh lại lộ ra một loại hơi thở lạnh lùng thì Thái Vy hơi ngẩn ra.

- Tôi...đến tìm Hoàng Đạt, hơn nữa...anh đừng quên tập đoàn nhà tôi sẽ hợp tác cùng tập đoàn Vũ Đại cho nên tốt nhất anh nên làm tôi hài lòng.

Khương Hàn cười lạnh:

- Hải lòng? Chắc cô đã quên tập đoàn nhà cô mong muốn hợp tác cùng tập đoàn chúng tôi. Cho nên... người quyết định hải lòng hay không là chúng tôi không phải cô. Hiện tại cô đến chỗ chúng tôi gây sự vô lí, tôi có thể nói tôi rất hải lòng thái độ của cô.

Nghe Khương Hàn nói như vậy Thái Vy tức đến mức run người đưa tay chỉ Khương Hàn cùng Bảo Điền:

- Anh...anh...hai người giỏi lắm, đợi sau khi tôi bước vào nhà họ Vũ tôi nhất định không để anh yên. Tôi nhất định khiến tên con riêng như anh cút khỏi tập đoàn.

Khương Hàn nhướn mày:

- Phải không? Tôi chống mắt chờ coi.

Ánh mắt Thái Vy nhìn Khương Hàn tựa hồ phun ra lửa nhưng cô ta biết rằng hiện tại bản thân không có quyền chỉ trích Khương Hàn. Thái Vy nuốt giận xoay người đi tìm Hoàng Đạt.

Có một điều cả Thái Vy lẫn Khương Hàn đều biết là hôn ước giữa nhà họ Thái và nhà họ Vũ chỉ là cái vẻ bề ngoài mà thôi. Bên trong thật chất là nhà họ Thái mong muốn được hợp tác để cứu vớt khủng hoảng tập đoàn Thái Vinh. Cho nên vì rõ điểm này mà Thái Vy dù kên kiệu cũng không thể phản bác lời Khương Hàn.

Nhìn Thái Vy tức giận rời đi, ánh mắt Khương Hàn híp lại thoáng qua một tia nguy hiểm. Bảo Điền thì thờ phào nhẹ nhõm nhìn ra anh ta còn có chút hả hê.

- Sếp thật giỏi, cô gái kia đúng là kên kiệu quá mức. Mà chuyện sếp nói là thật hả?

- Ừ.

Khương Hàn đi vào thang máy mà Bảo Điền cũng đi theo vào.

- Sếp, cậu muốn ra ngoài sao? Có cần tôi đi theo không? Còn chuyện báo cáo tình hình kinh doanh của trung tâm thương mại thì sao ạ?

- Tôi vừa nhận được một cuộc điện thoại nên ra ngoài. Anh ở lại xử lí công việc đi còn chuyện báo cáo... để mai đi.

- Rõ rồi sếp.

Khương Hàn ra khỏi thang máy thì trực tiếp đi đến nơi hẹn. Có một người không biết vì sao lại hẹn anh. Tuy vậy anh cũng không có từ chối.

Khương Hàn lái xe đến nơi thì đã thấy người đó ngồi ở một góc quán cà phê vẫy tay chào anh. Khương Hàn khẽ cười đi đến ngồi đối diện.

- Em chờ tôi lâu chưa?

Thư Giao cười khẽ lắc đầu:

- Em mới tới thôi, thầy...

- Đã bảo tôi không còn dạy em nữa cho nên đừng gọi thầy, hơn nữa võ nghệ của em vốn đã giỏi tôi cũng chẳng dạy được gì.

Khương Hàn cười khò không thôi với cách xưng hô này của Thư Giao. Thư Giao cười xấu hổ.

- À, anh...uống gì cứ gọi đi ạ!

Dù sửa cách gọi nhưng Thư Giao vẫn cảm thấy khó khăn. Khương Hàn cũng không bắt lỗi nữa mà vẫy phục vụ gọi một ly cà phê.

Khương Hàn nhìn khuôn mặt không có mùa xuân của Thư Giao khẽ hỏi:

- Em gọi tôi ra không phải chỉ mời tôi uống nước chứ?

- Em...có một chuyện muốn hỏi anh.

Thư Giao nhăn mày có chút không yên. Cô không biết vì sao cô lại cảm thấy như vậy, nhưng trực giác nói cho cô biết cảm giác này xuất phát từ việc Trí Hi đi công tác. Cô muốn hỏi Đằng Triết nhưng cô biết Đằng Triết là người ít nói lại vô cùng kín miệng chắc chắn sẽ không nói cho cô biết. Mà người biết thân phận Đại Vũ của Trí Hi cũng chỉ còn bà Thu Trần và Khương Hàn. Cô lại không muốn làm bà Thu Trần nghĩ ngợi lung tung cho nên chỉ còn cách hỏi Khương Hàn. Nếu Khương Hàn không nói lúc đó cô mới tìm cách khác.

Khương Hàn không nói chỉ dùng ánh mắt ý bảo Thư Giao nói tiếp:

- Anh biết...anh Trí Hi không đơn giản chỉ là công tác phải không?

Khương Hàn lộ vẻ kinh ngạc khi nghe Thư Giao hỏi như vậy. Hơn ai hết anh biết mức độ quan trọng của việc biết thân phận Trí Hi. Xưa nay, anh vẫn không hoàn toàn tin tưởng Thư Giao bởi vì cô có quen biết với Trác Quang mà cô còn là con gái của một vị cảnh sát từng đối đầu với ba anh. Cho nên đối với Khương Hàn việc Thư Giao biết thân phận của Trí Hi tựa như một loại uy hiếp vô hình. Anh lại không hiểu vì sao Trí Hi lại dễ dàng đặt niềm tin vào Thư Giao.

Ngấn ngùi kinh ngạc qua đi, Khương Hàn cười nhẹ:

- Tại sao em lại hỏi như vậy?

Thư Giao gấp gấp :

- Anh nói cho em biết đi, em rất lo lắng cho anh ấy.

Khương Hàn nhìn thái độ gấp gấp của Thư Giao thì thở dài một cái, anh uống một ngụm cà phê để điều chỉnh cảm xúc.

- Tôi chỉ có thể nói cho em biết anh ấy đi một công đôi chuyện, còn những chuyện khác nếu em muốn biết thì trực tiếp hỏi anh ấy. Anh nghĩ chuyện mà anh ấy không muốn em biết thì em tốt nhất đừng nên hỏi.

Thư Giao nghe Khương Hàn nói như vậy thì trong lòng không khỏi run lên. Suy đoán của cô quả không sai. Nhưng mà... đúng như lời Khương Hàn nói. Có những chuyện cô không nên biết. Huống hồ mẹ cô muốn cô chia tay cùng Trí Hi nếu cô cứ tiếp tục quan tâm đến anh thế này thì làm sao mà cắt đứt được. Thư Giao cười khổ trong lòng.

Thư Giao một mình lang thang trên đường, tâm tư cô cũng đã đặt vào câu nói cuối cùng của Khương Hàn. Đầu óc cô cũng không ngừng suy nghĩ lung tung. Cô liên tưởng đến nhiều chuyện. Kể cả những câu nói của Trác Quang cô cũng nghĩ tới. Cô sợ một tin tức nào đó không tốt về Trí Hi cũng như Trác Quang.

Làn gió thổi nhẹ làm rung động mấy lọn tóc xoăn nhẹ của Thư Giao. Hôm nay, cô gái thường ngày vui tươi đã không còn như trước nữa. Trên người cô chỉ có một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần kaki đơn giản, không hiểu sao khiến người ta nhìn vào có cảm giác cô đơn cùng yếu ớt.

Thư Giao đi đến công viên tìm kiếm một chỗ để ngồi, cô nhìn thấy một đám chim bồ câu bay lên sà xuống trông rất vui mắt. Thư Giao nhìn thấy một đứa bé đùa nghịch chạy tới chạy lui đuổi đám bồ câu. Đứa bé cười khanh khách. Thư Giao khẽ cười tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt cô nhìn vào cô bé kia đột nhiên dâng lên cảm giác quen thuộc.

Bỗng cô nhìn thấy một thanh niên hơi gầy gò đi ra bé cô bé lên. Cô bé cười giòn giã:

- Anh hai, em muốn chơi nữa !

Người thanh niên khẽ trách:

- Trưa rồi về nhà ăn cơm, mẹ hôm nay làm rất nhiều món ăn em thích.

- Thật không? Anh hai hôm nay cũng ở nhà ăn cơm cùng em nhé!

Người thanh niên cười vui vẻ nheo mắt cô bé:

- Được rồi anh hai cùng em ăn cơm.

Người thanh niên bế cô bé đi về hướng ngược lại hướng Thư Giao đi lúc này. Thư Giao kinh ngạc vô cùng khi nhìn thấy gương mặt người thanh niên. Tuy nhiên cô không có cách nào nhớ ra tên anh ta. Người thanh niên còn đang vui vẻ nói cười với cô em gái khi nhìn thấy Thư Giao cũng giật mình. Phút chốc không gian giống như hoàn toàn yên lặng. Trong mắt Thư Giao có chút phức tạp nhìn người thanh niên kia. Mà người thanh niên kia nhìn Thư Giao một lúc lộ ra một nụ cười nhản nhò như những lần gặp trước.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thân Phận Đáng Nghi

Thư Giao nhú mày cảm thấy có chút ngoài ý muốn khi gặp người thanh niên kia.

Bỗng cô bé kia hô lên rồi đưa tay chỉ về phía Thư Giao:

- Chị gái!

Thư Giao chuyển tầm nhìn lên trên người cô bé, cô cố nhớ xem đã gặp cô bé ở đâu nhưng lại không thể nhớ ra được. Người thanh niên cũng nghi ngờ nhìn em gái rồi nhìn Thư Giao.

- Em quen chị đó à?

- Chị đó, chị đó... ba... cầm dao.

Giống như nhớ ra chuyện gì cô bé lộ ra vẻ hoảng sợ co rụt người lại, ôm chặt cổ anh trai.

Người thanh niên ngạc nhiên khi nghe cô bé nói như vậy, anh ta đang tính toán nên nói cái gì với Thư Giao.

Thư Giao thấy biểu hiện khác lạ và mơ hồ nghe giọng nói sợ hãi của cô bé thì lại càng không hiểu. Thư Giao đứng dậy nhìn người thanh niên kia bằng ánh mắt hoài nghi. Ánh mắt cô cũng không ngừng đảo nhìn xung quanh. Nhìn thấy hành động của Thư Giao người thanh niên cười khỏ.

- Không cần nhìn, nơi này chỉ có một mình tôi thôi.

Thư Giao kinh ngạc nhưng cũng không nói gì, cô đang cố gắng nhớ xem đã gặp cô bé này ở đâu. Cô cũng có chút bất ngờ khi gặp người này ở đây. Thành phố này không lớn lắm. Hơn nữa thái độ người này rất khác với những lần trước cô nhìn thấy anh ta.

Gặp nhau trên đường cũng chẳng làm cô ngạc nhiên bằng chuyện anh ta là anh của cô bé kia.

- Anh là... anh trai của cô bé à?

Người thanh niên gật đầu, ánh mắt nhìn Thư Giao vô cùng phức tạp:

- Đúng vậy, cô em hẳn là nhớ chuyện ở trung tâm thương mại chứ?

Ánh mắt Thư Giao chợt lóe sáng như nhớ ra điều gì. Cuối cùng cô cũng nhớ ra cô đã gặp cô bé này ở đâu. Là cô bé đến van xin tha cho ba cô bé- người đàn ông uy hiếp cô ở trung tâm thương mại.

- Tôi nhớ rồi, chỉ là...

Người thanh niên cười cười ngồi xuống cạnh vị trí cũ Thư Giao ngồi:

- Chỉ là không ngờ tôi là anh của cô bé đúng không?

Thư Giao cười gượng ngồi xuống cạnh anh ta. Cô có cảm giác thái độ của người này đối với cô rất lạ. Cô dường như thấy một thái độ tôn trọng nào đó xuất phát từ anh ta. Cô bé thấy anh trai ngồi xuống lại vùng vẫy bỏ xuống chạy đi tìm đám chim bồ câu để chơi.

- Có lẽ... là như vậy. Anh là? Mà cô bé kia thật sự không phải do anh bắt cóc đấy chứ?

- Tôi là Hồ Đệ làm việc bên cạnh anh Hoàng.

Thư Giao muốn nói gì đó nhưng nghe đến tên Đỗ Hoàng thì choáng tỉnh. Cô tại sao lại quên mất anh ta là người của Đỗ Hoàng. Cô có thể tin anh ta sao? Đứa bé này thật sự là em gái của anh ta sao?

Người cô nhìn thấy không ai khác mà chính là người luôn ở bên cạnh Đỗ Hoàng.

Hồ Đệ

Nhìn thấy ánh mắt dò xét của Thư Giao, thân thể Hồ Đệ đột nhiên run rẩy từng trận:

- Cô em đừng nhìn tôi như thế, cô bé thật sự là em gái tôi.

Thư Giao cười xấu hổ đưa mắt nhìn về phía cô bé đang vui đùa:

- Xin lỗi, thật ra... việc làm của anh làm tôi không thể tin tưởng được.

- Tôi biết. Chẳng qua... tôi có lí do của tôi.

Thư Giao đưa mắt nhìn Hồ Đệ như người ngoài hành tinh vậy. Cô không nghĩ một người chuyên đi gây sự cùng người khác như anh ta còn có thể nói đến lí do.

Dường như hiểu được Thư Giao nghĩ gì, Hồ Đệ âm thầm kêu khổ trong lòng. Nếu anh ta không đi theo Đỗ Hoàng thì cô đã nhìn anh ta bằng ánh mắt khác rồi không?

- Lí do gì cô em cũng không cần tìm hiểu làm gì, hơn nữa hãy xem như chưa gặp tôi hôm nay. Bởi vì nếu có mặt anh Hoàng tôi sẽ không thể đối xử tử tế với em như hiện tại.

- Anh làm tôi cảm thấy rất khó hiểu, tôi nhìn ra được những lần trước anh hầu như không có ý gây thương tổn tôi. Anh có thể nói cho tôi biết tại sao không?

Hồ Đệ nghe Thư Giao nói như vậy thì giật thót mình. Biểu hiện của anh ta rõ ràng như vậy sao? Vậy Đỗ Hoàng có nhìn ra hay không? Hồ Đệ không dám nghĩ nhiều, anh ta không ngờ Thư Giao lại có thể nhận ra điều này.

- Đó... là vì em từng tha cho ba tôi cho nên tôi không muốn lấy oán báo ân.

Thư Giao vẫn không tin:

- Chỉ có như vậy?

- Nếu không em bảo vì sao tôi phải làm như vậy?

- Tôi không biết nhưng tôi cảm nhận nó không giống với những gì anh nói.

Hồ Đệ muốn nói gì đó nhưng điện thoại trong túi anh ta reo lên. Anh ta xin lỗi Thư Giao rồi bước sang một góc nghe điện thoại. Đợi khi nghe xong cuộc gọi anh ta lại đi bế em gái.

- Xin lỗi tôi phải đưa em gái về rồi.

Thư Giao mỉm cười xoa đầu cô bé:

- Tạm biệt hai người.

Cô bé dùng đôi mắt tò mò nhìn Thư Giao nhưng rồi cũng mỉm cười:

- Tạm biệt chị!

Hồ Đệ xoay người bước đi nhưng không biết nghĩ đến điều gì, anh ta lại quay đầu nói một câu:

- Nếu cô em cùng Vũ ca có quan hệ thân thiết thì nên chú ý một chút, hơn nữa người đứng sau RN sẽ không để anh ta chân chính lộ diện với người khác. Bởi vì mỗi người có quan hệ thân thiết với anh ta đều trở thành điểm yếu của anh ta, mà những người đó cũng trở thành mục tiêu giám sát của RN hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Dĩ nhiên nguy hiểm của những người đó không nhỏ.

Thư Giao kinh ngạc không ít khi nghe Hồ Đệ nói như vậy:

- Anh là ai? Tại sao lại biết những chuyện của RN cùng Đại Vũ?

Hồ Đệ trầm mặc rồi đi. Anh ta chỉ muốn nhắc nhở để cô biết mức độ nghiêm trọng của việc trở thành người đứng bên cạnh Vũ ca.

Thư Giao nhìn bóng lưng Hồ Đệ rời đi mà mang trong đầu một dấu hỏi thật lớn nhưng không có câu trả lời. Hiện tại cô đang nghĩ đến một chuyện.

Hồ Đệ vốn không phải người luôn trung thành cùng Đỗ Hoàng. Vậy anh ta vì cái gì phải ở bên cạnh Đỗ Hoàng?

Có những điều không phải một cô bé mới bước vào đời như Thư Giao có thể hiểu được. Và cô cảm thấy thân phận Hồ Đệ đáng nghi ngờ.

Mang theo những hoài nghi trong lòng, Thư Giao trở về nhà trong bộ dạng trầm mặc. Khi Thư Giao về đến nhà thì thấy trước cổng có đậu một chiếc xe hơi quen thuộc. Cô nhận ra đây là xe của ông Quân.

Khi Thư Giao vào nhà thì nghe tiếng nói cười rôm rả của Lan Thy cùng Lan Nguyệt. Lan Nguyệt nghe tiếng người mở cổng thì liền chạy nhanh ra ôm lấy chân Thư Giao. Thư Giao cũng theo đà bế cô bé lên mà mỉm cười yêu thương.

- Chị Giao ba em nói đưa chị cùng đi du lịch khoảng một tuần ở Đà Lạt.

- Vậy hả, thế cả nhà cùng đi hả?

Cả hai chị em cùng đi vào nhà vừa nói vừa cười:

- Không có, ba em ở nhà lo công việc rồi chỉ có mẹ em cùng chị hai đi cùng chúng ta thôi.

Thư Giao lộ vẻ khó hiểu cùng hoài nghi. Cô cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không giải thích được là không đúng ở chỗ nào. Mấy năm trước, mỗi lần đi du lịch thì hai nhà tổng cộng là sáu thành viên cùng đi. Lúc ba cô còn sống cũng vậy. Nhưng hôm nay, mẹ cô và ông Quân đều không đi. Cô

cảm thấy rất lạ cũng không giải thích được.

Khi Thư Giao đi vào phòng khách thì mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn về phía cô. Trong ánh mắt của bọn họ có một gì đó vô cùng phức tạp.

Thư Giao mỉm cười giả vờ như không biết. Cô chào hỏi ông Quân rồi ngồi xuống một bên.

Lan Thy mỉm cười mở miệng:

- Chị Giao chị chuẩn bị đi mai chúng ta đi Đà Lạt chơi, rồi đến một số nơi khác.

Thư Giao gật đầu xem như đồng ý cô không hỏi tại sao mẹ cô và ông Quân không đi. Nếu mẹ cô muốn cho cô biết thì bà sẽ tự động nói. Mẹ cô và cô chưa từng giấu nhau bất cứ điều gì cho nên mẹ cô không nói chắc hẳn là có lý do.

Ông Quân cũng cười nói:

- Vậy được rồi, Giao cùng đi với thím ba và hai chị em Lan Thy đi.

Thư Giao không nói chỉ cười cho qua. Hiện tại cô cũng không còn tâm trạng để tò mò nhiều chuyện nữa. Trong đầu cô vẫn còn chưa thoát khỏi câu nói của Khương Hàn cùng Hồ Đề. Cô đang suy nghĩ hai người này rốt cuộc muốn nói với cô chuyện gì? Nếu muốn nói cứ nói thẳng ra không phải tốt hơn rồi sao đâu cần phiền phức như vậy. Huống hồ cô nghĩ mục đích của hai người họ đều giống nhau. Họ cũng giống mẹ cô muốn cô cách xa Trí Hi càng xa càng tốt. Có khác là Hồ Đề không biết thân phận của Đại Vũ là Trí Hi, mẹ cô cũng thế, nhưng Khương Hàn là người rõ ràng nhất.

Thư Giao càng nghĩ càng cảm thấy cô phải điều tra cho rõ. Mặc dù bọn họ đều cảnh cáo cô nhưng cô chắc rằng nếu không biết rõ sự thật cô sẽ chẳng thể nào yên lòng được. Cũng từ chuyện này cô cũng đã có quyết định đối với mối quan hệ giữa cô và Trí Hi.

Sau hai giờ đồng hồ, chuyến bay đến Singapore hạ cánh tại sân bay Changi. Trí Hi cùng Lâm Tường và Thiệu My xuống máy bay lập tức có người đi đến đón. Vừa nhìn thấy dáng người cao ngất cùng gương mặt nghiêm túc của Trí Hi thì người đến đón có chút thận trọng.

Người đến đón là một chàng trai độ hai mươi tám tuổi. Nét mặt lộ rõ vẻ thành đạt cùng chừng mực, tuy vậy trong mắt anh ta cũng toát lên một loại kiêu ngạo quen thuộc của một cậu chủ nhà giàu. Gương mặt anh ta cũng có phần giống với người mà họ quen biết. Trí Hi thì rất rõ người này.

- Giám đốc Hi, rất hân hạnh được đón tiếp cậu._chàng trai lộ ra nụ cười xã giao.

Trí Hi cũng lộ ra nụ cười đáp lễ nhưng ánh mắt anh vẫn là một mảnh lạnh lùng không thể nhìn ra anh đang nghĩ gì. Hai người bắt tay chào hỏi.

- Chào anh Vệ, lâu quá không gặp.

Thái Vệ cười cười nhưng trong nụ cười có gì đó không bình thường. Ánh mắt anh ta như có như không liếc qua Thiệu My cùng Lâm Tường.

- Hai người đây là..?

Lâm Tường vươn tay chào hỏi:

- Chào anh tôi là luật sư riêng của giám đốc Hi.

Thái Vệ cười tỏ vẻ đã rõ:

- À, tôi nghe nói là có ba người đến dự hội thảo đợt này nhưng lại không rõ là ai đến. Còn cô gái xinh đẹp này hẳn là trợ lý giám đốc, cô chủ nhà họ Phạm-Phạm Thiệu My rồi đúng không?

Thiệu My hơi bất ngờ khi Thái Vệ biết cô nhưng cũng không tỏ vẻ gì chỉ cười theo lẽ thường:

- Chào anh Vệ. Anh hẳn là anh trai của Thái Vy rồi. Nghe danh đã lâu.

Thái Vệ nở nụ cười, tay lại nắm hơi chặt tay Thiệu My còn nhìn chăm chăm cô. Thiệu My khẽ nhủ mảy mà Lâm Tường cũng không vui. Nhận thấy điều này Thái Vệ giả vờ lưng túm bụng tay. Trí Hi nhìn một màn này mà không tỏ vẻ gì cả. Trong lòng Thiệu My cùng Lâm Tường thì thầm mắng Thái Vệ một nghìn lần “háo sắc”.

Đúng vậy, đánh giá về con người Thái Vệ thì chính là một người đàn ông đào hoa. Thiệu My đã từng nghe Khương Hàn nhắc nhở cô trước khi đến đây. Có lẽ Khương Hàn và Thái Vệ đã từng chạm mặt.

Thái Vệ cười vói về chân thành:

- Để tôi đưa mọi người đến khách sạn.

Trí Hi không nói gì chỉ gật đầu đáp ứng. Ba người nhanh chóng vào xe rồi tiến thẳng đến khách sạn đã đặt trước.

Thái Vệ dẫn bọn họ đến phòng của mỗi người, nói vài câu khách sáo rồi rời đi. Bởi vì anh ta vẫn phải kiêng nể Trí Hi. Còn về phần Thiệu My hình như anh ta vẫn có chút tâm tư riêng. Đường như thân phận hôn thê của Thiệu My cũng chẳng khiến anh ta chùn bước. Mỗi lần tiếp xúc với ánh mắt của Thái Vệ thì cô liền lạnh sống lưng.

Ba người tự vào phòng mình nghỉ ngơi để chuẩn bị cho buổi hội thảo quan trọng. Trí Hi cũng chuẩn bị tinh thần để giải quyết một việc quan trọng khác.

Bạn đang đọc truyện *Tia Nắng Từ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.